Bạch Cốt Lâm

Tác giả: Cổ Long
Thể loại: Truyện Kiếm Hiệp

Trung Nguyên tứ tuyệt

Đời Hồng Vũ triều Minh, mưa thuận gió hòa. quốc thái dân an, phía Tây Bắc vùng Thượng Ngu thuộc Tỉnh Triết Giang có một hồ nhỏ, tục gọi Bạch Mã hồ.

Bạch Mã hồ ba bên giáp núi phía chính bắc có một khoảng trống rộng chừng nửa dặm, bởi vậy mặt hồ lúc nào cũng lộng gió, đặc biệt thu đông nhị kỳ lãnh phong càng mạnh.

Lúc này trời đã tàn đông, gió lạnh hu hu thổi, mặt hồ bọt sóng tung tăng, xa xa ngọn núi phủ đầy tuyết, lấp lánh ánh bạc. Bên bờ hồ bỗng xuất hiện một gã thiếu niên khoảng mười tuổi, mình mặc chiếc áo bông rách đang cắm cúi đi về gian nhà ở chân núi. Gian nhà nhỏ xiêu vẹo, mỗi cơn gió thổi đến nó đung đưa như muốn sập tới nơi.

Hốt nhiên một đạo ngân quang như ánh chớp lướt qua mặt gã thiếu niên. Gã ngưng thần nhìn lên, chỉ thấy một lão quái nhân ngồi vắt vẻo trên nhánh cây khô cao hơn trượng. Nhánh cây không lớn hơn ngón tay, đung đưa trong gió nhưng quái nhân vẫn ngồi điềm tỉnh lạ thường như người ta ngồi trên đất bằng vậy Lão quái nhân đầu đội nón cỏ rộng vành, kéo sụp xuống che mất nửa mặt, cằm tựa vào cánh tay gấp lại tì trên đầu gối, không nhìn rõ diện mạo, chỉ thấy khoảng cách giữa cánh tay và vành nón, cặp mắt lóng lánh phát xạ tinh quang như mắt cú mèo trong đêm tối.

Lưng lão khoác chiếc áo tơi bằng cỏ, tay cầm cần câu, ngọn cần câu có sợi tơ dài lóng lánh ánh bạc rõ ràng không phải là nhợ câu cá thông thường. Một điều lạ nữa là sợi tơ bạc phất phơ trong gió cần câu lại hướng lên bờ.

Trông thấy thế gã thiếu niên không khỏi bật cười, nói:

- Đại thúc, ông đang câu gì vậy?

Quái nhân vẫn không động đậy, nói:

- Ngươi không thấy sao? Ta đang câu gió!

Gã thiếu niên cảm thấy kỳ quái vô cùng, gã chưa từng nghe nói câu gió bao giờ, liền cất tiếng hỏi:

- Đại thúc! Gió là thứ vô hình làm sao câu được?

Đại thúc câu thử coi?

Gã vừa dứt lời liền thấy sợi tơ nãy giờ vẫn phất phơ trong gió bỗng cuộn tròn lại như một vật sống rồi nương theo gió phóng thẳng ra. Tơ vốn là vật mềm mại nhưng được quái nhân vận nội công làm thẳng ra như dây đàn, thật khiến người ta không lạnh mà run.

Lúc này bên cạnh gã không thấy có chút gió nào, bên tai vẫn nghe tiếng gió hu hu, nhìn ra mặt hồ bọt sóng vẫn lớp lớp không ngừng.

Gã thiếu niên kinh ngạc kêu lên:

- Đại thúc đây là thứ võ công gì vậy?

Vậy là gã cũng biết đây là một loại võ công.

Tiếng kêu chưa dứt, lão nhân chưa kịp trả lời. Bỗng từ xa vọng tới tiếng "lộp cộp, lộp cộp." Gã quay đầu nhìn lại, chỉ nghe tiếng vật cứng gõ đều đều trên mặt đường nhưng chưa thấy bóng người.

Lúc gã quay người lại thì kinh ngạc "ủa " lên thành tiếng, thì ra quái nhân câu gió đã biến mất tự bao giờ, bên mình gã gió lại thổi hu hu như cũ.

Lúc này tiếng "lộp cộp" đã đến sau lưng. Gã giật mình quay người lại, sau lưng gã trống trơn không một bóng người.

Gã thiếu niên mặc dù gan dạ hơn người, trước tình hình này cũng không khỏi nổi da gà. chân run đứng không vững.

Đang lúc định cắm cổ chạy nhanh về nhà. vừa quay người lại chợt thấy trước mặt tối đen, trước mặt gã một bóng đen cao lớn đang chắn lối đi.

Ngửng đầu nhìn lên, một người đầu tóc bờm xờm đội một cái rổ lớn, dưới cằm râu đâm tua tủa như lông nhím, râu tóc của người này đen nhánh, hình như tuổi tác cũng không lớn lắm. Lạ một điều, mặt lão nếp nhăn ngang dọc đường nào đường nấy thật sâu, giống như mặt lão già bảy tám mươi tuổi. Dưới nách lão cắp một cây quái trượng thì ra lão chỉ có một chân.

Dù muôn phần kinh hãi, nhưng nhìn thấy trên đầu lão đội chiếc rổ tre, tính hiếu kỳ nổi lên, gã cất tiếng hỏi:

- Lão bá bá! Chiếc rổ trên đầu bá bá dùng để làm gì?

Quái nhân đáp:

- Đựng mưa!

"Đựng mưa." gã vô cùng kinh ngạc. Lúc nãy quái nhân kia dùng cần câu câu gió đã khiến người ta kinh dị, giờ lão quái nhân này lại muốn dùng rổ đựng mưa!

Thiết nghỉ rổ tre này có hàng trăm lỗ nhỏ, một giọt mưa sợ còn không giữ được huống hồ dùng nó đựng mưa! Vị bá bá này chắc điên rồi!

Suy nghi một hồi gã nhìn quái nhân cười nói:

- Lão bá bá. chiếc rổ tre này có nhiều lỗ như vậy..

Quái nhân cười lớn nói:

- Nhóc nhỏ coi này!

Dứt lời lão hướng về phía hồ cách không vẫy một cái lập tức thấy một cột nước nhỏ theo cái vẫy tay bay lên rơi vào chiếc rổ trên đầu lão, không hề rơi ra ngoài một giọt.

Gã thiếu niên thảy các lỗ nhỏ dưới đáy rổ hiện rõ ánh nước lấp lánh nhưng tuyệt nhiên không thấy thấm xuống một giọt! Gã kinh ngạc nghĩ thầm đây rõ ràng là một loại võ công thần kỳ.

Ngay lúc đó, bỗng thấy chiếc rổ trên đầu quái nhân lay động rồi nghiêng xuống nước theo đó đổ ra. gã định thối lui để tránh nhưng đã quá trễ, cả một rổ nước đổ lên đầu gã. toàn thân gã ướt sũng như chuột lột Máu giận trào sôi, gã vuốt nước trên mặt rồi trừng mắt nhìn lên, nhưng nào thấy tung tích của quái nhân, đến tiếng "lộp cộp" cũng không nghe thấy.

Gã cứ tưởng ban ngày gặp ma quỉ hiện hình quấy phá. nếu là người quyết không thể thần thông như vậy Trong lòng kinh hãi gã cắm cổ chạy về gian nhà cỏ miệng không ngừng hô hoán:

- Ông ơi! ông ơi!

Đẩy cửa bước vào, trong nhà nào có bóng dáng người, trong lòng gã càng cảm thấy kì dị khôn cùng.

ông gã gần năm nay bị bệnh nặng nằm suốt trên giường, bán thân bất toại, mọi việc ăn uống, tắm rửa đều do gã hầu hạ. bây giờ bỗng nhiên biến mất, chẳng lẽ có liên quan đến việc hai lão quái nhân xuất hiện bên bờ hồ lúc nãy.

Gã vội vàng quay người định chạy ra sân, bỗng thấy một lão nhân trạc năm mươi tuổi, gầy đét như que củi, râu tóc đã hoa râm. Lão để mình trần không mặc áo, từng cái xương sườn lộ rõ ra ngoài, trông lão giống một bộ xương khô hơn là người còn sống. Phía dưới mặc một cái quần dài tới ngang gối, tứ chi chỉ có da bọc xương nhỏ xíu như tay chân một đứa trẻ.

Toàn thân lão, vật nổi bật duy nhất là thanh trường kiếm giắt trên lưng, cán kiếm có một chùm tua ngũ sắc, tung bay trong gió.

Gã thiếu niên trông thấy quái nhân thất kinh thối lui mấy bước miệng vẫn không ngừng kêu lớn:

- Ông ơi! ông ơị..!

Đôi môi quái nhân hơi động đậy, chỉ nghe âm thanh lạnh lùng tợ băng phát ra:

- Ông của ngươi là ai?

Lão mở miệng hỏi làm gã biết chắc lão là người chớ không phải là quỷ, nhưng câu hỏi của đối phương làm gã ngẩn người ra. Kỳ thực ông gã là ai, gã cũng không biết! Chỉ nhớ rằng bốn năm trước vào một đêm tối trời, nhà gã bị tập kích bất ngờ, lửa cháy bốn bề. Lúc đó gã đang mơ màng giấc điệp, bị mang đi ném vào cái giếng khô sau vườn bất tỉnh nhân sự.

Không biết bao lâu sau gã tỉnh lại, chỉ thấy có một ông già tự xưng là ông của gã. còn cha mẹ anh chị đều mất tích, cả một trang viện đẹp đẽ giờ chỉ còn sót lại một đống gạch ngói vỡ, lớp lớp tro than đỏ rực một vùng.

Từ đó gã không còn ai thân thích nữa. nhà cửa cũng không. Gã theo ông già rày đây mai đó, về sau mới dựng chòi ở chân núi cạnh Bạch Mã hồ.

Người mà gã gọi là ông chắc không phải là ông ruột, bởi từ khi hiểu biết, gã chưa hề thấy mặt ông lão.

Nhưng từ đó về sau, ông nội đối với gã còn hơn đối đãi cháu ruột, quạt nồng ấp lạnh, không có việc gì mà ông không quan tâm chăm sóc đến. Không những thế ông còn dạy gã học chữ, leo núi, leo lên Bách Trượng Phong, vách đá dựng đứng cao mấy chục trượng ở sau nhà Gã cũng

từng hỏi ông lão nhiều thứ, nhưng ông không hề kể gì về thân thế gã chỉ cho gã biết nguyên gã họ Long tên Bình, thậm chí cha mẹ gã tên gì, gã cũng không biết.

Lúc này bỗng nhiên quái nhân gầy hỏi về ông của gã làm gã cảm thấy kỳ dị vô cùng.

Nhưng gã thiếu niên Long Bình, vốn là một đứa trẻ thông minh tuyệt đỉnh, cơ trí hơn người tính tình lại cao ngạo kiên cường. Gã thấy hôm nay liên tục xuất hiện ba quái nhân, hơn nữa ông gã vốn bán thân bất toại giờ bỗng nhiên mất tăm, rõ ràng không phải sự thường Tâm niệm vừa dút, gã không trả lời quái nhân mà ngược lại cất tiếng hỏi:

- Ông hỏi ông tôi có việc gì?

Quái nhân bỗng trợn mắt nhìn gã. tinh quang sáng ngời, lướt qua lướt lại trên mặt gã hồi lâu, sau mới hỏi:

- Ngươi họ Long?

Long Bình rúng động tâm thần, gã chưa hề thấy qua lão già gầy đét này bao giờ, sao lão biết gã họ Long?

Quái sự lúc nào cũng có, nhưng liên tục xuất hiện như hôm nay thiệt hiếm thấy. Gã tuy còn nhỏ tuổi, nhưng lớn gan lại có tâm cơ, thấy tình hình có vẻ bất lợi liền nghĩ bụng:

"Sự việc muôn phần cổ quái, ta nên nói gạt lão mới xong!" Gã trừng mắt nhìn quái nhân lớn tiếng nói:

- Ai họ Long? Ngươi họ Long thì có!

Lão quái nhân đôi mắt như hai hòn than, thấy mắt gã chuyển động biết gã không nói thật lòng, liền nhếch mép như cười mà không phải cười nói:

- Cha ngươi đâu?

Từ khi gia đình gặp nạn tới giờ, gã chưa từng gặp lại phụ thân, lúc ấy gã còn nhỏ cách biệt bốn năm, thậm chí hình dáng phụ thân như thế nào gã cũng không nhớ rõ, đừng nói chi gã biết hiện giờ phụ thân ở đâu.

Nhưng gã không biết ý đồ của đối phương làm sau nói cho lão biết được? Tiện tay gã chỉ về phía vách đá mà gã tập leo đêm ngày, nói:

- Ngươi hỏi cha ta? Người ở trên đỉnh núi kia!

Lão quái nhân mỉm cười, có điều lão không cười còn khá. gương mặt nhiều da thiếu thịt của lão cười làm da mặt di động trông xấu xí vô cùng, Long Bình cảm thấy lạnh người, bỗng gã bông thấy hoa mắt lão quái nhân đã biến mất.

Gã thất kinh chạy ra cửa. dào dác nhìn tứ phía. bên ngoài gió lạnh gào thét, mặt hồ vẫn tung bọt sóng nhưng nào thấy tung tích của quái nhân!

Long Bình đứng ngẩn ra một lúc, bỗng nhớ tới ông, gã kêu lớn:

- Ông ơi! ông ở đâu?

Gã vừa chạy, vừa kêu tiếng kêu tuy lớn nhưng bị tiếng gió át đi nghe lạc lõng và thê lương vô cùng.

Gã chạy tìm khắp Bạch Mã hồ nhưng vẫn không thấy bóng dáng ông đâu, đến chập tối mới cúi đầu lê bước về nhà. tuy bụng đói cồn cào, nhưng gã không muôn ăn.

Từ khi đến ở Bạch Mã hồ đến giờ đã bốn năm trời, giữa gã và ông lão đã hình thành một tình cảm sâu đậm. Năm ngoái ông lão bỗng bị bệnh nặng bán thân bất toại, thậm chí tiếng nói nghe cũng không rõ. ông lão trở thành phế nhân, một mình gã lo toan mọi việc hầu hạ ông lão. Bây giờ ông lão bỗng dưng mất tích, gã không biết phải làm thế nào.

Bạch Mã hồ về đêm gió lạnh thấu xương vẫn gào thét không ngừng. Bỗng Long Bình nhớ đến việc leo núi, từ bốn năm nay cứ sáng sớm và chiều tối, bất kể thời tiết như thế nào gã cũng tập luyện không ngừng.

Gã luyện tập đã mấy năm nay, duy chỉ một tháng trước đây mới leo lên tới đỉnh núi. Hàng ngày ông lão dạy gã leo, cứ trước khi ngủ tập một lần, sáng thức dậy tập một lần, không hề nói tại sao phải tập như vậy.

Tâm tính trẻ con, gã cứ ngỡ trên đỉnh núi có kỳ hoa dị vật nên ngày ngày luyện tập không biết mệt mỏi.

Nhưng tháng trước gã leo lên đến đỉnh bất giác thất vọng vô cùng. Đỉnh núi trống trơn toàn đá là đá đến cỏ cũng không mọc được. Chỉ thấy bốn phiến đá bằng phẳng trên mỗi phiến đá đều có khắc chữ, mỗi phiến đá khắc thật to một chữ phân thành "Lôi", "Điện", "Phong", "Vũ".

Lần đầu nhìn thấy bốn chữ này gã cảm thấy kỳ lạ vô cùng. Hỏi ông lão, ông lão lờ đi không trả lời, có điều ông cụ bảo gã tiếp tục luyện tập không ngừng.

Lúc này ông lão đột nhiên mất tích, nhưng gã tin tưởng ông lão quyết không thể vô duyên vô cớ bỏ gã mà đi, nên gã không muốn nhân lúc ông nội vắng mặt lơ là luyện tập liền quyết định trước khi đi ngủ phải tập lại một lần.

Thế là gã rời gian nhà cỏ, đi đến dưới chân vách đá.

Theo phương pháp ông nội đã dạy, gã hít thở một hồi, cảm thấy khí lực tràn đầy liền đề khí tập chân nhất tề cử động, bám vào vách núi leo lên.

Vách đá này nguyên dựng đứng như tường, ngoài mặt trơn tuột không có một cọng cỏ mọc, chỉ thấy chỗ tay chân gã tiếp xúc vách đá bột đá rơi lả tả. trên mặt đá quả nhiên hõm vào.

Đừng tưởng gã nhỏ tuổi mà xem thường, tay chân gã cử động nhanh nhẹn như loài vượn, trong chốc lát đã leo lên mấy chục trượng ngoài. Ngay lúc đó bỗng một đợt gió mạnh thổi tới tạt vào vách đá làm thân hình gã lay động như muốn rơi xuống. Long Bình hồn phi phách tán tuy phải vội vàng dùng tay chĩa mạnh vào vách đá lấy lại thăng bằng, nhưng cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Lúc mới bắt đầu học leo núi ông gã từng căn dặn gặp phải tình huống này phải lập tức leo xuống không được miễn cưỡng leo tiếp. Có điều trong vòng một tháng trở lại đây cho dù gió mạnh đến mức nào cũng không thể làm thân hình gã dao động, rõ ràng hôm nay khí lực gã

không đủ, thì ra cả ngày chạy khắp nơi tìm ông gã đã thấy mệt mỏi thêm nữa không ăn uống nên tay chân gã thiếu lực.

Đang lúc gã định leo xuống, bỗng thấy một bóng người thoáng qua nhanh như tên bắn, thoắt cái đã mất tăm, Long Bình kinh ngạc nói thầm:

"Người này là ai?

Lẽ nào lại là một trong ba quái nhân xuất hiện lúc ban ngày, nhưng trên đỉnh núi chỉ có mấy hòn đá họ lên đó làm gì?" Tâm niệm chưa dút, lại thấy một bóng người lướt qua trước mặt, sau lưng, một đạo bạch quang bay như điện xẹt Nhìn thấy luồng bạch quang Long Bình bỗng nhớ đến bốn chữ khắc trên bốn phiến đá trên đỉnh "Lôi", "Điện", "Phong", "Vũ". Lúc ban ngày quái nhân thứ nhất dùng cần câu "gió" người thứ hai dùng rổ tre đựng "mưa ", người thứ ba tuy chưa thi triển võ công nhưng vừa rồi bóng người lướt qua sau lưng có một đạo bạch quang, như vậy phù hợp với ba chữ "phong", "vũ", "điện". Chỉ còn thiếu "lôi". Chà.

chắc lại là một nhân vật thần mạc quỷ xuất nữa đây.

Tính hiếu kỳ nổi lên, Long Bình điều tức một hồi, đề khí tiếp tục leo nên. Qua một lúc Long Bình đã leo lên được mấy chục trượng nữa. ngước mắt nhìn lên còn khoảng hai mươi trượng nữa là đến đỉnh. Bỗng gã nghe trên đỉnh có tiếng nói:

- Kỳ hội năm năm một lần đã đến, tại sao giờ này chưa thấy tứ đệ?

Lại nghe một giọng khác nói:

- Không phải đã đến rồi đó sao?

Long Bình nghe lời qua tiếng lại rõ ràng ba quái nhân đã có mặt trên đỉnh núi không chừng ông gã cũng có mặt trên đó cũng nên.

Tâm niệm chưa dút, bỗng nghe một tiếng "ủa " ra chiều ngạc nhiên từ trên đỉnh núi truyền xuống tiếp theo gã cảm thấy hai chân bị xiết chặt rồi thân hình bị nhấc bổng khỏi vách núi và kéo ngược chân lên đỉnh.

Long Bình hồn phi phách lạc, bỗng cảm thấy một luồng chưởng phong đỡ lấy ngang lưng rồi từ từ đáp hai chân xuống đỉnh núi.

Thì ra lão quái nhân cầm cần câu ban sáng, dùng cần câu câu gã lên. Long Bình bất giác nổi giận, trừng mắt nhìn quái nhân nói thầm:

- Ai mượn ngươi nhiều chuyện, tự ta không leo lên được sao? Không cẩn thận lỡ bị rơi xuống thịt nát xương tan, ngươi có thường mạng cho ta không?

Tiếp theo gã thấy ba lão quái nhân gặp lúc ban ngày đều có mặt trên đỉnh đồng thời mỗi người chiếm một phiến đá. Gã quét mắt nhìn tứ phía vẫn không thấy ông gã đâu. Đứng trước ba gã quái nhân Long Bình không cảm thấy sợ hãi chút nào, thấy một phiến đá còn trống, gã tiến đến gần, thấy phiến đá khắc chữ "Lôi", gã sửa soạn ngồi xuống. Bỗng thấy một đạo kình phong lướt qua phiến đá không cho gã ngồi xuống. Long Bình không cần nhìn lại cũng biết lão quái nhân cầm cần câu xuất thủ, lập tức quay đầu lại trừng mắt nhìn lão. Sau lưng lại nghe giọng nói lạnh toát của quái nhân gầy:

- Nhà ngươi đáng ngồi chỗ này sao?

Long Bình tức giận tràn hông, nghe hỏi cũng lạnh lùng không kém trả lời:

- Sao lại không đáng, ngày nào ta cũng ngồi ở đây!

Ba quái nhân nghe gã nói, không hẹn mà sáu mắt cùng nhìn nhau, quái nhân gầy tiếp tục hỏi:

- Lệnh tôn đâu, sao không thấy tới?

Long Bình nghe lão hai lần hỏi tới thân phụ biết rằng ba quái nhân với phụ thân có liên hệ, không là thân hữu cũng là thù nhân.

Tâm cơ chuyển động gã ứng khẩu đáp:

- Cha ta ở nhà hưởng thú thanh nhàn, ngươi hỏi người có việc gì?

Quái nhân gầy liếc mắt nhìn hai quái nhân kia trao đổi một cái gật đầu. Quái nhân đầu đội rổ tre nói:

- Ta thấy không giống.

Quái nhân gầy nói:

- Không phải không giống, ta chỉ sợ tứ đệ gặp phải việc gì rồi.

Long Bình nghe khẩu khí của lão có vẻ quan tâm không giống như đến để tầm cừu, nói thầm trong bụng:

"Nếu bọn họ hỏi nữa ta nhất định nói sự thật cho họ nghe." Tâm niệm chưa dứt, bỗng thấy một áp lực vô hình đè lên vai, Long Bình vốn thiên tính kiên cường, chịu mềm không ưa cứng, phản ứng tự nhiên vận lực chống lại, quả nhiên gã vẫn đứng vững.

Quay đầu nhìn lại, thấy quái nhân cầm cần câu đang đứng sau lưng, bất giác nổi giận Long Bình hét lớn:

- Ngươi muốn gì?

Quái nhân không thèm để ý đến gã quay người phi thân về chỗ cũ, vừa ngồi xuống vừa nói:

- Nó luyện Thiếu Dương thần công của tứ đệ.

"Thiếu Dương thần công?" Long Bình chưa hề nghe nói qua danh xưng này bao giờ!

Gã có biết đâu ông lão dạy gã leo núi chính là truyền thụ cho gã một loại nội gia tâm pháp chính tông tên gọi Thiếu Dương thần công.

Quái nhân gầy lại nhìn gã từ đầu đến chân, trầm giọng nói:

- Đã là hậu nhân của tứ đệ thì cứ sự thật nói ra. mới một ít tuổi đầu đã bày đặt khua môi múa mép, đặt điều nói dối.

Long Bình vốn định nói thật, nhưng nghe quái nhân gầy nói khẩu khí không được thuận tai lắm,

nghĩ bụng:

"Các ngươi không chịu giữ hòa khí với ta. cứ bá đạo như vậy, Long Bình này chết cũng không nói! " Thế là. gã mím chặt môi nhìn ra ngoài như ba quái nhân không hề có mặt tại hiện trường vậy.

Lại nghe quái nhân cầm cân câu nói:

- Tính nết kiên cường. Chỉ nội điểm này cũng đủ thấy thằng bé này dạy dỗ được!

Quái nhân đầu đội rổ tre nói:

- Ta cũng thấy đứa nhỏ này vừa mắt lắm, nếu không phải là hậu nhân của tứ đệ ta nhất định truyền y bát cho hắn.

Thì ra hai lão quái nhân nhìn thấy Long Bình muốn thu gã làm đồ đệ nên lúc ban ngày mới biểu diễn võ công cho gã thấy.

Bỗng nghe quái nhân gầy "ủa lên một tiếng ra chiều kinh dị phi thân về phía Long Bình. Vốn không biết chút võ nghệ gã làm sao kịp né tránh, chỉ thấy trước mặt tối lại, bỗng nghe một tiếng "soạt" gấu áo của gã đã bị xé rách một mảng lớn. Quái nhân gầy quay về chỗ cũ, mắt nhìn chăm chăm vào mảnh vải cầm trên tay, gương mặt lộ rõ nét sợ hãi.

Lúc đầu Long Bình cứ ngỡ quái nhân sợ gã. làm gã cũng cảm thấy kinh ngạc, nhưng nhìn kỹ lại thấy không phải như vậy, trên mảnh vải in hình một đóa hoa hồng, quái nhân gầy nhìn nó không chớp mắt.

Động hiếu kỳ, Long Bình cũng định thần nhìn kỹ bốn đóa hoa hồng ấy thấy màu đỏ tươi, cánh hồng vấy máu, từng giọt từng giọt như muốn rơi xuống.

Lúc này hai quái nhân còn lại cũng tung người đến cạnh quái nhân gầy nhìn vào mảnh vải cả hai mặt mày thất sắc, cùng kêu lên kinh dị:

- Huyết Hồng Hoa!

Long Bình ngạc nhiên nhìn ba quái nhân đang sợ hãi, trong lòng không khỏi rúng động nhủ thầm:

"Thân thủ ba người này không phải tầm thường, có sao lại sợ hãi mảnh vải in hình mấy đóa hoa hồng như vậy, thiệt khiến người ta khó hiểu!" Quái nhân gầy cất giọng âm u nói:

- Đã quá giờ hẹn mà tứ đệ không tới rõ ràng việc này có liên quan tới Bách Hoa Giáo, xem ra ba anh em ta đêm nay khó lòng thoát nạn.

Quái nhân đội rổ tre tiếp lời:

- Nếu có tứ đệ ở đây bày Tứ Tuyệt Trận thì có sợ gì Bách Hoa Giáo dù đối phương đông mấy cũng không đáng sợ.

Quái nhân gầy liếc nhìn lão ý như muốn nói:

"Nếu có đủ bốn người, thì còn phí lời làm chi!" Bỗng lão thấy Long Bình còn đứng yên như cũ,

vội nói:

- ủa nhà ngươi còn không chịu trốn đi, ở đó chờ chết hay sao, cừu nhân của bọn ta sẽ tới trong chốc lát Quái nhân chưa kịp dút lời bỗng nghe tiếng cười lạnh Giọng cười âm trầm lạnh như băng giống như tiếng ma kêu quỉ khóc trong đêm. Tiếng cười vừa dút tiếp theo là tiếng nói nửa người nửa quỷ:

- Hoa hồng máu xuất hiện nơi nào bao nhiêu đóa bấy nhiêu mạng người, ai còn muốn đào tẩu?

Bốn người hoảng vía nhìn qua. một lão bà tóc đã bạc phơ đứng đó từ bao giờ. Mụ già tóc bạc da mồi, mũi khoằm như mỏ ó, miệng nhọn chu ra dài mấy tấc, nhìn không thấy cằm. Tướng mạo mụ già thập phần cổ quái giống Dạ Xoa hiện hình, khiến người không rét mà run.

Trên tai mụ giắt một đóa hoa hồng, to bằng miệng bát cánh hoa nhuốm máu giống y mấy đóa hoa in trên vạt áo của Long Bình lúc nãy.

Mụ nhìn thấy trên đỉnh núi chỉ có ba già một trẻ không khỏi ngạc nhiên nói:

- Điện tẩu, Phong thần, Vũ sư.. còn Lôi ông đâu?

Tiếp theo mụ cất tiếng cười khà khà nói:

- Lẽ nào gã biết trước đêm nay Bách Hoa giáo chủ Đồng Sầu đến tầm cừu rồi trốn không dám đến?

Quái nhân gầy cười ha hả nói:

- Thì ra Bách Hoa giáo chủ đích thân giá lâm, thật coi trọng Trung Nguyên Tứ Tuyệt. Bốn anh em ta hành hiệp giang hồ đã lâu quyết không phải phường tham sanh húy tử. Rõ ràng giáo chủ ngươi sợ "Lôi Điện Phong Vũ tứ tuyệt trận" của anh em ta nên đã ám toán tứ đệ, giờ đến đây khua môi múa mép!

Nguyên mấy quái nhân này là nhóm bốn người xưng Trung Nguyên Tứ Tuyệt, danh trấn giang hồ.

Lão quái nhân gầy họ Cam tên Bạch Thủy thành danh trên giang hồ nhờ hai mươi bốn chiêu Kình Điện kiếm pháp.

Lão quái nhân tay cầm cần câu tên là Ngô Cổ, cần câu không lúc nào rời tay là thứ binh khí lợi hại, đồng thời cũng nhờ nó mà lão thành danh. Ngô Cổ vốn ghét ác như thù nên bọn giang hồ hắc đạo nghe danh đều tán đởm kinh hồn.

Đầu đội rổ tre là Thường Đồng, chiếc rổ tre trên đầu là một thứ binh khí để đối địch, chiêu số tinh kỳ quái đản dị thường.

Trong Trung Nguyên Tứ Tuyệt võ công cao nhất là người em út tên gọi Long Quyền, từ nhỏ đã luyện thành tuyệt nghệ, nổi tiếng giang hồ nhờ mười hai chiêu Thiên Lôi Chưởng uy mãnh tuyết luân hắc bạch lưỡng đạo nghe tiếng đều kiêng nể.

Bốn người kết nghĩa kim lan, lấy "Lôi", "Điện", "Phong", "Vũ" xưng "Tứ Tuyệt". Đồng thời bốn người luyện thành Tứ Tuyệt Trận, uy vũ kinh nhân.

Trong trận bốn người phát huy hết sở trường của mình, thế trận như thiên la địa võng, tường đồng vách sắt Cao thủ giang hồ bất kể người nào dù võ công có kinh thế hãi tục đã lọt vào trận cũng khó lòng nguyên vẹn thoát ra. Tứ Tuyệt hành hiệp giang hồ mỗi người một phương ít khi đi cùng với nhau. Nên có ước hẹn cứ năm năm một lần vào đêm mồng tám tháng chạp đúng giờ tý tại đỉnh Bách Trượng Phong Bạch Mã Hồ họp mặt, đồng thời quy định cho dù xa cách muôn trùng cũng phải về họp đúng hẹn.

Đêm nay đúng kỳ hẹn năm năm một lần họp mặt Long Quyền không biết lý do gì vắng mặt đủ làm mọi người kinh ngạc, thêm nữa ngay lúc này lại có tử thù Bách Hoa giáo chủ Bách Hoa bà bà Đồng Sầu tìm đến.

Trung Nguyên Tứ Tuyệt biết rõ Bách Hoa bà bà một thân võ công tuyệt thủ, đặc biệt bông hồng trong tay mụ là loại binh khí đặc dị, chiêu thức vô cùng âm hiểm. Lòng dạ mụ lại vô cùng ác độc, dưới tay mụ trước nay chưa từng tha mạng ai bao giờ.

Với sức lực ba người sợ cũng khó lòng ứng phó, nhưng họ đều là những hiệp khách thành danh trong võ lâm nào phải tầm thường dù thấy chết cũng không sợ Quái nhân cầm cần câu Phong Thần Ngô Cổ không nói tiếng nào xuất chiêu tấn công trước, cần câu huy động, một chiêu "Lược không vô ảnh" ngân quang vạch ngang trời nhằm đầu Bách Hoa bà bà bổ xuống.

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nào có coi chiêu thức của Ngô Cổ ra gì, mụ mỉm cười ngạo mạn, chỉ thấy mụ nhích động đôi vai thân hình đã ở ngoài một trượng, thân hình vừa dừng lại, mụ nhìn tam tuyệt cười nói:

- Lão thân vì muốn kiến thức Tứ Tuyệt Trận mà đến không ngờ Tứ Tuyệt thiếu mất một người, thật khiến lão thân tiếc vô cùng.

"Soạt,,, quái nhân gầy Điện Tẩu Cam Bạch Thủy đã rút kiếm cầm tay, cười ha hả nói:

- Khỏi cần nhiều lời, đỡ chiêu!

ánh kiếm chớp lên, một đạo bạch quang vạch thành hình cầu vồng nhằm đầu Bách Hoa bà bà công tới, thật không hổ với danh xưng "Kình Điện Kiếm." Bách Hoa bà bà nhích động thân hình không lui mà tiến tới, thân hình xuyên vùng kiếm ảnh cười ha hả nói:

- Thường Đồng, ngươi còn chưa chịu xuất chiêu sao?

Bỗng nghe "cộp" một tiếng, Vũ Sư Thường Đồng đã tung mình lên cao từ bên trên sử dụng một chiêu "Lực phách vạn sơn", quái trượng nhằm đầu Bách Hoa bà bà bổ xuống.

Lão quái tung mình lên cao thế vừa nhanh vừa mạnh nhưng chiếc rổ trên đầu không hề lay động.

Bách Hoa bà bà cười ré lên nghiêng mình né tránh thế công, bỗng thấy hàng trăm đạo kình bén nhọn chụp xuống đầu mụ. Thì ra Thường Đồng đã lấy chiếc rổ trên đầu xuống cầm trên tay.

Rổ tre, dùng làm binh khí công địch trong võ lâm thật hiếm thấy vô cùng. Mỗi chiêu tấn công hàng trăm lỗ nhỏ phát ra kình phong bén nhọn cứ nhằm yếu huyệt đối phương kích tới, kình phong dày đặc như mưa tuy không thể lấy mạng đối phương nhưng cứ nhằm vào yếu huyệt cũng làm đối phương hồn phi phách lạc.

Bách Hoa bà bà không dám coi thường liền rút bông hồng máu cầm nơi tay. Bông hồng của mụ to bằng miệng chén, cuống hoa to bằng ngón tay cái dài chừng ba thước. Cuống hoa màu xanh biếc trên có muôn ngàn gai nhọn.

Lão quái bà huy động đóa hoa. chỉ thất hơn chục hoa hồng xuất hiện lớp trên lớp dưới chặn chiêu tấn công của Thường Đồng.

"Bùng" một tiếng, hoa hồng, rổ tre giao nhau một thế Hai loại binh khí kỳ dị gặp nhau phát ra tiếng nổ long trời, hoa hồng còn nguyên rổ tre cũng không bị sút mẻ gì.

Nguyên hoa hồng không phải là hoa thật mà được chế tạo bằng thanh đồng, rổ tre tuy nói rằng "tre" nhưng cũng do đồng luyện thành sợi bện lại chắc chắn vô cùng.

Lúc này Tam Tuyệt đã phân thế vây Bách Hoa bà bà vào giữa. tập kích liên miên, nhưng đóa hoa hồng trong tay mụ quái bà biến chiêu cũng vô cùng ảo diệu, kích đông quét tây, đánh trên đỡ dưới linh hoạt vô ngần. Tuy mụ một mình đối địch với ba tay cao thủ, vẫn có công có thủ không hề nao núng.

Long Bình đứng ngoài lược trận, từ nhỏ đến giờ gã chưa hề thấy qua việc đánh nhau, nay được tận mắt chứng kiến trận kịch chiến giữa bốn tay cao thủ, tâm thần mê mẩn cứ há hốc mồm nhìn quên cả nguy hiểm.

Gã không cảm thấy sợ hãi chút nào, chẳng những không tránh ra xa hoặc nhân cơ hội này đào tẩu mà còn lại tiến lại gần hơn, hai mắt chăm chăm nhìn vào trong trận tựa như muốn học hỏi các chiêu đi chiêu lại của mấy tay cao thủ vậy. Chỉ tiếc một điều lúc này gã chưa biết tí gì về võ công. Nếu không trận đấu này đối với gã ích lợi không nhỏ.

Sau một lúc, bốn người đã qua lại trên trăm chiêu, Bách Hoa bà bà võ công tuy cao hơn Tứ Tuyệt một bậc nhưng một mình đối địch với ba người, kẻ công người thủ, trước sau ứng tiếp cho nhau nên Bách Hoa bà bà nhất thời khó lòng thủ thắng.

Mụ biết rõ trong trận còn thiếu sự uy mãnh của chưởng phong. Nếu thêm vào Lôi Chưởng cái thế của Lôi ông Long Quyền thì uy lực không biết đến bực nào. Mụ than thầm trong bụng:

"Lôi Điện Phong Vũ và Tứ Tuyệt Trận quả nhiên uy lực kinh người, cũng may đêm nay vắng mặt kẻ võ công cao nhất là Long Quyền, nếu Tứ Tuyệt đều có mặt chưa biết thắng bại đã thuộc về ai." Trong nháy mắt hai bên đã trao đổi thêm bốn mươi hiệp, Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nhìn thấy một khoảng trống ở vị trí của Lôi ông Long Quyền, bởi mỗi người công một chiêu, xong phải dừng một chút, cố gắng cách mấy cũng không thể làm cho thế trận liên hoàn được Đồng Sầu đã nắm chắc cơ thủ thắng, chớp đúng thời cơ, quái chiêu đột xuất, liên tiếp ba chiêu sát thủ, thế phòng thủ liên hoàn của Tam Tuyệt lập tức bị phá vỡ Tiếp theo đóa hồng trong tay Đồng Sầu chớp động, một chiêu "Cái thiên bế nhật" đánh ra chỉ thấy bốn phương tám hướng ánh đỏ rợp trời, tam tuyệt bị bức thối lui hai ba trượng.

Mụ biết đấy là thời cơ tốt nhất để hạ sát thủ, nếu chậm trễ để ba người tập hợp lại hoàn thủ tương trợ thì phải mất thêm một thời gian nữa để thủ thắng.

Tâm niệm chưa dút, mụ buông một tràng cười dài, đồng thời hét lớn:

- Thường Đồng! Nạp mạng cho ta!

Rõ ràng đóa hoa hồng trong tay mụ công về phía Ngô Cổ, nhưng miệng lại kêu "Thường Đồng nạp mạng." Vũ Sư Thường Đồng giật mình nhìn lên bỗng thấy ánh đỏ chớp ngời, biết chuyện chẳng lành, nhưng đã quá trễ muốn tránh cũng không kịp, chỉ cảm thấy đầu vai đau buốt, quả nhiên đã bị bông hồng máu kích trúng, máu tươi tuôn ra như suối.

Hoa hồng binh khí của Bách Hoa bà bà Đồng Sầu lớp lớp cánh hoa bén nhọn vô cùng, cộng thêm công lực của mụ phi phàm, đừng nói là bị kích trúng, chỉ cần lướt qua da cũng khó lòng chịu đựng.

Điện Tẩu Cam Bạch Thuỷ thấy Thường Đồng bị nguy vội vàng huy động kiếm tương trợ, chỉ thấy bóng người thấp thoáng Bách Hoa bà bà Đồng Sầu hốt nhiên biến mất tung.

Bỗng nghe thấy một tiếng hét lớn, thì ra là tiếng của Phong Thần Ngô Cổ. Điện Tẩu Cam Bạnh Thủy hồn phi thiên lý, chưa kịp quay người nhìn lại đã thấy kình phong ập tới sau lưng.

Điện Tẩu nhìn thấy hai người anh em đã thọ thương, tình thế dữ nhiều lành ít, bất kể kình phong từ sau kích tới, dùng toàn lực sử một chiêu "Hồi đầu vọng nguyệt" trường kiếm thuận đà bỏ ngược về phía sau, địch cùng đối phương đồng qui ư tận.

Chiêu thức chưa đi hết đà. sau lưng đã không còn bóng dáng của Bách Hoa bà bà Đồng Sầu, biết đã có chuyện chẳng lành, định thủ thế tung người ra ngoài nhưng không kịp nữa. nơi đùi cảm thấy đau thấu xương, đứng không vững không kiềm chế được ngã ra đất Bách Hoa bà bà Đồng Sầu liên tiếp đả thương Tam Tuyệt. Trong nháy mắt hạ được ba tay thuộc hàng nhất lưu cao thủ khiến mụ đắc ý khôn cùng buông ra một tràng cười dài. Đang lúc định ra tay lấy mạng Tam Tuyệt.

Bỗng nghe một tiếng "hù " lạnh lùng phát ra từ đằng sau. Tiếng "hù " tuy nhỏ, nhưng lọt vào tai người tựa như tiếng sấm. Bách Hoa bà bà Đồng Sầu rúng động toàn thân, ngừng hẳn tiếng cười, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy cách xa trường đấu không đầy ba trượng, không biết từ bao giờ xuất hiện một ông lão đầu trọc râu trắng như cước, đang xếp bằng ngồi, lim dim đôi mắt như đang ngồi luyện công.

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nhìn rõ ông lão bỗng thối lui mấy bước, nét mặt biến đổi liền. Mụ run run cất tiếng hỏi:

- Ngân Tu Tẩu (Lão râu bạc) ngươi.. ngươi chưa chết sao?

Từ nãy đến giờ đứng ngoài lược trận Long Bình thấy ba quái nhân liên tiếp bị hạ dưới tay của Bách Hoa bà bà Đồng Sầu trong lòng hoảng sợ vô cùng nhưng gã vẫn chưa đào tẩu.

Bỗng nhiên thấy ông lão xuất hiện trên đỉnh phong, gã mừng rỡ vô cùng, vừa chạy tới vừa kêu lớn:

- Ông ơi! ông ơi!

Tiếng kêu chưa dút bỗng thấy thân mình bị nhấc bổng lên, thì ra gã bị Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nắm ngang lưng giơ bổng lên kẹp dưới nách. Long Bình kinh hãi la lớn:

- Xú lão bà! Mụ ma đầu! Buông ta ra! Buông ta ra!

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu không thèm để ý đến gã chỉ hướng về ông lão cười ha hả nói:

- Ngân Tu Tẩu, hôm nay nể mặt ngươi, lão thân lần đầu phá lệ, tha cho ba tên kia khỏi chết!

Dứt lời mụ cặp nách Long Bình phi thân xuống núi.

Trong tiếng gió lạnh về đêm gào thét xa xa vẫn còn vọng lại tiếng kêu cứu của Long Bình.

- Ông ơi! ông ơi!

Từ đôi mắt của ông lão râu bạc bất giác hàng lệ nóng trào ra. Tiếp theo thân hình ông cụ nghiêng nghiêng rồi ngã lăn ra đất, tiếng rên thống khổ vẫn diễn ra không dứt.

Giả câm giả điếc

Bấy giờ trời đã canh năm, gà rừng gáy rộ, trời đã hừng sáng sau núi Liên Hoa dãy Hoàng Sơn, vùng căn cứ địa của Bách Hoa Giáo xuất hiện một chàng thiếu niên khoảng chừng mười ba mười bốn tuổi.

Đầu tóc bù xù, mặt mũi lấm lem, áo quần rách tả tơi, duy chỉ có đôi mắt là trừng trừng nhìn đầy oán hận.

Chàng xách hai chiếc thùng lần đi về phía cái giếng nơi cuối con dốc.

Ục, ục, hai tiếng liên tục, chàng đã múc đầy hai thùng nước hít một hơi dài đề khí, xách hai thùng nước chạy như bay lên dốc.

Chàng thiếu niên trông có vẻ gầy còm, nhưng sức lực thật hơn người. Hai thùng nước nặng ít ra cũng năm bảy chục cân, nhưng xem dáng đi nhẹ nhàng như không, nước trong thùng tuyệt nhiên không rơi ra ngoài một giọt.

Con dốc thật dài, thật cao, người thường tay không đi một hơi chưa chắc lên đến đỉnh dốc. Vậy mà chàng xách hai thùng nước nặng đi một hơi đến hơn nửa dốc mới dừng lại ngồi nghỉ.

Lúc này trời đã sáng hơn mới nhìn rõ mặt mũi chàng thiếu niên. Người gầy còm, da mặt vàng như nghệ, quần áo rách rưới, rõ ràng không được sống trong sự yêu thương đùm bọc của người thân.

Mặc dù vàng vọt, nhưng gương mặt chàng vẫn không giấu được nét khôi ngô, đôi chân mày rậm xếch ngược, mắt to mũi thẳng xem chàng cũng con nhà gia thế Chàng ngồi bất động cạnh thùng nước, mắt chàng chăm chăm nhìn sang tảng đá to cạnh lối đi. Trên tảng đá khắc một hình nhân, đầu không có tóc dưới cằm có một chòm râu bạc.

Nhìn một hồi lâu, bất giác chàng ứa nước mắt, cất giọng thê lương tự nói một mình:

- Ông ơi! Sao ông không đến cứu cháu...

Bỗng chàng giật mình, trên đỉnh dốc có tiếng quát tháo - Long Bình! Tên tiểu tạp chủng kia! Lại làm biếng nữa rồ i!

Chàng cúi đầu len lén chùi nước mắt rồi rút từ trong bụi cỏ một cây đòn gánh, móc vào hai thùng nước gánh lên.

Có điều tình hình lúc này đã khác xa lúc nãy.

Dáng chàng trông xiêu vẹo, hai thùng nước lắc lư, như phải cố hết sức dưới trọng lượng của hai thùng nước. Khi đi đến bực đá cuối cùng, nước trong thùng đã văng ra ngoài hơn phân nửa.

Bên trên là một khoảng đất bằng, một hán tử trung niên to béo đứng sẵn, chỉ chờ chàng lên đến, lập tức la măng:

- Tên tiểu tạp chủng này thiệt vô tích sự, sáng sớm gánh có mấy thùng nước cũng làm biếng! Ngươi còn coi giờ này đã là giờ nào rồi?

Chàng lặng thinh không nói, gánh nước đi thẳng vào nhà bếp đổ vào nồi rồi quảy quả gánh đôi thùng không đi.

Gã mập đến chắn ngang lối đi, hách dịch hỏi:

- Ngươi lên núi đã ba năm nay, chưa hề nghe ngươi hé răng nói nửa lời. Ngươi thật sự bị câm hay giả bộ đó?

Chàng trai cúi đầu làm thinh, không thèm để ý tới gã mập vòng qua gã đi xuống núi.

Gã mập lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Khá lắm! Hôm nay lão gia không cho ngươi ăn cơm coi ngươi gan đến bực nào!

Gã chưa dút lời bỗng nghe tiếng giày cỏ kéo lê lẹt xẹt gã giật mình nhìn lại bỗng thấy một lão hòa thượng già nghèo khổ lê bước đến.

Lão hòa thượng tóc bạc lún phún, đội một chiếc nón rách bươm, mặt mũi lọ lem, chiếc tăng bào thiếu cổ, rách tay, vạt trước vạt sau đều tơi tả. chân mang một đôi giày cỏ cũng xơ xác không kém. Trông lão ba phần không giống người, bảy phần giống quỷ đi đâu cũng kéo lê đôi giày cỏ lẹt xẹt.

Gã mập nhìn thấy lão hòa thượng hồn phi phách tán vội vàng nhảy đến chặn ngang cửa bếp, nài nỉ:

- Đại hòa thượng, ngài là kẻ trên người trước, xin gia ân đừng làm khó dễ tiểu nhân.

Lão hòa thượng tựa như đui như điếc, vẫn nhìn về phía trước như không thấy người cản lối cứ đều bước tiến tới Gã mập bỗng thấy hoa mắt, lão hòa thượng tự dưng biến mất. Nói sao cho hết kinh hãi, gã mập vội vàng quay người chạy vào nhà bếp, tô yến sào canh gà vừa nấu đã không cánh mà bay. Gã bút đầu bút tai kêu khổ luôn miệng.

Lại nói chàng thiếu niên, tiếp tục xách hai thùng nước chạy lên dốc về đến chỗ cũ để đôi thùng xuống nghỉ, thò tay vào bụi cỏ tìm đòn gánh, nào ngờ cây đòn gánh mới đó mà đã biến mất.

Thất kinh hồn vía. chàng vội vàng tìm kiếm xung quanh, lúc lâu sau thấy cây đòn gánh nằm ngang trên một nhánh cây cách mặt đất năm trượng, bên cạnh cây đòn gánh còn có lão hòa thượng đang ngồi hai tay bưng một tô sứ rất đẹp lim dim đôi mắt từ từ thưởng thức món ăn trong tô, dáng vẻ ung dung tự tại vô cùng.

Đối với chàng, lão hòa thượng này không xa lạ gì, bởi lão thường xuyên đến nhà bếp lấy trộm đồ ăn.

Quả tình, lão hòa thượng có chiếc mũi vô cùng thính nhạy, cứ mỗi lần ở nhà bếp có làm món gì ngon là y như rằng lão xuất hiện, các đầu bếp đều dở khóc dở cười, lão phá phách một trận rồi lấy đồ ăn ra ngoài thưởng thức. Tuy lão phá phách như vậy nhưng không ai dám đắc tội với lão, bởi càng làm dữ thì lão phá phách càng hung.

Bách Hoa Giáo là một trong ba giáo phái lớn nhất trong võ lâm, cao thủ nhiều vô kể, đã bao lần

nhà bếp mời mấy tay cao thủ đến để đối phó với lão hòa thượng Nhưng lạ thay dường như lão muốn giỡn mặt với Bách Hoa Giáo vậy. Người đến thì lão mất tăm, vừa quay lưng đi thì lão lại xuất hiện.

Bởi vậy mấy tay đầu bếp đều đau đầu vì lão, thấy lão xuất hiện là kêu khổ thấu trời, nhưng không cách gì chế phục được lão.

Nào ngờ bây giờ đến lượt lão ghẹo đến chàng!

Chàng cũng biết lão hòa thượng là một dị nhân trong giang hồ, nhưng vẫn không nể mặt, lượm một hòn đá nhằm lão hòa thượng ném tới.

Với sức lực của chàng, một cái ném như vậy khiến người ta u đầu chảy máu, nhưng viên đá vừa đụng phải người lão bỗng như sao băng rơi xuống.

Khí giận tràn hông, chàng định mở miệng chửi lão bỗng thấy lão hòa thượng vỗ đầu kêu:

- ái da! Hai con chó con đến rồi!

Nói chưa dút lời bỗng lão buông người rơi xuống đất, cây đòn gánh cũng rơi theo.

Chàng trai nghe nói có "Hai con chó con" đến vội vàng chạy lại nhặt đòn gánh, chừng ngẩng đầu lên lão hòa thượng không còn ở đó nữa!

Chàng quay lại chỗ hai thùng nước, nhìn lên đầu dốc, đã thấy một đôi thiếu niên nam nữ, cũng trạc tuổi chàng.

Đôi nam nữ đúng sừng sững trên đầu dốc, dáng mạo như tiên đồng ngọc nữ, ăn mặc cực kỳ hoa lệ.

Chàng trai nhìn đôi nam nữ hoảng hồn thu ngay mục quang, vội nhấc gánh nước từ từ leo dốc đi lên.

Bỗng nghe thiếu nữ cất tiếng nói:

- Huy ca xem nào, gã vẫn chưa chết.

Gã thiếu niên bên cạnh tiếp lời:

- Ủa. không những hắn không chết mà còn gánh nước được nữa! Có điều sống như vậy thì không bằng chết sớm cho rảnh nợ.

Nguyên đôi thiếu niên nam nữ này là anh em cô cậu Gã kia họ Lưu tên Huy, thiếu nữ tên Đồng Điêu.

Nguyên Đồng Điêu là cháu họ của Bách Hoa bà bà Đồng Sầu, bởi thiên tính thông minh, nhưng lại vừa điêu ngoa vừa dã man nên thường gọi là Điêu Man công chúa.

Tiếp theo, bỗng nghe Đồng Điêu nói:

- Huy ca. anh xem hắn có phải là tên câm không?

Lưu Huy nói:

- Không phải đâu, thông thường người ta vừa câm vừa điếc, còn hắn đâu có điếc!

Điêu Man công chúa cười khanh khách nói:

- Anh có cách gì làm cho hắn nói không?

Lưu Huy nhường mày nói:

- Việc này có khó khăn gì!

Dứt lời, gã phi thân tung người lên quét ngang chân chàng thiếu niên. Tội nghiệp chàng trai vừa mới bước chân lên định bước tới bị một cái quét của Lưu Huy té nhào tới phía trước, mắt mũi sưng húp, máu mũi chảy ròng ròng.

Nhưng chàng trai vẫn không kêu la tiếng nào. Có điều khi ngã nhào tới trước, hai thùng nước va vào thềm đá. nước trong thùng văng ra ướt hết mặt mũi quần áo của Lưu Huy.

Điêu Man công chúa thấy vậy vỗ tay cười lớn, nói:

- Lưu Huy! Anh là gà nhúng nước, hắn là trâu rừng con!

Lưu Huy nghe nói, tức giận ngút trời, gầm gừ:

- Xú tiểu tử! Ngươi muốn chết! Bổn thiếu gia phải sửa ngươi một trận!

Dứt lời gã tiến đến gần chàng trai.

Bỗng lúc đó xuất hiện một lão nhân cao lớn, cụt một chân, xem phục sức hình như là người phụ bếp.

Lão nhân vừa xuất hiện nhanh tay nắm áo chàng trai ném mạnh vào trong nhà bếp đồng thời vòng tay nói với đôi thiếu niên:

- Thằng nhỏ này mất dạy có mắt không tròng, dám mạo phạm nhị vị, để tiểu nhân dạy nó một trận nên thân, nhị vị khỏi nhọc công ra tay.

Lưu Huy thấy có người bợ đỡ mình, lửa giận đã hạ.

liền quay sang dắt tay Điêu Man công chúa đi nơi khác Thế là nhờ lão nhân một chân, chàng trai khỏi bị một trận đòn oan.

Trời đã đúng ngọ, trong nhà bếp chỉ còn lại lão nhân một chân và chàng trai. Lão nhân đang lầm thầm chửi rủa mấy con ruồi trong nhà bếp. Bống thấy lão thò ba ngón tay ra và chụp vào khoảng không tiếp theo là một con ruồi chết trong tay lão. Đắc thủ lão nhân đắc ý ra tay liên tiếp, càng lúc càng nhanh, xác ruồi chết rưới đất càng lúc càng nhiều. Chàng trai ngồi nhìn thích thú vô cùng, không biết đây là loại công phu gì. Chợt thấy lão nhân ra tay chậm lại, ý chừng như muốn cho chàng xem rõ để bắt chước.

Chàng trai vốn thông minh, lập tức hiểu ý lão nhân, đứng lên lấy thế theo cách thức của lão nhân mà làm.

Chàng cũng đưa ba ngón tay ra nhằm con ruồi chộp tới Chàng nhìn rõ ràng con ruồi bay có vẻ

như không nhanh lắm, tưởng chừng đã chộp trúng, nhưng nào có đơn giản như vậy Chàng chộp liên tiếp năm sáu tráo, đều chộp vào khoảng không, nhưng chàng tin tưởng chỉ cần luyện tập một thời gian là có thể ra tay nhanh và chuẩn xác như lão nhân một chân.

Từ hôm đó trở đi, nhân lúc vắng người, chàng liền trốn ra ngoài tập luyện. Một hôm sau khi chộp một chục lần không trúng, cuối cùng chàng cũng chộp trúng một con. Có điều ba ngón tay đã thấy mỏi nhừ như không phải tay của chàng nữa. Mặc dù vậy trong lòng chàng mừng vui khôn tả!

Sau nửa tháng luyện tập, tay mắt của chàng ngày càng linh hoạt, tuy chưa đạt được đến mức bách phát bách trúng nhưng hễ ra tay mười lần thì cũng trúng được năm sáu.

Một buổi trưa nọ, chàng đang mải mê luyện tập trong nhà bếp, bỗng thấy mấy con ruồi trở nên linh hoạt dị thường, chộp liền mười mấy chiêu vẫn không trúng được con nào. Mỗi lần ra tay thấy rõ ràng đã chộp trúng nhưng con ruồi bỗng trầm xuống lòn qua kẽ tay bay mất.

Chàng hơi ngạc nhiên, nhưng vốn kiên định đâu dễ gì chịu buông tay, tiếp tục xuất chiêu chộp tới. Đang sắp nắm trúng con ruồi bỗng thấy một luồng gió nhẹ lướt qua bàn tay thổi con ruồi ra khỏi khoảng giữa ba ngón tay.

Chàng lạ lùng quay lại, thì ra lão hòa thượng tóc ngắn đã đứng đằng sau từ bao giờ.

Thấy chàng quay lại, lão nhe răng cười nói:

- Nhà ngươi học ai mà ra tay dở như vậy?

Chàng biết rằng lão không phải là người của Bạch Hoa Giáo, cảm thấy hơi yên lòng bèn quay người định bỏ đi.

Lão hòa thượng cười nói:

- Ngươi mỗi ngày, trốn ra đây luyện công, đừng tưởng quỷ không hay thần không biết. Nếu muốn người không biết thì đừng làm, nhớ lấy! Vả lại luyện như ngươi thế này có luyện đến già cũng không nên tích sự gì, đặc biệt chiêu ngươi xuất vừa rồi thật tệ không tưởng nổi, ngươi xem này...

Chưa dút lời, hai tay lão đồng thời đưa ra mỗi tay sử dụng một loại thủ pháp khác nhau, cùng lúc chộp trúng hai con ruồi.

Đáng kinh ngạc hơn nữa là trong lúc ra tay hai mắt lão nhắm tịt lại, vậy mà hai tay lão như có mắt, ra tay là đắc thủ ngay.

Khi lão thả ra hai con ruồi bay vụt đi như không hề bị thương chút nào.

Trông thấy bản linh của hòa thượng kinh người, so với lão nhân một chân thật là một trời một vục. Đang định thần để tìm hiểu rõ thủ pháp của lão để bắt chước.

Lão hòa thượng đột nhiên dừng tay, nhìn chàng nháy mắt cười nói:

- Đừng tưởng ngươi thông minh hơn người rồi học được tất cả Nếu không chịu lạy ta. kêu bằng sư phụ thì đừng hòng học được.

Chàng vốn tính kiêu ngạo, dùng sức mạnh cưỡng bức uy hiếp, càng làm chàng bất phục. Nghe khẩu khí lão hòa thượng có vẻ bức chàng lạy lão làm thầy, trong lòng bất mãn, liền quay người đi thẳng.

Tuy vậy lời nói lúc đầu của lão hòa thượng vẫn còn lởn vởn trong đầu chàng:

"Nếu muốn người ta không biết thì đừng làm." Chàng tự nhủ:

"Lão hòa thượng nói có lý, từ nay về sau ta phải cẩn thận mới được." Một hôm, lúc đang gánh nước chàng bỗng thấy một lão tiều phu đang gánh củi lên núi.

Lão tiều phu này là cha của Đại Cẩu, người chuyên lo việc đốn củi đưa lên núi, mấy ngày nay Đại Cẩu bị bệnh nên cha hắn ngày ngày thay con gánh củi nên Lão tiều phu đến gần giếng, nhìn chàng gật đầu như tỏ ý chào, rồi để gánh cúi xuống nghỉ ngơi.

Bỗng từ bó củi một con rắn đen tuyền bò ra. chỉ thấy chiếc đầu hình tam giác cất lên, nơi cổ bè ra bằng bàn tay, lưỡi đỏ lè ra thụt vào đã khiến người ta nổi gai ốc khắp mình. Lại thêm đôi mắt màu lục ti hí lấp la lấp lánh, miệng phun khí độc phì phì rõ ràng đấy là một loại rắn độc. Lão tiều phu nhìn thấy độc xà chẳng những không sợ mà còn cười nói:

- Đồ súc sinh này, lúc này tìm không thấy thì ra ngươi trốn trong bó củi.

Dứt lời lão rút từ ngực áo ra một sợi dây dài chừng bốn thước cầm sẵn nơi tay. Chỉ thấy tay cầm một đầu dây đột nhiên cuộn lại rồi nhanh như chớp phóng thẳng vào con độc xà.

"Bộp" một tiếng, chiếc đầu nhỏ hình tam giác của độc xà bị kích trúng nát nhừ như tương.

Lão tiều phu thu tay về, quay sang chàng, mỉm cười nói:

- Xin tiểu ca đừng cười chê, đó chẳng qua là một luồng khí mà thôi.

Chàng thấy nội một chiêu đó của lão tiều phu cũng chứng tỏ đó là một loại võ công đặc dị! Buổi trưa khi mọi người đã đi hết chàng lên ra sau núi rút từ ngực áo ra một sợi dây nhỏ dài khoảng hai thước, thử làm cho nó cuộn lại.

Nào ngờ, chàng cũng làm giống như lão tiều phu lưng gù nhưng sợi dây nào có chịu động đậy. Bỗng chàng nhớ lại lời của lão phu ban sáng:

"Chỉ là... một luồng khí." Một năm trở lại đây, nội công của chàng ngày một tinh tiến nên cũng biết thế nào là "khí". Còn đang suy nghĩ trong đầu bỗng thấy sợi dây động đậy. Thử đề khí vận công, sợi dây đột nhiên thẳng ra. Trong lòng cả mừng thử làm cho sợi dây cuộn lại rồi thẳng ra như lão tiều phu ban sáng, nhưng sợi dây trong tay chàng không linh hoạt được như vậy. Tuy vậy, phát hiện này cũng đủ làm chàng phấn chấn không sao kể xiết.

Tinh mơ hôm sau chàng ra giếng lấy nước như mọi ngày. Mắt nhìn bốn phía thấy không một bóng người, bèn từ ngực áo rút ra một sợi dây bắt đầu luyện tập.

Bởi chàng không hiểu tường tận cách điều khiển sợi dây như ý mình, nên tập mãi mà sợi dây cũng không chịu cử động như ý. Muôn phần bực bội, chàng Vũng tay ném mạnh sợi dây, nào ngờ sợi dây rời tay đã tự động cuốn lại văng ra xa. Chàng khấp khởi mừng thầm vội nhìn theo hướng sợi dây bất giác giật mình, lão hòa thượng tóc ngắn, chính lão đã chọc ghẹo chàng.

Lão hòa thượng cười hà hà. nói:

- Cung hỷ! Cung hỷ! Chúc mừng ngươi lại học được một tuyệt nghệ, nhưng dưới mắt hòa thượng này đó chỉ là trò chơi mà thôi.

Dứt lời lão lấy sợi dây đặt trên lòng bàn tay, hai đầu thòng xuống đất, không thấy lão lấy hơi vận sức gì mà sợi dây đột nhiên thẳng ra. tiếp đó lão dùng sợi dây làm đòn gánh, gánh hai thùng nước lên đi bon bon.

Đến chỗ chàng nghỉ chân thường ngày, lão đặt gánh nước xuống rồi cầm một đầu sợi dây phóng thẳng vào bậc đá. Coi bậc đá cứng rắn dường nào, vậy mà sợi dây cắm vào sâu quá nửa. Chàng ở phía sau đi tới bất giác há hốc mồm nhìn.

Đến lúc chàng sực tỉnh nhìn lại, lão hòa thượng đã biến mất không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Đêm đó chàng cứ nghĩ mãi về lão hòa thượng, không biết lão là người hay tiên, là thần hay quỷ, cứ lăn qua trở lại không sao chợp mắt được.

Chốc lát, trời độ quá nửa đêm, chàng đang mơ mơ màng màng bỗng bên tai nghe vang lên mấy tiếng động khác thường. Lúc này chàng đã có một căn bản nội công khá thâm hậu, nên chỉ cần một tiếng động cực nhỏ, cũng làm chàng tỉnh giấc, vừa mở mắt nhìn ra. cạnh chỗ chàng nằm, không biết tự bạo giờ đã ngồi một hàng ba người.

Một người là lão nhân một chân ở nhà bếp, một người là lão tiều phu lưng gù, còn một người nữa chàng chưa thấy qua có điều là lão già này trông gầy nhom yếu ớt, tuy chỉ có đôi mắt lão long lanh chớp trong đêm chứng tỏ lão có một nội lực kinh người.

Chàng kinh hồn ngồi dậy, chưa kịp mở miệng đã nghe lão già gầy lên tiếng:

- Ngươi họ Long chứ không phải họ Hồng, đúng không?

ông ngươi nói cho bọn ta biết ngươi tên Long Bình.

Thì ra chàng chính là thằng nhỏ Long Bình bị Bách Hoa bà bà Đồng Sầu bắt đi đêm nọ.

Lúc ấy Bách Hoa bà bà sợ Ngân Tu Tẩu nên chế ngự Long Bình để thoát thân. Về sau mụ định giết Long Bình đi nhưng lại sợ Ngân Tu Tẩu đến đòi người. Mụ tuy thân là giáo chủ một giáo phái nhưng cũng không dám ra mặt đối địch trực tiếp với Ngân Tu Tẩu nên bắt Long Bình nhốt ở hậu sơn làm đầy tớ.

Thấm thoát đã ba năm, không thấy Ngân Tu Tẩu đến đòi người làm mụ cũng quên khuấy chàng.

Bấy giờ đột nhiên xuất hiện ba người. Tuy dung mạo không giống lắm nhưng Long Bình cũng ngờ ngợ đấy là ba vị quái nhân xuất hiện Ơ Bạch Mã Hồ năm nọ.

Long Bình nghi nghi hoặc hoặc nói:

- Ba vị tôn giả là...

Lão nhân gầy không chờ chàng nói hết lập tức chen vào:

- Ba anh em lão phu từng có duyên gặp ngươi ở Bạch Mã Hồ ba năm về trước.

Long Bình thấy đúng như dự đoán của mình vội hỏi:

- Còn ông của tôi đâu?

Chàng hỏi như vậy vô hình chung như nhận mình chính là Long Bình.

Lão nhân gầy cất giọng thê lương nói:

- Ông của ngươi...

Long Bình rúng động tâm thần, vội hỏi:

- Ông của tôi, người làm sao rồi?

Nguyên ba người này là ba trong Trung Nguyên Tứ Tuyệt. Lão nhân một chân là Vũ Sư Thường Đồng, lão tiều phu lưng gù là Phong Thần Ngô Cổ còn lão nhân gầy là Điện Tẩu Cam Bạch Thủy.

Cam Bạch Thủy nhẹ giọng nói:

- Hài nhi, nghe ta nói.

Tiếp đến lão kể ra những điều mà Long Bình chưa từng nghe nói đến bao giờ.

Nguyên Ngân Tu Tẩu là sư thúc tổ của chàng. Một lần đi Miêu Cương, lão bị âm Dương Song Thi ám toán Ngân Tu Tẩu võ công cái thế, mặc dù bị mai phục lão vẫn phá được trùng vây thoát hiểm, có điều lão bị thương nặng. Sau khi thoát hiểm lão vận công trị thương nhưng không may Bách Hội huyệt bị bế tắc.

Bởi Thiếu Dương thần công không giống như các loại nội gia tâm pháp khác, một khi không thể tự vận công đả huyệt thì chỉ có thể dùng nội công của bản môn phù trợ, ngoài ra không còn cách nào khác.

Thế là Ngân Tu Tẩu đến Trung Nguyên tìm người sư điệt duy nhất của mình là Long Quyền. Nào ngờ lão tìm đến vừa lúc Long gia lâm nạn, chỉ kịp cứu được một mình Long Bình.

Bởi lão thọ thương nên không thể truyền thụ võ công cho chàng, chỉ còn cách đem nội công tâm pháp Thiếu Dương thần công dạy cho chàng.

Ngân Tu Tẩu muốn giao chàng cho ba vị nghĩa bá nhờ ba vị giúp chàng tìm kiếm tung tích thân phụ, đồng thời truyền võ công cho chàng và trợ giúp chàng trong việc báo thù.

Lúc ấy Long Bình còn quá nhỏ, nhiều việc không thể nói cho chàng biết nên Ngân Tu Tẩu muốn trực tiếp trực tiếp gặp mặt Tam Tuyệt để dặn dò gửi gắm đôi điều, thế nên trưa hôm ấy lão bắt đầu leo lên Bách Trượng Phong bằng lối dốc đá sau núi. Bởi lão bị bán thân bất toại nên phải mất hơn nửa ngày mới lên đến đỉnh núi.

Không may đúng lúc ấy Bách Hoa Giáo Chủ đến tầm cừu, Tứ Tuyệt trận thiếu một vị "Lôi", nên uy lực giảm đi nhiều, cuối cùng Tam Tuyệt đều thọ thương.

Gặp lúc muôn phần nguy cấp, lão tập trung chút chân nguyên còn sót lại, chút chân nguyên cuối cùng để duy trì mạng sống lão "hù " một tiếng làm Bách Hoa bà bà Đồng Sầu kinh hồn tháo

chạy, cứu lấy mạng sống của Tam Tuyệt.

Sau khi Bách Hoa bà bà tháo chạy, lão không còn sức lực, không giữ nổi thân mình, liền ngã nhào ra đất chờ Tam Tuyệt tập trung lại, lão dặn dò xong là nhắm mắt xuôi tay, hồn về thiên quốc!

Tình cảm của Long Bình đối với sư thúc tổ còn thâm sâu hơn cốt nhục, nghe đến đây chàng không ngăn nổi dòng lệ bi thương, phát thệ quyết luyện thành tuyệt học báo thù cho lão.

Lệ thảm tuôn trào, chàng cất giọng thê lương nói:

- Đại bá bá. sư thúc tổ cháu còn căn dặn điều gì nữa?

Điện Tẩu Cam Bạch Thủy nói:

- Ngân Tu Tẩu tiền bối dặn, lúc ấy trong đám khói lửa không thấy thi hài phụ thân ngươi, tin rằng hắn mình mang tuyệt học không đến nỗi táng mạng dưới tay kẻ thù. Đồng thời di mệnh cho ba anh em ta. quyết tìm cho được phụ thân ngươi và tìm cách cứu ngươi.

Long Bình không kìm được, ngắt lời Điện Tẩu Cam Bạch Thủy:

- Thưa Đại bá bá. Tam vị đã tìm ra thân phụ cháu chưa?

Chỉ thấy Điện Tẩu Cam Bạch Thủy lắc đầu nói:

- Ba năm nay, ba người bọn ta đi khắp Trung Nguyên, cả Giang Nam, Giang Bắc vẫn không được tin tức gì của phụ thân ngươi, nhưng bởi vì tuổi ngươi ngày một lớn nếu không sớm bắt đầu luyện tập, sợ sẽ bỏ phí thời gian uổng cho một đời của ngươi. Bất đắc dĩ anh em ta phải dùng dị dung thuật hóa trang thâm nhập Bách Hoa Giáo mục đích ngầm truyền thụ võ công cho ngươi.

Về sau thấy làm như vậy quá ư mạo hiểm, về lâu về dài chắc chắn người của Bách Hoa Giáo sẽ biết được.

Để đề phòng vạn nhất, tốt hơn nên sớm rời khỏi chốn này. Bởi vậy đêm nay bọn ta đến đây nói rõ cho ngươi biết mọi điều rồi mang ngươi rời khỏi đây, tìm một nơi thanh tịnh rồi mang hết tuyệt nghệ của ba người truyền lại cho ngươi. Lâu thì năm năm, ít thì ba năm, chờ ngươi luyện thành tuyệt nghệ rồi đưa nhau tìm kiếm phụ thân ngươi...

Long Bình hỏi:

- Học hết tuyệt nghệ của ba vị bá bá. chẳng nhẽ còn chưa đủ sức báo thù hay sao?

Điện Tẩu Cam Bạch Thủy đỡ lời:

- Sư thúc tổ ngươi lúc lâm chung còn có di ngôn, nếu ngươi chưa tìm được phụ thân luyện thành Thiên Lôi chưởng, tập trung uy lực của Tứ Tuyệt "Lôi, Điện, Phong, Vũ" thì không được nói đến chuyện báo thù.

Long Bình trừng mắt, căm thù nói:

- Gia cừu của cháu là nhân vật ghê gớm nào?

Điện Tẩu Cam Bạch Thủy nói:

- Lúc ấy Ngân Tu lão tiền bối không nói rõ, bọn ta cũng không biết, chỉ căn dặn tìm gặp phụ thân ngươi tất biết kẻ thù là ai. Nói cách khác nếu không tìm gặp phụ thân ngươi luyện thành Thiên Lôi Chưởng thì có biết kẻ thù cũng bằng vô dụng, chừng đó lợi bất cập hại, rước họa vào thân.

Long Bình lúc này đã không còn là đứa trẻ khờ khạo, hiếu kỳ như ba năm về trước, giờ chàng đã khôn lớn thông hiểu nhiều việc cảm thấy Ngân Tu thúc tổ sắp xếp mọi việc thỏa đáng vô cùng.

Bỗng nghê Điện Tẩu Cam Bạch Thủy nói:

- Thời gian không còn nhiều nữa. chuẩn bị lên đường!

Ngay lúc đó bỗng nghe một giọng cười quái dị từ sau cửa truyền tới, tiếp theo là giọng nói của lão hòa thượng tóc ngắn:

- Khá lắm, thì ra ba con thỏ rừng các ngươi dám tranh giành đồ đệ với lão hòa thượng nghèo khổ này.

Hừ! Chắc là các ngươi chán sống rồi!

Ba người nghe tiếng nói hoảng kinh lập tức phân thành ba góc bảo vệ Long Bình.

Long Bình vội xua tay nói:

- Ba vị bá bá đừng sợ, vị hòa thượng này là cao tăng chốn Phật môn, phong trần dị nhân chứ không phải là người của Bách Hoa Giáo!

Bỗng có tiếng nói lạnh như băng vang lên ngoài cửa:

- Hừ! Cao tăng chốn Phật môn! Phong trần dị nhân!

Con trâu rừng con này rốt cuộc cũng mở miệng thốt ra lời vàng tiếng ngọc. Có điều tiếc cho ngươi sắp chết đến nơi rồi!

Lời nói vừa dút chỉ nghe "ầm " một tiếng, cánh cửa rập xuống nhưng bên ngoài thấy trống không, nào có thấy bóng dáng lão hòa thượng. Nhưng trước ánh trăng mờ ảo, trên cánh cửa hiện hình bốn đóa hoa hồng đỏ thắm, cánh hoa nhuốm máu như sắp nhỏ giọt xuống. Bốn người nhìn thấy hồn phi phách tán, ai nấy mặt mày đều thất sắc.

Rõ ràng bốn người không qua nổi tai mắt của Bách Hoa Giáo.

Vũ Sư Thường Đồng cất tiếng nói trước:

- Đại ca! Đại ca mang Bình nhi đi trước, để tiểu đệ ở lại đoạn hậu.

Phong Thần Ngô Cổ nói:

- Hay là để ta đoạn hậu, hai người bảo vệ Bình nhi đi trước!

Điện Tẩu Cam Bạch Thủy nói:

- Việc gấp như lửa cháy này, không ai ở lại đoạn hậu hết. Cả bốn cùng lúc xông ra. đi được đến

đâu hay đến đó Dứt lời lão tung người xông ra cửa. tay nắm chặt cổ tay Long Bình.

Long Bình bị kéo đi như một đứa trẻ cảm thấy bực tức, trong lòng nói thầm:

"Ta đi cũng không đến nỗi chậm lắm, cần gì phải lôi kéo như vậy!" Chàng dùng hết sức bình sinh giằng tay ra khỏi tay lão, nhưng với sức lực chàng làm sao thoát nổi tay của Điện Tẩu Cam Bạch Thủy.

Ba năm nay chàng ngày đêm khổ luyện, cứ ngỡ công lực đã ghê gớm lắm nào ngờ trong tay Điện Tẩu Cam Bạch Thủy chàng như đứa trẻ yếu ớt. Thế mới biết võ học mênh mông vô cùng, thiên ngoại hữu thiên, lời dạy của người xưa quả nhiên không sai.

Điện Tẩu Cam Bạch Thủy nắm tay Long Bình tung người ra sân, quét mắt xung quanh thấy không động tịnh tiếp tục điểm chân tung người lần nữa. lần này đã đến đầu dốc núi.

Lúc lão định tung người phi thân xuống dốc, bỗng nghe một tràng cười chấn động màng nhĩ:

- Lão Cam, đã lâu không gặp, chẳng lẽ chưa nói câu nào mà đã bỏ đi sao?

Theo sau lời nói từ bên dưới dốc đá. một bóng người cao lớn phi thân lên hươ đao nhắm đầu Điện Tẩu Cam Bạch Thủy chém xuống.

Điện Tẩu Cam Bạch Thủy biết đây là cứ địa của Bách Hoa Giáo trong giáo cao thủ nhiều vô kể, trễ chậm một phút là nguy hiểm một phút. Lão không dám chần chừ vội kéo Long Bình tung người bay xuống dốc đá. chỉ một cái nhảy hai người đã di được mấy chục bậc đá.

Lúc đến được chỗ giếng nước, bỗng thấy từ trong phi ra một đạo ngân quang chắn đường rút lui của hai người. Định thần nhìn lại đã thấy một thiếu phụ, tuổi trên dưới ba mươi, mặc một bộ kình trang đen tuyền, trên ngực thêu một đóa bạch mẫu đơn. Người này dáng mạo như hoa. phong tư cốt cách hơn người, hoành kiếm đứng cạnh giếng chắn lối đi.

Chỉ thấy nàng nhường mày cười nói:

- Điện Tẩu! Vừa mới đến mà đã vội đi sao? Thật ngươi xem thường Bách Hoa giáo chủ ta quá! Đây là nơi ngươi muốn đến thì đến đi thì đi sao?

Điện Tẩu Cam Bạch Thủy hừ nhẹ nói:

- Bạch Mẫu Đơn! Với một chức hương chủ cỏn con, ngươi cũng đòi giữ chân Điện Tẩu này sao?

Thì ra người này nguyên là Bạch Mẫu Đơn, giữ chức hương chủ trong Bách Hoa Giáo.

Mày kiếm dựng ngược Bạch Mẫu Đơn trợn mắt nói:

- Khỏi phí lời, bổn hương chủ cho ngươi thấy đến đây dễ nhưng đi thì khó! Tiếp chiêu!

"Vèo,, một tiếng, đã thấy ánh kiếm nhằm ngực Điện Tẩu Cam Bạch Thủy công tới.

Điện Tẩu Cam Bạch Thủy cười nhẹ, Vung tay ném Long Bình ra xa hơn trượng, không biết vô tình hay cố ý lão ném Long Bình ra ngang đường dẫn xuống "Xoạt!,, Kiếm đã cầm nơi tay, ánh kiếm chớp động nhằm ngay thế công của đối phương chém tới.

Nhưng Bạch Mẫu Đơn nào chịu để binh khí của mình chạm kiếm đối phương, lên biến chiêu,

ánh kiếm như sao xẹt nhằm phần dưới của đối phương kích tới.

Chỉ nghe Điện Tẩu Cam Bạch Thủy cười khanh khách, xuất chiêu "Bàn long phục long" biến thành ba thế vừa hóa giải thế công địch vừa tấn công, bức Bạch Mẫu Đơn thối lui liên tiếp.

Điện Tẩu Cam Bạch Thủy là nhân vật nổi danh nhất trong Tứ Tuyệt, một thân tuyệt học chủ yếu biểu hiện ở pho Kinh Điện Kiếm, nên kiếm pháp của lão ít người sánh kịp. Đàng này Bạch Mẫu Đơn cũng là nhân vật tăm tiếng bậc nhất trong Bạch Hoa Giáo, nếu không phải Điện Tẩu Cam Bạch Thủy thì làm sao có thể bức nàng thối lui như vậy.

Tuy thất thế nhưng thân pháp chiêu số của nàng không hề rối loạn. Bình tỉnh ra chiêu vừa thủ vừa công, chiêu sau nhanh hơn chiêu trước. Kiếm ảnh rợp trời, kiếm chưa tới kình phong như đao nhọn áp đảo đối phương.

Sử dụng hết ba chiêu Bạch Mẫu Đơn tuy không chiếm được thế thượng phong nhưng đã cùng Điện Tẩu Cam Bạch Thủy bình thủ, nàng giở hết bình sinh tuyệt học nghênh địch.

Về phía Điện Tẩu Cam Bạch Thủy tuy thân mang tuyệt học, có thể nói cao thâm hơn Bạch Mẫu Đơn nhiều nhưng phần nóng lòng thủ thắng, phần lo cho an nguy của Long Bình nên không thể phát huy hết uy lực của Kim Điện Kiếm.

Lúc này Điện Tẩu Cam Bạch Thủy rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, rút lui về phía dốc đá không thấy bóng dáng của Vũ Sư Thường Đồng và Phong Thần Ngô Cổ trong lòng càng thêm lo lắng. Vội hướng về Long Bình kêu lớn:

- Bình nhi! Ngươi xuống núi trước, bọn ta sẽ tìm ngươi sau!

Nghe giọng nói lão tự nhiên như không hề có nguy hiểm cận kề, nhưng Long Bình thấy ba vị sư bá vì mình mà phải mạo hiểm vào chốn long đàm hổ huyệt cứu người lẽ nào chàng bỏ đi một mình.

Chàng vội nói:

- Không! Tiểu điện không đi!

Bạch Mẫu Đơn cười nhẹ:

- Bốn đóa hoa hồng xuất hiện, các người không thấy sao? Mỗi đóa một mạng người, đêm nay các người đừng mong đào tẩu!

Điện Tẩu Cam Bạch Thủy nói lớn:

- Ngươi không đi chỉ làm bọn ta phân tâm bảo vệ ngươi mà thôi. Có vậy mà cũng không hiểu. Thôi đi nhanh đi!

Long Bình vốn rất thông minh, mặc dù chưa có kinh nghiệm giang hồ nhưng đối với việc này chàng thấy mình ở lại chỉ liên lụy đến các vị nghĩa bá mà thôi, vội xá Điện Tẩu Cam Bạch Thủy nói:

- Đại bá bá. tiểu điện đi trước!

Dứt lời chàng quay mình chạy xuống núi.

Long Bình tuy chưa luyện qua khinh công thân pháp nhưng cước lực của chàng mạnh mẽ vô cùng, ngày ngày gánh nước với sức nặng của hai thùng nước chàng vẫn có thể đi nhanh như bay đừng nói lúc này đi tay không.

Chỉ thấy thân hình chàng trồi lên sụp xuống, hai chân thoăn thoắt, chạy như bay xuống núi.

Nháy mắt chàng đã chạy được mấy chục trượng, đến cạnh bờ vục phía sau núi.

Bỗng nghe giọng nói thanh tao ra vẻ ngạc nhiên:

- Ủa! Tên tiểu tử này học được khinh công thân pháp của ai mà chạy nhanh như vậy?

Tiếng nói vừa dứt, từ sau tảng đá xuất hiện một đôi thiếu niên nam nữ. Gã thiếu niên tướng mạo khôi ngô như Phan An Tống Ngọc, còn thiếu nữ mỹ mạo như ngọc nữ giáng trần. Thì ra là Lưu Huy và Điêu Man công chúa. Địa thế nơi này vô cùng hiểm yếu, một bên tường đá dựng đứng, một bên vục sâu không thấy đáy, con đường rộng chưa đến nửa trượng, hai người đứng chặn đường, Long Bình không còn chỗ nào thoát thân.

Lại nghe Điêu Man công chúa nói:

- Huy ca! Thấy em đoán hay không? Nhất định hắn sẽ xuống núi bằng đường này mà!

Lưu Huy "ừ " một tiếng đáp:

- Điêu muội bây giờ ta đối phó với gã cách nào đây?

Điêu Man công chúa cười khanh khách nói:

- Huy ca! Sao anh lại hỏi em, anh đã nói là đánh hắn một trận, đến chừng hắn quỳ xuống xin tha rồi bắt hắn giả tiếng chó sủa ba lần rồi mới tha cho hắn mà.

Lưu Huy hỏi tiếp:

- Rồi sau đó?

Điêu Man công chúa chẩu môi nói:

- Anh thiệt khờ quá. rồi sau đó giết gã đi chứ còn sao nữa.

Lưu Huy cười nói:

- Được! Em xem đây!

Lưu Huy bước tới giơ tay tát thẳng vào mặt Long Bình "bốp" tiếng kêu vừa thanh vừa lớn, má chàng lập tức xuất hiện dấu bàn tay đỏ ửng.

Mấy năm nay, từ khi lên ở trên núi, cứ hai ba ngày lại bị hai người này hà hiếp đánh đập một lần, nên chàng từ lâu nuôi hận trong lòng, vừa may lúc chuẩn bị rời núi lại gặp cừu nhân.

Đang lúc chàng đang nghĩ cách trừng trị chúng để báo thù, bấy lâu bị hành hạ. không ngờ Lưu Huy đột ngột xuất thủ, không kịp tránh né, hứng trọn một chưởng máu ra mặn cả lưỡi, mắt nảy đom đóm. Có điều chưa bị té ngã. chỉ loạng choạng rồi đứng vững lại được, đôi môi mím chặt không hề kêu la một tiếng.

Lưu Huy ngạc nhiên "ì" lên một tiếng nói:

- Gã này khá! Coi ngươi cứng đầu đến mức nào!

Tay trái hắn giơ lên, lại một cái tát nữa giáng vào mặt Long Bình.

Lần này hắn vận lực đầy đủ, định tát cho Long Bình té sấp mới thôi. Nào ngờ chưởng chưa trúng đích bỗng thấy ngón tay bị siết cứng, thì ra tay gã đã bị Long Bình thò ba ngón tay nắm chặt.

Nguyên Long Bình đã thi triển thủ pháp bắt ruồi, chộp cứng ngón tay giữa của hắn.

Mười ngón tay có liên quan đến tim. Long Bình vận công bóp mạnh, Lưu Huy đau thấu tâm can kêu rên không dứt. Điêu Man công chúa cười khanh khách nói:

- Huy ca! Anh thật thiếu tráng khí! Hay ho gì mà kêu la như vậy. Lê đình tảo huyệt, khó thụ bàn căn (Lưỡi cày quét ngang, cày khô tróc gốc) Lưu Huy đang đau đớn kêu la. đột nhiên nghe hai câu cuối của Điêu Man công chúa. lập tức phi cước quét ngang hai chân của Long Bình.

Nguyên Long Bình chưa từng học qua võ công, đương nhiên không hiểu được lời ám chỉ của Điêu Man công chúa. Đang lúc đắc ý vì làm cho Lưu Huy đau đớn, nào ngờ hắn lại xuất một chiêu như vậy. Vì không phòng bị, trúng một cước ngã lăn mấy vòng đồng thời buông tay Lưu Huy ra.

Lưu Huy được rảnh hai tay lập tức hươ quyền múa chưởng nhằm Long Bình xông tới.

Long Bình chống mạnh hai tay, tung người đứng dậy! Chàng nghĩ, nếu hôm nay không thoát khỏi Hoàng Sơn thì coi như chết trước mắt, sớm muộn cũng chết vậy thì có gì không liều mạng để phát hết những oán hận bấy lâu chất chứa trong lòng.

Thế là chàng bất kể hay dở, múa tít song quyền xông thẳng vào Lưu Huy không cần biết trên dưới phải trái, cứ nhắm mắt đánh nhầu. Mặc dù trước nay chàng chưa từng học qua chiêu số quyền pháp nhưng song quyền múa cũng nghe kình phong vù vù uy mạnh vô cùng.

Lúc đầu Lưu Huy thấy chàng chạy như bay xuống núi cứ ngỡ chàng biết võ công, nhưng lúc hắn tát một chưởng chàng lại không biết né tránh.

Nào ngờ lần thứ hai xuất thủ, bị chàng bất ngờ chộp cứng ngón tay giữa. nội lực lại thâm hậu hơn hắn nhiều Rõ ràng chàng đã luyện được nội gia công lực.

Đến lần này xuất thủ, lại múa may loạn xạ. không ra chiêu số gì hết. Thật khiến người khó đoán nông sâu không biết thật sự chàng có biết võ công hay không?

Bỗng nghĩ ra một kế, Lưu Huy đánh dữ một quyền tay trái, chờ Long Bình gạt đỡ, hắn nhanh như chớp thò tay phải nắm lấy cổ tay chàng, thuận đà kéo về phía sau, đồng thời đưa chân quét mạnh!

Loáng Bình vô phương chống đỡ, té nhào tới trước.

Lừa được chàng chiêu này, Lưu Huy không còn nghi ngờ gì nữa. rõ ràng đối phương không biết võ công!

Long Bình chưa kịp chồm dậy đã bị đối phương tung một cước lăn đi mấy vòng. Không để đối phương ngồi dậy, Lưu Huy chạy đến đè một chân lên ngực chàng, định vận lực giẫm mạnh, xuống! Bỗng cảm thấy bắp chân đau nhói, hắn không chịu nổi hét lên đau đớn.

Nhìn lại đã thấy bắp chân hắn bị Long Bình bấu một tráo năm ngón tay cắm sâu vào thịt, máu tuôn như suôn Nhớ lúc trước ở Bạch Mã Hồ, vạch đá Bách Trượng Phong cứng nhường nào mà năm ngón tay chàng còn cắm vào được huống hồ là da thịt con người.

Lúc này Điêu Man công chúa đứng một bên thấy Lưu Huy bị thương, lập tức gót sen tung lên, song cước đá Long Bình lăn luôn xuống vực...

Cửu Đầu Quái Điêu

Không biết qua bao lâu, cảm giác lạnh thấu xương làm Long Bình tỉnh lại, mở mắt ra chỉ thấy trời đã về chiều, nơi chàng đang nằm là một tuyệt cốc, bốn bên vách đá dựng đứng. Cạnh chỗ chàng nằm có một chiếc thạch đỉnh.

Nằm trên mặt đất giá lạnh không sao chịu đựng được chàng trở mình định ngồi dậy. Nhưng vừa mới cử động lập tức toàn thân đau nhức, các khớp xương như muốn rời ra. Cuối cùng chàng cố nhịn đau vịn đỉnh đá từ từ đứng dậy.

Lạ lùng thay, vừa chạm vào thạch đỉnh chàng cảm thấy một luồng hơi nóng lan tỏa khắp châu thân. Thì ra thạch đỉnh ấm áp vô cùng trái ngược với mặt đất giá lạnh Lúc này chàng mới quan sát chiếc đỉnh đá. bên trong có một khoảng trống đủ để dung thân, chàng lại nén đau mượn thế từ từ leo vào bên trong.

Khi đã ngồi vào trong đỉnh, chàng mới phóng mắt nhìn xung quanh. Vách đá bốn bên không khó khăn gì đối với chàng, chỉ ngại cái lạnh thấu xương ở bên ngoài, bước ra ngoài một chút đã không chịu nổi đừng nói chuyện leo lên. Còn việc ở đây chờ người phát hiện để tiếp cứu thì thật hi hữu. Bởi vậy trong lòng chàng không khỏi lo lắng.

Bỗng chàng phát hiện trên vách đá có đôi câu đối:

"Khủng long nhất túc tẩu, yêu điểu cửu đầu minh." (Khủng long đi một chân, yêu điểu kêu chín đầu) Thấy hai chữ "yêu điển" Long Bình không khỏi rúng động tâm thần. Tuy không biết yêu điều ra sao, nhưng nhớ lúc còn nhỏ cứ mỗi đêm nghe tiếng kêu quái dị cất lên ở trong thôn là nhà nhà đều đánh trống gõ thanh la để đuổi yêu điểu.

Vì vậy nỗi sợ yêu điểu vô tình khắc sâu vào tâm khảm, trong hoàn cảnh này bỗng thấy đôi câu đối nhắc đến "yêu điểu,, thử hỏi chàng không hoảng sợ sao được?

Thoáng chốc sắc trời tối dần lại, trời đã vào đêm.

Về đêm khí âm hàn càng bốc lên dữ dội, Long Bình ngồi trong đỉnh vẫn không chống nổi với hàn khí bên trên Hoảng sợ vô cùng chàng vội điều tức vận công để chống hàn khí thâm nhập vào nội tạng.

Vừa đói vừa khát. Không biết qua bao nhiêu thời gian, bỗng một giọt nước nóng hổi rơi trúng đầu chàng, nói sao cho hết cảm giác sảng khoái của chàng, có điều chất dịch ấy vừa tanh vừa hôi, vừa ngửithấy đã thấy nôn mửa.

Long Bình cứ ngỡ là nọc độc của một loài độc xà hay quái thú nào đó vội ngẩng đầu lên xem. Dưới ánh sáng mờ ảo của sao đêm chàng thấy một con quái điểu khổng lồ đứng trên miệng thạch đỉnh.

Quái điểu có bộ lông đỏ như máu, thân mình tròn trịa như chiếc vạc khổng lồ, xung quanh mọc chín đầu, dưới mỗi chiếc cổ dài có một đôi cánh. Quái điểu đứng trên miệng đỉnh hầu như che lấp hết toàn thân Long Bình.

Lúc nãy nhìn thấy hai chữ "yêu điển" Long Bình đã hoảng sợ, giờ bỗng nhiên yêu điểu xuất hiện toàn thân chàng run lẩy bẩy mồ hôi lạnh tuôn ướt đẫm lưng áo.

"Bộp!" Lại một giọt chất dịch rơi trúng đầu chàng.

Bây giờ Long Bình mới thấy rõ. Nguyên nhân yêu điểu còn một chiếc đầu nữa nhưng đã bị chặt đút, chỗ bị thương máu chảy không dút, cứ từng giọt từng giọt rơi lên mặt mũi chàng.

Từ nhỏ Long Bình đã khiếp sợ yêu điểu, giờ nó lại đứng ngay trên đầu nên, chàng nào dám động đậy, chỉ biết nhắm mắt khấn nguyện cho yêu điểu sớm rời khỏi thạch đỉnh!

Nào ngờ quái điểu như cố tâm dọa chàng, cứ đứng mãi trên thạch đỉnh không chịu bay đi, máu tanh hôi của nó cứ tiếp tục nhậu lên đầu chàng, làm ướt đẫm từ đầu đến chân.

Long Bình kinh hãi đến mức không còn biết gì nữa.

đến lần thứ hai mở mắt ra. đã thấy ánh dương quang tràn ngập tuyệt cốc, không ngờ trời đã đúng ngọ.

Nhìn lại trong đỉnh, máu ngập đến cổ, toàn thân chàng nhúng trong đỉnh máu! Tuy nhiên mùi tanh hôi đã giảm bớt dường như ngửiriết thành quen, không còn cảm thấy lợm giọng như lúc đầu nữa.

Bỗng trong bụng chàng sôi réo lục bục, thì ra nhịn đói nhịn khát đã hai ngày nay, giờ không còn chịu đựng được nữa. mà quái điểu vẫn còn đứng trên đầu chưa chịu bay đi, tình cảnh của chàng thật thảm.

Long Bình nghĩ bụng:

"Nếu yêu điểu đứng đây thêm một ngày nữa thì chắc ta đói khát mà chết, nếu không cũng chẳng còn sức lực mà ra khỏi tuyệt cốc.

Không ngờ long Bình lại đoản mạng như vậy, thù nhà chưa trả. chết đi làm sao nhắm mắt được! " "Bộp!" Lại một giọt máu nhậu xuống trúng ngay mũi chàng, rồi chảy vào miệng, Long Bình nuốt thử một tí, thấy mằn mặn, tanh tanh nhưng cũng không đến nỗi khó nuốt lắm.

Bỗng động linh cơ, Long Bình ngửa cổ hứng máu từng giọt, từng giọt đang nhậu xuống. Nuốt liên tiếp mấy ngụm, chàng cảm thấy cổ họng bớt khô rát, trong bụng cũng hết sôi cảm giác dễ chịu lâng lâng.

Long Bình nghĩ thầm:

"Có máu quái điểu uống như vầy cũng không đến nỗi chết, cứ như vầy chờ nó bay đi rồi sẽ tìm thế thoát thân." Nuốt được mấy chục ngụm, bỗng Long Bình cảm thấy nơi đan điền nóng như lửa đốt, chỗ nóng dần dần lan ra. cuối cùng chạy khắp người. Trong người chàng như đang có một trận bão lửa đang hoành hành!

Long Bình nào có ngờ rằng đã gặp được kỳ duyên, cứ nghĩ trong máu có độc vội ngưng thần đề khí theo phương pháp Ngân Tu sư thúc tổ truyền dạy, vận công áp chế luồng nhiệt khí đang sôi chạy khắp người.

Không ngờ luồng nhiệt khí như trái bóng da. càng dùng lực áp chế sức phản kháng càng mạnh, Long Bình dùng hết sức bình sinh cũng không áp chế được, cuối cùng đành thuận theo chiều, dẫn luồng khí đi khắp bách huyệt trong người. Luồng khí càng chạy càng nhanh, hết vòng này đến vòng khác.

Long Bình lúc này như không còn là thân thể của chàng nữa. chỉ lờ mờ cảm thấy lúc nóng lúc lạnh như nằm trong hố băng hàng thế kỷ. Lại nữa. toàn bộ gân cốt trong người như rời ra từng mảnh. Cuối cùng đau không chịu nổi, chàng hét lớn một tiếng rồi ngất lịm.

Bỗng từ trong cơn mê chàng nghe tiếng kêu quái dị ầm ầm cất lên, vụt mở mắt ra chỉ thấy mười đôi cánh của quái điểu đồng thời chớp động, kình phong nổi dậy ào ào, quái điểu cất mình bay lên, thoáng chốc, đã khuất dạng phía trên cốc.

Trời lại về đêm! Trời không trăng sao, nhưng mọi vật chàng đều thấy rõ như ban ngày, biết nội công đại tiến, Long Bình mừng rỡ vô cùng.

Nhìn lại thạch đỉnh, máu đã cạn khô, toàn thân sinh lực dồi dào, kỳ lạ thay chàng cảm thấy dễ chịu vô cùng không còn bị lạnh chút nào.

Vùng mình đứng dậy, tay chân chàng lúc này lanh lẹ, cử động nhẹ nhàng cứ như biến thành một người khác vậy Chàng có biết đâu con quái điểu này đã sống trên ngàn năm, máu nó tuy tanh hôi nhưng lại là một kỳ dược không gì sánh được.

Người thường chỉ cần uống một giọt cũng đủ trăm năm trường thọ, huống hồ chàng uống một lúc mấy chục ngụm. Thêm nữa chàng ngâm mình trọn ngày trong đỉnh máu, lại vận động vùng vẫy trong đó, các lỗ chân lông nở ra hút lấy chất máu quí giá ấy, chỉ một ngày một đêm đã thoát thai hoán cốt, biến thành một chàng trai tráng kiện chứ không còn là một gã thiếu niên gầy còm như mấy ngày trước đây.

Ra khỏi thạch đỉnh, phấn chấn vô cùng chàng ngửa cổ hú lên một tiếng dài vang động cả tuyệt cốc, tiếng vang còn ầm ầm chưa dứt. Chàng đã thi triển kỹ năng leo núi men theo vách đá leo lên.

Hai tay hai chân thoăn thoắt leo lên như loài vượn, nháy mắt đã lên được mấy chục trượng mà vẫn cảm thấy không mệt mỏi chút nào. Rõ ràng chỉ qua một đêm mà công lực của chàng tăng tiến không biết bao nhiêu mà kể.

Lúc sau chàng đã leo lên đến mặt đất, quét mắt một vòng thấy cảnh vật quen thuộc, thì ra vẫn ở Hoàng Sơn, chính nơi chàng đã cùng Lưu Huy và Điêu Man công chúa quyết đấu hôm trước.

Quay đầu nhìn lại thấy tuyệt cốc hun hút, sâu trên trăm trượng, bỗng thấy lạnh người, hôm trước chàng bị Điêu Man công chúa đá lọt xuống đáy, vậy mà vẫn còn sống được.

Bỗng sực nhớ đến ba vị nghĩa bá. giờ này không biết đã về phương nào? Ba người đã an toàn thoát hiểm hay đã ngộ nạn dưới tay bọn cao thủ Bách Hoa Giáo rồi? Định thần quan sát khắp nơi tìm vết tích người.

Lúc này đã nửa đêm, bốn bề thanh tinh, Long Bình nghĩ thầm:

"Thừa lúc vắng người, hãy đi tìm ba vị bá bá rồi tính sau." Tâm niệm vừa dứt liền tung người

chạy như bay lên núi. Nguyên cước lực của chàng luyện cũng không đến nỗi kém giờ chỉ hơi vận sức, bóng cây rừng như điện xẹt chạy ngược về phía sau.

Thoáng chốc đã qua khỏi giếng nước, bắt đầu bước lên bậc đá.

Chỉ thấy nhà bếp bây giờ chỉ là đám tro tàn gạch ngói vụn thành đống. Long Bình hơi ngạc nhiên không biết ai cả gan dám đến tổng đàn Bách Hoa Giáo đốt phá.

Đang lúc đó bỗng nghe tiếng kim khí chạm nhau, nhìn về hướng phát ra tiếng động vẫn không thấy một bóng người, Long Bình nghĩ bụng:

"Rõ ràng có một trận quyết đấu đâu đây, ta thử đến đấy coi có tìm thấy tung tích của ba vị nghĩa bá không?" Theo hướng tiếng động tiến tới, chốc lát đã đi được hơn mấy trượng. Lúc đầu Long Bình cứ tưởng trận kịch đấu ở trước mặt nào ngờ càng chạy chàng thấy chỗ phát ra tiếng động hãy còn xa.

Đang ngạc nhiên bỗng chàng tỉnh ngộ, thì ra công lực tăng tiến, theo đó mục lực, nhĩ lực cũng tinh tường hơn nhiều. Đang cắm cúi chạy bỗng thấy trước mặt một cánh rừng rậm rạp chắn lối đi, bất giác ngạc nhiên dừng bước.

Nguyên chàng nghe nói cánh rừng này tên gọi Bạch Cốt Lâm vốn là một cửa ải ngăn cách tổng đàn với thế giới bên ngoài.

Đường đi trong Bạch Cốt Lâm ngang dọc chi chít, ám tàng huyền cơ, nếu không rõ sự huyền diệu bên trong, lỡ lọt vào trận suốt đời không biết đường ra.

Cao thủ giang hồ bị nhốt trong rừng không biết lối ra.

chết nhiều vô kể. Chỗ này chỗ nọ, xương khô thành đống, chính vì vậy mà có tên gọi Bạch Cốt Lâm.

Tiếng binh khí chạm nhau từ trong rừng truyền ra.

Long Bình định tâm vào trong để coi rõ nội tình, nhưng lại sợ lạc đường không có lối ra. Hôm trước bị lọt xuống cốc, may mắn gặp sinh cơ thoát hiểm, giờ vào trong rừng nếu có lỡ chết thì thật oan uổng lắm.

Tâm niệm chưa dứt bỗng nghe tiếng bước chân phía sau, vội lách người núp sau tảng đá nhìn ra. chàng bỗng giật mình thì ra là Lưu Huy và Điêu Man công chúa. Chỉ thấy Lưu Huy đi không được tự nhiên lắm, rõ ràng vết thương nơi chân của hắn chưa lành hẳn.

Chợt nghe Điêu Man công chúa cằn nhằn:

- Biết ngươi đi chậm thế này, ta không thèm rủ ngươi đâu!

Lưu Huy vẻ mặt nhẫn nhín nói:

- Anh đã nói là anh không đi, tại em cứ rủ anh.

Điêu Man công chúa bĩu môi:

- Nếu không phải sợ ngươi chết buồn một mình thì ta đã không rủ, người ta có lòng tốt mà

ngươi còn nói như vậy! Thôi ngươi quay về đi, ta đi một mình được rồi!

Lưu Huy biết nàng ban đêm sợ ma nên mới kéo hắn theo, bây giờ ngược lại giở giọng gia ân cho hắn. Tuy vậy hắn vẫn gượng cười nói:

- Việc tổ mẫu thách đấu với Cửu Đầu Điểu thật ra bọn mình đã xem rồi, lần ấy chỉ thấy chạy tới chạy lui mà thôi, có đánh đấm gì đâu!

Điêu Man công chúa tiếp lời:

- Lần này ngươi cẩn thận một chút, nhất định sẽ thấy họ thi triển võ công.

Lại nói Long Bình ẩn mình sau tảng đá. nghe Lưu Huy nói tới ba tiếng "Cửu Đầu điển" bỗng giật mình, chẳng nhẽ quái điểu chín đầu cũng biết võ công? Sao lại có thể đấu với người? Đây thật là việc hiếm có trong thiên hạ. nhất định phải đi xem cho biết.

Thấy hai người chầm chậm tiến vào rừng chàng lập tức nối gót vào theo, bởi Lưu Huy đi chậm chạp như vậy, cứ bám sát hắn thì sợ gì bị lạc trong rừng?

Thế là Long Bình cứ theo sau hai người quẹo phải quẹo trái một hồi. Bỗng thấy một ngôi nhà bằng tre có một lão bà mũi khoằm miệng nhọn, nhìn không thấy cằm đang cúi đầu nghĩ ngợi, thì ra đó là Bách Hoa giáo chủ Bách Hoa bà bà Đồng Sầu.

Có điều ngoài mụ ta ra chẳng thấy quái điểu chín đầu đâu cả Điêu Man công chúa nhìn thấy như vậy thở dài thất vọng hỏi:

- Bà bà. Cửu Đầu Điểu đâu?

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu như chợt tỉnh cơn mê, ngẩng đầu nhìn lên thấy Điêu Man công chúa và Lưu Huy đến, liền nói:

- Con nha đầu này, thì ra hai ngươi lại ra đây quấy phá nữa!

Vừa dút lời, đột nhiên mụ tung người lên, một cái nhảy đã bay xa hơn trượng đáp xuống cạnh gốc cổ thụ sau lưng Điêu Man công chúa và Lưu Huy.

Chỉ nghe mụ "ủa " lên một tiếng kinh ngạc, thối lui hai bước, mắt mụ mở to, nét mặt đầy vẻ ngạc nhiên.

Bọn Điêu Man công chúa không biết việc gì rồi chạy đếm xem. Dưới ánh sáng lờ mờ, thấy một người máu me đầy mình đứng sau cây cổ thụ! Ngoài đôi mắt thần quang sáng ngời ra. toàn thân gã từ đầu đến gót chân toàn máu là máu! Điêu Man công chúa trước giờ chưa thấy cảnh tượng hãi hùng như thế bao giờ, thét lên một tiếng kinh hãi, nhào vào lòng Bách Hoa bà bà kêu:

- Ma! Ma! Ma!

Tiếng kêu của Điêu man công chúa làm Bách Hoa bà bà sực tỉnh, trên thế gian này làm gì có ma? Mụ cất tiếng cười lạnh:

- Quân ngông cuồng, trước mặt bổn giáo chủ mà dám hý lộng quỉ thần, tiếp chiêu!

Thì ra Long Bình trong lúc bất cẩn bị Bách Hoa bà bà nhìn thấy. Nhưng toàn thân chàng còn

dính máu quái điểu, làm Bách Hoa bà bà cũng ớn lạnh. Tuy mụ giết người vô số nhưng trước giờ chưa từng thấy một người toàn thân máu me như vậy bao giờ.

Chừng định thần lại mới biết có kẻ lạ thâm nhập vào Bạch Cốt Lâm nên vận ba thành công lực đánh ra một chiêu để thăm dò hư thực.

"Bùng." Long Bình không kịp tránh né, hứng trọn một chưởng, té lăn mấy vòng, nhưng xem ra chàng không mảy may bị thương, vừa đứng dậy đã quay đầu chạy thẳng Bách Hoa bà bà thấy chàng quay đầu chạy tay chân vung vít như trẻ con, cất giọng cười lạnh nói:

- Coi ngươi chạy đi đâu cho biết, chẳng qua Bạch Cốt Lâm có thêm một bộ xương khô mà thôi!

Long Bình cắm đầu chạy một hồi, nhìn lại thấy trong rừng đường ngang lối dọc chằng chịt như mắc cạn, không còn biết dường nào là lối dẫn ra khỏi rừng nữa.

Bỗng nghe sau lưng có tiếng người đuổi theo, Long Bình thất kinh càng gia tăng cước lực, quẹo tới quẹo lui mấy lần bỗng trở về chỗ cũ, bên cạnh ngôi nhà mát lúc nãy.

Long Bình quay người lại hét lớn:

- Ngươi muốn gì!

Nhưng phía sau nào có thấy ai.

Bỗng nghe tiếng cười ha hả phía sau:

- Dừng lại! Dừng lại đã! Ta cứ ngỡ ngươi biết đường ra khỏi rừng, nào ngờ cứ nhắm mắt chạy bừa. thật khiến người ta thất vọng!

Long Bình nghe tiếng nói không phải Bách Hoa bà bà chàng cảm thấy hơi yên tâm, định thần lại hỏi:

- Ngươi là ai?

Giọng nói lúc nãy bỗng cất lên:

- Ta là Cửu Đầu Điểu, ngươi có sợ không?

Thì ra Cửu Đầu Điểu là người chớ không phải chim!

Long Bình cười nói:

- Cửu Đầu Điểu thật mà ta còn không sợ huống chi ngươi là người!

Giọng nói kia cất lên:

- Rõ cuồng ngôn vọng ngữ, Cửu Đầu Điểu danh chấn thiên hạ. nhà ngươi có mấy cái đầu mà nói cứng như vậy?

Long Bình cười nói:

- Ngươi không tin thì thôi, máu trên người ta là máu Cửu Đầu Điểu đó!

Vừa dút lời bỗng từ trên cây cổ thụ một bóng người sà xuống tựa như một con dơi khổng lồ, đáp

trước mặt chàng. Thì ra là một hắc y lão nhân.

Chỉ thấy tóc lão xõa che khuất mặt, từ sau mớ tóc rối lộ ra hai luồng tinh quang lấp lánh như điện.

Lão ngước mũi hít hít, bỗng cất tiếng cười quái dị, hai tay nhanh như chớp chộp lấy hai vai Long Bình.

Lão cúi người le lưỡi liếm liên tục lên đầu tóc mặt mũi Long Bình.

Long Bình tưởng lão bị nhốt lâu ngày trong rừng đói quá nên bắt chàng ăn thịt, hoảng kinh vùng mạnh thoát khỏi tay lão nhảy ra xa.

Lão nhân tự xưng là Cửu Đầu Điểu kinh ngạc nhìn chàng. Bỗng lão tung người lên, lần thứ hai nắm chặt tay chàng.

Long Bình thấy cử chỉ của lão khác lạ. đoán chắc điều mình nghĩ không sai, thế là chàng vận công vào hai cánh tay vùng mạnh, lần thứ hai thoát khỏi tay đối phương, lập tức quay người tháo chạy.

Chạy được hơn chục trượng, quay đầu nhìn lại thấy lão nhân đứng ngẩn người ra lẩm bẩm điều gì nghe không rõ.

Thấy lão không đuổi theo, Long Bình càng khó hiểu, bất giác cũng dừng lại.

Cửu Thiên thần công

Nguyên lão nhân thấy Long Bình tuổi nhỏ như vậy, mà hai lần vùng thoát khỏi tay lão, hỏi sao lão không kinh ngạc? Công phu lão luyện tập mấy chục năm trời, kình lực đôi tay mạnh biết bao nhiêu? Lần đầu coi như xuất kỳ bất ý, chưa dùng toàn lực. Lần thứ hai xuất thủ lão vận đúng sáu thành công lực, vậy mà đối phương vẫn thoát ra như không. Chỉ thấy đối phương giằng mạnh hai tay, hai luồng kình đạo cực mạnh đẩy sang người lão, lão có cảm giác nếu không kịp thời buông tay thì mười ngón tay sẽ bị gãy xương. Mới mười mấy tuổi đầu nội gia công lực đã cao thâm dường ấy làm sao không khiến lão kinh hãi vạn phần?

Ngẩn người một lúc lâu, thấy Long Bình chưa bỏ chạy mới cất tiếng hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi là môn hạ của ai?

Long Bình không chút hòa khí trả lời:

- Ngươi hỏi làm chi?

Lão cười cười nói:

- Tính khí ngang ngạnh lắm, ngươi có biết ta là ai không?

Không cần suy nghĩ, chàng hỏi lại:

- Ngươi là ai thì có liên hệ gì đến ta?

Dường như thấy Long Bình càng ngang ngạnh lão càng thích, liền nói:

- Nói cho ngươi biết, ta định chọn ngươi để truyền y bát.

Long Bình không hiểu ý nghĩa hai chữ "y bát", nhíu mày hỏi lại:

- Thế nào gọi là "truyền y bát?"

- Tức là đem toàn bộ sở học của lão truyền thụ cho ngươi, ngày sau sẽ thay ta chấp chưởng môn hộ, hiểu chưa?

Long Bình nghe nói đem hết sở học truyền thụ, vội hỏi:

- Lão đánh thắng nổi Bách Hoa bà bà không?

Lão nhân ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi có thù với mụ sao?

Long Bình cau mày ra vẻ bực mình:

- Lão còn chưa trả lời câu hỏi của ta mà?

Lão nhân cười nhẹ nói:

- So về chân tài thực học, ta hơn mụ ít nhiều.

Thấy câu nói của lão ý nghĩa hàm hồ, "hơn ít nhiều,, là sao? Tại sao chỉ nói "so chân tài thực học".

Chàng là người thông minh tuyệt đỉnh nên đâu chịu để lão xí gạt, liền hỏi:

- Như ta đây, sau khi học hết võ công của lão rồi, có thể đánh thắng nổi mụ không?

Lão nhân không chần chừ, trả lời ngay:

- Dĩ nhiên là thắng rồi, có điều ít nhất cũng phải hai ba chục năm sau.

Long Bình nghĩ:

"Hai ba chục năm sau? Chỉ sợ lúc đó mụ đã không còn ở thế gian này nữa." Chàng vội nói:

- vậy thì ta không học đâu!

Dứt lời liền quay người định đi.

Lão nhân cười lớn tung người đến chắn lối đi Long Bình, hỏi:

- Ngươi định đi đâu?

- Còn đi đâu nữa? Bây giờ phải tìm cách ra khỏi rừng rồi hẵng hay.

Lão nhân cười phá lên nói:

- Ta bị nhốt trong rừng đã gần chục năm, nay còn chưa tìm được lối ra. Ngươi lại có thể tìm được lối ra sao?

Long Bình nghe lão nói như vậy cũng kinh hãi thầm nhưng vẫn cứng đầu, nói:

- Lão là lão, ta là ta! Lão không ra được, ta ra được thì sao?

Lão nhân cười lớn gật đầu:

- Khá lắm! Khá lắm! Để coi ngươi làm sao?

Rồi lão bỏ mặc Long Bình, quay đầu nhìn xung quanh. Bỗng lão phóng một cước, đá tung bộ xương khô cạnh gốc cây xong ngồi xuống như tìm kiếm vật gì Long Bình tuy thấy cử chỉ của lão có gì đó khác thường nhưng cũng không thèm để ý, phóng mình đi thẳng Long Bình ở trong rừng quẹo phải quẹo trái một hồi vẫn cứ lẩn quẩn một nơi. Rõ ràng thấy phía trước có đường đi chừng đến gần không gặp cổ thụ chắn đường, thì cũng có đá to cản lối. Cứ như vậy, đi đến lúc trời hửng sáng Long Bình trong lòng không khỏi hồi hộp lo âu, cứ thế này thì tránh sao khỏi đói khát mà chết.!

Bỗng sau lưng vang lên tiếng bước chân "lẹt xẹt, lẹt xẹt,, chừng như rất quen thuộc. Quay đầu nhìn lại, thì ra lão hòa thượng cà khổ đang đi xăm xăm về phía chàng.

Thấy Long Bình lão nhẹ nhàng cười nói:

- Cung hỉ! Cung hỉ! Mới hai ngày không gặp đã thấy thần sắc khá hơn rất nhiều!

Gặp được lão hòa thượng Long Bình cả mừng vội thi lễ, nói:

- Đại sư phụ! Xin đừng nói chơi, vãn bối bị lạc đường, làm ơn chỉ giúp lối ra.

Chỉ thấy lão cười cười:

- Muốn ta chỉ lối ra không khó, có điều ngươi phải dập đầu bái sư mới được!

Long Bình biết lão là một cao tăng lại phòng trần dị nhân, bái lão nhân làm thầy, học nghệ nhất định tinh hơn học nghệ ba vị nghĩa bá. Nhưng lão nhân lúc người nguy ngập ép buộc bái lão làm thầy, Long Bình vốn rất ghét bị người uy hiếp nên bất mãn trong lòng, hừ lạnh, nói:

- Làm đồ đệ lão quí hóa quá! Tại hạ thật không dám nhận!

Dứt lời quay người định bỏ đi.

Bỗng nghe lão hòa thượng cười ha hả. nói:

- Trâu rừng con kia! Tính mạng của ba vị nghĩa bá ngươi cũng không quan tâm sao?

Long Bình chấn động, vội quay đầu lại, đã thấy lão hòa thượng kéo lê đôi giày cỏ bỏ đi. Chàng vội vàng đuổi theo, miệng không ngừng kêu lớn:

- Đại sư phụ! Đại sư phụ!

Lão hòa thượng dường như không nghe thấy cứ cắm cúi bước, hai chân lão kéo lê lẹt xẹt trông chậm chạp vô cùng nhưng kỳ thực đi nhanh như gió.

Long Bình cố hết sức bình sinh đuổi theo nhưng cũng chỉ cách lão khoảng hai trượng không thể nào tiến gần hơn được.

Long Bình nghĩ đến ba vị nghĩa bá. vì cứu chàng mà không ngại mạo hiểm, bây giờ không biết sống chết ra sao, trong lòng lo lắng vô cùng. Nghe khẩu khí của lão hòa thượng dường như lão biết rõ. Nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng bất đắc di, chàng phải chịu bái lão làm thầy, may ra mới biết tung tích ba người, đồng thời thoát ra khỏi rừng.

Chí đã quyết Long Bình vội kêu lớn:

- Đại sư phụ! Tôi bái ông làm thầy! Tôi bái ông làm thầy!

Miệng còn đang kêu thì thân hình đã quỳ phủ phục dưới đất dập đầu lạy luôn tám lạy.

Bỗng nghe một trận cười chấn động màng nhỉ:

- Thế mới là đồ đệ ngoan của ta!

Long Bình ngẩng đầu lên, không thấy lão hòa thượng đâu chỉ thấy lão nhân tóc xõa kín mặt Cửu Đầu Điểu đứng sừng sững trước mặt. Long Bình giận tràn hông định mở miệng chửi lão, bỗng nghĩ lại chắc lão nhân này với lão hòa thượng có liên hệ chi đây, giờ hợp nhau đến để chòng ghẹo chàng.

CỐ nén giận, Long Bình cười lạnh, nói:

- Ai là đồ đệ của ngươi! Thật không biết xấu!

Lão nhân nghe vậy, nổi giận nói:

- Sao? Ngươi vừa mới bái sư đã phản phúc, trên đời này làm gì có chuyện như vậy? Không được! Không được!

Long Bình quay nhìn tứ phía. không thấy bóng dáng lão hòa thượng đâu, bỗng động linh cơ nghĩ thầm:

"Lão hòa thượng đã nhiều lần đòi mình bái sư, gặp lúc như vậy lại không chịu hiện thân, mình tương kế, tựu kế bức lão xuất hiện mới được." Nghĩ xong, Long Bình mỉm cười hướng về lão nhân nói:

- Đệ tử Long Bình để đầu bái kiến sư phụ!

Dứt lời định sụp lạy. Lão nhân Cửu Đầu Điều Hồ Hưu phất tay áo, đầu gối Long Bình như chạm phải tường đá không quỳ xuống được. Chỉ nghe giọng cười ha hả của lão:

- được rồi! Được rồi! Chỉ cần làm lễ bái sư một lần thôi, từ nay về sau bất tất phải đa lễ như vậy.

Long Bình nghe nói mừng rỡ buông tay đứng yên, lại nghe Cửu Đầu Điều Hồ Hưu nói tiếp:

- Ta thấy ngươi nội công vô cùng thâm hậu và chỉ được mỗi điểm này thôi, còn võ công thân pháp đều không biết chút gì. Muốn học từ đầu không phải dễ.

Thôi thì như vầy! Truyền cho ngươi trước một chiêu Hoàn Thiên Nhất Thức Vô ảnh khinh công...

Chỉ thấy thân hình lão xoay chuyển, bất ngờ là là bốc khỏi mặt đất xuyên rừng mà bay. Long Bình lóng ngóng, ngẩng đầu nhìn lên thân hình lão đã mất tung!

Thân pháp nhanh lẹ vô cùng không hổ với cái tên Vô ảnh khinh công!

Long Bình còn chưa hết ngạc nhiên, Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu đã từ phía bên phải hiện ra. mỉm cười nói:

- Bình nhi, con đã coi xong. Bây giờ là Phá Thiên nhị thức Vô Hình chưởng pháp.

Hai tay lão đồng thời chớp động, chưởng trước chưởng sau đánh thẳng vào thân cây to mấy người ôm cách xa chừng mấy trượng. Chưởng phong đánh trúng thân cây, vẫn không hề thấy cây cổ thụ rung động gì.

So với chiêu Hoàn Thiên nhất thức lúc này thì chiêu Phá Thiên nhị thức, Vô Hình chưởng pháp chẳng có gì đặc biệt. Long Bình nghĩ thầm:

"Chưởng này chẳng có gì tân kỳ cả." Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu tựa như nghe được lời nói thầm của chàng mỉm cười nói:

- Đồ đệ! Ngươi bước tới gần xem thử!

Long Bình nghi hoặc bước đến gần cây cổ thụ, quả nhiên trên thân cây in hình dấu chưởng mờ mờ, thử đếm thấy có chín dấu tất cả. điều đặc biệt hướng của dấu chưởng ngang dọc mỗi cái

một hướng, không cái nào giống cái nào.

Long Bình bội phục, rõ ràng chỉ thấy lão ra tay một lần mà trên thân cây xuất hiện chín dấu chưởng, hơn nữa lại đứng cách xa mấy trượng! Thật xứng đáng với cái tên vô Hình chưởng pháp. Thấy chàng cứ đứng ngẩn ra nhìn, Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu hỏi:

- Ngươi thấy thế nào?

Long Bình nói:

- Đệ tử thấy tư thế của chín dấu chưởng hoàn toàn không giống nhau!

Lão gật đầu nói:

- Khá lắm, ngươi cũng để ý đến tư thế các dấu chưởng có điều còn chưa đủ tinh tế để khám phá hết uy lực của nó.

Lão ngừng chốc lát rồi nói tiếp:

- Nên nhớ đây là tuyệt nghệ thành danh của sư phụ, gọi là "Cửu Thiên Công", không phải thứ chưởng lực thông thường ngươi thử sờ vào các dấu chưởng xem thử Long Bình vâng lời thò tay ấn thử vào các dấu chưởng bỗng cảm thấy như đụng vào gỗ mục, chỗ dấu chưởng, gỗ nát như cám lả tả rơi xuống. Long Bình kinh ngạc, thử ấn đều hết chín dấu chưởng, mỗi chỗ đều sâu vào gần nửa thước đều nhau, không chỗ nào cạn hơn chỗ nào. Chưởng lực thật kinh người, nếu không phải tận mắt chứng kiến chàng quyết không thể tin được đó là sự thật. Đến lúc này chàng mới tỉnh ngộ, những công phu mà chàng ngày ngày khổ luyện lúc trước thật ấu trĩ vô cùng.

Quả đúng như lão hòa thượng nói, có luyện đến già cũng chẳng nên tích sự gì.

Bỗng chàng giật mình vì tiếng nói của Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu:

- Đồ nhi hãy xem! Đây là Kình Thiên tam thức - Phi Hồng kiếm pháp!

Long Bình giật mình quay người lại đã thấy Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu cách không bổ tới, ngân quang rợp trời, nhắm đầu chàng chụp xuống, giống như một tấm màn bạc bao phủ trên đầu, kình phong bén nhọn như dao, bất giác kinh hải thất thần.

Kinh hãi chưa dút bỗng thấy hoa mắt, mấy luồng ánh sáng màu cầu vồng rạch ngang dọc trước mặt. Bất ngờ luồng ánh sáng biến mất, kình phong cũng dừng, Long Bình lấy lại bình tỉnh đã thấy Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu đứng chỗ cũ hai tay buông thõng không thấy lão cầm binh khí gì cả. Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu tựa như đọc được ý nghĩ của chàng, lão giơ tay phải lên thấy trong tay có thêm một lưỡi truỵ thủ dài không đầy một thước, khi lão xuôi tay thì chẳng thấy gì cả. Thì ra lưỡi truỵ thủ được giấu trong tay áo. Bỗng nghe lão nói:

- Đồ nhi! Ngươi xem lại hai bên vai và trước ngực thử!

Long Bình y lời cúi đầu nhìn, bỗng nổi gai ốc, mồ hôi lạnh ướt lưng, nguyên hai bên vai và trước ngực, mỗi chỗ rách một lỗ bằng đồng tiền.

Lúc nãy thấy hoa mắt, nào ngờ đã bị kích trúng, nếu đang đối địch thật sự với kẻ thù thì đã sớm về chầu tiên tổ rồi!

Long Bình vội nói:

- Sư phụ tuyệt nghệ kinh thế hãi nhân! Đệ tử thật có phước vô cùng!

Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu xoa đầu chàng cười nói:

- Cửu Thiên Công của sư phụ tổng cộng có chín thức, mỗi thức có chín lần biến hóa vị chi là chín chín - tám mươi mốt chiêu. Bây giờ ngươi học trước ba thức đầu tiên vậy!

Tiếp đến lão đem thân pháp cơ bản, cách dụng công vận khí đồng thời những biến hóa bên trong của ba thế:

Hoàn Thiên nhất thức, Phá Thiên nhị thức, và Kinh Thiên tam thức - giảng giải cho chàng.

Vốn rất thông minh, lại thêm được Cửu Đầu Điểu chuyên tâm truyền thụ nên chỉ trong vòng nửa ngày là những biến hóa của Nhất, Nhị, Tam thức Long Bình đều thông thuộc.

Thấy Long Bình thông minh đĩnh ngộ, học một biết mười trong lòng lão hứng khởi vô cùng càng dạy càng hứng thú, Long Bình càng học càng hăng.

Thoáng chốc, trời đã quá Ngọ, Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu ngẩng đầu nhìn trời nói:

- Thôi đủ rồi, đủ rồi! ăn nhiều quá khó tiêu, nghỉ ngơi chút đã. giờ cũng đói bụng rồi thầy trò mình đi ăn cơm.

Từ lúc uống máu quái điểu đến giờ Long Bình không cảm thấy đói khát gì cả. nghe nói đến ăn cơm mới nhớ đến mấy ngày nay không có ăn uống gì. Có điều chàng rất ngạc nhiên, trong rừng ngoài lau cỏ với cây cối ra không thấy có một con thỏ con chồn thì đồ ăn ở đâu ra? Tuy trong lòng hồ nghi nhưng thấy Cửu Đầu Điểu băng mình chạy đi chàng cũng vội theo bén gót.

Chỉ thấy lão quẹo trái rẽ phải chạy nhanh như bay tựa như rất thông thuộc đường ngang lối tắt trong rừng. Long Bình lấy làm lạ. lão đã thông thuộc đường đi lối lại như vậy sao còn bị nhốt trong rừng mười năm nay.

Chú ý thêm chút nữa Long Bình phát hiện ra cứ mỗi lần y gặp chỗ quẹo thì trên thân cây ở chỗ rẽ có một dấu bàn tay, nằm ngang chỉ đường, chàng tỉnh ngộ, thì ra lão làm ký hiệu để nhớ đường đi.

Nhất lễ nhị Sư

Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu và Long Bình kẻ trước người sau, đi một lúc gặp chỗ bãi cỏ rộng giữa bãi cỏ có một thạch bàn, bên trên bày sẵn một mâm thức ăn có đậy lồng bàn rất chu đáo. Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu không khách sáo gì cả đi thẳng đến thạch bàn, giở lồng bàn ra. trên mâm ngoài sáu cái bánh bao lớn ra còn mấy đã thức ăn bốc khói, thơm tho vô cùng.

Long bình ngạc nhiên hỏi:

- Sư phụ! Đồ ăn này ai đem tới đây?

- Đây là đồ ăn của Bách Hoa giáo chủ tặng ta. mụ sợ ta chết đói trong rừng!

Dứt lời, lão cười ha hả ra vẻ đắc ý lắm.

Long Bình, chợt động tâm cơ, nói:

- Như vậy chỉ cần đi theo người mang cơm thì sợ gì không ra được khỏi rừng.

Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu vụt ngưng cười, nghiêm mặt nói:

- Ngươi tưởng sư phụ là đồ tiểu nhân vô dụng như vậy sao? Nếu không phải tự bản thân tìm ra huyền cơ trong cánh rừng này quyết không ra khỏi rừng!

Long Bình ngạc nhiên, không ngăn được hỏi:

- Hình như sư phụ đã biết được ít nhiều?

Cửu Đầu Điểu gật đầu:

- Những chỗ ta đánh dấu trên thân cây lúc nãy là thành tựu của gần mười năm nay, có điều nói đến việc ra khỏi rừng hãy còn sớm lắm.

Cửu Đầu Điểu chia cho chàng ba cái bánh bao, tuy không thấy đói nhưng chàng vẫn miễn cưỡng ăn, trong lòng còn đang nghĩ làm thế nào để thoát khỏi Bạch Cốt Lâm.

Nói như vậy Cửu Đầu Điểu có chết già trong rừng thì chàng cũng không theo lão suốt đời được. Việc theo dõi người đưa cơm đối với Cửu Đầu Điểu là điều cấm ky nhưng đối với chàng việc đó đối với chàng cũng không có gì là vô sỉ.

Yù niệm đã quyết, nhất định tìm cách theo dõi kẻ đưa cơm tìm đường ra khỏi rừng trước, chừng đó rồi hẳng hay.

Nào ngờ, Cửu Đầu Điểu như hiểu rõ tâm ý chàng, lão theo dõi chàng rất sát, mỗi lần ăn xong lập tức đi ngay không để chàng có cơ hội nhìn thấy người đưa cơm. Liên tiếp ba ngày, ngày nào cũng vậy, lúc nào lão cũng giữ chàng sát bên mình, có điều trong ba ngày đó hai mươi bảy chiêu biến hóa trong Hoàn Thiên, Phá Thiên, Kình Thiên tam thức chàng đã thuộc làu, biểu diễn thuần thục không sai chút nào, chỉ còn thiếu hỏa hầu mà thôi.

Vào một đêm, không biết từ đâu bay đến một bầy muỗi nhiều vô kể, bầy muỗi cứ bu kín lấy Long Bình.

Muỗi chích tuy không nguy hại đến tính mạng nhưng ngứa ngáy khó chịu vô cùng. Long Bình cứ loay hoay mãi không ngủ được.

Bực mình, chàng ngồi dậy hai tay chộp lia lịa. lạ một điều lúc này, cứ mỗi lần xuất thủ hai tay đều đắc thủ, đến chàng cũng ngạc nhiên không ngờ tay mắt mình lại trở nên linh mẫn như vậy.

Bỗng nghe Cửu Đầu Điểu cười hỏi:

- Đồ nhi! Chiêu này ai dạy cho ngươi vậy?

Long Bình giật mình trả lời:

- Chiêu này đệ tử lén học lúc trước, nếu sư phụ không muốn đệ tử luyện thủ pháp này, thì từ nay về sau đệ tử không dám luyện nữa!

Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu đỡ lời:

- Ta không cấm môn hạ học võ công của phái khác, có điều không được để sư phụ mất mặt. Chẳng hạn chiêu vừa rồi là tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, học được càng hay. Ta thấy chỉ lực của con rất khá lại linh hoạt hơn người, mục lực cũng tinh tế dị thường nên phá lệ dạy cho con chiêu cuối cùng của "Cửu Thiên Công" là Chấn Thiên Cửu Thức ám khí thủ pháp. Với thủ pháp này, bất kể loại ám khí nào cũng có thể phóng cùng lúc hai tay, ám khí càng nhỏ một lần phóng ra càng nhiều Con lưu ý xem đây!

Dứt lời lão tiện tay lượm một hòn đá. vung tay ném ra. Chỉ nghe thấy tiếng xe gió veo veo, rõ ràng lúc nãy lão chỉ lượm một hòn đá vậy mà khi phóng ra biến thành mấy chục điểm nhỏ rạch không khí bay đi.

Thì ra lúc cầm hòn đá trong tay lão đã bóp nát rồi mới phóng ra. chỉ thấy trên thân cây cổ thủ cách xa mấy trượng in hình một vòng tròn lớn, đặc biệt các viên đá cách nhau đều đặn. Người cố ý xếp e rằng xếp cũng không được tròn và đều như vậy.

Long Bình tuy đã lớn nhưng tâm tính rất trẻ con, thấy món ám khí này xảo diệu như vậy hứng thú vô cùng, luyện suốt một đêm, đến lúc trời sáng chàng luyện đã thành thục mới chịu ngưng tay nằm nghỉ.

Đang lúc còn mơ màng giấc điệp bỗng nghe tiếng giày cỏ lẹt xẹt quen thuộc có điều lần này nghe lớn dị thường, chàng giật mình ngồi dậy, thì ra lúc ngủ chàng úp một bên tai xuống đất nên tiếng bước chân mới nghe to như vậy!

Long Bình dụi mắt nhìn ra không thấy bóng sư phụ đâu, chỉ thấy lão hòa thượng tóc ngắn như vừa đi ngang qua chỗ chàng nằm. Ba ngày nay không thấy lão lộ mặt ra giờ bỗng nhiên thấy lão hiện thân, Long Bình đâu để lão đi dễ dàng như vậy, liền thi triển Hoàn Thiên Nhất Thức Vô ảnh khinh công đuổi theo miệng kêu lớn:

- Đại sư phụ! Đại sư phụ! Xin dừng bước!

Thân hình chàng bốc lên, lướt theo hòa thượng, khi chạm đất đã ở ngoài ba bốn trượng chắn

ngang lối đi của lão.

Long Bình quay đầu nhìn lại, nhưng nào thấy bóng dáng lão chỉ nghe tiếng bước chân lẹt xẹt của lão từ đàng trước vọng lại Long Bình kinh ngạc nhìn lại, thấy lão vẫn ung dung đi phía trước!

Long Bình tuy thấy kinh ngạc nhưng vẫn không tin là lão có phép thần thông liền thi triển hết chín thức biến hóa trong Hoàn Thiên Nhất Thức nhưng cuối cùng vẫn không theo kịp lão. Đã vậy, đuổi theo cả buổi cuối cùng lão hòa thượng biến đi đàng nào Long Bình cũng không kịp thấy.

Long Bình chán nản vô cùng, dừng bước nhìn xung quanh, chỉ thấy cây cối rậm rạp um tùm, cảnh vật âm u, nơi này chàng chưa hề đi qua. Trong lòng còn đang kinh hãi, bỗng nghe tiếng cười hì hì của lão hòa thượng:

- Trâu rừng con, ngươi đã phục chưa?

Tiếng nói nghe nhỏ như tiếng muỗi vo ve bên tai, nhưng lạ một điều từng tiếng từng tiếng một nghe rất rõ. Long Bình dào dác nhìn quanh vẫn không thấy bóng dáng lão đâu, vội vòng tay nói:

- Đại sư phụ, vãn bối phục rồi!

Lại nghe tiếng nói nhỏ như muỗi kêu bên tai:

- Đồ nghiệt súc, ngươi gọi ta bằng gì?

Long Bình ngạc nhiên hỏi:

- Đại sư phụ! Vãn bối xưng hô như vậy có gì không phải?

Vẫn tiếng nói đó:

- Không phải nhà ngươi đã làm đại lễ bái lão hòa thượng nghèo khổ làm thầy rồi sao? Giờ thấy lão vừa nghèo vừa dơ nên sinh lòng phản trắc phải không?

Long Bình nghĩ bụng:

"Vậy càng hay, làm lễ một lần được hai ông thầy, xem ra tám lạy hôm trước cũng đáng giá lắm!" vội nói:

- Đệ tử nào dám to gan khi sư điệt tổ, ăn ở hai lòng...

Nói chưa hết bỗng cảm thấy có điều mâu thuẫn.

Một mình chàng cùng lúc làm sao nhận hai ông thầy, nếu việc này để sư phụ Cửu Đầu Điểu biết được thì ăn làm sao nói làm sao với người.

Trong lòng nghĩ như vậy, Long Bình vội cải chính nói:

- Đại sư phụ, xin người lượng thứ Long Bình này đã có sư phụ giờ không thể bái người khác làm thầy được!

Lão hòa thượng nói:

- Ta không cần biết, hôm ấy ngươi đã bái lão hòa thượng này làm thầy giờ lại cãi chày cãi cối, rồi bỏ qua sao? Không được, ngươi phải gọi ta là sư phụ!

Long Bình nghĩ thầm:

"Hôm ấy lão biết ta một lòng bái lão làm thầy mà không chịu hiện thân, giờ quay lại làm khó dễ!" Chàng vội nói:

- Đại sư phụ! Vậy vãn bối phải nói làm sao với sư phụ của vãn bối.

- Đó là việc của ngươi sao lại hỏi ta?

Nghe lão nói như vậy, Long Bình biết lão cố ý quấy phá. bất giác nổi giận hừ lạnh nói:

- Long Bình này tuy còn nhỏ tuổi nhưng cũng biết chút nhân nghĩa ở đời, quyết không để người chê cười là kẻ tham phú phụ bần. Nếu lúc ấy lão chịu hiện thân thì ta đâu nhận người khác làm thầy. Giờ này sư phụ ta đã truyền dạy võ nghệ, lẽ nào lại phản bội sư môn! Dù lão có lòng thu ta làm đồ đệ ta cũng không cần! Tính mạng của các vị nghĩa bá. nếu lão giúp được thì giúp, bằng không thì thôi! Chờ ta luyện thành tuyệt nghệ sẽ trả thù cho họ. Lòng tốt của lão, Long Bình này cảm kích vô cùng, giờ xin từ biệt!

Nói xong, chàng xá vào khoảng không một cái rồi quay người định đi.

Bỗng nghe một trận cười ha hả. một bóng người xuất hiện như từ trên trời rơi xuống chắn ngang lối đi, Long Bình ngước mắt nhìn lên, không phải lão hòa thượng thì còn ai nữa?

vừa đáp xuống, lão híp mắt nhe răng cười với Long Bình:

- Cái danh xưng trâu rừng con dùng cho ngươi thật phù hợp, lão hòa thượng này phục ngươi rồi, từ từ rồi hẵng đi, lão có việc cần bàn!

Long Bình thấy lão không còn ép mình gọi lão là sư phụ nữa nên tạm thời hòa nhã. nói với lão:

- Đại sư phụ! Long Bình tuổi nhỏ vô tri, có điều chi mạo phạm xin niệm tình tha thứ.

Lão cười cười nói:

- Được rồi! Được rồi!

Bỗng lão đảo tròng mắt qua lại mấy lần hỏi:

- Trâu rừng con, ngươi gọi ta bằng gì?

- Đệ tử gọi bằng đại sư phụ, có gì không phải chăng?

Chỉ thấy lão gật đầu lia lịa. nói:

- Tốt lắm! Tốt lắm! Ngươi gọi như vậy thì còn gì bằng! Ngồi xuống đây, đại sư phụ cho ngươi một lễ tương kiến!

Không chờ Long Bình ngồi xuống, lão đã dùng ngón tay vẽ chằng chịt lên mặt đất như vẽ bùa ếm ma quỉ vậy Vẽ được một lúc lại nghiêng nghiêng đầu ngắm nghía chừng như chưa vừa ý một đôi chỗ lại xoá xóa. vẽ vẽ. Long Bình thấy lão vẽ loạn xạ trên mặt đất, đường nọ chồng chéo

lên đường kia không biết lão định giở trò gì, cứ ngây người ngồi nhìn.

Thật lâu sau mới thấy lão gật đầu ra chiều vừa ý với bức họa trên mặt đất lắm, thấy lão cười cười nói một mình:

- Như vậy là tương đối rồi!

Lúc này Long Bình mới dám mở miệng hỏi:

- Đại sư phụ! Ba vị bá bá giờ ở đâu? Có được bình an không?

Lão lắc đầu nói:

- Nói bình an thì không, nhưng tạm thời cũng chưa bị nguy đến tính mạng. Ngươi muốn cứu ba người thì trước tiên phải ra khỏi Bạch Cốt Lâm này đã!

Long Bình nói:

- Đại sư phụ tư do đi lại trong rừng, lẽ nào không hiểu hết huyền cơ bên trong, chi bằng dắt vãn bối đi không đơn giản hơn sao?

Lão bỗng nghiêm mặt nói:

- Ngươi tưởng dễ lắm! Hừ, lão hòa thượng này cơm ngày ba bữa còn chưa kịp ăn, rảnh đâu mà dắt ngươi đi, chỉ một việc danh chính ngôn thuận gọi ta là sư phụ ngươi cũng không chịu!

Long Bình không biết lão nói chơi hay vẫn còn giận nên không biết trả lời lão thế nào, đành ngồi im.

Chỉ nghe lão nói tiếp:

- Đây là bản đồ toàn thể khu rừng, bên trong chia làm tám phương vị bát quái:

càn, đoài, ly, chấn, khôn, cấn, khảm lại bày thêm bát môn:

hưu, sinh, thương, đỗ, tử, cảnh, kinh, khai ngoài ra còn ngũ hành, thất chính biến hóa vô cùng thâm ảo, nhất thời không thể nói hết, nói nhiều ra chỉ sợ ngươi càng rối. Ngươi nhìn đấy, vòng tròn tượng trưng cho Bát Môn, những chấm nhỏ nhỏ tượng trưng cho cây cối trong rừng, đường vẽ to này là con đường duy nhất ra khỏi rừng. Ngươi nhớ kỹ hình tam giác này chính là phương vị bát quái. Chỉ cần ngươi tìm cách nhớ được các phương vị đó là có thể ra khỏi rừng, có điều này phải dặn thêm là việc này không được nói cho bất kỳ ai nghe, kể cả sư phụ ngươi cũng vậy. Bây giờ không còn nhiều thời gian nữa. ngươi xem cho kỹ đi.

Long Bình nghe nói mừng không kể xiết, không kịp cảm ơn vội ngưng thần chú mục nhìn đường vẽ lớn giất ngang họa đồ.

Chàng nhận thấy con đường mỗi lần xuyên qua một vòng tròn lại xuyên qua một hình tam giác, nhưng con đường thoắt quẹo bên trái, thoắt quẹo bên phải không chỗ nào giống chỗ nào rắc rối vô cùng, thêm nữa bên trong còn có đường ngang lối dọc chằng chịt nhìn một hồi cảm thấy hoa mắt lại phải xem lại từ đầu xem được một đoạn ngắn lại bị các đường ngang dọc làm rối mắt.

Cứ như vậy Long Bình xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần, xem đến nhức đầu mỏi mắt

mới như xem được từ đầu đến cuối một lần. Tuy xem được từ đầu đến cuối nhưng cũng chỉ nhớ được một hai phần.

Đó là nhờ chàng thông minh đỉnh ngộ hơn người mới đạt được thành tích đó, nếu phải người khác xem cả ngày cũng chưa chắc nhớ được bấy nhiêu.

Long Bình lại từ đầu đến cuối xem thêm một lượt, lần này chàng đã nhớ được bảy tám phần, chỉ cần xem thêm lần nữa là có thể nhớ toàn bộ.

Nào ngờ bỗng nghe một tràng cười vọng đến, Long Bình kinh hãi ngỡ người của Bách Hoa Giáo đến, vội xóa bức họa đồ đứng dậy. Nhưng người đến lại là sư phụ chàng Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu, Long Bình tiếc rẻ vô cùng nhìn lại bức họa đồ nhưng đã không còn nữa.

Bỗng nghe Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu nói:

- Ngươi ở đây lén lén lút lút xem cái gì mà ta tìm cả buổi không gặp, cứ tưởng ngươi đã bị bọn chúng bắt đi rồi.

Thấy lão quan tâm đến mình như vậy, chàng cảm động vô ngần nói:

- Thưa sư phụ! Đệ tử ở đây coi...

Nguyên chàng định nói xem địa đồ Bạch Cốt Lâm.

Bỗng nhớ đến lời lão hòa thượng sợ sư phụ hỏi một hồi rồi không giấu được mọi chuyện. Hơn nữa sư phụ chàng đã từng nói phải tự mình tìm ra chỗ ảo diệu của Bạch Cốt Lâm, nếu không lão sẽ ở trong rừng suốt đời, bởi vậy chàng vội nói lại:

- Đệ tử ở đây coi kiến đánh nhau!

Nguyên trong rừng kiến rất nhiều, nói dối như vậy kể cũng khéo.

Cửu Đầu Điểu vô tình tưởng chàng chú ý đến tư thế chiến đấu của loài kiến, liền mỉm cười xoa đầu chàng, nói:

- Loài trùng kiến đánh nhau không có gì đặc biệt, con nên chú ý tư thế chiến đấu của rắn, cọp, và các loại cầm điểu thì hay hơn.

Long Bình thấy sư phụ đối với chàng tốt như vậy, trong lòng áy náy không yên.

Đêm đó trong khi Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu giảng giải cho Long Bình các phương pháp luyện tập nội công tâm pháp, vô tình lão nhắc đến nhật nguyệt tinh tú.

Long Bình chuyển động linh cơ lập tức hỏi về ý nghĩa của Thất tinh - Ngũ hành. Tiếp đó lại hỏi đến tác dụng của Bát quái - Bát môn, cũng may Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu học thức uyên thâm lại gặp lúc cao hứng giảng giải cho chàng một hồi về Bát Quái Trận Đồ, vân vân Tuy nhiên lão cũng cảm thấy nghĩ hoặc trong lòng, tự nhiên sao Long Bình lại hỏi đến các thuật kỳ môn, độn giáp đến quái tượng mệnh lý và cả ngũ hành tương sinh tương khắc!

Long Bình chờ sư phụ nói xong cố ý làm ra vẻ không rõ, nói:

- Sư phụ nói miệng như vậy, đệ tử nghe qua không nhớ hết, hay là sư phụ thử bày ra cho đệ tử

được kiến thức một chút.

Tuy Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu có điều nghi hoặc nhưng không biết thật sự Long Bình vô tình hay cố ý, thấy chàng nói như vậy liền trả lời:

- Việc đó cũng dễ dàng thôi!

Tiện tay lão nhặt một cành cây bẻ thành nhiều đoạn nhỏ từng cái một cắm vào thân cây trước mặt, tay cắm miệng không ngừng giải thích:

- Đây là vị Càn, đây là vị Đoài, còn đây là vị Ly,...

Chờ lão bày đủ bát quái, chợt Long Bình chợt nói chen vào:

- Thưa sư phụ, nếu muốn lồng Bát Môn vào Bát Quái, thì bày ra sao?

"Tên tiểu quỉ này trước kia đã học qua những thứ này, giờ muốn thử mình đây!" Chỉ thấy lão mỉm cười nói:

- Việc này cũng không khó!

Lão lấy tiếp tám đoạn cây khô cắm vào phía trên bên phải của các vị Bát Quái.

Long Bình nhìn thấy hoàn toàn không phải như vậy, bởi lão hòa thượng vẽ vòng tròn nằm ở phía dưới góc trái của hình tam giác, như vậy ngược với cách bày của Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu. Chàng vội nói:

- Sư phụ! Bày Bát Môn ở vị trí này là tốt nhất hay sao? Chẳng hạn như dời chút ít thì có hay hơn không?

Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu nghe trong lời nói của chàng hàm ý thâm thúy vô cùng, lão chăm chăm nhìn vào mười sáu cành khô cắm trên thân cây lắc đầu nói:

- Không còn vị trí nào tốt hơn vị trí này nữa đâu!

Đến đây chàng cảm thấy hơi do dự, không biết có nên nói ra hay không? Trầm ngâm nghĩ một lúc lâu mới dám nói:

- Giả dụ bày môn vị ở phía dưới góc trái quái vị thì sao?

Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu ngạc nhiên hỏi lớn:

- Đó là Nghịch Hành Bát Quái trận, làm sao mà ngươi biết được?

Long Bình làm tỉnh trả lời:

- Đệ tử có biết gì đâu, chỉ tiện miệng hỏi như vậy thôi!

Rồi không đợi Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu suy nghĩ, chàng hỏi tiếp:

- Sư phụ, như vậy trong trận chỗ nào nguy hiểm nhất, chỗ nào có sinh lộ?

Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu thuận miệng trả lời:

- Ba cửa khai, hưu, sinh là sinh lộ các môn còn lại đều là hung môn.

Bởi Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu chỉ điểm từng môn, từng vị, nên Long Bình xem rất rõ ràng, như vậy lại không giống với họa đồ của lão hòa thượng chàng vội hỏi:

- Thưa sư phụ! Nghịch Hành Bát Quái trận cũng giống như vậy sao?

Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu chấn động toàn thân giơ tay vén hết mớ tóc lúc nào cũng phủ kín mặt, quấn thành một búi lớn trên đỉnh đầu.

Long Bình ở chung với lão mấy ngày đến bây giờ mới nhìn rõ mặt, Da mặt lão trắng bệch gò má nhô cao mũi hơi cong cong, đôi môi mỏng như thiếu máu, mím chặt, thần thái nghiêm nghị, hai mắt không giận mà oai. Long Bình nhìn lão không khỏi đem lòng kính sợ.

Cửu Đẩu Điểu Hồ Hưu búi tóc lại gọn gàng xong tung mình đứng dậy, cất tiếng cười sang sảng nói:

- Bách Hoa giáo chủ! Thịnh tình khoản đãi mấy năm nay Cửu Đầu Điểu này cám ơn vô ngần, giờ xin tạm biệt!

Từ bóng tối truyền ra một giọng cười âm lạnh:

- Où đâu xuất hiện một tên tiểu tử đã nhận ra được thế trận của bổn giáo chủ. Nhưng Cửu Đầu Điểu ngươi chớ vội đắc ý, ngươi còn chưa ra khỏi Bạch Cốt Lâm mà!

Hai người đối đáp nhau làm Long Bình ngớ ra.

Bách Hoa bà bà ẩn mình trong rừng chàng hoàn toàn không hay biết gì cả. Bỗng thấy cổ tay bị nắm chặt, Long Bình bị sư phụ kéo tay chạy như bay, chốc lát đã đến chỗ cây cối um tùm lúc sáng.

Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu đảo mắt một vòng rồi quả quyết xông thẳng vào cánh rừng rậm!

Đi được một lúc lâu, ước chừng mấy dặm, cảnh rừng bỗng trở nên thưa hơn, đi thêm được mấy trượng quả nhiên đến một bãi cỏ rộng, đột nhiên Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu kéo Long Bình dừng lại, đứng ngẩn ra như hóa đá. hiển nhiên lão lại gặp chỗ khó, không giải quyết được Long Bình bị lão lôi đi, quẹo tới quẹo lui hai ba lần hoa cả mắt, đâu còn nhớ được chút gì. Thấy lão đứng ngẩn người chàng cũng ngớ theo, bỗng nhớ đến lời nói của lão hòa thượng nào là Ngũ Hành, nào là Thất Chính, vội nói:

- Sư phụ, nhật, nguyệt với ngũ tinh Kim, Mộc, Thủy, Hỏa. Thổ thì gọi là thất chính, còn Kim, Mộc, Thủy, Hỏa. Thổ không phải là ngũ hành sao?

Đôi mày của Cửu Đầu Điểu giãn ra. lão ngẩng mặt nhìn trời, miệng tắc lưỡi than:

- Bình nhi! Ngươi thật không phải người thường, Hồ Hưu này không đủ tư cách làm sư phụ ngươi rồi, nếu cứ bó buộc làm đệ tử ta sợ phí đi một đóa kỳ hoa dị bảo của võ lâm!

Dứt lời lão lại lôi tay Long Bình chạy tiếp. Hai người đi được ước chừng hơn một giờ quả nhiên thoát ra khỏi Bạch Cốt Lâm, cánh rừng tàng dấu huyền cơ đã lấy mạng không biết bao nhiêu anh hùng võ lâm!

Ngước nhìn ánh trăng vằng vặc, tinh tú đầy trời, Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu cất giọng buồn nói:

- Long Bình! Tình sư đồ của ta và con chỉ trong vòng mấy ngày vậy thôi. Coi như ta đã truyền thụ cho con mấy chiêu tạm gọi là vừa mắt, nhưng từ nay Hồ Hưu này không thể làm thầy con được, thành tựu của con về sau nhất định hơn ta xa lắm. Ngươi hãy bảo trọng! Từbiệt!

Dứt lời lão tung người như bay vào bóng đêm, chớp mắt đã ở ngoài mười mấy trượng!

Long Bình kêu lớn:

- Sư phụ! Sư phụ!...

Bỗng thấy hoa mắt, thì ra Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu đã quay lại đứng trước mặt chàng nói:

- Long Bình, ngươi nên nghe lời ta. cứ cố chấp như vậy sẽ uổng phí một đời ngươi, đây là...

Lão đột ngột dừng lời, ngưng thần nghe ngóng một hồi mới nói tiếp:

- Đây là món võ lâm kỳ bảo, ngày trước vô tình ta nhặt được, giờ tặng lại cho ngươi coi như kỷ niệm tình thầy trò trong mấy ngày giữa ta và ngươi.

Dứt lời lão lấy một túi vải đen nhỏ nhét vào tay Long Bình, rồi mặc chàng kêu réo lần thứ hai, bóng lão mất hút vào bóng đêm. Mắt Long Bình ứa lệ, chàng như đắm chìm vào vòng suy tưởng miên man niềm cảm khái trào dâng trong lòng. Giữa chàng với sư phụ tuy chỉ có duyên tương ngộ trong bốn ngày ngắn ngủi, nhất thời lìa xa vẫn thấy lưu luyến khôn cùng.

Nghĩ lại bốn ngày qua. sư phụ đối với chàng thật không thể tốt hơn được nữa. trong thời gian đó chàng hiểu được sư phụ là một người rất giàu tình cảm, mặc dù vẻ mặt người lúc nào cũng nghiêm khắc. Điều khiến chàng thương tâm nhất là mấy lời nói cuối cùng của người trước lúc chia ly. Sư phụ không nhận chàng làm đồ đệ nữa dù điều đó xuất phát từ ý tốt của người muốn thành toàn cho chàng, nhưng cũng làm thương tổn chàng không ít.

Chàng đứng đó giữa trời khuya ngơ ngẩn xuất thần, không biết chàng đã đứng đó bao lâu rồi, bỗng một trận kình phong lướt qua mặt lôi chàng về thực tại.

Nhìn lại túi vải đen trên tay thấy không còn nữa.

Long Bình giật mình nhìn lên, cách chàng hơn hai trượng một lão bà bà mũi khoằm nhìn không thấy cằm Bách Hoa giáo chủ bà bà Đồng Sầu, bên tay mụ đang cầm túi đen chuẩn bị mở ra.

Long Bình hồn phi phách tán, chàng biết Bách Hoa bà bà tuyệt nghệ kinh nhân, chàng mới luyện võ công mấy ngày dĩ nhiên không phải là đối thủ của mụ. Hơn nữa trong túi vải đen kia là võ lâm dị bảo, không thể khinh xuất để rơi vào tay người như vậy, thế là không kể gì đến bản thân, chàng xông lên kêu lớn:

- Trả cho ta! Trả cho ta! Ngươi làm gì mà cướp giật đồ trên tay ta.

Bách Hoa bà bà lạng người lui ra sau hơn trượng cười lạnh nói:

- Làm gì hả? Chỉ một tội ngươi vô cớ vào rừng thả Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu ra cũng đủ để ta lấy mạng ngươi rồi, nói gì một món đồ cỏn con này!

Bách Hoa bà bà vội mở túi vải ra xem bỗng nổi giận ném mạnh xuống đất nói:

- Ta cứ tưởng vật gì quý lắm, chẳng qua là một ít vàng vụn.

Long bình nhìn theo túi vải, quả nhiên theo cái ném của mụ từ trong túi vải văng ra một ít vàng vụn, bất giác chàng ngẩn người ra!

Bỗng nghe Bách Hoa bà bà hừ lạnh một tiếng nói:

- Tiểu súc sinh, ngươi từ đâu đến đây? Nói! Nếu không ta sẽ cho ngươi đi gặp Diêm Vương!

Long Bình nghĩ bụng:

"Nếu ta nói sự thật, chỉ sợ mụ cho đi còn nhanh hơn! " Nghĩ xong giả bộ trấn tĩnh nói:

- Tại sao ta phải nói chứ! Ngươi làm gì được ta?

Lời nói của Long Bình làm Bách Hoa bà bà hơi ngạc nhiên, nhưng làm sao dọa được mụ? Chỉ thấy mụ từ từ tiến tới gần Long Bình cười hì hì nói:

- Khá lắm! Ngươi thật không nói?

Long Bình thấy mụ tiến tới gần trong lòng kinh hãi bội phần nhưng vẫn ưỡn ngực đứng yên bất động vì chàng biết có muốn đào tẩu cũng không được thì hà tất phải bỏ chạy!

Bách Hoa bà bà tiến tới gần Long Bình, thấy chàng còn nhỏ như vậy mà gan lớn hơn người, dáng mạo khôi ngô, tính khí lại kiên nghị quật cường chứng tỏ lại lịch không phải tầm thường nên chưởng đã giơ mà chưa muốn đánh xuống.

Ngay lúc đó một đạo kình phong nhắm ngực mụ kích tới. Bách Hoa bà bà giật mình hồi thủ định dùng chưởng tiếp chưởng. Không ngờ chiêu thức của đối phương quái dị vô cùng, luồng kình phong bỗng như hóa thành hàng chục luồng đồng thời kích tới, nhất thời mụ không sao đỡ hết được, vội vàng lạng người thối lui hơn trượng.

Nguyên Long Bình bỗng nghĩ, thúc thủ chờ chết chi bằng lúc đối phương không phòng bị sử chiêu Phá Thiên nhị thức Vô Hình Chưởng liều mạng một phen.

Nào ngờ, chỉ một chiêu lại bức Bách Hoa bà bà thối lui hơn trượng, trong lòng cả mừng nghĩ thầm nghĩ:

"Mụ không dám tiếp chưởng như vậy làm sao hại được ta?" Bỗng nghe Bách Hoa bà bà căm hận nói:

- Ta tưởng ngươi là môn hạ của ai nào ngờ lại là đệ tử của xú lão Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu. Hừ, với một chút bản lãnh của ngươi mà cũng múa máy trước mắt Tuy miệng nói như vậy nhưng mụ cũng lấy làm lạ.

đã là đệ tử của Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu sao lão không dắt chàng đi luôn thể.

Bỗng thấy mụ lạng người xông tới, giơ chưởng chụp về phía Long Bình.

Long Bình cũng giơ song chưởng phóng ra một chiêu Vô Hình Chưởng nhưng kình lực chưa kịp phóng ra Mạch Môn huyệt đã bị nắm cứng không còn cử động gì được nữa.

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu cười lạnh nói:

- Giờ ngươi chịu nói hay không?

Năm ngón tay gia tăng kình lực, bỗng một tiếng thở dài từ Bạch Cốt Lâm vọng ra:

- Xú nha đầu! Ngươi làm gì đó?

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu giật mình! Ba tiếng "xú nha đầu là tên thùa nhỏ bị người chọc ghẹo mà thành.

Nguyên mụ tên Sầu mà mặt mũi lại xấu xí thêm nữa.

"Sầu,, với "xí,, âm gần giống nhau nên bị gọi là "xú nha đầu." Nhưng khi lớn lên, luyện thành bản lĩnh kinh nhân, người đời không ai còn dám gọi mụ là "Xú nha đầu nữa. Không ngờ đã đến mấy chục năm trời, đêm nay có người gọi mụ bằng cái tên đó, làm sao không kinh ngạc cho được? Mụ vừa kinh ngạc vừa tức giận quay vào rừng hét lớn:

- Kẻ nào dám to gan trêu ngươi bổn giáo chủ?

Lúc đó Long Bình bỗng nghe tiếng nói vo ve như muỗi kêu:

- Trâu rừng con kia. còn chưa chịu chạy đi, chờ chết sao?

Vừa nghe Long Bình biết ngay là của lão hòa thượng cà khổ vội vận sức vùng mạnh quả nhiên thoát khỏi tay đối phương cắm đầu chạy thục mạng, nhưng trước khi bỏ chạy, vẫn không quên lượm túi vải với hai nén vàng.

Long Bình chạy như bay một hồi thấy đã đến lưng chừng núi, quay người nhìn lại không thấy Bách Hoa bà bà đuổi theo mới dám chậm bước vừa đi vừa thở.

Bỗng nghe phía trước vọng lại tiếng bước chân lẹt xẹt quen thuộc, Long bình cả mừng phóng bước đuổi theo, miệng không ngừng kêu lớn:

- Đại sư phụ! Đại sư phụ!

Tiếng bước chân của lão nghe như rất gần vậy mà Long Bình đuổi theo cả buổi, thoáng chốc đã vượt qua hai quả núi vẫn không thấy bóng dáng lão hòa thượng đâu, chỉ nghe tiếng bước chân vọng lại đều đều.

Long Bình nghĩ thầm:

"Lão hòa thượng này chắc còn giận mình không chịu bái lão làm thầy nên để tâm trách phạt, nếu lão cố chấp như vậy mình cũng đành cắn răng chịu đựng chứ biết làm sao!" Nghĩ vậy chàng không thèm kêu nữa cứ vận hết chân khí, nhắm hướng bước chân mà chạy.

Lúc này sao lặn trăng tàn, phương đông đã nhuốm hồng. Long Bình chạy suốt một đêm bở hơi tai, vừa chạy vừa thở hổn hà hổn hển, ngay lúc đó tiếng chân lẹt xẹt trước mặt đột nhiên ngừng hẳn, ngoài tiếng chim ca buổi sáng với tiếng cây rừng thì thầm, tuyệt nhiên không nghe âm thanh của con người.

Long Bình chạy thêm một chút nữa trước mặt hiện ra một khu rừng rậm rạp, còn bóng dáng của

lão hòa thượng vẫn không thấy đâu.

Chạy cả một đêm Long Bình đoán chắc cách xa Liên Hoa Phong cũng năm bảy chục dặm nhưng nhìn vào cánh rừng thấy âm u vô cùng, cổ thụ cao chọc trời, dưới đất cỏ dại mọc quá ngực cảnh rừng lại vừa khéo mọc giữa hai ngọn núi, nhìn thấu bên trong, Long Bình chợt nhớ đến Bạch Cốt Lâm nên còn dụ dự chưa dám mạo hiểm xông vào.

Đang lúc định cất tiếng gọi lão hòa thượng, bỗng nghe tiếng chuông chùa công phu buổi sáng theo gió đưa lại, Long Bình cả mừng biết đã đến gần chùa của lão hòa thượng.

Khổ một nỗi tiếng chuông lại vang ngay bên kia cánh rừng, như vậy đi vào chùa nếu không xuyên qua rừng mà đi thì tất phải vòng qua núi, Long Bình nghĩ thầm:

"Nếu mình đi vòng bên kia núi mà qua tránh sao khỏi bị cười là kẻ nhát gan, cổ nhân có nói:

Thế gian vô nan sự chỉ sợ không có chí mà thôi." Nghĩ xong cắn chặt răng, tung người chạy thẳng vào rừng.

Trong rừng gai góc trùng trùng, cỏ dại mọc cao quá ngực, lại không có lối mòn gì cả. đi lại không phải dễ dàng. May mà chàng đã học được Vô ảnh khinh công của Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu điểm đông nhảy tây một hồi cũng đi được chừng nửa dặm.

Bỗng nghe tiếng nước chảy ào ào, Long Bình lấy làm lạ. trong một cánh rừng cổ như vầy mà cũng có tiếng thác chảy. Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, chàng hướng về có tiếng động chạy tới. Chạy đến gần, thì ra giữa rừng có một cái đầm, rộng chừng ba trượng.

Đặc biệt nước trong đầm không giống nước thường mà đỏ như máu. Giữa đầm có một cột nước to bằng miệng bát cao chừng hai trượng. Trên đỉnh cột nước có một hạt châu to bằng nắm tay màu đỏ thắm đang lăn lộn trên đầu cột nước! Quả là một kỳ quan hiếm có trên thế gian Long Bình nhìn thấy đầm nước đỏ như máu đã kinh ngạc, giờ nhìn thấy viên minh châu đỏ thắm nhảy nót trên đầu cột nước, càng kinh ngạc đến ngẩn người ra.

Đang lúc chàng nhìn cột nước ngơ ngẩn xuất thần bỗng thấy một đạo bạch quang không biết từ đâu bay tới, nhanh hơn tên bắn kích thẳng vào hột minh châu, mắt thấy rõ ràng hạt châu bị đánh trúng đến nơi.

Nhưng không, ngay trong khoảng khắc ấy, cột nước đột ngột thấp xuống nửa thước, tránh khỏi đạo bạch quang, sau đó lại phục hồi nguyên trạng, đạo bạch quang cũng biến đâu mất. Nhìn thấy cảnh tượng xảy ra trước mắt, Long Bình vừa thấy kinh dị vừa thích thú, không biết viên huyết châu với đạo bạch quang kia là hiện tượng gì? Nhất thời nói tính hiếu kỳ, quên hết thực tại, hai mắt chăm chăm nhìn viên huyết châu chờ xem động tĩnh.

Không bao lâu sau, đạo bạch quang lại xuất hiện, nhắm viên huyết châu bay tới.

Nhưng liên tục mấy lần, thủy chung vẫn không kích trúng viên huyết châu.

Lần cuối cùng, đạo bạch quang không bay thẳng mà cứ uốn uốn lượn lượn như rắn bò, viên hồng châu cũng như khẩn trương hơn, cột nước lúc cao lúc thấp, viên hồng châu thì xoay tròn trên đầu cột nước nhanh hơn.

"Choang" một tiếng thật lớn, lần này viên hồng châu không kịp tránh bị đạo bạch quang kích

trúng một bên mép, xoay tít rời khỏi đỉnh cột nước.

Bỗng cột nước như có linh tính vươn dài ra như con rắn cuốn lấy viên huyết châu rồi nhanh như chớp trở về nguyên dạng, viên châu vẫn xoáy trên đỉnh cột nước cũ.

Long Bình cao hứng vô cùng, quên mất đây là nơi nào, tiện tay nhặt một viên đá dưới đất, vận lực bóp nát rồi cứ theo chiêu Chấn Thiên cửu thức, ám khí thủ pháp vừa học được hét lớn một tiếng vung tay phóng Sau khi hét lớn, lấy đà làm ám khí phóng ra. Long Bình mới giật mình tỉnh ngộ, mình vừa làm một việc khinh suất Bởi đạo bạch quang và viên huyết châu kia nếu không phải hai tay cao thủ thi đấu nội công thì cũng là kỳ cầm quái thú đang luyện võ công.

Chàng biết mình võ công có hạn, bất kể đó là kỳ nhân hay quái thú, chàng cũng đều không nên ghẹo đến! Bất giác hoảng kinh, toát mồ hôi lạnh, đâu còn tâm trí nào nhìn xem mấy viên đá có kích trúng đích hay không? Vội vàng quay đầu tháo chạy.

Bỗng nghe một giong cười quái dị như đâm vào lá nhĩ từ thinh không rơi xuống trước mặt chàng một con vượn to lớn, toàn thân lông trắng như tuyết. Chỉ thấy đôi mắt nó như hai hòn lửa không ngừng đảo qua đảo lại, hai lỗ mũi sâu hun hút hếch ngược lên trời, miệng đỏ như chậu máu lởm chởm răng nhọn, tay dài quá gối, khom người nhìn chàng lom lom, dáng điệu khủng khiếp vô cùng.

Long Bình nhìn thấy Bạch Viên, hồn bất phụ thể, mềm nhũn toàn thân, cố lắm mới không ngã quị xuống đừng nói chi đến việc bỏ chạy.

Bỗng Bạch Viên nhe răng cười, trong cuống họng phát ra tiếng thọt khét, tay chân múa may loạn xạ như đang cao hứng lắm, chỉ thấy nó thò tay ra. nhét viên huyết châu đỏ thắm vào tay Long Bình, thì ra viên minh châu xoay tròn trên đầu cột nước lúc nãy.

Long Bình giật mình, lẽ nào mình mới ra tay đã đắc thủ Lại thấy Bạch Viên tuy dáng mạo hung hãn nhưng có vẻ hiền hòa. tâm thần hơi ổn định lại.

Quay đầu nhìn qua đầm nước lúc nãy, nào ngờ bây giờ nước trong hồ xanh thấy đáy. Cạnh bờ hồ một con rùa to đen chiếc đầu to bằng miệng bát của nó không ngừng nhìn chàng gật gật hai hàng lệ chảy dài xuống trông dáng điệu đáng thương vô cùng.

Long Bình nhìn thấy dáng điệu của nó liền tỉnh ngộ.

Thì ra viên huyết châu là vật quý của hắc qui, bởi chàng ra tay trợ lực nên bị Bạch Viên cướp đi.

Từ nhỏ chàng đã mất thân nhân, côi cút khổ sở nên có tính thương người, rất dễ động lòng trước những tình cảnh đáng thương như vậy.

Thấy Bạch Viên nhất quyết nhét viên châu vào tay mình. Chàng không cần nghĩ ngợi cầm lấy rồi quay người ném trả hắc qui.

Số là chàng chỉ định ném xuống đất cho hắc qui tự động bò đến nhặt, nào ngờ chỉ thấy nó há miệng, viên châu chưa kịp rơi xuống đất, bỗng bay thẳng vào miệng. Hắc qui gật đầu như chào chàng rồi quay đầu bò xuống đầm, thoáng chốc đã mất dạng.

Long Bình vừa làm được một việc thiện, trong lòng cảm thấy thư thái vô cùng.

Bỗng nghe Bạch Viên kêu lên giận dữ, chàng chưa kịp quay lại cổ đã bị nắm chặt, tiếp theo bỗng thấy chân hổng đất, choáng váng mặt mày, chưa kịp có phản ứng gì thì "ùm " một tiếng, đã bị Bạch Viên ném xuống đầm.

Long Bình đã từng sống bốn năm ở Bạch Mã hồ nên cũng thông thuộc thủy tính vừa rớt xuống đã bế hô hấp, quậy nhẹ tay chân, thân hình giảm bớt tốc độ không còn chìm xuống nữa.

Chàng mở mắt nhìn qua làn nước, bỗng thấy hắc qui miệng ngậm một lưỡi truỵ thủ hào quang lóng lánh bơi đến gần chàng, Long bình chợt hiểu ra đạo bạch quang thấy lúc nãy chính là lưỡi truỵ thủ này, có điều không biết bị rơi xuống nước hồi nào. Chàng đưa tay tiếp lấy lưỡi truỵ thủ đồng thời nổi lên mặt nước.

Bạch viên vẫn còn đứng bên bờ đầm trợn mắt nhìn chàng.

Long Bình vung tay ném lưỡi truỵ thủ về phía nó, miệng nói:

- Trả cho ngươi!

Bạch viên nhanh nhẹn thò tay tiếp lấy, nhưng mắt vẫn như hai hòn than nhìn chàng, như oán hận chàng trả viên huyết châu cho hắc qui.

Long Bình thấy Bạch Viên chưa hết giận nào dám lên bờ, bỗng thấy toàn thân nó rúng động, hướng về phía trước quỳ xuống, phủ phục dưới đất không dám động đậy.

Thật lâu sau, mới nghe nó rên lên ư ứ, rồi đột nhiên đứng dậy, quay về Long Bình. Chỉ thấy nó cách không chộp một cái Long Bình cảm thấy một luồng hấp lực vô cùng lớn kéo chàng ra khỏi mặt nước.

Long Bình hoảng sợ chưa hết, đã bị Bạch Viên kẹp cứng dưới nách tung người nhảy lên ngọn cây lướt đi băng băng, giống như đằng vân giá vũ.

Long Bình chỉ nghe tiếng gió réo ù ù bên tai, cảnh vật loang loáng lướt qua. không nhìn rõ vật nọ với vật kia thì hồn phi phách tán. Nhưng đã bị kẹp cứng chân tay không cử động được nên cũng đành phó mặc số trời, nhắm nghiền hai mắt, miệng không ngừng lâm râm cầu nguyện trời Phật cho tai qua nạn khỏi.

Không biết bao lâu sau bỗng thấy một màu đỏ hồng ngoài mí mắt. Mở mắt nhìn ra thì trời đã rạng đông, ánh nắng nhuộm vàng các cụm mây như thêu viền ngũ sắc, cảnh vật trông thoát tục, tựa chốn bồng lai.

Nhưng Long Bình đâu còn tâm trí thưởng thức cảnh vật, rừng cây đã biến mất không còn, chỉ thấy Bạch Viên như lướt trong không trung, nhìn xuống bên dưới thấy sâu hun hút. Hoảng kinh hồn vía chàng tưởng mình đang đằng vân bay lên không trung.

Định thần xem kỹ lại thì ra đôi chân Bạch Viên bước như bay trên một sợi mây khô to bằng cổ tay nối liền giữa hai ngọn núi, cách nhau ước chừng hơn trăm trượng Sợi mây nhỏ xíu như vậy mà Bạch Viên vẫn chạy nhanh như gió, lỡ nó bước hụt chân thì... Long Bình nhắm mắt không dám nghĩ tiếp.

Một lát sau, Bạch Viên đã đến bên kia bờ vực liền thả chàng đứng xuống. Long Bình đầu óc quay cuồng, thật lâu sau mới định thần lại, ngước mắt nhìn lên, trên đỉnh núi có một tòa cổ tự uy

nghĩ đang đắm mình trong nắng sớm.

Bạch viên giơ tay chỉ ngôi cổ tự, Long Bình bất giác không tự chủ được từ từ bước về phía cổng tam quan.

Bước vào bên trong thấy lão hòa thượng cà khổ tóc bạc lởm chởm, mặt mày dơ dáy, mình mặc một bộ tàng y cáu bẩn rách nát. Sau lưng lão là ba vị bá bá ngày mong đêm nhớ chàng.

Long Bình mừng rỡ vô cùng chạy đến phủ phục trước mặt lão hòa thượng nói:

- Đệ tử Long Bình dập đầu bái kiến sư phụ!

Thần viên sư phụ

Lão hòa thượng cười nói:

- Trâu rừng con, ai là sư phụ ngươi, lão hòa thượng này không thèm ăn đồ thừa của kẻ khác đâu, ngươi bái nó làm thầy đi.

Vừa nói lão vừa đưa tay chỉ Bạch Viên.

Long Bình nghe nói máu giận trào sôi, vội đứng dậy không thèm quỳ nữa. quay lại, thấy Bạch Viên đang nhe răng nhìn chàng cười tựa như nó hiểu tiếng người vậy. Long Bình thầm nghĩ:

"Ta là người lẽ nào lại đi lạy loài súc sinh làm thầy?" Nghĩ như vậy, chàng định quay lại phản đối. Nào ngờ, lão hòa thượng cùng ba vị sư bá đã biến mất từ bao giờ. Rõ ràng không thấy họ đi ra cửa như vậy nhất định là đi vào bên trong.

Đang lúc dợm bước vào bên trong tìm kiếm bỗng thấy bóng trắng thấp thoáng, Bạch Viên đã tung người đứng chắn lối đi của chàng, lại còn hoa chân múa tay ra dấu bào chàng cúi lạy bái sư.

Long Bình xì một tiếng, bĩu môi nói:

- Đồ súc sinh ngu ngươi ma cũng đòi làm thầy ta.

đừng có nằm mơ.

Bạch Viên như có linh tính hiểu được tiếng người, nghe chàng nói như vậy bất giác nổi giận, giơ tráo chộp vào mặt chàng, Long Bình cũng nóng mặt nghĩ bụng:

"Ta tuy võ công có hạn, đối với bọn ma đầu như Bách Hoa bà bà thật không phải là đối thủ nhưng đồ súc sinh như ngươi thì đừng hòng ăn hiếp Long Bình này!" Song chưởng giơ cao một chiêu Vô Hình Chưởng đánh ra. Bạch Viên không thèm tránh né gì cả. "bùng" một tiếng, lãnh trọn một chưởng ngay giữa ngực. Có điều nó bị một chưởng mà coi như không, ngay cả thân hình cũng không nhúc nhích ngược lại Long Bình bàn tay tê dại, cánh tay như muốn rời khỏi thân hình như đánh vào tường đồng vách sắt vậy. Long Bình há hốc miệng kinh hãi nhìn sững Bạch Viên!

Trong khi đó bàn tay to xù lông lá của Bạch Viên chộp xuống đỉnh đầu chàng. Long Bình hoảng sợ vội tung người né tránh nhưng nào có tránh kịp.

Thân hình vừa bốc lên khỏi mặt đất thì cổ đã bị nắm cứng. Bạch Viên nắm cổ chàng giơ lên như nắm cổ một con gà rồi đè xuống đất, cứ như thế giở lên đè xuống tám lần, mỗi lần đè đầu chàng giật xuống đất nghe một tiếng thật lớn, như vậy cuối cũng nó cũng dùng vũ lực cưỡng bức được Long Bình làm lễ bái sư.

Long Bình tức tối vô cùng, nhưng bị đối phương nắm chặt cổ, tay chân chở nên yếu ớt vô lực, toàn thân mềm nhũn, thì chống cự thế nào được?

Tiếp đến, Bạch Viên vẫn xách cổ chàng nhốt vào một gian thạch thất vừa chật chội vừa tối tăm,

như muốn bắt chàng xám hối vậy.

Vừa thoát khỏi bàn tay lông lá của Bạch Viên, nơi đan điền của chàng chân khí lại tập trung như cũ, toàn thân khí huyết lưu thông dễ dàng, chứng tỏ không bị thương tích gì.

Long Bình chạy quanh quan sát tứ phía. ngoài cánh cửa sắt đã khoá chặt ra thạch thất kín bưng không có cả một cái cửa sổ cỏn con, muốn thoát thân thật còn khó hơn lên trời.

Long Bình chửi thầm:

"Con quái vật lông dài kia.

trừ phi ngươi cầm tù ta suốt đời trong thạch thất này, nếu thả ta xuống núi, sẽ có ngày Long Bình này luyện thành tuyệt học, thù này nhất định phải trả!" Long Bình hậm hực ngồi xuống đất dưỡng thần, bỗng thấy trên vách đá có khắc rất nhiều hình khỉ.

Ngạc nhiên chàng chú mục quan sát, thấy hình khắc các tư thế của con khỉ không giống nhau, cái đứng cái ngồi, cái khom lưng lại có cái lộn ngược chân lên trời, đầu dưới đất.

Long Bình thử bắt chước một vài tư thế, cảm thấy bên trong thâm ảo vô cùng, có điều cũng không khó hiểu lắm. Long Bình mừng rỡ định theo hình vẽ tập tiếp, bỗng chợt nghĩ ra làm như vậy không khác nào tình nguyện làm đồ đệ của con khỉ lông trắng kia.

Liền quay mặt đi không thèm nhìn nữa.

Nhưng vách đá kia cũng khắc đầy những hình khỉ, nhìn lại bốn bên vách đá chỗ nào cũng có những đồ hình. Vốn tính cao ngạo đã quyết định không nhìn là không nhìn, bèn nhắm tịt mắt lại điều tức luyện công.

Không biết bao lâu sau, bỗng nghe tiếng cửa đóng lại, Long Bình mở mắt nhìn ra thấy có một giỏ thức ăn để gần nơi cửa. Lúc đầu Long Bình định không thèm ăn cơm uống nước của kẻ thù, nhưng suy nghĩ một hồi nếu không chịu ăn uống đói chết thì chỉ thiệt thân mà thôi, suy hơn tính thiệt một hồi thấy tốt nhất là cứ ăn no, rồi tính sau, kẻ anh hùng ngộ biến phải tùng quyền Thế là giở giỏ lấy thức ăn ra chén sạch.

Khoảng nửa ngày sau, cánh cửa sắt lại mở ra. Bạch Viên đi vào Lúc này Long Bình đang luyện bốn chiêu Hoàn Thiên, Phá Thiên, Kinh Thiên, Chấn Thiên của sư phụ Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu.

Bạch Viên nhìn chàng nhăn răng cười cười, đột nhiên hắn xuất chưởng nhằm đầu chàng, vai chàng kích tới. Long Bình nào ngờ thân thủ của hắn lại nhanh nhẹn dường ấy, không kịp né tránh bị một chưởng văng ra xa hơn trượng.

Chỗ bị trúng chưởng tuy không cảm thấy đau đớn gì, nhưng lúc rơi xuống đất mông đụng mạnh vào nền đá đau tê tái. Long Bình nổi sùng tung người dưng dậy chửi lớn:

- Đồ súc sinh! Ngươi lại đây!

Vượn trắng quả nhiên hiểu được tiếng người, tiến lên mấy bước, lại một chưởng nữa kích tới, Long Bình hơi nghiêng người trầm cổ tay xuống đánh ngược lên một trào. Chàng không dám xuất chưởng đánh lên người nó chỉ thi triển song trào đã luyện leo vách đá năm nào. Đá núi rắn chắc như vậy con bị chàng bấu thủng đừng nói chi da thịt, chẳng lẽ da thịt nó cứng hơn đá?

Không ngờ một trào của chàng chộp vào khoảng không, vai trái lại bị trúng một chưởng, thân hình văng xa hơn trượng. Rõ ràng lúc này chàng đã tránh khỏi chưởng của đối phương nào ngờ vẫn bị đánh trúng. Sự tình làm chàng ngẩn người ra quên cả đau.

Bạch Viên hai lần xuất chưởng đắc thủ cả hai, không dừng lại thêm trong thạch thất, đặt giỏ cơm xuống lập tức quay người đi ra.

Long Bình thấy Bạch Viên ra tay, một chưởng bình thường không có gì đặc biệt vậy mà không tránh khỏi.

Tức tối vò đầu bút tai tự mắng mình vô dụng.

Bỗng chàng nhớ lại, chiêu thức của Bạch Viên thi triển lúc nãy thấy quen quen. Suy nghĩ một hồi chàng mới tỉnh ngộ, thì ra đó là chiêu thức mà chàng đã bắt chước diễn thử theo hình trên vách đá.

Vội vàng chạy lại chỗ vách đá tìm thử, quả nhiên chiêu thức đó có khắc trên vách đá. nhưng có một loạt mười hai chiêu thức khác nhau.

Thì ra một chưởng trông thật bình thường hắn đánh ra lại ẩn giấu mười hai thế biến hóa hơn Cửu Thiên Công của Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu sư phụ, tới ba thế biến hóa. tránh sao chàng tránh không khỏi một chưởng của hắn.

Long Bình nghĩ thầm:

"Nếu mình học thuộc từng chiêu của hắn rồi nghĩ cách hóa giải thì hắn làm gì đánh trúng mình!" Tìm được giải pháp hay chàng mừng rỡ vô cùng, nhưng vốn căn bản võ công của chàng không cao thâm lắm, thì làm sao nhìn qua nhớ hết, lại nghĩ cách hóa giải được. Muốn như vậy trước tiên phải từng chiêu một học thuộc rồi từ đó mới nghĩ ra cách hóa giải hoặc đánh lại.

Vốn không muốn học võ công của kẻ thù, nhưng để đối kháng với hắn thì không học không được, chàng đành cố tự an ủi:

"Ta chỉ vì muốn sáng tạo ra một pho chưởng pháp này để đối phó với hắn nên bất đắc đi phải học pho chưởng này. Như vậy cũng không thể coi là học nghề của hắn được." Long Bình vốn thông minh hơn người lúc Bạch Viên đến lần thứ hai, không những chàng đã học thuộc hết mười hai thế biến hóa mà còn nghĩ được thế phá giải.

Lần này Bạch Viên vừa bước vào thạch thất đã xuất chiêu đánh tới, vẫn một chiêu bình thường như cũ.

Long Bình cười nhẹ, búng người lên cao, thò tay phải ra. hai ngón trỏ và giữa nhắm mắt đối phương đâm tới.

Đây là dĩ công vi thủ.

Bạch Viên ngạc nhiên không ngờ chàng xuất một chiêu độc như vậy, chưa kịp phản ứng bỗng nghe Long Bình cười lớn trụ chiêu trầm mình xuống, chân vừa chạm đất, liền thi triển Hoàn Thiên nhất thức, chỉ thấy chàng xoay người một vòng xuyên qua dưới nách đối phương, chuyển ra sau lưng.

Bạch Viên kêu "thọt" lên một tiếng không thấy thân hình nhích động, đánh ngược ra sau một chưởng.

"Bốp" một tiếng trúng mông Long Bình, làm chàng lại té bò ra đất chàng thất vọng vô cùng. Chờ Bạch Viên đi khỏi, chàng lại tìm trên vách đá chiêu thức đánh ngược ra sau lưng.

Cứ như vậy ngày nào cũng như ngày nấy, mỗi ngày chàng bị đánh trúng một chưởng, chàng cũng học được một chiêu đồng thời sáng chế ra một chiêu hóa giải Hình khỉ trên vách đá có tới mấy trăm nhưng đến khi Long Bình học xong đếm lại chỉ thấy có ba mươi sáu chiêu cả thảy. Sau khi học hết ba mươi sáu chiêu khắc trên vách đá chàng vẫn không chống cự nổi Bạch Viên, Bạch Viên lại nắm cổ chàng nhốt vào một thạch thất khác Gian thạch thất này cũng tương tự như gian kia. bên vách đá cũng khắc đầy những hình khỉ.

Đến lúc nay Long Bình mới tỉnh ngộ, bấy lâu nay võ công của chàng tiến bộ rất nhiều, rõ ràng là nhờ học được ba mươi sáu chiêu khắc trên vách đá. Cứ như vậy có khác gì theo Bạch Viên học nghệ.

Nhìn các chiêu thức khắc trên vách đá thấy còn cao thâm hơn các chiêu thức bên kia nhiều. Xem ra Bạch Viên này tuy không phải là người nhưng võ công của hắn cao thâm khôn lường, còn xa hơn các tay võ lâm cao thủ, bái hắn làm thầy cũng đâu có gì thương tổn đến sĩ diện.

Trong lòng chàng hối hận vô cùng, tổ tiên của loài người nghe đâu cũng là vượn, thế thì sao lại phải xem hắn là đồ súc sinh hạ tiện? Trong lòng hối hận, Long Bình quì phủ phục dưới chân Bạch Viên, thành tâm nói:

- Sư phụ đại nhân, đệ tử biết tội rồi!

Bạch Viên nhăn răng cười, miệng kêu khét khét không ngừng tay chân múa tay ra chiều cao hứng lắm, hắn kéo tay Long Bình chạy thẳng ra ngoài.

Hai thầy trò chạy ra khỏi cổng chùa. thấy ánh dương rạng rỡ, cỏ non xanh mướt, thì ra trời đã sang xuân Long Bình tính toán ngày tháng, chàng bị nhốt trong thạch thất thấm thoát đã hơn một tháng.

Bỗng Bạch Viên nhìn chàng che miệng khít khét tay chỉ chỉ qua phía sau cổng chùa. Thì ra ở đó có một hồ nước thiên nhiên, Long Bình bước qua nhìn xuống hồ, mặt nước in hình chàng, tóc rối như tổ quạ. bộ đồ dính đầy máu giờ đã rách nát, mặt mày lem luốc như vừa dưới bùn mới bò lên. Nhưng chàng thấy giờ chàng đã cao lớn lên nhiều, thân thể cường tráng khoẻ mạnh khác xa với thằng bé Long Bình ốm yếu ở Liên Hoa Phong dạo nọ.

Bỗng Bạch Viên không nói lời nào tiến tới sau lưng xách chàng ném thẳng xuống nước.

Bấy lâu nay không được tắm rửa nhân cơ hội nay chàng cởi bỏ bộ quần áo dơ, kỳ cọ khắp người, chỗ chàng tắm nước đục cả một khoảng rộng.

Chờ chàng tắm rửa xong lên bờ, bộ quần áo cũ rách đã biến mất tung chỉ thấy một bộ thanh y trang nhã để trên bờ. Long Bình không cần khách sáo lấy bộ đồ mới mặc vào, bộ đồ vừa khít thân chàng. Long Bình lấy làm lạ nghĩ thầm:

"Con khỉ lông dài này tuy võ công cao cường nhưng quyết không thể biết chọn cho mình một bộ

đồ vừa vặn như vầy. Việc này nhất định do lão hòa thượng cà khổ với ba vị bá bá an bài! " Nhìn lên vẫn thấy Bạch Viên nhăn nhăn nhó nhó nhìn, chàng liền hỏi:

- Sư phụ, vị đại sư phụ với ba vị bá bá của đệ tử đâu?

Bạch Viên lắc đầu ra hiệu không biết, rồi chỉ sợi dây mây bắc ngang qua vục thẳm.

Long Bình lại hỏi:

- Họ đã đi hết rồi sao?

Bạch Viên lập tức gật gật đầu xác nhận lời nói của chàng! Thấy ba vị bá bá đã bỏ đi lòng chàng cũng bồi hồi xúc cảm nhưng chỉ thoảng qua rồi thôi. Từ đó về sau chàng ngày theo Bạch Viên luyện tập, có hắn bên cạnh làm mẫu chàng tiến bộ càng nhanh. Trăng tròn rồi lại khuyết, xuân qua thu về, Long Bình ở trên núi thấm thoát đã ba năm…

Lúc này đang là mùa đông, mây xám từng cụm trên bầu trời, hoa tuyết từng chùm từng chùm bay lác đác, trên đỉnh núi nhìn xuống chỉ thấy một màu trắng xóa trải dài đến vô tận.

Hôm ấy Long Bình đang luyện kiếm trong đại điện, chàng tuy luyện kiếm chiêu nhưng trong tay chỉ cầm một cành cây khô bằng ngón tay. Chiêu thức xuất ra kình phong veo veo nghe lạnh mình, Bạch Viên sư phụ đứng cạnh quan sát gật đầu liền liền tỏ vẻ vừa ý lắm.

Chờ chàng biểu diễn xong pho kiếm, Bạch Viên liền bước tới, đưa cho chàng ba tập sách mỏng, Long Bình tiếp lấy giở ra xem, trên các quyển sách đề "Kim điện kiếm pháp", "Điếu phong thần câú, "Vũ sư tuyệt chiều. Thì ra đây là khẩu quyết tuyệt chiêu, danh chấn thiên hạ của ba vị sư bá để lại cho chàng!

Long Bình giở từng quyển từng quyển xem qua một lượt, tuy các chiêu thức ghi trong đó không thâm ảo vi diệu bằng võ công của chàng đã học ba năm nay, nhưng mỗi pho đều có sở trường riêng, nhất thời không thể nói hết được.

Long Bình lúc này tuyệt học đã thành, công lực cao thâm đầu óc càng thêm sáng suốt bội phần, các chiêu thức của ba vị bá bá chàng xem qua một lượt đều nhớ như in. Bạch Viên sư phụ đứng cạnh chờ chàng xem song lập tức lấy lại, vò mạnh song chưởng, ba quyển sách vụn ra như cám, bụi giấy tung bay theo gió lạnh.

Ngay lúc đó bỗng Bạch Viên chấn động thân mình, đôi mắt trừng trừng nhìn ra cổng, dáng điệu kinh ngạc bội phần.

Long Bình biết có chuyện lạ xảy ra vội bế tức ngưng thần nghe ngóng, nhưng bên ngoài cổng chùa.

ngoài tiếng gió lạnh hu hu nào có âm thanh gì đặc biệt! Nhưng nháy mắt sau bỗng nghe tiếng chân bước trên tuyết nghe "soạt soạt" cực nhỏ.

Long Bình ngỡ lão hòa thượng cùng các vị sư bá trở về, trong lòng cả mừng, phóng mình ra cửa chùa nghênh đón. Bỗng Bạch Viên kêu lớn một tiếng tung người lên nhanh như chớp đứng chặn trước cửa.

Long Bình vội vàng dừng lại nếu không nhờ nội công thâm hậu, tuyệt nghệ siêu quần thì đã đâm

thẳng vào lưng Bạch Viên rồi.

Véo! Véo! Véo! Mấy tiếng xé gió kinh người, một đám ngân quang bay thẳng vào mình Bạch Viên lộp bộp. Nhưng Bạch Viên mình đồng da sắt như đã luyện thành kim cáng bất hoại nào có xem mấy thứ ám khí ấy ra gì.

Long Bình lúc này mới tỉnh ngộ, trách sao Bạch Viên sư phụ lại xông lên trước chắn lối đi của chàng, thì ra là muốn lấy thân làm lá chắn cho chàng. Nếu không có Bạch Viên sư phụ thì Long Bình không dễ dàng gì tránh được mớ ám khí ấy, rồi không những bị thương còn mất mạng cũng chưa biết chừng.

Bạch Viên tay chân khuấy động không yên, gầm gừ nho nhỏ trong cổ họng ra dáng tức giận cực điểm có điều vẫn chưa chịu xông ra khỏi cửa.

Long Bình ngạc nhiên nghĩ thầm:

"Lẽ nào sư phụ cũng sợ kẻ mới đến?" Lần thứ hai, chàng điểm chân lên mặt đất tung người bay ra khỏi cổng.

"Véo, véo,, lại một trận mưa ám khí xé gió bay tới ám khí lần đầu tránh không khó, nhưng đến đợt thứ hai muốn tránh không dễ dàng rồi.

Chỉ thấy chàng bình tỉnh song thủ đồng thời giơ đông bắt tây hươ trên múa dưới, thoáng chốc thi triển tuyệt kỹ bắt ruồi bắt hết loạt ám khí bắn tới, tiếp đó nhẹ nhàng đáp xuống mặt tuyết.

Bỗng nghe một tiếng "ủa " nho nhỏ, Long Bình định thần nhìn lại, bên ngoài ba trượng một lão già hình dung cổ quái, nửa mặt bên trái đỏ tía như mào gà. nửa bên phải lại đen xì như lọ chảo, hai nửa phân ra bên đen bên đỏ rất đều đặn đến sống mũi cũng nửa đỏ nửa đen Một con mắt của lão trợn trừng, xanh lè như mắt rắn lấp lánh tinh quang. Một bên môi văng ngược để lộ hàm răng nhọn lởm chởm trắng toát như răng sói, ống tay áo bên phải để thòng dài chấm đất, dưới nách bên trái kẹp một cây thiết quài trượng đen nhánh.

Thì ra lão cũng giống Vũ sư Thường Đồng bá bá.

chỉ có một chân, có điều dáng mạo của lão khác hẳn.

Long Bình vốn rất to gan vậy mà nhìn lão cũng không khỏi giật mình, trong dạ hồi hộp không yên.

Bỗng Long Bình cảm thấy hai bàn tay lạnh toát, xoè tay nhìn thử rõ ràng là mấy hòn băng nhỏ chưa kịp tan hết. Thì ra ám khí của lão là mấy hòn băng vụn. Phát hiện này làm chàng kinh dị không ít.

Điều chàng kinh dị không phải lão dùng băng làm ám khí bởi vì một người võ công đã luyện đến mức hỏa hầu có thể bẻ hoa ném lá đả thương người thì lấy băng làm ám khí cũng là sự thường. Điều lạ lùng ở dây là làm cách nào lão vừa lượm tuyết vừa ném ra liên tục như vậy Long Bình còn đang ngơ ngẩn xuất thần thì bỗng giọng cười âm âm lành lạnh như tiếng quỉ khóc nơi địa phủ, nói:

- Người đâu? Còn chưa chịu mau mau giao ra?

Người? Người nào? Trên đỉnh núi này ngoài chàng với Bạch Viên sư phụ ra còn ai nữa đâu?

Long Bình là người thông minh cơ trí, năm ấy ở Bạch Mã Hồ chàng hãy là một đứa nhóc chưa biết võ công vậy mà Điện Tẩu Cam Bạch Thủy còn không hỏi được điều gì nơi chàng, giờ đây chàng đã luyện thành một thân tuyệt nghệ lẽ nào lại ngoan ngoãn trả lời đối phương? Tâm cơ chuyển động, lập tức cười lạnh nói:

- Các hạ tự tiện xông vào cấm địa. có biết đáng tội gì không?

Chàng không những không trả lời đối phương, vừa mở miệng đã buông lời vấn tội! Xú lão cất tiếng cười quái dị, từ mặt lão toát ra những tia sáng lạnh người.

Long Bình giật mình nhìn lại, lão đâu còn là lão già độc nhãn nữa.

Nguyên lúc đầu lão nhắm một mắt, giờ mới mở to trừng trừng!

Long Bình quan sát kỹ thấy hai mắt lão một to một nhỏ, một cao một thấp. Con mắt lớn to như chuông đồng, con mắt nhỏ như mắt rắn, lại nữa hai mắt cao thấp chênh nhau gần một tấc.

Mắt lớn lão mở ra. mắt nhỏ lập tức nhắm lại, như thay phiên nhau, một con làm việc một con nghỉ ngơi vậy! Con mắt lớn của lão đặc biệt tinh quang ngời ngời, nhìn như muốn đốt cháy đối phương. Long Bình thấy con người lão càng nhìn càng thấy quái dị không khỏi có cảm giác sờ sợ.

Bỗng nghe lão cất giọng âm trầm nói:

- Đồ ranh con miệng con hôi sữa. không biết trời cao đất dày là gì nếu không mau mau giao người ra thì đừng trách lão phu không nói trước.

Long Bình thấy lão lớn lối mở miệng ra là mắng người trong lòng đã nổi giận. Năm nay chàng đã mười bảy tuổi, vóc dáng cao lớn nghi mạo phi phàm vậy mà lão dám gọi chàng là ranh con miệng còn hôi sữa! Bất giác chàng buông tiếng cười lạnh trả miếng:

- Lão quái dị dạng kia. tuổi tác chồng chất trên đầu mà còn hơn chó con mới rời vú mẹ. Ngươi không biết đây là thiên môn bản tọa. nào phải là nơi ngươi đến đây khua môi múa mép, chắc ngươi chán sống rồi mới đến ghẹo thiếu gia?

Long Bình mồm mép hơn người, ứng đáp nhanh nhẹn sắc bén khiến lão giận đến mặt mày biến sắc, bên đen càng đen bên đỏ càng đỏ.

Con mắt to như chuông đồng của lão sát khí bốc lên ngùn ngụt, quài trượng trong tay lão nhích động, một đám tuyết xé gió chụp lên đầu chàng!

Long Bình chợt hiểu ra. nguyên lão dùng quài trượng vít tuyết công địch, thảo nào lão có thể phóng liên tục mà không cần cúi xuống lượm tuyết.

Long Bình không thèm tránh né, chu miệng thổi một hơi dài, đám tuyết bay tản mất tăm. Chợt thấy một vùng đen trước mặt, kèm theo tiếng kình phong veo véo nhằm đầu chàng ập xuống.

Long Bình không ngờ lão quái âm độc đến mức này, dụng kế dương đông kích tây làm phân tán sự chú ý của chàng để rồi từ thinh không kích xuống.

Kinh hãi bội phần, Long Bình vội dùng thế "Thiết bản kiền" ngã ngửa người ra sau trườn người ra xa hơn trượng tránh thế công của địch.

Chàng chưa kịp đứng vững quái lão đã như bóng với hình, bóng quài trượng thấp thoáng, lại một chiêu nữa từ trên cao chụp xuống.

Long Bình nào dám dùng đôi tay bằng xương chống đỡ thiết trượng, bất đắc dĩ lại nghiêng người, lần thứ hai thối lui tránh chiêu.

Nào ngờ quái lão một khi ra tay, thâm độc khôn lường, không chờ chàng dừng lại lấy hơi, lần thứ ba.

múa tít quài trượng công tới miệng không ngừng kêu lớn:

- Ranh con vô tri, mở miệng lớn lối không biết xấu, hôm nay cho ngươi biết lợi hại của âm Dương Phán Tề đàn chủ.

Long Bình liên tiếp thối lui hai lần vẫn chưa thoát khỏi thế hạ phong trong lòng đã ngầm kinh hãi.

Gần ba năm trở lại đây, ngoài những lúc luyện võ công với Bạch Viên sư phụ ngày nào cũng chạy nhảy chơi đùa với Bạch Viên khắp núi, khinh công thân pháp cũng tinh tiến nhiều. Nào ngờ lần đầu tiên lâm địch, muốn thoát thân cũng không được. Trong lúc thập phần nguy cấp đành giở chiêu thức khinh công mới học được là "Vạn biến phật ảnh" để thoát thân.

Chỉ thấy đầu chàng dao động, phải trái trước sau, chân phải vẽ một vòng, tức thì xuyên qua vùng trượng ảnh của đối phương nhẹ nhàng đáp xuống mặt tuyết cách xa gần hai trượng.

Nguyên "Vạn biến phật ảnh" này là bộ pháp cực kỳ thâm ảo mà chàng nghĩ ra được lúc bị nhốt trong thạch thất dạo nọ, với trí thông minh thiên phú cộng thêm hơn trăm ngày mày mò khổ luyện, cuối cùng nó cũng cứu chàng trong phút thập tử nhất sinh này. Ngày trước tuy đã luyện thành nhưng chàng chưa hiểu hết được những khả năng huyền diệu của nó. Giờ này trong lúc nguy khốn, chợt động linh cơ, mang ra áp dụng, nào ngờ hiệu quả vượt ra ngoài sức tưởng tượng.

Lại nói về quái lão tự xung là âm Dương Phán Tề đàn chủ là một thuộc hạ đắc lực của Thanh Long giáo chủ Thần Long Chư Thiên. Thanh Long Giáo là giáo phái thế lực mạnh nhất, cao thủ đông nhất trong ba tà giáo thế lực trùm vũ nội. Lão này nguyên họ Tề tên Phi, bởi lão lòng dạ độc ác, hạ thủ vô tình nên được giao trọng trách chấp chưởng hình đàn.

Lúc này lão thấy Long Bình ở trên không dùng tay bắt ám khí - phóng ám khí bằng quài trượng là một tuyệt kỹ thành danh của lão, đã biết chàng tuy còn trẻ tuổi nhưng bản lĩnh hơn người, chắc đã được cao nhân chỉ điểm. Nên lúc xuất thủ liền dụng kế thanh đông kích tây, liên tiếp mấy chiêu sát thủ. Mắt thấy rõ ràng chàng đã vô phương tránh khỏi quài trượng của lão.

Nào ngờ bỗng thấy đối phương thân hình xiêu vẹo như người say rượu, đột nhiên thoát khỏi vùng trượng phong dày đặc. Làm lão bất giác nhìn sững chàng như thấy khủng long xuất hiện không bằng.

Long Bình đã an nhiên thoát hiểm, trong lòng cả mừng bèn giả bộ ra vẻ như không có việc gì

xảy ra mỉm cười nói:

- Lão quái vật, thiếu gia thân làm chủ, lấy lẽ nhường tam chiêu nếu ngươi còn không biết trời cao đất dày mau cuốn khỏi chốn này, thì đừng trách bổn thiếu gia hạ thủ không lưu tình!

âm Dương Phán Tề Phi vốn sinh ra hình dung đã cổ quái, xấu xí hơn người nên bình sinh rất ghét ai nói đến bề ngoài của mình, nào ngờ Long Bình phạm ngay vào điều cấm kỵ ấy, mở miệng là kêu "lão quái vật,, Thử hỏi lão làm sao mà nhịn được.

Lại nữa rõ ràng mắt thấy chàng vô phương hoàn thủ, liên tiếp ba chiêu chỉ có thối lui né tránh, giờ lại khua môi múa mép nói nhượng tam chiêu, làm lão càng giận sôi gan, thất khiếu như muốn ra lửa. Lão gầm lên rúng động cả núi:

- Súc sinh! Không cần nhiều lời! Tiếp chiêu!

Độc cước nhún nhảy, thiết quài trượng cuốn gió, vạch một vòng đen ngang trời, lại một lần nữa hùng hổ tiến chiêu.

Long Bình tuy đã luyện thành một thân tuyệt học, nhưng lại thiếu kinh nghiệm lâm trận, lúc nãy hơi sơ suất đã bị địch chiếm thế thượng phong, bản thân cố gắng lắm mới thoát hiểm, giờ nào dám chần chừ. Song chưởng huy động, lúc chưởng lúc chỉ, thân hình đi động thật nhanh lúc phải lúc trái thoắt đông thoắt tây, dùng song chưởng quyết đấu với quài trượng của lão.

âm Dương Phán Tề Phi huy động quài trượng, khí thế oai mãnh vô cùng, độc cước điểm nhẹ nhàng trên tuyết, lúc tiến lúc lui trông bình tỉnh vững chắc thật không thua gì người có đủ hai chân. Chỉ có tay áo bên phải của lão, chốc chốc lại phất lên, kình phong ào ào áp đảo đối phương, lạ một điều thủy chung vẫn không thấy lão thò bàn tay ra ngoài.

Hai người quần thảo nhau một hồi, thoáng chốc đã trao đổi bốn năm mươi chiêu, chỉ thấy hai bóng người thấp thoáng xoắn tít lấy nhau kình phong ào ào, từng đám bụi tuyết tung bay mù mịt. Nhưng trong trường đấu, chu vi khoảng hai trượng vuông, không thấy một bông tuyết nào rơi xuống được, hoa tuyết lác đác đầy trời vậy mà vừa bay đến gần đã bị kình phong đánh bạt đi, hòa vào đám bụi tuyết xa xa bên ngoài.

Bạch Viên đứng ngoài lược trận, thủy chung vẫn không ra tay tương trợ, lúc nãy Long Bình ngộ hiểm hắn cũng không màng như muốn xem thử ba năm luyện tập thành tựu của chàng đến đâu.

Một lúc sau, chưởng qua trượng lại đã gần trăm chiêu. âm Dương Phán Tề Phi tuy không thể đánh bại được Long Bình, nhưng chàng muốn tiến lai gần lão cũng không được, rõ ràng hai bên thế lực cầm đồng, trận đấu càng lúc càng ngoạn mục. Nhưng âm Dương Phán Tề Phi tay cầm quài trượng, ngược lại Long Bình hai tay không đối địch như vậy đúng ra phải nói võ công chàng cao hơn lão một bực mới phải.

âm Dương Phán Tề Phi không thể tưởng tượng được võ công của Long Bình lại cao thâm dường ấy, chiêu số đánh ra trông nhẹ nhàng nhưng quái đản dị thường, song chưởng múa may hóa giải hết các thế tiến công của lão, đã vậy chốc chốc đông một chưởng tây một trào làm lão không giở hết sức bình sinh tấn công được. Cứ như vậy hai bên giằng co đến hơn trăm chiêu mà Long Bình vẫn chưa thấy dấu hiệu mệt mỏi.

Lão thân là đàn chủ một đàn của Thanh Long Giáo vậy mà không thắng nổi một thanh niên

chưa từng nghe tiếng trên giang hồ, thử hỏi còn mặt mũi nhìn ai trên chốn giang hồ.

Thế là không kể gì đến tiếng thị phi chê cười là lớn ăn hiếp bé, lão giở hết tuyệt học ra. quyết sống mái một trận.

Long Bình đang kịch đấu bỗng ngửithấy mùi tanh hôi bốc lên mũi, đồng thời trong bóng đen của quài trượng thấy thấp thoáng có ánh màu xanh. Ngưng mục nhìn kỹ thì ra đó là một chiếc mỏ neo, phía đuôi chia thành bốn nhánh, ngoài đầu nhọn bên trong lại có gai xóc ngược, màu xanh biếc, hiển nhiên có tẩm chất kịch độc.

Thì ra cánh tay phải của lão đã bị tàn phế nên thay vào đó một chiếc mỏ neo, có thể huy động trên dưới phải trái theo ý muốn, chiếc mỏ neo này dùng để tấn công địch. Nếu đối phương không may bị móc trúng thì nhất định bị kéo ra một mảng thịt chứ không phải chơi, hơn nữa nơi đầu nhọn lại có tẩm chất kịch độc, quả thật là một thứ binh khí tàn độc hiếm thấy.

Lúc đầu Long Bình không hiểu ý đồ của đối phương đến đây làm gì, giờ thấy rõ đối phương ra tay hiểm độc quyết không phải người chánh phái, bất giác chàng nổi trận lôi đình gầm lên một tiếng liên tiếp như long ngâm, chiêu thức hoàn toàn biến đổi, quái chiêu liên tiếp xuất thủ, chưởng phong véo véo rợn người, thoáng chốc bức âm Dương Phán Tề Phi thối lui liên tiếp Nguyên lúc đầu chàng chưa vận toàn lực, chỉ sử dụng một pho "Tiên hầu chưởng" tức ba mươi sáu chiêu khắc trong thạch thất mà chàng học được lúc mới lên núi để nghênh địch. Vì vậy âm Dương Phán Tề Phi mới biết đối thủ mình mang tuyệt nghệ võ công cao thâm khôn lường, lão không phải là đối thủ của chàng.

Người đời có câu:

"Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt!" âm Dương Phán Tề Phi không dám ham đấu, tam thập lục kế tẩu vi là thượng sách, lão liền điểm quài trượng xuống đất vít một đám tuyết làm ám khí phóng thẳng vào mặt Long Bình. Long Bình vỗ nhẹ một chưởng đám tuyết bay tứ tán. Chàng như chim bị ná giờ thấy cây cong nên vồ một chưởng tan đám tuyết rồi dừng tay phòng bị sợ đối phương bất thần xuất một độc chiêu gì đó.

Nào ngờ, âm Dương Phán Tề Phi dĩ tiến vi thoái, thấy Long Bình vừa lơi tay vội vàng tung người thối lui, thân hình lão trồi lên sụp xuống hai lần liên tiếp đã thấy đến chỗ dây mây khô rồi.

Nhưng lão vẫn chưa bỏ đi ngay, quay đầu nhìn Long Bình căm hận, nói:

- Tiểu súc sinh! Nhớ lấy! Thanh sơn vô cải, lục thủy trường lưu. Từ nay về sau Thanh Long Giáo ta với ngươi quyết không đội chung trời!

Dứt lời tung người lên nơi dây mây khô treo lơ lửng giữa hai đỉnh núi, cắm đầu chạy thẳng.

Long Bình không biết Thanh Long Giáo là giáo phái nào, thế lực ra sao, đang lúc cao hứng nào có coi lời hăm dọa của lão vào đâu, cười ha hả nói:

- Lão quái vật! Đây không phải là nơi ngươi muốn đến thì đến muốn đi thì đi! Tục ngữ có câu "bánh ít đi bánh qui lại," ngươi cũng nếm thử một chiêu Tuyết hoa ám khí của thiếu gia xem!

Dứt lời cúi người bốc một nắm tuyết dưới đất, tiện tay nén chặt. Lúc phóng ra biến thành mấy chục viên băng. Bỗng Bạch Viên giơ tay cách không đánh ra một chưởng, chưởng phong tạt

ngang đánh dạt mớ ám khí tuyết của chàng. Long Bình ngạc nhiên, nhưng Bạch Viên đã nhìn chàng xua tay ra dấu như bảo chàng không nên đánh kẻ cùng đường. Tuy Bạch Viên không phải là loài người, nhưng tâm tính lại thuần lương vô cùng, Long Bình thấy lòng dạ mình hẹp hòi, bất giác xấu hổ cúi đầu không dám nhìn lên.

Một lúc sau chàng nhìn lên thấy bóng dáng âm Dương Phán Tề Phi đã biến thành một chấm đen nhỏ xíu ở bờ vực bên kia. thoáng chốc lão lên bờ rồi mất dạng vào cánh rừng.

Chờ bóng lão khuất hẳn, Bạch Viên bỗng rối rít vẫy chàng lại rồi chỉ chỉ sang bên kia bờ vực.

Sống chung với Bạch Viên mấy năm trời, mọi cử chỉ ra hiệu của Bạch Viên chàng đều thông thuộc, rõ ràng sư phụ bảo chàng sang bên kia bờ vực thám thính động tĩnh.

Long Bình lấy làm lạ trong lòng nghĩ thầm:

"Đối phương đã đi mất rồi còn qua bên đó xem giống gì nữa?" Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng chàng không dám nói ra. bởi Bạch Viên sư phụ không biết nói tiếng người, cho dù có hỏi thì cũng không thể biết thêm được gì, chi bằng vâng mệnh sang bên đó xem rồi tùy cơ ứng biến? Thế là không nói tiếng nào, chàng tung mình lên chiếc cầu treo lo lửng giữa lưng trời, chạy như bay sang bên kia bờ vực.

Phút chốc đã đến nơi thấy trên mặt tuyết cạnh đầu chiếc cầu treo có một vệt đen màu tím bầm Long Bình đến gần xem kỹ thì ra là máu.

Long Bình giật mình, quả nhiên có người lên núi chứ không phải âm Dương Phán Tề Phi kiếm cớ nói càn Nhưng, người này rõ ràng bị thương khá nặng, làm sao có đủ khí lực chạy sang bên kia bờ vực được?

Rõ ràng người này trong lúc nguy cấp sinh cơ trí, bày bố nghi trận gạt âm Dương Phán Tề Phi chạy sang bên kia. trong khi đó hắn ở bên này tìm kế thoát thân Long Bình mỉm cười nói một mình:

"Hôm nay lão quái vật gặp vận rủi!" Vừa nói chàng vừa quét mắt quan sát xung quanh.

Bỗng đằng sau một tảng đá lớn, Long Bình thấy giống như có một người đang ngồi bó gối, tuyết đã phủ lên khắp người hắn, chỉ thấy lờ mờ còn dáng dấp con người.

Long Bình cứ tưởng người đó đã đào tẩu, ai ngờ vẫn còn ẩn thân trên núi, vội vàng phủi tuyết phủ trên đầu trên mặt hắn.

Đối phương là một thư sinh trạc mười bảy, mười tám tuổi, mặt trắng xanh, không còn huyết sắc, đôi môi tím lại vì lạnh. Tuy vậy vẻ mặt hắn vẫn toát lên vẻ tuấn tú vô cùng. Nhìn lại thấy phía bên trái chỗ hắn ngồi máu đọng lại thành một đám lớn, thì ra hắn bị thương nơi đùi trái.

Long Bình sờ tay nơi mũi đối phương thấy còn hơi thở, hơi thở tuy rất yếu nhưng chứng tỏ hắn còn sống, có thể cứu được, liền vội ôm xốc hắn dậy chạy như bay về chùa! Bạch Viên chừng như sớm biết có người bị thương, đã đốt sẵn một đống lửa giữa đại điện ngồi chờ, thấy Long Bình ẵm nạn nhân vào đặt xuống cạnh đống lửa lập tức tiến đến giơ tay đặt ba ngón tay lên cổ nạn nhân, giống như thầy lang thăm mạch vậy.

Nhưng Bạch Viên vừa chạm vào tay chàng thư sinh vội buông ra thối lui mấy bước, Long Bình

ngạc nhiên vội hỏi:

- Sư phụ! người này còn cứu được không?

Bạch Viên vừa chạy ra xa vừa xua tay lia lịa. trông mặt hắn vừa khổ sở vừa như kinh sợ điều gì đồng thời ra hiệu bảo chàng lập tức mang nạn nhân ra khỏi chùa.

Long Bình kinh ngạc nghĩ thầm, thiếu niên thư sinh này cũng là người võ lâm, xem dáng mạo hắn cũng là người danh môn chính phái, cớ sao thấy người sắp chết không ra tay tiếp cứu. Nếu thương thế của hắn thật không còn thuốc chữa thì cũng không thể bỏ hắn ngoài trời như vậy. Làm thế hóa ra muốn hắn chết sớm hơn.

Tâm niệm còn đang miên man bỗng nghe một tiếng rên nhỏ phát ra từ đôi môi tím ngắt của thiếu niên thư sinh, đồng thời thấy dáng như hắn hô hấp mạnh hơn đôi chút!

Long Bình thấy như vậy cả mừng vội vàng ôm chặt hắn, lấy chân khí thuần dương của mình đẩy khí lạnh âm hàn nhiễm vào nội tạng đối phương ra! Đồng thời, liếc mắt nhin về phía Bạch Viên, như ngầm nói:

"Người ta đã tỉnh lại rồi, sư phụ lại cho rằng vô phương cứu chữa. xem ra y đạo của người con phải khổ công nhiều!" Nào ngờ, Bạch Viên nhìn chàng xua tay lắc đầu càng dữ, đôi mắt càng lộ vẻ kinh sợ, như gặp phải khắc tinh không bằng! Đến lúc này Long Bình kinh ngạc vô cùng, vội nói:

- Sư phụ, người sao vậy? Có gì không phải sao?

Bạch Viên càng lúc càng lùi ra xa. ra dấu hiệu bảo chàng ném thiếu niên thư sinh ra ngoài.

Lúc này cho dù Long Bình có thông minh hơn gấp mười lần cũng không sao hiểu được sư phụ chàng đang sợ hãi điều gì, tại sao Bạch Viên bỗng dưng có cử chỉ lạ lùng như vậy! Cúi đầu nhìn lại chàng thư sinh trong lòng mình, gương mặt tuấn tú trắng bệch giờ đã có chút hồng.

Giữa chàng với Bạch Viên có tình thầy trò, còn đối với chàng thư sinh kia chẳng qua mới gặp lần đầu, nhưng hắn đang bị thương đang dần dần tỉnh thì chàng đâu nỡ nhẫn tâm ném hắn ra ngoài trong lúc tuyết giăng đầy trời, gió lạnh thấu xương như vậy.

Long Bình cảm thấy khó xử vô cùng, một bên là sư phụ còn một bên là tấm lòng nhân hậu, chàng đang nài nỉ Bạch Viên:

- Sư phụ, chờ hắn tỉnh lại, phục hồi nguyên khí, đệ tử lập tức đưa hắn rời khỏi chốn này!

Bạch Viên không ngừng xua tay lắc đầu, thấy không thể cải biến được tình thế cuối cùng hắn tung người ra khỏi đại điện mất dạng.

Long Bình thủy chung vẫn không hiểu được, thật sự đã có chuyện gì xảy ra. đầu óc rối bời, suy nghĩ mông lung cứ ngồi ngơ ngẩn xuất thần như vậy.

Không biết bao lâu sau, bỗng thấy thiếu niên thư sinh khe khẽ cựa mình kéo Long Bình trở về thực tại.

Cúi đầu nhin xuống, thấy thiếu niên thư sinh hai mắt mở to nhìn chàng chăm chăm, thì ra hắn đã tỉnh lại Long Bình cả mừng vội hỏi:

- Huynh đài cảm thấy thế nào?

Thiếu niên thư sinh cười nhẹ hỏi:

- Ngươi vừa cứu ta thoát nạn phải không?

Nghe khẩu khí của hắn có vẻ như không tin đó là sự thật, Long Bình cảm thấy không vui trong lòng, nghĩ thầm:

"Rõ ràng ngươi còn nằm sờ sờ trong lòng ta.

không phải ta cứu ngươi thì còn ai vào đây nữa?" Thiếu niên thư sinh lại mỉm cười, nụ cười của gã có sức lôi cuốn lạ. chỉ một nụ cười ấy cũng đủ làm mềm gan thép, đừng nói chi Long Bình.

Tuy chàng cảm thấy không vui trong lòng nhưng không thể phát tiết được đành gật đầu nhẹ, tỏ ý xác nhận câu hỏi của gã là đúng. Trong khi đó đôi mắt chàng như dán chặt vào gương mặt của thiếu niên thư sinh chờ đợi nụ cười tiếp theo của gã.

Đột nhiên thiếu niên thư sinh ra tay nhanh như chớp giáng vào mặt Long Bình một cái tát. Bất thần không kịp né tránh, "bốp" một tiếng thật kêu, má chàng lãnh trọn một chưởng như trời giáng. Long Bình nằm mơ cũng không tưởng tượng được gã thiếu niên thư sinh lấy oán trả ân như vậy.

Máu như sôi trong huyết quản tuy từ nhỏ chàng bị người đánh đập hiếp đáp quen rồi, nhưng trong tình huống này không thể không nổi giận được.

Bỗng chàng nhớ đến Bạch Viên sư phụ, thảo nào người không ngừng hối thúc chàng ném hắn ra khỏi cửa. thì ra người biết trước hắn là đứa tiểu nhân hạ tiện, không biết gì đến ân nghĩa.

Long Bình vùng đứng dậy, mày kiếm xếch ngược, trợn mắt nói:

- Ta cãi lệnh sư phụ giữ ngươi lại trong chùa. một lòng cứu ngươi thoát chết, kết quả được đền bù bằng một chưởng. Hừ! Mạng của ngươi do ta cứu được giờ trả lại cho ta!

Dứt lời định hùng hổ xông lên.

Bỗng thấy thiếu niên thư sinh lại nở một nụ cười, hướng về Long Bình, ôm quyền khom người thật thấp nói:

- Xin huynh đài bớt giận, tiểu đệ không phải đồ vong ân bội nghĩa. một chưởng lúc nãy thật tình còn có dụng ý khác, đáng tiếc bây giờ không tiện nói rõ, nhưng về sau huynh đài sẽ hiểu, chừng đó tiểu đệ sẽ lại tạ tội với huynh đài.

Thiên ngoại hữu thiên

Long Bình nghe nói lửa giận càng bốc cao, ân cứu mạng còn chưa thù đáp, Long Bình vốn cũng không phải là người hẹp dạ. Không thù đáp cũng không sao, đàng này lại ra tay đánh người còn nói có dụng ý riêng Đã vậy định nói đôi lời rồi huề sao, làm gì có chuyện dễ dàng vậy?

Long Bình cười lạnh nói:

- Chắc các hạ tưởng mình võ công cái thế, tuyệt học vô song nên mới buông lời cuồng vọng ngạo mạn như vậy Tại hạ tuy võ học thô sơ nhưng cũng xin được lãnh giáo cao chiêu!

Thiếu niên nhíu mày nói:

- Đánh người một bạt tai mà nghiêm trọng đến như vậy sao? Huynh đài đã là ân nhân của tiểu đệ, làm sao dám giao thủ với người! Nếu không thể bỏ qua được thì đánh đệ lại một bạt tai vậy!

Dứt lời liền chấp tay sau lưng, bước tới giơ mặt ra chuẩn bị chịu đòn! Hắn bước đến gần Long Bình trông dáng điệu ngây thơ như trẻ thơ!

Long Bình không ngờ hắn có cử chỉ quái gở như vậy, chàng vốn là người thông minh không ngờ bị vố này, nhất thời dở khóc dở cười!

Đánh lại, chẳng hóa ra minh lòng dạ hẹp hòi, không biết tha thứ. Còn không đánh? Cái giận này làm sao phát tiết ra được? Thật đánh thì dở mà không đánh thì ấm ức vô cùng.

Thiếu niên thư sinh chờ một lúc lâu thấy chàng vẫn đứng yên không động đậy liền nở một nụ cười, kéo tay Long Bình nói:

- Đệ biết huynh không nhẫn tâm ra tay đánh đệ mà.

phải không? Nhưng huynh yên tâm, một bạt tay này tạm thời để đó, chắc chắn về sau sẽ có lúc đệ làm huynh nổi giận. Chừng đó đánh cũng chưa muộn!

Long Bình tự cho mình thông minh sắc sảo, nào ngờ gã thiếu niên thư sinh này còn hơn chàng bội phần. Gã quay một hồi làm chàng muốn điên đầu. Lửa giận tràn hông nhưng không cách nào phát tiết được.

Bỗng chàng sực nhớ lời hứa với Bạch Viên sư phụ, vội nói:

- Huynh đài giờ đã bình phục xin mau dời gót khỏi chốn này, mệnh sư khó cưỡng! Xin huynh đài lượng thứ! Gã thiếu niên thư sinh ngẩn người, mắt mở to nhìn Long Bình chăm chăm, cứ lướt đi lướt lại trên mặt chàng như không biết chán! Long Bình bất giác thẹn đỏ mặt, chỉ nghe gã thiếu niên thư sinh nói:

- Ai nói ta đã bình phục! Huynh coi vết thương của đệ, ai da. úi đau quá.

Phịch! Gã bỗng té xuống đất, mặt mày nhăn nhó, vẻ như đau đớn tột cùng.

Long Bình thấy rõ ràng gã đã khoẻ khoắn như thường, bỗng dưng kêu đau thấu trời, không phải

giả bộ sao? Nhưng cũng không nỡ trách móc bởi Long Bình đối với gã cũng ít nhiều này sinh hảo cảm.

Đặc biệt thời gian trên núi gần ba năm trời, suốt ngày sống chung với Bạch Viên sư phụ, tuy võ công của hắn kinh thế hãi nhân, trí não không thua kém loài người nhưng dù sao cũng là loài vượn, không biết nói tiếng người. Giờ có thêm gã thiếu niên thư sinh làm bạn chàng vui sướng vô cùng.

Bỗng:

"Ui da! Ui da!" Long Bình vội cúi đầu nhìn xuống, đùi trái của gã thư sinh máu tươi chảy ròng ròng ướt đẫm ống quần, giật mình, hỏi "Làm sao lại chảy máu nữa rồi?" - Làm sao ai biết làm sao?

Thấy Long Bình tỏ vẻ quan tâm ra mặt hắn quay mặt giấu nụ cười ranh mãnh.

Long Bình lo lắng nói:

- Máu chảy nhiều như vậy không phải chuyện chơi, ngươi bịt chặt vết thương để ta đi tìm thuốc!

Long Bình miệng nói vậy chứ có biết thuốc men gì đâu, muốn tìm thuốc lại phải cầu cứu Bạch Viên sư phụ. Vừa chạy ra khỏi cửa đã thấy Bạch Viên đứng xa xa nhìn vào. Thấy Long Bình hắn vung tay ném cho chàng một vật.

Long Bình giơ tay tiếp lấy, thì ra là một chiếc bình ngọc thạch. Giở nắp xem thử, bên trong đựng đầy những viên đo đỏ tròn tròn to bằng hạt đậu.

Có điều vừa giở nắp ra đã nghe mùi tanh hôi bốc lên, vừa ngọn đã thấy muốn nôn mửa. Long Bình tuy hơi ngạc nhiên, như bất kể là loại thuốc gì đã là của Bạch Viên sư phụ cho chàng quyết không phải là đồ vô dụng, lập tức quay người vào trong điện.

Chỉ thấy gã thư sinh đang nghịch lửa. hai mắt chăm chú nhìn ngọn lửa đang nhảy nhót, gương mặt tuấn tú của gã cười cười như đang hồi ức những kỷ niệm ngọt ngào vậy, nào có dáng vẻ đau khổ của người bị thương Long Bình ngạc nhiên, rón rén bước đến sau lưng thiếu niên thư sinh, gã vẫn không hề hay biết, mặt vẫn tươi cười như cũ Gã thư sinh vốn mỹ mạo, như Phan An Tống Ngọc, hơi lửa nóng làm gò má gã hơi thiếu hùng khí.

Long Bình vỗ mạnh vai gã hỏi:

- Ngươi đang nghĩ gì vậy?

Thiếu niên thư sinh giật mình, tung người nhảy sang bên kia đống lửa. quay đầu lại thấy Long Bình, gã háy một cái thật dài, nói:

- Bắt đền ngươi đó, làm người ta hết hồn!

Long Bình làm mặt tỉnh hỏi:

- Sao, chân hết đau rồi, hả?

Chàng chưa dút lời, gã thư sinh đã ngồi xuống, nhăn nhăn mặt nói:

- Không phải là đùi ngươi thọ thương làm sao ngươi biết không đau. Thuốc đâu?

Long Bình thấy gã ăn nói ngây thơ, xem ra tuổi tác còn nhỏ hơn chàng, liền mỉm cười ném bình ngọc qua.

Gã thư sinh tiếp lấy, giở nắp ra. Chưa kịp nhìn vào trong đã vội vàng đậy nắp lại ném trả chàng, nói:

- Thuốc gì mà tanh hôi không chịu được. Hay là định hạ độc cho ta chết đó?

Long Bình nghe nói không vui, cất bình ngọc vào ngực áo nói:

- Không cần biết thuốc gì, ngươi không dùng thì thôi!

Gã thư sinh phá lên cười nói:

- Lại giận nữa rồi! Thật ra ta cũng có mang thuốc trong người nên không dám phiền huynh đài mà thôi!

Dứt lời lấy từ trong ngực ra một hồ lô nhỏ bằng ngọc bích, đổ ra tay một ít thuốc bột đắp lên vết thương, vết thương hết chảy máu tức thì.

Thiếu niên thư sinh xé vạt áo tự tay băng bó vết thương Xong xuôi gã ngồi bất động dưới đất, mắt vẫn không rời khỏi gương mặt Long Bình.

Long Bình thấy gã có thuốc mà không chịu lấy ra dùng, lại bắt chàng đi tìm thuốc, rõ ràng cố ý chọc phá trong lòng không vui lại nghe gã thư sinh cười nói:

- Sao? Còn giân à? Thôi ngồi xuống đây chúng ta đàm luận một chút!

Tuy Long Bình không vui trong dạ nhưng dường như không kháng cự nổi vẻ mặt ngây thơ tươi như hoa của gã. không tự chủ được chàng ngồi xuống bên cạnh Gã thiếu niên thư sinh vô cùng lễ độ hỏi:

- Dám hỏi phương danh quý tánh huynh đài để tiểu đệ xưng hô.

Long Bình không trả lời hỏi lại:

- Còn ngươi? Sao không chịu xung danh trước?

Thu sinh cười cười nói:

- Tiểu đệ họ Mặc tên Thanh.

Long Bình nói:

- Ta tên Long Bình!

Thiếu niên thư sinh người tự xưng Mặc Thanh, cứ lẩm nhẩm hai tiếng Long Bình, Long Bình. Nhẩm đi nhẩm lại đến hơn chục lần vẫn chưa chịu dừng.

Long Bình nhíu đôi mày kiếm nói:

- Cái tên này có gì lạ? Ngươi làm gì cứ đọc tới đọc lui như vậy?

Mặc Thanh cười nói:

- Đệ muốn nuốt cái tên này vào bụng nhưng sợ khó tiêu hóa nên phải nhai cho kỹ.

Long Bình nghe nói ngẩn người, chuyện này quả thật chàng mới nghe lần đầu, tên người nào có phải thức ăn mà ăn được. Liền đó nghe Mặc Thanh cười nói:

- Chắc huynh chưa từng nghe nói tên người ăn được, càng chưa từng nghe được thưởng thức! Món này thật tình có vị rất đặc biệt. Có điều không phải tên ai cũng ăn được, có tên vừa ngọt vừa thơm ăn xong vẫn nghe dư vị miên man, có tên lại vừa chua vừa đắng, ăn xong tâm thần nhiễu loạn, ngày đêm không yên, cũng có tên tanh hôi không chịu được, vừa nghe mùi đã muốn nôn mửa.

Mặc Thanh nói một thôi một hồi, lời lẽ lại sinh động như gã đã nếm từng ấy loại tên người vậy.

Tội nghiệp Long Bình cứ há miệng ra nghe dáng kinh ngạc vô cùng chàng cứ tưởng thế gian vốn lắm chuyện ly kỳ, hiếm một nỗi một mình suốt năm sống trên núi, kiến thức cổ lậu nên chưa từng nghe ai nói đến, thế là một mực tin lời Mặc Thanh là sự thực!

Bất giác chàng hỏi Mặc Thanh:

- Vậy còn tên của ta mùi vị như thế nào?

Mặc Thanh nghiêm trang nói:

- Tên của huynh, trọn đời có hai câu có thể diễn tả được Long Bình nóng nảy hỏi:

- Ngươi nói nghe thử Mặc Thanh muốn bật lên cười nhưng cố nén lại được, nói:

tùng tựu tùng quá Sa Tê Mã.

tuyệt tựu tuyệt quá tuyệt ma Hoa." (Xốp thì xốp hơn Sa Tề Mã Giòn thì giòn hơn tuyệt Ma Hoa.) Long Bình từ nhỏ thân côi cút sống với ông nội nơi Bạch Mã Hồ, vừa mới hiểu biết dược chút ít đã bị bắt lên Hoàng Sơn, nên không biết thế nào là Sa Tề Mã.

món gì là Tuyệt Ma Hoa nên không nhịn được liền nói:

- Ngươi dùng món gì đơn giản hơn một chút so sánh được không?

Nguyên Mặc Thanh không có thâm ý gì, chỉ thuận miệng đọc càn hai câu vậy thôi. Giờ Long Bình tưởng thật, nên cố nhịn cười nói:

- Long huynh, huynh muốn đệ so sánh thì đệ phải tuân mạng, có điều huynh không được nổi giận, nếu không đệ không nói đâu.

Long Bình không do dự gật đầu nói:

- Được ta không giận đâu, ngươi nói đi!

Mặc Thanh nói:

- Tên của huynh còn giòn và thơm hơn đậu phộng rang nữa.

Tưởng gì chứ món đậu phộng rang thì lúc ở Bạch Mã Hồ chàng đã từng ăn qua. nghĩ lại quả thom ngon vô cùng, liền cười nói:

- Mặc huynh, môn công phu này chắc phải nhờ Mặc huynh chỉ giáo để cho tiểu đệ được nếm thử món ăn độc đáo này.

Mặc Thanh cười nói:

- Môn công phu này chỉ tự thân mình dùng "ý" mà lãnh hội không thể dùng lời để truyền thụ. Bởi vậy, đến một lúc nào đó Long huynh khắc biết cần gì người khác truyền thụ!

Mặc dù Long Bình rất thông minh, nhưng Mặc Thanh cứ thao thao bất tuyệt, lại nói toàn những thứ lạ lẫm làm chàng không biết hiểu thế nào cho đúng.

Bỗng nghe tiếng kêu giận dữ của Bạch Viên ở bên ngoài, âm thanh vọng lại ầm ầm không dứt. Long Bình giật mình nói:

- Mặc huynh! Hai ta vô tình tương ngộ chắc có duyên với nhau. Nhà Mặc huynh ở chốn nào xin cho đệ biết. Khi xuống núi sẽ tìm đến thăm.

Mặc Thanh nghe xong biến sắc mặt nói:

- Huynh thật sự muốn đuổi đệ xuống núi sao?

Long Bình bất nhẫn nói:

- Thật tình đệ cũng muốn huynh ở lại nhưng gia sư không cho phép, đệ cũng không biết phải làm sao.

Long Bình chưa dút lời đã thấy Mặc Thanh nước mắt lưng tròng, sắp sửa tràn ra. miệng mỉm cười nhưng như mếu.

Mặc Thanh đứng dậy cười buồn nói:

- Được, ngươi không cho ở lại thì ta đi vậy!

Long Bình thật lòng muốn lưu hắn lại cùng chàng luyện võ, lúc rãnh rỗi cùng nhau nói nói cười cười.

Nhưng Bạch Viên sư phụ nhất quyết không cho hắn ở lại, chàng biết làm sao hơn đành buồn bã nối gót theo sau tiễn hắn đi.

Đến bờ vục, Mặc Thanh không do dự tung người bay lên chiếc cầu treo bằng sợi mây khô.

Long Bình thấy chân hắn bị thương chưa lành hẳn, sợ có điều gì sơ suất, không may rơi xuống vục chỉ sợ xương thịt cũng không còn, bèn tung người bay lên dây mây.

Chỉ thấy Mặc Thanh dừng chân nhưng vẫn không quay lại, trầm giọng nói:

- Không dám phiền tôn giá. xin dừng bước!

Lời lẽ lạnh lùng như hai người xa lạ.

Long Bình mặt mày thảm não, nhưng nào chịu lui bước, có điều không biết đáp lời đối phương như thế nào.

Không chờ đối phương đáp lời, Mặc Thanh lập tức tung người lướt đi, tuy chân gã bị thương nhưng bước đi vẫn nhanh nhẹn nhẹ nhàng như thường, chứng tỏ gã có một căn bản võ công rất khá.

Chốc lát hai người đã qua bên kia bờ vực, Long Bình lập tức vòng qua đón đường Mặc Thanh nói:

- Mặc huynh! Qúy phủ ở đâu, lẽ nào không thể nói cho đệ biết qua?

Dứt lời bỗng thấy Mặc Thanh biến sắc, đôi mắt mọng đỏ đầy lệ, Long Bình thất kinh vội hỏi:

- Mặc huynh! Huynh... sao huynh lại khóc?

Long Bình không hỏi còn khá. chàng vừa dứt lời đã thấy lệ thảm thư sinh tuôn tràn như Hoàng Hà bị vỡ đê Gã gục đầu vào ngực Long Bình khóc tức tưởi!

Long Bình không hiểu cớ gì đối phương lại khóc thê lương vậy, vừa an ủi vừa lựa lời hỏi han. Thật lâu sau Mặc Thanh mới nín khóc, lau nước mắt nói:

- Ta... ta nói thật cho ngươi biết, ta đã không có nhà lại không có cha mẹ. Trời đất bao la vậy mà ta không có một người thân nào cả. ngược lại kẻ thù trùng trùng nhiều vô kể, ta tuy cũng biết chút ít võ công nhưng còn kém kẻ thù xa lắm. Ta đi lần này chắc chắn dữ nhiều lành ít, sợ không có ngày tương hội. Ngươi đã không dám cưỡng lại sư mệnh ta cũng không đến để làm khó ngươi nữa. chỉ mong ngươi nhớ mãi trên thế gian này có một Mặc Thanh thì ta thỏa mãn rồi. Nếu có âm dương cách trở ta vẫn luôn cầu phúc cho ngươi!

Dứt lời, gã lách người qua chạy như bay xuống núi.

Long Bình từ nhỏ côi cút, cũng đã nếm đủ mùi đau khổ, nghe Mặc Thanh kể về gia thế gã. chàng bỗng thấy thương cảm vô cùng, mình với gã cũng côi cút như nhau, kẻ thù thì lớn mạnh...

Tâm niệm chưa dút, thấy Mặc Thanh đã đi xa. vội kêu lớn:

- Mặc huynh! Mặc huynh! Chờ một chút, đệ về xin sư phụ lần nữa.

Mặc Thanh không dừng lại, cắm đầu chạy như điên.

Lúc này mặt đất chỗ nào cũng đầy tuyết, lâu ngày đóng thành băng trơn tuột, Mặc Thanh không chú ý trượt chân té nhào, lăn lông lốc xuống núi.

Long Bình nhìn thấy hồn vía lên mây, điểm chân tung người bay lên thân hình như con én, một cái nhảy xa hơn mười trượng. Lần thứ hai chạm đất đã ở lưng chừng núi, chàng giơ tay đón lấy Mặc Thanh.

Nhung lúc này gã đã hôn mê.

Đang lúc Long Bình lúng túng không biết làm sao lay tỉnh Mặc Thanh, bỗng nghe một giọng cười âm hiểm vang lên sau lưng.

Long Bình quay lại thấy một lão già mặc thanh bào, thân hình cao gầy, nước da đen đũa đang đứng sừng sững nhìn chàng.

Lão già tuổi trạc ngũ tuần song mắt lộ tinh quang ngời ngời, khiến người không rét mà run.

Lão già nhìn Long Bình từ đầu đến chân, một lúc lâu lão cất giọng lạnh như băng nói:

- Nhóc con, khinh công tuyệt điệu lắm!

Long Bình nghe lão già lỗ mãng mở miệng đã gọi chàng là nhóc con, trong lòng đã bất phục, liền trả miếng:

- Tuyệt diệu hay không thì liên quan gì đến ngươi?

Thanh bào lão nhân không ngờ chàng mới mười mấy tuổi đầu mà mật lớn bằng trời, cau mày chỉ Mặc Thanh đang hôn mê trong lòng chàng hỏi:

- Ngươi biết hắn là ai không?

Long Bình nghe lão hỏi, chợt tỉnh ngộ. Mặc Thanh quả đã không lừa chàng, gã chưa kịp xuống núi kẻ thù đã tìm đến nơi.

Long Bình mình mang tuyệt nghệ nào có coi lão già ra gì, cười hì hì nói:

- Ngươi không cần biết hắn là ai! Ngươi tự tiện xông lên núi, có biết đây là nơi nào không?

Thanh bào lão nhân ngạc nhiên:

- Đây là nơi nào chẳng nhẽ không phải là Thiên Đô Phong thuộc dãy Hoàng Sơn, một trọng địa của Bách Hoa Giáo sao? Hừ, nhóc con, ngươi định hù dọa lão sao?

Kỳ thực, Long Bình cũng không biết đây là nơi nào, nghe thanh bào lão nhân nói chàng không khỏi ngạc nhiên, thì ra ba năm nay chàng vẫn chưa rời khỏi Hoàng Sơn!

Lại nghe lão già lên tiếng:

- Nhóc con, xem ra ngươi không biết hắn là ai, nghe lời ta ngoan ngoãn để hắn lại, để khỏi dây vào chuyện thị phi.

Long Bình hừ nhẹ nói:

- Ngươi căn cứ vào cái gì mà ép người như vậy?

Thanh bào lão nhân cười hà hà nói:

- Căn cứ vào cái gì, thì căn cứ vào ba chữ Thanh Long Giáo ngươi dám nói nửa tiếng không?

Thì ra lại là người của Thanh Long Giáo, Long Bình khinh mạn xì một tiếng nói:

- Thanh Long Giáo là cái gì ghê gớm, nhát được người khác chứ Long Bình này thì không sợ đâu, tiếng "không" nói trăm ngan lần ta cũng dám nói.

Thanh bào lão nhân nổi giận nói:

- Giỏi cho tên súc sinh không biết trời cao đất dày, dám coi thường Thanh Long Giáo của ta. sư phụ ngươi là ai?

Lão tự đề cao mình, lấy thân phận tiền bối, không thèm nói với Long Bình, định tìm sư phụ chàng thanh toán Long Bình lẽ nào không hiểu ý của lão, xì một tiếng thật dài nói:

- Sư phụ ta là thần tiên chốn hồng trần, hạng người như ngươi chưa đáng hỏi tới tên người!

Thanh bào lão nhân nói câu nào cũng bị Long Bình đối đáp chan chát, tức giận vô cũng, lão cất giọng cười quái dị, nói:

- Súc sinh ngươi tự đào huyệt chôn mình đừng oán trách lão phu.

Vừa nói lão vừa từng bước từng bước tiến lên Long Bình vội kẹp Mặc Thanh dưới nách, tay phải giơ lên vận công phòng bị.

Thanh bào lão nhân coi Long Bình không ra gì hai tay buông thõng từ từ bước tới, mặt lão một màu xanh xám, hai mắt chớp động sát khí ngợp trời, như muốn ra tay một chưởng quật ngã Long Bình tại chỗ.

Ngược lại, Long Bình thần thái ung dung. Không có một chút biểu hiện sợ hãi, dù Thái Sơn đổ sập cũng không thể làm chàng biến sắc mặt vậy.

Cục diện đã ở thế tên lắp vào cũng, không còn vãn hồi được. Thanh bào lão nhân một chưởng nhanh như gió vỗ tới, chỉ thấy quanh chưởng của lão phủ một màn khí màu xanh mờ mờ, riêng chưởng tâm khí có màu càng đậm.

Long Bình cũng giơ chưởng ra. một chiêu phóng tới tiếp chưởng của đối phương.

Lúc song chưởng vừa chạm nhau, bỗng nghe Mặc Thanh kinh hoàng la lớn:

- Chưởng hắn có độc...!

Long Bình thất kinh thâu chưởng nhưng đã quá trễ.

"Bùng" một tiếng nổ long trời lở đất, kinh phong bắn ra tứ phía hoa tuyết bay tản mát, song phương đều thối lui về phía sau.

Thanh bào lão nhân vô cùng kinh ngạc, đối phương mới có từng ấy tuổi đầu công lực đã cao thâm đến mức ấy Nhưng liền đó lão buông một tràng cười như điên dại, nói:

- Nhóc con tới số rồi! Lần này có thuốc tiên cũng không cứu nổi ngươi đâu!

Lúc đầu Long Bình thấy chưởng của đối phương bốc khói xanh đã biết có chuyện dị thường nào ngờ ấy là độc chưởng! Nghe Mặc Thanh nhắc nhở, tiếc rằng hắn nhắc quá trễ, hai chưởng đã chạm nhau, chàng thất kinh vội quay người định chạy về chùa.

Bỗng nghe Mặc Thanh kêu lớn:

- Không được chạy! Càng chạy độc phát tác càng nhanh! Mau thả ta ra! Mau thả ta ra!

Vừa nói hắn vừa giẫy giụa định thoát khỏi tay Long Bình.

Long Bình thấy thanh bào lão nhân đuổi theo bén gót nào dám dừng chân lại, càng kẹp chặt Mặc Thanh, đề khí tung người lên đỉnh núi.

Nguyên Long Bình định chạy về phía chùa nhờ Bạch Viên sư phụ cứu viện, nào ngờ lên đến đỉnh núi, sợi mây khô đã biến mất tự bao giờ.

Long Bình kinh hãi thật không thể dùng bút mực diễn tả được. Không phải chàng sợ thanh bào lão nhân đuổi theo phía sau, điều làm chàng kinh hãi đó là chiếc cầu biến mất rõ ràng sư phụ không cho chàng ở lại nơi này nữa. Cũng đồng nghĩa với việc chàng bị trục xuất khỏi sư môn!

Long Bình kinh hãi chưa dút cất tiếng kêu:

- Sư phụ! Sư phụ! Người đành bỏ đệ tử sao?

Tiếng kêu của chàng không có lời đáp, cả đến bóng dáng của Bạch Viên sư phụ cũng không thấy.

Bỗng nghe tiếng cười quái đản của Thanh bào lão nhân, lão đã đuổi đến nơi.

Chỉ nghe lão lớn tiếng mắng:

- Súc sinh, ngươi tuyệt mạng rồi, trừ phi có phép độn thổ!

Long Bình nghe khẩu khí của hắn, chợt tỉnh ngộ thì ra chính lão chặt đút sợi mây khô! Bất giác nổi giận đùng đùng, thất khiếu như ra lửa. lập tức buông Mặc Thanh xuống xông vào lão, song chưởng vung lên, quái chiêu tuôn ra như nước chảy. Chiêu sau mạnh hơn chiêu trước, khí thế mạnh mẽ vô cùng.

Thanh bào lão nhân thấy chàng như con hổ điên vùng đến, chiêu thức đánh ra đều la những quái chiêu chưa từng thấy qua. bất giác hoảng kinh, vội chiết chiêu chống đỡ. Chưa đánh được mấy chiêu, đã rơi vào thế hạ phong, liên tiếp bị bức lui hơn trượng.

Thanh bào lão nhân thấy đối phương liều mạng không dám ham đấu vội vang tung người chạy xuống núi, miệng vẫn không ngừng kêu lớn:

- Nhóc con! Ngươi đã trúng ngũ độc chưởng của lão phu, còn cả gan vận công, ngươi tới số rồi!

Long Bình thấy lão tự động thối lui, không thèm truy đuổi, quay sang bên kia vục, lớn tiếng gọi sư phụ, nhưng sư phụ chàng thủy chung vẫn không thấy hiện thân Đến giờ nay vẫn không thấy sư phụ hiện thân, Long Bình chợt tỉnh ngộ, nếu không phải người cố ý tránh mặt, để đối phương chặt đút sợi dây mây thì đừng nói chỉ một Thanh bao lão nhân dù có thêm mười người nữa cũng chưa chắc đắc thủ như ý.

Nghĩ như vậy chàng cao giọng kêu lớn:

- Sư phụ, người đành bỏ đệ tử sao?

Tiếng gọi của chàng roi vào khoảng không, nghe vừa thê lương vừa bi thảm như tiếng vượn hú lạc đan, quả phụ khóc đêm, khiến người nghe không khỏi não lòng. Chàng cứ gọi mãi gọi mãi đến khản đặc cổ họng mà vẫn chưa chịu ngừng.

Mặc Thanh đứng một bên, nước mắt đầm đìa. bởi gã biết việc này cũng do gã mà ra nên cảm

thấy có lỗi với chàng. Nhưng gã cũng không biết dùng lời lẽ gì để ăn ủi chàng tránh sao khỏi cảm thấy đút ruột trước thảm cảnh này.

Sắc trời đã tối dần, gió rét vẫn gào thét từng cơn, cuối cùng Long Bình cũng ngưng tiếng gọi bi thương.

Mặc Thanh nắm tay chàng nói:

- Long huynh! Việc đã đến nước này, bi thương cũng không ích gì, huynh...

Nói đến đó bỗng gã cảm thấy tay Long Bình giá lạnh dị thường, ngước mắt nhìn lên mắt chàng đã vô thần ngây ra như tượng gỗ, gương mặt phủ một lớp khói xanh, rõ ràng chất độc đã kịch phát.

Mặc Thanh thất kinh điểm vội mấy huyệt đạo trước ngực Long Bình ngăn chặn kịch độc nhập nội tạng.

Mặc Thanh đỡ Long Bình nằm xuống, từ ngực áo lấy ra một cây kim bạc chích liên tiếp vào hữu chưởng của Long Bình, rồi kê miệng hút máu độc, phun ra từng ngụm máu đen ngòm.

Công phu chừng ăn hết bữa cơm, Long Bình mới mơ màng tỉnh dậy, nhưng Mặc Thanh vẫn còn phủ phục một bên vừa hút vừa phun máu độc không dám ngưng. Bỗng lúc đó từ sau truyền lại tiếng quài trượng điểm xuống đất. Mặc Thanh không thèm quay lại vẫn hút hút phun phun như cũ.

Bỗng nghe tiếng ho khan quen thuộc, Mặc Thanh giật mình quay đầu nhìn lại sau lưng gã ba lão già xếp thành hàng ngang đứng đó tự bao giờ!

Trong số đó Mặc Thanh nhận ra một lão già râu tóc bạc phơ tuổi đã cổ lai hy. Chính lão ho khan để đánh tiếng hèn chi nghe quen tai như vậy.

Mặc Thanh cười nhẹ nói:

- Ta cứ tưởng ai, thì ra Huyết Sát Lý Động cũng đến đây, các người nhất định mang ta về mới được sao?

Lão già tóc bạc Huyết Sát Lý Động nói:

- Giáo chủ đích thân chỉ dụ, ai dám bất tuân?

Mặc Thanh ngoan cố nói:

- Ta dám bất tuân, các người giết ta đi!

Huyết Sát Lý Động cười nham hiểm nói:

- Tuy không dám giết người, nhưng khó tránh đắc tội!

Dứt lờ lão liền nhìn hai bên hất mặt ra hiệu, chuẩn bị động thủ.

Mặc Thanh bỗng hét lớn:

- Đứng yên! Các ngươi dám xuất thủ ta sẽ nhảy xuống vục thẳm này ngay.

Huyết Sát Lý Động ngước mắt cười ha hả nói:

- Ngươi nhìn lại xem, ai đứng sau lưng ngươi!

Mặc Thanh cười lạnh nói:

- Ngươi định lừa ta! Hừ đừng nằm mộng!

Bỗng nghe sau lưng có tiếng cười lớn:

- Ha! Ha! Ha! Ai gạt ngươi, ác Sát Giang Bào này cũng hầu ở đây lâu rồi!

Mặc Thanh nghe nói hoảng vía từ từ quay đầu nhìn lại, một lão già mắt lộ, mũi tẹt, sút môi để lộ ra mấy cái răng nanh như hung thần ác sát đứng cạnh bờ vực tự bao giờ. Bất giác lạnh người, mồ hôi lạnh tuôn ướt áo!

Huyết Sát Lý Động lạnh lưng nói:

- Sao, ngươi còn muốn động thủ nữa thôi? Ngoan ngoãn theo anh em lão phu đi gặp giáo chủ đi!

Lão vừa dút lời đã nghe một giọng yếu ớt cầu khẩn vang lên:

- Các vị đại gia làm ơn bố thí cho lão hóa tử một chén cơm!

Bọn Huyết Sát Lý Động đều giật mình toát mồ hôi lạnh Bọn chúng đều thuộc hàng đệ nhất cao thủ võ lâm đương thời, võ công tinh thâm trong vòng một trượng một chiếc lá rơi, một hơi thở nhẹ cũng nghe rõ mồn một. Ngờ đâu lão ăn mày đến sát sau lưng vẫn không hay biết làm sao không khiến chúng toát mồ hôi lạnh!

Ba người không hẹn mà đồng thời quay đầu nhìn lại, cách đó chưa đầy một trượng, một lão ăn mày mặt mày dơ dáy, áo quần rách "Tl)r(wl, Xếp bằng ngồi trên tuyết, tay bưng một cái chén mẻ.

Ba người thấy lão ăn mày bất giác thối lui một bước hai người hai bên tung thân ra hơn trượng đứng thành thế bao vây lão ăn mày vào giữa. ngưng thần chờ đợi, không dám xem thường lão ăn mày rách rưới.

Lão ăn mày vẫn không ngừng nhắc đi nhắc lại câu cầu khẩn:

- Các vị đại gia làm ơn bố thí cho lão hóa tử chén cơm đỡ lòng!

Huyết Sát Lý Động he nhẹ một tiếng cất giọng trầm âmnól:

- Thanh Long Giáo ta với Cái Bang các người xưa nay không thù không oán, Cửu Thúc Công ngươi muốn can thiệp việc nội bộ của tệ giáo? Tệ giáo không phải chỗ để ăn hiếp đâu.

Lão ăn mày Cửu Thúc Công cười cười nói:

- Ngươi làm gì mà hò hét ghê vậy, lão hóa tử này can thiệp việc nội bộ của ngươi hồi nào? Chẳng qua ta đi tìm người bạn nhỏ của ta. dọc đường, gặp người xin ăn vậy thôi!

Huyết Sát Lý Động nghe nói thở một hơi dài như trút được gánh nặng:

- Nói vậy hóa ra tại hạ hồ đồ rồi! Xin các hạ tự tiện!

Cửu Thúc Công nói:

- Khoan, chờ một chút! ủa. anh bạn nhỏ của ta đâu rồi? Aù đây rồi!

Dứt lời, chu miệng huýt mấy tiếng sáo réo rắt, bỗng thấy một con rắn đen nhỏ xíu dài chưa đầy một thước, từ từ bò đến bên lão.

Thông thường rắn ngủ trong mùa đông suốt ngày trốn ở hang sâu, ngược lai, con rắn này dám xuất hiện trên đỉnh núi dưới trời giá rét như vậy, lại còn bò trên tuyết như trên đất rõ ràng là một kỳ vật của tạo hóa!

Cửu Thúc Công thấy nó bò chậm chạp chừng như nóng ruột, tiếng huýt sáo bỗng trở lên cao vút, tiểu hắc xà lập tức co người phóng mình như mũi tên phóng thẳng vào lòng lão!

Cửu Thúc Công cất tiếng cười lớn, đưa cái chén ra phía trước chỉ thấy chiếc chén xoay nhẹ một vòng, tiểu hắc xà đã nằm gọn trong chén, cất cao chiếc đầu đen nhánh nhỏ xíu lên Cửu Thúc Công cười nói:

- Tiểu hắc, lần sau còn đi hoang thế này, ta không đi tìm ngươi nữa đâu!

Dứt lời liền đứng dậy, chỉ thấy hai lần nhô lên thụp xuống đã mất dạng ở chân núi.

Bọn Huyết Sát Lý Động chờ Cửu Thúc Công đi mất dạng, quay người nhìn lại bỗng cả ba đều ngẩn người Thì ra trong lúc Cửu Thúc Công đến quấy rối như vậy, Long Bình với Mặc Thanh đã biến đi đằng nào không biết, chỉ còn ác Sát Giang Đào bị người điểm huyệt đứng ngây như tượng gỗ.

Hoàng sơn tầm cừu

Đông đã tàn. Xuân lại đến!

Vùng Hoàng Sơn xuất hiện một thanh y thiếu niên đi như ngắm cảnh mùa xuân của núi rừng. Chàng thiếu niên dung mạo khôi ngô tuấn tú, gương mặt hồng hào, lấp lánh đôi mắt tinh quang như điện.

Chàng thiếu niên bỗng lấy từ trong ngực áo ra một mảnh giấy và chàng chăm chú đọc:

"Trâu rừng con, biết chắc ngươi lại trở về chùa.

nhưng cũng đã đến lúc ngươi phải xuống núi rồi. Sư phụ ngươi cũng không còn gì để dạy ngươi nữa.

những gì mà nó biết thì ngươi đã học hết rồi chỉ còn thiếu hỏa hầu nữa mà thôi. Chỉ cần cố công khổ luyện không ngừng ngày sau sẽ dương danh thiên hạ.

Ba vị bá bá của ngươi ở Hoàng Sơn lúc ấy tuy may mắn khỏi mất mạng nhưng võ công đã tàn phế, giờ ẩn náu cửa thiền, nhưng di thân vẫn chưa tàn. Ba người hy vọng ngươi không quên tuyệt nghệ độc môn đã truyền thụ cho ngươi, đồng thời căn dặn cố gắng tìm cho ra lệnh tôn luyện thành Thiên Lôi chưởng, tập trung tứ tuyệt Lô, Điện, Phong, Vũ công phu để báo thù nhà Vật trong túi vải đen này là võ lâm chi bảo, chờ xem ngươi có duyên phận hay không.

Còn các huyết hoàn trong bình ngọc là do bảo huyết trên áo ngươi dạo nọ kết hợp với mấy vị kỳ dược luyện thành vốn có công hiệu cải tử hoàn sinh, mong ngươi giữ lấy phòng thân! " Bên dưới lá thư vẽ một chiếc tăng bào rách mướp!

Nguyên chàng thiêu miến không phải là ai khác mà chính là Long Bình, phong thư nó chính là của lão hòa thượng gửi cho chàng.

Lúc trước ở Thiên Đô Phong, bị trúng độc hôn mê, nhờ Mặc Thanh cứu tạm thời tỉnh lại. Tiếp đến lão hóa tử Cửu Thúc Công xuất hiện.

Trong lúc còn mơ màng bỗng thấy một trận cuồng phong nổi lên thổi chàng bay bổng trong không trung!

Vượt qua hai ngọn núi, cuối cùng thổi chàng bay vào một hang động. Chừng gió lặng thấy mình nằm trong hang động không thấy Mặc Thanh bên cạnh.

Qua một đêm vận công điều tức, thần lực khôi phục bình thường. Ngày thứ hai chàng tìm đường về chốn cũ tìm khắp núi vẫn không thấy bóng dáng Mặc Thanh, cả bọn người Thanh Long Giáo cũng không thấy đâu Chờ xuân sang chàng tìm đường trở về chùa tìm lại sư phụ để tiếp tục luyện võ. Nhưng sợi mây khô không còn, nhìn vách núi cheo leo dù loài khỉ ~r(vn cũng khó trèo.

Với người thường thì khó khăn nhưng Long Bình vốn có kỹ năng leo núi, vậy mà cũng mất hơn một ngày đêm mới leo lên đến chùa.

Nhưng cổng chùa giờ đã đóng chặt, trên cổng có dán một phong thư với một túi vải đen nhỏ, vốn của Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu sư phụ cho chàng dạo nọ.

Long Bình buồn bã quỳ lạy thinh không mấy lạy rồi xuống núi.

Nhưng đi đâu bây giờ, chang cứ đi vô mục đích, bất giác lại lấy phong thư đọc lại.

Bỗng nghe tiếng quần áo lay động trong gió, chàng vốn chưa có chút kinh nghiệm giang hồ, còn đang lúng túng chưa biết làm sao. Long Bình vốn thông minh cơ trí, nghe tiếng không phải chỉ một người đi, hơn nữa khinh công không phải tầm thường, vội tìm chỗ ẩn thân sau một tảng đá chờ xem nhân vật nào xuất hiện.

Thoáng chốc đã thấy xuất hiện hai bóng người đang chạy như bay về phía chàng. Ngưng thần nhìn kỹ thì ra là hai kình trang hán tử tuổi trạc tứ tuần.

Một hán tử cao gầy, lưng giắt một đôi thiết trào.

Người kia thấp mập, vai vác một chiếc mái chèo sắt đen tuyền Hai người im lặng đề khí giở khinh công chạy như gặp phải việc gì gấp lắm vậy.

Long Bình thấy hai người chạy qua. liền bí mật giở khinh công đuổi theo bén gót. Bởi chàng nghi hai người này nếu không phải người của Bách Hoa Giáo thì đến đây tất cũng liên quan đến Bách Hoa Giáo.

Cả ba hai trước một sau, đi được một lúc lâu, đến một cánh rừng rậm. Hai người đi trước dừng lại nghỉ ngơi, bỗng thấy hán tử mập lùn lên tiếng:

- Đại ca! Không biết Đồng giáo chủ có trên núi hay không, ngộ nhỡ mụ không có trên núi thì phải làm sao?

Hán tử cao gầy tiếp lời:

- Việc này huynh đệ hãy yên tâm, hai ta chỉ cần mang thư với Kim Long Lệnh lên núi, nếu Đồng giáo chủ không có ở đó thì Tứ đại danh hoa của họ tất biết cách xử lý!

Hán tử mập lùn hạ giọng nói:

- Đại ca! Nói năng cận thận chứ!

Hán tử cao gầy cười ha hả nói:

- Sợ gì nữa. đây đã vào địa phận tổng đàn Bách Hoa Giáo, có kẻ nào to gan dám vuốt râu hùm!

Long Bình nghe nói hai người chỉ đến để đưa thư, không khỏi cảm thấy thất vọng. Bỗng thấy hán tử mập lùn tỏ vẻ cẩn thận sợ hãi như vậy. Không biết kẻ nào gỉn thư cho Bách Hoa giáo chủ, chắc phải có việc cực kỳ cơ mật, hơn nữa lúc này gã cao gầy nói tới Kim Long Lệnh. Kim Long Lệnh là vật gì, đến nỗi phải hai người hộ tống mang đến đây? Nhất định ta phải tìm cách xem cho được đó là vật gì?

Long Bình tâm niệm chưa dút bỗng thấy một trận quái phong lướt qua sau lưng, lập tức quay người lại, phía sau trống không nào thấy bóng người.

Chàng bất giác kinh hãi thầm, trận quái phong này rõ ràng do ai đó tạo nên chứ đâu phải tự nhiên, sao không thấy bóng ai cả? Lẽ nào khinh công của đối phương đã đến mức xuất thần nhập hóa như vậy?

Long Bình không khỏi toát mồ hôi lạnh nghĩ thầm:

- Tại sao mình xui xẻo như vậy không biết, lần đầu tiên hạ sơn đã gặp phải một nhân vật như vậy! Thật là se sẽ rình bắt ve sầu, lại gặp chim cắt rình phía sau.

Nhìn thấy sau không thấy bóng người Long Bình đành quay lại quan sát hai hán tử đưa thư.

Nhưng, hai hán tử đưa thư đã ngồi bất động, bốn mắt mở lớn kinh ngạc. Long Bình bất giác giật mình, trong một khoảng thời gian chớp mắt ấy, hai người đã bị điểm huyệt rồi!

Long Bình nhủ thầm:

"Lẽ nào hai việc này do cùng một người gây nên! Nếu thật sự hai việc này do một người làm thì võ công của người ấy cao thâm không thể tưởng được!" Long Bình im lặng quan sát một lúc lâu, bỗng thấy hai hán tử tỉnh lại. Hán tử mập lùn vừa tỉnh lại vội thò tay vào ngực, nhưng lục lọi một hồi lâu gã để nguyên tay như vậy không dám rút ra. mặt mày thất sắc.

Gã cao gầy cũng thất kinh hỏi lớn:

- Mất hết rồi hay sao?

Gã mập lùn nghiến răng nói:

- Lý Tiêu, ngươi lỗ mãng làm mất hết, một mình ngươi về lãnh tội đi!

Gã cao gầy cười lạnh nói:

- Ngươi muốn đẩy tội cho một mình ta sao? Rõ ràng thư với Kim Long Lệnh trong tay Ngô Sơn ngươi bị mất, ai biết được ngươi làm trò quỉ gì, giờ lại định đẩy trách nhiệm cho ta?

Thì ra gã mập lùn tên Ngô Sơn, gã cao gầy là Lý Tiêu.

Bỗng nghe Ngô Sơn nói:

- Không sai. Đồ để trong người ta. nhưng lúc đi giáo chủ đã căn dặn thế nào? Nếu ngươi không tự miệng nói ra thì kẻ địch làm sao biết được?

Hai người đánh mất thư với Kim Long Lệnh không lo tìm kiếm lại cứ ngồi đổ trách nhiệm cho nhau.

Lý Tiêu thấy tình hình không ổn họa lớn sắp đổ lên đầu hắn hai mắt láo liên, bỗng gã chỉ ra sau lưng Ngô Sơn kêu lớn:

- Huynh đệ, ngươi coi kia. không phải là Kim Long Lệnh sao?

Ngô Sơn vội quay đầu nhìn ra sau lưng. Lý Tiêu xuất kỳ bất ý ra tay điểm vào tử huyệt "Song Yên" dưới nách Ngô Sơn, cười ha hả nói:

- Huynh đệ, ta nói không phải Kim Long Lệnh mà.

sao lại còn quay đi nhìn làm chi! Thôi ngươi đi sớm, đại ca sẽ đốt cho ngươi ít tiền giấy.

Gã chưa nói hết câu, bỗng nín bặt, tay chân đờ ra.

tay phải vẫn dính trên người Ngô Sơn. Bất kỳ ai nhìn qua cũng đều biết gã giết chết Ngô Sơn, nhưng ai giết gã? Long Bình cách đó không xa lại nhìn không hề chớp mắt vẫn không phát hiện thấy điều lạ. Không biết vì nguyên nhân gì gã đột ngột thọ tử như vậy!

Ngạc nhiên chưa hết bỗng Long Bình thấy một đạo hào quang nhằm chàng bay tới! Long Bình vội lách người lui ra hơn nửa trượng.

Phập! Một tiếng, đạo hồng quang cắm vào thân cây chỗ chàng ẩn thân.

Ngưng thần nhìn kỹ, thì ra đó là một tấm thiệp lớn.

Cắm tấm thiệp vào thân cây là một công phu không thể tưởng tượng nổi. Trên tấm thiệp có in hình một con rồng vàng điêu khắc tinh vi đang vươn nanh múa vuốt trông sinh động như vật sống!

Nhìn kỹ tấm thiếp thấy viết:

"Kính thỉnh Bách Hoa Giáo Đồng giáo chủ túc hạ đúng ngày rằm tháng tư đến Thủy Long Đàn của bổn giáo, bản nhân có việc cơ mật cần bàn. Khi đến dự đại hội nhớ mang Kim Long Lệnh làm bằng!

Thanh Long Giáo chủ Thần Long Chư Thiên kính thỉnh,, Long Bình xem xong không hiểu kẻ giấu mặt muốn gì ở chàng. Hắn lấy trộm Kim Long Lệnh rồi tặng cho chàng, chẳng lẽ hắn bảo chàng đi dự hội?

Long Bình vội ôm quyền nói:

- Tiền bối phương nào, không biết có thể hiện thân để tiểu bối Long Bình làm lễ bái kiến!

Chỉ nghe tiếng trả lời như từ cõi u linh vọng lại:

- Nhân sinh hà xứ bất tương phùng!

Long Bình ngạc nhiên hỏi lại:

- Có phải ý tiền bối muốn vãn bối đến Thủy Long Đàn của Thanh Long Giáo?

- Ngươi có cái gan đó không?

Long Bình động tính hiếu kỳ:

- Thủy Long Đàn của Thanh Long Giáo có gì đáng sợ!

Một tràng cười ha hả cất lên:

- Khá lắm! Cuồng ngạo lắm! Chỉ cần ngươi không sợ là được rồi!

Long Bình cau mày hỏi lại:

- Còn tiền bối, lúc đó người có đến không?

- Ngươi đã nói không sợ mà! Còn hỏi ta làm chi?

- Không phải vãn bối sợ, thiết nghĩ đến lúc ấy tiền bối cũng có mặt, vãn bối được hạnh ngộ tiên nhan!

Chỉ nghe một tràng cười ha hả:

- ăn nói khéo lắm! Chỉ sợ lúc gặp ngươi không nhận ra ta.

Long Bình buông gọn:

- Chưa chắc!

- Lại cuồng ngôn nữa! Trừ phi tiểu tử ngươi luyện được thiên nhãn thông!

Long Bình đáp:

- Không cần thiên nhãn thông nhưng vãn bối tin chắc lúc gặp lại, lập tức nhận được ra tiền bối!

- Ngươi dám đánh cá không?

- Dùng vật gì đánh cá?

- Tiểu tử thật cuồng ngạo, đánh cá cái đầu ngươi?

- Còn tiền bối?

- Ta? Ha. ha? Ngươi định đổi đầu với ta? Ngươi chưa đáng đâu, thôi đổi một cái địt của ta lấy đầu ngươi vậy.

Dùng một cái địt, đánh cược lấy một mạng người.

Vậy mà lão còn nói "đổi một cái địt của ta lấy đầu ngươi vậy." Thêm một tiếng "vậy" làm như đổi như vậy còn chưa ngang giá. lão chịu thiệt thòi hơn chàng?

Long Bình cố gắng nín cười, làm như ra vẻ chắc thắng không do dự nói:

- Được, vãn bối chấp nhận điều kiện, có điều không biết lấy gì làm tin?

- Kích chưởng làm tin!

Long Bình nghe nói cả mừng nghĩ thầm:

- Chỉ cần ngươi hiện thân, coi như ta chắc thắng!

Chừng đó ngươi làm sao địt cho ra!

Chàng liền cao giọng nói:

- Tiền bối, xin mời! Vãn bối hầu giá!

Dứt lời giữ hữu chưởng chờ đợi.

Bỗng thấy từ trên tàng cây rậm rạp, một vật to tròn như quả cầu thịt khổng lồ bay ra. Long Bình chưa kịp nhìn rõ là vật gì thì hữu chưởng bị đánh "bốp, bốp, bốp" ba tiếng thoắt cái quả cầu thịt biến mất tung.

Thân pháp của đối phương cực kỳ nhanh nhẹn thiệt không bút nào tả xiết. Long Bình chắc chắn đắc thắng nào ngờ đến dung mạo đối phương cao thấp mập ốm thế nào cũng không kịp thấy.

Long Bình kinh hãi nghĩ thầm:

"Thật là dở khóc dở cười, cuộc đánh cá này tuy giống như một trò đùa.

nhưng thân là người võ lâm, một lời nói nặng bằng non, lẽ nào hứa rồi lại bỏ qua?" Chàng quay người gọi luôn mấy lượt vẫn không nghe tiếng trả lời, liền nghĩ:

"Việc này tạm gác lại, đến lúc đó hẵn hay. Đi Thủy Long Đàn lần này ngoài việc thăm dò tung tích phụ thân, nhân tiện tìm Mặc Thanh luôn thể!" Thế là quay lại lấy thiệp mời với Kim Long Lệnh cất vào người lúc nhìn lên đã không còn thấy xác của hai hán tử lúc nãy.

Long Bình cũng không có dư thời gian quan tâm đến hai gã. vội chạy ra khỏi rừng quan sát. Mắt thấy Liên Hoa Phong cách đó không xa. chàng vốn muốn tìm đến Bách Hoa Giáo tầm thù, liền giở khinh công thân pháp hướng Liên Hoa Phong chạy như bay.

Lúc hoàng hôn chàng đã đến trước Bạch Cốt Lâm.

Đến đây Long Bình không khỏi trù trừ, nhờ lão hòa thượng chỉ điểm mới thoát ra được, nhưng Cửu Đầu Điểu sư phụ không chỉ cho chàng những chỗ ảo diệu trong rừng giờ đây nghĩ tới việc xông vào rừng chàng không khỏi sởn tóc gáy.

Vừa lúc đó bỗng nghe tiếng thiếu nữ từ trong rừng vọng ra:

- Huy ca! Ngươi trốn ở đâu? Nếu không chịu lộ diện ta...

Long Bình nhìn lên, trước mặt chàng xuất hiện một thiếu nữ mỹ mạo như Ngọc Nữ, đang kinh ngạc nhìn chàng. Thấy Long Bình nhìn lên nàng nở một nụ cười như phù dung nở rộ, thật là nụ cười nghiêng nước nghiêng thành.

Long Bình nhìn thấy thiếu nữ, hồi ức về những tháng ngày đau khổ lúc còn ở Liên Hoa Phong tràn về, thì ra đó là Điêu Man công chúa! Dù căm hận đối phương đến xương tủy, nhưng vấn cố nở một nụ cười.

Thấy Long Bình cũng mỉm cười đáp lễ, nụ cười trên miệng nàng càng tươi, liền chạy đến trước mặt chàng, nói:

- Ta tên Đồng Điêu, còn ngươi?

Quả nhiên Long Bình không nhận lầm, mới mở miệng nói một câu đã lộ rõ bản tánh điêu ngoa. Song phương chưa quen biết mở miệng đã tự giới thiệu tên mình thật khiến người đứng đắn phải hổ thẹn.

Nghe đối phương hỏi tên họ mình, chàng biết chắc Điêu Man công chúa không thể nhận ra chàng nên thong thả trả lời:

- Tại hạ Mặc Thanh!

Điêu Man công chúa nghe Long Bình xưng Mặc Thanh, bỗng nhíu đôi mày liễu, đôi mắt không ngừng quan sát chàng, miệng không ngừng lẩm bẩm hai tiếng Mặc Thanh.

Long Bình thấy đối phương cứ lẩm nhẩm hai tiếng Mặc Thanh, chợt nhớ tới Mặc Thanh từng nói với chàng tên người có thể ăn được, không lẽ Điêu Man công chúa cũng biết công phu này?

Bất giác chàng cũng lẩm bẩm hai tiếng Đồng Điêu thử xem mùi vị thế nào!

Lúc đầu chàng đọc luôn mấy lần vẫn không nghe mùi vị gì nhưng hai tiếng "Đồng Điêu, Đồng điều nhắc đi nhắc lại càng nghe càng thấy ghét.

Bất giác hai tiếng Mặc Thanh từ trong lòng trỗi dậy, trước mắt chàng gã thư sinh Mặc Thanh bỗng hiện ra.

dáng nhỏ nhắn, môi cũng đỏ hồng tươi tắn như môi Điêu Man công chúa. đôi mắt linh lợi sắc sảo còn hơn Điêu Man công chúa.

Nhung chàng kêu thử mấy lần nào có nghe mùi vị gì, bực mình nghĩ thầm:

"Có lẽ Long Bình ta không có duyên với môn công phu này!" Bỗng nghe Điêu Man công chúa "ủa " một tiếng hỏi:

- Ngươi có bị bênh thần kinh không đó?

Long Bình giật mình vội cười nói:

- Không có, không có. Cô nương có gì chỉ giáo?

Điêu Man công chúa thấy chàng cười mà thần thái ngơ ngẩn như người say, cũng cười hì hì nói:

- Ta hỏi ngươi, Mặc Thanh là tên đủ của ngươi hay còn họ nữa?

Long Bình nói:

- Không! Tại hạ tên có một chữ Thanh!

Miệng chàng trả lời nhưng mắt vẫn chăm chú thưởng thức nụ cười của mỹ nhân.

Đồng Điêu nguyên đã rất đẹp, lúc này cười lại càng đẹp hơn. Long Bình không khỏi nghĩ thầm, thật đáng tiếc, người đẹp như vậy mà tên nghe đáng ghét.

Trong đầu chàng bỗng loé lên một tia sáng! Thì ra tên người vốn không thể ăn được, nói có mùi vị càng không thể có. Có điều dựa vào tâm yêu ghét mà đánh giá tên của một người.

Chẳng hạn, chàng hận thấu xương Điêu Man công chúa. cứ nói mãi hai tiếng Đồng Điêu tất nhiên cảm thấy ghét, bất kể đối phương mỹ mạo như tiên nữ cũng không thể phát sinh hảo cảm.

Ngược lại, chàng với Mặc Thanh gặp nhau không quá nửa ngày, nhưng tâm đầu ý hợp càng gọi càng nghe thân thiết, so lại lần trước Mặc Thanh nói mùi vị của tên người thật phù hợp.

Nghĩ ra được cái Mặc Thanh gọi là công phu thật ra chỉ để đùa mà thôi, Long Bình mừng rỡ lẩm bẩm một mình:

"Được rồi, ngươi gạt ta như vậy, chừng gặp lại phải cho ngươi biết Long Bình này lợi hại!" Điêu Man công chúa thấy chàng cứ kêu tên mình rồi nói lầm thầm gì đó, rồi lại nhìn chằm chằm, nàng cứ ngỡ đối phương lúc khẩn trương lúc cười cười rồi bất thần nói một câu không đâu vào đâu, cứ ngỡ đối phương quả thật người điên.

Điêu Man công chúa bất giác thở dài nói:

- Đáng tiếc! Đáng tiếc!

Long Bình khôi phục nét mặt sáng sủa vốn có của mình cười hỏi:

- Đáng tiếc điều gì?

Điêu Man công chúa buồn buồn nói:

- Đáng tiếc ngươi mắc một chứng bệnh kinh người mà không tự biết!

Tiếng cười chưa dứt bỗng thấy từ trong rừng chạy ra một chàng thiếu niên. Gã thiếu niên tuy khôi ngô tuấn tú nhưng đôi mày rậm rì giao nhau, gần như che khuất đôi mắt nhỏ. Nhìn mặt gã hiện rõ là con người âm hiểm sát nghiệp nặng nề.

Nhìn thấy gã thiếu niên Long Bình lập tức nhận ra đó là Lưu Huy, kẻ ngày trước nghe lời Điêu Man công chúa hành hạ chàng đủ điều. Bất giác máu giận trào sôi nhưng ngoài đôi mắt phát xạ những tia sáng kinh người ra. sắc mặt không lộ một chút biến đổi nào.

Điêu Man công chúa quay sang Lưu Huy la mắng trách móc một hồi mới quay sang giới thiệu với Long Bình. Nghe giới thiệu chàng là Mặc Thanh gã tỏ vẻ hơi ngạc nhiên nhưng trước nay gã quen tuân lệnh Điêu Man công chúa. liền bước đến gần tỏ vẻ thân thiện, định nắm tay chang.

Long Bình vốn căm hận hai người nào thèm thân thiện với kẻ thù, vội rút tay ra. giũ giũ tay áo, nói:

- Tay các hạ tanh hôi quá!

Lưu Huy bị Long Bình sỉ nhục bất giác nổi giận mắng lớn:

- súc sinh ngươi ở đâu chui ra mà dám đến đây chọc giận thiếu gia?

Gã chưa dứt lời, Điêu Man công chúa đã hét lớn ngắt lời:

- Ngươi không được mắng người như vậy. Ngươi thử ngửixem, không chừng tanh hôi thật.

Dứt lời nàng nhìn Long Bình cười thật ngọt.

Lưu Huy tức anh ách, nhưng thấy Điêu Man công chúa lên tiếng bênh vực đối phương hắn đành nuốt giận làm thinh.

Lại nghe Điêu Man công chúa lên tiếng:

- Mặc huynh đến đây có việc gì?

Long Bình cố nhịn cười nói:

- Ta đến cầu kiến giáo chủ của các ngươi!

Điêu Man công chúa nghe nói mừng khấp khởi, trừng mắt nhìn Lưu Huy nói:

- Thấy chưa. Mặc đại ca có việc cầu kiến Cô bà bà.

nếu không có ta. ngươi đắc tội với Mặc đại ca rồi nói làm sao với người.

Lưu Huy ấm ức trong lòng nhưng vẫn không dám nói gì. Điêu Man công chúa mỉm cười nói:

- Không phải ngươi cần gặp Cô bà bà sao? Mau theo ta đi gặp người, nếu không lát nữa trời tối lạc trong rừng thì khổ!

Dứt lời giơ tay định kéo tay Long Bình, Long Bình nào chịu để ả nắm tay, vội phất tay áo nói:

- Đâu đây có mùi khó ngửiquá!

Cái phất tay của chàng không biết vô tình hay cố ý dùng tay áo đẩy tay Điêu Man công chúa ra. Điêu Man công chúa như vô tình không hay biết chun mũi nói:

- Chắc có chuột chết đâu đây, thôi ta đi!

Dứt lời nàng lại muốn nắm tay Long Bình, chàng thối lui một bước nói:

- Cô nương, xin mời! Tại hạ tự đi được!

Điêu Man công chúa vẻ mặt thất vọng, quay sang cặp tay Lưu Huy đi thẳng vào rừng, Long Bình cũng vội nối gót theo sau.

Lối đi trong rừng ngang dọc chằng chịt, Long Bình định dùng trí thông minh hơn người của mình, cố nhớ đường đi nhưng quẹo qua quẹo lại một hồi, không còn nhớ đâu là đâu nữa đành phó mặc mệnh trời nhắm mắt đưa chân đi theo Điêu Man công chúa với Lưu Huy.

Đi được một lúc độ một tuần trà. Điêu Man công chúa đột ngột quay người lại, tay cầm một lưỡi truỵ thủ gí sát ngực Long Bình, cười lạnh nói:

- Tên tiểu tặc này dám múa rìu trước mặt bản công chúa. Hừ, quả có mắt không tròng! Ngươi tên gì? Đến đây có mục đích gì? Nói mau! Kẻo chết không toàn thây!

Long Bình cứ tưởng đã làm cho đối phương rối trí không lần rõ hư thực, nào ngờ bị đối phương gài bẫy mà không hay.

Rõ ràng Điêu Man công chúa đã sớm nhận ra chàng đến không có thiện ý, nhưng nàng thủy chung vẫn không lộ ra mặt chờ đến lúc dẫn dụ chàng vào Bạch Cốt Lâm mới xuất chiêu này, quả thật điêu ngoa hơn người.

Trong lúc bất thần, Long Bình không kịp thối lui, nhưng chàng biết Điêu Man công chúa không hạ độc thủ ngay nên trấn tĩnh lại, chờ Điêu Man công chúa dứt lời mới mỉm cười nói:

- Ngươi muốn ta nói thế nào? Ta tên Mặc Thanh, có việc đến cầu kiến Bách Hoa Giáo Đồng giáo chủ, ngươi tin thì tin, không tin thì thôi!

Điêu Man công chúa cười lạnh, nói:

- Hảo tặc tử! Đến nước nay mà còn nói cứng. Ngươi cầu kiến Cô bà bà ta có việc gì? Nói mau!

Long Bình hơi chột dạ. chàng vốn đến đây tầm cừu, đối phương hỏi tới vậy biết trả lời sao cho xuôi đây?

Trong lúc khẩn cấp, chợt động linh cơ nói:

- Ngươi tác chủ được sao?

Điêu Man công chúa cũng hơi giật mình, nhưng lập tức cười lạnh nói:

- Không cần biết ta tác chủ được hay không, ngươi phải đưa chứng cớ cho ta xem trước!

Long Bình nói:

- Được!

Chàng thò tay vào ngực áo, Điêu Man công chúa lập tức hét lớn:

- Không được vọng động! Trước mặt bản công chúa đừng hòng giở trò quỉ. Huy ca! Đến xem thử vật gì?

Lúc này Lưu Huy giận tràn hông, giờ có dịp phát tiết, mừng rỡ bước đến gần Long Bình, đưa tay gần mũi chàng nói:

- Ngươi chê tay thiếu gia tanh hôi, giờ cho ngươi ngửithêm.

Dứt lời hắn vươn trào chộp vào mũi chàng, khí thế mạnh mẽ vô cùng, nếu bị hắn chộp trúng thì sợ mất mũi như chơi. Long Bình thấy đối phương vô lễ không nhịn được ngửa mặt ra sau tránh trào đồng thời đề khí vận công phun ra một bải nước bọt.

Lưu Huy không kịp thu tay về, lòng bàn tay bị trúng nước bọt làm thành những lỗ nhỏ như tổ ong, lập tức rườm máu! Hắn từ nhỏ đến giờ, kẻ hầu người hạ sung sướng quen rồi làm sao chịu nổi đau đớn như vậy! Lập tức kêu la như heo bị cắt tiết!

Điêu Man công chúa thất kinh vội nhấn mạnh lưỡl truy thủ về phía trước.

Thân hình Long Bình như dính chặt vào lưỡl đao đối phương đẩy tới bao nhiêu thì chàng lui về sau bấy nhiêu, rõ ràng chàng có ý chọc tức đối phương chứ nào có coi Điêu Man công chúa ra gì!

Điêu Man công chúa lửa giận phừng phừng, điểm chân lao mạnh tới.

Long Bình nghiêng nhẹ người tránh qua một bên nhanh như ảo ảnh, tay áo đồng thời phất ra!

Điêu Man công chúa mất đã muốn thu thế nhưng không kịp nữa. té nhào xuống đất.

Long Bình chưa kịp đứng yên đã thấy Lưu Huy múa chưởng xông đến tấn công. Chàng nào có coi đối phương ra gì, chờ chưởng đối phương sắp chạm vào người liền giở bộ thân pháp thần ảo "Vạn biến phật ảnh,, xuyên qua bóng chưởng thoát ra ngoài. Đồng thời thi triển Tiên Hầu

chưởng pháp vỗ nhẹ vào bả vai Lưu Huy kêu lớn:

- đứng yên!

Nguyên một chưởng của chàng tuy nhẹ, nhưng với công lực của chàng, Lưu Huy làm sao chịu nổi, hơn nữa hắn đang ở thế công mạnh bất chợt đánh vào khoảng không lại bị đẩy một chưởng nơi vai đau nhói, không dừng lại được, hắn bị té chổng vó lên trời, mông bị rớt đánh bịch xuống đất đau thấu tâm can.

Lưu Huy không ngờ võ công của đối phương cao thâm như vậy, chưa kịp thấy đối phương xuất chiêu đã té lăn, tuy trong lòng kinh hãi nhưng vẫn không phục, tung người đứng dậy, lại xông vào đánh tiếp.

Bỗng nghe Điêu Man công chúa hét lớn:

- Lưu Huy! Còn chưa chịu lui ra?

Long Bình nhìn về hướng phát ra tiếng nói, trong bóng tối xuất hiện một đóa hoa hồng đỏ thắm như máu, tiếp theo một mụ già tóc bạc dắt tay Điêu Man công chúa chậm rãi bước tới. Thì ra là Bách Hoa Giáo chủ Bách Hoa bà bà Đồng Sầu.

Long Bình phát hiện ra trong bóng tối còn có thêm ba. bốn người nữa ẩn núp, trong lòng không khỏi kinh hãi thầm.

Bách Hoa bà bà đến cách chàng mấy bước mới dừng lại, đưa mắt quan sát chàng từ dầu đến chân, một lúc sau, mụ mới cất giọng lạnh như băng nói:

- Ngươi cần gặp bổn giáo chủ có việc gì?

Long Bình ngạo mạn nói:

- Tại hạ phụng mạng đua thư, không ngờ người của quí giáo vô lễ như vậy!

Bách Hoa bà bà thấy chàng cốt cách phi phàm, nói năng chững chạc biết là người có lai lịch không tầm thường, chỉ tiếc là tâm cao khí ngạo trước mặt mụ dám mắng môn hạ vô lễ, lại không làm lễ bái kiến.

Bách Hoa bà bà cười lạnh:

- Sư phụ ngươi là ai?

Long Bình vẫn vẻ cao ngạo:

- Hà tất phải hỏi! Xem thư khắc biết!

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu cau mày:

- Thư đâu, mau đưa ra?

Long Bình lấy thiệp mời trong ngực áo đưa ra trước mặt hươ hươ nói:

- Thư ở đây, có điều... phải đưa ta ra khỏi Bạch Cốt Lâm trước...

Bách Hoa bà bà cười âm hiểm:

- Nhóc con lớn mật, dám đặt điều kiện với ta. chẳng nhẽ ngươi sợ lão thân không dắt ngươi ra khỏi rừng?

Long Bình không thèm khách sáo, cất thư vào ngực áo, nói:

- Đồng giáo chủ, xin mời! Tại hạ thật không dám tin!

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu giận đến thất khiếu ra lửa hừ lạnh, nói:

- Ngươi nhất định đòi chết?

Long Bình cười nhẹ:

- Chưa chắc!

Bách Hoa bà bà tuy nổi giận, nhưng thấy đối phương càng cao ngạo mụ càng không dám lỗ mãng, cố nén giận, mụ cất giọng:

- Được, lão thân đưa đường!

Dứt lời, không thấy mụ chuẩn bị gì thân hình bỗng tung lên, nhanh như tên bắn.

Long Bình biết chắc một khi mụ chưa biết rõ lai lịch của chàng nhất định không thể ra tay một cách khinh xuất, vội thi triển khinh công bén gót.

Bách Hoa bà bà ghét gã thiếu niên cao ngạo định dạy hắn một bài học, trước tiên làm hắn điên đầu mới dắt ra khỏi rừng, nên giở hết tuyệt kỹ khinh công chạy như bay.

Chạy một hồi quay đầu nhìn lại thấy đối phương đuổi theo bén gót, bước chân nhẹ nhang như Lưu thủy hành vân không tỏ ra hấp tấp hay sợ hãi gì. Bất giác mụ phục thầm đối phương tuổi trẻ tài cao, liền gia tăng cước lực chạy như bay.

Thoáng chốc đã ra khỏi rừng, kẻ trước người sau dừng chân.

Bách Hoa bà bà không nhịn được, lên tiếng trước:

- Nhóc con, mau đưa thư đây!

Long Bình nhìn lên thấy tinh tú đầy trời, rõ ràng đã ra khỏi rừng liền cười hỏi lại:

- Các hạ là ai mà lại đòi thư?.

Bách Hoa bà bà nghe như tiếng sét ngang tai, trước nay chưa ai dám vô lễ với mụ như vậy, biến sắc mặt hét lớn:

- Súc sinh, ngươi là môn hạ của ai mà dám vô lễ như vậy, trách sao lão thân hạ thủ vô tình!

Giọng Long Bình vẫn bình tĩnh giễu cợt:

- Thật ra ngươi là ai? Nếu không mau báo rõ, ta đi đây?

Nói xong dợm bước bỏ đi.

Bách Hoa bà bà bị chọc giận đến cực điểm, tung người xuất chưởng, miệng mắng lớn:

- Đồ súc sinh vô tri, cho ngươi biết lợi hại của bổn giáo chủ!

Long Bình thấy mụ xông đến không thèm né tránh, cũng xuất một chưởng tiếp chiêu, miệng nói:

- Ai biết được ngươi là giáo chủ thật hay giả. thử tiếp ta một chưởng.

Từ đầu đến giờ Long Bình không dám để lộ thân thế, bởi chàng biết võ công chưa hoàn toàn thành tựu, vì chưa tìm được phụ thân luyện thành Thiên Lôi Chưởng.

Nhớ ngày trước ở Bạch Mã hồ, ba vị bá bá bị bại dưới tay Bách Hoa bà bà. đừng nói chi chàng vừa xuống núi kinh nghiệm giang hồ, kinh nghiệm lâm địch đều chưa có.

Nhưng chàng nhất định mượn cớ đưa thiếp mời để đến đây thứ nhất xem thử võ công mình đến mức nào, thứ hai thử xem kẻ thù của ba vị bá bá ghê gớm đến bực nào, vậy nên chàng cố không để lộ thân phận đồng thời bức Bách Hoa ba bà xuất thủ.

Bách Hoa bà bà không thèm tránh né, trực tiếp chiết chiêu chống đối, lửa giận như thiêu đốt tâm can, liên tiếp hạ sát thủ, tấn công liên hoàn, định xem chàng là môn hạ của môn phái nào mà táo gan như vậy?

Nào ngờ liên tiếp mấy chiêu đều bị Long Bình hóa giải nhẹ nhàng, chỉ thấy song chưởng chàng thoăn thoắt, lúc chưởng lúc chỉ, chiêu số quái dị, biến hóa vô cùng. Lại nữa thân pháp ảo diệu tuyệt luân hốt đông hốt tây thoắt trước thoắt sau nhanh nhẹn như ảo ảnh Rốt cuộc đánh một hồi Bách Hoa bà bà vẫn không nhìn ra chàng là đệ tử của môn phái nào.

Thấy chàng tuổi còn quá trẻ, một thân võ công kinh thế hãi nhân, bất giác mụ vừa giận vừa tức, vừa sợ vừa căm, nháy mắt đã công bốn năm chục chiêu vẫn không đụng được vạt áo chàng.

Nguyên Bách Hoa bà bà Đồng Sầu danh trấn võ lâm với môn binh khí quái dị là bông hồng cộng thêm với tâm địa ác độc, hạ thủ vô tình, dưới tay chưa để ai sống sót. Còn về thân pháp chưởng chỉ không phải cao minh lắm.

Nhưng mụ hoàn toàn không ngờ được một tên tiểu bối vô danh lại có thể bình thủ với mụ mấy chục chiêu liền.

Trong giang hồ ỷ lớn hiếp bé đã bị võ lâm chê cười, nếu dùng đến vũ khí độc môn thành danh thiên hạ để thủ thắng, thì sao còn dám chường mặt nhìn thiên hạ sao?

Nhưng đối phương ra tay chiêu số, mỗi lúc một quái dị, uy lực càng lúc càng kinh nhân, lại biến hóa vô cùng không chiêu nào giống chiêu nào.

Mụ nào biết Long Bình vừa xuất thủ đã thi triển Tiên hầu chưởng pháp nghênh địch. Bộ chưởng pháp này tuy chỉ có ba mươi sáu chiêu nhưng có mấy trăm thế biến hóa khác nhau, càng sử dụng càng thấy chiêu số quái dị hơn. Cho dù có dấu liên tiếp mấy ngày mấy đêm chưa chắc đối phương đã nhìn ra hai chiêu giống nhau.

Nhận định tinh tế, Bách Hoa bà bà thấy rõ nếu không sớm chế ngự đối phương thì cuối cùng sẽ bị đối phương chế ngự không sai. Đến nước này đâu còn nghĩ đến bối phận, hay sợ giang hồ

cười chê. Trong lúc bất cẩn lỡ bị bại thì oai danh gầy dựng cả đời chốc lát tan biến dưới tay đối phương. Thế là không kể gì đến sĩ diện, mụ công mạnh hai thế, lập tức rút lui khỏi vòng chiến lấy bông hồng cầm nơi tay gầm gừ:

- Không ngờ súc sinh ngươi cũng học được mấy quỉ chiêu, mau lấy binh khí ra chịu chết!

Lúc trước Long Bình tận mắt thấy ba vị bá bá liên tiếp thọ thương dưới bông hồng của mụ. Lần này mạo hiểm thử chiêu với đối phương chắc khó khăn lắm mới bảo toan mà rút lui, nào ngờ chưởng qua chỉ lại, càng đánh càng thấy nhẹ nhàng, tinh thần càng lúc càng sảng khoái. Đang lúc hăng say chiết chiêu tấn công đột nhiên Bách Hoa bà bà nhảy khỏi đấu trường đòi lấy binh khí ra tái đấu.

Nói về binh khí chàng cũng có một lưỡi truy thủ của Bạch Viên sư phụ tặng. Nguyên đó là một bảo bối hiếm có trên đời có thể cắt vàng chẻ ngọc, nhưng không thể dùng thay kiếm được.

Nhưng đang lúc hưng phấn, nào chịu để một khó khăn nhỏ làm mất hứng, nhớ lại ba năm nay luyện võ, đều dùng cành cây thay kiếm, sao không nhân cơ hội này thử xem kiếm pháp của mình ra sao?

Tâm đã quyết, Long Bình tiện tay nhặt một cành cây dưới đất, bẻ một đoạn làm kiếm, ngạo nghễ nhìn Bách Hoa bà bà nói:

- Đây là binh khí của ta!

Bách Hoa bà bà từ lúc lọt lòng đến giờ chưa từng thấy qua kẻ nào ngông cuồng đến mức ấy. Thân làm giáo chủ Bách Hoa Giáo, một trong ba giáo phái tiếng tăm nhất trong vũ nội, lại bị một tên vô danh tiểu tốt xem thường khiến mụ giận không biết để đâu cho hết.

Nghiến răng nghiến lợi không nói tiếng nào, huy động binh khí nhắm mặt chàng công tới.

Long Bình theo Bạch Viên ba năm, thời gian luyện kiếm dài nhất nhưng chỉ luyện duy nhất một pho "Địa Chi kiếm pháp" mà thôi. Pho kiếm này chỉ có mười hai chiêu thức nhưng mỗi chiêu thức lại ẩn chứa vô vàn biến hóa. nói cách khác mỗi chiêu thức tương đương với một pho kiếm.

Mỗi một chiêu thức ứng với một vị trong địa chi, khi thi triển uy lực vô song, chiêu thức lại tuôn trào liên miên bất tuyệt, một khi đã xuất thủ khó lòng hồi thủ Nên khi tập luyện Bạch Viên từng căn dặn nếu không phải lúc vạn bất đắc dĩ thì không được khinh xuất sử dụng.

Lúc này Long Bình không biết thi triển pho kiếm "Địa Chi kiếm pháp" thì có thắng nổi bông hồng trong tay Bách Hoa bà bà không, nhưng chàng không muốn lần đầu lâm địch lại sử dụng pho kiếm ấy! Ngặt một nỗi nếu dùng "Kinh điện kiếm pháp" thì lại sợ lộ tung tích nên cuối cùng đành phải thi triển chiêu "Ngưu giác di bảo" là một chiêu vốn thủ nhiều hơn công để nghênh địch.

Tuy nói là chiêu thủ nhưng khi thi triển uy lực kinh người, cành cây khô xé gió veo veo, kình phong lớp lớp, khiến Bách Hoa bà bà không khỏi kinh hãi thầm.

Bách Hoa bà bà thấy kiếm chiêu của đối phương uy mãnh nào dám chần chừ giở hết sở trường nghênh địch.

"Rộp" một tiếng nghe lạnh người, tay Long Bình bỗng nhẹ hẫng, thì ra cành cây trong tay chàng

gãy tiện chỉ còn lại một đoạn nhỏ cầm nơi tay.

Long Bình hồn phi phách tán, binh khí không còn, mà bông hồng trong tay Bách Hoa bà bà càng công càng gấp, chỉ thấy lớp lớp hồng quang bào phủ trên đầu Nguy cấp sinh trí, Long Bình thò tay vào ngực áo lấy thiếp mời ném vào mặt Bách Hoa bà bà hét lớn:

- Cầm lấy!

Thiếp mời bay xẹt đi làm thành một cầu vồng màu đỏ bay tới, Bách Hoa bà bà dùng tay bắt lấy. Long Bình nhân cơ hội đó, tung người nhảy ra ngoài, chạy như tên bắn xuống núi.

Bách Hoa bà bà ngưng mục nhìn thiếp mời thấy của Thanh Long Giáo Thần Long Chư Thiên, tỉnh ngộ lẩm bẩm:

- Thì ra là người của Thanh Long Giáo, thảo nào tên tiểu tử đó bản lĩnh kinh người, lại khinh mạn dường đó!

Nghĩ như vậy, mụ dừng lại không thèm truy đuổi.

Nhưng! Mụ đọc hết thiếp mời thấy đối phương không đưa Kim Long Lệnh bất giác máu giận trào sôi, hai lỗ mũi như ra lửa! Nhìn lại, bóng dáng của Long Bình đã mất hút trong bóng đêm từ bao giờ...

Phóng Tí Công

- Cứu cứu mạng! Cứu mạng!

Tiếng kêu cứu gấp gáp vang lên trong khu rừng thưa Theo tiếng kêu cứu nhìn thấy trong khu rừng thưa. một con suối rộng chừng hơn trượng. Bên bờ phía nam có một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi, đầu tóc rối bời, mặt mũi lem luốc, quần áo rách rưới ngồi trên bờ. Hai nách gã đang kẹp chặt đôi chân vừa to vừa ngắn.

Trên mặt nước, một cái bụng to như bụng trâu chửa nổi lềnh bềnh, như chứa đầy nước bên trong.

Người này chân bị gã thiếu niên kẹp chặt, bụng nổi lên trên mặt nước nhưng đầu vẫn chìm dưới suối. Thì ra hắn nhảy xuống suối tự vẫn nào ngờ được thiếu niên phát hiện cứu lên. Nhưng đối phương thân hình to lớn gã thiếu niên thể lực yếu ớt nên kéo được nửa chừng không kéo lên nổi nữa. Không may bị trượt chân té ngồi xuống đất, gã hoảng kinh khóc ròng kêu cứu liền liền Thật may cho gã. vừa lúc kêu cứu mấy tiếng, bỗng thấy một bóng người như làn khói nhạt, nhanh như cơn gió nháy mắt đã đến bên bờ suối. Thấy có người xuất hiện, gã thiếu niên vội kêu lớn:

- Đại ca! Đại ca làm ơn cứu giùm...

Người vừa xuất hiện không ai khác hơn là Long Bình vừa thoát khỏi tay Bách Hoa bà bà đêm trước.

Một ngày một đêm cắm cổ chạy thục mạng, đã cách xa Hoàng Sơn mấy trăm dặm đường. Vừa nghĩ chân nơi cánh rừng thưa. dựa gốc cây ngủ gà ngủ gật bỗng nghe tiếng hô hoán kêu cứu vội chạy tới.

Gã thiếu niên rách rưới dường như còn quá nhỏ không biết ứng phó, cứ ôm chặt hai chân của người bị nạn kêu cứu không lo kéo đầu người ta lên khỏi mặt nước, làm như vậy hóa ra hắn giết hại người ta chứ đâu phải cứu người.

Long Bình thấy tình thế không dám chần chừ, lướt người trên mặt nước nắm lấy một chân nạn nhân, sẵn đà kéo hắn bay lên, lúc còn ở trên không chàng đã nhẹ nhàng đỡ lấy lưng nạn nhân, từ từ đáp xuống tiện tay đặt hắn nằm xuống đất.

Long Bình chú mục nhìn nạn nhân đó là một lão già trạc thất tuần, râu tóc bạc trắng, mặt đầy những nếp nhăn hằn sâu, mặt mũi đều tím ngắt, hơi thở cũng không còn.

Long Bình áp tay vào ngực áo, vẫn nghe tiếng đập "thình thịch" nho nhỏ chứng tỏ tâm mạnh chưa dứt, còn có thể cứu sống.

Thời gian ở Bạch Mã hồ chàng cũng học được cách cấp cứu người ngợp nước, không do dự chàng xốc lão già dậy đặt lên lưng, áp chặt hai tay lão lên vai, lập tức khom người xuống cho bụng lão ép mạnh vào lưng chàng. Lão già lập tức thổ ra từng ngụm nước lớn!

Nhưng dường như chàng ép mạnh quá. nước phun ra bắn mạnh vào gáy chàng làm ướt hết mình mẩy đồng thời cảm thấy đau nhói sau gáy. Long Bình cảm thấy hơi bực mình nhưng đã cứu người thì phải cứu đến nơi đến chốn không lẽ làm nửa chừng rồi thôi.

Không ngờ đã qua khỏi một khoảng thời gian ăn hết bữa cơm mà nước trong bụng lão già cứ phun ra không dút, ngược lại càng lúc bắn ra càng mạnh, làm gáy Long Bình càng lúc càng đau đớn hơn.

Một điều lạ kỳ nữa nước chảy ra càng nhiều lão già trên lưng càng nặng! Lúc đầu Long Bình cứ ngỡ đứng lâu mỏi nên mới có cảm giác như vậy, nhưng khi nhìn xuống chân thấy hai chân lún sâu xuống đất.

Long Bình hoảng vía. biết đã gặp chuyện bất thường vội buông tay lòn người ra ngoài bỏ mặc thân thể lão già Nguyên thân thể lão già đang ở thế cong, Long Bình lòn ra ngoài làm đầu với chân tay chạm đất, lật ngang một cái tứ chi chổng lên trời, ngã ngửa bụng ra.

Định thần nhìn lại, chiếc bụng to như trâu chương của lão vẫn như cũ, không hề thấy nhỏ đi chút nào.

Long Bình cảm thấy kinh dị khôn tả. lẽ nào bụng lão không phải chứa nước? Vậy thì nước lão phun ra nãy giờ ở đâu ra?

Long Bình không ngăn nổi quan sát kỹ chiếc bụng khổng lồ to tròn như trái cầu da của lão, trong đầu chàng bỗng loé lên một tia sáng, chuyển động linh cơ, chàng cất tiếng cười sang sảng nói:

- Tiền bối! Còn chưa chịu thua sao?

Chỉ một câu nói của chàng như tiên đơn trị được lão già đang nằm bất động bỗng bụng lão run lên mấy lượt Thoắt cái Long Bình chưa kịp nhìn đã thấy lão già như u linh đứng trước mặt rồi.

Chỉ thấy tứ chi lão thô kệch ngắn ngủn, gần như không có cổ, lão đứng mà cao chưa tới ngực Long Bình. Cả người lão nổi lên chỉ có cái bụng to quá cớ, ngoài chiếc bụng ra tay chân ngắn không đầy hai thước Lão ưỡn chiếc bụng to phè dính vào người Long Bình, dạo cặp mắt ti hí nói:

- Khá lắm! Phí hết tâm cơ vẫn bị ngươi bức lão phu không đánh rắm không được!

Thì ra lão già bụng bự này là người đánh cược một cái rắm đổi lấy đầu của Long Bình.

Hôm ấy trong rừng, Long Bình chỉ nhìn thấy một quả cầu thịt xớt ngang qua chạm chưởng với chàng ba lượt Nhưng chàng thì không thể tin nổi một người lại không có tay chân. Nên trong lòng thắc mắc cứ ghi nhớ mãi dáng dấp quái dị của lão.

Không ngờ lúc nhìn thấy lão ngửa dưới đất chỉ thấy mỗi cái bụng với một cánh tay và chân. Cánh tay còn lại bị cái bụng bự che khuất. Nhu vậy lúc nhìn thoáng qua không phải cả thân hình lão giống như một quả cầu thịt sao? Chợt động linh cơ buột miệng nói bừa không ngờ buông tên trúng đích, đoán ngay ra lão.

Long Bình thối lui một bước ôm quyền thi lễ, nói:

- được bái kiến tôn nhan, vãn bối thật vạn hạnh, chuyện đã qua xin tiền bối đừng cố chấp!

Long Bình tiếng nói như vạy là đủ giữ lễ với bậc trưởng thượng nào ngờ vừa dút lời bỗng nghe lão hét như sấm:

- Cái gì? Tiểu tử ngươi dám giỡn mặt với lão phu?

Ngươi coi Đại Đồ Tiên này là hạng người nào?

Long Bình biết lão Đại Đồ Tiên (ông tiên bụng bự) này cũng là phong trần dị nhân như lão hòa thượng chàng từng gặp ở Hoàng Sơn dạo trước nên không dám thất lễ, vội nói:

- Không dám! Không dám! Vãn bối nào có gan trời như vậy, chỉ có điều không muốn tiền bối phải khó xử vậy thôi Đại Đồ Tiên vẻ mặt không vui nói:

- Khó xử? Hừ, làm gì có chuyện khó xử! Tửu Hồ Lô, ngươi lại đây hỏi hắn muốn bao nhiêu cái, ngươi làm thử cho hắn nghe!

Long Bình giật mình, không lẽ người ta muốn "hạ phong" (đánh rắm) bao nhiêu cái cũng được sao?

Chỉ thấy gã thiếu niên rách rưới lúc nãy bước tới, tươi cười hỏi:

- Đại ca muốn nghe bao nhiêu cái?

Long Bình thấy một già một trẻ người nào tính tình cũng khoáng đạt, lại có tính hoạt kê, nhất thời tính trẻ con sống dậy, cười lớn nói:

- Xin huynh đệ cho nghe thử mười cái!

Tửu Hồ Lô nhăn mặt như khỉ nói:

- Mười cái thôi! ít vậy, cho đại ca thêm mười cái!

Dứt lời chỉ thấy Tửu Hồ lô phùng má. lập tức nghe "bùm, bùm, bùm... " Hắn làm một hồi, không hơn không kém, đúng hai mươi cái. Đặc biệt cái nào cái nấy kêu lớn rõ giống như y nhau, Long Bình kinh ngạc, không ngờ thế gian có nhiều chuyện lạ lùng vậy?

Bỗng nghe Đại Đồ Tiên nói:

- Tửu Hồ Lô! Gần năm nay không gặp, công lực ngươi tinh tiến nhiều!

- Ủa! "Hạ phong" cũng là một loại nội công?

Bỗng nghe Tửu Hồ Lô cười nói:

- Sư thúc! Thổ Đàm Tử võ công còn tinh tiến hơn tiểu diệt nhiều Đại Bồ Tiên hỏi:

- Còn Thượng Văn, Diêm Quán với Mật Bình Nhi?

Tửu Hồ Lô nói:

- Ba người này không hơn được tiểu diệt nhưng cũng không kém hơn!

Lúc này Long Bình mới tỉnh ngộ thì ra một già một trẻ là sư thúc diệt Nhưng họ nói tới Thổ Đàm Tử (hũ giấm), Mật Bình Nhi (bình mật), Thượng Văn (chén gừng), Diêm Quán (hũ muối) chẳng nhẽ lại là tên người?

Nếu thật sự như vậy thì chắc sư phụ họ phải là một đầu bếp cừ khôi, không phải thì ai lại đặt tên cho chúng đệ tử lạ lùng vậy!

Tâm niệm chưa dút, bỗng nghe Đại Đồ Tiên nói:

- Tiểu tử ngồi xuống đây. Đã thua cuộc đành phải mang công phu đánh rắm này truyền cho ngươi chứ biết làm sao?

Long Bình nghĩ thầm:

"Thì ra cái đánh rắm mà lão đem ra đánh cuộc cũng có giá trị như vậy. Có điều công phu này nếu chỉ để thị uy chơi thì ta cũng không cần học." Long Bình chưa kịp trả lời đã thấy Đại Đồ Tiên trừng mắt nói:

- Sao? Ngươi dám xem thường công phu của lão?

Tửu Hồ Lô ngồi bên cạnh lập tức tiếp lời:

- Ngồi xuống đi! Đây là hồng phúc của đại ca đó, biết bao nhiêu người muốn học mà đâu có được.

Tửu Hồ Lô không nói còn khá. lời nói gã chạm đến ngạo khí Long Bình, nhưng chàng vẫn thủ lễ nói:

- Sư môn vãn bối nghiêm cấm học võ công phái khác, xin tiền bối rộng dung!

Chàng vừa dút lời, bỗng thấy cổ tay bị nắm chặt, Long Bình thất kinh hồn vía. không biết lão ra tay lúc nào.

Hôm trước kinh đấu với Bách Hoa bà bà chàng tự biết võ công của mình không đến nỗi kém, không ngờ chưa kịp thấy đối phương ra tay thế nào mà mạnh môn huyệt đã bị chế ngự rồi. Long Bình vừa định giở thế dĩ công vi thủ, bỗng thấy chân khí tản mác hết, toàn thân mỏi mệt rả rời không vận được chút công lực nào, giống như người không biết võ công vừa qua cơn bạo bệnh.

Đại Đồ Tiên buông tay nói với Tửu Hồ Lô:

- Hắn đã không muốn học thì ta đi vậy.

Long Bình tưởng lão chỉ trừng trị chàng tội chê võ công của lão thôi, khi buông tay chắc có thể khôi phục lại như thường, nào ngờ lão vừa buông tay chàng như đứng không vững, cố lắm mới khỏi té nhào ra đất.

Long Bình kinh hãi hồn phi phách lạc vội kêu lớn:

- Lão tiền bối! Lão tiền bối! Xin tha tội tiểu bối vô tri mạo phạm đến người...

Đại Đồ Tiên quay đầu lại:

- Không nói lôi thôi, ngươi có muốn học hay không?

Long Bình vốn tính kiên cường, càng bức hiếp càng không phục, chàng muốn phản kháng. Nhung tình thế trước mắt ở chốn thâm sơn cùng cốc, võ công mất hết nếu còn cứng đầu chờ lão đi rồi thì biết ai tiếp cứu?

Long Bình nghĩ thầm:

"Giờ ta cứ làm như chịu học, chờ công lực phục hồi thì học hay không còn do Long Bình này, lão dạy mặc lão ta không luyện thì lão làm gì được?" Nghi xong liền nói:

- Tiền bối! Vãn bối chịu học rồi!

Đại Đồ Tiên cười nói:

- Kỳ thực ngươi muốn không học cũng không được! Bởi ngươi đã bị ta dùng Phóng Tí (đánh rắm) Công xuyên đủ bách huyệt, nếu ngươi không luyện vĩnh viễn không thể phục hồi công lực.

Long Bình nghe xong xuất hạn mồ hôi.

Trời chập choạng tối, Đại Đồ Tiên đem khẩu quyết luyện công truyền thụ cho Long Bình. Lão chỉ nói qua một lượt, Long Bình đã thuộc làu. Đại Đồ Tiên không tin bảo chàng đọc lại, Long Bình đọc một hơi không sót chữ nào. Đại Đồ Tiên vẫn chưa tin nói chuyện khác một hồi rồi bảo chàng đọc lại, Long Bình vẫn đọc không sót một chữ.

Đại Đồ Tiên vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ nói:

- Hay lắm! Phóng Tí Công của sư môn ta chắc phải nhờ ngươi phát dương trong chốn giang hồ! Bây giờ ngươi bắt đầu luyện tập được rồi, trong một khắc thấy công hiệu.

Long Bình chiếu theo khẩu quyết, bắt đầu luyện công, nháy mắt chân khí lập tức tề tựu nơi đan điền, nhưng bỗng thấy hậu môn nhột nhạt không nhịn được làm luôn mấy tiếng "bùm, bùm, bùm... " Tuy mùi khó ngửitràn ngập không gian, nhưng cảm thấy sảng khoái dị thường, thậm chí chàng có cảm giác như từ bé đến giờ chưa từng được sảng khoái như vậy, công lực bất giác cũng phục hồi quá nửa.

Long Bình cả mừng quên mất điều chàng nghĩ lúc nãy, thế là chàng tiếp tục luyện, nhưng cứ mỗi lần chân khí kinh qua "Bách Hội huyệt" thì y như rằng không nhịn được làm luôn một tràng. Làm Long Bình dở khóc dở cười.

Môn công phu mà Đại Đồ Tiên gọi đùa là "Phóng Tí Công" nguyên tên gọi Bách Hội Công, đây là môn công phu đặc dị khác hẳn với các loại nội gia công phu thông thường. Có điều muốn luyện môn này phải có căn bản nội công trước. Căn cứ vào nội công cao thấp mà mức thành công của Bách Hội công cao thấp khác nhau, nhưng trước khi hai môn công phu hòa lẫn vào nhau, để phát huy công hiệu thì phải đánh rắm luôn mấy hồi nên Đại Đồ Tiên mới đặt tên là "Phóng Tí công." Lại nghe Đại Đồ Tiên nói:

- Hậu sinh khả uý! Hậu sinh khả uý! Ngươi ngoan ngoãn ngồi đây luyện tiếp, luyện đến khi chân khí kinh qua Bách Hội huyệt mà không còn đánh rắm nữa thì công phu đạt thành. Hẹn gặp ngươi ở Thủy Long Đàn Thanh Long Giáo.

Cả một đêm luyện tập miệt mài không nghỉ ngơi, đến rạng đông hôm sau, Long Bình quả nhiên luyện đến mức chân khí kinh qua Bách Hội huyệt mà không buồn đánh rắm nữa nhưng mồ hôi tanh tưởi xuất hạn dầm dề.

Đang lúc hưng phấn, chàng nhảy xuống suối vùng vẫy một hồi, sau đó tiếp tục lên đường.

Chàng vừa cất bước bỗng phát hiện thấy có kẻ rình rập theo sau.

Trong lòng hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn làm như không hay biết, bước chân chậm hơn cũng không nhanh hơn cứ như vậy tiến bước.

Long Bình vừa đi vừa nghĩ:

"Kẻ này là ai? Không lẽ Đại Đồ Tiên với Tửu Hồ Lô? Hay là người của Bách Hoa Giáo?" Thoáng chốc đã ra khỏi rừng thưa.

Bỗng Long Bình đưa tay lên ngực áo kêu lớn:

- Ủa! Sao đâu mất rồi?

Dứt lời vội vàng quay người chạy trở vào rừng, thoáng chốc đã đến bờ suối, chàng nhìn chỗ nọ ngó chỗ kia như đang tìm kiếm vật gì.

Nhưng tìm cả buổi vẫn không tìm được cái gi, Long Bình vẻ mặt vô cùng thất vọng.

Tìm nơi bờ suối không thấy, Long Bình đành quay sang tìm theo dọc đường.

Chờ chàng đi khuất, bên bờ suối xuất hiện một thư sinh chừng hai mươi tuổi, thân hình cao gầy, tay phe phẩy quạt phong tư cốt cách phi phàm.

Gã thư sinh này thoạt nhìn yếu ớt như không chịu nổi một con gió, nhưng gã đi lại nhanh nhẹn vô cùng.

Dường như gã giám sát Long Bình lâu lắm rồi, chờ chàng đi khỏi là gã lập tức xuất hiện, cứ mấy chỗ Long Bình sơ suất bỏ sót gã vạch tìm kỹ lưỡng. Nhưng vạch tìm hồi lâu gã vẫn không phát hiện ra vật gì.

Gã thư sinh đang ngạc nhiên nhìn quanh, bỗng nghe sau lưng có tiếng kêu lớn:

- Đại ca! Đại ca tìm gì vậy?

Thần bí khôn lường

Gã thư sinh hoảng kinh quay người lại, đã thấy Long Bình đứng sau lưng tự bao giờ, đang chắp tay sau lưng mỉm cười nhìn gã. Gã thư sinh buột miệng hỏi:

- Ngươi đánh mất vật gì?

Long Bình mỉm cười:

- Ta nào đánh mất vật gì, chỉ bỏ quên một cái đánh rắm mà thôi!

Gã thư sinh nghe nói biết đã mắc bẫy Long Bình, thẹn quá hóa giận hừ lạnh nói:

- Các hạ lắm tâm cơ! Tần Lực này chuyên đi săn không ngờ hôm nay bị chim mổ mắt! Ngươi chờ đó rồi sẽ thấy!

Long Bình mỉm cười nói:

- Kỳ thực các hạ lén lút theo sau người, hành động thiếu quang minh chính đại, ngươi thật sự muốn gì ở ta?

Gã thư sinh tự xưng Tần Lực không trả lời quay người bỏ đi. Nhưng gã quay sang hướng đông đã thấy Long Bình đứng chặn đàng đông, gã quay sang tây đã thấy Long Bình đứng chắn đàng tây. Bất cứ gã quay sang hướng nào đều bị Long Bình dùng thân pháp cực nhanh chắn lối đi.

Tần Lực nổi giận hét lớn:

- Tiểu tử ngươi muốn chết? Nếu còn chưa chịu tránh đường thì đừng trách bản thiếu gia hạ thủ vô tình Long Bình cười nhẹ:

- Chỉ cần ngươi báo rõ lai lịch, đến đây có việc gì, ta lập tức để ngươi đi.

Tần Lực tức giận đầy bụng, nhưng thấy đối phương khinh công thân pháp quá sức cao cường, chắc là võ công cũng phi phàm, lỗ mãng động thủ sợ không kịp hồi thủ thoát thân.

Đã biết bất định lẽ nào còn động thủ để mang họa vào thân, lập tức đổi giận mỉm cười, ồm quyền thi lễ nói:

- Xin hỏi các hạ cao danh quí tánh?

Long Bình nói:

- Ngươi hỏi làm chi?

Tần Lực vẻ mặt hòa hoãn nói:

- Nhân sinh hà bất tương phùng, đã không oán cừu, hai ta nên kết làm bằng hữu, trên giang hồ sóng gió cũng khá nương tựa nhau. Tiểu sinh tên Tần Lực.

Long Bình thấy đối phương chuyển cứng sang mềm, lập tức dặn lòng phòng bị bởi chàng sợ

nhất là loại người này.

Chàng cũng vội vòng tay thi lễ nói:

- Tiểu đệ là Mặc Thanh.

Tần Lực nghe đối phương tự xưng Mặc Thanh bất giác đưa mắt quan sát kỹ đối phương. Một lúc sau mới cất tiếng hỏi:

- Mặc huynh tên chỉ có một chữ Thanh?

Long Bình gật đầu:

- Đúng vậy!

Tần Lực liền mỉm cười nói:

- Tiểu sinh có một người bạn thân, hắn cũng tên Mặc Thanh.

Long Bình nghe nói mừng rỡ hỏi lại:

- Bạn huynh đài cũng tên Mặc Thanh, hiện giờ hắn ở đâu?

Tần Lực ngạc nhiên hỏi:

- Huynh đài cũng quen biết hắn?

Long Bình hồ hởi:

- Đúng vậy, tại hạ với gã có duyên gặp một lần. Hai người nói chuyện tâm đầu ý hợp. Tần huynh biết hiện giờ hắn ở đâu, xin nói cho biết đệ cũng có ý đi tìm hắn.

Tần Lực hơi biến sắc mặt nhưng chỉ thoáng qua. gã trấn tỉnh trả lời:

- Tiểu sinh cũng đang đi tìm hắn, nếu Mặc huynh không chuyện gì sao không kết bạn cùng đi một thể, dọc đường có gì tương trợ nhau!

Long Bình nghe xong mừng như bắt được vàng, hai người song song tiến ra khỏi rừng.

Trời đổ tối, Long Bình với Tần Lực đến một tiểu trấn, tên gọi Hoành Thuyền Độ. Hai người chọn một khách điếm đặt phòng nghỉ ngơi.

Tần Lực gọi tiểu nhị đem rượu thịt lên phòng để hai người đối ẩm.

Từ thùa cha sinh mẹ đẻ tới giờ Long Bình nào có biết mùi vị rượu ra sao. Hớp thử một ngụm thấy cay xè vội từ chối không uống nữa.

Tần Lực nào chịu uống một mình, ép Long Bình uống luôn ba chén. Uống xong ba chén mặt mày chàng đỏ lừ, Tần Lực lắc đầu nói:

- Huynh đệ! Xem ra ngươi không biết uống rượu, thật đáng tiếc! Đáng tiếc!

Hai người đồng hành mấy ngày nay, đã trở nên thân thiết nên xưng hô cũng có khác, huynh huynh đệ đệ thân mật vô cũng.

Long Bình tuy chỉ mới ba chén nhưng đã thấy nóng như lửa đốt, đầu óc cũng cảm thấy hơi quay cuồng.

Nghe Tần Lực nói đáng tiếc vội hỏi lại:

- Đại ca! Không biết uống rượu có gì đáng tiếc?

Tần Lực cười nói:

- Đệ không biết uống rượu tất nhiên không biết được lạc thú trong uống rượul nhưng từ từ đệ uống được nhiều rồi tự nhiên lĩnh hội được.

Long Bình lắc đầu cười khổ nghĩ thầm:

"Lạc thú kiểu này không cần hưởng cũng không sao!" Bỗng thấy Tần Lực rót đầy hai chén rượu nói cạn một chén cuối cùng rồi ăn cơm. Thấy Tần Lực ép nhiều lần Long Bình không tiện từ chối, vừa bưng chén rượu lên bỗng nghe "cốc! cốc!" mấy tiếng gõ cửa Tần Lực trầm sắc mặt quát khẽ:

- Vị nào?

Chỉ nghe hai tiếng "cốc, cốc" trả lời.

Tần Lực hừ mạnh nói:

- Tôn giá có gan xin đừng bỏ đi!

Chống một tay xuống bàn tung người ra cửa. đồng thời nhanh như chớp đẩy cửa ra.

Bên ngoài trống không nào có thấy bóng người, Tần Lực hừ nhẹ tung người bay lên nóc nhà.

Long Bình thấy Tần Lực hơi quá đáng, đâu phải lúc nào cũng có người chăm bẳm theo phá đám. Đang thầm trách Tần Lực quá nóng nảy bỗng thấy bên tai trái một luồng cuồng phong lướt qua.

Long Bình quay đầu nhìn sang, luồng gió bỗng chuyển sang bên phải, Long Bình tỉnh ngộ biết có cao nhân xuất hiện, định đề khí tung người lên. Bỗng thấy bầu rượu xê dịch vị trí, tiện tay nhấc thử, thấy nhẹ hẫng.

Long Bình vốn rất cẩn thận, chàng không tin trong nháy mắt như vậy mà ai đó đã đổ hết rượu trong bầu, liền giở nắp ra bên trong khô khốc, rõ ràng bầu rượu đã bị đối phương lấy đi, để lại chiếc bầu không.

Long Bình một thân võ công không phải bình thường vậy mà đối phương làm trò quỉ trước mặt vẫn không hay biết.

Long Bình rùng mình, khinh công của đối phương đã đạt đến cảnh giới xuất quỉ nhập thần Nhưng không lâu sau Long Bình trấn tỉnh lại, người mới đến chắc cũng là phong trần dị nhân trong giang hồ, mục đích chủ yếu là lấy rượu chứ không hề có ác ý, nên cũng không bận tâm nữa.

Ngay lúc đó Tần Lực bước vào phòng, Long Bình vội hỏi:

- Đại ca có gặp ai không?

Tần Lựctrảlời trơn tru:

- Một người võ công cũng khá. đánh lén huynh một chiêu rồi chạy mất.

Long Bình nghĩ thầm:

"Đối đáp trơn tru lắm!" Vội hỏi:

- Kẻ đó hình dáng ra sao?

Tần Lực đáp:

- Huynh cũng không thấy rõ, chắc là bọn trộm cướp thường thôi!

Dứt lời ngồi xuống ép Long Bình uống rượu.

Nguyên Long Bình định kể cho Tần Lực nghe việc có người đến lấy bầu rượu đi, nhưng thấy gã nói dối trơn tru như thật, biết gã có ý đồ nên làm thinh bưng chén rượu uống cạn.

Tần Lực thấy chàng uống cạn cũng cười cười cạn chén, nhưng nhấc bầu rượu thấy nhẹ hổng cứ tưởng chàng đã uống hết, liền dặn tiểu nhị mang thêm hai bầu nữa.

Long Bình thấy Tần Lực kêu thêm hai bầu rượu vội nói:

- Đại ca. tiểu đệ không thể hầu đại ca được nữa. tiểu đệ Chàng chưa dứt lời bỗng thấy Tần Lực gục xuống bàn, hai mắt trợn ngược. Long Bình thất kinh vội lay Tần Lực kêu luôn mấy tiếng.

Nguyên chàng cứ ngỡ Tần Lực bị ám toán nhưng quan sát kỹ không thấy thương tích gì, càng kỳ lạ hơn nữa nét mặt gã tựa như cười mà không phải cười trông giảo hoạt vô cùng.

Long Bình kêu thêm một tiếng gã vẫn không lay tỉnh liền đỡ lên giường. Lúc đó tiểu nhị đã mang rượu lên, để trên bàn.

Bỗng nghe tiểu nhị nói:

- Quan khách có cần kêu thêm đồ ăn xin dặn tiểu nhân! Long Bình thấy lúc này cả mâm đồ ăn, hai người chưa ăn được bao nhiêu nên nói:

- Không cần đâu, ngươi đi được rồi!

Long Bình bước ra khép cửa lại rồi quay sang bàn ăn, thức ăn đầy mâm lúc nãy giờ chỉ còn trơ lại mấy cái dĩa không, thảo nào tiểu nhị hỏi có cần thêm đồ ăn không?

Ngay lúc đó bỗng nghe tiếng gõ cửa "cốc, cốc." Long Bình cau mày không nói tiếng nào lướt êm đến sau cánh cửa. chờ tiếng gõ cửa vang lên lần hai mới kéo mạnh cửa vào, chỉ thấy một tiểu nhị khác hai tay bưng một hộp nhỏ.

Vừa thấy chàng liền đưa qua nói:

- Công tử có một vị quan khách dặn tiểu nhân đưa vật này cho công tử.

Long Bình ngẩn người, tiếp lấy giỏ ra xem bên trong chỉ có một mảnh giấy viết bốn chữ:

"Tiểu tâm nhã tặc,, Long Bình giật mình quay đầu nhìn lại, hai bầu rượu để trên bàn đã không cánh mà bay. Lúc quay ra tên tiểu nhị cũng biến mất tung.

Lửa giận trào sôi, Long Bình khóa trái cửa lại, phóng người ra cửa sổ.

Bên ngoài trời đêm tịnh mịch bỗng nghe:

- Hà. rượu xứ này uống cũng tạm được!

Long Bình kinh ngạc vội lần theo tiếng nói để đi tới, tiếng nói phát ra từ một căn phòng. Long Bình đến bên cửa sổ nhìn vào, trên chiếc bàn đặt sát cửa sổ có hai bầu rượu, đồ ăn trên bàn cũng tương tự như trên bàn trong phòng chàng lúc nãy, có ba tên đại hán lưng hùm vai gấu đang ngồi ăn ngốn ngấu.

Long Bình mắng thầm:

"Hảo tặc tử, ăn trộm mà còn lớn lối, cho các ngươi nôn hết rượu thịt ra mới biết bản thiếu gia lợi hại." Tâm niệm chưa dút bỗng nghe một tên nói:

- Ủa! Sao giờ này mà chưa thấy hương chủ ra tay?

Long Bình nghe nói giật mình, chàng tuy chưa có chút kinh nghiệm giang hồ nhưng ở Bách Hoa Giáo ba năm trời chàng cũng biết thế nào là hương chủ, đường chủ. Đó toàn là những tay cao thủ nhất nhì trong giáo, cũng là những thủ hạ đắc lực của giáo chủ.

Long Bình thầm nghĩ:

"Thì ra các ngươi đến đây lam trò quỉ, hừ coi các ngươi định hại ai cho biết?" Bỗng nghe một đại hán, trong phong hét lớn:

- Kẻ nào dám cả gan múa rìu trước mắt lão gia?

Long Bình không biết hắn nói ai, xem ra bọn chúng võ công không ra gì, quyết không thể phát giác ra chàng bên ngoài cửa sổ. Vừa định phóng lên mái ngói bỗng nghe tiếng thét lớn:

- Tiểu tử, ngươi chán sống rồi...

Tiếp theo là tiếng chén bát bể loảng xoảng, thoắt cái tất cả đều yên lặng, cả tiếng nói chuyện cũng không nghe thấy.

Long Bình ghé mắt nhìn vào cửa sổ, ba đại hán trong phòng kẻ đang giơ tay, người đang há miệng nhưng tất cả đều bất động, chứng tỏ bị người điểm huyệt.

Long Bình kinh hãi nghĩ thầm:

"Thì ra còn có kẻ khác nhưng người này nháy mắt đã chế ngự ba đại hán kia. thật võ công đã đến mức siêu phàm." Bỗng nghe mát lạnh gáy, tiếp theo là một tiếng cười nhẹ:

- Tiểu tử có gan theo ta không?

Long Bình tức tốc xoay người lại, thấy trên đỉnh mái nhà đối diện có một bóng người lướt đi.

Long Bình mím môi điểm chân tung người lên mái nhà đuổi theo, trong bóng đêm mờ ảo, đối phương nhanh như một con mèo vượt mái ngói đi vun vụt, Long Bình nghiến răng nói:

- Ngươi có bay lên trời ta quyết theo kỳ được!

Liền thi triển khinh công đề tung thuật đuổi gấp.

Nháy mắt đã ra khỏi tiểu trấn, bóng người nhắm hướng rừng trúc chạy như bay, Long Bình cũng gia tăng cước lực đuổi theo bén gót. Nhưng tiến vào rừng đã không thấy bóng dáng đối phương đâu chỉ nghe tiếng sóng vỗ vào bờ rào rát bên ngoài rừng vọng vào.

Long Bình ra khỏi rừng thấy một con sông rộng chừng vài chục trượng nước chảy rất xiết. Giữa dòng, một chiếc thuyền buồm cực lớn đang thả neo cách bờ chừng ba trượng.

Trên thuyền đèn đuốc sáng rực, người đi lại tấp nập nhưng không nghe một tiếng ồn ào vọng ra. Long Bình nghĩ thầm:

"Thì ra hắn ở trên thuyền này, nhưng không biết hắn dẫn dụ mình đến đây có dụng ý gì?" Long Bình ẩn mình trong rừng trúc quan sát hồi lâu vẫn không thấy gì khả nghi. Vừa muốn lên thuyền thám thính cho rõ thực hư lại ngặt vì người trên thuyền chưa đi nghỉ, sợ có điều bất tiện nên còn đang do dự.

Bỗng thấy một bóng người xuất hiện cạnh bờ sông, đã nghe hắn quát lên một tiếng, tung người đáp xuống đầu thuyền, thân pháp tuyệt mỹ. Người trên thuyền xúm lại trao đổi với hắn một hồi, vì cách quá xa nên Long Bình không nghe được tiếng nào.

Chỉ có điều nhìn thấy thân pháp của người mới đến, chứng tỏ võ công hắn không kém, như vậy nhân vật trong thuyền kia cũng không phải người thường.

Bỗng nghe tiếng bước chân nặng nề vang lên. Long Bình nhẹ nhàng bước đến gần xem thử, thì ra ba đại hán bị điểm huyệt trong phòng lúc nãy, nhưng giờ này cả ba nhăn mặt nhíu mày, thảm não vô cùng. Hai người trong bọn đang khiêng một cánh cửa. trên đó có một người đang nằm mê man.

Long Bình giật mình nhìn lại, trông quần áo giống như Tần Lực. Ngưng thần nhìn kỹ, không phải hắn thì còn ai nữa?

Long Bình chấn động, thì ra chàng bị đối phương dùng kế điệu hổ ly sơn để bắt cóc Tần Lực. Đang lúc định tung người xông ra cứu Tần Lực.

Bỗng nghe trong rừng vọng ra một tiếng cười lạnh:

- Ngươi coi tên tiểu tử đó có ngốc không?

Long Bình giật mình quay lại, lời nói này rõ ràng cố ý để cho một mình chàng nghe. Long Bình quay nhanh lại, trong rừng tối đen, ngoài tiếng gió thổi xào xạc nào thấy bóng người.

Lúc quay đầu lại, ba đại hán đã khiêng Tần Lực xuống một chiếc thuyền nhỏ chèo thẳng ra thuyền lớn Long Bình nộ khí ngất trời, rõ ràng kẻ trong rừng cố ý quấy phá không cho chàng kịp cứu Tần Lực, một khi lên thuyền lớn rồi muốn cứu càng khó hơn.

Quay vào rừng hừ lạnh nói:

- Đồ chuột nhắt, núp trong bóng tối hại người, nào phải hảo hán. Có gan hiện thân phân tài cao hạ!

Trong rừng bỗng nghe vang lên tiếng cười ha hả:

- Ngốc tiểu tử, ngươi ngứa xương hay ngứa tay?

Nếu ngứa xương lão phu đành thúc thủ, còn ngứa tay thì chờ một lát, đánh thì đánh lão phu nào có sợ ngươi?

Dứt lời bỗng nghe tiếng chóp chép vang lên, Long Bình giật mình đề khí tung người bay qua.

Chưa được mấy trượng đã thấy một lão già râu tóc như sương, mặc một chiếc áo rách bươm đang xếp bằng ngồi dưới đất.

Trước mặt lão để một chiếc tô lớn mẻ miệng đựng đầy thức ăn lộn xộn đủ thứ, bên cạnh còn để ba bầu rượu.

Lão vén tay áo rách để lộ một cánh tay đen đũa.

móng tay dài như vuốt quỉ, bốc đồ ăn, một tay nâng rượu ăn ăn uống uống cao hứng vô cùng.

Long Bình thấy mấy bầu rượu với thức ăn lập tức tỉnh ngộ, thì ra những trò quỉ lúc nãy là do một tay lão làm, bất giác lửa giận lại bốc cao định xông tới.

Bỗng lão nhân ngẩng đầu lên, hai luồng tỉnh quang bén nhọn hơn bảo kiếm bao trùm lấy Long Bình.

Thoáng chốc đôi mắt lão trở nên hiền dịu khi phát hiện ra Long Bình, lão nhe răng cười nói:

- Không phải ngươi định cứu người sao? Bây giờ đi được rồi!

Long Bình bất giác không tự chủ được quay người chạy ra khỏi rừng. Lúc này đèn đuốc trên thuyền đã tắt quá nửa. chỉ còn trong khoang đèn đuốc vẫn còn sáng như cũ, trên thuyền không thấy kẻ qua người lại nữa chắc đã đi nghỉ ngơi hết rồi.

Long Bình nghĩ thầm:

"Lão nhân này quả luyện được thiên nhãn thông, ngồi trong rừng mà biết được việc trên thuyền!,, Không chần chừ, chàng tung người đến bờ sông, khoảng cách ba trượng đối với chàng chẳng có ý nghĩa gì, chỉ thấy thân hình chàng lướt nhẹ trên mặt nước như một làn khói đáp nhẹ trên đầu cột buồm.

- Thật là ngòi nhỏ làm lật thuyền vượt đại dương!

Long Bình chưa đứng vững đã nghe một câu nói như vậy, điều đáng kinh ngạc hơn là câu ấy do chính Tần Lực nói.

Bỗng nghe một giọng nói lạnh lùng, không giận mà nghiêm khiến người nghe không khỏi nổi da gà.

- Lại còn dám mở miệng nói như vậy! Bị người đổi chén rượu mà cũng không hay!

Tần Lực tiếp lời:

- Con thấy gã là một tên nhà quê mới ra khỏi lều tranh, không có chút lịch duyệt giang hồ, làm sao phát hiện thủ pháp hạ mê dược trong rượu. Theo con đoán việc này chắc còn có uẩn khúc bên trong, nếu không làm sao hắn khách sáo với con như vậy, còn đỡ con lên giường nằm?

Long Bình nghe ra tỉnh ngộ, rõ ràng Tần Lực không phải người tốt định dùng mê được ám toán chàng. Vậy ra lúc nãy lão nhân trộm rượu đã đổi chén rượu giải nguy cho chàng còn Tần Lực bị sập bẫy của chính mình nên bị mê man.

Long Bình nghiến răng mắng thầm:

"Được rồi, ngươi muốn gia hại ta. chờ rồi xem, cho ngươi biết thiếu gia lợi hại." Bỗng nghe giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Ngươi nói tiểu tử đó không phải họ Mặc, thật ra hắn là môn hạ ai?

Tần Lực nói:

- Tên tiểu tử tuy quê mùa nhưng thông minh tuyệt đỉnh, nên con chưa dám "đả thảo kinh xà." Có điều chỉ cần hắn không nghi ngờ gì thì sớm muộn cũng biết được hắn là ai?

Giọng lạnh lùng vang lên:

- Ngươi với hắn đã không có thâm cừu thì thôi, sớm lo việc chính là trọng.

- Không! Hắn tốt với Mặc Thanh, con quyết không tha hắn!

Long Bình cau mày, "hắn tốt với Mặc Thanh," câu nói sao nghe chói tai vô cùng. Tại sao không thể tốt với Mặc Thanh chẳng lẽ hắn không cho bằng hữu giao hảo với người khác?

Lại nghe giọng nói của Tần Lực:

- Nhưng phụ thân yên tâm, lần này con quyết không thể để sơ suất nữa. miễn sao rằm này đến kịp Niên Ngư Thao Thủy Long Đàn là được rồi.

Thì ra phụ tử nhà hắn cũng được thiệp mời của Thanh Long giáo chủ Thần Long Chư Thiên, rằm tháng này đến Thủy Long Đàn phó hội. Xem ra nhân vật này cũng có tiếng tăm trong giang hồ chứ không phải thường.

Bỗng nghe tiếng "cọt kẹt" cửa khoang thuyền mở ra. Long Bình vội cúi người sát cột buồm, quả nhiên thấy Tần Lực mở cửa ra. theo sau một lão già tóc bạc dạng cao cao gầy gầy.

Bỗng nghe lão già nói:

- Lực nhi! Phải cẩn thận lắm lắm, việc gì cũng chờ đến Niên Ngư Thao rồi hẵng hay.

Tần Lực nói:

- Hài nhi biết tự bảo trọng, xin phụ thân an nghỉ, hài nhi đi đây.

Dứt lời, hắn tung người lên bờ, chạy vào rừng trúc.

Lão già thở dài lẩm bẩm một mình:

"Cuộc hôn nhân này cũng đã đến lúc giải quyết cho xong, việc thế sự biến ảo vô cùng, lỡ có chuyện gì cả người cả vật đều mất." Long Bình nghe khẩu khí của lão có vẻ thương cảm vô cùng, có điều không hiểu ý lão nói đến cuộc hôn nhân nào, người vật đều mất là vật gì...

Chờ lão già vào trong khoang Long Bình mới tung người lên bờ chạy về khách điếm. Vừa về đến ngoài tường sau hậu viện đã nghe tiếng Tần Lực quát tháo, Long Bình cảm thấy kỳ liền ghé mắt nhìn vào hậu viện, chỉ thấy Tần Lực một mình quay qua quay lại như bị lạc đường.

Long Bình ngạc nhiên nói thầm:

"Chắc là lão nhân tóc bạc lấy trộm rượu thịt lúc nãy cố ý giữ chân Tần Lực ngoài vườn cho chàng?" Long Bình lập tức đi vòng ra phía trước, phi thân qua cửa sổ vào phòng.

Sau khi chàng vừa tháo bỏ giày vớ nằm lên giường bỗng thấy Tần Lực nhảy vào qua cửa sổ, Long Bình giả như mới tỉnh giấc vung vai ngáp dài nói:

- Đại ca đi đâu mà giờ này mới về?

Tần Lực trả lời không do dự:

- Ta vừa mới đi ra ngoại đại tiện, gặp phải một con chó điên, phải mất cả buổi mới thoát ra được.

Long Bình nói thầm trong bụng:

"Ngươi chửi lão là chó điên, chắc phải còn chịu khổ nữa!" Từ hôm đó trở đi Long Bình cứ nhắc đi nhắc lại việc Mặc Thanh giao du với chàng. Lại còn thêm nắm dặm muối vào là hai người luyện võ chung nào là đi chơi trong rừng, nhất nhất đều rất tâm đầu ý hợp. Lại còn nói lần này gặp được Mặc Thanh hai người cùng tên cùng họ nhất định không khi nào để phân ly vân vân Kẻ nói cố ý, người nghe cố tình, khổ cho Tần Lực tức đến lộn ruột gan nhưng Long Bình võ nghệ cao cường lại ngày đêm cảnh giác làm hắn vô phương hạ thủ Thật khéo, Tần Lực dắt Long Bình nhắm hướng tây trực chỉ, lúc này đã vào địa phận Hồ Bắc, mỗi ngày một tới gần Vũ Hán. Càng tới gần Vũ Hán, Tần Lực càng bứt rứt không yên như ngồi trên đống lửa. Ngược lại Long Bình cứ nói nói cười cười làm như không biết.

Hôm đó hai người đã đến Ngạc Thanh thủ phủ của Hồ Bắc, coi như thâm nhập địa bàn Thanh Long Giáo.

Tối đến, hai người tìm khách điếm nghỉ ngơi. Tần Lực mượn cớ đi thăm bạn bè sợ về trễ, dặn Long Bình cứ nghỉ ngơi trước.

Long Bình cũng không ngăn cản, cứ để nguyên giày vớ tắt đèn lên giường nằm ngủ.

Đến canh ba bỗng nghe tiếng quần áo lộng gió phành phạch, Long Bình đã cảnh giác, bỗng nghe một tiếng "kẹt" nho nhỏ, cửa sổ tự động mở ra.

Bên ngoài cửa sổ xuất hiện một bóng người như u linh, dưới ánh trăng nhìn rõ kẻ xuất hiện là một đại hán tuổi trạc tứ tuần.

Mục quang chớp nhoáng hai gò thái dương nhô cao, mình mặc đồ dạ hành, lưng đeo trường kiếm, Long Bình giả như không hay cứ nằm yên trên giường.

Bỗng nghe đại hán cười lạnh nói:

- Các hạ còn giả bộ làm chi, mau ra đây cho đại gia bái kiến!

Long Bình vẫn nằm yên như không có việc gì xảy - Đồ thỏ đế, chờ đại gia ngươi Liên Hoa Chu Bình cung thỉnh thì không dễ chịu đâu!

Gã dút lời, trong phòng vẫn không thấy hồi âm. Đại hán tự xưng Liên Hoa Chu Bình không dằn được tung người nhảy vào phòng, thuận thế rút kiếm cầm tay, xông thẳng đến giường Long Bình.

Rõ ràng thấy Long Bình nằm trên giường, không thấy động tỉnh gì đột nhiên biến mất tung.

Liên Hoa Chu Bình hồn phi phách tán biết trúng kế vội hồi thân định tung người ra cửa sổ, bỗng thấy một bóng người đứng sừng sững chắn ngay cửa sổ, không ai khác hon đó chính là Long Bình!

Long Bình cười nhẹ nói:

- Tạng như ngươi mà cũng đòi làm thích khách, ai sai ngươi đến đây, nói mau!

Liên Hoa Chu Bình tuy kinh hãi thất thần nhưng gã mau chóng trấn tỉnh lại, cười lạnh nói:

- Đừng lớn lối, hôm nay ngươi chỉ còn nước bay lên trời!

"Véo,, một tiếng, hắn đã giơ kiếm tấn công.

Long bình nào có coi hắn ra gì, nhẹ nghiêng người lật cổ tay định đoạt kiếm trong tay đối phương.

Không ngờ kiếm pháp của Liên Hoa Chu Bình cũng biến hóa kinh người, chưa sử hết chiêu đột ngột biến chiêu, một chiêu "Thanh Long kích nhất" nhanh như điện xẹt chém xuống cánh tay Long Bình.

Long Bình co chỉ búng mạnh "choang," bảo kiếm vượt khỏi tay Liên Hoa Chu Bình vọt thẳng lên không.

Long Bình định thừa thế sấn tới bỗng nghe tiếng ám khí xé gió sau lưng, chàng chộp mạnh về phía sau, quả nhiên là một mũi tên. Mũi tên này kình đạo cực mạnh không giống những ám khí bình thường. Long Bình trước sau đều lâm địch chàng vội lướt qua cửa sổ, chân vừa chạm đất lại cất người lên định phi thân lên mái nhà Bỗng nghe "Véo, véo, véo" ba tiếng, một loạt tên xé gió, nhắm chàng bay tới nhanh như điện xẹt, Long Bình vội múa mũi tên trong tay gạt hết mấy mũi tên bay tới, nhưng thân hình chàng đang ở giữa không trung cũng mất đà rơi xuống đất.

Long Bình ngước mắt nhìn lên mái nhà bốn bên có chừng bốn mươi hắc y hán tử tay lăm lăm cung nỏ.

Long Bình nhìn thấy tình thế không khỏi giật mình, không phải chàng sợ không xông ra khỏi

vòng vây mà chàng không thể ngờ được trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà Tần Lực huy động được từng đấy người, thật đáng phục cho tâm cơ của gã vậy.

Bỗng chàng tỉnh ngộ, đây thuộc địa phận của Thanh Long Giáo, thì ra những người này là người của Thanh Long Giáo không sai...

Bỗng nghe Liên Hoa Chu Bình nói:

- Ngươi còn dám cử động sao?

Long Bình mỉm cười nói:

- Đây là lễ rước tân khách của Thanh Long Giáo các ngươi sao?

Vừa nói chàng vừa lấy Kim Long Lệnh trong ngực ra cầm nơi tay. Liên Hoa Chu Bình tuy kinh hãi vạn phần nhưng vẫn chưa tin nói:

- Ngươi đang cầm...

Hai tiếng "vật gì" chưa kịp thốt ra. sau lưng gã một lão già xuất hiện như bóng ma. chỉ thấy lão vung tay giáng cho Liên Hoa Chu Bình một cái tát như trời giáng Liên Hoa Chu Bình không phòng bị, bị một cái tát nảy lửa xiểng niễng một lúc mới đứng vững được.

Hắc y lão nhân cũng kính khom người thi lễ nói:

- Không biết đại giá giáng lâm, bản giáo không kịp tiếp nghênh, bọn thuộc hạ lại có điều mạo phạm xin thiếu hiệp lượng thứ.

Long Bình không ngờ Kim Long Lệnh này lại có giá trị như vậy, hừ mũi khinh mạn nói:

- Món đồ chơi nay các người có cần kiểm tra chân giả không?

Hắc y lão nhân thất kinh thối lui mấy bước thi lễ nói:

- Tiểu lão gan lớn bằng trời cũng không dám có chút nghi tâm, xin thiếu hiệp miễn chấp!

Long Bình cất Kim Long Lệnh vào ngực áo, nghiêm mặt trợn mắt quát:

- Ai sai các ngươi tới đây?

Hắc y lão nhân run run không nói, Liên Hoa Chu Bình nãy giờ đã quì móp dưới đất giờ mới run giọng nói:

- Cũng bởi Tần Hương chủ phát lạc, tiểu nhân trong lúc hồ đồ mạo phạm đại giá. xin đại nhân tha mạng.

Long Bình cố làm ra vẻ không hiểu:

- Tần Hương chủ?

Hắc y lão nhân vội đỡ lời:

- Thiếu hiệp còn chưa rõ, Tần Hương chủ sắp là hiền tế của tệ giáo chủ, nguyên Tần Hương chủ là công tử duy nhất của Càn Khôn Giáo Tụ Lý Càn Khôn Tần Uy Tần giáo chủ đại nhân.

Tần Hương chủ đã ra lệnh bọn tiểu nhân không thể không tuân, xin thiếu hiệp mở lượng hải hà lượng thứ!

Long Bình nghe xong thấy dù có muốn bọn chúng quay lại đối phó Tần Lực cũng không được đành làm ra vẻ tỉnh ngộ "à " lên một tiếng nói:

- Nếu như vậy thì các ngươi không đáng trách, thôi đi đi!

Long Đàm Hổ Huyệt

Niên Ngư Thao hay còn gọi Niên Ngư Khẩu, xưa nay vốn là một thị trấn phồn hoa phía tây nam Giang Hạ.

Vào lúc hoàng hôn trên đường phố, trong tửu lầu người ta đang chen chúc nhau ăn uống vui chơi bỗng nghe có tiếng người kêu lớn:

□ Ủa. gã kia làm gì coi quái dị quá.

Bỗng thấy trong đám đông xuất hiện một quái nhân tay cầm cần câu, đầu đội rổ tre, mình mặc bộ trường bào rộng thùng thình, mặt vàng như nghệ, đôi chân mày xếch ngược rậm rì, trên má một vết sẹo to tướng, trông mặt khoảng trên dưới ba mươi tuổi.

Quái nhân dạo một vòng quanh đường phố rồi ghé vào Tứ Hải Xuân tửu lầu.

Bọn tiểu nhị thấy quái nhân vào chẳng những không lấy làm lạ mà còn cung kính mời lên lầu, chọn một chỗ yên tĩnh, rồi không đợi kêu lập tức dọn đầy một bàn rượu thịt.

Quái nhân cũng không khách sáo, dựng cần câu xuống nhưng vẫn đội chiếc rổ, bắt đầu ăn uống! Lạ một điều quái nhân ăn uống cúi lên cúi xuống nhưng chiếc rổ thủy chung vẫn không thấy tròng trành.

Quái nhân này không phải ai khác mà chính là Long Bình mạo hiểm đến phó hội.

Từ khi bị Tần Lực gia hại không thành ở Ngạc Thành, một đêm chàng lén rời khách điếm, ăn mặc hóa trang thành một quái nhân như vậy, mục đích là để bọn Tần Lực với người của Thanh Long Giáo không nhận ra chàng, Thứ nữa. cần câu với rổ tre trên đầu cũng có thể làm vũ khí phòng thân.

Không ngờ từ lúc chàng hóa trang như vậy bất kể đến nơi nào, khách điếm đều không lấy tiền, lại hầu hạ vô cùng cung kính. Lúc đầu Long Bình cứ ngỡ hóa trang như vậy vẫn không giấu được tai mắt của Thanh Long Giáo. Nhưng về sau chàng mới biết, trông dáng mạo chàng cổ quái như vậy bọn giáo đồ Thanh Long Giáo tưởng là quí khách được Thần Long Chư Thiên mời đến phó hội nên nhất nhất đều rất lễ phép.

Long Bình vốn muốn che giấu thân phận nên đối phương tưởng lầm cứ để tiếng lầm, dọc đường chàng cứ ghé các tửu lầu khách điếm lớn của Thanh Long Giáo ăn uống nghỉ ngơi, đồng thời thăm dò thử thế lực của Thanh Long Giáo lớn mạnh bực nào. Quả nhiên dọc hai bên bờ Trường Giang chỗ nào cũng có phân đàn, cao thủ vô số, thế lực không phải nhỏ thật không hổ là một trong tam giáo lớn nhất vũ nội.

Lại nói đang lúc ăn uống ngon lành, Long Bình bỗng nghe sau lưng có tiếng cười lạnh kèm theo là một cái xương gà rơi trên chiếc rổ trên đầu chàng.

Long Bình quay lại, ngoài hai bàn của các thương nhân ra chỉ có một đôi thiếu niên nam nữ ngồi cạnh cửa sô Gã thiếu niên trạc mười bốn, mười lăm tuổi, mặt mày thanh tú, chỉ tiếc cặp mắt có

góc cạnh tàng ẩn sát nghiệp trầm trầm. Thiếu nữ quay mặt ra cửa sổ nên nhìn không thấy diện mạo ra sao. Nhưng cũng đoán được nàng chừng mười sáu, mười bảy tuổi thì ra đây là hai chị em.

Long Bình quan sát hai chị em nọ một hồi, bỗng thấy gã thiếu niên nhếch mép cười lạnh, vẻ mặt khinh mạn coi thiên hạ không ra gì.

Long Bình thấy hai người không có vẻ là người xấu nên không để ý, quay sang ăn tiếp.

"Bốp" một tiếng nho nhỏ, lại một cái xương gà rơi vào rổ trên đầu Long Bình.

Chàng cau mày nghĩ thầm:

"Chẳng lẽ ngươi lại có ý đắc tội với bổn nhân. " Tâm niệm chưa dút bỗng nghe tiếng quát khẽ:

 Tiểu Long! Ngươi còn nghịch ngợm như vậy tỉ tỉ đi về đây!

Tiếng nói tuy nhỏ nhưng lọt vào tai Long Bình khác nào tiếng sấm, toàn thân chàng rúng động, bởi thanh âm này ngày đêm cứ văng vẳng bên tai chàng.

Tức tốc quay đầu nhìn lại, chiếc rổ trên đầu chàng cũng quay đi mấy vòng, bốn mắt nhìn nhau, song phương đều cảm thấy chấn động.

Thì ra Long Bình thấy thiếu nữ cực kỳ khả ái, mày liễu cong cong, đôi mắt to đen như ươn ướt, mũi thẳng, đôi môi như đóa anh đào hé nở, dung mạo như hoa khai thật chẳng khác nào cửu thiên tiên nữ hạ trần.

Nhưng Long Bình cảm thấy chấn động không phải vì nét đẹp của nàng, nhưng sao nàng. nàng. lại giống Mặc Thanh đến vậy? Đặc biệt sau khi bốn mắt chạm nhau, đôi mắt ấy. đôi môi cong cong hờn dỗi của Mặc Thanh ngày nào, giống lắm. làm sao không khiến chàng kinh ngạc chứ.

Chàng nhìn thiếu nữ không nháy mắt, quan sát một hồi, gã thiếu niên càng nổi giận, tiện tay bưng tô canh trên bàn vung tay ném vào mặt chàng.

Gã thiếu niên thấy Long Bình không tránh né đoán chắc bị ướt hết từ đầu đến chân.

Nào ngờ, Long Bình chỉ khẽ nghiêng đầu, cả tô canh rơi vào trong rổ, hàng trăm chiếc lỗ nhỏ nhưng không thấy một giọt canh rơi xuống.

Thiếu niên tán đởm kinh hồn, bỗng nghe tiếng "cộp, cộp,, vang lên phía cầu thang.

Long Bình liếc mắt nhìn chỉ thấy một lão nhân mặt nửa đen nửa đỏ, không ai khác hơn chính là âm Dương Phán Tề Phi, trong lòng không khỏi giật mình, thiếu nữ nhìn thấy âm Dương Phán Tề Phi liền dẫn gã thiếu niên đi ra. cả ba lập tức xuống lầu.

Nhưng đến đầu cầu thang, thiếu nữ còn quay đầu nhìn lại Long Bình, nét mặt đầy vẻ nghi ngờ. Cái nhìn của nàng Long Bình thấy sao mà quen thuộc, bất giác chàng cũng ngưng mục nhìn vào mắt đối phương.

Thiếu nữ đã khuất dạng, nhưng Long Bình vẫn ngồi ngẩn ngơ một hồi lâu, nghĩ thầm:

"Lẽ nào Mặc Thanh là gái hay sao? Không thể được! Không thể được!" Trong lúc chưa chứng

thực nàng là Mặc Thanh chàng quyết không thể tin được.

Đang lúc ngồi ngây người ra. chợt chàng giật mình khi nghe một tiếng cười nhẹ:

 Các hạ. ẩm thực một mình không thấy buồn sao?

Ngước mắt nhìn lên, đã thấy một Thanh bào lão nhân đang mỉm cười nhìn chàng. Lão chính là Độc Sát Triệu Ngũ mà chàng đã từng nếm qua Ngũ Độc chưởng của lão hồi ở Thiên Đô Phong.

Long Bình giật mình đứng dậy phòng bị, nhưng nghĩ lại chàng đã dùng dị dung thuật cải trang, đối phương chắc không thể nhận ra. nên mỉm cười, nhìn ra xung quanh.

Quả nhiên thực khách ở tửu lầu đã ra về hết, chỉ thấy ngoài cửa sổ ánh trăng như bạc, thì ra đã quá canh hai.

Độc Sát Triệu Ngũ lại nói:

 Đêm nay mười bốn nguyệt sắc cực thanh.

Long Bình biết đối phương nói lời này có dụng ý ứng khẩu đáp:

 Ngày mai mười lăm. Lao giá dẫn kiến giáo giáo chủ!

Dứt lời thò tay vào bọc lấy Kim Long Lệnh đặt lên bàn! Độc Sát Triệu Ngũ thất sắc thối lui hai bước, cung thân thi lễ nói:

 Tiểu nhân dẫn lộ!

Long Bình mỉm cười cất Kim Long Lệnh vào bọc, Độc Sát Triệu Ngũ, nép sang nhường đường đầu cúi thấp, thái độ vừa cung kính vừa sợ sệt.

Long Bình thật không ngờ Kim Long Lệnh có tiếng tức thì bọn cao thủ bậc nhất Thiên Long giáo cúi đầu nghe lệnh. Trong lòng không khỏi lấy làm ngạc nhiên.

Chàng có biết đâu, những người đến phó hội lần này, ngoài giáo chủ của tam giáo trong vũ nội ra chỉ còn có mấy tay cái thế ma đầu thì Độc Sát Triệu Ngũ làm sao dám ghẹo tới.

Phía tây Niên Ngư Thao có một hồ nhỏ, khuôn viên chừng hơn mười dặm. Độc Sát Triệu Ngũ dắt Long Bình đến bên bờ hồ, chu môi huýt một tiếng sáo dài, lập tức xuất hiện một chiếc khoái thuyền thân nhỏ mà dài chèo vào bờ nhanh như tên bắn.

Nhưng chiếc thuyền đến cách bờ hơn mười trượng thì dừng lại không cập hẳn vào bờ. Bỗng nghe Độc Sát Triệu Ngũ nói:

 Xin mời!

Rõ ràng đối phương muốn khảo nghiệm khinh công của chàng. Long Bình mỉm cười, không chút do dự lướt người ra giữa hồ. Một cái nhô lên thụp xuống đã ra xa năm sáu trượng, tiện tay thả cần câu xuống nước, điểm nhẹ mũi chân, thân hình chàng lại bốc lên, lần thứ hai rơi xuống đã đáp nhẹ trên thuyền.

Cách xa hơn mười trượng lại chỉ cần mượn sức điểm lên cần câu thả trên mặt nước đã có thể vượt qua. Chỉ nội điểm này cũng đủ thấy khinh công đề thuật của chàng đã luyện đến mức nào.

Độc Sát Triệu Ngũ đứng trên bờ ôm quyền nói:

 Xin lượng thứ tiểu nhân không thể bồi tiếp!

Lão vừa dút lời, khoái thuyền đã lướt trên mặt hồ nhanh như tên bắn.

Ngày trước tuy Long Bình sống ở Bạch Mã Hồ bốn năm trời, nhưng cưỡi thuyền du lãm trên mặt hồ như vầy thì đây là lần đầu tiên được thưởng thức. Đứng ở đầu thuyền, đón gió mặt hồ, trong lòng không khỏi có cảm giác lâng lâng. Tuy biết lần này đi phó hội khác nào vào chốn Long đàm hổ huyệt, hung kiết chưa tường nhưng trong lúc này chàng vẫn cảm giác được nhã thú du thuyền trên mặt hồ nhất là dưới ánh trăng như trải bạc đêm nay.

Lát sau, khoái thuyền đã đi vào vùng lau sậy cạnh bờ hồ, cứ tưởng sắp sửa lên bờ đi bộ. Nhưng khoái thuyền vẫn đi như bay không giảm tốc độ chút nào.

Long Bình ngạc nhiên thấy thùy liễu lướt qua đầu vội cúi xuống tránh, chừng nhìn lại cảnh sắc đã thay đổi, khoái thuyền đã tiến vào một ngòi nhỏ.

Con ngòi rộng chừng một trượng, sâu chừng tám thước nhưng cũng đủ khoái thuyền đi lại, hai bên bờ liễu mọc thành hàng, cành liễu rủ kín hai bên, ánh trăng xuyên qua tàng liễu như những sợi tơ bạc kéo từ trên xuống mặt nước.

Thoáng chốc đã đi hết con ngòi, khoái thuyền lọt vào một chiếc hồ khác, giữa hồ đèn đuốc sáng như ban ngày, ánh đèn hắt xuống mặt nước phản chiếu lên càng làm cảnh hồ đêm thêm huy hoàng.

Long Bình ngưng mục quan sát kỹ, thì ra giữa hồ có một tòa thủy tạ kiến trúc cực kỳ tinh xảo, hoa lệ. Tòa thủy tạ cách bốn bên bờ hồ chừng ba mươi trượng, nhưng bốn bên bờ là rừng gai rậm rì không thấy lối đi.

Khoái thuyền tiến vào hồ lập tức dừng lại, một chiếc tam bản tiến đến gần. Trên tam bản có một đại hán trung niên người thấp đậm, gã đại hán đến gần nhìn chàng hơi gật đầu mà không nói tiếng nào.

Long Bình biết gã bảo chàng bỏ khoái thuyền bước sang tam bản đi tiếp.

Chân trước chàng vừa chạm vào tam bản chân sau chưa kịp nhấc khỏi khoái thuyền lập tức cảm thấy tam bản trượt mạnh ra ngoài tựa như bị chàng đạp mạnh trôi ra xa vậy.

Lúc này Long Bình thật sự hai chân đứng hai thuyền, bước tới không được bước lui cũng khó.

Trong tích tắc Long Bình nhận định tình thế, nếu bước tới tam bản sẽ bị đẩy tới chân sau đã trống, chân trước không vững trên tam bản tất bị lọt xuống hồ thành chuột lội nước chứ không sai. Nếu không tiến không lùi cứ đứng mãi thế này cũng không khỏi làm trò cười cho thiên hạ.

Trong lúc tiến thoái lưỡng nan Long Bình phát sinh cơ trí, lập tức hít một hơi chân khí kềm chặt hai chiếc thuyền, vận thêm một thành công lực. Hai thuyền từ từ khép lại gần nhau. Chàng từ từ bước sang tam bản, hành động cực kỳ tự nhiên như không hề xảy ra chuyện gì, người bên ngoài nhìn vào không dễ gì phát hiện được.

Hán tử thấp đậm cười nhẹ nói:

 Các hạ nên ngồi xuống thì tốt hơn!

Long Bình biết đối phương còn chưa tâm phục, chắc sẽ giở trò nữa. nhưng chàng mình mang tuyệt học, ngạo khí ngất trời nào có coi lời hù dọa của gã ra gì Hơn nữa cách nhà thủy tạ chỉ khoảng hai mươi trượng nữa thì có gì phải sợ. Liền mỉm cười nói:

 Bất tất phải như vậy. có điều các hạ chờ một chút!

Chỉ thấy chàng hướng cần câu xuống hồ vẫy một cái Theo đà cái vẫy một cột nước thinh không từ mặt hồ bay vọt lên rơi ngay vào chiếc rổ trên đầu chàng.

Đoán chừng bấy nhiêu nước đã đủ. Long Bình lại hoành ngang cần câu chặt đút cột nước, đoạn trên theo trớn bay lên rơi vào rổ, đoạn còn lại rơi xuống hồ!

Hàng trăm lỗ nhỏ dưới đáy rổ ánh nước lấp lánh nhưng tuyệt nhiên không chảy xuống một giọt Lúc này Long Bình mới nhìn hán tử cười nhẹ nói:

 Bây giờ đi được rồi, mời!

Long Bình khí độ ung dung, ngạo khí ngất trời khiến gã hán tử giận xanh mặt nghiến chặt răng hừ mũi một cái, khuấy mạnh mái chèo chiếc tam bản lập tức chồm lên, rời khỏi mặt nước như tên bắn.

Gã khuấy mái chèo đột ngột vậy, khiến Long Bình dù đã có phòng bị không đến nỗi ngã ngửa nhưng thân hình cũng không khỏi nghiêng mạnh về sau.

Thấy công lực của Long Bình kinh người như vậy khiến gã hán tử càng nổi nóng, tam bản vừa chạm mặt nước gã lập tức kéo mạnh tay chèo, tam bản đột ngột dừng lại.

Gã khuấy tay chèo một cái tam bản bắn khỏi mặt nước, kéo mạnh một cái tam bản dừng lại, động tác nhanh nhẹn vừa thuần thục chứng tỏ đôi tay gã có một thần lực kinh người hơn nữa công phu điều khiển thuyền của gã cũng đạt đến mức kinh thế hãi nhân.

Tiếc cho gã gặp phải Long Bình khổ luyện mười năm, lại gặp kỳ duyên, công lực hùng hậu khôn lường, phí hết tâm cơ dùng thần lực cũng không làm chàng ngã nhào trên thuyền, chẳng qua thân hình chàng chỉ nghiêng về phía sau và hơi chúi về phía trước mà thôi.

Gã hán tử thấy Long Bình vẫn đứng vững, tức khí huơ loạn xạ mái chèo, chiếc tam bản xông tới giật lui quay phải quay trái rồi trồi lên hụp xuống, nhưng thân hình Long Bình vẫn sừng sững như Thái Sơn, chỉ tiếc chiếc rổ trên đầu chàng lắc la lắc lư nhưng thủy chung vẫn không có một giọt nước nào văng ra ngoài.

Một tràng tiếng vỗ tay như sấm từ thủy tạ vọng xa.

xé nát không gian tĩnh mịch trên mặt hồ càng khiến nộ khí của gã bốc cao ba trượng.

"Rắc" một tiếng nghe rợn người, mái chèo gãy đôi gã hán tử té sấp đè dưới thuyền chìm xuống, đầu thuyền cất cao lên lật úp.

Long Bình hú lên một tiếng dài như Long ngâm, tiếng hú chưa dút điểm chân xuống mình thuyền, thân hình như mũi tên rời nỏ bay vút lên.

Nhưng lúc chàng rơi xuống vẫn còn cách thủy tạ gần một trượng, không gấp gáp, chàng đề khí khinh thân đáp nhẹ xuống mặt nước như chiếc lá rồi từ từ cất bước lên nhà thủy tạ.

Sau khi đặt chân lên nhà thủy tạ. chỉ thấy chàng quay người lại hướng mặt hồ vẫy nhẹ, chiếc cần câu từ dưới nước bay lên nằm gọn trong tay chàng.

Thì ra lúc sắp rơi xuống hồ trong lúc cấp bách phát sinh cơ trí, thả cần câu xuống nước, mượn sức nổi của cần câu, đề khí khinh thân từ từ bước đi lên. Người bên ngoài không hiểu nội tình cứ ngỡ chàng đã luyện được tuyệt kỹ khinh công đăng binh độ thủy, đi trên mặt nước.

Ngược lại chiếc tam bản bị một cái điểm chân của chàng không lật úp lại mà còn cứ thế cả người lẫn thuyền chìm luôn xuống hồ.

- Tiểu nhân Lý Động, nghênh tiếp đại giá.

Long Bình nghe tiếng nói quay đầu nhìn lại, một lão nhân tuổi cổ lai hy, râu tóc như cước đứng cách chàng hai trượng đang ôm quyền thi lễ. Lúc ấy chàng mới nghiêng đầu đổ nước xuống hồ, cung thân hoành lễ Bước đến gần nhìn kỹ thì ra đó là Huyết Sát Lý Động mà chàng có duyên gặp một lần ở Thiên Đô Phong. Không những lão không nhận ra chàng mà còn ngỡ chàng là cao nhân trong làng hắc đạo, khiêm xưng tiểu nhân, Long Bình không khỏi cười thầm trong bụng. Giả như bất chợt lão nhận ra người trước mặt là Long Bình chắc tức đến thổ huyết mà chết.

Huyết Sát Lý Động dắt Long Bình vòng qua hàng lang. Xuyên qua một trường sảnh đến một căn phòng có rèm châu rủ kín.

Huyết Sát Lý Động xuôi tay nói:

- Đại hiệp ở xa mới tới, giờ cũng đã khuya. xin an nghỉ sớm!

Long Bình ngạo nghễ hỏi:

- Quý giáo chủ đâu không thấy tới?

- Tệ giáo chủ trưa mai mới tới, chừng đó sẽ thân hành đến tạ tội!

Long Bình mỉm cười vén rèm vào phòng.

Nguyên can phòng này là một thư phòng trần thiết nho nhã. trên kỷ có bày cầm kỳ trên vách thì có thi họa. dựa vào vách có một kệ sách bày những trước tác thành danh của các triều đại.

Trên bàn bày đủ văn phòng tứ bảo, sắp xếp ngăn nắp, cần dùng với tay là có đủ, tiện nghi vô cũng, quí hơn nữa là mọi đồ đạc trong phòng sạch sẽ láng bóng không vướng chút bụi.

Giữa phòng treo một ngọn đèn lưu li phát ra ánh sáng dịu mát. Tương xứng với đồ đạc trong phòng.

Làm chàng có cảm giác thư thái vô cùng. Long Bình từ nhỏ đến giờ chưa từng được ở trong một căn phòng đẹp đẽ như vậy, trong lòng bỗng trỗi dậy những cảm xúc dị thường.

BỎ cần câu với rổ tre vào góc phòng, lòng bỗng hiếu kỳ kháy thử mấy sợi huyền cầm tiếng "tung, tỷ" phát ra phá tan không gian tỉnh mịch. Long Bình từ nhỏ đến giờ nào có được dạy dỗ

đầy đủ nên đối với nghệ cầm kỳ không biết chút gì, có điều nghe tiếng đàn thanh tao làm hưng phấn tinh thần, bất giác ngồi xuống nghịch một hồi.

Bỗng từ bên ngoài vọng lại tiếng đàn tì bà. Lúc đầu tiếng đàn còn chậm rãi bỗng chốc cao vút tận mây, tiếng trong vắt như chuông vàng khánh ngọc, nhịp dồn dập như vạn mã cuồng phi, mềm mại êm ái, thê lương ngân chuyển như tiếng chinh phụ khóc đêm.

Long Bình tuy không hiểu về âm luật, nhưng nghe tiếng đàn cũng thấy động lòng. Vội đến bên cửa sổ, đẩy cửa nhìn ra. bỗng thấy đối diện có một tòa thủy tạ khác, có một chiếc cầu nhỏ nối liền hai tòa thủy tạ với nhau, tiếng đàn tì bà chính từ trong nhà thủy tạ đối diện vọng ra.

Chỉ thấy bên trong đèn tắt hết không biết ai đàn nên điệu nhạc ai oán ấy.

Tâm niệm chưa dút bỗng nghe tiếng "bụt" tiếng đàn theo đó cũng dừng bặt, chắc tì bà đút dây làm người tấu nhạc mất nhã hứng.

Nhưng thoáng chốc từ trong nhà thủy tạ đối diện hiện ra một bóng người áo chẽn xanh. Bóng người chạy đến chỗ đầu cầu lập tức ẩn thân, phóng mắt quan sát bốn phía. thần sắc khẩn trương vô cùng.

Thanh y nhân quan sát một hồi không thấy động tỉnh vội quay người vào nhà thủy tạ ôm ra một bó chừng năm sáu cây tre cột chặt với nhau cực kỳ thận trọng để nhẹ xuống nước.

Lúc đầu Long Bình cảm thấy kỳ lạ. tại sao thanh y nhân lại có cử chỉ lạ lùng như vậy? Chừng thấy gã ôm bó tre ra mới biết thì ra gã nhân lúc đêm hôm đào tẩu, bất giác chàng lo lắng thay cho gã. song mục cứ dán chặt quan sát gã.

Bất ngờ Thanh y nhân quay đầu lại, ánh trăng phản chiếu gương mặt trắng bệch khẩn trương của gã. Long Bình vừa mừng vừa lo, bất giác quên mất tình thế trước mặt, buột miệng kêu lớn:

 Mặc Thanh! Mặc Thanh!.

Tiếng gọi của chàng đột ngột khiến thanh y nhân hồn phi thiên lý, giật mình buông tay. "ùm," bó tre rơi xuống nước, thanh y nhân tức tốc quay người chạy ngược trở vào nhà thủy tạ.

Thanh y nhân vừa khuất bóng trong nhà đã nghe tiếng quần áo đánh gió phần phật, ba bóng người nhanh như lưu tinh đáp xuống cầu.

Long Bình nhìn lại thấy ngoài Huyết Sát Lý Động còn có âm Dương Phán Tề Phi với một đại hán thấp đậm, lúc nay hai tay gã thủ một cặp song câu, chính là loại vũ khí tiện dụng dưới nước.

Huyết Sát Lý Động với âm Dương Phán Tề Phi chú mục nhìn bó tre thả nổi trên mặt nước, chỉ thấy có gã đại hán đôi mắt oán hận thâm độc nhìn chằm chằm về căn phòng Long Bình. Nhưng chàng đã tránh vào bên trong nào để gã nhìn thấy.

Long Bình thấy ba người không nói tiếng nào ôm bó tre bỏ đi vội quan sát nhà thủy tạ.

Chàng nghĩ thầm:

"Thanh y thiếu niên lúc nãy là Mặc Thanh quyết không thể nhìn lầm được. Hắn nghe tiếng gọi chắc cũng nhận ra mình, bây giờ ba kẻ kia đã bỏ đi chắc thể nào Mặc Thanh cũng hiện thân tương hội." Nào ngờ chàng chờ mòn mỏi, chờ đến bóng trăng ngả về tây vẫn không thấy Mặc

Thanh xuất hiện.

Trong lòng phiền muộn, lên giường nằm vùi đầu vào gối ngủ quên lúc nào không hay.

Chừng giật mình thức giấc, mặt trời đã lên cao.

Long Bình không khỏi thất kinh thầm trách mình sao khinh suất Où giữa chốn Long đầm hổ huyệt lại ngủ mê như vậy!

Long Bình vội vàng ngồi dậy thấy giày vớ vẫn còn mang trong chân, nhìn lại mọi vật vẫn như cũ mới tạm yên lòng.

Nhưng chàng vừa thức dậy, ngoài cửa đã nghe tiếng bước chân, rèm cửa vén lên, bước vào hai con a hoàn định hầu hạ chàng rửa mặt chải đầu.

Long Bình mang mặt nạ da người nào dám để chúng hầu hạ vội đuổi hết ra ngoài tự chàng rửa tay rửa mặt.

Tiếp đó a hoàn bưng điểm tâm vào. Chàng cũng không thèm làm khách liền ngồi xuống ăn uống.

Nhưng khi bọn a hoàn dọn dẹp xong Long Bình bỗng thấy trên thếp giấy đặt trên bàn viết ba chữ lớn:

- Ngươi là ai?

Long Bình kinh hãi, lúc chàng thức dậy không để ý đến thếp giấy, không biết chữ này viết cho ai? Viết lúc chàng chưa thức dậy hay lúc đang ăn sáng. Lại nữa cũng không biết kẻ nào viết?

Trên đường đi cho đến lúc thâm nhập Thủy Long Đàn, chàng chỉ nhờ vào một Kim Long Lệnh mà không gặp bất kỳ trở ngại nào. Tuy chàng giấu kín thân phận nhưng cũng đã sắp đặt sẵn cách ứng phó khi có người hỏi, có điều từ bấy đến giờ chưa có ai đặt câu hỏi này ra với chàng.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện ba chữ này, làm chàng do dự không ít. Không lẽ bọn Huyết Sát Lý Động viết.

Nếu có nghi tâm sao chúng không trực tiếp hỏi chàng?

suy tới đoán lui cuối cùng cũng không lần ra được manh mối nào.

Bỗng chàng nhớ đến việc hồi đêm thấy Mặc Thanh, bởi chàng cải trang như vầy nên Mặc Thanh không dám trực tiếp hỏi han lại dùng phương pháp này để gián tiếp hỏi.

Nghi đến đây Long Bình thấy khả năng nay là lớn nhất Đang định lấy bút ghi lại họ tên mình để trả lời đối phương. Ngoại cửa bỗng nghe giọng nói của Huyết Sát Lý Động:

- Đại hiệp đã thức dậy rồi?

Long Bình giật mình vội đáp:

- Mời vào!

Tiếng Lý Động bên ngoài vọng vào:

 Xin đừng khách sáo, tiểu nhân muốn giới thiệu đại hiệp với mấy bằng hữu ngưỡng mộ đại hiệp!

Đến đây Long Bình không dám viết tên mình ra chỉ sợ kẻ địch phát hiện ra chân diện mạo thì nguy, bỗng chuyển động linh cơ, thuận tay viết một câu:

 Người có cái tên đang mong đợi nếm thử mùi vị!

viết xong vội cầm cần câu đặt rổ lên đầu bước ra đại sảng. Chỉ thấy đại sảnh trang hoàng cực kỳ hoa lệ, trong đại sảnh đã thấy một số người ngồi cười cười nói nói. Long Bình ngạo nghễ theo sau Huyết Sát Lý Động tiến vào.

Đầu tiên Long Bình phát hiện ra Tần Lực, cạnh gã có một lão già tóc bạc, thân hình cao gầy, diện mạo hai người rất giống nhau. Vừa nhìn Long Bình đã nhận ra lão nhân trên thuyền đêm nọ, thân phụ Tần Lực. Lão đang nói chuyện với một trung niên văn sĩ Ngoài ra còn có hai lão nhân tuổi quá lục tuần cũng đang đàm luận với nhau. Cả bọn thấy Long Bình tiến vào đại sảnh bất giác không hẹn mà nên, tất cả đều im bặt đổ dồn ánh mắt về phía chàng.

Huyết Sát Lý Động đầu tiên chỉ trung niên văn sĩ giới thiệu:

 Vị này là Đông Hải Phúc Dao Sơn Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa!

Tiếp đến chỉ sang Long Bình giới thiệu:

 Còn vị này.

Mới nói ba tiếng lão đột ngột nín bặt. Lão quên chưa thỉnh giáo danh tánh chàng.

Long Bình vội đỡ lời:

 Tại hạ Giả Dung!

Huyết Sát Lý Động làm như chợt nhớ ra:

 Phải rồi! Phải rồi! Giả đại hiệp!

Nhưng lão vừa dút lời bỗng cảm thấy bị hố, trên giang hồ chưa từng nghe nói đến nhân vật võ lâm họ Giả.

Đôi mắt sắc như dao của Long Bình lẽ nào không nhận ra sự thay đổi trên nét mặt lão, vội tiếp lời nói:

 Giả mỗ trước nay ở quan ngoại, đây là lần đầu tiên vào Trung Nguyên được bằng hữu tiến cử nên đặc biệt đến bái kiến giáo chủ quí giáo.

Lời giải thích vô cùng hợp lý, ai nghe cũng phải tin.

Huyết Sát Lý Động vội nói:

 Phải! Phải! Tệ giáo chủ còn vài việc bận, sẽ đến sau!

Bỗng nghe Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa cười ha hả nói:

 Giả huynh lúc đêm hiển lộng thần oai thật khiến tại hạ sáng mắt, từ nay về sau mong chỉ giáo thêm cho!

Dứt lời liền đưa tay định nắm tay Long Bình, chàng cũng tự đưa tay ra tỏ tình thân mật.

Nhưng chàng vừa chạm tay đối phương bỗng thấy nóng như lửa. Long Bình giật mình tỉnh ngộ thì ra đối phương muốn thử công lực chàng, liền vận công vào chưởng chộp lại kình lực đối phương.

Nhung Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa là bá chủ vùng Đông Hải, trong phạm vi mấy ngàn dặm miền duyên hải đều thuộc lãnh địa của hắn, thuở nhỏ được dị nhân truyền thụ, tinh thông thủy lục lăng lộ, công lực phi phàm.

Trong lúc nhất thời, Long Bình vận công không đủ kém thế đối phương. Trong lúc nguy cấp chợt nhớ đến công phu đặc dị Bách Hội Công do Đại Đồ Tiên truyền thụ có công năng tiêu trừ nội lực chân khí đối phương, vội thi triển Bách Hội Công rồi cười nói:

 Lịch Cư Sĩ hảo công phu!

Chàng vừa dút lời bỗng thấy Lịch Hóa biến sắc mặt lộ rõ nét kinh hoàng đồng thời rụt tay về.

Long Bình cười lạnh:

 Lịch Cư Sĩ nhường nhịn! Xin đa tạ! Đa tạ!

Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa nộ khí xung thiên nhưng Long Bình không thèm để ý đến gã. Huyết Sát Lý Động vội giới thiệu cha con Tần Lực với Long Bình.

Long Bình thấy song mục Tần Lực hiện lên có vẻ vừa như đố kỵ, vừa như khâm phục, rõ ràng hắn không nhận ra chàng! Tần Uy thì ngược lại, đôi mày bạc lão cau lại, đôi mắt như cú vọ của lão không che giấu vẻ nghi ngờ cứ lướt qua lướt lại gương mặt Long Bình.

Tần Uy tự xưng hiệu Tụ Lý Càn khôn, Long Bình nghe qua đã biết lão chuyên dụng tâm cơ, nhưng vốn cao ngạo chàng có coi lão ra gì.

Ngoài ra. hai lão nhân còn lại cũng là nhân vật nỗi tiếng trong làng hắc đạo. Một người là Phi Thiên Biển Bức Mã Lương. Một người là Hắc Ngô Công Phí Yên.

Nghe Huyết Sát Lý Động giới thiệu, Long Bình chỉ khẽ gật đầu thái độ cực kỳ khinh mạn.

Bỗng nghe Phi Thiên Biển Bức Mã Lương nói:

 Giả Dung! Ngươi không nhận ra bọn ta?

Long Bình vừa quay người đi nghe nói vội quay lại quan sát kỹ. Chỉ thấy lão đầu thì nhỏ, thân hình béo tròn, đầu trọc lông lốc, mũi cong như mỏ két, đôi môi mỏng dính lúc nào cũng như cười mà không cười.

Dáng mạo lão thật không giống người thường. Chỉ cần nhìn qua một lần cũng đủ gây ấn tượng sâu sắc. Có điều trước nay Long Bình chưa từng thấy qua người nào dáng mạo giống như lão.

Nguyên chàng mang mặt nạ. giả danh giả tính bỗng nhiên lão gọi ngay tên tục khiến chàng

không khỏi dặn lòng phải cẩn thận. Chỉ thấy chàng cau mày ra chiều nghĩ ngợi nói:

 Xin lượng thứ tại hạ mắt kém, trí nhớ kém cỏi không biết đã gặp tôn giá ở đâu?

Phi Thiên Biển Bức Mã Lương cười gian trá:

 Ngươi tuy chưa từng gặp ta. nhưng lẽ ra cũng nghe sư phụ ngươi nhắc đến!

Nghe lão nói vậy Long Bình càng cảm thấy mơ hồ, đặc biệt nói đến sư phụ, một thân tuyệt nghệ của chàng chứa đủ các môn phái, hiện thời chàng cũng không thể nói đích xác ai là sư phụ chàng.

Long Bình vội nói:

 Việc này.

Mã Lương đỡ lời:

 Đúng ra ngươi phải kêu ta bằng sư thúc!

Long Bình càng lúc càng khó hiểu, không dám mở miệng nói bừa. chỉ nghĩ thầm trong lòng.

Thật ra thì Phi Thiên Biển Bức Mã Lương đã nhận ra điểm nào trong võ công chàng có liên hệ với lão?

Lão là sư huynh đệ với ba vị nghĩa bá chàng hay đồng môn với lão hòa thượng?

Tâm niệm chưa dút bỗng nghe Phi Thiên Biển Bức Mã Lương nói:

 Kỳ thực đêm qua ngươi phi thân từ tam bản lên thủy tạ. ta đã nhận ra ngươi lẽ nào còn muốn giấu hay sao?

Lời nói lão làm Long Bình chợt tỉnh ngộ, thì ra Phi Thiên Biển Bức Mã Lương là sư đệ của Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu. Bởi đêm qua chàng thi triển Hoàn Thiên Nhất Thức Vô ảnh khinh công phi thân lên nhà thủy Nhưng Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu đã từng nói không nhận chàng làm đồ đệ, chàng lại bái Bạch Viên sư phụ.

Chàng có quyền không nhận là lão là sư thúc. Có điều nếu chàng nhận là đồ đệ Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu thì dễ dàng dược Thanh Long Giáo tín nhiệm hơn là cứ giấu giấu diềm diềm như trước.

Nghĩ như vậy chàng làm ra vẻ chợt nhớ ra. mừng rỡ nói:

 A! Thì ra là Lương sư thúc, trước đây sư phụ đã từng nhắc đến, ngặt vì sư điệt ngu muội, trí nhớ kém cỏi, xin sư thúc lượng thứ!

Long Bình dút lời vội lấy rổ tre trên đầu xuống làm ra vẻ định quỳ xuống bái kiến.

Phi Thiên Biển Bức Mã Lương vội ngăn:

 Hiền diệt, đây là đất khách, bất tất phải hành đại lễ thế!

Lão quay sang Hắc Ngô Công Phí Yên nói:

 Ngươi thấy chưa. tuyệt nghệ sư môn làm sao ta có thể nhận lầm được!

Long Bình thấy lão không cho bái kiến thật tiện cho chàng, có điều lão gọi chàng hiền diệt nghe mãn ý vô cùng, vô hình trung mọi người có mặt trong đại sảnh đều bị coi là thân phận thấp hơn lão một bậc.

Lúc ấy bỗng thấy gã đại hán thấp đậm bước vào kề tai nói nhỏ với Huyết Sát Lý Động mấy câu, chỉ thấy lão biến sắc mặt vội hướng về quần hùng thi lễ nói:

 Tại hạ có việc cần kíp tạm thời cáo lui, tệ giáo Thủy Long Đàn đàn chủ Thủy Thần Cao Mãnh thay mặt tệ giáo bồi tiếp chư vị!

Dứt lời vội vã rút lui.

Long Bình thấy lão vội vội vàng rút lui không biết đã xảy ra việc gì, bỗng nghe giới thiệu gã đại hán thấp đậm là Thủy Long Đàn đàn chủ, nghĩ thầm:

"Thì ra ngươi làm bá chủ ở đây nên ngạo khí hơn người đã bị bại còn chưa chịu tâm phục, có một ngày sẽ cho ngươi biết thiếu gia lợi hại!" Tâm niệm vừa dút chợt nghe có người kêu lớn:

 Giả huynh! Giả huynh.

Long Bình nhìn lại thấy Tần Lực, hơi ngạc nhiên hỏi:

 Tần huynh có điều chi chỉ giáo?

Tần Lực nói:

 Tiểu đệ đắc tội, mạo muội thỉnh giáo một câu, không biết lệnh sư hiện ở đâu?

Long Bình hơi giật mình hỏi lại:

 Tại hạ lần này vào Trung Nguyên mục đích tìm kiến ân sư. Tần huynh hỏi như vậy là ý gì?

Tần Lực chỉ cười không trả lời, lại hỏi:

 Tiểu đệ còn muốn thỉnh giáo một việc. Giả huynh ngoài học nghệ với Hồ tiền bối ra. có còn học nghệ môn phái khác?

Long Bình chấn động, lập tức phát giác Tụ Lý Càn Khôn Tần Uy đang nhìn chàng chăm chăm hai mắt như hai cục than hồng. Rõ ràng lão cố ý bảo Tần Lực hỏi như vậy.

Chàng chợt động tâm cơ hỏi lại:

 Tần huynh có chỗ nào nghi ngờ sao không nói thẳng ra. hà tất phải che che giấu giấu như con gái!

Tần Lực cứng họng chưa kịp ứng phó bỗng nghe Tụ Lý Càn Khôn Tần Uy cười lạnh nói:

 Các hạ đầu để rổ tre, tay cầm cần trúc là các loại binh khí thành danh của Trung Nguyên Tứ Tuyệt. Các hạ đã bái Hồ huynh học nghệ, lại dùng binh khí của kẻ khác, việc này làm sao giải thích đây?

Long Bình nghe xong cười lớn nói:

 Không sai! Tại hạ có uẩn khúc riêng lẽ ra không nên tiết lộ, nhưng trước mặt chư vị tiền bối không tiện giấu diếm. Nguyên tại hạ với Trung Nguyên Tứ Tuyệt có ân oán chưa giải quyết xong, nhưng từ ngày vào Trung Nguyên đến giờ, hỏi khắp nơi vẫn không thấy bóng dáng chúng.

Về sau nghe giang hồ truyền ngôn, ba trong Trung Nguyên Tứ Tuyệt đã táng mạng dưới tay Bách Hoa giáo chủ Bách Hoa bà bà Đồng Sầu mấy năm trước, duy chỉ con lại một mình Thiên Lôi Chưởng Long Quyền.

Long Bình nói tới đây hơi dừng lại, song mục như hai luồng điện quét khắp quần hùng, thần sắc quần hùng trầm trọng vừa giống như tất cả đều có liên quan đến vụ huyết án năm xưa vừa như không hề liên quan.

Long Bình nói tiếp:

 Có điều không rõ hiện giờ lão ẩn náu nơi nào, cho nên tại hạ mới tạm dùng binh khí của Tứ Tuyệt để dẫn dụ Thiên Lôi Chưởng Long Quyền hiện thân. Tần giáo chủ thấy kế này thế nào?

Câu hỏi của Tần Uy, Long Bình đã có dự liệu trước, nên trả lời trôi chảy lại thêm dụng ý bên trong.

Lại nghe Tần Uy hỏi tiếp:

 Các hạ với Trung Nguyên Tứ Tuyệt thù oán thế nào?

Long Bình lập tức nghiến răng nói:

 Thù sâu như biển, oán nặng như núi!

Tần Uy cười ha hả nói:

 Hảo huynh đệ, ta nghĩ lầm huynh đệ rồi, tung tích của Long lão tặc chờ giáo chủ đến, hỏi hắn thì biết!

Long Bình nghe nói tim đập rộn ràng không biết là mừng hay lo, không ngờ đến Thanh Long Giáo lại tìm thấy tung tích phụ thân.

Bỗng nghe tiếng "cộp, cộp." âm Dương Phán Tề Phi phi thân vào đại sảnh như cơn gió lốc. Thần sắc lão cực kỳ nghiêm trọng, đến trước mặt Tụ Lý Càn Khôn Tần Uy, vòng tay thi lễ. Sau đó lấy từ trong bọc ra một hoàn thuốc đen nhánh, vẫn lặng thinh đưa cho Càn Khôn giáo chủ.

Tụ Lý Càn Khôn Tần Uy vừa nhìn thấy tiểu hắc hoàn, biến sắc mặt kinh hãi kêu lớn:

 Tề Phi, ngươi. ngươi làm như vậy là ý gì?

âm Dương Phán Tề Phi lạnh lùng:

 Tần giáo chủ xin tự vấn lòng, năm đó các hạ đã phát thệ trước mặt tệ giáo chủ ở tổng đàn tệ giáo, chẳng lẽ đã quên rồi sao?

Càn Khôn giáo chủ Tần Uy mặt mày lúc xanh lúc trắng, thật lâu sau lão mới trấn tỉnh nói:

 Tuy Tần Uy ta nhất thời bất cẩn lỡ lời, nhưng Tề Phi ngươi cũng chưa đủ tư cách chấp hình!

Con mắt lớn của âm Dương Phán Tề Phi trợn ngược, phát ra những tia sáng kinh người. Lão cất giọng như từ cõi âm ty vọng về nói:

 Đó là ta nể mặt ngươi lắm rồi, chờ tệ giáo chủ tới ngươi chết càng thảm hơn.

Tần Uy trợn mắt hét lớn:

 Tề Phi, ngươi khinh người quá đáng! Lực nhi, theo ta.

âm Dương Phán Tề Phi điểm nhẹ độc cước thối lui hơn trượng hoành thiết quài nói:

 Tần giáo chủ, Tề Phi ta thành thực khuyên ngươi nên ngoan ngoãn thọ hình, tệ giáo chủ nhất định hỗ trợ lệnh công tử chấp chính chức vị giáo chủ, nếu không cha con ngươi đừng hòng thoát khỏi Thủy Long Đàn!

Tụ Lý Càn Khôn Tần Uy gầm lên:

 Với sức lực Tề Phi ngươi mà cũng đòi giữ chân bản giáo chủ? Lực nhi! Đi!

Dứt lời lão phất tay áo, huy động chưởng tấn công âm Dương Phán Tề Phi. Tề Phi múa quài trượng đỡ một chiêu. Phóng người ra đại sảnh nói:

 Tần Uy! Ngươi đừng vọng tưởng Thủy Long Đàn là chỗ không người!

Tụ Lý Càn Khôn Tần Uy không coi đối phương ra gì, tung người phóng tiếp một chưởng nữa. Nhưng lão vừa xông tới Tề Phi đã lui hẳn ra ngoài.

Chỉ nghe âm Dương Phán Tề Phi hét lớn, bốn phía đại sảnh tên bắn ra như mưa. Tụ Lý Càn Khôn Tần Uy còn đang lơ lửng chân chưa chạm đất, muốn tránh né cũng không kịp, thất kinh huy động tay áo rộng gạt được một số tên, nhưng tên bắn ra liên miên hết lớp này tới lớp khác làm sao gạt hết toàn bộ được. Chỉ nghe lão thét lên thê thảm té lăn xuống đất, thân hình trúng mấy chục mũi tên tua tủa như lông nhím!

âm Dương Phán Tề Phi trở vào đại sảnh, chỉ Tần Lực hỏi:

 Tần Lực, ngươi định lẽ nào?

Tần Lực mặt mày trắng nhợt, rung giọng nói:

 Tạ.. Tạ.. Tachưađộngthủ...

âm Dương Phán Tề Phi mỉm cười quay sang Long Bình, ôm quyền nói:

 Phụng cáo các hạ. không nên hỏi tệ giáo chủ việc Thiên Lôi Chưởng Long Quyền!

Long Bình nhíu mày hỏi:

 Tại sao?

Gương mặt nửa đen nửa đỏ của âm Dương Phán Tề Phi phủ đầy sát khí, lạnh lùng nói:

 Tại sao? Ta chỉ muốn tốt cho các hạ. nếu có gan thì đừng nghe lời ta!

Long Bình nào có coi lời đe dọa của đối phương ra gì, khinh mạn nói:

 Đương nhiên là phải hỏi rồi, có gì đáng sợ?

Con mắt lớn của âm Dương Phán Tề Phi lại trọn ngược, Phi Thiên Biển Bức Mã Lương vội chen vào:

 Tề đàn chủ bất tất nổi giận, ngu diệt chưa biết lợi hại, để tại hạ khuyên gã!

Dứt lời vội kéo tay chàng rời đại sảnh trở về thư phòng, lão hạ giọng:

 Hiền diệt, chớ khá vọng động! Chẳng lẽ ngươi không thấy Tần Uy lỡ nói tung tích Long Quyền mà táng mạng sao? Ngươi hà tất lấy tánh mạng ra đùa cợt nhưvây!

Long Bình nói:

 Sư thúc! Việc này sư thúc cũng biết?

 Đương nhiên ta cũng biết, lúc nãy trong đại sảnh ngoài ngươi với Tần công tử ra ai cũng biết, có điều không ai dám nói mà thôi!

Long Bình kinh ngạc hỏi:

 Như vậy ân sư cũng biết?

Phi Thiên Biển Bức lắc đầu:

 Chỉ có sư huynh không biết, bởi lúc ấy lão không có mặt.

Lúc ấy một con a hoàn bưng vào hai ly trà để trước mặt hai người.

Long Bình thấy a hoàn chợt nhớ đến việc ban sáng vội nhìn giấy trên bàn, mảnh giấy chàng ghi đã biến mất. Chàng nghĩ thầm chắc Mặc Thanh đã lấy đi rồi.

Long Bình lại quay sang Phi Thiên Biển Bức hỏi tiếp:

 Sư thúc biết rõ tung tích Long Quyền sao không nói cho ngu diệt biết để rửa thù?

Phi Thiên Biển Bức nhấp một ngụm trà nói:

 Ta làm sao dám nói cho ngươi nghe?

Lão chưa dút lời bỗng từ ngoài cửa sổ vọng vào giọng cười lạnh như băng của âm Dương Phán Tề Phi:

 Phi Thiên Biển Bức! Ngươi nói hơi nhiều rồi!

Phi Thiên Biển Bức Mã Lương chấn động toàn thân, mặt trắng bệch chung trà trên tay rớt xuống đất "xoảng" một tiếng bể nát.

Long Bình giật mình gọi lớn:

 Sư thúc! Sư thúc!

Mã Lương không trả lời, Long Bình nhìn lại thấy thất khiếu lão đều ra máu đen, ngồi chết cứng

trên ghế!

Long Bình hồn phi phách tán, thì ra lão đã bị trúng kịch độc, may mà chàng chưa uống trà. nếu không sợ cũng khó giữ nổi mạng sống.

Tiếp đến thấy hai đại hán vào thư phòng khiêng thi hài Phi Thiên Biển Bức đi. Long Bình vừa định ngăn cản bỗng nghe bên tai một giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu:

 Liên can gì đến ngươi? ít quản việc người tốt cho ngươi hơn!

Long Bình giật mình quay nhìn tứ phía vẫn không biết tiếng nói từ phía nào vọng lại.

Bên tai lại nghe vo ve như muỗi kêu:

 Ngươi tự bảo trọng, lão phu đi đây, ở lại chỉ sợ gặp phiền phức!

Vừa dút lời bỗng thấy quái phong nổi lên. Long Bình một thân tuyệt nghệ kinh người cũng chỉ thấy một bóng xám như làn khói lướt qua mặt, nháy mắt đã mất tung. Khinh công của nhân vật này đã đến mức lộ hỏa thuần thanh! Long Bình không khỏi kinh hãi thầm, nhưng biết nhân vật ấy là người chính phái, có lòng phò trợ nên chàng mới yên tâm.

Đến trưa. một a hoàn lại bưng rượu thịt đến, Long Bình không khỏi ngạc nhiên hỏi:

 ủa. quí giáo chủ chưa đến sao? Sao lại dọn cơm ở đây?

A hoàn dường như câm điếc, chỉ thấy ả lắc đầu, không biết là giáo chủ chưa đến hay ả không biết.

Long Bình hỏi không rõ nguyên ủy đành ngồi xuống ăn cơm.

Bỗng chàng phát hiện có một viên giấy vo tròn lẫn trong cơm, vội giở ra xem, quả nhiên là một bức thư viết:

"Bình ca! Cơm này tự tay ta nấu, ngươi cứ yên tâm ăn uống. Nhưng tốt nhất nhân lúc giáo chủ chưa đến mau mau tìm đường trốn đi. Càng sớm càng tốt!" Bên dưới ký tên:

"Kẻ đã nếm được vị ngọt lẫn vị đắng của tên người! " Long Bình nhìn chữ viết, tuy chữ viết thảo để che dấu tự dạng thực nhưng rõ ràng là thủ bút của nữ nhân Lòng chàng rúng động, Mặc Thanh. lẽ nào hắn lại là nữ nhi!

Chàng nghĩ thầm:

 Bất kể ngươi nói thế nào, ta đã đến đây chưa tìm được tung tích phụ thân lý nào lại trốn đi. Cho dù dấn thân vào chốn Long Đàm hổ huyệt ta cũng không sợ, nếu có táng thân, chốn này cũng không tiếc.

Tâm niệm chưa dút, bỗng thấy rèm châu lay động, một bóng người như ma muội tiến vào định giật mảnh giấy trên tay Long Bình.

Thân pháp người mới đến không thể nói là chậm nhưng thân thủ Long Bình nào phải tầm thường.

Chàng nhận ra đó là gã thiếu niên tên Tiểu Long mà chàng đã gặp nơi tửu lâu hôm nọ.

Chỉ thấy Long Bình mỉm cười khinh mạn, hai tay nhô lên hạ xuống, Tiểu Long không chộp trúng giấy ngược lại chộp vào đã cơm.

Long Bình giả vờ xuýt xoa:

□ Ai da! Tiểu huynh đệ! Có đói cũng không nên dùng tay bốc cơm như vậy!

Tiểu Long đỏ mặt, phủi phủi tay dính cơm xuống bàn, nổi giận nói:

□ Đưa cho ta xem! Nhất định là do tỉ tỉ viết cho ngươi!

Long Bình giả làm ra vẻ không hiểu nói:

□ Đâu? Tỉ tỉ ngươi viết gì, đưa ta xem thư?.

Tiểu Long gian giảo mỉm cười nói:

□ Đừng làm bộ, đưa hai tay ra ta xem!

Long Bình vốn không hay phục tùng, nhưng lần này chàng ngoan ngoãn đưa hai tay ra phía trước, cười cười hỏi:

□ Ngươi cần gì?

Tiểu Long quát khẽ:

□ Xoè tay ra!

Long Bình không do dự xoè tay ra hỏi lại:

□ Ngươi cần gì?

Hai bàn tay chàng trống trơn, mảnh giấy đã biết mất tung!

Tiểu Long kinh ngạc rõ ràng đối phương đang cầm mảnh giấy làm sao qua được mắt gã. giờ bỗng biến mất. Gã đưa mắt nhìn xuống đất, ngoài mấy hạt cơm bị gã làm rơi vãi, dưới đất cũng trống không!

Tiểu Long mặt đỏ như táo chín, cười lạnh nói:

□ Bộ dạng như ngươi mà cũng đòi trèo cao, nói cho ngươi biết, tỉ tỉ ta đã hứa gả cho Tần Lực ca ca rồi, ngươi đừng nằm mơ nữa!

Long Bình chấn động, hồi ức lại việc xảy ra ở Thiên Đô Phong dạo nọ. Lúc cứu Mặc Thanh bị hắn vô duyên vô cớ giáng cho một bạt tai, sau đó nhất cử nhất động đều không bình thường, rõ ràng hắn là nữ nhi.

Trong lòng chàng bất giác trào dâng một cảm xúc khó tả. lại nghĩ đến Tần Lực. Vị hôn phu của Mặc Thanh, bỗng thấy chua xót não nề.

Nhưng lúc nãy trong đại sảnh, Tụ Lý Càn Khôn Tần Uy bị loạn tên táng mạng, Tần Lực không căm phẫn trước cái chết của phụ thân, lại hèn nhát cầu an, hành động của hắn thật khiến người khinh ghét. Mặc Thanh gả cho phường tiểu nhân vô lại như hắn giống như hoa lài cắm bãi cút

trâu. Long Bình cảm thấy tiếc cho nàng, một trang nữ sắc nghiêng thành.

Tâm trí chàng chìm vào cõi vô thức, Tiểu Long bỏ đi lúc nào chàng cũng không hay biết, rượu thịt trên bàn cũng không thèm động đến, bất giác thò tay xuống gầm bàn lấy mảnh giấy mà Mặc Thanh gởi đến lúc nãy.

Nguyên mảnh giấy có dính cơm, lúc chàng trầm tay xuống đã nhanh tay dán lên bên dưới mặt bàn nên Tiểu Long tìm không thấy.

Long Bình nhìn vào mảnh giấy, bỗng thấy bóng dáng gã thiếu niên thư sinh Mặc Thanh, khoé miệng mỉm cười, mắt long lanh nhìn chàng.

ảo ảnh biến mất, lại hiện lên một thiếu nữ tuyệt sắc nơi tửu lầu hôm trước, đôi mắt đăm đắm nhìn chàng, mày liễu cong cong phảng phất nét ưu tu.

Bỗng dáng cao gầy của Tần Lực hiện ra che khuất bóng yêu kiều của Mặc Thanh, vẻ mặt gã đầy vẻ ngạo mạn nhìn chàng nhếch mép cười.

Bỗng nghe tiếng giầy cỏ "lẹt xẹt, lẹt xẹt" vọng lại, lão hòa thượng lại hiện ra. vẫn tóc ngắn lởm chởm, đầu đội một mũ rách, tăng bào tả tơi, chỉ mặt chàng mắng lớn:

 Súc sinh! Mười mấy tuổi đầu đã đam mê tửu sắc, còn dám nhìn mặt ta!

Long Bình giật mình như vừa trải qua cơn ác mộng, mồ hôi tuôn ướt áo, thầm trách mình sao quá hồ đồ, để quên mục đích chính đến đây là tìm cho ra thân phụ, luyện thành Thiên Lôi Chưởng để báo thù nhà.

Tiện tay xé nát mảnh giấy, ném xuống mặt hồ. Bỗng thấy một trận quái phong lướt qua mặt hồ, cuốn hết mấy mảnh giấy vụn đi mất, không để lọt xuống hồ một mảnh nhỏ.

Long Bình thất kinh nhìn ra cửa sổ chỉ thấy thấp thoáng bóng người vừa khuất dạng ở cuối hành lang.

Chàng định phóng người đuổi theo bỗng nghe tiếng thiết trượng gõ xuống đất "cộp, cộp." Thì ra âm Dương Phán Tề Phi đến. Chàng vội quay người trở về ghế ngồi.

âm Dương Phán Tề Phi không vào phòng chỉ đứng ngoài rèm nói vào:

 Giả huynh đệ, tệ giáo chủ vì có việc cần kíp sáng mai mới đến đây. Nếu không có việc gì, tốt nhất huynh đệ nên ở trong phòng, như có việc cần cứ căn dặn a hoàn là xong!

Long Bình hỏi:

 Tại sao?

âm Dương Phán Tề Phi cười lạnh:

 Câu này ngươi đã hỏi đến hai lần, kể cả lệnh sư Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu đến đây cũng không dám ngạo mạn như vậy! Xin khuyến cáo các hạ. Thủy Long Đàn cơ quan trùng trùng, vọng động là mất mạng, các hạ nên biết tự lượng!

Long Bình nghe nói, chợt nhớ đến lời khuyến cáo trong thư của Mặc Thanh, liền hỏi thăm dò:

 Đã như vậy, tại hạ còn có việc cần kíp phải giải quyết, tạm thời cáo lui, ngày khác sẽ đăng môn tạ tội với quí giáo chủ!

âm Dương Phán Tề Phi hừ lạnh:

 Nửa ngày trước đây, nếu các hạ cáo từ bổn đàn chủ đích thân tống tiễn! Đến lúc nay, hà hà. tất phải chờ giáo chủ phát lạc, ta không thể tác chủ!

Long Bình nghe tới đây nộ khí bốc cao vạn trượng.

Lập tức cầm lấy cần câu với rổ tre, cần câu khẽ rung động, rèm châu lay động không dứt, chàng hét lớn:

 Tại sao?

Bên ngoài âm Dương Phán Tề Phi thối lui hơn trượng hoành ngay thiết quài, gương mặt lão nửa đen nửa đỏ pha đầy sát khí, tuy nhiên vẫn trấn tỉnh nói:

 Lại tại sao, lần thứ ba ngươi mở miệng thốt câu này. Nếu không phải giáo chủ có lệnh ta lập tức lấy mạng ngươi!

Long Bình kinh ngạc, Thần Long Chư Thiên chưa đến đây đã nắm rõ tin tức về chàng. Xem ra Thủy Long Đàn không phải là nơi nên lưu lại chi bằng nhân lúc lão chưa đến sớm tìm cách rời khỏi đây là thượng sách!

Lòng đã định hừ nhẹ nói:

 Với một tên độc cước tàn phế như ngươi mà cũng lớn lối!

Dứt lời từng bước một chậm rãi tiến ra cửa.

Con mắt lớn của âm Dương Phán Tề Phi đột ngột mở lớn, hét:

 Ngươi dám ra khỏi cửa một bước, lập tức chết không toàn thây!

Long Bình cười nhẹ:

 Chưa chắc!

Chân vẫn không ngừng từ từ bước tới.

Thần sắc chàng cực kỳ ung dung, kỳ thực đã ngầm đề khí vận công hộ thể đề phong bất trắc.

Nhưng lúc chàng vừa chuẩn bị bước ra khỏi cửa định xuất kỳ bất ý xông mạnh ra. tấn công Tề Phi một thế Bởi chàng đã từng đấu với Tề Phi, biết rõ lão chưa phải là đấu thủ của chàng, thứ nữa chàng cũng nghĩ đến phi tiễn mai phục bên ngoài, nhưng chiếc rổ trong tay chàng lại là khắc tinh của ám khí, cho dù phi tiễn nhất loạt phóng ra chàng cũng không sợ.

Trong một sát na ngay lúc chàng vừa định cất mình tung người ra bỗng nghe giọng nói như muỗi kêu vang vẳng bên tai:

 Hảo tiểu tử! Ngươi chán sống rồi?

Đồng thời ngay lúc đó, âm Dương Phán Tề Phi hét lớn:

 Đứng yên!

Long Bình giật mình tựa như bị tiếng hét của âm Dương Phán Tề Phi dọa không dám xông ra. Thân hình đã trụ lại.

Chỉ thấy âm Dương Phán Tề Phi đột nhiên biến mất. Chỗ lão đứng hiện ra một cái hố chừng hai trượng vuông, cách mặt đất chưa đầy một thước là mặt nước.

Mặt nước ló lên hàng vạn đầu mãng xà. đang thè lè luỡl đỏ như máu, mùi tanh hôi bốc lên nồng nặc. Long Bình bất giác rợn tóc gáy.

Với võ công của chàng dù xông ra cũng không đến nỗi lọt xuống hố, nhưng sự việc đột biến khiến người nhìn thấy không khỏi kinh tâm tán đởm.

"Sầm " một tiếng, mặt đất phục hồi nguyên trạng!

Bên tai Long Bình lại vang lên tiếng nói như muỗi kêu:

 Tiểu tử, ngươi thấy chưa? Lão phu biết ngươi đi tất sinh chuyện, cổ nhân nói "Thiếu bất nhẫn tắc loạn đại mưứ (người nhỏ tuổi không đủ nhẫn nại tất làm loạn đại mưu) quả thật không sai. Ta hỏi ngươi, ngươi đến đây để làm gì?

Chàng giật mình lẩm bẩm:

 Phải, đến để làm gì?

 Để thăm dò tung tích phụ thân, nhân tiện tìm kiếm Mặc Thanh, hiện giờ hai việc này đã bắt đầu có chút ánh sáng. Sao lại lỗ mãng làm hư việc lớn!

Long Bình chợt tỉnh con mê, mồ hôi lạnh tuôn ướt áo Chợt nghe giọng nói lạnh như băng của âm Dương Phán Tề Phi:

 Hừ! Xem ra tiểu tử ngươi cũng biết thức thời, từ giờ trở đi nên ngoan ngoãn ở lại thư phòng chớ có vọng động, bằng không là ngươi chán sống rồi đó!

Thi Huyệt Quỷ Lao

Ngày hôm ấy Long Bình không rời khỏi thư phòng một bước, không phải chàng không dám đi mà bởi chàng không muốn.

Quả như người giấu mặt nói, chàng đến đây để làm gì, nếu không phải đến đây để dò tìm tung tích phụ thân thì chuyến đi này thật vô nghĩa!

Đến giờ tý, trăng sáng làm mặt hồ như dát bạc. Long Bình đang trên giường xếp bằng luyện công, bỗng nghe một tiếng động nhỏ bên ngoài cửa sổ, vội mở mắt nhìn ra.

Ngoài cửa sổ xuất hiện một bóng người. Theo bóng người phán đoán thì là Thủy Long Đàn chủ Thủy Thần Cao Mãnh chứ không ai khác.

Long Bình nghĩ thầm:

 Hừ, các người còn phái người giám thị ta. đáng ghét. Ta không làm cho các ngươi nếm mùi đau khổ thì không phải là Long Bình!

Thấy bóng người thoắt cái đã lui ra. Long Bình chuyển động tâm cơ, xé tấm chăn ra một mảnh lớn, vung tay ném mạnh qua cửa sổ, còn chàng thì nằm xuống giường chú mục nhìn ra.

Mảnh vải bay ra cửa sổ phát ra tiếng kêu phần phật như tiếng quần áo đánh gió. Bên ngoài lập tức có bóng người xuyên cửa sổ nhảy vào.

Long Bình nhìn rõ, quả nhiên là Thủy Thần Cao Mãnh. Lập tức ra tay nhanh như gió một chưởng cách không đánh ra. Thủy Thần Cao Mãnh bất thần như chạm vào một bức tường sắt bị chấn động ngược bay ra cửa sổ rơi ầm xuống hồ.

Long Bình lập tức đứng gần cửa sổ cười nhẹ nói:

 Giả mỗ muốn đi thì Thủy Long Đàn các ngươi làm sao giữ nổi, chỉ vì Giả mỗ không có nhã hứng mà thôi!

Thủy Thần Cao Mãnh quẫy người phóng lên bờ, nhưng thẹn đỏ mặt không dám quay đầu nhìn Long Bình, bỏ đi mất dạng.

Long Bình chưa dứt tiếng cười đã nghe ngoài cửa có tiếng bước chân thật nhẹ từ từ bướng vào phòng.

Long Bình nổi giận thất khiếu như muốn ra lửa.

tung người tới trước, song tráo đưa ra chộp vào kẻ mới đến Bởi nghe tiếng bước chân có vẻ như võ công cũng tầm thường nên chàng định chộp được lập tức ném luôn xuống hồ.

Nào ngờ chỗ chàng chạm tay vào mềm nhũng lại như đàn hồi thất kinh vội rụt tay thối lui, định thần nhìn lại thì ra là thiếu niên thư sinh Mặc Thanh.

Có điều lúc này gương mặt nàng như táo chín đỏ đến tận mang tai, thì ra Long Bình chạm tay

ngay ngực đối phương.

Long Bình kinh hãi nói:

□ Thì ra là ngươi...

Lúc này Mặc Thanh đã trấn tĩnh, nghiêm mặt nói:

□ Tại sao ngươi cứ lưu luyến mãi nơi này chưa chịu trốn đi?

âm thanh cực nhỏ, chỉ một mình chàng nghe thấy, dù kẻ rình ngoài cửa sổ sợ cũng không nghe được.

Long Bình định thần lại, vừa định nói mục đích chàng đến đây bỗng nhớ đến thân phận nàng, chỉ mỉm cười nói:

□ Thì ra cô nương là người của Thanh Long Giáo, thất kính, thất kính.

Mặc Thanh hơi sững người nói:

□ Ta không những là người của Thanh Long Giáo mà còn là con gái của giáo chủ Thần Long Chư Thiên:

Chưmặc Thanh!

Long Bình vạn phần kinh hãi, cũng may chàng chưa lỗ mãng thổ lộ mục đích đến đây, nếu không họa lớn đáo đầu Bỗng nghe Mặc Thanh nói tiếp:

□ Nhưng ta đã biết được, ta không phải con ruột lão, ta nguyên họ Mặc... Hơn nữa. cả nhà ta táng mạng dưới tay lão tặc. Ta nói những lời này có thể ngươi không tin nhưng ta đã thăm dò kỹ càng, việc này quyết không thể sai nên ta định đào tẩu, luyện thành tuyệt học rửa sạch mối huyết hải thâm thù. Nếu không như nguyện luyện thành tuyệt thế võ công để rửa thù thì ta cũng tránh xa được lão...

Long Bình nghe xong bán tín bán nghi, nhưng vẫn quay nhìn bốn phía sợ có người ẩn trong bóng tối nghe lén.

Lại nghe Mặc Thanh nói:

□ Ngươi nhìn gì? Ta đã chờ ngoài cửa đến mấy thời thần Ngoài Cao Mãnh cứ đi đi lại lại bên ngoài ra không còn ai khác, ngươi cứ yên tâm!

Long Bình nói:

□ Người cần yên tâm là ngươi chứ không phải ta!

Mặc Thanh mỉm cười thật tươi, đột nhiên chau mày nói:

□ Bình ca! Sao còn chưa đi? Nói cho ta biết, tại sao?

Hai tiếng "Bình ca " nghe sao ngọt ngào thấm đượm ân tình Long Bình nghe thấy không khỏi kích động, tim đập thình thịch, hồn bất phụ thể.

Thật lâu sau mới trấn tỉnh được:

– Không phải ta không muốn đi, chỉ tại chưa đi được!

– Ai ngăn cản ngươi?

– âm Dương Phán Tề Phi nói phụng mệnh giáo chủ...

– Phụng mệnh giáo chủ!

Mặc Thanh hốt hoảng, thần sắc biến đối, gương mặt bỗng chốc trở nên trắng bệch như xác chết.

Lâu sau mới nói:

– Bình ca. chứ không phải... chứ không phải đại ca không đi vì lý do riêng?

Từ lúc trưa Long Bình đã nghĩ cách thăm dò tin tức thông qua Mặc Thanh, nên nhân cơ hội hỏi tới:

– Theo ta suy đoán, thì Thiên Lôi Chưởng Long Quyền người thất tung mười mấy năm nay đang bị giam cầm trong Thanh Long Giáo.

Mặc Thanh nghe Long Bình nói không lạnh mà run, bất giác thối lui nửa bước, run giọng nói:

– Ai nói cho ngươi biết?

Long Bình thấy nàng tỏ vẻ kinh hãi như vậy chắc cũng biết rõ tung tích phụ thân, nên định truy vấn thêm.

Nhưng đến giờ phút này chàng vẫn chưa chắc thân phận nàng ra sao nên vẫn chưa dám thổ lộ.

Bèn nói:

– Do Tụ Lý Càn Khôn Tần Uy vô tình nói lộ ra!

Mặc Thanh nghe đến đây đột nhiên lộ nét vui mừng nói:

– Hay lắm! Phen này lão khó thoát rồi!

Long Bình đỡ lời:

– Lão đã thoát rồi, lại thoát đi thật xa. sợ trên thế gian này ngươi tìm không ra lão nữa!

Mặc Thanh thông mình còn hơn Long Bình mấy phần lẽ nào không hiểu ý câu nói của chàng, mặt mày rạng rỡ như hoa xuân lộ khai, hỏi:

– Thật sao? Bình ca. ca ca không gạt... không gạt muội chứ?

Long Bình vẫn làm như không để ý cách xưng hô của Mặc Thanh, nói:

– Ta gạt ngươi làm chi!

Rồi tiếp đến chàng mang việc xảy ra trong đại sảnh nhất nhất kể cho Mặc Thanh nghe.

Mặc Thanh im lặng nghe, xong bỗng như sực nhớ điều gì:

- Ngươi... ngươi cũng ho...

Tiếng "Long" chưa thốt ra nàng đã kịp dừng lại, mỹ mục chăm chăm nhìn chàng.

Thật lâu nàng mới chậm rãi nói; - Nếu muội đoán không lầm thì ca ca là... là công tử của Long tiền bối! Nếu đúng như vậy thì ca ca càng nên sớm rời khỏi chốn này!

Long Bình không thừa nhận cũng không phủ định, nói:

- Không sai! Ta nên sớm rời khỏi chốn này, nhưng liệu có đi được không?

Vừa dút lời bỗng thấy một luồng kình phong mãnh liệt áp xuống đầu.

Long Bình thất kinh, nghiêng người lui về cạnh giường, kinh hãi chưa dứt, kình phong đã tan hết, chỉ thấy Mặc Thanh trong một nháy mắt như vậy đã biến mất tung.

Long Bình còn đang kinh hãi không biết luồng kình phong đó xuất phát từ hướng nào bỗng nghe tiếng quài trượng "cộp, cộp," âm Dương Phán Tề Phi đã đến trước cửa Đồng thời Thủy Thần Cao Mãnh và Độc Sát Triệu Ngũ đã sánh vai đứng ngoài cửa sổ, sáu mắt như hung thần ác sát nhìn khắp phòng, nhưng trong phòng ngoài Long Bình ra không có người thứ hai.

Vẻ mặt ba người hiện rõ nét kinh ngạc.

Nhìn thấy ba người Long Bình chợt tỉnh ngộ, thì ra luồng kình phong lúc nãy có ý cứu trợ chàng với Mặc Thanh, vội mỉm cười nói:

- Tam vị đêm khuya giá lâm, không biết có điều chi chỉ giáo?

âm Dương Phán Tề Phi cất giọng âm trầm nói:

- Đến xem các hạ có an giấc không!

Long Bình cười ha hả nói:

- Phiền các vị nhọc lòng, Giả mỗ đắc tội! Đắc tội!

Chàng vừa dút lời bỗng nghe tiếng nổ long trời lở đất, cả bốn người thất kinh nhìn ra mặt hồ.

Chỉ thấy mặt hồ dậy sóng, sủi bọt trắng trời như mặt trăng vừa rơi xuống hồ không bằng.

Bốn người bị biến cố này làm kinh ngạc ngẩn người, nhìn chết trân mặt hồ. Nhưng sau lưng bốn người một bóng người nhỏ thó nhẹ nhành như mèo đêm lẻn ra khỏi phòng mất dạng.

Sáng hôm sau, Long Bình đang sốt ruột chờ Thanh Long Giáo chủ Thần Long Chư Thiên xuất hiện thì a hoàn lại bưng đến một mâm điểm tâm thịnh soạn.

Lúc ả đẩy mâm điểm tâm qua cho chàng, dưới đáy chén rớt ra một mảnh giấy màu hồng xếp nhỏ, lại bốc lên mùi hương u nhã.

Long Bình biết Mặc Thanh có tin gì cho chàng vội nhặt lên định giở ra xem, chợt thấy bóng âm Dương Phán Tề Phi lén lén lút lút giám sát chàng.

Sợ liên lụy đến Mặc Thanh với a hoàn nên không dám mạo hiểm. Liền giả như không có việc gì, cứ ngồi ăn uống tự nhiên. Bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, đất trời như nghiêng ngả. rồi không kịp phản ứng gì đã mất hết tri giác hôn mê bất tỉnh.

Không biết bao lâu sau, Long Bình mới tỉnh lại, đầu tiên chàng cảm giác lạnh thấu cốt, như nằm trong hố băng ngàn năm.

Long Bình mở mắt nhìn ra. chỉ thấy xung quanh tối đen như mực, xoè bàn tay không thấy rõ ngón. Một lúc sau, chàng quen dần với bóng tối mới nhìn thấy được xa hơn trượng.

Nhưng khi nhìn rõ cảnh vật xung quanh Long Bình không khỏi hồn phi phách lạc, nguyên chỗ chàng nằm xung quanh xương trắng nhan nhản, giống như một nghĩa địa lộ thiên.

Đây là nơi nào?

Long Bình từ từ nhớ lại sự việc trước lúc hôn mê, cứ ngỡ mình đã bị đọa xuống mười tám tầng địa ngục, kinh hãi cắn mạnh vào đầu ngón tay.

Đau! Chàng còn biết đau!

Thì ra sự tình chưa đến nỗi đáng sợ như chàng tưởng tượng, chàng vẫn còn sống giữa thế gian. Vội định thần lại hành công điều tức một hồi, hàn khí bị đẩy bớt ra ngoài, mục lục cũng tăng lên gấp bội.

Lướt mắt nhìn khắp bốn phía. thì ra chàng đang ở trong một gian thạch thất hình tròn cực rộng, đỉnh thạch thất hình vòm, giống như một mộ phần, thạch thất không có cửa. hoàn toàn không thấy chút ánh sáng nào.

Nhưng khi chàng quan sát hết bốn bề, không khỏi lạnh mình sởn tóc gáy, thạch thất cao bảy tám trượng, trên vòm treo tòn ten xích sắt, mỗi sợi xích đều có cột một tử thi.

Các tử thi có cái còn nguyên quần áo như mới chết chưa lâu, nhưng ngược lại có cái đã trở thành bộ xương trắng có điều vẫn còn treo lủng lẳng chưa rơi xuống.

Tình cảnh thật thảm, thảm không thể lấy bút mực mà tả.

Long Bình hồi tưởng lại lúc trước, bất giác vừa giận vừa nghi hoặc. Không lẽ Mặc Thanh đang tâm hại chàng? Hay có kẻ nào đó hại chàng mà nàng không hay? Còn nữa. trong thạch thất xương trắng chất thành đống, rõ ràng Thanh Long Giáo tác ác giang hồ, giết người không kể số. Nhưng chàng chợt tỉnh, ngồi dậy mà giận mà nghĩ cũng không ích gì, trước hết nên tìm kế thoát thân.

Long Bình vừa nhổm người đứng dậy...

Bỗng nghe một tiếng cười lạnh, vừa lạnh vừa nhỏ như sợi tơ xuyên vào lá nhĩ chàng. Tiếng cười như ma gào quỉ khóc, đặc biệt trong mộ huyệt âm khí trầm trầm xương trắng đầy đất, giọng cười khiến người nghe không rét mà run.

Long Bình theo tiếng cười nhìn lên, trên đỉnh thạch thất có một người bị treo ngược chân lên trời thòng đầu xuống đất rõ ràng hãy còn thở.

Long Bình vội hỏi:

□ Các hạ là ai?

Phát ra được một câu hỏi, vô tình là Long Bình trở lên dạn dĩ hơn vội chạy tới ngẩng đầu lên quan sát.

Chỉ thấy đó là một lão già râu trắng hơn tuyết, bởi bị treo ngược nên gương mặt lão bị bộ râu trắng che khuất hết. Toàn thân lão trần như nhộng không có lấy một mảnh vải nhỏ che thân, hai cổ chân lồng vào hai khoeo sắt treo ngược lên bởi hai sợi xích sắt. Có điều trên gương mặt bị bộ râu che khuất ấy vẫn còn nhìn thấy đôi mắt tinh quang ngời ngời, sắc như ánh dao.

Chứng tỏ lão tuy bị treo ngược như vậy nhưng vẫn hàm chứa một nội công thâm hậu khôn lường.

Lại nghe một giọng lạnh tựa băng:

□ Ngươi là ai?

Giọng nói với tiếng cười của lão đều rất nhỏ, cực nhỏ nhưng vẫn đủ chấn nhĩ kinh tâm.

Long Bình nghe lão hỏi lại định cứ thật sự trả lời, chợt nghĩ lại sợ đối phương dùng khổ nhục kế để thăm dò thân thế chàng vội trả lời:

□ Tại hạ Hồng Bình, dám hỏi tiền bối tôn danh đại tánh?

Lão nhân chấn động toàn thân, hai sợi xích sắt lập tức chạm vào nhau "leng keng." Bỗng lão vụt hét lớn như sấm động:

□ Cái gì? Ngươi tên Long Bình?

Ngược lại tới phiên Long Bình chấn động, rõ ràng chàng nói "Hồng Bình" sao lão lại nghe ra "Long Bình." Tuy hai tiếng "Hồng" với "Long" gần gần nhau, nhưng chàng phát âm rất rõ ràng hơn nữa công lực của lão thâm hậu như vậy lý nào lại nghe lộn?

Nhưng Long Bình không tự chủ được ứng khẩu nói:

□ Không sai, vãn bối tên Long Bình!

Lão buông một tràng cười, thanh âm nghe thê thiết não nùng:

□ Thế gian lại có chuyện trùng hợp lạ kỳ, hai kẻ cùng tên cùng họ...

Long Bình nghe lời lão ý tứ thâm trầm càng thêm kinh ngạc vội hỏi:

□ Lão bá bá! Bá bá họ gì?

Lão nhân không trả lời, đột nhiên mắng lớn:

□ Súc sinh muốn chết, dám đến giỡn mặt lão phu!

Bất thần xuất chưởng cách không chộp trúng đỉnh đầu chàng.

Long Bình bỗng cảm thấy một luồng hấp lực cực mạnh hút cứng toàn thân, cả thân hình nhẹ hẫng như muốn bay lên.

Long Bình thất kinh bởi khoảng cách giữa chàng với lão ít ra cũng tới năm trượng, cách không một tráo đủ làm chàng bay lên. Không khiến người kinh hãi sao được?

Long Bình sao dám chậm trễ vội dùng thiên cân trụy đứng vững như bàn thạch.

Lão nhân liên tiếp chộp mấy tráo, Long Bình vẫn trụ chân đứng vững lão nhân tựa như cũng ngạc nhiên hỏi:

– Ủa! Sư phụ ngươi là ai?

Thấy lão đột nhiên hỏi đến sư môn mình biết có dụng ý gì, liền giả nổi giận nói:

– Cả đến tên họ lão cũng không thèm nói cho ta biết, cớ sao cứ hỏi han luôn miệng?

Lão nhân không thèm lý tới câu hỏi chàng, hỏi tiếp:

– Thiếu Dương thần công của ngươi do ai truyền thụ?

Long Bình bất giác giật mình, bốn tiếng "Thiếu Dương thần công" chàng đã nghe Phong Thần Ngô Cổ nói đến lần ở Bạch Mã Hồ. Lúc ấy chàng không hiểu, về sau mới biết nội tổ Ngân Tu Tẩu truyền thụ cho chàng thần công của sư môn, không ngờ lão cách không mấy tráo như vậy mà đã đoán ra lai lịch võ công của chàng, chắc chắn lão có liên hệ với sư môn chứ không sai.

Nghĩ đến đây Long Bình vội hỏi lớn:

– Lão bá bá! Bá bá không thể nào cho vãn bối biết tôn danh đại tánh trước sao?

Tựa như lão nhân tức giận cực điểm, lại mắng lớn:

– Súc sinh! Ngươi dám không trả lời lão phu? Nói!

Sư phụ ngươi là ai?

Long Bình nghĩ thầm:

"Ta nói ai bây giờ? Chẳng lẽ nói là Bạch mao thần viên? Chỉ sợ không ai tin nổi!

Nhưng ngoài Bạch Viên ra. đâu có ai chính thức là sư phụ ta?" Tâm niệm chưa dút, bỗng nghe lão nhân thở dài u oán:

– Kỳ thực, ngươi không nói ta cũng biết, bây giờ ngươi chú tâm nghe kỹ, một, hai ngày nữa ta sẽ tìm cách đưa ngươi thoát khỏi đây, ngươi tức tốc tìm sư phụ ngươi đến đây!

Long Bình ngẩn ngơ hỏi:

– Lão bá bá! Bá bá muốn vãn bối tìm ai? Bá bá nói rõ hơn một chút!

Lão nhân lại nổi giận hét:

– Còn tìm ai nưa! Tìm sư phụ ngươi Ngân Tu Tẩu!

Long Bình kinh hãi:

 Cái gì? Bá bá muốn tìm nội tổ Ngân Tu Tẩu?

Chàng gọi Ngân Tu Tẩu nội tổ khiến lão nhân kinh ngạc "ủa " lên một tiếng nói:

 Thì ra ngươi là hậu nhân của lão!

 Lão bá bá. nội tổ vãn bối chết lâu rồi!

Lão nhân hét lên một tiếng lạc phách kinh tâm, thân hình mềm nhũn thả xuôi bất động theo sợi xích, tựa như không chịu nổi nỗi đau bất ngờ nên hôn mê bất tỉnh Xem ra lão nuôi hy vọng lớn, có lẽ Ngân Tu Tẩu là niềm hy vọng duy nhất của lão, giờ bỗng nhiên tan như bọt nước làm sao lão chịu nổi?

Long Bình kêu luôn mấy tiếng không thấy trả lời vội tung người nhảy lên móc chân vào khoeo sắt một sợi xích tòn teng cạnh lão nhân, thả thân hình treo ngược đong đưa qua lại. Chàng đưa mạnh người qua ôm chặt lấy lão, quả nhiên lão đã hôn mê bất tỉnh, chàng vội vận Thôi Cung đả huyệt cho lão.

Lúc lâu sau lão khạc ra một bãi đờm, hơi thở điều hòa lại.

Nhưng, khi vừa phát hiện ra Long Bình đang vận công Thôi Cung đả huyệt lão bất giác nổi giận, giáng một chưởng như sấm sét.

Long Bình không ngờ lão đáng ghét như vậy, lấy oán trả ân Nhất thời không tránh kịp lãnh trọn một chưởng ngay giữa ngực văng xuống đất.

May thay võ công chàng không phải tầm thường, linh không đề khí giảm tốc độ, từ từ đáp xuống.

Long Bình nổi nóng, ngỡ mình bị một chưởng chắc bị thương không nhẹ, nào ngờ thử vận khí hành công nơi ngực không có chút cảm giác thọ thương.

Chàng ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt lão nhân như hai luồng điện xoáy thẳng vào chàng.

Long Bình không chút khách khí hỏi:

 Các hạ cớ gì ra tay đánh người như vậy?

Lão nhân không trả lời hỏi lại:

 Tiểu tử, ngươi luyện Thiếu Dương thần công chính tông, nhưng thân pháp lại giống Cửu Thiên Công của Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu! Thật sư ngươi thuộc môn phái nào? Tên họ là gì?

Long Bình thấy khẩu khí của lão hòa hoãn, không còn hung ác như lúc đầu nên cứ sự thực đáp lời:

 Không dám giấu lão bá bá. vãn bối họ Long, tên độc một chữ Bình, gia phụ nguyên là một trong Trung Nguyên Tứ Tuyệt mỹ hiệu Thiên Lôi Chưởng Long Quyền. Vãn bối lúc còn nhỏ không may gặp gia nạn, được sư thúc tổ Ngân Tu Tẩu cứu thoát ẩn nơi Bạch Mã Hồ học Thiếu Dương thần công, về sau gặp kỳ duyên học thêm võ công của mấy người nữa...

Nhưng sư phụ thật sự của vãn bối là một con ~r(vn trắng nên không biết mình thuộc môn phái

nào, mong bá bá lượng thứ.

Lúc kể chàng vẫn chú mục nhìn lão nhân, tuy bộ râu dài che kín mặt lão nhưng chàng vẫn nhận thấy lão lúc nghe chàng kể tỏ ra kích động vô cùng.

Thật lâu sau, mới nghe lão hỏi tiếp:

- Ngươi đến đây làm gì? Tại sao lại bị ném xuống Thi Huyệt Quỷ Lao này?

- Bởi vãn bối nghe nói gia phụ còn tại thế nên sau khi hạ sơn đi khắp nơi dò la tung tích gia phụ. Lần này thâm nhập Thủy Long Đàn Thanh Long Giáo lại may mắn từ miệng Càn Khôn giáo chủ Tụ Lý Càn Khôn Tần Uy nghe được một chút tin tức, không ngờ ăn phải thức ăn trúng độc hôn mê, tỉnh lại đã thấy ở nơi này!

- Mạng ngươi cũng lớn lắm, ngươi là kẻ duy nhất bị ném vào Thi Huyệt Quỷ Lao còn sống mà lão phu thấy được!

- Lão bá bá! Bá bá cứu được vãn bối ra. vãn bối nhất định mời sư phụ đến cứu lão bá ra!

Lão cười thảm não:

- Ngươi cứu ta làm gì, ta đã thành phế nhân, dù có nhìn thấy mặt trời cũng chẳng qua sống chết hết ngày tàn mà thôi. Ngươi thoát thân rồi mau mau tìm cách cứu phụ thân ngươi. Có điều theo lão phu biết, Long Quyền năm nay cũng đã lục tuần, nhưng lúc trung niên mới có con, hậu nhân của hắn cũng không lớn tuổi như ngươi.

Long Bình nghe nói chứng thực lão với thân phụ Long Quyền quả nhiên có liên hệ, cả mừng nói:

- Lão bá bá! Bá bá nói không sai chút nào, vãn bối năm nay mới mười sáu tuổi. Nhưng vì để dễ dàng thâm nhập Thủy Long Đàn nên dùng dị dung thuật...

Lão nhân "à " lên một tiếng nói:

- Nói vậy thì đúng rồi! Lão phu cũng nói thực với ngươi, lão phu nguyên là sư huynh phụ thân ngươi, Long Quyền bị cầm cố nơi nào tuy lão phu không biết nhưng biết chắc một điều ngươi phải luyện thành Lôi, Điện, Phong Vũ tứ tuyệt nghệ, tập trung thiên hỏa vào người mới đủ năng lực cứu phụ thân ngươi.

Long Bình nghe đến đây vui mừng tột bực, đổi xưng hô nói:

- Sư bá! Sư bá! Bình điện đã luyện thành Phong, Vũ, Điện tam tuyệt, chỉ còn thiếu Thiên Lôi Chưởng...

Tiếp đó Long Bình đem việc xảy ra ở Bạch Mã hồ tới việc chàng học ở Thiên Đô Phong kể cho lão nhân nghe.

Lão nhân nghe xong vừa kinh kỳ vừa thương tâm, nói:

- Thảo nào ngươi nhỏ tuổi như vậy mà Thiếu Dương thần công hùng hậu dường ấy, thì ra ngươi gặp được kỳ duyên, uống máu của Cửu Đầu Điểu lại ngâm mình trong huyết dịch, thật ngàn năm chưa dễ gặp được một lần...

Nay chỉ còn thiếu Thiên Lôi Chưởng, nếu có thể luyện thành tuyệt kỹ này tập trung thiên hỏa tứ tuyệt thì còn sợ gì Thần Long Chư Thiên, nhất định rửa sạch gia thù với phục hận cho ba vị bá bá ngươi!

Long Bình nói:

 Đành rằng vậy, nhưng muốn luyện được Thiên Lôi Chưởng phải tìm được gia phụ...

 Bất tất! Bất tất! Ta cũng dạy cho ngươi được!

 Sư bá. Người...

 Ngươi quên ta là đồng môn sư huynh của phụ thân ngươi sao?

Long Bình tỉnh ngộ mừng muốn phát điên, lại tung người lên. Nhưng vừa lao người lên, lão nhân lại xuất một chưởng đánh chàng rơi xuống, hét lớn:

 Ngươi muốn chết sao? Nhớ lấy từ nay về sau không được đến gần ta. Hôm nay nói chuyện quá nhiều, tâm tính kích động, bị khí kết nơi đan điền, sợ không sống được lâu! Ngươi muốn luyện Thiên Lôi Chưởng không phải ngày một ngày hai có thể luyện thành, mau ngồi xuống điều tức chuẩn bị...

Mới nói đến đây lão nhân chợt nín bặt khoát tay nói:

 Mau mau nằm xuống chỗ cũ giả chết!

Long Bình biết có việc bất thường y lời nằm xuống chỗ cũ, bế hô hấp, he hé mắt nhìn ra.

Trong chớp mắt bỗng nghe tiếng "lạch cạch" trên đỉnh thạch thất, một tảng đá dịch ra để lộ một khoảng trống, ánh sáng yếu ớt theo đó lọt vào, hiện ra gương mặt một a hoàn trạc mười bảy, mười tám tuổi.

Chỉ thấy ả tay xách một chiếc giỏ trúc, dùng dây thả xuống ngay bên cạnh lão nhân. Lão nhân nhanh như chớp thò tay giật lấy chiếc giỏ, sợi dây lập tức đút lìa.

A hoàn lập tức mắng lớn:

 Lão cẩu, ngày thường không chịu ăn uống, giờ lấy luôn cả giỏ! Nếu không sợ giáo chủ với sư phụ trách phạt, bản cô nương không bỏ đói ngươi thì không phải là người!

A hoàn mắng xong giận dữ thâu dây, cửa đá lập tức đóng lại!

Lão nhân chờ một lúc lâu mới cười ha hả ném giỏ cơm xuống nói:

 Tiểu tử tiếp lấy! ăn no mới đủ sức luyện công!

Long Bình lập tức phóng dậy chạy lấy, trong giỏ có cả một con gà với mấy cái bánh bao lớn, bèn xé lấy nửa con với vài cái bánh bao ném cho lão nhân.

Từ đó ngày ngày chàng ở trong Thi Huyệt Quỷ Lao khổ luyện Thiên Lôi Chưởng với quái lão nhân.

Tơ tình vạn mối

Ngày đêm cần mẫn khổ luyện, thoáng chốc Long Bình đã ở trong Thi Huyệt Quỷ Lao hơn tháng, Thiên Lôi Chưởng cũng đã luyện được mấy thành hỏa hầu!

Tuy chưa đạt đến mức độ thu phát tùy ý như lão nhân nhưng cũng đủ để làm người trúng chưởng thương vong.

Có điều được lão nhân bên cạnh tận tâm chỉ điểm, chàng đã có thể cùng lúc dùng bốn tuyệt kỹ Lôi - Điện - Phong - Vũ tiến chiêu. Mỗi lần ra chiêu mỗi tay sử dụng một loại tuyệt kỹ đồng thời xuất thủ, phối hợp có công có thủ, uy lực của tứ tuyệt đồng phát uy lực kinh nhân, tiến thủ chu mật tuyệt vời.

Như vậy đánh ra một lần tương đương tứ tuyệt cùng lúc ra tay, không cần bày tứ tuyệt trận chiêu thức đã thâm ảo, uy lực không thua kém tứ tuyệt trận.

Mỗi lần thấy Long Bình ra tay, chiêu số thuần thục cộng với khinh công ảo diệu, xuất thủ liên miên bất tuyệt, lão nhân luôn miệng xuýt xoa. gật đầu liền liền ra chiều mừng rỡ. Chốc chốc lão buông những tràng cười ha hả. nhưng trong tiếng cười lệ già cũng chảy dài...

Một ngày, Long Bình đang ngồi điều tức luyện công bỗng nghe tiếng hô hấp gấp gấp, giật mình ngước mắt nhìn lên.

Ngực lão nhân không ngừng nhấp nhô mỗi lúc một nhanh.

Long Bình thấy phát sinh việc dị thường trong lòng kinh hãi, nhưng lão nhân nhiều lần căn dặn cấm chỉ chàng không được đến gần nên không dám vi mệnh đến gần quan sát.

Chỉ dám kêu lớn:

□ Sư bá! Sư bá!Người làm sao vậy?

Lão nhân đau đớn vật vã một lúc lâu mới thở một hơi dài như trút được gánh nặng, nói:

□ Hài tử! Thiên Lôi Chưởng với Thiên Hỏa tứ tuyệt ngươi đã luyện khá rồi. Lão phu cũng không còn tinh lực để dạy ngươi nữa. nhân hôm nay con nha đầu mang cơm đến ngươi theo lời chỉ dẫn của ta thoát khỏi chốn này. Có điều...

Đang nói đột nhiên lão dừng lại.

Long Bình vội hỏi:

□ Có điều làm sao?

Lão nhân trầm ngâm một lúc lâu lắc mạnh chiếc đầu bù xù tựa như muốn gạt bỏ tất cả phiền não nói:

□ Không có! Không có gì!

Ngay lúc ấy lại nghe tiếng động trên đỉnh thạch thất, cửa đá hé mở, giỏ cơm được ròng xuống.

Lão nhân nắm lấy sợi dây rung nhẹ, kình đạo tuy không lớn nhưng a hoàn không chịu nổi, cây đuốc rớt xuống, thân hình cũng trượt chực ngã xuống.

Nhưng võ công của a hoàn cũng khá. giơ tay bám lấy miệng cửa. treo người trên đỉnh thạch động chứ không rớt xuống.

A hoàn hồn phi phách tán mở miệng mắng "lão tặc chết bầm ", "xú lão cẩu luôn miệng, nhưng khi ả leo lên bỗng thấy một luồng kình phong theo sau thân hình xuyên ra cửa.

A hoàn ngạc nhiên quay nhìn bốn phía. bên trên chẳng qua cũng là một thạch thất hình chiếc đấu úp phương viên chừng nửa trượng, nào thấy bóng người, cũng không thấy gì khác thường.

Aû nhìn xuống lão nhân vẫn còn treo ngược bên dưới không có gì thay đổi, chỉ nghe thấy lão lẩm bẩm một mình:

 Hài tử, ngươi đi đi, đừng lo lắng cho ta nữa...

A hoàn không biết lão nói ai vội ấn nút cơ quan, cửa đá tự động đóng lại, lúc đó ả mới thở dài trút được gánh nặng, lẩm bẩm:

 Hôm nay xui quá. bị ma trêu quỉ cợt.

Aû nào ngờ nhân lúc đuốc tắt, Long Bình đã mượn sức các sợi xích sắt theo sau ả xông lên đứng sau lưng ả. với khinh công thượng thừa của chàng ả làm sao phát hiện được?

Long Bình quan sát gian thạch thất cũng không có cửa. chỉ có một cầu thang xoắn ốc hướng thẳng lên trên, không biết có bao nhiêu bậc, cũng không thấy đỉnh A hoàn đóng cửa xong lập tức chạy lên cầu thang.

Lạ một điều ả không đi bình thường mà có lúc nhảy một bậc có lúc hai, ba. bốn bậc không có quy luật gì cả Long Bình theo bén gót, nào dám sơ xuất, cứ thấy đối phương bước lên bậc nào là chàng cũng bước ngay bậc ấy, không dám bước sai một bậc.

Chàng nghĩ thầm:

"Xem ra chiếc cầu thang xoắn ốc này bố trí cơ quan từ trên xuống dưới. Cũng may sư bá có dặn trước, nếu không lỗ mãng đi trước sợ chưa kịp thoát khỏi Quỷ Lao đã rơi vào mai phục." Cứ kẻ trước người sau, đi chừng hơn trăm bậc mới lên đến cuối cầu thang, lọt vào một thạch thất có ánh sáng. A hoàn vừa vào thạch thất đã ấn vào một nút cơ quan trên tường.

Chỉ nghe mấy tiếng "cạch, cạch" một tảng đá dịch sang một bên chừa một lối đi.

Long Bình không ngờ cuối cùng lại còn một ải như vậy, nếu xông bừa ra ngoài tất bị ả phát giác. Nếu kịp thời chế ngự ả cũng được, nhưng lỡ ra tay không kịp ả hô hoán lên kinh động nhiều người thì càng khó, hơn nữa không biết từ đây ra ngoài còn bao xa. Có còn cửa ải nào khác không?

Tâm niệm chuyển động, trong một sát na. cánh cửa đá đã đóng lại quá nửa. nếu còn trì hoãn không kịp thời tính kế thoát ra tất phải đợi lần sau a hoàn mang cơm vào mới ra được!

Cấp thời sinh trí, Long Bình nghĩ được một kế, vội quay người lại phóng bừa mấy chưởng lên mấy bậc thang "ùm, ùm, ùm " mấy tiếng vang lên, tức thì bốn bên vách đao nhọn bay ra như vải trấu, hàng quang rợn người, nếu đứng trên cầu thang nhất định phải táng mạng với chúng chứ không chơi.

Long Bình nhìn thấy không khỏi ớn lạnh, may cho chàng, nếu không nghe lời sư bá thì giờ này đừng nói chuyện thoát hiểm, sợ hồn đã xuống huỳnh tuyền cũng chưa biết chừng.

A hoàn lúc này ở bên ngoài nghe có tiếng động lạ thất kinh vội mở cửa bước vào quan sát, đao nhọn còn rơi vãi đó đây nhưng vẫn không thấy bóng người.

Nhân cơ hội này Long Bình đã thoát ra bên ngoài, nhìn qua cửa sổ mặt hồ lấp lánh bên ngoài, thì ra chàng vẫn còn ở Thủy Long Đàn, chỗ chàng đứng là nhà thủy tạ Đến đây Long Bình biết không còn trở ngại nữa.

chợt động linh cơ, lập tức quay vào thạch thất, ngay lúc ả a hoàn vừa quay ra.

Aû vừa nhìn thấy Long Bình, tưởng gặp ma kinh hãi thất thần định kêu cứu, nhưng ả chưa kịp la thì đã bị điểm trúng hôn mê huyệt, bất tỉnh nhân sự.

Lúc Long Bình trở ra đã biến thành một tiểu a hoàn, mặt nạ giả đã được cởi bỏ, ấn nút cơ quan nhốt a hoàn trong thạch thất.

Ngay lúc ấy bỗng nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng đến gần Long Bình nghe tiếng bước chân thất kinh, nhưng vội chấn tinh bước định bụng hễ thấy tình thế bất lợi thì ra tay trước chế phục đối phương.

Tiếng bước chân đến gần, một a hoàn trạc mười bốn, mười lăm tuổi xuất hiện ở Thi Huyệt Quỷ Lao, liền nói:

 Tiểu Hương, tiểu thư bảo ngươi đi gặp người!

Long Bình nghe nói đi gặp tiểu thư, trong lòng hơi lo, không biết phải đi gặp vị tiểu thư nào? Hay là Mặc Thanh cô nương? Vội gật đầu nói:

 Vâng! Vâng! Ta đi ngay!

A hoàn nhường mày nói:

 Ủa! Hôm rày ngươi cứ hẹn lần hẹn lữa không chịu đi gặp tiểu thư, hôm nay tự nhiên lại ngoan ngoãn như vậy, giống như biến thành người khác vậy! Theo ta!

Long Bình giật mình, chàng hoàn toàn không biết tính tình người chàng mạo danh, nhưng cũng biết được tên của a hoàn nọ là Tiểu Hương. May thay a hoàn chỉ nói vậy chứ không có ý xét nét, nếu không sợ bị lộ rồi.

Chàng theo sau a hoàn ra khỏi phòng, đi một hồi đến một khách sảnh lớn, từ cửa đại sảnh có thể nhìn thấy mặt hồ lăn tăn gợn sóng với một chiếc cầu nhỏ nối sang nhà thủy tạ bên kia.

Thì ra Thi huyệt Quỷ Lao nằm bên dưới nhà thủy tạ phía sau.

Qua khỏi đại sảnh lại đi thêm một đỗi nữa mới đến một căn phòng có rèm châu phủ kín cửa

vào. A hoàn ứng tiếng gọi:

 Tiểu thư, Tiểu Hương đã đến!

Trong phòng vọng ra giọng Mặc Thanh trả lời:

 Cho vào! Ngươi canh cửa bên ngoài, có người đến lập tức cấp báo cho ta!

A hoàn "dạ " một tiếng rồi quay sang Long Bình:

 Ngươi vào đi! Tiểu thư có chuyện muốn hỏi ngươi.

Long Bình không ngờ vừa thoát hiểm lại gặp được Mặc Thanh, nhưng chàng cũng không dám sơ xuất, cho đến giờ khắc này chàng vẫn chưa biết Mặc Thanh là người thế nào, vội định thần, từ từ vén rèm đi vào.

Căn phòng rất rộng, trần thiết cực kỳ hoa lệ, nhưng không giống khuê phòng của các tiểu thư đài các, rõ ràng đây là nơi ở tạm thời của Mặc Thanh.

Có điều trong phòng không thấy bóng dáng Mặc Thanh đâu cả. Long Bình hơi ngạc nhiên, bỗng thấy hậu tâm đau nhói, không cần nhìn cũng biết đối phương dùng mui kiếm nhọn ấn sau lưng để chế ngự chàng, bất giác thất kinh.

Chỉ nghe giọng Mặc Thanh nạt khẽ:

 Không được động đậy! úp mặt vào tường!

Long Bình thất kinh định dùng khinh công thoát hiểm, bỗng động linh cơ thử xem nàng có dụng ý gì, liền y lời úp mặt vào tường, không dám quay đầu nhìn lại Lại nghe Mặc Thanh nghiến răng nói:

 Đừng tưởng ngươi là đệ tử của âm Dương Phán Tề Phi rồi ta không dám giết ngươi mà lầm! Hôm nay còn chưa chịu nói thật thì bổn cô nương cho ngươi đi gặp Diêm Vương!

Long Bình nghe nói không khỏi giật mình, không biết nàng nó như vậy có dụng ý gì, trả lời làm sao cho xuôi? Lỡ trả lời sơ xuất làm nàng nổi giận thì mất mạng chứ không phải chơi nên cứ im lặng.

Chàng lại biết thêm một tin tức Tiểu Hương là đệ tử âm Dương Phán Tề Phi.

Bỗng nghe Mặc Thanh nói:

 Lần nào ngươi cũng nói gã họ Giả đã chết, ta hỏi ngươi, thật sự hắn đã chết chưa? Nói!

Long Bình ngẩn người không biết trả lời sao cho phải.

Mặc Thanh lại nghiến răng nói:

 Ngươi đừng hòng gạt ta. thức ăn hôm đó chính tay ta hạ độc, tuy là chất kịch độc nhưng phân lượng cực nhỏ, quyết không thể trí mạng, vậy mà ngươi dám nói hắn chết rồi! Bây giờ ta muốn nghe chính miệng ngươi nói, hắn đã chết hay còn sống?

Long Bình tỉnh ngộ thì ra chính nàng hạ độc. Liền nén giận giả giọng Tiểu Hương nói:

□ Nếu tiểu thư không tin, sao không đến đó tận mắt nhìn?

Đột nhiên hậu tâm đau rát, mui kiếm đã ấn sâu vào thịt Mặc Thanh nghiến răng giận dữ:

□ Ngươi biết ta không rõ cơ quan ở cầu thang nên muốn lấy đó uy hiếp! Còn chưa chịu khai rõ đường đi?

Nói như vậy chàng phải chỉ rõ những ám tàng cơ quan cho nàng biết. Hơn nữa cũng không hiểu nàng định đến Thi Huyệt Quỷ Lao làm gì, liền nói:

□ Tiểu thư muốn tôi chỉ đường cũng được, nhưng trước tiên xin cho hỏi mấy câu.

□ Được! Dù sao ngươi cũng không sống qua được hôm nay, có gì phải giấu chứ?

Long Bình hỏi:

□ Tại sao tiểu thư hạ độc hắn?

Long Bình nói xong tuy không nhìn thấy mặt Mặc Thanh cũng đoán nàng ngạc nhiên đến độ nào. Chờ một lúc thật lâu mới nghe Mặc Thanh nói:

□ Nói cho ngươi biết cũng không sao, ngươi biết hắn là ai không?

Long Bình nói:

□ Không biết!

Mặc Thanh nói dằn từng tiếng:

□ Hắn là con trai của Thiên Lôi Chưởng Long Quyền, tên gọi Long Bình!

Long Bình giả vờ kinh ngạc "à " lên một tiếng nói:

□ Thì ra là hắn!

Mặc Thanh tiếp lời:

□ Nói như vậy ngươi phải biết có dụng ý gì rồi chứ?

Dụng ý gì? Long Bình vẫn chưa hiểu, vội hỏi:

□ Tôi vẫn chưa hiểu!

Mặc Thanh nổi giận:

□ Cái gì? Ngươi còn giả ngốc, ta hỏi ngươi, dưới Quỷ Lao không phải còn nhốt một người sao?

Nàng nói đến đó thì dừng lại không chịu nói hết, Long Bình hỏi gấp:

□ Người đó là ai?

Hậu tâm chàng lại cảm thấy đau nhói.

□ Còn giả đò hỏi ta. muốn mượn cớ kéo dài thời gian, nói thật cho ngươi biết, cho dù sư phụ

ngươi đến đây cũng vô phương cứu người, mau nói thật đi!

Long Bình bình tĩnh:

 Tiểu thư không thể nói rõ hơn một chút sao?

Mặc Thanh không còn cách nào khác đành nuốt hận trả lời:

 Thứ nhất, ta không muốn hắn gặp mặt giáo chủ, thứ nữa. là quan yếu nhất là muốn phụ tử tương phùng!

Nàng vừa dút lời Long Bình như nghe sét đánh ngang tai, đầu óc quay cuồng, tinh thần bấn loạn, hét lớn:

 Ngươi nói gì?

"Keng" một tiếng, lưỡi kiếm đã rơi xuống đất.

Thì ra trong lúc bấn loạn kêu lớn phục hồi giọng nói của chàng, Mặc Thanh nghe thấy hoa dung biến sắc, buông tay rớt kiếm.

Long Bình từ từ quay người lại, thống lệ chảy ướt mặt.

Mặc Thanh nhận ra Long Bình, bất giác mừng rỡ khôn cùng, nhào vào lòng Long Bình, miệng không ngớt kêu:

 Bình ca! Bình ca!...

Long Bình đỡ mặt Mặc Thanh lên, thống khổ nói:

 Thanh muội! Muội nói lão nhân bị cầm tù dưới Quỷ Lao là phụ thân ta. sao muội không nói sớm?

Mặc Thanh kinh ngạc nói:

 Ủa! Muội đã nói cho ca ca rồi mà! Trong thư...

Hôm ấy Mặc Thanh gởi đến mảnh giấy hồng để lẫn trong cơm chàng không kịp coi, về sau không biết thất lạc nơi nào, khiến phụ tử tương phùng mà chàng không hay biết!

Hơn nữa. chàng cũng thấy làm kỳ, tại sao phụ thân không chịu nhận chàng? Lại còn cự tuyệt không cho chàng tương cứu?

Long Bình đẩy Mặc Thanh ra định trở lại Quỷ Lao cứu phụ thân, nhưng ngay lúc đó a hoàn gác cửa xông vào nhanh như làn gió kinh hãi kêu lớn:

 Tiểu thư, không xong rồi! Tề đàn chủ... Cao đàn chủ đến!

Mặc Thanh kinh hãi:

 Phải làm sao đây? Chúng sẽ nhận ra Bình ca. ca ca mau trốn đi!

Long Bình nghiêm mặt nói:

 Không! Hôm nay không cứu được phụ thân ta quyết không đi!

Mặc Thanh lo lắng:

 Không cần phải gấp như vậy, trước sau gì ca ca cũng có cơ hội đến cứu lão bá!

Long Bình cười khổ:

 Muội yên tâm, hiện giờ Long Bình này không phải sợ chúng nữa!

Vừa dút lời bỗng nghe một giọng cười lạnh như băng tuyết, âm trầm như tiếng ma kêu quỉ khóc.

âm Dương Phán Tề Phi, Thủy Thần Cao Mãnh lại thêm a hoàn Tiểu Hương kẻ trước người sau xông vào phòng.

Cả ba nhìn thấy chân diện mục của chàng bất giác ngẩn người kinh ngạc.

âm Dương Phán Tề Phi kinh ngạc bởi kẻ mạo nhận là Giả Dung lại chính là thiếu niên trên Thiên Đô Phong dạo nọ, kỳ dư hai người kinh ngạc là do Giả Dung đã biến thành một thiếu niên tuấn tú.

âm Dương Phán Tề Phi cười lạnh:

 Hà! Hà! Thì ra là ngươi, dám cả gan dị dung xâm nhập Thủy Long Đàn. Rõ ràng thiên đàng có đường không đi, địa ngục không có cửa lại chui vào.

Dứt lời nhìn Thủy Thần Cao Mãnh nháy mắt, Thủy Thần Cao Mãnh không hiểu nói:

 Tề huynh, đối phó với loại hậu sinh tiểu bối như vậy, hà tất nhọc công nhiều người?

âm Dương Phán Tề Phi hừ lạnh nói:

 Tiểu Hương, lập tức gióng chuông báo động, đoạn tuyệt vãng lai, toàn thể khẩn cấp giới bị!

Thủy Thần Cao Mãnh tỏ vẻ không phục:

 Không cần, ta bắt hắn nộp mạng bây giờ!

Dứt lời xông tới, Long Bình đẩy Mặc Thanh qua một bên, không những không tránh né ngược lại còn xông tới, hầu thủ xuất động, thi triển một chiêu Tiên hầu thủ pháp, bất thần chộp cứng cổ tay Thủy Thần Cao Mãnh!

Có điều chàng quên mất Thủy Thần Cao Mãnh bẩm sinh thần lực kinh nhân, chỉ thấy hắn giật mạnh khiến Long Bình suýt té nhào, vội buông tay đối phương ra.

Nhưng Thủy Thần Cao Mãnh bất giác vừa sợ vừa giận Hắn thân là Đàn chủ một phân đàn lớn nhất trong Thanh Long Giáo, chưa đánh chiêu nào đã bị thế hạ phong, thử hỏi còn dám nhìn mặt ai?

Ngay lúc đó âm Dương Phán Tề Phi lại hối thúc Tiểu Hương gióng chuông báo động, Long Bình cười lạnh:

 Bất tất phải phí sức như vậy!

Chưa dút lời đột ngột thi triển "Vạn biến phật ảo" luồn qua tay Thủy Thần Cao Mãnh, quay sang tấn công âm Dương Phán Tề Phi.

âm Dương Phán Tề Phi nào ngờ chàng tấn công lão đột ngột vậy, nhất thời không kịp chiết chiêu kháng cự vội thối lui tránh né.

Mục đính của Long Bình không phải tấn công lão, thấy lão thối lui không thèm truy đuổi, nhanh như chớp chộp lấy Tiểu Hương vận Bách hội công điểm ngay Nhuyễn Ma huyệt ả nói:

 Ngươi ngoan ngoãn nằm đây, chờ thiếu gia thanh toán hai lão kia sẽ nói chuyện với ngươi!

Long Bình chưa dút lời thì âm Dương Phán Tề Phi và Thủy Thần Cao Mãnh song song đến cứu viện.

Long Bình không lý gì đến hai lão, thi triển "Vạn biến phật ảnh" xuyên người qua ánh chưởng và quài trượng, chưởng chỉ đồng xuất phân đôi tấn công hai cao thủ nhất nhì của Thanh Long Giáo.

âm Dương Phán Tề Phi từng biết qua lợi hại của chàng nên gia tâm cẩn thận đề phòng.

Hơn nữa trong phòng chật chội, quài trượng khó lòng xoay trở nên thấy Long Bình công tới vội thối lui tránh né, chỉ có Thủy Thần Cao Mãnh tự thị có thần lực hơn người nên không thèm né tránh.

Nhưng thần lực của hắn làm sao bì kịp với tuyệt nghệ kinh nhân của chàng. Nháy mắt vẫn chưa kịp hoàn thủ chiêu nào đã bị Long Bình chộp cứng cổ tay phải.

Lần này chàng đã có phòng bị, vừa chộp trúng cổ tay liền vận Bách hội công tràn sang, Thủy Thần Cao Mãnh nhất thời cảm thấy chân khí tản mác không còn tập trung ở đan điền được nữa. thất kinh định giật tay ra một lần nữa nhưng toàn thân đã mềm nhũn vô lực làm sao vận công được.

Long Bình nháy mắt chế ngự được Tiểu Hương việc này cũng không đáng kể, nhưng chưa đầy hai chiêu đã hạ đàn chủ một phân đàn lớn nhất trong giáo, thật khiến người kinh hãi, âm Dương Phán Tề Phi bất giác kinh hãi thất thần!

Long Bình cười lạnh nói:

 Tề đàn chủ, phiền tôn giá phóng thích Thiên Lôi Chưởng Long Quyền dưới Thi Huyệt Quỷ Lao, một mạng đổi một mạng!

âm Dương Phán Tề Phi nghe nói càng kinh hãi, hét lớn:

 Ai nói cho ngươi biết?

Long Bình mỉm cười:

 Không ai nói hết, tự ta biết được!

âm Dương Phán Tề Phi không tin:

 Ngươi là gì của lão?

- Không giấu các hạ. tại hạ Long Bình, Thiên Lôi Chưởng là gia phụ!

âm Dương Phán Tề Phi thất sắc, nhưng định thần lại rất nhanh, ngửa mặt lên trời cười lớn, phóng người ra cửa nói:

- Ha! Ha! Thì ra ngươi là người giáo chủ tìm kiếm bấy lâu nay. Quả thật ông trời có mắt, ngươi muốn lấy Cao đàn chủ để uy hiếp thì thật sai lầm lớn! Thiên Lôi Chưởng Long Quyền với Thanh Long Giáo thù sâu hơn biển, oán nặng tợ non, ngươi đã đến đây thì cùng chung số phận với lão nơi này rồi!

Dứt lời lão xách Tiểu Hương tung người ra ngoài!

Mặc Thanh hoảng kinh kêu lớn:

- Bình ca! Nhanh lên! Nhanh lên! Không được để lão chạy!

Long Bình nghe nói thất kinh, chàng biết Thủy Long Đàn cơ quan trùng trùng nào dám chậm trễ, vội ném Thủy Thần Cao Mãnh xuống, không theo đường cửa mà tung người qua cửa sổ ra ngoài.

Chàng không dám đáp xuống đất, vừa thoát ra cửa sổ, hai tay vung lên thi triển Hoàn thiên nhất thức, Vô ảnh khinh công, búng ngược người lên mái nhà.

Chàng chưa kịp đứng vững đã nghe "bình, bình" mấy tiếng, quay đầu nhìn lại cửa sổ đã biến mất, nếu chàng không kịp thoát thân sợ giờ này đã bị nhốt luôn trong phòng.

Long Bình tâm thần chưa kịp trấn định, chợt nghe "beng, beng, beng" một hồi chuông gấp gáp vang lên.

Long Bình đứng trên mái nhà hãy còn nhìn thấy bóng người di chuyển trong nhà thủy tạ nhưng tiếng chuông vang lên lập tức không thấy một bóng người, cả một tiếng nói chuyện cũng không nghe thấy.

Đến lúc này Long Bình càng không dám sơ xuất, phi thân đáp xuống chiếc cầu nối liền giữa hai nhà thủy tạ. quay đầu nhìn lại hai nhà thủy tạ không còn thấy cửa nẻo gì, muốn trở vào cũng không còn lối mà vào nữa.

Long Bình cảm thấy tình thế đột biến thật tiến thối lưỡng nan.

Ngay lúc ấy, nơi hành lang của nhà thủy tạ phía trước xuất hiện một lão nhân cao gầy tuổi trạc lục tuần, chòm râu bạc thả dài trước ngực, mình mặc thanh bào, dung mạo nghiêm nghị, thần sắc ung dung, khí độ hơn người, đôi mắt phát xạ tinh quang, khiến người ta không rét mà run.

Chỉ thấy lão ung dung tiến ra cầu ôm quyền thi lễ nói:

- Dám hỏi tiểu ca đạo danh quí tánh, đến đây có việc gì?

Long Bình thấy lão nhân thủ lễ, nên lửa giận hạ bớt.

Hơn nữa lão nhân thân phận không rõ ràng, lại thấy khí độ phi phàm không giống người trong Thanh Long Giáo, vội thủ lễ nói:

 Xin hỏi tôn giá xưng hô thế nào?

Thanh y lão nhân so vai cười nói:

 Tiểu ca không báo tên họ, ngược lại đi hỏi người, nhưng như vậy cũng tốt tương phùng hà tất phải tương thức, được rồi ngồi xuống đây hai ta đàm đạo!

Long Bình nghe nói thấy lão nhân cũng tỏ ra giảo hoạt, ngấm ngầm phòng bị, nói:

 Tôn giá là…

Long Bình chưa dút lời, lão nhân đã đáp:

 Lão phu đến đây làm khách.

Long Bình nghĩ bụng:

"Ngươi đã là bạn của Thanh Long Giáo, tất không phải người tốt, ta hà tất phải giao hão với loại người như ngươi!" Liền nói:

 Đã vậy xin tôn giá tự tiện! Có điều xin tôn giá thông tri cho Thần Long Chư Thiên ra gặp tại hạ!

Lão nhân nhíu mày hỏi:

 Tiểu ca với hắn có oán thù chăng?

Long Bình nghiến răng:

 Thù sâu như bể, bất động đới thiên!

Lão nhân càng chau mày nói:

 Tiêu pháp của Thanh Long Giáo chủ Thần Long thiên oai chấn thiên hạ chắc gì tiểu ca có thể địch nổi?

Long Bình "xì" lớn cao ngạo nó:

 Tứ tuyệt nghệ Lôi, Điện, Phong, Vũ của Trung Nguyên tứ tuyệt đủ để khắc chế tiên pháp của lão!

Thanh y lão nhân à lên một tiếng nói:

 Thì ra tiểu ca là truyền nhân của Trung Nguyên tứ tuyệt, không biết Thiên Hỏa tứ tuyệt đã luyện đến mức nào?

Long Bình cười nhẹ:

 Tuy tại hạ tài hèn đức mọn nhưng cũng quyết tâm cao hạ với Thần Long thiên pháp của lão!

Thanh bào lão nhân hơi biến sắc mặt, thần sắc lạnh lùng kinh nhân.

Lão cười lạnh nói:

 Thì ra tiểu ca họ Long, cũng chính là kẻ mạo danh Giả Dung, tự nhận là truyền nhân của Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu!

Long Bình ngẩn người, chàng vừa để lộ thân phận cho âm Dương Phán Tề Phi biết không ngờ lão đã được thông báo!

Liền nạt lớn:

 Ngươi là ai?

Thanh y lão nhân cười nhẹ:

 Tiểu ca hà tất phải tức giận như vậy, lão phu đã nói rồi, lão phu chẳng qua là khách của Thủy Long Đàn mà thôi. Có điều theo như lão phu nhận xét, tiểu ca quyết chưa phải là đối thủ của Chư giáo chủ, chi bằng sớm rời khỏi chốn này thì hơn.

Long Bình nhíu mày:

 Chưa chắc!

Thanh y lão nhân nói:

 Võ công của Chư giáo chủ còn cao hơn lão phu, hay tiểu ca thử một chút xem sao!

Thanh y lão nhân vừa dút lời, liền giơ một ngón tay cách không vạch xuống mặt hồ. Mặt hồ đột nhiên xuất hiện một đường hõm sâu năm thước, nước dạt hết về hai bên, giống như người ta đào trên đất bằng vậy!

Công lực của lão kinh thế hãi tục, Long Bình không khỏi phục thầm nhưng nào chịu kém cỏi. Hai tay chống lại, cách không xỉa xuống mặt hồ đồng thời tách hai tay ra. tả hữu phân khai để lộ một khe nước rộng gần một trượng giống như kình lực từ hai bàn tay cắm xuống nước tách ra vậy.

Kỳ thực, Long Bình khéo léo sử dụng vũ sư tuyệt kỹ, lúc tách tay hút nước kéo dàn ra khiến khe nước tách ra ngót một trượng, cộng với công lực hơn người nên hiệu quả càng lớn, khiến Thanh y lão nhân không khỏi ớn lạnh Không biết lão có nhận thấy hay không chỉ nghe lão cười nhẹ nói:

 Quả nhiên bất phàm, ta thử thêm lần nữa.

Dứt lời, giơ tay áo phất qua phất lại liên tục. Đột nhiên kình phong nổi dậy, đá bay cát chạy, phía tây tiểu kiều sóng vỗ ba đào, Long Bình cảm thấy thân hình nhẹ hẫng như muốn bay lên, bất giác thất kinh!

Nhưng chàng vội trấn tinh, lập tức sử dụng tuyệt kỹ "Điếu phong" của Phong Thần Ngô Cổ, một tay chìa lên trời, nhìn lão nhân nói:

 Chiêu này cũng không có gì ghê gớm!

Mặt hồ vẫn bủa sóng ba đào nhưng xung quanh chàng kình phong tiêu tán, đến vạt áo cũng không thấy lay động!

Thanh y lão nhân kinh hãi, đôi mắt lão thoáng hiện sát khí kinh người nhưng chỉ thoáng qua. lão phục hồi nét mặt tươi cười nói:

□ Tuyệt nghệ của tiểu ca quả thật phi phàm, lão phu bội phục! Bội phục! Xem ra đủ để phân cao hạ với Chư giáo chủ. Hiện giờ Chư giáo chủ đang trong nhà thủy tạ phía trước đợi khách, tiểu ca đủ gan theo lão phu đi gặp hắn?

Long Bình tức khí:

□ Có gì không dám?

Vừa dút lời bỗng thấy có điều không ổn, trong nhà thủy tạ cơ quan mai phục trùng trùng lỡ không gặp Thần Long Chư Thiên, sa vào mai phục, mới trúng kế đối phương!

Vội cãi lời nói:

□ Không! Kêu lão ra đây! Nói có họ Long đến tìm lão đòi nợ!

Thanh y lão nhân cười giảo hoạt:

□ Tiểu ca làm trò gì mà tráo tới trở lui vậy? Đại trượng phu lời nặng bằng non, lẽ nào tiểu ca sợ hắn sao?

Long Bình bị lão nói cứng họng không biết trả lời sao, trong lúc cấp kỳ sinh trí, liền cười lạnh nói:

□ Không sai! Đại trượng phu nói được làm được, nhưng phải tùy theo người mà nói. Đối với bọn võ lâm vô sỉ này hà tất phải thủ tín. Hừ, nếu nói thiếu gia sợ hắn hà tất tìm đến đây làm chi!

Thanh y lão nhân thần sắc xanh xám, nói:

□ Tiểu ca khẩu thiệt sắc nhọn, ứng đáp lanh lợi lắm!

Tiểu ca làm sao biết hắn là đồ võ lâm vô sỉ?

Long Bình cười ngạo nghễ:

□ Tại hạ tận mắt nhìn thấy gia phụ chịu khổ hình, hơn nữa xương trắng tràn ngập trong Thi Huyệt Quỷ Lao, chẳng nhẽ lão còn là người tốt?

Thanh y lão nhân cười lạnh nói:

□ Được! Ngươi đã không dám đi gặp hắn thì ta đi kêu hắn ra vậy!

Lão chưa dút lời đã nghe trong thủy tạ phía trước mấy tiếng "bùng, bùng" nghiêng trời lệch đất, cả nhà thủy tạ rung lên nghiêng ngã như muốn sập!

Ngay lúc đó bỗng nghe tiếng kêu của Mặc Thanh:

□ Bình ca! Mau lên, mau lên!

Long Bình quay đầu nhìn lại, nhà thủy tạ phía sau cửa đã mở, chỉ thấy một mình Mặc Thanh chạy ra. tay ôm một bó tre kết thành chiếc bè nhỏ, ném mạnh xuống hồ nói:

□ Mau lên bè! Bình ca!

Long Bình quay đầu tìm Thanh y lão nhân, lão đã mất tung tự lúc nào, tiếp đến trong nhà thủy tạ phía sau vang lên tiếng nổ "ầm, ầm " liên miên bất tuyệt càng lúc càng lớn long trời lở đất, vô cùng kinh nhân.

Long Bình như chợt nhớ ra điều gì không ổn, thì ra phụ thân chàng ở Thi Huyệt Quỷ Lao, mà Quỷ Lao lại ở dưới nhà thủy tạ. lập tức phóng mình như điên xông vào nhà thủy tạ miệng kêu lớn:

□ Phụ thân! Phụ thân...

Bỗng một luồng kình phong cực kỳ mãnh liệt chụp xuống đầu chàng!

Đang lúc bi thương nhưng Long Bình vẫn còn tri giác nhận biết lâm địch, vội vận Thiên Lôi Chưởng mới học được, đanh ra một chưởng.

"ầm, ầm " tiếng nổ long trời lở đất như sấm sét, tiếng nổ vừa dút bỗng nghe một giọng nói quen thuộc:

□ Hảo tiểu tử, dám đối địch với lão phu!

Kình phong đột ngột tiêu tán hết không thấy bóng người đâu, nhưng Long Bình không kịp thu chưởng, làm đỉnh mái nhà chịu trọn một chưởng bể một mảnh lớn, ngói vụn gạch cát bay mù mịt!

Nhưng chàng vẫn không dừng bước, tiếp tục quay người xông vào nhà thủy tạ.

Bỗng nghe giọng nói quen thuộc lúc nãy kêu lớn:

□ Hảo tiểu tử, ngươi chán sống rồi, nhưng lão phu đây còn muốn sống mấy năm nữa là!

Long Bình lại cảm thấy một luồng kình khí vô hình chụp xuống đỉnh đầu, có điều lần này chàng chưa kịp hoàn thủ đã cảm thấy toàn thân tê liệt. Lập tức mềm nhũn ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự...

□ Bình ca! Bình ca! Tỉnh dậy!

âm thanh như từ cõi xa xăm vọng về!

Long Bình mở to mắt, cảm thấy toàn thân ướt đẫm, bản thân đang nằm cạnh bờ hồ, Mặc Thanh đang phủ phục một bên lay tỉnh chàng, toàn thân nàng cũng ướt đẫm!

Không gian vời vợi, tinh tú lơ thơ, chỉ có ánh trăng vằng vặc, Long Bình chợt nhớ lại tình cảnh lúc chưa hôn mê, bất giác thất kinh nhổm dậy, phóng mắt nhìn mặt hồ, chỉ thấy phẳng lặng như gương, hai tòa nhà thủy tạ tráng lệ còn đâu nữa. tất cả đã bị dìm xuống đáy hồ.

Lúc đầu Long Bình cứ ngỡ đã rời xa Thủy Long Đàn, chừng quét mắt nhìn khắp xung quanh, rừng cây mịt mịt tứ bề, phong cảnh vẫn như cũ, bất giác hồn phi thiên lý Bỗng nghe Mặc Thanh cất giọng trầm buồn:

□ Bình ca nếu không nhờ lão bá bá bụng bự giờ này cả hai ta đều không toàn mạng!

Long Bình ngưng mục nhìn mặt hồ, quả nhiên trên mặt nước lềnh bềnh trôi mấy mảnh gỗ vỡ, nghĩ đến phụ thân bị cầm cố dưới Thi Huyệt Quỷ Lao, giờ chắc đã về chốn cửu tuyền, bất giác hét lên một tiếng thê lương, hôn mê bất tỉnh.

 Bình ca! Bình ca!

Bên tai lại nghe tiếng kêu êm ái:

 Ca ca nên nén thương tâm bảo trọng mình vàng, nếu vì đau đớn mà xảy ra điều sơ xuất, Long lão bá bá dưới suối vàng cũng không tha thứ cho ca ca!

Lời vàng ngọc của nàng như tiếng chuông cảnh tỉnh, nối thống hận tràn ngập trong lòng tạm thời gác lại Long Bình trợn mắt, nghiến răng nói:

 Chư Thiên! Chư lão tặc, ta không phân thây ngươi làm muôn đoạn thề chẳng làm người!

 Bình ca! Bình ca!...

Tiếng kêu của Mặc Thanh làm Long Bình chợt tỉnh nhận ra Mặc Thanh vẫn đang ngồi cạnh mình, dù gì nàng cũng là con gái kẻ thù.

Bất giác nhảy ra xa hơn trượng nói:

 Cô nương! ân tình của cô nương, kiếp này khó đáp, xin hẹn kiếp lai sinh!

Mặc Thanh đưa mắt long lanh đăm đắm nhìn chàng, cười buồn:

 Bình ca! Muội đã nói rồi, giữa muội với Chư lão tặc có mối thù bất cộng đới thiên, nếu ca ca còn nghi ngờ thì xin cứ tự tiện! Chuyện hiện sinh còn không thể giải quyết thì nói làm gì đến kiếp lai sinh!

Mặc Thanh dút lời cầm lòng không đậu, kiều lệ tuôn rơi lã chã.

Long Bình đến nước này còn nói gì được bây giờ.

Đang định đến gần an ủi nàng chợt nhớ tới Tần Lực.

Lúc trước từng nghe nói chờ giáo chủ đến sẽ tiến hành hôn lễ cho hai người, sau đó bị hôn mê bất tỉnh rồi ẩn mình dưới Quỷ Lao luyện công hơn một tháng ròng. Không biết sự tình trên Thủy Long Đàn ra sao.

Vội cất giọng nhẹ nhàng hỏi:

 Thanh muội, còn vị Tần công tử đâu rồi? Sao không thấy?

Mặc Thanh ngước đôi mắt đầy lệ nhìn chàng:

 Bình ca thích ăn giấm? (ý nói tính cả ghen).

Long Bình lúng túng:

 Ta... ta uống rượu!

Mặc Thanh hừ một tiếng nói:

 Lấy rượu làm giấm mà uống Muội nghe mùi giấm tràn ngập không gian!

Long Bình đỏ mặt:

 Kỳ thực rượu ta cũng không biết uống!

Mặc Thanh nói:

 Thì ra ca ca sợ Tần Lực!

Long Bình cười lạnh:

 Cái gì phải sợ hắn?

 Nếu không cớ sao ca ca lại hỏi tới hắn? Lại nữa ca ca không tin muội đối với ca ca...

Nói đến đây nàng cúi đầu cắn tay áo thút thít khóc.

Long Bình cảm thấy hào khí tiêu tán hết, chỉ thấy lời nói của Mặc Thanh như một lưỡi kiếm nhọn xuyên suốt trái tim giá lạnh của chàng, rồi như chính lưỡi kiếm đó xé nát cõi lòng này và dù gì nỗi đau của chàng không mảy may có thể so sánh với nỗi đau đớn của nàng. Thế mới biết:

 Vũ vô kiềm tòa năng lưu khách

Sắc bất ba đào dị nịch nhân... "

Hoa Hồ Điệp

Một buổi hoàng hôn nửa tháng sau, ở Nhạc Dương thành Động Đình hồ, trong một khách điếm xuất hiện một đôi thiếu niên thư sinh, phong độ hơn người, mỹ mạo như Phan An Tống Ngọc. Hai người tựa như huynh đệ, một người dáng anh tuấn đỉnh đạc, một người nhỏ nhắn bước đi uyển chuyển như nữ nhi. Cả hai vào khách điếm đặt phòng tắm rửa. xong lại ra ngoài dạo phố.

Lúc này phố xá đã lên đèn, người đi lại trên phố như mắc cạn, trong tửu lâu phạn điếm người ngồi chật ních rượu thịt đầy mâm, ăn uống cười nói náo nhiệt vô cùng.

Hai người đến trước một tửu lâu lớn, thư sinh gầy nhỏ nói:

 Bình ca! Đây là tổng trạm liên lạc ở Động Đình Hồ của Thanh Long Giáo!

Thư sinh anh tuấn tiếp lời:

 Thanh đệ! Đệ có dám vào không?

Thì ra hai mỹ thư sinh này không ai khác hơn là Long Bình với Mặc Thanh cải dạng nam trang để tiện đi lại trên đường, đồng thời thay đổi dùng huynh đệ để xưng hô.

Lần này hai người men theo Trường Giang đi ngược lên thượng nguồn, mục đích là đến Tổng đàn Thanh Long Giáo tìm Thần Long Chư Thiên báo thù.

Để chọc giận Thanh Long Giáo, dọc đường cứ hễ gặp phân đàn của Thanh Long Giáo hai người lập tức phá sạch trừ hại cho dân lành luôn thể.

Việc này nếu chỉ có một mình chàng sợ khó lòng thực hiện, nhưng nay có thêm Mặc Thanh là người trong Thanh Long Giáo mà ra. cứ ở bên cạnh chỉ điểm thì có sợ gì khó khăn.

Mặc Thanh nghe Long Bình hỏi có dám vào không liền cười nói:

 Có gì mà không dám? Hiện giờ còn lo ai nhận ra nữa!

Dứt lời tiến lên trước ngang nhiên như đi vào chốn không người! Tiểu nhị lật đật chạy ra mời hai người vào trong, lăng xăng dọn bàn.

Hai người gọi ít rượu thịt, trong lòng đang nghĩ cách kiếm chuyện để dẫn dụ kẻ phụ trách liên lạc ở đây xuất hiện.

Một lúc sau món thứ nhất được dọn lên, hai người chưa kịp cầm đũa đã thấy ba con ruồi to tướng đã nằm chết trong đã.

Long Bình nghĩ bụng:

"Ta đang tìm cách kiếm chuyện mà chưa được, các ngươi lại tự kiếm chuyện với ta!" Lập tức làm mặt giận hét lớn:

 Các ngươi định tâm giết người hay sao?

Chàng hét lớn như vậy, cả tửu lâu đang ồn ào chợt im lặng lắng nghe. Tiểu nhị lật đật chạy đến hỏi:

– Khách quan, có việc gì vậy?

Long Bình đập bàn, chén đũa đều nhảy dựng lên, nói:

– Ngươi tự đến đây mà xem, cái này là cái gì?

Dứt lời đưa tay chỉ ba con ruồi trong đĩa. Tiểu nhị nhìn thấy mặt mày thất sắc lấm lét nhìn Long Bình thấy sắc giận chưa nguôi vội bưng cả đĩa đồ ăn đổ qua cửa sổ, hai tay xá dài nói:

– Khách quan! Xin lượng thứ, lượng thứ, tiểu nhân lập tức làm đĩa khác hầu nhị vị!

Tiểu nhị thật khéo nói chuyện, Long Bình dù muốn kiếm chuyện cũng không tiện phát tác.

Nhưng khi món thứ hai dọn lên, một đĩa lý ngư chưng tương, lúc bưng lên, trên mình cá đã xếp một hàng năm con ruồi nhặng, tiểu nhị chưa để xuống đã phát hiện rồi.

Lần này gã tiểu nhị hồn phi thiên lý, mặt không còn một giọt máu, bởi lần này quyết không phải hai người kiếm chuyện, nhưng là ai ra tay?

Tiểu nhị vừa đặt xuống thất kinh bưng lên quay người định chạy bỗng bị vỗ nhẹ nơi vai:

– Tiểu nhị ca! Trong đĩa lại có ruồi nữa phải không, tiểu sinh vốn không sợ ruồi, đổ đi thì phí chi bằng thưởng đĩa này cho tiểu sinh!

Tiểu nhị nhìn lại quả nhiên là gã thư sinh rách rưới chỉ ngồi uống rượu suông mà không kêu thức ăn.

Nhìn thấy cả một con cá chép to tướng trách sao gã không thèm rỏ dãi.

Tiểu nhị hai mắt sắc như dao nhìn thấy gã thư sinh rách rưới liền nghĩ ngay là chính gã phá đám, lập tức cười lạnh nói:

– Bằng hữu nên cẩn thận một chút, nhìn cho kỹ đây là chốn nào?

Gã chưa nói hết câu bỗng cảm thấy chiếc đĩa nhẹ hẫng, quay đầu nhìn lại, cả một con cá chép to tướng không cánh mà bay.

Tiểu nhị thất kinh quét mắt nhìn xung quanh, vẫn không phát hiện được ai là kẻ đã trộm cá. giữa thanh thiên bạch nhật, việc này làm sao không khiến gã kinh hãi thất thần?

Long Bình ngồi bên cạnh chứng kiến màn kịch, thấy rõ ràng con cá không phải bị người lấy cắp mà thật sự tự bay đi, thinh không bay thẳng lên trình nhà!

Nhìn theo hướng con cá. một thiếu niên độ mười năm mười sáu tuổi bộ dạng như ăn mày ngồi trên trình đang nhìn chàng nhường mày nháy mắt như ra hiệu bảo chàng đừng đánh tiếng.

Phàm ăn mày ở khắp Giang Nam Giang Bắc đều là đệ tử Cái Bang!

Long Bình nhận ra gã ăn mày bất giác cả mừng.

Không ngờ nơi đây gặp được kẻ đồng chí hướng, xem ra hôm nay không cần chàng ra tay cũng đủ náo nhiệt roi.

Ngay lúc ấy, bỗng tiếng huyên náo im bặt, tất cả thực khách đều hau háu nhìn ra cửa.

Long Bình cũng nhìn ra cửa. thì ra lúc ấy có hai thiếu phụ dung nhan cực kỳ diễm lệ, một người trang phục trắng, một người trang phục đen, trước ngực đều có thêu hoa lưng giắt trường kiếm rõ ràng là nhân vật giang hồ.

Long Bình lập tức nhận ra đó là hai trong tứ đại danh hoa. cao thủ dưới trướng của Bách Hoa Giáo giáo chủ, Bạch Mẫu Đơn với Hắc Thước Dược nhị phu nhân!

Trong lòng kinh ngạc nghĩ thầm:

 Hai con hồ ly này cũng đến đây làm chi không biết!

Tâm niệm chưa dút, đã thấy nhị phu nhân vào đến khách sảnh, quét mắt nhìn khắp nơi, cuối cùng dừng lại chú mục quan sát Long Bình với Mặc Thanh. Nhị phu nhân nhìn Long Bình mỉm cười, từ từ bước đến chỗ hai người ngồi.

Long Bình kinh hãi thầm, không lẽ Hắc Bạch nhị phu nhân đã nhận ra chàng?

Tính thầm trong bụng:

"Bất kể là hai người có nhận ra ta hay không, Long Bình này ngày nay đã không còn sợ hai người nữa. nếu muốn kiếm chuyện không chừng hôm nay ta vì ba vị nghĩa bá phục hận cho hai ngươi nếm mùi đau khổ cho biết!" Kỳ thực chàng quá lo xa bởi sau lưng chàng hãy còn bàn trống, chẳng qua Bạch Mẫu Đơn với Hắc Thước Dược tìm chỗ ngồi mà thôi. Nhưng Bạch Mẫu Đơn vừa ngồi yên vị đã quay sang vỗ vai chàng nói:

 Tiểu huynh đệ, ngươi thoa son hay sao mà hai má đỏ hồng như vậy?

Việc này ngày thường Mặc Thanh cũng hay trêu chàng, má đỏ như nữ nhi, nhưng chính chàng cũng không hiểu nguyên do gì mà má lại đỏ như vậy.

Có lần chàng lấy khăn cố sức lau, nào ngờ không lau còn khá. càng lau càng đỏ, chàng nghĩ chắc cũng do uống máu Cửu Đầu Điểu mà ra.

Nhưng lúc này Bạch Mẫu Đơn đột ngột hỏi như vậy làm chàng thẹn quá hóa giận, nào chịu nói thật, chỉ hừ lạnh nói:

 Nhiều chuyện! Không cần các hạ quan tâm!

Bạch Mẫu Đơn "ì" lên một tiếng nói:

 Tính khí kiên cường lắm, tỉ tỉ thích người như vậy Long Bình không nhịn được "xì" mạnh một tiếng nói:

 Ai cầu hạng tiện nhân như ngươi thích!

Bạch Mẫu Đơn bị Long Bình mắng, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, nghiến răng nói:

 Tên tiểu tử này mắt thấy thiên đường không chịu đi lại đòi xuống địa ngục, bổn phu nhân chỉ

giở tay một cái là giết chết không toàn thây!

Long Bình hừ nhẹ nói:

 Nếu ngươi không đủ kiên nhẫn, bản thiếu gia ném ngươi ra ngoài cũng được!

Bạch Mẫu Đơn vốn là đệ nhất cao thủ dưới trướng của Bách Hoa bà bà. xông xáo giang hồ đi Nam về Bắc, giang hồ nức tiếng đâu phải tầm thường, bị Long Bình liên tiếp mắng luôn mấy câu vừa thẹn vừa giận, nghiến răng nhắm đầu Long Bình bủa xuống một chưởng.

Chỉ thấy Long Bình đột ngột nghiêng người đi, chiêu thức của Bạch Mẫu Đơn đánh vào khoảng không, ngược lại lưng bàn tay bị một luồng kình phong kích trúng đau thấu tâm can.

Bạch Mẫu Đơn hồn phi phách tán, chợt thấy chiếc ghế đang ngồi đột nhiên chuyển động như muốn bay lên Quả nhiên cả người cả ghế bị Long Bình giở lên ném ra cửa sổ.

Bạch Mẫu Đơn trong lúc kinh hoàng, nhún hai chân thi triển Uyên Ương Cước phóng người phi thân xuống đất.

Nàng đột ngột rời ghế làm chiếc ghế chấn động bay chệch hướng đập ngay vào lưng của tên tiểu nhị bưng máu thịt lên.

Chỉ nghe tiếng "loảng xoảng, bịch." Cả một mâm thức ăn rơi xuống đất, đến tên tiểu nhị cũng ngã lăn quay. Bị đập từ sau lưng tên tiểu nhị té nhào cứ tưởng Bạch Mẫu Đơn muốn phá rối, lập tức nhảy dựng dậy ngoác miệng mắng bừa.

Bạch Mẫu Đơn nộ khí xông thiên chưa kịp phát tiết, được thể trút hết lên đầu tên tiểu nhị. Xuất chỉ nhắm ngực hắn điểm tới.

Bỗng một luồng kình phong lướt qua chặn đứng thế tiến công của Bạch Mẫu Đơn.

Bạch Mẫu Đơn ngẩn đầu nhìn lên thấy bên cạnh tên tiểu nhị một trung niên hán tử trạc tứ tuần đã đứng đó tự bao giờ.

Gã hán tử thấp mập, đầu gấu mắt chuột, phục sức loè loẹt Chỉ nghe gã mỉm cười nói:

 Nhị vị phu nhân, xin rộng lượng! Tại hạ Hoa Hồ Điệp Liễu Kiều, nhị vị ăn chay nhất định được vào Long Vương Miếu!

Câu nói cuối cùng của hắn là ám ngữ, ý nói cùng là người nhà với nhau, Bạch Mẫu Đơn với Hắc Thước Dược nghe qua tất biết đây là người của Thanh Long Giáo.

Có điều ngoại hiệu của hắn là Hoa Hồ Điệp (Bướm Hoa) tất phạm vào đại ky của Bách Hoa Giáo, đặc biệt hắn nói "ăn chay" nghe rất chối tai làm như hai người là ni cô không bằng. Bất giác mày liễu dựng ngược, tuy nhiên vẫn nín thinh ngồi vào bàn.

Hoa Hồ Điệp Liễu Kiều dặn dò thủ hạ tiếp đãi hai vị phu nhân xong quay sang bàn kế bên, đưa mắt dò xét Long Bình với Mặc Thanh nói:

 Nhị vị Long Bình chỉ ngẩn đầu nhìn hắn, Mặc Thanh hừ nhẹ nói:

 Có gì hay mà nhìn dữ vậy?

- Nhị vị là là cao nhân phương nào, đi ra ngoài cần tiền ăn uống tiêu xài cứ việc nói Hoa Hồ Điệp này một tiếng, bảo đảm không để nhị vị mất công, có điều có điều xin đừng để bổn quán mang tai mang tiếng.

Hoa Hồ Điệp Liễu Kiều thấy Bạch Mẫu Đơn một chưởng chẳng những không kích trúng đối phương ngược lại còn bị một phen hú vía. biết Long Bình võ công không phải tầm thường, vội nói lời giao hảo, ý nói Long Bình nên nể mặt Thanh Long Giáo, nếu có gì khó xử ắt ra tay tương trợ.

Long Bình chưa kịp trả lời, Mặc Thanh giả như không hiểu nói:

- Ngươi nói gì mà cứ như mắc nghẹn vậy? Nói rõ một chút không được sao?

Hoa Hồ Điệp trừng mắt nhìn nàng nói:

- Các hạ đừng giả bộ khờ khờ, cứ như người nhà quê để trả giá! Tiền mặt trả một lần, chỉ cần các hạ mở miệng...

Lúc đó Long Bình đá chân Mặc Thanh một cái, nàng cứ ngỡ Long Bình bảo nhận lời, tiện tay giơ một bàn tay ra...

Hoa Hồ Điệp Liễu Kiều nói:

- Các hạ nói năm mươi...

Mặc Thanh gật đầu, Hoa Hồ Điệp hướng vào trong quầy vẫy tay một cái, lập tức có tên tiểu nhị mang ra hai đỉnh bạc. Hoa Hồ Điệp đặt hai đỉnh bạc lên bàn, vừa định mở miệng Mặc Thanh đã chau mày nói:

- Cái này bao nhiêu?

Hoa Hồ Điệp lập tức hiểu ra đối phương chê quá ít, liền hỏi:

- Các hạ muốn năm trăm lạng...

Mặc Thanh lắc đầu.

Hoa Hồ Điệp hỏi tiếp:

- Năm ngàn lạng...

Mặc Thanh lại lắc đầu.

Hắn cà lăm:

- Năm vạn... lạng...

Hoa Hồ Điệp biến sắc, nhưng Mặc Thanh chỉ cười lạnh Hắn lại nói tiếp "năm mươi vạn lạng... " nhưng âm thanh mỗi lúc một nhỏ.

Đến lúc này Mặc Thanh mới lên tiếng:

- Không sai! Năm mươi vạn lạng, nhưng là vàng, không phải bạc!

Đôi mắt chuột của Hoa Hồ Điệp Liễu Kiều đảo qua đảo lại mấy vòng, nhường đôi mày ba góc ngắn ngủn nói:

 Con số năm mươi vạn không phải quá lớn, có điều nhất thời không đủ hiện kim! Xin các hạ chờ cho ba ngày, chờ thu thập đủ số hầu đại giá đến nhận!

Mặc Thanh trong mình đã có đủ vàng bạc, đâu thèm lấy vàng của hắn làm gì chẳng qua nàng muốn quấy rối mà thôi! Biết rõ Hoa Hồ Điệp sau ba ngày sẽ mời cao thủ các nơi để đối phó với hai người, quả đúng như hai người mong muốn liền gật đầu.

Lúc này rượu thịt đã dọn đầy bàn cũng may không có việc gì xảy ra. nhưng cũng sợ trong rượu thịt có hạ độc nên ra hiệu Long Bình ăn uống cẩn thận.

Hai người chưa ăn được mấy miếng, bỗng nghe Bạch Mẫu Đơn với Hắc Thước Dược đồng thanh hét lớn, trong lúc bất thần tiếng hét khiến người nghe không khỏi lạnh mình sởn gáy!

Long Bình quay đầu nhìn lại, thấy Hắc Thước Dược mặt trắng như tờ giấy, tay cầm đũa run run gắp nửa con rết to bằng ngón tay. Ngọc thủ kích động run run làm con rết đưa qua đưa lại như còn sống, nhưng nàng không buông tay ném đũa cứ cầm đó chịu trận rõ ràng kinh hãi thất thần không còn tự chủ được nữa.

Hoa Hồ Điệp lập tức tung người phóng tới, thò tay định giật con rết trong đũa Hắc Thước Dược.

Bất thần một đạo kình phong quét tới, muốn né tránh cũng không kịp lãnh trọn một chưởng ngay mặt, tá hỏa tam tinh té ngang nằm dài trên bàn.

Lập tức tiếng chén đã. ly tách rơi loảng xoảng, mảnh vỡ văng tứ tung.

Hoa Hồ Điệp phóng người đứng dậy, nhận ra Bạch Mẫu Đơn vừa thưởng hắn một bạt tai. Tức khí tràn hông mà không sao phát tiết được, hét lớn:

 Đóng hết cửa lại cho ta!

Thấy hắn gầm hét như vậy, những kẻ gan nhỏ, sợ rắc rối tranh nhau kẻ trước người sau ùn ùn chạy ra cửa. thoáng chốc cả tửu lâu nhốn nháo như đàn ong vỡ tổ Một lúc sau thực khách đi hết, tất cả cửa lớn cửa nhỏ đều đóng kín mít, bên trong ngoài Long Bình với Mặc Thanh ra chỉ còn Bạch Mẫu Đơn và Hắc Thước Dược.

Tiểu nhị biến đi đâu mất, chỉ thấy hai tên đại hán mặt mày như hung thần ác sát tay xách chĩa ba cực lớn, toàn thân dầu mỡ lấm lem, phân ra kẻ trước người sau giữ cửa nhìn dáng mạo giống hung thần giữ cửa địa ngục.

Lúc này Hoa Hồ Điệp Liễu Kiều mới ngẩn đầu lên hét lớn:

 Xú hóa tử còn chưa chịu xuống đây, Liễu đại gia đang chờ hầu hạ ngươi!

Long Bình cũng nghĩ đến chiêu này tất do gã ăn mày ấy xuất thủ chứ không sai, nhưng không ngờ Hoa Hồ Điệp cũng đã phát hiện ra hắn!

Hoa Hồ Điệp kêu xong đứng chờ cả buổi vẫn không thấy hóa tử hiện thân, đột nhiên nghe tiếng ngáy một cao một thấp có vần có điệu như tiếng hát.

Mọi người kinh ngạc theo tiếng ngáy nhìn qua. bên dưới một cái bàn có một gã thư sinh rách rưới đang nằm co ngủ, mặt đỏ gay rõ ràng gã uống rượu quá độ say té xuống bàn nằm ngủ.

Hoa Hồ Điệp bất giác nộ khí xung thiên, xông tới vươn tráo chộp xuống vai gã thư sinh. Nào ngờ đơn tráo chộp vào khoảng không, gã thư sinh không biết vô tình hay cố ý lăn người nghiêng qua. tránh được một tráo của đối phương.

Hoa Hồ Điệp ngẩn người biết gặp phải tay không vừa. bất giác nổi giận, gầm vang:

 Quân cẩu tặc, nuốt mật gấu giờ đến đây quấy nhiễu cho ngươi nếm thử lợi hại của Hoa Hồ Điệp!

Hoa Hồ Điệp song chưởng đồng xuất, một trước một sau, kình phong ào ào nhằm gã thư sinh kích tới.

Gã thư sinh đang nằm co dưới bàn muốn tránh thật không dễ dàng...

Nào ngờ chưởng thế của Hoa Hồ Điệp chưa đi hết, gã thư sinh tựa như mê ngủ vươn vai, thò một chân dưới bàn vừa khéo đạp ngay vào đầu gối Hoa Hồ Điệp Hoa Hồ Điệp nhìn rõ ràng nhưng vì khoảng cách quá gần, muốn tránh cũng không kịp, bị một cú đạp bắn người văng xa hơn trượng, đụng ngã hai chiếc bàn, xương đầu gối bể nát, không bò dậy được chỉ ngồi ôm gối kêu rên thấu trời.

Bỗng nghe một tiếng cười lạnh:

 Đồ vô dụng...

Bả vai Hoa Hồ Điệp bị thêm một cước lộn ba. bốn vòng đau đớn toát mồ hôi, nhưng khi ngẩn đầu nhìn lại thấy một lão nhân tuổi trạc ngũ tuần đứng sừng sững giữa phòng, miệng vừa há ra định kêu rên chợt ngưng bặt.

Nguyên lão nhân này là đàn chủ phân đàn ở Động Đình Hồ, Thiết Chưởng Hạ Tông. Lão phóng cước đá Hoa Hồ Điệp văng đi rồi quay người nhìn xuống bàn, gã thư sinh rách rưới đã không còn nằm dưới đất nữa.

Nhưng dù sao lão cũng là nhân vật nức tiếng trong làng hắc đạo, chỉ thoáng ngạc nhiên, lập tức biến đổi vẻ mặt tươi cười, quay sang Bạch Mẫu Đơn và Hắc Thước Dược ôm quyền thi lễ, cười nói:

 Nhị vị phu nhân giá lâm, lão phu không kịp làm lễ tiếp rước, xin lượng thứ. Thuộc hạ chiêu đãi có điều thất thố, xin thỉnh phương giá đến tệ xá cung hầu!

Lão nhìn Hắc Bạch nhị phu nhân nói chuyện, làm như không biết đến sự hiển diện của Long Bình với Mặc Thanh.

Lúc này Mặc Thanh khí thế hung hăng, đến giờ phút này như bóng xì hơi, cứ nhìn Long Bình nháy mắt ra hiệu sớm sớm rời khỏi chốn này.

Thì ra Mặc Thanh nhận ra lão nhân mới đến, sợ lão nhận ra chân diện mạo nàng, nhưng Long Bình nào chịu đi dễ dàng như vậy?

Bỗng nghe Bạch Mẫu Đơn nói:

 Hạ đàn chủ bất tất đa lễ, chị em tại hạ có việc đi ngang chốn này không tiện dừng lâu, ngày khác rãnh rỗi sẽ đăng môn ta tội!

Dứt lời định cáo từ.

Thiết Chưởng Hạ Tông ngăn lại nói:

 Nhị vị lưu bộ! Nguyên Hạ mỗ gặp phải cường địch. Không biết nhị vị có vui lòng tương trợ một tay?

Bạch Mẫu Đơn không do dự:

 Giang hồ đồng đạo, Hạ đàn chủ cậy nhờ thật khó từ nan!

Thiết Chưởng Hạ Tông cười nói:

 Bạch phu nhân nói vậy, Hạ mỗ xin đa tạ trước!

Dứt lời từ từ quay sang Long Bình.

Chàng cứ ngỡ lão quay sang kiếm chuyện, ngấm ngầm phòng bị, chàng không sợ gì bọn này, chỉ lo Mặc Thanh chưa phải là đối thủ của bất cứ người nào trong ba người.

Bỗng nghe Thiết Chưởng Hạ Tông nói:

 Hai tên tiểu tử này nếu không có việc gì thì mau mau xéo để khỏi vòng tay vướng chân.

Long Bình thấy lão mở miệng mắng người không coi ai ra gì, bất giác nộ khí xung thiên, cười lạnh nói:

 Thiếu gia thích đến thì đến, thích đi thì đi, không ai cản được!

Thiết chưởng Hạ Tông nghe cấp báo vội chạy đến chỉ biết trong tửu lâu có việc bất thường, chứ nào biết bên trong còn có hai gã thiếu niên thư sinh Long Bình với Mặc Thanh.

Chừng nghe gã thiếu niên lớn lối như vậy nổi giận đùng đùng, giơ chưởng nhắm đầu Long Bình vẫy tới, khoảng cách giữa lão với Long Bình chẳng qua cách nhau một chiếc bàn, chưởng chưa đến kình phong đã cuốn ào ào.

Long Bình hừ nhẹ một tiếng giơ chưởng đập nhẹ mặt bàn, chiếc bàn bể ra bốn năm mảnh phóng vào người Thiết Chưởng Hạ Tông!

Thiết Chưởng Hạ Tông thất kinh, tung người né tránh, chân vừa chạm đất đã hét lớn:

 Thì ra các hạ là cao thủ được Cái Bang mời đến!

"Cao thủ được Cái Bang mời đến?" Câu nói của lão làm Long Bình ngẩn người, thì ra cường địch của Thiết Chưởng Hạ Tông là cao thủ Cái Bang.

Long Bình nghĩ thầm:

"Ta thử coi cao thủ nào của Cái Bang dám ngang nhiên đối địch với Thanh Long Giáo!" Tâm niệm vừa dút liền đứng lên kêu Mặc Thanh chuẩn bị bỏ đi.

Thiết Chưởng Hạ Tông chỉ hơi nghiêng người, đã đến phía trước chắn lối đi hai người, nói:

— Nhị vị đến đây chưa chỉ giáo đã bỏ đi sao?

Miệng nói tay huy động tráo nhắm bả vai Long Bình chộp tới.

Long Bình cười lạnh:

— Hạng như ngươi chưa đáng!

Dứt lời hầu chưởng xuất động, nháy mắt đã hết ba chiêu không những hóa giải hai chiêu của đối phương mà còn công lại một thế. Thế công nhanh như điện chộp cổ tay phải đối phương.

Thiết Chưởng Hạ Tông thấy chàng xuất chiêu thâm ảo dị thường không biết chàng thuộc môn phái nào, bất giác kinh hãi thầm. Nhưng lão tự thị uy lực Thiết Chưởng kinh nhân nên không thèm tránh né, hơi trầm cổ tay xuống phất ngược lên một chưởng.

Long Bình cố ý thử xem công phu chưởng lực của đối phương cao thấp bực nào nên cũng không tránh né, biến tráo thành chưởng vận đủ sáu thành công lực Thiên Lôi Chưởng tiếp chiêu đối phương.

"Bùng" một tiếng như sấm động, Thiết Chưởng Hạ Tông thối lui hai bước, thiết chưởng tê tái, ngước mắt nhìn lên, Long Bình vẫn đứng nguyên như cũ, thư thái ung dung như không có việc gì, lão bất giác kinh hãi ngẩn người!

Kỳ thực chưởng Long Bình cũng đau tê tái không kém lão, nhưng chàng vẫn đứng yên, bởi căn bản công phu của chàng khổ luyện từ nhỏ, thành tựu tất hơn hẳn người thường, Thiết Chưởng Hạ Tông làm sao bì kịp?

Long Bình thấy võ công của đối phương chẳng qua chỉ có vậy liền cất giọng cười sang sảng nói:

— Các hạ hào khí ngất trời, tưởng đâu tuyệt nghệ phi phàm, nào ngờ, ha ha. thật khiến người thất vọng!

Long Bình vừa dứt lời bỗng bên tai nghe tiếng nói vo ve như muỗi kêu:

— Tiểu tử ngươi hà cớ gì đến chiếm công lao của lão phu, còn chưa chịu xéo đi cho người ta nhờ!

Long Bình nghe giọng nói rất quen tai, nếu không phải là Đại Đồ Tiên thì cũng là lão nhân lấy trộm rượu thịt dạo nọ, thầm nghĩ lão kêu chàng rút lui tất có nguyên nhân.

Vội kéo tay Mặc Thanh nói:

— Huynh đệ, chúng ta đi!

Lúc này Bạch Mẫu Đơn thấy tính thế không ổn, rút kiếm cầm tay, Thiết Chưởng Hạ Tông vội ngăn lại nói:

— Xem ra chúng không phải là người của Cái Bang, hay là để cho chúng đi đi!

Long Bình với Mặc Thanh vừa ra khỏi cửa bỗng nghe trên mái nhà có tiếng cười nhẹ:

 Họ Long kia. không đi xem náo nhiệt sao?

Long Bình quay đầu nhìn lại thấy trên mái nhà. tên tiểu hóa tử trộm cá lúc nãy đang móc chân treo ngược đầu xuống vẫy tay gọi chàng.

Long Bình nghĩ thầm:

"Tên tiểu hóa tử này khinh công tuyệt diệu không biết là môn hạ của vị nào?" Vội ôm quyền thi lễ:

 Huynh đài cho biết cao danh quí tánh? Làm sao biết được tại hạ họ Long?

Tiểu hóa tử nói:

 Ta tên Mật Bình Nhi, định dắt nhị vị đi xem náo nhiệt!

Dứt lời buông người đáp xuống, không cần biết Long Bình có đồng ý hay không, nhắm hướng Bắc chạy như bay.

Long Bình nghe gã xưng danh Mật Bình Nhi biết ngay là sư điệt của Đại Đồ Tiên, sư huynh của Tửu Hồ Lô. Nghĩ thầm:

"Quả nhiên hắn là đệ tử Cái Bang!" Quay sang Mặc Thanh:

 Thanh muội có đi không?

Mặc Thanh nói:

 Bình ca đi thì tiểu muội đi!

Long Bình cười nói:

 Vậy thì đi!

Trong lúc hai người nói chuyện, gã thiếu niên hóa tử đã đi xa bảy tám trượng.

Lúc này đã quá canh hai, trên đường tuyệt không có bóng người. Long Bình thi triển Hoàn Thiên Nhất Thức Vô ảnh khinh công kéo Mặc Thanh đuổi theo bén gót.

Ngũ vị đệ tử

Lúc này đã quá canh hai, trên đường tuyệt không có bóng người, Long Bình thi triển Hoàn Thiên Nhất Thức Vô ảnh khinh công kéo Mặc Thanh đuổi theo bén gót.

Một lúc lâu sau, cả ba chạy đến trước một ngôi nhà.

Có tường cao bao bọc xung quanh, tiểu hóa tử quay lại nói:

– Một lát nữa náo nhiệt sẽ diễn ra bên trong, nhị vị sau khi vào bên trong tự tìm lấy chỗ ẩn thân!

Dứt lời tung người vượt tường vào bên trong.

Lúc Long Bình với Mặc Thanh tung người lên đầu tường tiểu hóa tử Mật Bình Nhi đã mất tung.

Long Bình quan sát xung quanh bên trong nguyên là một hoa viên đã bỏ hoang phế lâu ngày, cỏ dại mọc cao dện thắt lưng, giả sơn chơ vơ trong hồ nước đã cạn khô, ngôi nhà mát hình lục giáp đã đổ sụp một bên, phong cảnh trông hoang tàn thê lương.

Phía đông hoa viên, cạnh hai cây cổ thụ sát tường có một đống đá. Long Bình quan sát một hồi thấy sau đống đá chính là chỗ ẩn thân lý tưởng, lập tức kéo tay Mặc Thanh tung người đến sau đống đá ngồi dựa tường nghỉ ngơi.

Long Bình hỏi:

– Thanh muội! Muội đói không?

Mặc Thanh lắc đầu, Long Bình nhăn mặt nói:

– Huynh đói quá!

Mặc Thanh cười nói:

– Ai biểu lúc nãy ca ca không chịu ăn!

Vừa nói vừa ngã người vào vai Long Bình.

Bỗng thấy Mặc Thanh chấn động toàn thân, vừa dựa vào Long Bình đã tung người nhảy lên.

Long Bình ngỡ nàng bị người đánh lén, lại sợ có người đến vội nhảy theo nắm vai nàng, hỏi:

– Thanh muội! Có chuyện gì vậy?

Mặc Thanh vung vẫy mạnh kêu lớn:

– Buông ra! Buông ta ra!

Long Bình ngơ ngẩn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy mặt nàng xanh tựa như gặp phải việc gì cực kỳ khủng khiếp vậy, nào chịu buông tay, vội nói:

 Thanh muội! Thanh muội! Bình tỉnh có chuyện gì vậy?

Mặc Thanh như phát cuồng, cứ kêu lớn:

 Ta biểu buông ra! Buông ta ra!

Mặc Thanh trước giờ rất nhu thuận, tuy có lúc cũng tỏ ra tinh nghịch nhưng Long Bình chưa hề thấy nàng có thái độ quái lạ như vậy bao giờ, lần này nàng nổi cơn lôi đình thật sự, bất giác kinh hãi, chàng biết tất có nguyên nhân, nào dám trì hoãn vội buông tay ra. thối lui một bước, ngưng thần giới bị!

Chỉ thấy Mặc Thanh quỳ móp, dập đầu phủ phục dưới đất!

Long Bình cứ ngỡ nàng lạy chàng, càng không hiểu đầu đuôi ra sao, vội kêu lớn:

 Thanh muội! Muội... muội...

Mặc Thanh nào có chú ý gì đến chàng cứ phủ phục bất động dưới đất.

Đến đây Long Bình chợt tỉnh ngộ thì ra không phải nàng quì hành đại lễ mà quan sát vật gì ở chân tường.

Biết có việc bất thường chàng cũng cúi xuống nhìn.

Sát chân tường có một thạch bia. bên trên khắc bốn chữ lớn:

"Mặc phủ địa giới." Bên cạnh khắc một hàng chữ nhỏ:

"Canh tý niên kiến lập." Chàng vừa đọc hết mấy chữ trên thạch bia. bỗng thấy Mặc Thanh hai tay bới đất dưới chân thạch bia.

càng lúc bới càng nhanh, dáng điệu cực kỳ khẩn cấp.

Ngay lúc đó bỗng nghe tiếng quần áo lộng gió phần phật, tiếng động đến gần cực nhanh, thoáng chốc đã vào đến hoa viên.

Cứ theo khinh công của người này mà suy đoán thì võ công hắn không phải tầm thường. Long Bình vội nắm hai tay Mặc Thanh nháy mắt ra hiệu có người đến Nhưng Mặc Thanh lúc này không còn là người nữa.

hình như mất hết lý trí, bất chấp mọi sự, vùng mạnh hai tay, mở miệng định kêu lên, nàng kêu lên thì lỡ việc hết.

Long Bình không dám chậm trễ giơ chỉ điểm ngay hôn mê huyệt, đỡ nàng trong lòng, ngước nhìn ra giữa hoa viên, nhưng trong hoa viên ngoài cỏ dại tuyệt nhiên không thấy bóng người.

Long Bình chưa hết kinh ngạc, bỗng nghe như tiếng lá rụng ba bóng người đã đáp xuống giữa hoa viên.

Long Bình chú mục nhìn kỹ, ba người mới đến không ai khác hơn Thiết Chưởng Hạ Tông với Hắc Bạch nhị phu nhân.

Bỗng nghe Thiết Chưởng Hạ Tông cao giọng nói:

 Vị cao nhân nào của Cái Bang hẹn Hạ mỗ đến đây, không biết có điều chi chỉ giáo?

Lão vừa dút lời bỗng nghe trong cỏ dại phát ra tiếng ngáy pho pho một to một nhỏ, một cao một trầm cực kỳ đều đặn như tấu nhạc vậy.

Thiết Chưởng Hạ Tông nghe tiếng ngáy nộ khí xông thiên mắng lớn:

 Cho dù ngươi là Thao Thiết đại bang chủ giá lâm cũng không thể coi thường Hạ mỗ như vậy!

Dứt lời nhặt một viên đá vung tay ném về phía có tiếng ngáy.

Bỗng một điểm trắng từ bên phải bay vút qua. thật khéo đụng viên đá trong thinh không, cả hai bể nát rơi xuống đất.

Thiết Chưởng Hạ Tông kinh ngạc nhìn qua. trên đỉnh giả sơn bên trái có một tên tiểu hóa tử trạc mười lăm, mười sáu tuổi đang ngồi ngất ngưởng tay trái cầm hồ lô rượu đang nốc ừng ực. Tay phải cầm nửa con gà ăn dở vung vẩy, dáng điệu bất cần đời.

Long Bình nhìn thấy tiểu hóa tử lập tức nhận ra là Tiểu Hồ Lô từng có duyên gặp mặt một lần ở Hoàng Sơn dạo nọ. Thấy gã uống rượu như uống nước, ba chữ Tiểu Hồ Lô thật xứng đáng cho tên của gã.

Thiết Chưởng Hạ Tông lửa giận càng cao, hét lớn:

 Tiểu bối vô tri, kêu sư phụ ngươi ra đây!

Tiểu hóa tử như điếc, cứ dốc ngược hồ lô uống bán sống bán chết.

Bỗng nghe một tiếng cười nhẹ:

 Hạ đàn chủ, nói chuyện hà tất phải thô lỗ như vậy! Thật không lọt tai chút nào!

Long Bình quay về phía phát ra tiếng nói, trước mặt Thiết Chưởng Hạ Tông cách chừng hai, ba trượng, Mật Bình Nhi đã đứng đó từ bao giờ.

Thiết Chưởng Hạ Tông chợt tỉnh ngộ, "à " lên một tiếng nói:

 Thì ra là ngũ vị đệ tử của Cái Bang Thao Thiết đại bang chủ, Hạ mỗ thất kính! Thất kính! Không biết hiện giờ đại bang chủ ở đâu!

Rõ ràng lão nhận ra Mật Bình Nhi nên khẩu khí cũng biến đổi hòa hoãn hơn!

Mật Bình Nhi nói:

 Ngươi hỏi sư phụ ta? Người đi nam về bắc, ăn ở đông ngủ ở tây, làm sao mà biết được giờ này người ở đâu?

Thiết Chưởng Hạ Tông nghe nói Thao Thiết đại bang chủ không đến trầm mặt nói:

 Không lẽ mấy tên tiểu bối các người viết thư hẹn ta đến hay sao?

Mật Bình Nhi hỏi lại:

 Như vậy thì có gì không được? Đương nhiên có việc cần mới mời ngươi tới! Có điều ngươi yên tâm, ngũ vị của bọn ta còn thiếu hai vị, không có vị mặn cũng không có vị cay chắc cũng không đến nỗi làm ngươi khó chịu lắm!

Mật Bình Nhi nói chuyện văn nhã thanh tao, giọng nói dịu dàng êm tai, nhưng lọt vào tai Thiết Chưởng Hạ Tông khác nào gai nhọn.

Thiết Chưởng Hạ Tông giận khôn tả. mắng lớn:

 Tiểu súc sinh, hạng tiểu bối như các ngươi cũng dám giỡn mặt bổn đàn chủ, quả chán sống rồi!

Dứt lời định xông đến tấn công Mật Bình Nhi.

Bỗng trong đám cỏ vang lên một tiếng ngáp dài, một người vươn vai đứng dậy, chính là gã thư sinh rách rưới say rượu nằm ngủ trong tửu lâu.

Mật Bình Nhi nói:

 Hạ đàn chủ, xin giới thiệu, đây là thủ lĩnh trong ngũ vị, đại sư huynh Thổ Đàm Tử (hũ giấm), nhị vị đến gần làm quen nhau đi!

Gã thư sinh rách rưới ngáp dài một tiếng lẩm bẩm một mình:

 Ới! không dám! Không dám!

Rồi làm bộ ôm quyền thi lễ nói:

 Kính thỉnh đàn chủ chỉ giáo!

Thiết Chưởng Hạ Tông thấy gã thư sinh Thổ Đàm Tử, bất giác biến sắc, bởi lúc nãy trong tửu lâu sau khi Long Bình với Mặc Thanh di khỏi, lão tìm khắp vẫn không thấy thư sinh rách rưới đâu, không ngờ giờ gã lại xuất hiện ở đây, không biết rời tửu lâu lúc nào?

Lão cười lạnh nói:

 Chắc các hạ có mục đích riêng mới đến đây?

Thổ Đàm Tử cười ha hả. không còn vẻ buồn ngủ nữa:

 Hạ đàn chủ quả thiếu kiên nhẫn, đã vậy Thổ Đàm Tử này cũng không khách sáo nữa. xin hỏi đây là chốn nào?

Thiết Chưởng Hạ Tông hơi chấn động nói:

 Cả vùng Ba Lăng này ai mà không biết, đây là đất cũ của Mặc gia. ngươi hỏi như vậy có ý gì?

Thổ Đàm Tử cười nhẹ:

 Không sai! Có điều tại sao lại để hoang tàn dường này? Cả nhà họ Mặc giờ ở phương nào?

Long Bình ẩn thân sau đống đá bất giác chấn động, thảo nào Mặc Thanh biến đổi kỳ dị như vậy, thấy sự việc có liên quan đến nàng vội giải khai hôn mê huyệt cho nàng.

Lúc này thần sắc Thiết Chưởng Hạ Tông đột biến, lúc trắng lúc xanh, rõ ràng lời nói của Thổ Đàm Tử làm lão chấn động không ít.

Nhưng Thiết Chưởng Hạ Tông quả không hổ là đàn chủ của Thanh Long Giáo, lão chấn tỉnh rất nhanh, đáp:

□ Việc này cũng bởi Mặc gia vô phúc, gặp chuyện không may suốt mấy năm liền, sau cũng bị thiên hỏa thiêu rụi, nhà cháy người chết, việc cách nay đã mười mấy năm rồi, nơi này làm sao không hoang vu được!

Lúc này Mặc Thanh đã tỉnh lại, nghe Thiết Chưởng Hạ Tông nói vây, liền thoát ra vòng tay Long Bình ngồi xuống, nhìn ra giữa hoa viên.

□ Ha! Ha! Ha! - Thổ Đàm Tử buông một tràng cười dài, nói:

□ Mặc gia vô phúc, gặp chuyện không may lại còn bị thiêu hỏa... nhưng theo chỗ Thổ Đàm Tử được biết, Mặc gia có một vật võ lâm dị bảo...

Thổ Đàm Tử nói đến đây, Thiết Chưởng Hạ Tông với Hắc Bạch nhị phu nhân cả Long Bình với Mặc Thanh ẩn sau đống đá thảy đều chấn động, ngưng thần nín thở lắng nghe.

Thổ Đàm Tử nói tiếp:

□ Nhưng lẽ ra năm ấy Mặc lão anh hùng không nên nói cho hảo hữu của người biết, vị hảo hữu đó càng không nên nói cho con trai của hắn, kết quả. toàn gia Mặc lão anh hùng lâm cảnh thảm sát, võ lâm dị bảo từ đó cũng thất tung...

Thiết Chưởng Hạ Tông hét lớn cắt ngang lời nói của Thổ Đàm Tử:

□ Nói bậy! Bọn hậu sinh các ngươi làm sao biết được việc xảy ra mười mấy năm về trước mà nói càn!

Thổ Đàm Tử vẫn điềm tỉnh:

□ Hạ đàn chủ, làm gì giận dữ vậy, ta còn chưa nói hết!... Không biết vì sao món võ lâm dị bảo ấy lại rơi vào tay Trương hộ pháp Thanh Long Giáo. Thế là Thanh Long Giáo dốc toàn lực tróc nã Trương hộ pháp, tin tức này từ đó lan nhanh trong giang hồ...

Năm ấy gia sư cũng có nghe biết tin không may này, lại may mắn gặp được Trương hộ pháp ở Hoàng Sơn, cuối cùng Trương hộ pháp trốn vào Bạch Cốt Lâm của Bách Hoa Giáo!

Thiết Chưởng Hạ Tông nghe đến đây, không dằn được nữa. lướt tới tấn công Thổ Đàm Tử một thiết chưởng!

Thổ Đàm Tử nghiêng người thối lui hai trượng nói:

□ Hạ đàn chủ. Ta không đánh với ngươi đâu! Nhưng mong ngươi nghe hết lời ta. ô, chúng đi rồi! Về Bạch Cốt Lâm tìm võ lâm dị bảo rồi!

Thiết Chưởng Hạ Tông quay đầu nhìn ra sau, thấy Bạch Mẫu Đơn với Hắc Thước Dược đã phi thân lên đầu tường, định gọi lại nhưng đã trễ, nháy mắt hai người đã khuất dạng.

Thiết Chưởng Hạ Tông hừ lạnh:

 Dù chỉ có một mình lão phu há sợ các ngươi!

Thổ Đàm Tử nói:

 Ai cần ngươi sợ, người mà ngươi cần sợ lát nữa sẽ xuất hiện. Còn bây giờ hãy để ta nói hết trước đã. bởi ta nghe nói, Mặc lão anh hùng với Hạ gia ngươi lúc ấy giao tình rất hậu, chắc Hạ đàn chủ cũng biết rõ nội tình, nên hôm nay mới đặc biệt mời các hạ tới đây thỉnh giáo đôi điều, không biết có vui lòng chỉ giáo?

Thiết Chưởng Hạ Tông thấy tình thế trước mắt, gã thư sinh Thổ Đàm Tử một thân võ công không rõ cao thấp thế nào, lại thêm hai tên tiểu tử đứng chờ, giả như có quyết đấu cũng là lành ít dữ nhiều.

Thanh danh của lão đã mang tiếng ỷ lớn hiếp nhỏ, không may bị ba tên tiểu hóa tử đánh bại, oai danh mấy chục năm trời bỗng chốc tan thành mây khói.

Tâm niệm vừa dút liền lạnh lùng nói:

 Lão phu không thèm chấp bọn hậu sinh tiểu bối các ngươi, ngày sau sẽ tìm sư phụ ngươi thanh toán!

Dứt lời quay người định bỏ đi.

Bỗng thấy một đạo bạch quang mang theo hương rượu, cách không bay tới, cản mất đường rút lui của lão Lại nghe Thổ Đàm Tử cười ha hả nói:

 Xin chậm bước! Ngươi không nói thì ta nói, hà tất phải bỏ đi như vậy! Hạ đàn chủ chắc đã làm việc xấu giờ lại run sợ!

Thiết Chưởng Hạ Tông nổi giận lôi đình, huy chưởng nhắm đầu Thổ Đàm Tử kích tới.

Thổ Đàm Tử lách người tránh chưởng, nói:

 Hạ đàn chủ, song thân của các hạ đâu? Còn Hạ phu nhân? Còn các con ngươi…?

Thiết Chưởng Hạ Tông chấn động, sắc diện đột ngột trắng nhợt như xác chết, thoáng chốc trông lão như già đi mười tuổi, lão hét vang thống thiết:

 Ngươi là ai?

Thổ Đàm Tử cũng đột nhiên biến đổi sắc mặt, thần sắc cực kỳ trầm trọng nói:

 Hạ đàn chủ, ngươi bán bạn cầu vinh, kết quả bị báo ứng thế nào, chẳng lẽ còn chưa hối hận?

Toàn thân lão rúng động như bị đánh trúng chưởng thối lui mấy bước cơ hồ không vững, run giọng nói:

 Súc sinh ngươi… ngươi…

Thổ Đàm Tử cười lạnh:

 Ta? Nói chuyện với ngươi ta còn thấy bị sỉ nhục, ngươi không thấy sao? Người tìm ngươi đã đến rồi, ngươi lãnh mạng đi!

Gã vừa dút lời, lập tức thấy hai bóng người từ sau đống đá phóng người ra. Chính là Long Bình với Mặc Thanh.

Thiết Chưởng Hạ Tông nhìn thấy Long Bình còn chưa có phản ứng gì, nhưng khi nhìn thấy Mặc Thanh lúc này đã bỏ khăn bịt tóc, nhận chân diện mục nàng, bất giác hồn phi thiên lý, bất giác thối lui mấy bước, yếu ớt như muốn ngã. nói:

 Ngươi... ngươi là Thanh cô nương?

Mặc Thanh "xì" một tiếng lớn, tay lau nước mắt nghiến răng nói:

 Thì ra lão tặc ngươi bán bạn cầu vinh hại chết cả nhà ta mười mấy mạng. Ta hận không thể uống máu ngươi, nhai gan ngươi, lột da ngươi...

Cùng với tiếng hét, Mặc Thanh như phát cuồng bất kể đối phương võ công cao thâm, hươ chưởng xông lên Long Bình không ngờ Mặc Thanh liều mạng như vây, chộp nàng kéo lại, nhưng không kịp, kinh hãi kêu lớn:

 Thanh muội cẩn thận...

Long Bình chưa dút lời dã thấy Thiết Chưởng Hạ Tông giơ cao song thủ liên tiếp thối lui, hai mắt cứ lấm lét nhìn lên đầu tường bên trái, Long Bình nhìn theo thấy trên đầu tường xếp một hàng ba tên đại hán lưng hùm vai gấu, khí thế dũng mãnh vô cùng.

Long Bình chưa kịp phản ứng đã nghe Mật Bình Nhi nói:

 Long thiếu hiệp, ngươi yên tâm bảo hộ Thanh muội tử của ngươi, ba tên tiểu ma vương này để ba sư huynh đệ ta giải quyết, bảo đảm không tên nào chạy thoát!

Thoáng chốc xung quanh đã nghe tiếng chưởng phong ầm ầm, Thổ Đàm Tử, Tửu Hồ Lô với Mật Bình Nhi đã vây quanh ba tên kình trang hán tử, triển khai quyết đấu Long Bình yên tâm quay sang Mặc Thanh với Thiết Chưởng Hạ Tông trong cái nháy mắt đó Thiết Chưởng Hạ Tông đã nằm dài dưới đất, miệng hộc máu tươi.

Còn Mặc Thanh đứng lặng một bên như hóa đá.

ngưng mục nhìn Thiết Chưởng Hạ Tông.

Long Bình kinh ngạc, thảo nào hai người quyết đấu mà không nghe động tĩnh gì.

Bỗng nghe Thiết Chưởng Hạ Tông yếu ớt nói:

 Khá! Khá lắm! Liên Hoàn Tam Tuyệt Chiêu của ngươi đã đạt đến mức đăng đường nhập thất, không uổng công ta khổ tâm truyền thụ...

Thì ra Mặc Thanh dùng chính võ công của lão truyền thụ hạ thủ, quả thật quả báo nhãn tiền, cuối cùng Thiết Chưởng Hạ Tông cũng chết dưới chính tuyệt chiêu của lão.

Lại nghe lão thều thào nói tiếp:

 Thanh nhi… ta biết ngươi rất hận ta. nên… nên ta quyết không hồi thủ, được chết dưới tay ngươi cũng là nguyện vọng chung thân của Thiết Chưởng Hạ Tông Lão buông tiếng cười thiểu não tiếp:

 Nguyên nhân cũng bởi năm ấy ta sai lầm, đem việc nhà ngươi tàng dị bảo võ lâm tiết lộ ra ngoài, kết quả hại bạn hại mình hủy hoại Mặc, Hạ lưỡng gia…

Song thân ta thống hận vì đứa con bất nghĩa bất nhân tự tận, còn vợ ta… còn con ta…! Con ta…

Nói đến đó, lão nghẹn không đủ hơi ụa lên mấy tiếng thổ ra mấy ngụm máu tươi, nguyên chưởng Liên Hoàn của Mặc Thanh làm lão bị trọng thương.

Việc này quả thật Long Bình không hề ngờ tới, nhưng theo lời Hạ Tông thì ra lão không hề chống cự, nếu không làm gì Mặc Thanh đắc thủ dễ dàng như vậy?

Giọng nói của Thiết Chưởng Hạ Tông lại vang lên bên tai có điều mỗi lúc một nhỏ:

 Thanh nhi, mong ngươi nhớ kỹ, tuy ta đối xử không nên không phải với ngươi nhưng phu nhân ta Sa Trân… lại là ân nhân cứu mạng ngươi…

Nàng… nàng đã lấy đứa bé gái thân sinh cốt nhục đổi lấy mạng ngươi về sau bị ta phát giác, bởi ta hẹp lượng bức nàng mang con đào vong, nhưng nàng nhất định để ngươi lại cho ta…

Thê… ly… tử… tán, gia… phá… nhân… vong…

Ta… Ta hối hận lắm! Nhưng hối hận đã muộn…

Sau vì sự an toàn của ngươi, ta mới giao ngươi cho giáo chủ.

ôi! Thời gian như bóng ngựa qua cửa sổ, mới đó đã mười mấy năm trời, ta mang nỗi đau khổ và hối hận trong lòng nào có ai hay? Không ngờ lại bị tên tiểu hóa tử khơi lên nỗi đau đã tiềm ẩn mười mấy năm trời Mặc Thanh nghe đến đây, không ngăn được phủ phục bên người cừu nhân khóc nấc:

 Hạ bá bá! Hạ bá bá! Bá bá chưa chết được, bá bá chưa chết được…

Thiết Chưởng Hạ Tông lại thổ ra một búng máu tươi nói:

 Thanh nhi! Ngươi không cần phải thương tâm như vậy! Tội ta báo ứng, chết không hối tiếc, có điều được chết dưới tay ngươi ta mới nhắm mắt…

ôi! Ta nhẫn nhục sống đến ngày nay, cũng chính là chờ đợi giờ khắc này…

Nhưng ta cũng lấy làm tiếc, lúc lâm chung không được thấy mặt phu nhân với con ta. để hai người tận mắt thấy cảnh này…

Lão mới nói đến đó bỗng nghe Thổ Đàm Tử hét lớn:

 Coi chừng ám khí!

Long Bình thất kinh chàng cũng đã nhìn thấy vô số điểm màu đen cực nhỏ rít gió veo veo bắn thẳng về Mặc Thanh với Thiết Chưởng Hạ Tông!

Trong lúc cấp thời chàng không kịp vung chưởng đánh tan ám khí cũng vô phương cứu hai người đành lướt người là là mặt đất kéo áo Mặc Thanh, cả hai lăn lông lốc ra ngoài nửa trượng tránh khỏi ám khí.

Lúc hai người nhổm dậy, thấy một bóng xám tựa như dơi đêm lướt qua bờ tường mất dạng. Long Bình lo cho sự an nguy của Mặc Thanh nên không dám khinh suất đuổi theo.

Quay nhìn lại Thiết Chưởng Hạ Tông, thấy trên mình lão trúng ba mũi hắc châm, toàn nhằm ngay tử huyệt, chỗ vết thương chảy ra nước màu đen, thân hình không còn động đậy, hồn du địa phủ.

Còn Mặc Thanh, lúc này nàng đã nín khóc, hai mắt nhìn trân trối ba mũi hắc châm, thần sắc cực kỳ phẫn nộ, lâu lâu sau mới nghiến răng lẩm bẩm:

□ Ngươi cũng đã đến đây! Vậy càng tốt! Ngươi không những nhìn thấy mà còn nghe thấy, lại còn muốn giết ta. nhổ cỏ nhổ tận gốc! Ngày sau đừng oán trách ta ngoảnh mặt vô tình!

Long Bình không biết nàng đang nói đến ai, vội hỏi:

□ Thanh muội! Hắn là ai? Muội biết hắn?

Mặc Thanh nhẹ gật đầu.

Thổ Đàm Tử đột nhiên bước đến gần thi hài Thiết Chưởng Hạ Tông dập đầu lạy ba lạy!

Lạy xong đứng dậy quay sang Long Bình với Mặc Thanh:

□ Long huynh! Mặc cô nương! Tại hạ tự giới thiệu, tại hạ họ Hạ tên Ngư, Hạ đàn chủ là gia phụ...

Hai người nghe nói lặng người, tứ mục mở to nhìn gã trừng trừng Thổ Đàm Tử tiếp lời:

□ Nhưng từ khi ta có trí khôn đến giờ trong ký ức chưa hề có hình bóng lão. Gia mẫu trước lúc lâm chung mới kể hết nội tình cho ta rõ, đồng thời nghiêm lệnh cấm không được nhận lão là cha. nên giờ phút này cũng không thể gọi một tiếng...

Thổ Đàm Tử vừa nói, lệ thảm cũng theo đó tuôn trào Nhưng trong nháy mắt hắn đã lắc mạnh đầu như muốn gạt bỏ hết mọi phiền não trong đầu, nói tiếp:

□ Tiên mẫu lúc sinh tiền đã từng căn dặn, nhất định phải tìm cho ra món võ lâm dị bảo hoàn trả cho Mặc cô nương để đền bù tội nghiệt của gia phụ...

Tiên mẫu nói... món dị bảo ấy được giấu trong hai đỉnh bạc, ngày sau Mặc cô nương...

Long Bình nghe đến đây giật mình, không ngăn được cắt ngang lời Thổ Đàm Tử nói:

□ Các hạ nói sao?

Thổ Đàm Tử liếc chàng một cái nói:

□ Ta nói món võ lâm dị bảo ấy được cất giấu trong hai đỉnh bạc, Mặc cô nương từ nay về sau để ý, trên góc của hai đỉnh bạc có in...

Không đợi gã nói hết, Long Bình đã lôi túi vải đen trong ngực áo ra. trút ra một đỉnh bạc đưa cho Thổ Đàm Tử nói:

□ Ngươi coi thử có phải vật này không?

Thổ Đàm Tử cầm lấy vừa kinh vừa hỷ, nhanh như chớp xuất thủ cướp túi vải trên tay Long Bình.

Long Bình không thể ngờ được gã lại xuất chiêu này, nhất thời không kịp hồi thủ, bị gã nắm được, trong lòng kinh hãi.

Nhưng bỗng thấy Thổ Đàm Tử chấn động như chộp phải độc xà. mặt mày thất sắc, toàn thân run rẩy, bất giác buông tay lui ra hơn trượng.

Gã vung tay ném đỉnh bạc trả lại, lẩm bẩm một mình:

□ Không! Không! Ta không lấy! Ta không thể lấy!

Long Bình tiếp lấy đỉnh bạc nghĩ thầm:

"Ngươi không lấy! Hừ! Ai cho mà ngươi lấy?" Long Bình cất đỉnh bạc trở vào túi vải đen, đưa cho Mặc Thanh nói:

□ Thanh muội! Đây là vật gia bảo của Mặc gia. cố vật hoàn chủ!

Lúc này Mặc Thanh đã kinh ngạc thất thần, há miệng mà không nói được lời nào, thật lâu sau mới nói:

□ Bình ca! Làm sao... làm sao Bình ca có được vật này?

Long Bình nói:

□ Hạ huynh nói không sai, vật này quả ở Bạch Cốt Lâm, nhưng cũng do may mắn được một vị tiền bối võ lâm tặng, có điều rốt cuộc đây là bảo vật gì?

Mặc Thanh cau mày nói:

□ Muội cũng không rõ, Hạ huynh, chắc Hạ huynh có biết?

Thổ Đàm Tử mặt vận còn nét kinh hãi, nghe hỏi vội nói:

□ Ta? Ta không lấy! Ta nhất định không lấy?

Dứt lời quay đầu chạy, bất thần một luồng kình phong lướt qua. Thổ Đàm Tử như đụng vào tường đồng vách sắt, "bùng" một tiếng, dội ngược ra hơn trượng Long Bình thất kinh nhìn lại, trong hoa viên không biết tự bao giờ đã xuất hiện một lão nhân râu tóc đều trắng như cước, tứ chi vừa to vừa ngắn, ưỡn chiếc bụng to như chiếc trống! Không ai khác, lão nhân chính là Đại Đồ Tiên!

Long Bình vội cung thân thi lễ nói:

□ Tiền bối giá lâm!

Đại Đồ Tiên hừ mũi hỏi:

□ Phóng Tí Công ngươi luyện đến đâu rồi?

Long Bình nói:

□ Nhờ tiền bối sủng ái truyền cho vãn bối kỳ công hãn hữu trong thiên hạ. ngày đêm không quên luyện tập!

Đại Đồ Tiên nhướng đôi mày bạc nói:

□ Tên tiểu tử này sao lộn xộn quá! Nếu không phải ta thua cuộc, ngươi có quỳ trước mặt ta cầu ba năm cũng không được.

Dứt lời lão quay sang bên nói:

□ Tửu Hồ Lô, Mật Bình Nhi! Các ngươi lõ mắt nhìn cái gì? Còn chưa khiêng hắn đi.

Long Bình nhìn qua thấy Thổ Đàm Tử quả nhiên bị lão một chưởng té lăn hôn mê bất tỉnh, trong lòng không khỏi kinh hãi, lão già bụng bự này quả tính tính cổ quái, đối xử với sư điệt tệ hại vậy.

Lại nghe lão nói:

□ Các ngươi cũng nên đi đi, việc ở đây khắc có người lo liệu, không cần đến hai ngươi bận tâm!

Dứt lời dẫn Tửu Hồ Lô, Mật Bình Nhi hai người khiêng Thổ Đàm Tử vượt tường biến mất dạng.

Long Bình lướt mắt nhìn khắp hoa viên, thấy xác mấy tên hán tử đông một người tây một người, quả nhiên không ai chạy thoát, xem ra không ai còn sống.

Chợt nhớ đến việc Mặc Thanh lúc nãy đào cái gì đó ở dưới chân tường, vội nói:

□ Thanh muội, lúc nãy muội đào kiếm vật gì? Bây giờ mau đào tiếp đi!

Mặc Thanh hươ hươ túi vải đen trong tay, nói:

□ Chính là muốn tìm vật này, giờ đã có rồi, còn đào làm chi? Thôi chúng ta đi!

Muôn trùng sóng gió

Trời hừng sáng, hai người vượt tường trở về khách điếm, vì không muốn làm kinh động nhiều người, hai người xuyên cửa sổ vào phòng.

Nhưng, khi hai người vào đến giữa phòng thấy hai quái nhân đang nằm ngủ. Hai quái nhân không nằm ngủ trên giường mà nằm cuộn tròn dưới đất.

Càng kinh nhân hơn là xung quanh hai quái nhân đầy kiến, kiến bò vô số, lớp lớp trên mình hai quái nhân dính đầy mật.

Hai người kinh hãi cứ ngỡ vào lộn phòng, đang định rút lui bỗng nghe một tiếng vỗ xuống đất, hai người thất kinh quay đầu nhìn sang phía phát ra tiếng động.

Nào ngờ chỉ trong nháy mắt hai quái nhân đã biến mất, một người cũng đã ngồi dậy, đang dùng một túi vải thu hồi số kiến. Chỉ thấy lão một tay mở miệng túi, một tay vẫn nhè nhẹ, số kiến đang bò dưới đất đột nhiên như mọc cánh, bay ào ào vào túi, không có con nào lọt ra ngoài.

Hai người cứ đứng há hốc miệng nhìn.

Long Bình định thần quan sát quái nhân.

Đầu của lão vừa to vừa dài giống như một trái bầu, lông mặt dài cả tấc, đôi mắt xanh lè phát xạ tinh quang, đầu trọc lông lốc, không có một cọng râu, hai má hóp lại thành hai hố sâu hoắm, hai tay như vuốt quỷ vừa đen vừa gầy, móng tay dài gần hai tấc, dáng mạo cực kỳ gớm ghiếc.

Nhưng trên đỉnh đầu láng bóng của lão nổi lên một cục thịt to bằng nắm tay, rõ ràng tu vi của lão đã đạt đến cảnh giới tối cao thượng Tam Hoa Tụ Đỉnh.

Long Bình nhìn thấy không khỏi kinh hãi, vội vàng kéo Mặc Thanh định xuyên cửa sổ rút lui, bỗng từ sau lưng hắt lại một luồng khí tanh hôi khôn tả.

Quay đầu nhìn lại, trên bệ cửa sổ đã có một quái nhân khác đang ngồi vắt vẻo tự bao giờ.

Chỉ thấy gương mặt dài của lão trắng bệch như xác chết, đôi mắt ti hí như mắt heo, tinh quang ngời ngời, hai lỗ mũi hếch ngược lên trời, miệng như chậu máu.

Quái nhân ấy mặc trang phục nữ nhân, giày thì của nam nhân lại thêu hoa. đầu tóc rối như đống rơm xám xịt có giắt một bông hoa đỏ chót.

Thấy kiểu phục sức giống nữ nhân, nhưng bộ dạng của mụ quả kinh hồn tán đởm, bút mực thật không thể tả nổi.

Mặc Thanh nhìn thấy mụ hai chân mềm nhũn không đứng vững, cũng may Long Bình nắm chặt tay nàng nếu không sợ đã ngã lăn ra đất.

Long Bình thấy xú phụ nhân bít mất lối đi, hoảng kinh vội nói:

 Hai huynh đệ tại hạ vào lầm phòng, khuấy nhiễu mỹ mộng của nhị vị, thật không nên không

phải, xin nhị vị lượng thứ!

Quái phụ nhân nhe răng híp mắt cười nói:

 Ai nói hai ngươi đi lộn phòng? Không phải ngươi họ Long sao? Con bé này không phải là Mặc Thanh sao?

Long Bình chỉ mong là đi lộn phòng, xin lỗi rồi mau rút lui cho xong chuyện, bỗng nghe lời nói của xú phụ nhân bất giác kinh tâm động phách, thì ra hai lão quái nhân này đến đây với mục đích tìm hai người.

Vội nói:

 Lượng thứ tại hạ mắt kém không nhận ra nhị vị tiền bối là cao nhân phương nào, đến đây có gì chỉ giáo?

Quái phụ nhân nói:

 Ngươi thử nói xem, ta nói đúng không?

Long Bình thấy võ công của hai người thật chàng không phải là đối thủ, đối phương đã tìm đến tất không có thiện ý. Vội đáp:

 Tiền bối nhận không lầm, tại hạ Long Bình, hắn tên Mặc Thanh.

Quái phụ cười lớn nói:

 Như vậy mới là hảo hán! Hai người bọn ta chờ các ngươi đã lâu rồi!

Long Bình lạnh người:

 Không biết có điều chi chỉ giáo?

Quái phụ nói:

 Ngươi là Thiếu Dương môn hạ. lại là truyền nhân của Trung Nguyên Tứ Tuyệt, chắc phải nghe nói đến âm Dương Song Thi ở Miêu Cương!

Giọng nói của mụ bình thường nhưng lọt vào tai Long Bình khác nào sấm động "ầm " một tiếng, mắt đổ hào quang, đầu óc quay cuồng, thật lâu sau mới trấn tĩnh lại, chàng không thể ngờ được hai lão quái vật này chính là kẻ thù của Ngân Tu Tẩu sư thúc tổ chàng, giờ lại tìm đến Giờ khắc này nếu không có Mặc Thanh, chàng nhất định bất chấp tất cả quyết một trận sống mái với chúng phục hận cho sư thúc tổ.

Nhưng Mặc Thanh đang ở bên cạnh, không thể lỗ mãng được, chàng có chết cũng không đáng tiếc, nhưng không nên để liên lụy đến nàng.

Trong đầu xoay chuyển ý nghĩ, vội cười nói:

 Thì ra là nhị vị tiền bối, thất kính! Thất kính!...

Chưa dút lời, bỗng nghe một luồng kình phong bài sơn hải đảo, nhanh nhẹn tuyệt luân tạt ngang, Long Bình thất kinh nghiên người tránh được chưởng phong, nhưng phía sau khuỷu chân

cảm giác tên rần, bất giác không đứng vững té ngồi phịch xuống đất.

Lại nghe quái phụ rít to lên:

 Tiểu súc sinh, ngươi dám mắng ngay mặt lão bà?

Nên nhớ âm Dương Song Thi này đã luyện thành bán tiên chi thể, suốt đời không già cũng không thể chết được! Ngươi gọi chúng ta là tiền bối, hóa ra ngươi chê chúng ta già hay sao?

Long Bình lập tức nhổm dậy nói:

 Ủa. thì ra nhị vị... tiền bối đã tu thành bán tiên chi thể, cung hỉ, cung hỉ! Tại hạ vô tri, thật đáng chết!

Nói xong tự tát vào mặt.

Nhưng ngay lúc tay sắp chạm má bỗng thấy một luồng âm phong tràn tới, kéo khuỷu tay chàng một cái, cánh tay bỗng mềm nhũn vô lực.

Quái phụ âm Thi nói:

 Trước mặt âm Thi ta. khi chưa được phép cũng không được tự đánh mình!

Long Bình nghe thấy mụ quả cưỡng tình đoạt lý nhưng lại có lợi cho chàng nên cũng im lặng không nói.

Bỗng nghe quái lão nhân giữa phòng nói:

 Lão Diêm Bà. không còn sớm nữa mau khởi hành!

âm Thi nguyên tên gọi Diêm Bà. chỉ nghe mụ cười hỏi:

 Lão Tang Phu! Đi thì đi! Mở miệng là "lão" ngậm miệng là "lão" chỉ có một mình lão sát tài ngươi là không sửa được!

Thì ra Dương Thi tên Tang Phu.

Long Bình chợt hiểu ra. hai lão quái dùng tiếng "lão,, gọi nhau được, chỉ không cho phép người ngoài gọi hai lão bằng tiếng "lão." Bỗng thấy âm Thi Diêm Bà vẫy ta nói:

 Tiểu tử, đi!

Long Bình thất kinh:

 Đi đâu?

âm Thi Diêm Bà đảo đôi mắt chuột một vòng:

 Ngươi dám hỏi sao?

Long Bình nói:

 Tiền bối không nói rõ, lượng thứ tại hạ bất tuân!

âm Thi Diêm Bà cười ha hả nói:

 Ha ha! Ngươi coi tiểu tử này quả gan lớn bằng trời, hắn dám mở miệng nói không đi! Hừ, lão Tang Phu, ngươi cho hắn nếm thử một chút đau khổ, coi hắn dám nói nửa tiếng "không! " Lập tức Dương Thi Tang Phu móc túi vải trong ngực áo ra. từ xa vẫy về phía Long Bình. Chàng bỗng thấy mấy điểm đen nhỏ xíu rớt lên mặt.

Nháy mắt bỗng cảm thấy ngứa ngáy dị thường, giơ tay phải xuống chỉ thấy mấy con kiến đen to tướng, thì ra lão lúc nãy thu hồi lũ kiến để dùng làm ám khí.

Loại ám khí này cũng tàn độc không kém, tuy không đến nỗi chí mạng, nhưng nếu bị chúng rơi xuống con trúng cổ, bò vào trong người thì không dễ chịu chút nào.

Long Bình kinh hoảng, hai tay phủi lia lịa. gạt hết mấy con đang bò trên mặt.

Lại nghe âm Thi Diêm Bà nói:

 Đó chẳng qua muốn cho ngươi kiến thức một chút, chứ chưa thật sự muốn làm khó dễ ngươi. Thế nào, ngoan ngoãn đi theo ta!

Long Bình biết chuyến đi này dù gì đi nữa cũng quyết không thể tốt đẹp, xoay chuyển ý nghĩ, vội nói:

 Được rồi, tiền bối đã có mệnh, không muốn cũng phải theo nhưng Mặc Thanh có việc cần làm gấp, một mình tại hạ đi đủ rồi.

Chàng định tách Mặc Thanh ra trước, chờ đến chỗ thuận tiện sẽ cùng hai lão quái vật sống mái một trận.

Nào ngờ chàng vừa dút lời Mặc Thanh đã kêu lên:

 Không, ca ca đi đâu, tiểu muội theo đó! Tiểu muội quyết chẳng rời ca ca!

âm Thi Diêm Bà nói:

 Nói như vậy mới phải! Ta với lão sát tài cả đời chưa từng rời xa nửa bước!

Long Bình chau mày, gượng nói:

 Giờ đi đâu?

âm Thi Diêm Bà nói:

 Ra bờ sông!

Long Bình đành nắm tay Mặc Thanh song song xuyên cửa sổ phi thân ra ngoài. Nhân lúc hai lão quái vật không chú ý chàng viết vào tay Mặc Thanh mấy chữ "Ra đến bờ sông, tìm cách trầm túi vải đen xuống sông." Tuy chỉ có mấy chữ như vậy nhưng vì vừa chạy vừa viết nên Long Bình phải viết đi viết lại mấy lần, khi ra đến bờ sông Mặc Thanh mới hiểu được ý Long Bình.

Theo hướng dẫn của âm Dương Song Thi, chạy dọc bờ sông một đỗi, bỗng thấy một chiếc thuyền buồm bề thế buông neo giữa dòng.

Lúc này trời đã sáng hẳn, nhưng đèn đuốc trên thuyền vẫn còn để nguyên, ánh đèn soi rõ mấy tên thủy thủ trên thuyền mình trần trùng trục chỉ đóng một chiếc khố mà thôi.

Thắt lưng mỗi tên đều giắt một cây cương đao, để trong một chiếc bao bằng sắt, lúc đi lại phát ra tiếng lạch cạch, lạch cạch trông oai vệ vô cùng.

Long Bình nhìn thấy bọn thủy thủ nước da đen bóng, thể phách cường tráng, thì biết chúng là người Miêu Cương, xem ra chuyến đi này hung đa kiết thiểu.

Long Bình tức tốc quay người lại, thuận đà ném Mặc Thanh ra xa hơn hai trượng, ngưng thần giới bị định liều mạng với âm Dương Song Thi.

Nào ngờ, sau lưng chàng chỉ có mỗi một mình Dương Thi Tang Phu, còn âm Thi Diêm Bà đã mất dạng, trong lòng không khỏi mừng thầm, một lão quái dù sao cũng dễ đối phó hơn.

Tâm niệm vừa dứt chợt nghe âm Thi Diêm Bà lên tiếng sau lưng:

□ Ngươi không lên thuyền sao, tiểu tư?

Long Bình giật mình quay lại, chỉ thấy âm Thi Diêm Bà cắp nách Mặc Thanh phi thân lên thuyền.

Long Bình thật đớ lưỡi, còn nói được gì nữa.

Nhưng chàng làm sao bỏ mặc Mặc Thanh một mình đào tẩu được? Giận muốn vỡ tim nhưng đành cắn răng, im lặng phóng lên thuyền.

Bốn người lên thuyền xong, lập tức nhổ neo, giương buồm đăng trình.

Long Bình với Mặc Thanh bị nhốt trong khoang thuyền, cả một đêm mất ngủ, hai người cũng đã mỏi mệt, lăn ra sàn ngủ như chết.

Lúc tỉnh dậy, trời đã ngã về tây, bỗng Mặc Thanh kinh hãi kêu:

□ Bình ca... Bình ca! Nhìn kìa...

Long Bình nhìn theo hướng tay Mặc Thanh chỉ, lập tức thấy trên vách khoang thuyền kiến bò nhiều vô số kể, lại nữa con nào con nấy to lớn dị thường bò đầy trên vách khiến hai người dựng đứng tóc gáy.

Long Bình thất kinh, số kiến đen to lớn này chắc do âm Dương Song Thi nuôi dưỡng, lạ một điều chúng chỉ bò lên vách mà không bò xuống sàn thuyền.

Bỗng nghe Mặc Thanh kêu lên kinh hãi, Long Bình vội ôm nàng vào lòng nói:

□ Thanh muội, đừng sợ! Đừng sợ!

Mặc Thanh chỉ vào góc tường, một con chuột to xù nằm bất động, mắt ánh lên vẻ kinh hoàng, lũ kiến đen bò đầy trên người nó, một số nơi gặm nham nhở, chắc không bao lâu sẽ bị lũ kiến ăn sạch.

Ngoài mạn thuyền sóng vỗ rào rát, chứng tỏ thuyền đang cấp tốc đăng trình.

Long Bình chợt nhớ đến túi vải đen của Mặc Thanh, vội nhẹ giọng hỏi:

□ Túi vải đen đâu rồi?

Mặc Thanh mỉm cười:

□ Ném xuống sông lâu rồi!

Long Bình kinh ngạc:

□ Ta thấy muội hình như không có cơ hội...

Nét kinh hoàng trên mặt Mặc Thanh biến mất hết, cười tươi như xuân hoa nộ khai, nói:

□ Để ca ca thấy thì còn nói làm chi nữa!

Long Bình trầm ngâm:

□ Muội nên nhớ kỹ chỗ giấu chỉ sợ kẻ khác nhặt được Mặc Thanh nói:

□ Việc này cứ để muội lo, ca ca đừng bận tâm.

Bỗng cửa bật mở, một tiểu cô nương bưng một mâm thức ăn vào, Long Bình liếc nhanh người, thấy trên mặt sông còn một chiếc khoái thuyền nữa. không nhanh không chậm, cứ song song với thuyền lớn lướt Trên khoái thuyền chỉ có ba người, hai người đang quẩy mái chèo, một người giữ lái.

Người giữ lái là một lão nhân lưng gù, dù mặt trời đã xế bóng nhưng chiếc mũ rộng vành của lão vẫn sùm sụp đến chân mày, nhìn không rõ diện mạo của lão ra sao.

Long Bình nhìn thoáng qua đã biết bên trong tất có uẩn khúc, sợ bị người phát giác chàng đang chú mục khoái thuyền, vội vàng thu ngay mục quang, bên tai đã vang lên tiếng Mặc Thanh hỏi thăm tiểu cô nương, thuyền định đi về đâu?

Tiểu cô nương chỉ biết lắc đầu cười ngờ nghệch, hiển nhiên hắn là người Miêu tộc, không biết tiếng Hán.

Lúc thiếu nữ đi ra. cẩn thận đóng cửa lại, Long Bình vội vàng nhìn qua khe cửa ra ngoài.

"soạt,, một tiếng, cửa đột ngột mở ra. trước đó tuyệt nhiên không nghe thấy chút tiếng động nào, Long Bình bất giác thất kinh nhảy lui về phía sau.

Tiếp đến nghe một tiếng cười lạnh, trước mặt hiện ra một thiếu niên cường kiện, để mình trần, khoác một tấm da hổ, hai cổ tay đeo vòng bạc to bằng ngón tay, mỗi bên đeo bốn vòng, nhất cử nhất động đều phát ra tiếng leng keng, leng keng không dút.

Long Bình ngước mắt nhìn lên, gã thiếu niên mặt vuông miệng lớn, mày rậm mắt báo, trên búi tóc có cột dây bạc, cổ đeo vòng, toàn thân chỗ nào cũng có ánh bạc lấp lánh, chướng mắt vô cùng.

Nhưng trong đôi mắt báo của gã phát xạ những tia dị thường khiến người vừa nhìn đã biết nội lực gã đã đạt đến mức cảnh giới lộ hỏa thuần thanh, giọng gã sắc lạnh:

 Hừ! Ta biết ngươi định lén lút giở trò!

Long Bình thấy cách phục sức của gã rõ ràng là người Miêu tộc, không ngờ nói năng rành rọt như vậy, liền quay người lại không thèm để ý đến gã cứ cắm cúi ăn uống như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng thức ăn chưa đưa lên miệng, bỗng thấy Mặc Thanh sắc mặt lộ nét kinh hãi, mỹ mục trọn tròn, cứ nhìn trừng trừng gã thiếu niên đứng bên ngoài không chớp mắt.

Long Bình nhìn thấy đoán chắc nàng biết gã.

 Chư cô nương! Lâu không gặp chắc cũng bình an?

Gã thiếu niên mở miệng nói chứng thực Long Bình suy đoán không sai, bèn hỏi:

 Thanh muội! Hắn là ai vậy?

Câu nói của Long Bình như làm nàng càng kinh hãi, run bắn người, rồi như chợt tỉnh, vội vàng cúi đầu không dám nhìn lên, toàn thân run nhè nhẹ.

Long Bình kinh ngạc hỏi:

 Thanh muội! Hắn là ai?

Mặc Thanh vẫn im lặng không nói nhưng hai hàng châu đã lăn dài trên má.

Long Bình nộ khí xông thiên hét lớn:

 Xéo! Xéo ngay!

Dùng tay kéo cửa khoang thuyền đóng lại, cánh cửa không động đậy, nhưng chỗ bị chàng kéo bể nát, hiển nhiên một cái kéo của chàng kình đạo cực mạnh.

Nhưng gã thiếu niên một tay đẩy mạnh khiến Long Bình đóng cửa không được, rõ ràng kình lực của hắn cũng không thua kém Long Bình.

Chỉ thấy hắn cười lạnh:

 Thân ngươi như cá nằm trên thớt còn làm bộ làm tịch với ai...

Chưa dứt lời, hổ trào đột xuất, nhắm đỉnh đầu Long Bình chộp mạnh.

Long Bình đang ngồi, tay cầm chén cơm, thần tốc nghiêng người ra sau, thuận tay đưa chén cơm lên như cố ý nhét vào tay hắn, gã thiếu niên thu thế không kịp chộp ngay chén cơm.

Gã thiếu niên nộ khí vạn trượng mắt báo trọn tròn, đằng đằng sát khí, rõ ràng vừa xuất thủ gã đã bị thất thế Vừa lúc đó bỗng nghe âm Thi Diêm Bà từ bên ngoài vọng vào:

 Thái nhi! Lui ra! Bánh ở trong túi chưa lấy được thì cũng không rớt đi đâu mà lo, có gì gấp gáp!

Gã thiếu niên không biết có hiểu lời của âm Thi Diêm Bà không, đẩy mạnh hai tay, "bình" một tiếng đóng mạnh cánh cửa lại.

Long Bình không cần do dự nghĩ ngợi, vung tay xuất chưởng "bùng" một tiếng, cánh cửa bể nát tứ tung xuống nước, gã thiếu niên đã mất dạng, chiếc khoái thuyền lúc trước đi song song bên ngoài cũng không thấy đâu Long Bình quay đầu nhìn Mặc Thanh hỏi:

□ Hắn là ai? Không lẽ là đệ tử của âm Dương Song Thi?

Mặc Thanh im lặng không đáp chỉ nhẹ lắc đầu, không biết không phải hay nàng quả không biết hắn là ai.

Long Bình càng thấy bất an, tâm thần dao động như đại họa sắp ập xuống đến nơi. Chàng không sợ gì cứ lo lắng cho Mặc Thanh.

Cuối cùng Mặc Thanh cũng biết được Long Bình không yên tâm, từ từ ngẩng gương mặt đầy lệ lên, cất giọng râu râu:

□ Bình ca! Ca ca mau mau đào tẩu đi, chắc chúng cũng không gia tâm ngăn cản, bây giờ muội biết rồi, tại sao chúng lại giam hai ta ở đây!

Long Bình ngẩn người ra hỏi:

□ Còn muội muội?

□ Ca ca đừng hỏi, chỉ cần Bình ca bình yên thoát hiểm là muội vui lòng rồi!

Long Bình kiên quyết:

□ Không! Muội không đi ta cũng quyết không đi, có chết thì cũng phải chết chung!

Vẻ mặt ảo não của Mặc Thanh thoáng hiện nét an ủi, nói:

□ Thật vậy sao? Tại sao ca ca không sớm nói cho muội biết?

Long Bình hơi ngớ người hỏi:

□ Nói điều gì?

Mặc Thanh lau nước mắt, gương mặt bỗng chốc trở nên tươi như hoa có điều thoáng hiện nét e lệ, hỏi:

□ Nói với muội rằng ca ca thích tiểu muội lắm, có thể có thể hy sinh tánh mạng vì muội...

Long Bình đỏ mặt gượng nói:

□ Chẳng lẽ muội còn chưa nhìn thấy sao?

Mặc Thanh nói:

□ Tuy muội có cảm giác như vậy, nhưng chưa đủ để chứng thực, muội mong chờ ca ca đích thân nói ra lời này. Bây giờ thì được rồi, muội thấy an ủi nhiều lắm, cho dù có lấy tất cả tài vật trong vũ nội muội cũng không thèm đổi lấy câu nói của ca ca!

Thấy Mặc Thanh càng nói càng đi xa. Long Bình vội hỏi:

□ Muội còn chưa nói co ta biết hắn là ai?

Mặc Thanh mỉm cười lắc đầu nói:

 Bình ca. xin chấp nhận một yêu cầu của tiểu muội!

Long Bình nói:

 Muội nói đi, đừng nói một yêu cầu, chỉ cần ta làm được thì cho dù ngàn vạn yêu cầu Long Bình này cũng không từ nan.

Mặc Thanh hỏi lại:

 Ca ca bằng lòng?

 Ta bằng lòng!

Mặc Thanh vẫn mỉm cười nói:

 Quyết không nuốt lời!

Long Bình chợt nghĩ sợ Mặc Thanh bảo chàng đào tẩu vội nói:

 Nhất ngôn cửu đỉnh... nhưng ta quyết không rời muội!

Mặc Thanh cau đôi mày liễu:

 Tại sao ca ca cứ cố chấp như vậy, nếu thật sự thương muội, ca ca phải nghe lời muội, bởi ca ca sống không phải chỉ vì bản thân ca ca mà còn biết bao ân oán đang chờ ca ca rửa sạch. Ca ca không thể để muội làm liên lụy đến ca ca được, không lẽ ca ca muốn muội trở thành tội đồ của Long gia sao? Mỹ nhân trong thiên hạ còn nhiều...

 Muội muốn nói gì?

Long Bình hét lớn cắt ngang lời Mặc Thanh.

Một lúc sau Mặc Thanh rầu rầu tiếp:

 Chung quy tại muội muốn ca ca bình yên rời khỏi chốn này!

Long Bình không thèm để ý gì tới lời nói của Mặc Thanh, quay sang mâm cơm đã nguội lạnh cắm cúi ăn.

Mặc Thanh im lặng, không ăn cơm chỉ chú mục nhìn đăm đăm gương mặt của Long Bình.

Một ngày một đêm Long Bình chưa được ăn chút gì, lý ra đã đói lắm, nhưng chàng ăn mà không biết mùi vị gì, cứ như nhai sáp, miễn cưỡng ăn được chút ít, rồi không nuốt nổi nữa. Chỉ ngồi trên sàn thuyền vận công điều tức.

Không biết bao lâu, chàng mở mắt nhìn ra. trời đã về đêm, nhưng Mặc Thanh vẫn ngồi ngây như tượng gỗ, tựa hồ không hề động đậy từ trước đến giờ, song mục vẫn y như cũ đăm đăm dừng trên mặt chàng tựa hồ như không nháy một lần.

Đến nước này Long Bình cũng không thể không mềm lòng, chàng nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nàng nói:

 Thanh muội, sao lại nhìn ta như vậy?

Mặc Thanh nói, hai mắt vẫn vô thần không động đậy:

 Lúc nào muội còn nhìn ca ca được quyết không bỏ qua cơ hội.

Long Bình nghe xong nổi nóng, định buông tay nàng ra. nhưng Mặc Thanh nhanh hơn nắm chặt tay chàng nói như khẩn cầu:

 Bình ca! Nghe muội nói thêm đôi lời!

Long Bình vẫn còn sắc giận nói:

 Nói đi!

Mặc Thanh từ tốn:

 Không phải ca ca hỏi tên Miêu tử đó sao? Bây giờ muội nói cho ca ca biết, hắn họ Đoàn tên Thái Nhi, là một chiến sĩ dũng mãnh của Miêu tộc. Hắn nguyên là Thổ Ty, cũng là người từng có lần cầu hôn muội...

Long Bình đột nhiên như ngộ ra điều gì, "ồ" lên một tiếng nói:

 Thì ra hắn là tình nhân cũ...

Mặc Thanh không thèm để ý đến lời nói chua cay của Long Bình, nói tiếp, nhưng khẩu khí của nàng biến đổi, miệng nàng lạnh như băng tuyết, nói ra khiến người nghe không khỏi cảm thấy lạnh lòng:

 Đây là việc bốn năm về trước, lúc ấy muội còn nhỏ, Thái Nhi cũng chưa học được võ công gì. Chư lão tặc bảo gã tìm sư học nghệ hứa nếu gã luyện được kinh nhân tuyệt nghệ sẽ gả muội cho hắn! Ba năm sau, tức là năm ngoái, Thái Nhi tuyệt nghệ đã thành, trở lại.

Chính ngay lúc ấy Chư lão tặc lại hứa gả muội cho họ Tần. Thái Nhi nổi giận bỏ đi, tất cả sự việc này mãi về sau muội mới nghe thuật lại. Lúc ấy muội phẫn uất vô cùng, đang đêm cải dạng bỏ trốn...

 Hừ! Thái Nhi! Thái Nhi! Thì ra hai người đã có mối quan hệ với nhau...

Long Bình lại đay nghiến, cảm thấy đắng ngắt trong cổ họng như ăn phải chuối sống, trong lòng chua xót khôn tả.

Mặc Thanh vẫn như không nhận thấy thái độ của chàng, từ từ nói tiếp:

 Lúc ấy, muội hận Chư lão tặc vô cùng, nhưng vẫn còn tưởng lão chính là thân phụ, nào ngờ trong lần hạ sơn ấy gặp một lão nhân rách rưới cô độc co ro trong gió tuyết Vì thấy lão đáng thương, nên cho lão một ít bạc.

Mặc Thanh cứ lạnh lùng đều đều kể như kể chuyện người khác chứ không phải của chính nàng:

 Nào ngờ trong đêm ấy muội nhận được một bức thư dài, trong thư nói rõ thân thế muội, đồng thời có những chứng cứ xác thực, từ từ khiến muội hiểu ra mình nguyên họ Mặc, sau đó ít lâu để

tìm lại các chứng cứ, muội đến Hoàng Sơn... Kết quả gặp được ca ca ở Thiên Đô Phong. Sau khi được ca ca cứu, lúc sắp rơi vào tay bọn người Thanh Long Giáo thì được lão nhân rách rưới ấy cứu đi, thì ra lão nhân rách rưới ấy chính là Thao Thiết Đại Bang Chủ của Cái Bang...

Lời nói của bậc kỳ nhân ẩn sĩ, nhất thiết tôn sư lẽ nào lại giả sao? Thế là muội tự động trở về Thủy Long Đàn chờ Chư lão tặc đến bí mật giết lão để báo gia thù.

Sau đó nghe nói phụ tử Tần gia cũng đến lại còn chuẩn bị làm lễ thành hôn tại Thủy Long Đàn. Lúc này muội mới sợ, định đang đêm đào tẩu không ngờ bị ca ca phát giác, mọi việc về sau...

Long Bình không nhịn được tiếp lời:

– Về sau thì dùng tình cảm gạt ta. lợi dụng ta. giờ gặp lại tình cũ, ta không còn giá trị lợi dụng nữa định tống khứ cho khuất mắt!

– Muội từ lúc lọt lòng mẹ đến giờ chỉ thích có một người, yêu tha thiết một người, hình ảnh người ấy vĩnh viễn khắc sâu vào tâm khảm muội, không bao giờ phai nhạt. Nhưng muội không muốn chàng vì muội mà bị hủy diệt, mai một đời hùng liệt...

Nói đến đây, nàng lấy từ trong ngực áo ra một vật nhét vào tay Long Bình, nói:

– Bình ca! Em vĩnh viễn chỉ yêu mình anh, tin em!

Nghe lời nói của nàng, Long Bình trong dạ bán tín bán nghi, nhưng đến khi nhận ra vật đang nắm trong tay chính là túi vải đen chứa hai đỉnh bạc, không khỏi chấn động tâm can.

Thì ra nàng chưa giấu, miệng nói như vậy chẳng qua để gạt người ngoài mà thôi, đang lúc chàng còn đang lúng túng chưa biết phải cư xử sao cho phải, lại nghe Mặc Thanh tiếp:

– Bình ca! Kỳ thực với công lực của Bình ca hiện tại chưa phải là đối thủ của âm Dương Song Thi, nhưng muội có thể khiến chúng không ngăn cản ca ca thoát khỏi chốn này, đồng thời mượn sức chúng báo gia cừu Long Bình lòng đau như cắt, nếu không phải vì nàng, chàng nào chịu ngoan ngoãn lên thuyền, dù biết không phải là địch thủ của âm Dương Nhị Quỷ cũng liều một phen sống mái, chàng cay đắng nghĩ thầm:

"Thật ta không ngờ nàng thay đổi nhanh như vậy, càng không thể ngờ được nàng lại coi Long Bình này rẻ rúng như vậy được." Chàng tức giận đứng dậy, vùng tay ra khỏi đôi bàn tay mềm mại của nàng, ném mạnh túi vải đen nói:

– Nguyên vật của Mặc gia. cô nương hãy giữ lấy! Ta không dám đèo bòng...

Chưa nói dút lời đã quay người bỏ đi.

– Ca ca hận muội lắm sao?

Từ sau vọng lại tiếng kêu ai oán của Mặc Thanh.

Long Bình đau xót vô cùng, trên thế gian nỗi thống khổ nhất, không thể chịu đựng nổi chính là bị tình nhân lừa gạt.

Chàng lạnh lùng nói:

□ Ta trước nay đóng vẻ đa tình đáng thương, mà còn tự đắc ý với mình, ai ngờ được tất cả chỉ là mộng ảo, ngụy trá. ti tiện, vô tình! Ta hận ta còn dám hận ai? Ta hận mình vô tri...

Oán hận ngất trời, chàng bước ra khỏi khoang thuyền Bỗng một luồng kình đạo vô hình giữ chặt Long Bình bên trong, tiếp theo bỗng nghe giọng nói của Dương Thi Tang Phu:

□ Trở vào! Ngoan ngoãn ngủ đi! Đừng vọng tưởng đào tẩu!

Long Bình lúc này đâu còn úy ky gì nữa. đang định điểm chân tung ra ngoài, bỗng toàn thuyền chấn động, thoáng chốc nghiêng mạnh như sắp lật úp.

Mặc Thanh hét lên một tiếng rùng rợn xông đến níu lấy tay Long Bình.

Long Bình định gỡ tay nàng ra mắng nhiếc mấy câu, nhưng khi quay đầu lại, thấy đầu cổ, toàn thân nàng lũ kiến đen khủng khiếp đang bò loạn xạ.

Đừng nói bản thân nạn nhân, chỉ cần nhìn thấy cảnh tượng ấy, Long Bình không khỏi lông tóc dựng ngược, không rét mà run, nhanh như chớp chộp lấy thân nàng, tung người nhảy xuống sông.

Hai người vừa tung khỏi thuyền bỗng thấy hai đạo ngân quang xé gió kích tới, Long Bình không cần quay lại, chỉ đưa một tay ra sau, hai đạo ngân quang đã nằm gọn trong tay.

Lọt vào tay mới biết đó là hai chiếc vòng bạc trên cổ tay của Đoàn Thái Nhi, thì ra đấy không chỉ là đồ trang sức mà còn là ám khí của gã.

Tiếp theo đó lại hai đạo quang như điện xẹt kích tới Long Bình vung tay, ném lại hai chiếc vòng ra.

"keng, keng" mấy tiếng, mấy chiếc vòng bạc rơi hết xuống sông, chàng với Mặc Thanh cũng song song rơi xuống nước. "ùm " một tiếng, chiếc thuyền cũng lật úp Nguyên Long Bình cũng biết chút ít thủy tính nhưng không cao minh lắm, lúc trước sống ở Bạch Mã Hồ thì chàng còn nhỏ, thấy chiếc thuyền úp ngay trên đầu, bất giác kinh hãi...

Đang lúc nguy cơ đáo đầu như ngàn cân treo sợi tóc, Long Bình cảm thấy một luồng đạo mãnh liệt siết chặt hai chân, kéo toàn thân chàng trầm xuống nước, Long Bình càng kinh hãi, vội vận công hộ thể đồng thời bế hô hấp.

Nhưng luồng kình phong uy mãnh tuyệt luân kéo chàng tức tốc trầm sâu xuống nước tựa như muốn đưa chàng đi long cung vậy.

Một lúc sau hơi định thần lực, chàng cảm thấy luồng kình đạo siết chặt chân chàng là một bàn tay, thì ra có người đến tiếp cứu bất giác chuyển sợ thành mừng.

Tiếp đó lại nghĩ đến Mặc Thanh, bỗng thấy trong tay có một vật nặng cùng chàng trầm xuống nước, thì ra trong lúc kinh hãi chàng vẫn chưa buông Mặc Thanh ra. vẫn ôm chặt nàng.

Thấy đã tránh khỏi họa úp thuyền, chàng không khỏi nghĩ đến Mặc Thanh.

Không biết nàng có thông thạo thủy tính không, định buông tay để nàng tự động nổi lên mặt nước, lại sợ nàng không thông thủy tính, mượn thế nước nổi lên kết cục thành hại nàng.

May thay, lúc chàng chưa dứt tâm niệm, bỗng thấy thân hình chuyển một vòng, rồi bị đẩy từ từ lên, bởi chàng bị nắm chân nên thân hình vẫn đảo ngược xuống!

Trong lúc mơ mơ màng màng dưới nước, Long Bình cảm thấy lúc bị đẩy lên lúc bị kéo xuống, nhưng thủy chung vẫn chưa trồi lên mặt nước.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng chàng bị một luồng kình đạo cực mạnh ném lên khỏi mặt nước mang theo cả Mặc Thanh rơi vào một chiếc thuyền, té lên ván thuyền cực mạnh.

Long Bình định mở mắt chồm dậy coi nhân vật nào đã cứu chàng mà lại có thủy năng kinh nhân dường ấy.

Bỗng nghe một tiếng cười lạnh, nhập nhĩ kinh tâm, thì ra kẻ cứu chàng chính là Thủy Long đàn chủ Thủy Thần Cao Mãnh.

Tiếp theo lão cười ha hả nói:

 Cho dù ngươi có bản lĩnh kinh thiên động địa.

dưới nước ngươi còn phải bái ta làm sư tổ!

Long Bình kinh hãi thất thần, vẫn bế hô hấp nằm bất động trên sàn thuyền, chàng định xem xét tình hình xung quanh, trên thuyền có những nhân vật nào rồi sẽ tính tiếp.

Bỗng nghe Thủy Thần Cao Mãnh nói:

 Tiểu Hương, ngươi còn đứng ngẩn ra đó làm gì?

Mau trói chúng lại chờ giáo chủ phát lạc.

Long Bình nghe nói càng kinh hãi, lẽ nào Thanh Long Giáo Chủ cũng có mặt trên thuyền, vẫn giả như đang hôn mê bất tỉnh.

Bỗng nghe Tiểu Hương nói:

 Cao thúc thúc! Cả tiểu thư cũng...

Thủy Thần Cao Mãnh hừ lạnh, nói:

 Hắn thân làm công chúa Thanh Long Giáo còn không biết, tự ý làm giặc! Trói cả lại!

Tiếp đó nghe tiếng dây kéo lên trên ván thuyền...

Bỗng nghe "bình", "ấy da " phát ra từ miệng Tiểu Hương, tiếp theo nghe Mặc Thanh thét lớn:

 Đứng yên! Kẻ nào dám động đến ta?

Long Bình cứ sợ Mặc Thanh không biết thuật bế khí, nào ngờ thuật bế khí của nàng không thua kém chàng, Long Bình cả mừng nhưng vẫn nằm bất động, thử xem Mặc Thanh đối với chàng thế nào.

Bỗng nghe Thủy Thần Cao Mãnh cười ha hả nói:

 Ngươi còn giương oai với ai? Định lấy oai công chúa dọa ta sao? Hừ! Nằm mộng! Giáo chủ đã

truyền dụ lệnh lấy đầu hai ngươi không kể thủ đoạn, còn muốn thoát thân? Con tiện tỳ này, với sức ngươi mà cũng đòi đối địch với Thanh Long Giáo?

"ào,,, một luồng kình phong lướt qua người Long Bình.

"Bùng" một tiếng, kình phong tứ tán, quét qua người chàng, hiển nhiên Mặc Thanh đã tiếp lão một chưởng.

Mặc Thanh nghiến răng nói:

 Ngươi tưởng ngươi ghê gớm lắm sao? Bản cô nương quyết chẳng sợ ngươi!

Tiếp đó nghe chưởng phong vù vù, hai người đã giao thủ với nhau.

Long Bình he hé mắt trộm nhìn, thấy Mặc Thanh lúc chưởng lúc chỉ, thế công hùng hậu, thân thủ không phải tầm thường. Thủy Thần Cao Mãnh làm đàn chủ một đàn của Thanh Long giáo, có thể liệt vào hàng nhất lưu cao thủ, nhưng nhất thời cũng không thể chế phục được nàng.

Long Bình liếc xung quanh, thì ra đây là một chiếc thuyền buồm lớn, xa xa chân trời mặt nước mênh mông không nhìn thấy đất liền, rõ ràng đang lênh đênh giữa Động Đình hồ muôn trùng sóng vỗ.

Mặt trời sắp mọc, vừng đông váng đỏ đầy trời, mặt hồ lớp lớp sương mù.

Bỗng trước mắt Long Bình xuất hiện một bóng người, một lão già râu tóc trắng phơ, nhanh như bóng quế lướt đến sau lưng Mặc Thanh cách chưa tới nửa trượng Long Bình thất kinh, lão chính là Huyết Sát Lý Động.

Thấy lão xuất hiện biết Mặc Thanh nguy hiểm đến nơi, đang định tung người dậy tương trợ, vừa vận chân khí thấy một bên tê dại như chân gỗ, không còn chút cảm giác, mình như lìa khỏi chân, bất giác kinh hãi.

Tình thế trước mắt khiến Long Bình hồn phi phách tán, chàng biết lúc Thủy Thần Cao Mãnh cứu chàng đã bí mật điểm huyệt. Giờ bị rơi vào tay Thanh Long Giáo cầm chắc cái chết.

Bỗng trên mặt hồ, vọng đến tiếng ca:

"Người nên biết...

Ngươi có nhiều báu vật.

Không phải ở trong túi.

Cũng không phải trên chín tầng mây.

Mà ở ngay trong người ngươi... ".

Lời ca tựa như do một đứa bé hát, nhưng thuyền đi rất xa. lọt vào tai Long Bình, từng tiếng một rõ ràng.

Long Bình giật mình, bài ca này dường như hát cho chàng nghe. Suy nghĩ một lúc, lập tức nhớ đến Bách Hội Công do Đại Đồ Tiên truyền thụ.

Loại công phu này khi vận công khí xuyên châu thân bách huyệt, không lẽ không phải là môn công phu để tự giải huyệt sao?

Long Bình nghĩ ra. bất kể có hiệu quả hay không lập tức vận công thử.

"Bùm " một tiếng, chàng đánh rắm được một cái lập tức từ đầu gối trở lên đã có cảm giác. Long Bình cả mừng. Phóng Tí Công quả nhiên có công hiệu giải quyết Ngay lúc đó bỗng nghe "bịch", một thân người rơi cạnh chàng tai nghe tiếng rên ngừng hẳn, không cần nhìn cũng biết người té nằm cạnh chàng chính là Mặc Thanh, chàng vội vàng vận công tiếp tục giải huyệt.

Nào ngờ huyệt giải chưa xong, đã thấy tê rần nơi thắt lưng, nháy mắt mất hết cảm giác, hôn mê bất tỉnh.

Ma nạn trùng trùng

Cảm thấy đau thấu xương, Long Bình từ trong mê man tỉnh lại, đầu tiên phát hiện thấy toàn thân trần trụi, chỉ còn độc một chiếc khố, tứ chi bị cột kéo căng ra. giống như định phân thây chàng vậy.

"Vèo,,, tiếng kình lực gió rít, lưng Long Bình phát ra một tiếng "đét." Chàng cố sức né đau mở mắt nhìn Đầu tiên thấy trước mắt đốt một đống lửa to tướng, hơi nóng hừng hực, ngọn lửa vươn dài vào khoảng không gian tối đen giống như những lưỡi liềm đầy máu, múa may quay cuồng, như định xé nát bóng tối.

"Véo, đét,,, lưng Long Bình bị đánh một phát, chàng nghiến chặt răng như có thể nhai nát gang thép nhịn đau, nhưng thủy chung vẫn không hề kêu rên một tiếng.

Long Bình hồi ức lại sự việc xảy ra lúc chưa bất tỉnh, rõ ràng chàng đã rơi vào tay Thanh Long Giáo.

Trong lòng kinh hãi, nhưng đôi mắt lại phát xạ hai luồng hung quang oán độc.

Quét mắt nhìn xung quanh, lập tức phát hiện trước đống lửa ngồi một hàng ba người.

Trong đó có một người mình mặc trường bào xám, che mặt bằng mảnh vải xám, không nhìn rõ dung mạo cũng không đoán được tuổi tác, chỉ có đôi mắt phát xạ hào quang lạnh người.

Ngồi hai bên tả hữu người này là Huyết Sát Lý Động và Độc Sát Triệu Ngũ.

Long Bình nghĩ thầm:

"Không lẽ người này là Thanh Long giáo chủ Chư lão tặc?" "Đét, đét, đét,, liên tiếp ba roi, mỗi roi một nặng hơn, Long Bình mắt đổ hào quang, đau thấu ruột gan, nhưng chàng chỉ cắn răng chịu đựng, không kêu một tiếng.

Lại nghe tiếng Thủy Thần Cao Mãnh cười nhạt:

 Ngươi khá lắm! Nếu không đánh ngươi đến van xin tha mạng bổn đàn chủ không đánh ngươi chết không được.

Liên tiếp mấy roi nữa. đánh đến mức Long Bình hôn mê bất tỉnh, trên lưng thịt tét từng đường, máu tuôn như xối, nhưng thủy chung vẫn không nghe chàng kêu rên một tiếng.

Thì ra roi xuất từ đôi tay thần lực, sức cử ngàn cân của Thủy Thần Cao Mãnh, thảo nào đường roi uy lực kinh nhân dường ấy.

Bỗng Long Bình bất kể thương thế đau đớn trên lưng, cao giọng hét:

 Chư Thiên! Chư lão tặc! Tại sao ngươi không dám dùng chân diện mục, để thiếu gia xem thử diện mạo của tên ác ma lòng lang dạ sói ngươi!

Chưa kịp dứt lời trên lưng đã bị quất tiếp một roi, Thủy Thần Cao Mãnh vừa đánh vừa mắng lớn:

 Súc sinh! Cẩu tặc! Ngươi dám kêu danh húy của giáo chủ, quả thật muốn chết sớm rồi!

Bỗng lão nhân ngồi giữa phát tay một cái, Thủy Thần Cao Mãnh lập tức dừng tay, lão lại vẫy tay một cái nữa. phía bên kia đột nhiên phát lên tiếng kêu thảm thiết.

Chính là tiếng kêu của Mặc Thanh.

Long Bình thất kinh quay đầu sang, Mặc Thanh cũng chịu chung số phận với chàng, hai tay hai chân cũng bị cột vòng ra giữa hai cây rừng, chỉ khác hơn là quần áo vẫn y nguyên.

Nhưng Thủy Thần Cao Mãnh quất xuống một roi, chiếc áo trên lưng lập tức rách toác, nhuộm máu đỏ hồng.

Long Bình chịu được roi quất trên lưng nhưng Mặc Thanh khó lòng chịu nổi, Thủy Thần Cao Mãnh chỉ đánh hai roi, tiếng kêu thét của nàng đã khản đặc.

Nhưng Thủy Thần Cao Mãnh không có chút lòng thương hoa tiếc ngọc, ngọn roi vô tình tàn nhẫn cứ từ từ giáng xuống.

Thân hình yếu đuối mảnh mai của nàng làm sao đủ sức chịu đựng ngọn roi của Thủy Thần Cao Mãnh, xem ra chưa đến chục roi cũng đủ nàng táng mạng.

Long Bình bị đánh bao nhiêu cũng chỉ là đau đớn ngoài da. đằng này ngọn roi cứ vô tình quất xuống thân hình nhỏ nhắn của Mặc Thanh, như trăm ngàn mũi kim đâm nát trái tim, nỗi đau này thật khó gánh nổi, chàng cắn chặt răng để lệ anh hùng tự do tuôn trào Ngay trong lúc ngọn roi thứ ba sắp sửa giáng xuống, bỗng một đạo ngân quang như điện xẹt lóe lên trong màn đêm, tiếp đó nghe Thủy Thần Cao Mãnh kêu lên kinh ngạc, ngọn roi vuột khỏi tay bắn xa hơn trượng Tiếp theo một tiếng "xoẹt" nhẹ như lá rơi, một bóng người đã xuất hiện đương trường, kẻ mới đến không ai khác hơn, đó là chàng dũng sĩ Miêu tộc Đoàn Thái Nhi Thủy Thần Cao Mãnh vừa nhận ra Đoàn Thái Nhi, trong lúc bất thần bị nhục lão tức giận xông tới tấn công.

Thái Nhi cười lạnh nói:

 Đồ chuột nhắt to gan dám cướp người yêu của thiếu gia mà lại còn định hành hung! Hừ! Ngươi có mấy cái đầu mà táo gan như vậy?

Nhưng Thủy Thần Cao Mãnh thân là Thủy Long Đàn Chủ thân phận cực cao, lại bị đối phương phóng ám khí đánh văng mất roi đã nổi giận giờ nghe Đoàn Thái Nhi buông lời lớn lối, nộ khí càng bốc cao vạn trượng, cứ nín lặng nghiến răng nghiến lợi xông tới.

Đoàn Thái Nhi là đệ tử duy nhất của âm Dương Song Thi, lẽ đương nhiên võ công không phải tầm thường, nghệ cao gan lớn, hắn nào ngán sợ, vận đủ công lực song chưởng đưa ra.

"ầm!" Song phương giao nhau một chưởng, Thủy Thần Cao Mãnh bị bức lui mấy bước. Bỗng nghe một tiếng thét lớn:

 Thái Nhi dừng tay!

Thái Nhi nghe tiếng nói ngẩn đầu nhìn lên, thấy một lão nhân áo bào xám che mặt vội thối lui một bước thủ thế:

□ Ngươi là ai?

Lão nhân cười nhẹ nói:

□ Không cần biết ta là ai, ta hỏi ngươi đến đây có việc gì?

Thái Nhi chỉ Mặc Thanh nói:

□ Ta muốn lấy nàng, nàng là vợ ta!

Lão nhân áo xám hừ lạnh:

□ Con tiện tỳ này là phản đồ của bổn bang, phạm vào tử tội, ngươi tìm người khác đi!

Đoàn Thái Nhi nghiến răng nói:

□ Không!

Hắn trả lời kiên quyết khiến lão nhân áo xám nộ khí xung thiên, giơ cánh tay cách không vẫy nhẹ một cái Đoàn Thái Nhi lập tức cảm thấy một luồng kình đạo mạnh vô song áp tới, không tự chủ được liên tiếp thối lui mấy bước, nhưng gã vẫn cứng đầu không chịu rút lui, kêu lên:

□ Sư phụ! Sư phụ!

□ Tới rồi, tới rồi, không cần la lớn như vậy!

"Xoẹt, xoẹt,, mấy tiếng lá khô di động. âm Dương Song Thi song song đáp xuống! Lão áo xám thấy âm Dương Song Thi xuất hiện lộ vẻ hơi lo lắng, nhưng lão trấn tĩnh rất nhanh, ôm quyền thi lễ nói:

□ Thì ra nhị vị giá lâm, thất kính, thất kính! Thỉnh nhị vị dùng trà!

âm Thi Diêm Bà phẩy tay nói:

□ Bất tất phải giả bộ lễ mễ như vậy. Thái Nhi muốn lấy người ngươi có đáp ứng không?

Lão nhân áo xám nói:

□ Cứ theo lời nói của nhị vị dù không muốn cũng phải nhận lời, có điều con tiện tỳ này vong ân phụ nghĩa. âm hiểm ác độc, để nó sống không khỏi di họa võ lâm, ngày sau sợ hại mạng Thái Nhi nên mới giết sớm rảnh nợ!

Dứt lời không để âm Dương Song Thi kịp mở miệng, lập tức vung tay ba chấm đen nhỏ xíu đi thẳng vào người Mặc Thanh! Khoảng cách cực gần, lão lại ra tay đột ngột, tính mạng Mặc Thanh như chỉ mành treo chuông. Nhưng âm Dương Song Thi đã liệu trước nên đã phòng bị, tay áo phất nhẹ ba chấm đen bị kình phong cuốn mất dạng.

Tiếp theo một bóng người thoáng qua. âm Thi Diêm Bà đã đến bên Mặc Thanh, một cái vung tay, dây cột chân tay Mặc Thanh đứt hết, ôm gọn nàng vào lòng mụ nói:

□ Lão sát tài ta đi trước một bước!

Lão nhân áp xám nổi giận gầm vang:

– Nhị vị hành động ngang tàng đừng trách Chư mỗ không nể mặt!

Vừa dút lời thân hình lão nhích động, nhanh như điện lướt đến chặn đường âm Thi Diêm Bà! âm Thi cười hì hì nói:

– Lão sát tài, ngươi để hắn ăn hiếp lão bà hay sao?

Mụ chưa dút lời, Dương Thi Tang Phu như một con dơi khổng lồ lướt qua. xông đế tấn công lão nhân ám xám. Hai người đứng cách nhau hơn trượng đã nghe tiếng "bùm" một tiếng kinh thiên động địa. kình phong bắn tung tứ phía. đá bay cát chạy, hai người đã trao đổi một chưởng.

Dương Thi Tang Phu đáp xuống đất, hai chân chưa đứng vững đã thấy hắc kình xé gió ào ào chụp xuống đầu! Thì ra lão nhân áo xáo đã rút chiếc nhuyễn tiên đen nhánh dài hơn trượng múa tít nhằm đầu Dương Thi công tới.

Dương Thi Tang Phu cười hì hì nói:

– Hay lắm, món nợ này ta cũng nên sớm thanh toán cho xong.

Chỉ thấy lão vung tay một cái, trong tại dã có một sợi xích sắt dài chừng tám thước, đầu sợi xích sắt có gắn một chiếc đầu lâu to bằng nắm tay, phát ra tiếng "hu, hứ quái dị, nhằm nhuyễn tiên kích qua!

âm Thi Diêm Bà thấy hai người giao thủ với nhau, yên tâm quay người chạy vào rừng, nhưng bọn Huyết Sát Lý Động, Độc Sát Triệu Ngũ với Thủy Thần Cao Mãnh nào để mụ ra đi dễ dàng, lập tức vây lấy mụ tấn công tới tấp.

âm Thi Diêm Bà tuy võ công cao siêu, nhưng bận ôm Mặc Thanh đối địch với ba tay nhất lưu cao thủ của Thanh Long Giáo nhất thời khó lòng toàn thắng.

Đoàn Thái Nhi thấy vậy cũng xông vào trợ chiến!

– Giết chết con tiện tỳ cho ta. quyết không để nó sống!

Phía bên kia vọng lại tiếng của Thần Long Chư Thiên, bọn Huyết Sát Lý Động lập tức tung lực lượng, một mặt chống đỡ thế công của thầy trò âm Thi Diêm Bà. một mặt tấn công Mạc Thanh ở dưới nách mụ.

xem tình thế, âm Thi Diêm Bà phần bảo vệ Mặc Thanh phần cản thế công của ba tay cao thủ nhằm vào mình, càng khó lòng phát huy được sở học, thế là thoáng chốc cả hai thầy trò bị mất thượng phong, tay chân bối rối. Cuối cùng âm Thi Diêm Bà nộ khí ngất trời, thất khiếu đều ra lửa. công gấp mấy chiêu bức bọn ba người Huyết Sát Lý Động thối lui một bước, lập tức ném Mặc Thanh ra kêu lớn:

– Thái Nhi, ngươi đi trước, để lão nương thu thập ba đứa không biết trời cao đất dày này!

Một thân võ công của âm Thi Diêm Bà quả thật phi phàm, sau khi rảnh tay xong, bất quá hai, ba chiêu đã bức bọn cao thủ Thanh Long Giáo thối lui mấy trượng Đoàn Thái Nhi thừa cơ ôm Mặc Thanh chạy vào rừng.

Bên nà y Thần Long Chư Thiên với Dương Thi Tang Phu đều dụng binh khí dài lại đều lại mềm, đấu trường càng lúc càng quyết liệt, nhưng song phương kẻ tám lạng người nửa cân, khó lòng

phân thắng bại.

Chỉ nghe tiếng kình phong ào ào, đá bay cát chạy, tiên ảnh xé gió "veo, veo," hai bóng người quấn vào nhau, không phân biệt ai là Thần Long Chư Thiên và ai là Dương Thi Tang Phu!

Phía bên kia tuy âm Thi Diêm Bà tấn công ba người liên tiếp thối lui nhưng cả ba đều là nhân vật thành danh lâu năm trong làng hắc đạo, thân kinh bách chiến, giảo hoạt khôn lường, ba người thoắt hợp thoắt phân, nên nhất thời âm Thi Diêm Bà khó lòng đắc thủ Không biết qua bao lâu, bỗng nghe Huyết Sát Lý Động thất kinh hét lớn:

 Hả. tên tiểu tử đào tẩu rồi!

Hai tên còn lại cũng vội tung người ra khỏi vòng chiến, nhìn lại chỉ thấy nơi Long Bình bị trói lúc nãy chỉ còn bốn sợi dây, còn người đã mất dạng. Rõ ràng chàng đã được người đến cứu đi, không biết kẻ nào cứu chàng mà quỷ không hay thần không biết như vậy!

Nghe tiếng kêu của Huyết Sát Lý Động, Thần Long Chư Thiên với Dương Thi Tang Phu cũng ngừng thi đấu Thần Long Chư Thiên đang đứng ngẩn ra. âm Dương Song Thi bí mật nháy mắt nhau nhân cơ hội đó bỏ đi.

Nhưng trong khoảnh khắc chừng uống ghệt tuần trà. âm Dương Song Thi đã dẫn Đoàn Thái Nhi mặt mày thểu não trở lại chỗ cũ có điều không thấy Mặc Thanh đâu. Thấy dáng điệu thiểu não của Đoàn Thái Nhi cũng có thể đoán được là Mặc Thanh trong tay hắn cũng đã bị người cướp đi!

Thần Long Chư Thiên buông một tràng cười lạnh, nhưng lão chưa kịp mở miệng âm Thi Diêm Bà đã cướp lời:

 Ngươi đừng có oán ba người bọn ta. việc này rõ ràng là có kẻ muốn phá đám chúng ta. giờ ta tính một kế lưỡng toàn, hợp vi cường, phân tắc nhược, Chư các hạ có cao kiến gì không?

Thần ri Long Chư Thiên trầm ngâm một lúc lâu mới nói:

 Yù của nhị vị là...

âm Thi đỡ lời:

 Bọn ta cần con bé ấy, các ngươi cần tên tiểu tử, ta cùng hợp tác truy tầm, còn những việc khác tạm thời gác lại sau này hẵng hay.

Thần Long Chư Thiên miễn cưỡng:

 Vậy cũng được, tạm thời hợp tác!

Thế là mọi người chia nhau lùng sục khắp trong rừng, không thấy tung tích gì, liền mở rộng phạm vi truy tầm, mỗi người đi một hướng!

Trước tiên nói về Huyết Sát Lý Động, lúc trời sáng một mình lão đã đến Động Đình Hồ. Đang lúc quét mắt trên mặt hồ xem có chiếc thuyền nào khả nghi, bồn thấy trong đám cỏ lác cặp bờ hồ mọt chiếc thuyền câu chèo ra. Một gã ngư phủ trẻ tuổi nhìn lão một lúc lâu chợt hỏi:

 Lão bá bá! Có phải lão bá bá họ Lý?

Huyết Sát Lý Động giật mình ngưng mục nhìn gã thiếu niên, thấy gã hoàn toàn là một ngư phủ bình thường không có nét gì khả nghi vội gật đầu ứng tiếng.

Gã ngư phủ liền cười nói:

 Có người nhờ tôi giao cho lão bá một bức thư!

Dứt lời gã lôi trong ngực áo ra một bao giấy dán kín, hướng lên ném mạnh! Gã ném không ngay cạnh Huyết Sát Lý Động mà cách lão đến bốn năm trượng.

Khi Huyết Sát Lý Động cúi nhặt lá thư thì gã đã nhanh tay chèo thuyền mất dạng. Mở bao giấy ra xem bên trong đã gói sẵn một viên đá. bên trong có một mảnh giấy, thấy viết chữ:

"Kính thỉnh Thanh Long Giáo giáo chủ Thần Long Chư Thiên các hạ.

Đúng ngày hai mươi ba tháng này tại Mạc Phụ Sơn cung hầu đại giá.

Tử ước hội, bất kiến bất tán!" Bên dưới rõ ràng viết bốn chữ "Long Bình" và "Mặc Thanh." Huyết Sát Lý Động thất kinh vội quay người đi báo giáo chủ. Cùng buổi sáng sớm hôm ấy, ở tiểu trấn Lộc Giáo phía nam Động Đình Hồ, Đoàn Thái Nhi đang nghênh nghênh ngó ngó trên con đường độc nhất trong tiểu trấn tìm người khả nghi.

Bỗng thấy một gã tiều phu gánh một gánh nặng hối hả từ phía đối diện chạy ra. không biết vô tình hay cố ý gã tông cả gánh củi vào người Đoàn Thái Nhi. Đoàn Thái Nhi nộ khí xung thiên, định đập cho gã tiều phu một trận nên thân, bỗng thấy gã la oái oái ngồi dậy chỉ Đoàn Thái Nhi nói:

 Ngươi... người có phải tên là Thái Nhi không?

Đoàn Thái Nhi nghe nói càng giận vung tay giáng cho gã tiều phu một cái bạt tay, miệng mắng lớn:

 Cái tên Thái Nhi để cho ngươi gọi hay sao?

Cái bạt tay giáng xuống, rõ ràng sắp trúng gã đến nơi, đột nhiên gã quay người như bị chưởng phong kích trúng, quay theo gánh củi một vòng. Gánh củi đập trúng vai Đoàn Thái Nhi một cú đau điếng! Hắn giận đến thò lò lỗ mũi, định giáng cho tên tiều phu một cước, nhưng tên tiều phu bị sức chấn động của gánh củi đập trúng vào vai. Đoàn Thái Nhi đứng không vững té nhào xuống đất.

Gã tiều phu vội vàng bò dậy miệng không ngừng kêu lớn:

 Thái Nhi! Thái Nhi! Ngừng tay đã! Có người khác ở ngoài trấn giao một bức thư bảo trao cho ngươi! ái, ngươi cầm lấy.

Thái Nhi vung tráo định chộp xuống đầu gã. gã vội nhét phong thư vào tay Thái Nhi miệng kêu la bải bải.

Bỗng lúc đó nghe tiếng gọi "Thái Nhi, Thái Nhi" từ sau lưng Đoàn Thái Nhi nhìn lại quả nhiên nhị vị sư phụ âm Dương Song Thi song song đi tới, vội đưa bức thư ra. âm Thi Diêm Bà giành lấy, mở ra xem...

"Kính thỉnh âm Dương nhị vị tiền bối!

Đúng hai mươi ba tháng này tại Mạc Phụ Sơn cung hầu đại giá Tử ước hội, bất kiến bất tán!" Bên dưới dĩ nhiên đề "Long Bình" và "Mặc Thanh." âm Thi Diêm Bà cười lạnh nói:

 Hai đứa súc sinh này quả là gan lớn hơn trời, dám gỉn thư khiêu chiến âm Dương Song Thi, thật muốn tìm đường chết!

Dương Thi Tang Phu nhíu mày nói:

 Chưa chắc, theo ta việc này tất có người hý lộng quỷ thần, chúng ta xuất sơn lần này lỡ bị bại dưới ta hai tên tiểu súc sinh này thật khiến người ta cười rót răng!

Tiếp đó lão quay sang Đoàn Thái Nhi hỏi:

 Thái Nhi! Ai giao phong thư này cho ngươi?

Thái nhi quay người tìm gã tiều phu, nhưng gã đã đi mất dạng từ lúc nào, đành đem sự việc kể lại. Dương Thi Tang Phu nhăn mày nói:

 Việc này có cần thông tri cho Chư Thiên biết không?

âm Thi Diêm Bà tiếp lời:

 Hà tất phải thông tri cho hắn, chỉ sợ hắn tưởng mình sợ rồi bảo hắn trợ lực! hừ! Như vậy hóa ra nâng người hạ mình, không sợ lưu tiếng cười cho thiên hạ sao?

Dương Thi Tang Phu ngẫm nghĩ thấy có lý, thế là ba người nhằm hướng Mặc Phụ Sơn trực chỉ.

Đằng đông, thái dương như chiếc mâm vàng đỏ rực từ từ nhô lên, mỗi lúc một cao, càng lên cao chiếc mâm tự động nhỏ lại, buông ra ngàn vạn kim xà. mặt nước Động Đình Hồ như được giát vàng, lấp la lấp lánh Một chiếc thuyền câu bé nhỏ giữa mặt hồ mênh mông, một lão ngư phủ đứng trên thuyền uốn người tung lưới.

"Rào" một tiếng, chiếc lưới dài tung thành hình chóp phủ xuống mặt nước. Lão ngư phủ từ từ kéo lưới lên, nghe khá nặng tay, không ngờ mới sáng sớm mà đã gặp may như vậy. Lão kéo lưới khỏi mặt nước mới kinh hãi, trong lưới nào phải là cá. chỉ thấy một thiếu niên mình trần, toàn thân trắng nhợt, trên lưng vết thủng rách toác da từng đường, từng đường vết roi đánh, vết thương ngâm nước lâu giờ chỉ thấy màu tím Lão ngư phủ cố gắng trấn tĩnh. Lão cũng là người có thiện tâm, định bụng đem lên bờ chôn cất tránh cảnh bị cá rỉa thây. Lão lôi thi thể chàng thiếu niên lên thuyền thấy ngực còn hơi ấm, may quá thì ra chàng chưa chết. Lão vội vạch lưới ôm chàng đặt vào trong khoang, lấy một tấm chăn rách đắp lên, bỏ dỡ buổi đánh cá. gấp gáp chèo thuyền về phía nam Động Đình Hồ.

 Ủa! Cổ lão! Sao mới ra lại trở về?

Trên mặt hồ một đám thuyền câu lên tiếng. Thì ra lão ngư phủ họ Cổ. Cổ lão ho khan mấy tiếng trả lời:

 Lão già rồi, vô dụng đến nơi rồi!

 Ủa! vậy còn Tiểu Trúc cô nương đâu?

Cổ lão đằng hắng:

 Nó à? Trời chưa sáng đã đi Dương Lạc Châu!...

Rồi lão thở dài, con gái lớn rồi, không khiến được nó nữa!

Miệng nói nhưng tay lão vẫn quẩy mái chèo không ngừng. Không bao lâu đã rời xa hết mấy chiếc thuyền câu giữa hồ, từ từ cặp vào bờ! Cổ lão quay lại nhìn chung quanh không thấy có ai, mới khom lưng bước vào khoang thuyền, ôm cả người lẫn chăn vội vàng bước lên bờ. Sau vạt rừng tre ẩn hiện một ngôi nhà cỏ hai gian. Cổ lão đi đến cửa bất giác "ủa " lên một tiếng, bởi cánh của tre chỉ khép hờ. Cổ lão gọi nhỏ:

 Tiểu Trúc sao ngươi về sớm vậy?

Trong nhà lặng thinh không nghe trả lời. Cổ lão vội đẩy cửa bước vào. Chỉ thấy một tiểu cô nương tuổi chừng đôi tám đang ngồi giữa nhà đầu thắt hai bím dài, mình mắc áo hoa. mặc một chiếc quần xanh chân đi dày vải mới, đang vẩu miệng ra dáng giận dỗi. Cổ lão thấy thiếu nữ ngồi đó vội hỏi:

 Tiểu Trúc, ta biết là con mà. sáng sớm đã vội vội vàng vàng sửa soạn nói là đi Dương Lạc Châu. Sao không đi mà ngồi đây?

Thiếu nữ này nguyên là khuê nữ của Cổ lão tên là Cổ Tiểu Trúc. Tựa như đang hờn dỗi điều gì vẫn chu mỏ ngồi đó. Không thèm nhìn lão. Cổ lão cũng không để ý đến thái độ của nàng vội đặt chàng thiếu niên xuống giường, quay người nói:

 Chắc lại giận hờn Tiểu Hải nữa chứ gì? Thôi đừng ngồi ngẩn người ra nữa. mau đi nấu chén gừng cho ta cứu người.

Hai tiếng cứu người sau cùng của lão cũng đã làm cho nàng sực tỉnh, vội đứng dậy níu tay cổ lão hỏi:

 Cứu người? Cứu ai? Người đâu gia gia?

Cô nương này quả là người nóng tánh, nói chuyện cứ như pháo nổ, hỏi liên tục khiến Cổ lão cũng phải bực mình, nói:

 Đang nằm trên giường trong phòng, thôi người canh chừng hắn, để cha đi nấu nước!

Tiểu Trúc vội thả tay Cổ lão, bước vội vào phòng trong chỉ thấy chiếc chăn nằm trên giường, còn nhuốm máu hồng hồng. Nhưng còn người đâu? Nào có thấy ai? Tiểu Trúc thất kinh quay người chạy xuống bếp, vừa chạy vừa la:

 Gia...! Gia...! Người đâu?

Lão vừa vào bếp, chưa kịp nhóm lò, nghe tiếng kêu vội quay đầu nhìn ra. bỗng đôi mắt lão trợn tròn kinh hoàng nhìn chăm chăm Tiểu Trúc... Không! Phải nói là lão kinh hoàng nhìn sau lưng Tiểu Trúc. Tiểu Trúc ngạc nhiên từ từ quay lại. Vừa nhìn ra sau lưng bất giác thét lên một tiếng hãi hùng, toàn thân run bắn, hồn phi phách tán...

Nguy cơ tứ phía

Tiểu Trúc run bần bật thét lên hãi hùng, nhưng tiếng kêu chưa kịp phát ra đã bị bàn tay cứng như thép bịt kín miệng! Thì ra sau lưng nàng một người như ma muội, đầu tóc rối tung, thân trên trần trùng trục, mắt trắng như xác chết. Chỉ có đôi mắt là phát ra tia hào quang khiếp hồn phách tán, bất thần nhìn thấy thử hỏi tiểu cô nương không tán đởm kinh hồn sao được. Cổ lão run giọng nói:

□ Ngươi... ngươi... ngươi không được hại nó!

Trên gương mặt trắng nhợt của gã thiếu niên, thoáng hiện vẻ gượng cười nói:

□ Cổ lão bá! Xin yên tâm, tại hạ quyết chẳng hại người, chỉ sợ nàng kêu lớn tiếng kinh động nhiều người. vừa nói chàng vừa thả Tiểu Trúc ra! Cổ lão thấy gã thiếu niên quả nhiên không làm hại đến con gái lão. Mới yên tâm, nhưng chàng vừa mở miệng ra đã gọi lão là "Cổ bá bá " khiến lão không khỏi ngạc nhiên, liền hỏi:

□ Ngươi... ngươi họ gì, làm sao bị chìm dưới nước như vậy? Ngươi bị người gia hại chăng? Chàng thiếu niên lắc đầu nói:

□ Tại hạ Long Bình, thương thế là do người đánh, nhưng việc chìm dưới nước là do tại hạ tự trầm mình!

Chàng thiếu niên này nguyên là Long Bình, lúc đêm chàng được người dùng ám khí đánh đứt dây trói, lúc rơi xuống đất tuy thân bị đánh tan da nát thịt nhưng vì đào sinh, tự cứu lấy mạng nên nghiến răng chịu đau từ từ bỏ đi... Vượt qua đấu trường cứ vậy bò riết, thủy chung vẫn không thấy ân nhân hiện thân, nên chàng cũng không dám dừng lại. Cuối cùng chàng thoát khỏi khu rừng, đến bên bờ hồ, đồng thời phát hiện thấy hai chiếc thuyền buồm bỏ neo cách bờ không xạ Lại thấy âm Dương Phán Tề Phi án giữ trên mũi một chiếc thuyền. Ngay lúc đó lại vọng ra tiếng kêu của Huyết Sát Lý Động, rồi tiếng mọi người tìm kiếm. Long Bình thân bị trọng thương, lỡ bị kẻ địch phát hiện làm sao chống cự, coi như chết chắc. Suy đi tính lại chỉ còn cách trầm mình xuống hồ, gắng gượng mượn sức nước đào tẩu. Nào ngờ, lội xuống nước càng mất sức hơn, thêm nơi vết thương thấm nước đau thấu tâm can, lội chưa được bao xa đã hôn mê bất tỉnh. Cũng may trước khi hôn mê còn kịp bế hô hấp, với lại mạng chàng chưa tuyệt nên mới gặp Cổ lão vớt lên Trên thuyền, Long Bình đã tỉnh lại, nghe Cổ lão nói chuyện với mấy ngư phủ, nên vừa mở miệng đã gọi lão là "Cổ lão bá." Tiếp đó được lão đặt trên giường. Cổ lão vừa đi ra. chàng liền ngồi dậy, qua một khoảng thời gian hôn mê, công lực chàng đã khôi phục dần. Lúc Tiểu Trúc cô nương vào phòng, là lúc chàng phóng ra cửa sổ quan sát tình hình xung quanh, tiếng kêu la hốt hoảng của Tiểu Trúc mà chàng vội quay vào Thương thế chàng tuy trầm trọng nhưng đối với những ngư dân bình thường như Cổ lão và Tiểu Trúc làm sao phát giác được cử động của chàng!

Bỗng nghe Cổ lão hỏi:

□ Thương thế người thế nào, có cần mua thuốc không? Long Bình đáp:

 Tại hạ nguyên cũng có thuốc, không may bị mất, hiện thời chưa cần thiết, chỉ sợ bị lộ hình tích càng thêm bất lợi!

Cổ lão nói:

 Ngươi yên tâm! Tiểu lão thấy ngươi thọ thương biết do người ám hại nên không dám để mọi người nhìn thấy, ngươi có tin ta chăng? Long Bình mỉm cười:

 Người tốt như Cổ lão bá đây, tại hạ sao lại không tin? Dù sao cũng phải ở lại quấy nhiễu nhị vị mấy ngày. Vừa nói đến đó bỗng mềm nhũn toàn thân té dài xuống đất, hai mắt trợn ngược, hôn mê bất tỉnh. Long Bình sau khi thọ thương, nguyên khí chưa hồi phục, cố gắng đứng được ít lâu, đến đây không chịu nổi nữa. nên hôn mê bất tỉnh. Lần thứ hai tỉnh lại, Long Bình thấy mình đang nằm trên giường, mở mắt thấy ánh sáng lờ mờ phát ra từ cầy đèn dầu để trên án, ngoài cửa sổ tối đen như mực. Thì ra chàng đã hôn mê cả một ngày rồi!

Où đầu giường Tiểu Trúc đang chống cằm lim dim ngủ gục, nhưng không thấy Cổ lão đâu, chàng định hỏi thăm đồng thời kêu Tiểu Trúc đi nghỉ ngơi. Bỗng nghe bên ngoài có tiếng huýt sáo nho nhỏ, giống như cách nhân vật võ lâm truyền tin cho nhau vậy! Long Bình ngạc nhiên chưa hết, Tiểu Trúc đang mơ màng đột nhiên tỉnh lại, lập tức chạy ra ngoài, nhưng đến cửa phòng chàng bỗng dừng lại liếc nhìn thật nhanh về phía Long Bình! Long Bình cảnh giác hơn người vội nhắm mắt lại, giả như chưa tỉnh lại. Chờ Tiểu Trúc ra khỏi phòng, Long Bình lập tức đứng dậy, áp tai vào vách nghe ngóng. - Thế nào? Tìm được chúng bằng hữu của sư huynh không? Giọng nói của Tiểu Trúc tiếp theo nghe giọng nói của nam nhân:

 Không, ngu huynh đi luôn mấy nơi mà chẳng gặp được ai. Giọng của Tiểu Trúc ra vẻ khẩn trương:

 Như vậy là làm sao? Giọng nam nhân bỗng hỏi:

 Phụ thân muội đi Dương Lạc Châu... Long Bình nghe hai người nói chuyện có vẻ bí mật bất giác kinh ngạc, đặc biệt là câu nói cuối cùng của Tiểu Trúc. Cổ lão đi Dương Lạc Châu làm chỉ Lại nghe giọng nam nhân:

 Hay là thế này, để ngu huynh đối phó với hắn... Tiểu Trúc vội nói:

 Không được, như vậy nguy hiểm lắm, hay chờ gia gia về coi tình hình ra sao rồi tính. "Như vậy nguy hiểm lắm," chỉ mấy chữ này khiến Long Bình... [Th;èu 1 dõ Cánh cửa hiện ra. giơ tay điểm nhẹ hai cái, hai người lập tức té nằm dưới đất. Tiếp đó chàng lạnh lùng nói:

 Cô nương thứ lỗi, tại hạ phải mượn bộ đồ của vị bằng hữu này dùng tạm. Nói rồi chàng cởi áo của gã thanh niên tự mặc vào. Chàng vừa mặc quần áo xong đã nghe từ xa vọng lại tiếng bước chân chạy gấp gấp, tiếng động càng lúc càng đến gần, Long Bình thất kinh nhảy ra cửa sổ. Không mặc áo còn khá. khi mặc áo vào nhất cử nhất động đều động đến vết thương, đau đến mặt mày xanh xám. Nháy mắt Cổ lão đã chạy về đến nhà. vừa thở hổn hển vừa kêu lên:

 Tiểu Trúc! Tiểu trúc!

Vừa vào đến phòng thấy hai người nằm dài dưới đất, Cổ lão hồn phi phách tán, lão buông tay, một gói dược thảo rơi xuống đất, thét lên một tiếng kinh hoàng, té phịch bên cạnh thân hình Tiểu Trúc vừa khóc vừa kêu:

 Tiểu Trúc, con vàng con ngọc của tạ.. con... con... Ngẩn đầu lên nhìn thấy Long Bình từ ngoài cửa sổ nhảy vào, lão chỉ mặt mắng lớn:

 Ngươi! Đồ súc sinh vong ân bội nghĩa. ta lặn lội mười mấy dặm đường mua thuốc cho ngươi, ngươi lại giết hại con gái tạ ngươi giết ta luôn đi, đồ súc sinh. Lão vừa nói vừa như con hổ điên xông vào Long Bình. Nguyên Long Bình nhảy ra ngoài cửa sổ nhưng chưa đi hé mắt nhìn vào thấy gói thảo dược trong tay Cổ lão liền biết mình nghi lầm cho lão vì lão đâu có dắt người nào về hại chàng, chỉ có chàng thần hồn nát thần tính mới hiểu lầm như vậy. Thế nên Long Bình mới nhảy trở vào phòng, thấy Cổ lão xông đến mới vội nắm chặt tay lão nói:

 Cổ lão bá! Tiểu Trúc cô nương còn chưa chết mà!

Dứt lời vỗ vào vai mỗi người một cái, hai người như vừa trong mộng tỉnh lại, ngơ ngác hết nhìn Long Bình lại quay sang nhìn Cổ lão không biết đã xảy ra chuyện Không đợi hai người mở miệng, Long Bình vội giải thích hành động lỗ mãng đồng thời xin lỗi luôn miệng. Tiếp đó hỏi ra mới biết gã thiếu niên tên là Phi Hải, nhưng mọi người quen gọi hắn là Tiểu Hải Tử, là ý trung nhân của Tiểu Trúc. Bởi hai nhà đều nghèo nên lần lữa mãi chưa thành thân. Không may hôm Tiểu Trúc trên đường lên Dương Lạc Châu, gặp một tên cường hào ỷ thế cha là quan lại, thấy nàng vừa mắt liền nói trước mặt nàng là hắn muốn lấy nàng làm vợ, lại còn nói hôm sau sẽ cho người mang sính lễ tới. Tiểu Trúc cô nương nổi giận quay về tìm Tiểu Hải Tử, lại không gặp càng giận hơn. Nào ngờ, về đến nhà gặp việc Long Bình. Trong lúc Long Bình hôn mê, Tiểu Trúc đi tìm cuối cùng cũng tìm được Tiểu Hải Tử, nói cho gã hay chuyện giữa đường gặp quỷ. Tiểu Hải Tử lập tức đi tìm bằng hữu tương trợ. Không may đi tìm cả ngày không gặp người nào đến tối mới trở về Bởi tên tiểu quỷ con quan có tiền có thế, nên bọn bằng hữu sợ lấy trứng chọi đá. chẳng những không giúp được việc mà còn hại đến thân nhân. Long Bình biết rõ nguyên nhân lập tức hứa sẽ tìm cách giúp, bảo hai người yên tâm. Đến lúc này Long Bình không thể chịu đựng nổi lại cởi áo ra. Cổ lão nói:

 Cũng bởi thấy vết thương làm độc nên ta không ngại đường xa đang đêm đi Dương Lạc Châu mua thuốc Tiểu Trúc mau đi giã thuốc! Đại phu dặn phải giã thật nhừ, bó một hai ngày tất khỏi. Được Tiểu Hải Tử phụ giúp, hai người mau chóng giã nát thuốc, lúc Tiểu Trúc đắp vết thương cho Long Bình, bất chợt Tiểu Hải Tử hỏi:

 Nghe nói đại ca tên Long Bình? Hai tiếng "Long Bình" hắn nhấn mạnh lại vừa kéo dài ra như có thâm ý gì vậy. Long Bình hơi giật mình nói:

 Có chuyện gì sao? Tiểu Hải Tử định nói gì đó rồi lại thôi, trầm ngâm một lúc lâu, Long Bình biết chắc có việc gì quan trọng xảy ra. vội hối thúc:

 Huynh đệ đừng sợ, cứ nói ra. Cuối cùng Tiểu Hải Tử cũng lấy hết can đảm, nói ra như học thuộc lòng việc có người gởi thư cho Huyết Sát Lý Động, rồi nói tiếp:

 Đang lúc tôi thất kinh hồn vía thì lão nhân tóc bạc họ Lý quả nhiên đến nơi, đã nhận bạc của người lẽ nào bội tín, chỉ còn cách liều mạng đưa thư cho lão, xong việc chèo thuyền chạy mau. Thì ra người chèo thuyền đưa thư cho Lý Động là Tiểu Hải Tử. Long Bình nghe xong ngẩn ngơ như lạc vào mê cung, theo như miêu tả của Tiểu Hải Tử người đưa thư là đệ tử của Cái Bang không sai, nhưng hắn lấy quyền gì mạo danh chàng và Mặc Thanh ước hẹn với bọn người Thanh Long Giáo. Rồi sực nhớ ra điều gì, Long Bình chợt hỏi:

□ Hôm nay là ngày bao nhiêu rồi? Tiểu Hải Tử nói:

□ Hôm nay mồng tám, từ giờ đến hai mươi ba còn hãy còn nửa tháng, đại ca dưỡng thương xong rồi đi cũng kịp. Long Bình lắc đầu:

□ Ta biết thương thế ta không thể trong mười bữa nửa tháng có thể lành được, Tiểu Hải huynh, từ đây đến Mạc Phụ Sơn người thường đi bộ mất bao nhiêu ngày? Tiểu Hải Tử nói:

□ Từ đây đến Mạc Phụ Sơn cũng năm sáu trăm dặm đường, nhưng thủy lộ tiểu đệ rất thông. Không phải tiểu đệ nói láo, nếu đại ca chịu ngồi thuyền tiểu đệ thì đảm bảo là nhanh nhất. Long Bình lắc đầu cười khổ nói:

□ Dù cho nhanh mấy cũng không thể một hai ngày mà tới nơi được, phiền Hải Tử huynh tìm lão nhân nhờ đưa thư nói Long Bình tìm lão có việc cần. Tiểu Hải Tử chau mày nói:

□ Việc này không dễ, ngày hôm nay tôi tìm suốt ngày cũng không gặp lão. Long Bình trầm ngâm một lúc rồi nói:

□ Có cách rồi, Tiểu Trúc cô nương xin cho mượn một cái bát. Cầm lấy cái bát từ tay Tiểu Trúc, Long Bình dùng chỉ gạch mấy đường lên miệng bát, tiếp đó búng nhẹ mấy cái. Lập tức miệng bát hiện ra mấy chỗ mẻ. Đưa chiếc chén mẻ miệng cho Tiểu Hải Tử nói:

□ Hải Tử huynh cầm lấy cái bát này sớm ngày mai đi vào trấn, gặp bọn ăn mày bất kể già trẻ, gọi đến một nơi vắng vẻ cầm lấy cái bát cho hắn xem xong nói có việc cần gặp Đại Đồ Tiên tiền bối. Nếu gặp được Đại Đồ Tiên tiền bối thì nói có Long Bình thọ thương đang tá túc nơi này. Tiếp đó miêu tả hình dáng sơ lược của Đại Đồ Tiên. Tiểu Hải Tử nhận bát đi liền. Ngày hôm sau từ sáng sớm đến trưa. rồi từ trưa đến tối cũng chưa thấy Tiểu Hải Tử trở lại, trong ngôi nhà nhỏ ba người trông ngóng đứng ngồi không yên. Đặc biệt Long Bình càng lo lắng tợn, bởi chàng giả mạo tín phù của Cái Bang, nhưng lại không hiểu lắm các quy củ của Cái Bang, chỉ sợ Tiểu Hải Tử cầm bát cầu kiến Đại Đồ Tiên không được ngược lại bị người Cái Bang hiểu lầm đả thương hắn. Hóa ra như vậy chàng làm liên lụy đến hắn phải chịu khổ càng nghĩ trong lòng càng lo lắng không yên. Phần Tiểu Trúc cô nương cũng không khá hơn Long Bình bao nhiêu, từ tối đến sớm, từ nhà đến bờ hồ không biết chạy đi chạy lại bao nhiêu lần thủy chung vẫn không thấy bóng dáng Tiểu Hải Tử đâu. Lúc này lại đến bên bờ hồ ngóng trông, mặt hồ nhuộm đầy sắc vàng của ráng chiều, cuối cùng cũng thấy bóng một chiếc thuyền câu xuất hiện. Tiểu Trúc vừa nhìn đã nhận ra thuyền của Tiểu Hải Tử, mừng quýnh vội chạy về nhà. vừa đến cửa đã loan báo:

□ Tiểu Hải Tử về đến nơi rồi!

Long Bình cả mừng vội hỏi:

□ Hải Tử huynh có tìm được người không? Tiểu Trúc chưa kịp trả lời đã nghe trước sân vọng vào giọng hách dịch:

□ Cổ lão có nhà không? Cổ lão ứng tiếng:

□ Ai đó? Mời vào trong này? Tiểu Trúc nghe tiếng nói bất giác hoa dung thất sắc Long Bình đã có chuẩn bị liền khoác áo đứng dậy nói nhỏ:

□ Tiểu Trúc cô nương chớ sợ, để ta đối phó với hắn. Bên ngoài đã vang lên tiếng chào hỏi

khách sáo. - Cổ lão, lâu ngày không gặp lão cũng khoẻ? - Ô, Hoàng Ma Tử, ngọn gió nào đưa ông giá lâm tệ xá. vạn hạnh! Vạn hạnh!

 Người ta nói Vô Sự Bất Đăng Tam Bảo Điện, tôi được Trương viên ngoại ký thác trọng trách đến cầu thân Nguyên Trương thiếu gia nhắm trúng lệnh thiên kim, mong muốn kết duyên cầm sắt. Như vậy Cổ lão từ nay không còn phải đánh cá nữa. tuổi tác đã cao cũng đến lúc cần hưởng thú thanh nhàn vài năm, ngày sau còn mong mỏi lão đề bạt Hoàng Ma Tử này. à, đây là sinh lễ của Trương phu, bạc trắng trăm lạng, vòng vàng một đôi... Cổ lão nổi giận hét lớn:

 Khoan đã. ngươi thu hồi xính lễ, về nói với Trương viên ngoại Tiểu Trúc nhà này đã hứa gả cho người rồi, nhất nữ nan giá nhị phu, mong Trương viên ngoại lượng thứ. - Hứ, hứa gả cho ai? Chắc lại là tên Tiểu Hải Tử mồ côi đó chứ gì? Cổ lão nói:

 Hắn tuy ngèo nhưng xương cứng, dù sai cũng còn khá hơn bọn chó chỉ biết vẫy đuôi xu nịnh. Cổ lão nói vậy khác chi thầy chùa chửi cha thằng trọc đầu, Hoàng Ma Tử đỏ mặt thét lớn:

 Cổ lão, ngươi nên nhớ, Hoàng Ma Tử này ngươi muốn chửi mắng dễ dàng, nhưng Trương viên ngoại không dễ dàng đâu. Đến rượu mừng không uống uống rượu phạt. Thành thật khuyên ngươi nên sớm nhận lời đi Còn hôn ước của Tiểu Hải Tử thì huỷ bỏ, có Trương thiếu gia đứng sau lưng hắn dám nói nửa tiếng, không thì quăng xuống hồ cho chầu hà bá. Bốp! Một tiếng, bả vai Hoàng Ma Tử bị người chộp cứng. Hoàng Ma Tử quay đầu nhìn lại, không ai khác hơn là Tiểu Hải Tử, lão bất giác cuồng nộ, hồi chưởng đẩy ra. móc chân một cái, Tiểu Hải Tử lập tức té nằm dài dưới đất. Lão cười hì hì nói:

 Súc sinh như ngươi mà cũng dám thị uy trước mặt lão gia... Lão chưa dút lời bả vai lại bị một bàn tay chộp cứng. Hoàng Ma Tử quay đầu nhìn lại, lại một thiếu niên thân hình còn coi bộ tệ hơn Tiểu Hải Tử, cứ y sách cũ, đơn chưởng đẩy ra. có điều lần này khác xa lần trước, chưởng lão như đánh vào vách sắt, bất giác hét to đau đớn. Tay lão như không còn dính với thân, đau thấu xương, chỗ bả vai bị bấu kình lực gia tăng như bị tráo sắt bấu phải, từ nhỏ đến giờ lão chưa bao giờ chịu đau khổ như vậy. Mặt Hoàng Ma Tử tái xanh, mồ hôi tuôn như suối, không nén được bất giác quỳ xuống dập đầu xin tha mạng. Thiếu niên đó chính là Long Bình. Bỗng nghe chàng nói:

 Mang mấy thứ xú uế này về, bảo với lão cẩu viên ngoại, bảo phải cẩn thận, nếu còn hoành hành ức hiếp dân lành cưỡng bức lấy vợ người thì toàn gia già trẻ lớn bé chết chẳng toàn thây. Giọng chàng lạnh như vọng về từ cõi âm ty, bả vai Hoàng Ma Tư bị tráo cơ hồ tàn phế, nào dám hé miệng nói nửa tiếng không, lật đật thu hồi lễ vật, lạy như tế sao, xong cuốn thẳng. Long Bình mỉm cười:

 Tiểu Hải Tử huynh bị ngã không sao chứ? Có tìm được người không? Tiểu Hải Tử cười khổ:

 Ngã thì không sao, nhưng người thì không tìm được, tôi hỏi không biết bao nhiêu hán tử trong trấn tất cả đều lắc đầu, cái chén mẻ của tôi chúng cũng không thèm nhìn quạ Vừa dút lời thì bỗng nghe một tiếng cười nhẹ từ ngoài vọng vào:

 Ai nói không tìm được người nào? Chỉ tại ngươi có mắt không nhìn thấy thái sơn, hơn nữa cái chén của ngươi là hàng giả mạo, ai biết mà lên tiếng? Tiếp sau tiếng nói, một tiểu hóa tử mặt mày lem luốc, đầu tóc rối bời bước vào chính là Tửu Hồ Lộ Long Bình thấy gã mừng rỡ nói:

□ Tửu Hồ Lô huynh đệ! Lệnh sư thúc đâu? Tửu Hồ Lô nhăn mũi nói:

Sư thúc đang tìm ngươi khắp nơi. Ai ngờ ngươi lại nằm đây hưởng phúc, làm mọi người lo lắng sắp chết hết đến nơi. Long Bình cười vẻ nhận lỗi nói:

□ Ta cũng từ âm phủ mới thoát về, nếu không nhờ có Cổ lão bá đây dùng lưới vớt lên thì thân này e rằng đã làm no bụng cá rồi. Tiếp đó chàng nói đến việc đưa thư hẹn ước với Thanh Long Giáo có phải do Đại Đồ Tiên làm không? Tửu Hồ Lô kinh ngạc trợn tròn mắt nói:

□ Ai nói? Từ đêm ấy đến giờ lúc nào ta cũng sát cánh Đại Đồ Tiên sư thúc, lão sai ta làm việc này việc nọ, chạy đông chạy tây, nào có nghe nói đến việc ấy. Theo lời của Tửu Hồ Lô thì rõ ràng Đại Đồ Tiên không làm việc này thế thì ai giả danh chàng? Càng nghĩ càng thấy rối. Long Bình nghĩ thầm:

"Bất kể kẻ nào mạo danh, nhất định lần này phải đi Mạc Phụ Sơn một chuyến." Thế rồi chuyển đề tài hỏi thăm Mặc Thanh. Tửu Hồ Lô hừ nhẹ nói:

□ Nàng vì ngươi ăn không ngon ngủ không yên, nào được tự tại như ngươi vậy... Gã chưa dứt lời đã nghe tiếng quần áo lộng gió phần phật. Long Bình kinh hãi, Tửu Hồ Lô cười nói:

□ Đừng lo, đó là sư huynh ta Mật Bình Nhi!

Tiếp đó một bóng người chạy như bay vào cửa. quả nhiên là Mật Bình Nhi, gã lớn tiếng cấp báo:

□ Không xong rồi, mấy lão già của Thanh Long Giáo đều đến cả rồi, mau mau đào tẩu. Tửu Hồ Lô thất thanh nói:

□ Thương thế của Long Bình huynh thế nào? Long Bình cười khổ:

□ Miễn cưỡng thì đi được, còn động thủ thì... Tửu Hồ Lô cướp lời:

□ Như vậy đủ rồi, tránh mặt chúng rồi tính tiếp. Còn mấy người này cũng phải đi. Chưa dứt lời đã nghe tiếng cười quái dị của Huyết Sát Lý Động từ ngoài vọng vào:

□ Đi! Đi đâu cho khỏi!

Tiếp đó nghe tiếng gió lộng ào ào kẻ địch đến ít nhất cũng có ba người. Long Bình phất tay tắt đèn, hạ giọng nói:

□ Tiểu Hải Tử, ngươi mau dắt Cổ lão bá với Tiểu Trúc cô nương theo ngõ sau đào tẩu, nhớ không để bất kỳ ai bắt gặp. Dứt lời đường đường bước ra trước! Trên mặt hồ chị Hằng xuất hiện chưa lâu, tỏa ánh sáng mờ mờ, trên mái nhà đã đứng một hàng bốn bóng người - ngoài Huyết Sát Lý Động, Độc Sát Triệu Ngũ, Thủy Thần Cao Mãnh còn có âm Dương Phán Tề Phị Bốn người mới đến tay lăm lăm binh khí thủ thế, chúng biết Long Bình võ công phi phàm nên không dám khinh địch. Long Bình cười ha hả nói:

□ Tứ vị vì Long Bình vất vả như vậy thật áy náy!

Bốn người thấy Long Bình trọng thương như vậy, không ngờ chỉ cách có một ngày công lực dường như hoàn toàn khôi phục, bất giác cả kinh. Huyết Sát Lý Động cười giảo hoạt nói:

□ Ta biết tiểu tử ngươi ẩn núp quanh đây dưỡng thương, lại dùng kế điệu hổ lý sơn dụ bọn ta

đến Mạc Phụ Sơn! Hừ, kế mọn này làm sao qua mắt được Lý mỗ. Họ Long kia. con tiện tỳ họ Mặc đâu sao không ra chịu chết luôn thể? Long Bình cười lạnh nói:

□ Cần gì có thêm người khác, chỉ một mình Long Bình cũng đủ phác lạc bọn ngươi rồi!

Dứt lời tiện tay bẻ một cây gậy trúc nhỏ dài gần trượng vuốt hết nhánh nhỏ, lập tức biến thành một chiếc cần câu. Giọng nói của Long Bình kể cả nhất cử nhất động đều rất tự nhiên không thấy chút gì chứng tỏ thân đang thọ trọng thương. Tự như trong khoảng thời gian một ngày đêm, vết thương bị roi đánh đã hoàn toàn khỏi hẳn, càng khiến bốn tay nhất lưu cao thủ của Thanh Long Giáo kinh hãi khôn cùng. Cả bọ bốn người nếu lấy bốn địch một cũng không một ai dám khoa trương chắc thắng, nên cứ đứng ngây như tượng, người này nhìn người kia. không ai dám ra tay trước. Long Bình lấy cành trúc làm binh khí, khi đã làm thành cần trúc rồi, thử múa nhẹ, lập tức làm thành một màn trúc dày đặc, Long Bình đắc ý cười ha ha nói:

□ Thế nào? Các vị từng người một giao thủ hay tất cả đều ra tay, tại hạ không hẹp lượng nói các vị lấy đông hiếp ít, bởi nếu đơn đấu thì các vị chưa phải là địch thủ của tại hạ? Cả bốn tên đều là những ma đầu khét tiếng, thân kinh bách chiến, da mặt đều dày, nào để mắc kế khích tướng của Long Bình. Huyết Sát Lý Động cười ha hả nói:

□ Ngươi khoác lác như vậy, bọn lão phu cung kính không bằng tuân lệnh! Các vị huynh đệ, tiến lên đi, mỗi người ráng sức một ít, đừng để gà nấu chín trong nồi mà lại bay đi, mất mặt với giáo chủ. Bóng người thấp thoáng, bốn người đã chia làm bốn phương vị vây Long Bình vào giữa. Long Bình than khổ thầm trong bụng, chàng định dùng kế khích tướng, không ngờ hóa ra tự hại mình, khiêng đá dập chân. Tuy vậy vẫn không để lộ ra mặt, cười ha hả nói:

□ Tốt! Tốt lắm! Chư vị mời!

âm Dương Phán Tề Phi đã từng hai lần nếm mùi thất bại dưới tay Long Bình, nên hận chàng thấu cốt, lão đứng sau lưng bên trái Long Bình, không cần khách sáo ra tay công trước. Chỉ thấy lão múa tít thiết quài, sử dụng một chiêu "Long Phi Phụng Vũ" nhanh như chớp nhằm vai Long Bình công tới. Cần trúc trong tay Long Bình thinh không xoay một vòng, xuất chiêu tiếp thế công của âm Dương Phán Tề Phị Nhưng đó chỉ là hư chiêu, Độc Sát Triệu Ngũ đã từ bên phải múa kiếm tấn công, hàn quang rợn người, gió rít veo veo. Kiếm chưa tới kình phong bén như dao mang theo khí tanh nồng đã áp tới. Long Bình quay cần trúc quét ngược lại, hóa giải thế kiếm của Độc Sát Triệu Ngũ! Ngay lúc đó đơn kiếm của Huyết Sát Lý Động với song câu của Thủy Thần Cao Mãnh cũng một trước một sau đồng thời kích tới. Long Bình hóa giải hai chiêu đầu tiên của âm Dương Phán Tề Phi với Độc Sát Triệu Ngũ thân hình vẫn chưa nhích động. Đến lúc này chàng không dám khinh địch nữa. lách ngang nửa trượng quét ngược cần trúc, một chiêu hóa thành hai thế phân ra tấn công hai người. Nhưng vừa cử động, các vết thương trên lưng cọ vào áo, lập tức đau đớn vô cùng, nhưng đang lúc lâm đại địch chàng nào dám sơ ý, chỉ nghiến chặt răng chịu đau ra chiêu. Chớp mắt Long Bình đã tiếp bốn người gần chục chiêu, Huyết Sát Lý Động nhanh mắt nhìn thấy lưng áo Long Bình máu nhuốm đỏ, lập tức kêu lớn:

□ à, tiểu tử này thọ thương chưa lành, cố thêm chút nữa chư vị huynh đệ. Lão vừa dứt lời kình phong bốn phía gia tăng, gió lạnh rợn người liên tiếp áp đảo. Long Bình cố miễn cưỡng tiếp mấy chiêu, bỗng cảm thấy tay chân thiếu lực, trên lưng đau như muối xát, mắt nhảy đom đóm. Đang lúc nguy cơ đáo đầu như chỉ mành treo chuông, bỗng nghe tiếng kêu gấp gáp:

□ Đại Đồ sư thúc! Đại Đồ sư thúc! Mau tới đây!

Tiếp đó nghe một loạt tiếng xé gió, một đám ngân châm ám khí nhanh như chớp chụp xuống đấu trường. Bốn tay cao thủ của Thanh Long Giáo nghe nói sư đệ của Cái Bang Thao Thiết Đại Bang Chủ tới thất kinh tản ra. đồng thời tránh luôn cả ám khí. Tiếp đó phía bên kia lại nghe một tiếng "tách" một đám phi hoàng thạch bay ra như mưa tấn công bốn tay cao thủ qua Thanh Long Giáo. Long Bình lúc này tuy cơ hồ không còn đứng vững nữa nhưng thấy thời cơ đến không lẽ nào để lỡ. Lập tức tung người xông về phía Thủy Thần Cao Mãnh, cần trúc lướt tới mang theo kình phong rợn người, mạnh như di sơ đảo hải, nhằm đầu Thủy Thần Cao Mãnh quét mạnh. Thủy Thần Cao Mãnh đang lúc bối rối gạt đỡ phi hoàng thạch với ngân châm, nào dám mạo hiểm tiếp chiêu với Long Bình, chỉ vội thối lui hơn trước tránh né. Long Bình chỉ mong có thế, điểm mạnh mũi chân phi thân lướt nhanh ra ngoài chừng chạm đất đã cách xa hơn năm sáu trượng, không dám quay đầu nhìn lại, gấp rút đào tẩu. Huyết Sát Lý Động nộ khí xung thiên hét lên:

□ Đuổi theo, không được để hắn thoát!

Bốn bóng người nhanh như điện xẹt đuổi theo. Long Bình giở hết khinh công bôn hành, nhanh như tên bắn nhưng bởi vết thương bị động, khinh thân công phu cũng khó lòng vận hết sức, nên thoáng chốc đã bị bọn Huyết Sát Lý Động đuổi tới. Huyết Sát Lý Động cười âm hiểm:

□ Súc sinh nạp mạng!

Long Bình ngẩn lên bỗng thấy mặt nước lấp loáng trải dài đến chân trời, thì ra đã đến bờ hồ. Sau lưng bốn người có Thủy Thần Cao Mãnh, xưng hiệu Thủy Thần thì chàng định đào tẩu trong nước còn khó hơn lên trời May mắn thay, bỗng thấy ánh đèn chao đi chao lại trên mặt hồ, một chiếc thuyền câu cách bờ chừng hơn chục trượng. Long Bình cả mừng tung người phóng xuống mặt hồ. Lúc hết trớn đã xa hơn năm sáu trượng, Long Bình lại một lần nữa thi triển công phu Vô ảnh khinh công của Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu truyền thụ, mượn sức nổi của cần trúc trên mặt hồ, lần thứ hai tung người lên ra xa năm sáu trượng. Vừa khéo đáp xuống thuyền câu. Chàng cứ nghĩ nếu chiếc thuyền câu này không phải của Cổ lão thì cũng là thuyền của ngư dân thông thường, chỉ cần thoát khỏi bọn Thanh Long Giáo là còn hy vọng. Vừa đáp lên thuyền sức lực đã kiệt, không giữ được té xấp lên ván thuyền. Khi nhổm người ngồi dậy bất giác hồn phi thiên lý cơ hồ muốn té xỉu trở lại. Thì ra ngồi trên thuyền là một lão quái phụ tóc sương da hạc, mũi cong cong, mỏ nhọn nhọn, không nhìn thấy cằm, mụ không phải ai khác mà là Bách Hoa Giáo Giáo Chủ Bách Hoa bà bà Đồng Sầu. Quả thật tránh sói gặp hổ, vượt ải này gặp ải khác Lúc này vết thương trên lưng mỗi lúc càng đau, nhưng chàng biết rơi vào tay Bách Hoa bà bà Đồng Sầu coi như chết chắc. Thế là không chút do dự nhổm người, đanh nhảy xuống hồ, mượn sức nước đào tẩu. Nhưng chàng nhanh, Bách Hoa bà bà Đồng Sầu còn nhanh hơn, nhanh như chớp mụ tung người tới trước, giơ tay điểm nhanh Ma Huyệt dưới nách chàng. Long Bình vừa nhổm dậy đã lập tức té xuống, chân tay cứng đờ không còn cử động được. Có điều vẫn còn tỉnh táo, vẫn còn nói chuyện được. Bỗng nghe chàng nghiến răng nói:

□ Ngươi muốn gì? Bách Hoa bà bà Đồng Sầu không để ý gì đến Long Bình chỉ liếc nhìn lên bờ. Lúc này gã Cao Mãnh, tự xưng Thủy Thần, đang lướt như bay trên mặt hồ bơi tới trên bờ vang lên tiếng gầm thét tức giận của bọn Huyết Sát Lý Động. Bách Hoa bà bà Đồng Sầu cười lạnh, phất tay một cái, chiếc thuyền nhỏ đã như mũi tên rời nỏ lướt như bay trên mặt hồ. Thì ra trên thuyền hãy còn có người, lúc đầu người ấy ngồi nên không nhìn thấy, giờ gã đứng lên mới thấy rõ gã là Lưu Huy Kỹ thuật chèo thuyền của hắn cũng rất cao minh, hai tay đẩy liên tục, chiếc

thuyền đi như bay Nháy mắt đã bỏ Thủy Thần Cao Mãnh mấy chục trượng. Nhưng chừng công phu ăn hết bữa cơm, tiểu thuyền cặp vào một thuyền buồm lớn, Bách Hoa bà bà Đồng Sầu xách Long Bình tung người nhảy lên chiếc thuyền lớn Cửa khoang thuyền mở ra. lập tức phát ra ánh nến sáng choang. Bách Hoa bà bà Đồng Sầu vẫn xách Long Bình tiến vào bên trong kêu lớn:

 Điêu Nhi, lấy một ít thuốc kim sang ra đây!

Long Bình ngạc nhiên chưa hết thì Bách Hoa bà bà Đồng Sầu đã cởi áo chàng phủi hết thảo dược đắp trên lưng, lắc đầu nói:

 Thì ra thương thế trầm trọng như vầy, chứ với võ công của người đâu đến nỗi bị bọn giá áo túi cơm ấy đuổi chạy như vầy. Long Bình kinh ngạc, Bách Hoa bà bà Đồng Sầu sao tự nhiên lại có thái độ khác thường như vậy!

Trước nay có thấy mụ nhân từ với ai bao giờ? Lại còn lấy thuốc trị thương cho chàng. Long Bình nghĩ thầm:

"Cho dù ngươi có đối xử tốt với ta thế nào ta cũng quyết không hoa giờ tha cho ngươi, làm sao ta bỏ qua mối thù của ba vị bá bá cho được?,, Thoát một cái, một thiếu nữ như tiên nga bước vào phòng, chính là Điêu Man công chúa. sau lưng nàng là Lưu Huỵ Điêu Man công chúa vừa nhìn thấy Long Bình bất giác giật mình:

 Cô bà bà. hắn không phải là Mặc Thanh hay sao? Bách Hoa bà bà Đồng Sầu không trả lời, tiếp lấy bình ngọc màu xanh biếc, từ tay Điêu Man công chúa nói:

 Họ Long kia! Ta sớm biết ngươi là ai, nhưng ta không muốn hại ngươi. Bây giờ ta ra một điều kiện, nếu ngươi chấp nhận ta lập tức trị thương cho ngươi, nếu không chập thuận ta sẽ giao ngươi cho Thần Long Chư Thiên. Ngươi tự liệu lấy rồi quyết định thiệt hơn, chấp nhận hay không là do ngươi, ta không hề có ý làm khó dễ. Long Bình biết mụ chịu hạ giọng như vậy, lại còn định trị thương cho chàng quyết không phải là điều kiện dễ dàng. Nhưng chàng không nhịn được nói:

 Các hạ nói thử điều kiện xem? Bách Hoa bà bà Đồng Sầu cười cười nói:

 Đương nhiên là phải nói cho ngươi nghe rồi, có điều ta muốn ngươi nhận lời trước. Long Bình cười lớn nói:

 Thế gian làm gì có chuyện bức người thái quá như vậy? Bách Hoa bà bà Đồng Sầu không ngờ chàng thân bị cầm cố mà vẫn nói cứng như vậy. Vụt nghiêm mặt nói:

 Nói cho ngươi biết cũng không sao. Lúc trước bến ngoài Bạch Cốt lâm, ta thấy ngươi có một túi vải đen, trong chứa hai đỉnh bạc, sau đó ngươi nhặt đi, không biết bây giờ ở đâu, chỉ cần ngươi lấy đưa cho tạ ta lập tức trị thương cho ngươi, đồng thời bảo đảm an toàn cho đến khi ngươi lành thương sẽ đưa ngươi lên đường Long Bình cười nói:

 Hai đĩnh bạc ấy không còn ở trên người ta nữa!

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nói:

 Ta biết! Chỉ cần ngươi nói cho ta biết ngươi cất giấu nơi nào, hoặc đã bị ai cướp đi rồi? Long Bình định gạt mụ một mẻ, nhưng chàng cũng không mong mụ trị thương cho chàng. Liền nói:

□ Ta không có ý định nói cho các hạ hay!

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nghe nói mắt ưng trợn trừng:

□ Cái gì? Ngươi không muốn sống nữa sao? Long Bình điềm tĩnh:

□ Đó là việc của tạ không phiền các hạ lo lắng!

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nộ khí xung thiên nói:

□ Tên tiểu súc sinh này quả là không uống rượu mừng lại đòi uống rượu phạt ngươi tưởng ta không có cách bắt ngươi nói sao? Hừ! Lão nương bắt ngươi muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong cho ngươi biết lão nương lợi hại!

Dứt lời mụ vuốt lên lưng Long Bình một cái. Tuy mụ ra tay nhẹ nhàng nhưng cũng đủ làm Long Bình đau như kim châm muối xát, nhưng chàng cắn chặt răng chịu đựng không kêu lên nửa tiếng. Bách Hoa bà bà Đồng Sầu càng cuồng nộ cười lạnh nói:

□ Khá! Khá lắm!

Bỗng mụ vươn năm móng tay như vuốt quỷ ra. cào luôn mấy cái trên lưng Long Bình, lực đạo cực mạnh. Theo tay mụ, máu tươi, thịt, lại thêm mùi xú uế bốc lên, Long Bình đến lúc này không còn chịu đựng được nữa hét lên một tiếng hôn mê bất tỉnh.

Thập tử nhất sinh

Từ trong mông lung, ảo ảnh chập chờn, Long Bình từ từ tỉnh lại, đầu tiên chàng cảm nhận được là tiếng mưa rào rào liên miên bất tuyệt văng vẳng bên tai thân hình chàng dập dềnh, dập dềnh theo nhịp sóng.

Mắt mở ra. mới phát hiện vẫn còn nằm phủ phục trong khoang thuyền, thân hình vẫn cứng đơ không động đậy được. Trong khoang không thấy bóng dáng Bách Hoa bà bà Đồng Sầu với Điêu Man công chúa đâu, chỉ giữ lại độc một mình Lưu Huy ngồi đó giám sát chàng.

Lúc này hắn đang ngồi xếp bằng bên cạnh chàng, mắt nhắm hờ, hơi thở đều đặn như đang luyện công.

Long Bình lắng nghe tiếng mưa bên ngoài càng lúc càng mạnh, chàng vội điều tức vận Bách Hội Công tự giải khai huyệt đạo.

Chàng tin chắc sau khi giải huyệt là dễ dàng chế ngự Lưu Huy, lấy hắn làm con tin thì không sợ gì Bách Hoa bà bà Đồng Sầu không để chàng an nhiên thoát ly Đang lúc chàng lén vận công xung huyệt bỗng nghe trong tiếng mưa rào rào có tiếng người kêu lớn:

 Các vị đại ca. có ai mua cá không? Cá chép tươi đây!

Long Bình nghe giọng nói hình như là giọng của Tiểu Hải Tử. Chàng nghĩ thầm:

"Chắc là hắn biết ta ở trên thuyền nên cố ý đến đây, chỉ tiếc rằng hắn không biết võ công nếu không hắn sẽ là một trợ thủ lý tưởng!,, Tâm niệm chưa dứt bỗng nghe Lưu Huy nói:

 Ngươi tỉnh rồi à? Thoa cho ngươi ít thuốc!

Tiếp đó cảm thấy một chiếc lông gà chấm nước, phết lên chỗ vết thương, nhưng chất nước ấy vừa thấm vào vết thương, lập tức như ngàn vạn mũi kim cùng lúc đâm vào vết thương thấy khổ vô cùng. Long Bình hét lớn:

 Cẩu tặc! Ngươi làm gì ta?

Lưu Huy cười nói:

 Không có gì! Không có gì! Chả là một ít ớt pha bột, bà bà nói nước ớt có thể làm ngươi tỉnh dậy, đồng thời làm ngươi sáng suốt hơn để cho ngươi suy nghĩ rõ hơn chút. Nếu còn chê nước ớt chưa đủ kích thích suy nghĩ, bà bà đã chuẩn bị cho ngươi một chiếc giường đặc chế, trên giường lót gai cho ngươi nằm dưỡng thương ít ngày.

Dứt lời hắn cười gian giảo, song không những phết "thuốc,, lên lưng chàng. Từng đợt, từng đợt đau nát tâm can, Long Bình thọ thương đã mấy ngày nguyên khí thất tán, đau đớn vậy làm sao chịu nổi? Thét lên mấy tiếng chấn động tâm phách rồi lại hôn mê bất tỉnh Lần thứ hai tỉnh lại, bên ngoài tiếng mưa vẫn chưa dứt, trong khoang thuyền đã đốt đèn, đã một ngày nữa trôi qua. Bỗng nghe hương thơm nức mũi, tiếng nhai nhóp nhép không ngừng.

Long Bình ngước mắt nhìn lên, Lưu Huy đang ngồi cạnh chàng ăn uống, trên ván thuyền bày một chiếc mâm lớn đựng một con gà. một bát cơm bốc khói nghi ngút thơm lừng.

Một ngày một dêm trôi qua Long Bình nào có thức gì vào bụng, đang lúc vừa đói vừa khát, nhìn thấy bát cơm với con gà quay thử hỏi làm sao không thèm nhõ dãi?

 Long huynh xin đừng khách sáo, phần này chuẩn bị cho huynh dùng đó, mời!

Rõ ràng Lưu Huy đã phát giác chàng tỉnh giây nên cố ý chọc tức. Long Bình nghiêng răng nói:

 Họ Lưu kia. ngươi nhớ lấy, sẽ có một ngày ta bồi đáp cho ngươi gấp mười lần thịnh tình của ngươi!

Dứt lời nhắm kín hai mắt không nhìn.

Chàng cứ ngỡ mắt không thấy tất tâm tịnh, nhưng nào ngờ lỗ mũi nào có chịu nghe lời, mùi thịt nướng thơm lừng cứ xông vào mũi.

Lưu Huy thấy vậy càng đẩy mâm gà quay với chén cơm lại gần cho chàng ngửithấy mùi, nhìn thấy thịt, cách xa có nửa thước mà ăn không được, nỗi khổ này thật không nhẹ nhàng gì.

Long Bình hận ngất trời, chỉ biết nghiêng răng chịu đựng, âm thầm điều tức chuẩn bị tự giải khai huyệt đạo, nhưng bởi đang lúc tức giận cực điểm nên khí huyết chạy loạn, nhất thời chưa vận công được.

Khó khăn lắm Long Bình mới trấn tĩnh được, trên lưng lại bị Lưu Huy không biết vô tình hay cố ý ấn cho một chưởng, toàn thân đau đớn rã rời, từng cơ phận trong người cứ như rời ra hết, mọi cố gắng đều phí hết.

 Ngươi tưởng họ Lưu này là ngốc tử chắc! Nói cho ngươi biết, đến giờ tí đêm nay, nếu còn chưa nghĩ ra được, chưa chịu chấp thuận điều kiện, thì cảm phiền các hạn nằm giường gai, chừng đó đừng oán ta không chịu nói trước!

Lưu Huy lạnh lùng nói, khiến Long Bình nghe không khỏi khiến lông tóc dựng ngược, lạnh toát thoàn thân Thương này chồng chất chưởng kia trên lưng khiến da thịt chàng đã sưng phù lên, nếu còn nằm trên giường gai chỉ sợ mạng nhỏ khó giữ.

Long Bình nhắm mắt, nghiến chặt răng không nói tiếng nào, trong lòng toan tính làm cách nào thoát hiểm tránh được tai kiếp này. Bỗng nghe ngoài khoang thuyền gõ "cộp, cộp, cộp" ba tiếng.

Lưu Huy nghe gõ không khỏi dựng ngược đôi mày rậm, như nghi hoặc lại vừa thấy khó xử. Nhưng tiếp đó lại nghe gõ tiếp ba tiếng "cộp, cộp, cộp." Nhưng lần này tiếng gõ mạnh hơn đồng thời cũng có vẻ gấp hơn.

Lưu Huy không còn cách nào khác cuối cùng đành phải đứng dậy đi ra. Bên ngoài lập tức vang lên tiếng nói xì xào nho nhỏ.

Long Bình không nhìn thấy tình hình bên ngoài, cũng không nghe rõ tiếng xì xào nói gì, nhưng chàng đoán chắc người đến gọi Lưu Huy ra là Điêu Man công chúa chứ không sai. Nhân cơ hội này còn chưa vận công giải huyệt, tìm cách đào tẩu còn ngồi đây chờ chết sao?

Chàng vội vàng điều tức, tập trung chân khí ở đơn điền, chuẩn bị vận công xung huyệt. Bách Hội Công quả nhiên thần hiệu, chỉ trong khoảng thời gian chừng uống hết chén trà. thân hình Long Bình đã có thể cử động được.

Nhưng lúc chưa cử động được còn khá. đến lúc huyệt mạch thông suốt, khí huyết lưu thông điều hòa.

chỗi vết thương lập tức đau đớn khôn tả. đặc biệt chỉ cần cử động nhẹ các gân cốt trên lưng càng đau đớn dữ dội, toàn thân run rẩy, mồ hôi lạnh ra như tắm.

Khó khăn lắm chàng mới gượng ngồi dậy được, mới có như vậy mà đau đến chết đi sống lại. Ngay từ lúc đó bỗng nghe từ phía sau truyền lại tiếng của Bách Hoa bà bà Đồng Sầu:

□ Lưu nhi! Giờ này là giờ nào rồi?

□ Bà bà! Chưa đến canh ba!

Theo sau tiếng nói, Lưu Huy đi về phía cửa khom mình định vào trong khoang. Long Bình tuyệt vọng than thầm:

"Thế là hết! Lần này bị hắn phát hiện làm sao có được cơ hội thứ hai!" Nào ngờ, ngay lúc Lưu Huy đứng án ngay cửa định chui vào, bỗng nghe trên mặt hồ có tiếng kêu. Lưu Huy lập tức quay người lại hét lớn:

□ Kẻ nào?

□ Hương thân! Chúng tôi đi đánh cá. không may bị tắt đèn, đá lửa cũng ướt hết, nhờ hương thân cho mồi nhờ cây đèn Lưu Huy giọng không có chút nhân tính nói:

□ Đi! Đi! Đi! Xéo càng xa càng tốt!

□ Í, tên này sao vừa mở miệng đã mắng người! Lấy tình người với nhau ta đến xin lửa. cho hay không là quyền của ngươi, làm gì đuổi người như vậy?

Lưu Huy nghe khẩu khí dường như mấy tên ngư phủ này muốn kiếm chuyện, bất giác nổi giận, điểm chân tung người nhảy qua chiếc thuyền nhỏ.

Võ công của hắn được đích truyền từ Bách Hoa bà bà Đồng Sầu, có thể nói hắn đã học được tám chín thành võ công của Bách Hoa bà bà. chỉ còn thiếu hỏa hầu mà thôi, nào phải tầm thường.

Lưu Huy cứ ngỡ mấy tên ngư phủ này được mấy tăm hơi, chỉ cần cất một tay lên cũng đủ làm chúng mất vía mau mau cuốn xéo rồi. Nào ngờ thân hình còn đang lơ lửng chưa kịp đáp xuống, bỗng thấy một luồng kình phong cực mạnh cuốn thẳng tới.

"ùm " một tiếng Lưu Huy đã bị đánh rơi xuống hồ.

sự việc xảy ra làm kinh động đến người trên thuyền.

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu ló đầu xuất hiện, hét lớn:

□ Có việc gì đó?

Điêu Man công chúa lập tức đáp lời:

- Bà bà. Huy ca bị người đáng rơi xuống nước rồi!

Hừ! Các ngươi đánh ngươi đánh người rồi bỏ đi như vậy sao?

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nhìn thấy tiểu thuyền chèo như bay đã ra xa hơn mười trượng, một mặt dặn dò lo cứu người, một mặt dặn thuyền đuổi theo xem thử bọn này là nhân vật nào mà dám cả gan chọc giận Bách Hoa giáo chủ.

Thuyền nhỏ nhanh chóng được tháo dây thả xuống nước, Lưu Huy chỉ bị rơi xuống nước chứ chưa bị thương cũng đã được vớt lên. Đến lúc Bách Hoa bà bà chợt nhớ đến Long Bình, tức tốc chạy lên khoang trước, nhìn vào bên trong, trong phòng trống trơn nào thấy bóng dáng Long Bình?

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nộ khí bốc cao vạn trượng, bỗng nghe Điêu Man công chúa kêu lên:

- Bà bà! Nhìn kìa!

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu theo hướng chỉ tay của Điêu Man công chúa nhìn qua. Chỉ thấy trên mặt nước tối đen hiện ra một bóng người đang thi triển đạp thủy pháp, trên vai vác thêm một người mà vẫn đi nhanh như bay nháy mắt đã biến mất dạng trên mặt hồ.

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nhìn thấy kinh ngạc ngẩn người, thật lâu hét lớn:

- Còn chưa chịu đuổi theo, thiệt là tức chết đi thôi!

Nhưng mưa mới tạnh không bao lâu, mặt hồ hãy còn tối đen, biết đi đâu để tìm bóng dáng người ấy bây giờ? Thuyền lớn thuyền nhỏ nhất tề xuất động, truy đuổi đến lúc trời sáng, cũng không thấy một ai!

Trời vừa nhuốm hồng, phía bờ đông của Động Đình Hồ có hai chiếc thuyền nhỏ song song cập bến trước một cánh rừng thưa. Từ một chiếc thuyền đi ra một thanh niên vạm vỡ, chính là Tiểu Hải Tử. Trên lưng hắn cõng Long Bình đang mềm nhũn, sau lưng hắn là Cổ lão, hai người vội bước lên bờ chạy thẳng vào rừng.

Chiếc thuyền bên kia phóng ra hai người, một già một trẻ, lão già ưỡn chiếc bụng to quá cỡ, nhưng động tác lanh lẹ vô cùng. Chính là Đại Đồ Tiên với Tửu Hồ Lô. Thì ra đến cứu Long Bình chính là bọn họ.

Nguyên lúc Đại Đồ Tiên giả dạng ngư dân đến xin lửa quấy rối thì Tiểu Hải Tử từ phía khác đã trèo lên thuyền không gây tiếng động nhỏ, len lén ẵm Long Bình biến đi. Tiểu Hải Tử tuy không biết võ công nhưng có một bản lãnh thủy tính kinh nhân. Hắn sinh ra và lớn lên trên mặt hồ nước Động Đình Hồ, tay không có thể xuống hồ bắt cá. công phu dưới nước thật ngoài sức tưởng tưởng của con người, nên mới được gọi là Tiểu Hải Tử tức Đông Hải Long Vương Chi Tử.

Bốn người lên bờ lập tức chạy thẳng vào rừng. Qua khỏi vạt rừng thưa. đến một khoảng ruộng lúa. phía bên kia là một tiểu thôn trang, chừng hơn chục nóc nhà Lúc này trời mới rạng đông, xung quanh vắng vẻ không một bóng người, bốn người kẻ trước người sau xuyên qua vạt ruộng lúa. đến đứng trước của một ngôi nhà. cánh cửa lập tức mở ra. Tiểu Trúc cô nương nép mình nhường đường, rồi lập tức đóng cửa lại.

Trong cõi xa xăm Long Bình nghe tiếng nữ nhân khóc thê thiết, chứng tỏ nàng không nín nhịn được, nhưng cũng không dám khóc lớn, nên tiếng khóc tức nghẹn nghe thảm não vô cùng.

Long Bình từ từ tỉnh lại, phát giác ra mình đang nằm ngủ trên giường nệm êm ái, lưng mát lạnh nhưng đau đớn vẫn y nguyên, bên tai thì tiếng khóc tức tưởi không dứt. Quay đầu nhìn qua thấy Mặc Thanh đang ngồi đầu giường.

Chàng nhớ lại người cứu chàng là Tiểu Hải Tử, bởi Tiểu Hải Tử không để ý gì tới thương thế chàng nên đau quá không chịu nổi lại hôn mê thêm lần nữa. Giờ nhìn thấy Mặc Thanh, chàng nghĩ mình đang nằm mơ, nhưng thấy nàng khóc lóc thương tâm như vậy, từng tiếng nức nở của nàng như từng mũi kim đâm vào tim chàng, chẳng lẽ là ác mộng hay sao?

Long Bình không nén được cất tiếng hỏi:

— Thanh muội! Có phải muội đó không?

Hai mắt Mặc Thanh mọng đỏ, hoa dung tiều tụy nhưng vẫn không che giấu được nét diễm kiều, Long Bình chỉ cần nhìn thấy qua cũng biết nàng khóc đã lâu lắm rồi.

— Bình ca! Thương... thương thế của ca ca...

Mặc Thanh giọng run run, nói qua làn nước mắt, nhưng chỉ nói được mấy tiếng rồi không nói được nữa.

Long Bình cười nhẹ, ngược lại an ủi nàng:

— Một chút ngoại thương này có đáng gì đâu? Thoa thuốc mấy ngày là khỏi thôi.

Vừa nói vừa định chống tay miễn cưỡng ngồi dậy, nhưng vừa mới cử động mặt mày tái xanh, mồ hôi lạnh ướt trán, lập tức ngã trở xuống. Mặc Thanh khóc nói:

— Bình ca! Ca ca đừng gạt muội. Bách Linh Tán của Đại Đồ Tiên bá bá là linh dược chuyên trị ngoại thương mà cũng không công hiệu, máu chảy còn không cầm được nói gì đến trị thương! Đại Đồ Tiên bá bá còn nói máu của ca ca không giống máu thường, lão cũng đành thúc thủ vô sách!

Long Bình thất kinh, chàng đã có dự cảm từ trước, chắc là do máu của Cửu Đầu Quái Điểu trong máu chàng phác tác. Năm ấy chàng thấy Cửu Đầu Quái Điểu bị đứt đầu, máu chảy suốt không ngừng, giờ chàng bị máu chảy như vậy, chỉ sợ máu chàng hết thì mạng cũng tiêu.

Cuối cùng chàng nhớ đến "huyết hoàn" chế từ máu trong chiếc áo của chàng, lão hòa thượng cũng từng nói "huyết hoàn" có công hiệu cải tử hồi sinh, nếu còn có thể trị được ngoại thương cho chàng.

Tiếc thay lọ "huyết hoàn" giờ chắc đã rơi vào tay của Thanh Long Giáo chủ Thần Long Chư Thiên, giờ muốn lấy lại thật còn khó hơn lên trời. Long Bình thở dài nói:

— Ta nguyên cũng có thuốc tự trị thương...

Mặc Thanh vội cướp lời hỏi - Giờ thuốc đâu?

Long Bình lắc đầu cười khổ:

– Lúc hôn mê bị cởi quần áo treo lên cây, chắc là bị Thần Long Chư Thiên lấy đi rồi, nếu có thuốc ấy đảm bảo chưa đến một ngày thì có thể trị hết ngoại thương.

Mặc Thanh lập tức đứng dậy đi ra ngoài. Long Bình thất kinh kêu lớn:

– Thanh muội, muội đi đâu vậy?

Mặc Thanh vẫn không nhìn lại nói:

– Đại Đồ Tiên bá bá đang ngủ, để muội đi tìm người thương lượng tìm cách lấy lại thuốc cho ca ca!

– Ai nói ta đang ngủ?

Đại Đồ Tiên ứng tiếng bước vào phòng, Tửu Hồ Lô với Tiểu Hải Tử nối gót theo sau, có cả Tiểu Trúc với Cổ lão!

Long Bình nhìn thấy đã biết họ cứu chàng cội cất lời tạ Ơn từng người, Đại Đồ Tiên cắt ngang lời chàng nói:

– Không cần phải nói nhiều lời như vậy! Rốt cuộc thì thương thế của ngươi thế nào? Thuốc của ngươi là thuốc gì?

Long Bình đem việc chàng đã uống máu của Cửu Đầu Quái Điểu ra kể cho mọi người nghe, đồng thời nói Huyết Hoàn do lão hòa thượng lấy máu của Cửu Đầu Quái Điểu phối hợp với mấy vị linh dược luyện thành, nếu không có Huyết Hoàn này sợ vô phương trị lành ngoại thương.

Nghe Long Bình nói, Đại Đồ Tiên bất giác nhíu tít đôi lông mày bạc nói:

– Vậy thì khó rồi, ta cũng không chắc đánh thắng Thần Long Chư Thiên, trừ phi phải lấy trộm thì còn có chút hy vọng, có điều chỉ sợ giờ này hắn đã đi Mạc Phụ Sơn rồi.

Long Bình nghe nói đến việc ước hội ở Mạc Phụ Sơn vội hỏi rõ đầu đuôi việc này ra sao. Đại Đồ Tiên nhăn mũi nói:

– Ta nghe nói ngươi thông minh lắm, chỉ có vậy mà không nghĩ ra.

Thứ nhất là báo cho chúng biết ngươi và Mặc Thanh cô nương không bị thương, lại còn hẹn địa điểm với thời gian quyết đấu với chúng.

Thứ hai là để bọn chúng chú ý về hướng Mạc Phụ Sơn, bởi bọn chúng người nhiều lực mạnh, ngươi không thể nào thoát khỏi tai mắt chúng.

Thứ ba là chờ thương thế ngươi lành hẳn, kéo rốc đến Mạc Phụ Sơn quyết một trận tử chiến, sớm trừ hết bọn chúng cho thiên hạ thái bình, ấy cũng là việc tốt.

– Tiền bối nói bọn chúng, bọn chúng là còn ai nữa?

Đại Đồ Tiên cười:

– Ai? Thì âm Dương Song Thi chứ còn ai nữa?

Long Bình lạnh người nói:

- Tiền bối có chắc diệt được hết bọn chúng sao?

Yù chàng nói võ công của âm Dương Song Thi kinh hãi thế nhân, ai lại dám nói chắc diệt được chúng? Đại Đồ Tiên cười ha hả nói:

- Nhóc con, không nên tự ti như vậy, chỉ cần ngươi thi triển Thiên Hỏa Tứ Tuyệt đã có thể bình thủ với bất cứ tên nào trong bọn chúng, có điều còn phải nói cho ngươi biết, đây không phải là chủ ý của lão phu mà là của cửu sư đệ ta.

Sư đệ ta còn nói Thao Thiết đại sư huynh cũng đến nữa. có thêm hai người đó với ngươi là dư sức đối phó với ba tên đại maa đầu kia. số còn lại, hừ, lão phu cũng thấy ngứa tay ngứa chân lắm.

Long Bình nghe nói có Cái Bang Thao Thiết Đại Bang Chủ cũng đến lòng mừng khấp khởi nhưng cũng không khỏi lo lắng, bởi thương thế chàng trước mắt vô phương trị khỏi, làm sao quyết đấu với kẻ thù?

Long Bình chau mày nói:

- Bây giờ phải làm sao đây, thương thế của vãn bối...

- Phải rồi, Đại Đồ Tiên vỗ đùi nói, đại sư huynh ta vào lão Cửu chắc đã đi trước, giờ phải mau mau tìm cách thông báo cho hai người!

Lúc ấy đã thấy Tiểu Trúc bưng một bát cháo nóng bốc hơi nghi ngút đi vào, định đút cho Long Bình ăn, nhưng có Mặc Thanh ở đây đáng lý ra nàng phải tự động giành quyền hầu hạ Long Bình mới đúng.

Long Bình lướt mắt nhìn khắp phòng không thấy Mặc Thanh đau, bất giác thất kinh hỏi:

- Tiểu Trúc cô nương, Mặc cô nương đâu rồi?

Long Bình cát tiếng hỏi làm mọi người phác giác ra Mặc Thanh đa bỏ đi tự lúc nào, không ai hay, chỉ nghe Tiểu Trúc nói:

- Mặc tỷ tỷ đi lâu rồi, tỷ tỷ nói Long thiếu hiệp yên tâm, tịnh dưỡng mấy ngày, tỷ tỷ nhất định sẽ tìm cách lấy lại thuốc cho thiếu hiệp!

Long Bình với mọi người nghe nói không khỏi kinh hãi bởi Thần Long Chư Thiên đã muốn lấy mạng nàng từ lâu lắm rồi, giờ lại đi như vậy khác nào tự chui đầu vào lưới, thật nguy hiểm vô cùng.

Đại Đồ Tiên kêu lớn:

- Tiểu Tửu Quỷ, ngươi còn chờ gì nữa? Đuổi theo mau!

Mọi người hoa mắt một cái, Đại Đồ Tiên với Tửu Hồ Lô lập tức biến mất dạng. Long Bình thất kinh bất kể thương tích còn đau thấu xương chống tay ngồi dậy, nhưng đã mấy ngày nay vết thương hoành hành, lại không được ăn uống nên chân tay yếu vô lực, hai chân chấm đất còn chưa đứng vững đã té nhào.

Nhưng chàng vẫn cố nhịn đau gượng đứng dậy, Tiểu Hải Tử đứng gần bên vội giơ tay đỡ chàng ngồi xuống mép giường nói:

 Long đại ca nên cẩn thận kẻo vết thương nặng thêm, càng khó chữa!

Long Bình vừa lo sợ vừa nói:

 Việc này... việc này phải làm, sao đây? Sao nàng hồ đồ như vậy, nàng phải nghĩ đến... nghĩ đến...

Lại một ngày trôi qua. trong phòng đã lên đèn, Long Bình nằm nghiền hai mắt châm chăm nhìn ra cửa tựa như Mặc Thanh đột ngột trở về mà chàng không kịp đón vậy. Có điều không những Mặc Thanh không về mà cả Đại Đồ Tiên với Tửu Hồ Lô cũng bặt vô âm tín Bỗng Tiểu Trúc đột ngột chạy vào phòng kêu lớn:

 Không xong rồi, không xong rồi! Mụ... mụ Bách Hoa bà bà gì gì đó tìm đến đây rồi!

Long Bình thất kinh hồn vía. qua một ngày được ăn uống nghỉ ngơi công lực đã hồi phục chút ít, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng cử động được ít nhiều, còn nói đối địch với người thì thật còn kém xa. hơn nữa Bách Hoa bà bà Đồng Sầu là nhân vật nổi danh trong làng hắc đạo, dưới tay mụ trước nay chưa từng có ai sống sót thoát thân Chợt một tia sáng loé lên trong đầu Long Bình vội hỏi:

 Cô nương làm sao biết đó là Bách Hoa bà bà?

Tiểu Trúc đáp nhanh:

 Cái này do Tiểu Hải Tử nói, hắn đang còn ở coi chừng phía sau!

Long Bình nói:

 Phiền cô nương đỡ tại hạ ra xem thử.

Long Bình được Tiểu Trúc dìu ra cửa sau, thấy Tiểu Hải Tử đang cúi người ghé mắt qua khe cửa nhìn ra.

Long Bình cũng vịn vách nghé mắt nhìn thử. Quả nhiên trên đồng lúa có một mụ già tóc bạc đang chạy như bay về phía thôn trang, không phải Bách Hoa bà bà Đồng Sầu thì còn ai nữa?

Long Bình vội kéo áo Tiểu Hải Tử, ba người trở vào phòng trong. Khi ba người đã vào trong phòng, Long Bình vội hỏi:

 Cổ lão bá đâu?

Tiểu Trúc nhanh miệng trả lời:

 Gia gia lên trấn nghe ngóng tình hình!

Long Bình nói:

 Vậy hai người cũng mau mau đi đi! Ta sẽ có cách đối phó với mụ!

Tiểu Hải Tử nói:

 Không! Hay để ta cõng ngươi đi! Chỉ cần đến được bờ hồ là không có gì phải sợ mụ!

Long Bình cười khổ nói:

 Dưới nước thì mụ có thể không làm gì ngươi được, nhưng trên bờ thì ngươi thật kém mụ xa lắm, thôi hai người đi mau đi!

Hai người nào chịu bỏ đi trước, nhất định phải cùng chàng đào tẩu! Hai bên còn đang dùng dằng chưa dút bỗng nghe tiếng gõ cửa "cốc, cốc, cốc" thật gấp, cả ba người kinh hồn tán đởm, Tiểu Trúc thất kinh không đứng vững phải tựa vào vách, Tiểu Hải Tử đẩy Long Bình kêu chàng mau trốn đi.

Long Bình biết nếu Bách Hoa bà bà Đồng Sầu biết chàng trốn ở đây mà tìm tới thì dù có trốn cũng không thoát được, nên chàng nép mình sau cánh cửa lấy tay ra hiệu cho Tiểu Hải Tử mở cửa. Tiểu Hải Tử chưa kịp mở đã nghe ba tiếng gõ "cốc, cốc, cốc" dồn dập.

Tiểu Hải Tử vội ứng tiếng, bất dắc dĩ bậm gan mở cửa ra! Cửa mở, nào có phải là Bách Hoa bà bà Đồng Sầu mà chính là Cổ lão trên trấn nghe ngóng tình hình trở về Cổ lão lật đật bước vội vào nhà. tiện thể kéo của đóng lại, chỉ khi cài cửa xong vừa buông tay ra là lão đã té nhào xuống đất. Tiểu Hải Tử đứng yên nhanh tay đỡ lấy lão, hạ giọng hỏi nhỏ:

 Cổ bá bá! Cổ bá bá! Có chuyện gì vậy?

Cổ lão thở hổn hển nói:

 Ôi! Ta sắp đứng tim rồi! lúc nãy có một mụ già trông như Thiên Lôi hỏi ta...

Tiểu Hải Tử lật đật đỡ lão vào phòng trong, Long Bình cũng theo sau bước vào phòng hỏi:

 Cổ lão bá! Mụ... mụ hỏi bá bá...

Cổ lão gật đầu lia lịa nói:

 Lú c đó quả thật ta sợ mất vía. không biết sao lúc đó tự nhiên khí lực ở đâu tràn đến khiến ta nói gạt mụ thấy ở trên trấn có một thiếu niên bị thương, rồi mới đem dung mạo với tình hình thọ thương của ngươi diễn ta sơ sơ, mụ nghe xong hỏi rõ phương hướng rồi chạy đi như bay.

Nhưng từ xa còn vọng lại giọng nói mụ như ở âm ty vọng về nói nếu dám dối gạt mụ, mụ sẽ lấy đầu ta.

Thấy mụ đi đã mất tung, nhưng tiếng nói như ở sau lưng thật khiến người kinh hồn bạt vía. đã vậy gõ cửa cả buổi các ngươi còn không chịu mở...

Ba người nghe xong thảy đều mừng rỡ, Long Bình vội hỏi:

 Cổ lão bá! Có nghe được tin tức gì của Mặc Thanh công nương không?

Cổ lão lắc đầu rồi nói tiếp:

 Chỉ có nghe vị Tửu huynh đệ có lên trấn, lại kiếm chuyện chọc phá. bị người đuổi chạy rồi!

Long Bình chau đôi mày kiếm không nói gì, chầm chậm đi về giường nằm xuống. Ba người thấy

chàng không vui nên cũng lục tục kéo nhau ra ngoài nghỉ ngơi.

Long Bình thấy ba người đã đi ra. lập tức ngồi dậy xé áo băng kín lưng, sau đó khoác lên người chiếc trường bào, thu xếp đâu vào đó xong, tắt đèn, nhón gót nhè nhè theo cửa sau len lén đi ra.

Một cơn gió nhẹ lướt qua. Long Bình bất giác lạnh người, tiếp theo nhìn thấy một bóng người lướt qua như sao xẹt, chỉ thấy nhô lên xụp xuống đã biến mất dạng trên đồng lúa. Khinh công của người này quả thật đã đạt đến cảnh giới xuất quỷ nhập thần Lúc Long Bình chưa bị thương muốn đuổi theo cũng không phải chuyện dễ. Giờ khắc này càng thêm vô vọng...

Nhưng Long Bình cũng không muốn đuổi theo, bởi trong đầu chàng lúc này chỉ còn một mình Mặc Thanh, chàng lo sao bằng cách nhanh nhất tìm được nàng, ngăn không cho mạo hiểm tìm gặp Thần Long Chư Thiên lấy thuốc.

Sắc đêm trầm trầm, Long Bình đi trong cánh rừng cô tịch của đồng lúa. ánh trăng như bạc, trải dài không gian Long Bình nhìn vầng trăng sắp tròn, lẩm bẩm một mình:

□ Hôm nay chắc là đã mười ba rồi!

□ Đúng vậy! Trước sau tổng cộng chỉ còn mười ba ngày!

Một giọng già nua tiếp lời chàng. Long Bình thất kinh dừng lại hét lớn:

□ Các hạ cao nhân phương nào?

Tiếp đó chàng quay nhanh một vòng, lướt mắt nhìn bốn phía. trên đồng lúa trống không nào thấy bóng dáng ai!

□ Ha! Ha! Trừ phi ngươi mọc thêm đôi mắt sau lưng, nếu không nhất định không thể nhìn thấy ta!

Tiếng nói nghe rất rõ ràng, từng tiếng từng tiếng một lọt vào tai Long Bình, chứng tỏ cách xa chừng nửa trượng, vậy mà chàng xoay người nhanh như vậy cũng không cách nào nhìn thấy kẻ giấu mặt. Khinh công của đối phương quả thật kinh người. Long Bình không khỏi kinh hãi thầm.

Nhưng chàng cũng nhận ra kẻ đứng trong bóng tối nếu không phải là bằng hữu cũng quyết không thể là kẻ thù, nếu không thì hắn không hơi đâu đùa dai với chàng như vậy. Thế nên chàng yên tâm tiếp tục chậm bước, miệng cười nói:

□ Vậy ra các hạ không muốn tương kiến, tại hạ cũng không biết sao hơn, tạm biệt!

"Soạt, soạt, soạt,, Tiếng chân bước chậm rãi vang lên sau lưng chàng, cứ chàng bước một bước thì sau lưng vang lên một tiếng "soạt" như cố ý trêu ngươi.

Long Bình không nhịn được, động ngột quay đầu nhìn lại, chỉ nghe thấy tiếng gió thoảng qua mau như cơn lốc rồi thôi, không hề thấy bóng dáng người.

□ Ha! Ha! Ha! Rốt cuộc người cũng muốn nhìn mặt lão phu không phải sao? Tại sao không nói thẳng ra còn làm bộ làm tịch làm chi?

Long Bình ngạo khí ngất trời, nghĩ bụng:

"Trừ phi ngươi là quỷ, nếu là người ta không tin không thể nhìn thấy ngươi!" Rồi im lặng không nói gì hết tiếp tục cất bước, sau lưng tiếng bước chân "soạt, soạt" vẫn đều đều vang lên không dứt.

Long Bình sau khi được băng bó chặt, đi đứng tiện hơn nhiều, tuy không tránh khỏi cảm thấy đau đớn nhưng dù sao cũng còn khá hơn lúc trước. Đang đi như vậy, bất giác Long Bình "ì" lên một tiếng rồi dừng chân nhìn sang bên trái cách chừng hai, ba trượng như phát hiện thấy điều gì kỳ lạ vậy.

Nhưng chỉ trong khoảng thời gian cực ngắn chàng bất thần quay đầu ra sau, tiếp theo quay ngoắt người sang phía trái, lập tức thấy một bóng người lướt qua mắt, thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn, bình sinh chàng chỉ phục thân pháp của lão hòa thượng cùng khổ ở Hoàng Sơn. Giờ mới biết, nhân vật này có thân pháp nhanh nhẹn không kém, nhưng dù sao đi nữa coi như chàng cũng dã nhìn thấy đối phương.

Kẻ giấu mặt thấy Long Bình dụng kế để nhìn thấy lão nên lập tức dừng chân đứng lại. Trước mặt là một lão hóa tử mặt lấm lem, đầu tóc rối bời, quần áo tơi tả.

gương mặt xương kiên nghị. Long Bình thấy lão chịu hiện thân, đồng thời nhận ra là người của Cái Bang vội ôm quyền thi lễ nói:

– Thì ra là tiền bối Cái Bang, vãn bối Long Bình bái kiến!

Lão hóa tử cười híp mắt nói:

– Ngươi không nhận ra lão phu, nhưng lão phu biết ngươi!

Long Bình ngạc nhiên nói:

– Dường như vã bối chưa có duyên may được tương kiến, không biết tiền bối làm sao biết vãn bối!

Lão hóa tử cười nói:

– Năm ấy trên Thiên Đô Phong ta từng thấy ngươi trúng độc hôn mê, sắp sửa lọt vào tay bọn người Thanh Long Giáo...

Long Bình Oà một tiếng tỉnh ngộ, năm ấy chàng bị trúng độc chưởng hôn mê, nào còn biết trời đất gì. Lại nghe lão hóa tử nói tiếp:

– Người ta gọi lão phu là Cửu Thúc Công.

Long Bình lại Oà lên một tiếng nữa nói:

– Nghe nói Cửu Thúc Công với quý bang chủ Thao Thiết Đại Bang Chủ đã đi Mạc Phụ Sơn phó ước không biết sao giờ này vẫn còn ở đây?

Thì ra lão hóa tử này là Cửu Thúc Công, sư đệ của Cái Bang Thao Thiết Đại Bang Chủ. Cũng chính là người đến quấy rối bọn người Thanh Long Giáo hôm nọ để người khác thừa cơ cứu Long Bình với Mặc Thanh. Lại nghe lão nói:

– Tại sao? Lại còn tại sao nếu không phải vì ngươi, khẩu lệnh của Đại Đồ sư huynh lẽ ra cũng

đã truyền tới rồi, vậy mà giờ này vẫn chưa thấy bóng dáng ngươi, chẳng lẽ ngươi sợ hay sao?

Long Bình cười khổ nói:

□ Long Bình này từ thuở nhỏ đến giờ chưa từng biết đến tiếng sợ, nhưng có điều...

Cửu Thúc Công không vui nói:

□ Không sợ thì tất có điều kiêng ky phải không?

Long Bình nhíu mày nói:

□ Kiêng ky cũng không có, nhưng thương thế của vãn bối...

Cửu Thúc Công gật gù:

□ Ta cũng nhìn thấy thương thế của ngươi chưa hoàn toàn bình phục, ta lấy làm lạ. "Bách Linh Tán" của Đại Đồ sư huynh sao không lấy trị thương cho ngươi.

"Bách Linh Tán" của lão...

Long Bình lắc đầu ngắt lời lão:

□ Không ăn thua. bởi máu trong người của vãn bối khác với máu người thường!

Tiếp đó Long Bình nói rõ nguyên uỷ cho Cửu Thúc Công nghe. Lão nghe xong nhăn tít đôi mày bạc, suy nghĩ một lúc lão mới nói:

□ Như vậy phải làm sao?

Long Bình lại nói đến việc Huyết Hoàn có thể trị thương nhưng không may rơi vào tay Thần Long Chư Thiên.

Cửu Thúc Công lập tức giãn đôi mày ra cười hi hả nói:

□ Có vậy mà không chịu nói sớm, lão phu còn có biệt hiệu "Thần Thâu," để ta nghĩ thử coi... Thần Long Chư Thiên giờ này đã đến Dương Lâm, tốt nhất là phải đuổi theo hắn, trước khí hắn đến Mạc Phụ Sơn phải lấy cho được lọ Huyết Hoàn! Thế nào! Lão phu chịu khó một chút, ngươi lên lưng cho ta cõng đi!

Long Bình cảm thấy áy náy nói:

□ Tiền bối vì vãn bối cực khổ như vậy, vãn bối không yên lòng!

Cửu Thúc Công nhíu mày nói:

□ Thấy ngươi tuổi còn trẻ, tướng mạo coi cũng rộng rãi sao lại cổ hủ hơn ông già như vậy? Thôi đừng có mà cằn nhằn như con gái nữa. lên đây!

Dứt lời lão thò tay nhanh như chớp nắm lấy chàng như bạn cũ lâu ngày gặp lại. Tay Long Bình vừa chạm vào tay lão đã thấy một luồng kình đạo vô cùng hùng hậu đỡ hổng thân hình chàng lên, rồi cứ thế từ từ đáp lên lưng lão, êm như rơi trên nệm, không cảm thấy thương tích trên lưng bị chấn động chút nào. Cửu Thúc Công nói:

 Nghe nói ngươi đã học được Bách Hội Công ở Đại Đồ sư huynh phải không?

Long Bình ngạc nhiên:

 Bách Hội Công là công phu gì vậy?

Cửu Thúc Công phì cười nói:

 Ngươi đúng là ngốc tử Bách Hội Công chính là Phóng Tý Công chứ còn gì nữa mà hỏi. Công phu này có công năng giải huyệt, ngăn đau, trị thương, ngươi thử vận khí hành công nhiều lần coi thử, tuy không chắc có thể trị được quái thương của ngươi nhưng ít ra cũng làm vết thương giảm bớt đau đớn.

Long Bình nghe nói mừng rỡ, bỗng nghe bên tai gió rít ào ào thì ra Cửu Thúc Công đã giở khinh công chạy như bay mà chàng không thấy lão lấy hơi vận sức gì, quả thực khinh công lão đã đạt đến mức kỳ tuyệt.

Vào một buổi hoàng hôn mấy ngày sau, ánh tà dương lãng đãng, ráng đỏ đầy trời, Cửu Thúc Công cõng Long Bình rời xa Động Đình Hồ đến một tiểu trấn tên gọi Dương Lâm. Lúc còn ở bên ngoài trấn thành, Cửu Thúc Công đã đặt Long Bình xuống bảo chàng tự động đi vào thành cứ tìm khách điếm đặt phòng nghỉ trước.

Mấy ngày nay bất kể ngày đêm, cứ liên tục luyện Bách Hội Công, thương thế tuy không thể nói hoàn toàn khỏi hẳn nhưng cảm giác đau đớn cũng giảm nhiều nên công lực theo đó cũng khôi phục ít nhiều.

Vào đến thành nội, Long Bình tìm một khác điếm nhỏ, đặt một phòng nghỉ ngơi tắm rửa sau đó kêu một ít rượu thịt, dặn chúng phải mang hai chén hai đôi đũa. Chờ phổ ky chuẩn bị xong xuôi đi khỏi chàng khóa chặt cửa rồi mở cửa sổ chờ đợi.

Long Bình ngồi bên bàn chờ, dĩ nhiên là chờ Cửu Thúc Công trên đường đi, mỗi lần gặp khách điếm trú ngụ qua đêm, chàng với Cửu Thúc Công đều dùng cách này. Có điều lần này tình hình có hơi khác thường, Long Bình cảm thấy trong lòng bút rứt không Công phu chừng uống hết chung trà nhưng chàng có cảm giác như bằng hai bằng ba thời thần, trong lòng không sao yên tịnh được, cứ đứng lên ngồi xuống không biết bao nhiêu lần như đang ngồi trên Oả kiến lửa.

"Cốc, cốc,, Hai tiếng gõ cửa khiến Long Bình càng thêm cảm thấy hồi hộp, tim đập thình thịch, Long Bình mở cửa nhìn ra. ngầm vận công phòng bị, nhưng người go cửa lại là gã phổ ky trong khách điếm. Chỉ thấy gã cầm một gói giấy, đưa cho Long Bình nói:

 Có một vị cô nương đưa cho tiểu nhân, dặn đưa tận tay cho khách quan.

Long Bình cầm thấy nhẹ không, vội mở ra xem, bất giác thất kinh, hai đóa hoa hồng nhúng máu Long Bình lạnh người, đây chính là Câu Hồn Lệnh của Bách Hoa bà bà Đồng Sầu, bởi mụ tự thị võ công siêu việt nên lúc chuẩn bị giết người không sợ đối phương đào tẩu, cứ gởi hoa hồng nhúng máu, nếu không thì hình hoa hồng nhúng máu để uy hiếp tinh thần.

Đóa Huyết Hoa Hồng chính là Câu Hồn Lệnh của mụ, cứ đếm số mà tính, mỗi đóa một mạng người.

Long Bình chờ mãi không thấy Cửu Thúc Công đến, giờ liên tiếp nhận đến hai đóa hoa hồng

làm sao khiến chàng không kinh hãi cho được.

Mấy tháng trước ở ngoài Bạch Cốt Lâm chàng đã từng ra tay đấu bình thủ với mụ sau đó dưới Thi Huyệt Quỷ Lao ở Thủy Long Đàn luyện thành Thiên Lôi Chưởng, chàng tin tưởng có thể phân cao hạ với mụ. Nhưng khổ nỗi trước mắt chàng bị thương chưa hồi phục, chỉ cần một tay nhất lưu cao thủ thông thường chàng cũng khó lòng cầm cự chứng đừng nói đến bọn đại cao thủ trong làng hắc đạo như Bách Hoa giáo chủ.

"ộc, ộc, ộc,, Tiếng nốc rượu ngon lành vang lên sau lưng, Long Bình giật mình quay người nhìn qua. Cửu Thúc Công đã vào phòng tự bao giờ, đang ăn uống ngon lành.

Long Bình vội kêu lên:

 Cửu Thúc Công tiền bối...

Cửu Thúc Công nhấp thêm mấy hớp rượul chùi mép, đánh khà một tiếng, rồi "ủa " lên một tiếng nói:

 Ngươi đang cầm hai cái bông hồng hả? Chắc lại là hai bông hồng nhúng máu chứ gì?

Không thấy Cửu Thúc Công liếc mắt nhìn chàng, mà lão đã biết trên tay chàng cầm vật gì. Long Bình hơi ngẩn người một chút rồi bỗng nghĩ ra. với hạng dị nhân xuất quỷ nhập thần như lão thì có việc gì mà che mắt được lão. Vội bước lại gần nói:

 Không sai! Hai đóa Huyết Hoa Hồng, chắc là của mụ Bách Hoa bà bà Đồng Sầu đưa tới, có điều không biết mụ đến đây lúc nào?

Cửu Thúc Công cười cười, như tán dương chàng cũng nhận ra Câu Hồn Lệnh của Bách Hoa bà bà Đồng Sầu Lại nghe lão hỏi:

 Ngươi sợ không?

Long Bình nhăn mặt cười khổ:

 Vãn bối nhớ không lầm có lần vãn bối đã nói với tiền bối. Từ lúc lọt lòng đến giờ vãn bối chưa hề biết đến hai tiếng sợ hãi, chỉ giận một điều thắng thế của vãn bối...

Cửu Thúc Công nhăn mặt:

 Lại thương thế, thương thế, ngươi sợ gì mà không cử động mạnh coi, chắc cũng không đến nỗi tệ như ngươi tưởng tượng đâu!

Long Bình hơi ngạc nhiên nhưng cũng giơ tay đẩy thử một chưởng, trên lưng chàng lập tức đau như bị phải một nhát kiếm đau đến xanh mặt xanh mày, mồ hôi ướt trán. Cửu Thúc Công nhăn trán nói:

 Thương thế của ngươi thật quái lạ. cả Bách Hội Công cũng không chữa trị được.

Thì ra mấy ngày nay Long Bình vận Bách Hội Công cho vết thương bớt đau nhức, lão cứ ngỡ thương thế chàng hoàn toàn lành hẳn, nào ngờ chỉ bớt đau chút ít mà thôi, còn nói hoàn toàn bình phục thì còn kém xa lắm. Cửu Thúc Công an ủi chàng:

- Nhưng ngươi yên tâm đi, lúc nãy ta có thấy Bách Hoa Yêu Bà với giáo chúng của Thanh Long Giáo chứng tỏ Thanh Long Giáo chủ Thần Long Chư Thiên còn chưa tiến vào Mạc Phụ Sơn, để khuya khuya một chút ta dắt ngươi đi thám thính.

Hai người ăn uống xong đã nghe tiếng trống canh hai, Cửu Thúc Công tắt đèn cõng Long Bình theo đường cửa sổ phóng ra ngoài, chân vừa chạm đất lão điểm nhẹ tung người lên mái nhà vượt đi. Bỗng có một bóng người lướt đi trong bóng đêm nhanh như sao xẹt. Long Bình nhanh mắt nhận ra đó chính là Bách Hoa bà bà Đồng Sầu vội thông báo cho Cửu Thúc Công biết. Cửu Thúc Công tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi lại:

- Ngươi không nhìn lầm mụ với người khác chứ?

Long Bình nói:

- Không thể nhìn lầm được, bởi vãn bối nhìn thấy bông hồng trên vai mụ.

Cửu Thúc Công một đời khổ luyện, công lực phi phàm, tự cho rằng mục lực không thể kém hơn Long Bình, nên cũng không tin lắm. Chừng nghe nói Long Bình nhìn thấy món binh khí đặc dị có một không hai trên giang hồ của mụ thì không còn nghi ngờ gì nữa.

lập tức giở khinh công đuổi theo.

Lúc này là trung tuần tháng giêng, trăng sáng như gương soi treo lơ lửng trên trời cao, tỏa ánh sáng xuống mắt đất sáng như ban ngày, công phu chừng uống cạn tuần trà. Cửu Thúc Công đã cõng Long Bình chạy ra khỏi trấn.

Nhưng đến đây thì Bách Hoa bà bà Đồng Sầu đã biến mất, không thấy bóng dáng một ai. Cửu Thúc Công đến đây chậm bước lại quay nhìn bốn phía.

Long Bình lập tức chỉ về phía bờ sông bên trái hai người nói:

- Tiền bối, mụ dọc theo bờ sông đi lên thượng nguồn.

Cửu Thúc Công ngẩn người nói:

- Tiểu tử, ngươi không nói giỡn chứ?

Long Bình nghiêm giọng nói:

- Đang lúc sắp lâm đại địch lại chuẩn bị lấy thuốc trị thương cho vãn bối, lẽ nào lại còn lòng dạ nói chơi?

Cửu Thúc Công nói:

- Thật kỳ quái, người của Thanh Long Giáo cũng ở trên sông, mụ yêu quái tới đó làm chi?

Lão miệng nói nhưng chân vẫn bước gấp. Đi một khoảng ước chừng chưa tới mười dặm, phía xa xa bên bờ sông có một cánh rừng, trong trừng thấp thoáng ẩn hiện mái ngói đỏ, đượm rêu phong, thì ra là một ngôi cổ tự Sau khi đi vào rừng, Cửu Thúc Công chọn một cây cổ thụ cành lá xúm xuê đặt Long Bình ngồi xuống xong xuôi rồi nói:

- Ngươi ở đây chờ một chút, để ta đi coi bọn yêu tà này làm trò quỷ gì trong đó.

Long Bình biết đi lần này là mạo hiểm nên nhìn theo dáng lão khuất trong rừng mà lòng không hỏi hồi hộp. Gió lạnh lướt qua. lá rừng xào xạc, càng làm cho không khí tĩnh lặng của rừng khuya thêm phần khẩn trương chết chóc.

ước chừng nửa thời thần trôi qua. chưa nghe động tĩnh gì trong ngôi cổ tự Cửu Thúc Công cũng bặt tăm hơi, Long Bình lòng như ứa đốt, càng lúc càng đứng ngồi không yên. Đang lúc định tuột xuống đất, bỗng thấy trong cổ tự ánh sánh chói lòa. tiế " p theo sao là tiếng chân rộn rịp, tiếng la hét inh ỏi.

Long Bình giật mình thu mình ngồi yên, phóng mắt nhìn ra. lập tức thấy mấy bóng người từ trong ngôi cổ tự túa ra. Trong rừng đêm, ánh sáng lờ mờ, nhưng nhờ Long Bình có đôi mắt đặt biệt tinh tường nên vừa nhìn qua là đã nhận ra đầu tiên là Cửu Thúc Công, tiếp theo sau là một người mặt đồ xám với Bách Hoa bà bà Đồng Sầu đang đuổi gấp.

Cửu Thúc Công tựa như không dám đối địch với hai người cứ nhảy đằng đông đằng tây, chạy loạn trong rừng, lại tựa như muốn giỡn mặt với đối phương. Long Bình càng lo lắng tợn, hận mình không đủ sức trợ lực, coi tình hình chắc Huyết Hoàn chưa lấy được, vậy ra chuyến này thật mạo hiểm vô ích.

Đang lúc Long Bình lo lắng không yên, bỗng trong chùa lại nổi lên tiếng quát tháo, Long Bình quay đầu nhìn lại, thấy từ trong chùa có một vật đen to bằng nắm tay nhảy ra. Vật này tuy nhỏ nhưng linh hoạt vô cùng, nhảy một cái ra xa hơn nửa trượng, chẳng mấy chốc đã cách xa chùa hơn mười trượng. Phía sau là một đám cao thủ Thanh Long Giáo như Huyết Sát Lý Động, Độc Sát Triệu Ngũ rồi Thủy Thần Cao Mãnh có cả âm Dương Phán Tề Phi đuổi theo rất gấp.

Thấy bốn người cứ đuổi theo vệt đen càng lúc càng ra xa nhưng không thấy ai ra tay ngăn cả. cứ đuổi theo riết Long Bình thấy lạ. bởi khoảng cách quá xa không nhìn rõ bóng đen nhỏ xíu đó là vật gì, chỉ thấy lúc phóng lên thụp xuống trong sắc đen có ánh huyết sắc.

Không biết quỷ thần xui khiến thế nào, vật đen ấy cứ băng băng hướng về phía Long Bình nhảy lại. Đến lúc còn cách chàng khoảng gần chục trượng Long Bình mới nhận ra vật ấy chính là con rắn đen tuyền nhỏ xíu như chiếc đũa.

Tiểu hắc xà quấn một chiếc bình ngọc nhỏ ngẩn cao cái đầu hình tam giác nhỏ xíu, lập lò chiếc lưỡi đỏ hỏn, chiếc đuôi cứ mỗi lần chạm đất như chiếc lò xo bắn ngược lên, nhảy nhót lanh lẹ vô cùng.

Long Bình thấy tiểu hắc xà cứ nhắm hướng chàng ẩn nấp nhảy tới đã chừng hơi kinh ngạc, chừng nhận ra chiếc bình ngọc cuộn trong người hắn chính là lọ Huyết Hoàn của chàng, trong lòng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ. Thật là nằm mơ cũng không thể ngờ được, tiểu hắc xà này lại có thể cướp được vật trong tay Thanh Long Giáo, thật là chuyện hy hữu trong thế gian Thoáng chốc Long Bình đã nghĩ ra. vật này có thể là một loại linh xà do Cửu Thúc Công nuôi dưỡng rồi dùng nó để lấy trộm đồ. Thật là chuyện khó tin, nhưng cũng không trách được lão có biệt hiệu Thần Thâu.

Đang lúc Long Bình vừa kinh hãi vừa mừng rỡ ngồi ngẩn người ra. bỗng nghe âm Dương Phán Tề Phi nói:

 Triệu Ngũ, con tiểu hắc xà này coi bộ khó lòng thu phục hay là giết quách cho rồi, nếu không

lỡ có gì sơ xuất, giáo chủ trách phạt, làm sao mà gánh cho nổi.

Độc Sát Triệu Ngũ vội xua tay nói:

 Không! Không! Tề huynh! Năm ấy ta thấy hắn trên Thiên Phong Đô dám bò trên tuyết đã biết là loại linh xà hiếm có, nếu thu phục được hắn ta. đối với Triệu Ngũ ta ích lợi thật không nhỏ, ba vị cố công thanh toàn cho ta. sau này nhất định thiếc tiệc tạ lễ.

âm Dương Phán Tề Phi cười lạnh nói:

 Linh xà! Chỉ cần ngươi bắt được thì sống chết nào có quan hệ gì, chỉ sợ bắt không được, linh xà không có, vật bị người lấy đi, chừng đó ngươi phải làm sao?

Chưa dút lời lão hươ thiết quài nhằm thẳng tiểu hắc xà giáng xuống! Độc Sát Triệu Ngũ thất kinh, nhưng muốn ngăn cũng không được nữa. chỉ thầm nguyện sao cho linh xà tránh được thiết quài của lão.

"Bốp" một tiếng. Thiết quài của âm Dương Phán Tề Phi giáng một đòn chí mạng rõ ràng đã giáng ngay đầu tiểu hắc xà. nhưng khi giở thiết quài lên nào thấy bóng dáng của tiểu hắc xà. bốn người đều há hốc miệng ngẩn người ra nhìn.

âm Dương Phán Tề Phi còn đang ngẩn ra chưa kịp định thần, đã thấy kình phong nhanh như điện nhằm mặt kích tới, lão chưa kịp nhận ra đó là vật gì, vội hươ gậy đánh ra một thế. Lần này lão đã chậm tay, chiêu thức chưa sử hết đã nghe mùi tanh hôi nồng nặc xông vào mũi, đầu óc bỗng thấy như say rượul chao đảo quay cuồng, lão thất kinh hồn vía. còn tâm trí đâu mà công địch, lập tức tung người lùi xa hơn trượng.

Mọi ngoi nhìn lại kẻ tấn công âm Dương Phán Tề Phi chính là tiểu hắc xà. nó tháo chạy cũng như nhảy lên tấn công địch thủ cũng đều nhanh nhẹn lạ thường.

Độc Sát Triệu Ngũ thấy tiểu hắc xà thoát nạn vội kêu lớn:

 Tề huynh! Tề huynh! Xin nể tình đồng đạo mà thanh toàn cho Triệu Ngũ ta!

Dứt lời chụm môi huýt sáo nho nhỏ, tiểu hắc xà đang nhảy nhót như điên, nhưng nghe tiếng huýt sáo đột nhiên dừng lại ngẩn cao chiếc đầu nhọn hoắc, nhấp nháy đôi mắt xanh lè nhìn Độc Sát Triệu Ngũ.

Độc Sát Triệu Ngũ mừng rỡ không sao tả xiết, lập tức ngồi xổm xuống miệng vẫn không ngừng huýt sáo, tiểu hắc xà theo tiếng sáo từ từ bò đến gần. Đến đây Độc Sát Triệu Ngũ càng như nở hoa trong lòng, tưởng chắc chắc đã thu phục được tiểu hắc xà. Nào ngờ lúc còn cách lão không đầy ba thước tiểu hắc xà điểm đuôi xuống đất, toàn thân như mũi tên bật khỏi ná.

nhanh như điện phóng thẳng vào mặt Độc Sát Triệu Ngũ.

Độc Sát Triệu Ngũ mừng quá nên đầu óc mê muội, nào ngờ tiểu hắc xà còn có độc nhiều như vậy, suýt bị cắn trúng, thất kinh ngã ngửa ra sau, nằm dài nơi đất.

Nhưng tiểu hắc xà cũng còn bị gạt phăng ra xa hơn trượng, nhảy tiếp mấy cái đã đến dưới đại thụ chỗ Long Bình ẩn thân. Long Bình lúc này vừa sợ vừa lo lắng.

Chàng kinh sợ bị bốn tay cao thủ của Thanh Long Giáo phát hiện, nếu bị chúng phát hiện thì

chỉ còn có con đường chết, chàng lại vừa lo lắng, nhìn thấy lọ Huyết Hoàn đã ở gần trong gang tấc, nhưng không biết cách gì lấy được.

Lúc này Độc Sát Triệu Ngũ biết tiểu hắc xà không phải loại dễ dàng thu phục như lão tưởng, đành tiếc rẻ nói:

 Thôi đành vậy! Bất kể là sống hay chết, dù sao cũng còn hay hơn là không có!

Lập tức rút kiếm cầm tay, dành bước đến bên tiểu hắc xà trước, bọn ba người còn lại cũng rút binh khí cầm tay, chuẩn bị bao vây tiểu hắc xà. Tiểu hắc xà tuy là linh vật, nhưng dù sao cũng là loại xà trùng, năng lực có hạn, lại thêm phải cuộn thêm một bình ngọc, làm sao thoát khỏi vòng vây của bốn đại cao thủ Thanh Long Giáo. Nháy mắt đã liên tiếp lâm nguy mấy lần, suýt tán mạng dưới binh khí của mấy tay cao thủ Cuối cùng để tránh một thiết quài trượng của âm Dương Phán Tề Phi, nó đành phải bỏ bình ngọc thoát thân Long Bình thấy tình hình như vậy lại càng hoảng kinh, nhìn quanh bốn phía không thấy bóng dáng của Cửu Thúc Công đâu, cả Bách Hoa bà bà Đồng Sầu với lão áo xám cũng mất dạng.

Thấy tiểu hắc xà sắp bị đập chết đến nơi, cấp thời sinh trí, hú lên một tiếng như long ngâm, chấn động cả khu rừng khuya. lá cây chấn động như gặp gió, liền đó tung người nhẹ như chiếc lá đáp xuống đất.

Huyết Hoàn kỳ dược

Long Bình hú lên một tiếng như tiếng long ngâm, tung người đáp xuống đương trường nhẹ như chiếc lá rơi. Bọn Huyết Sát Lý Động bốn người nghe tiếng hú kinh tâm động phách, không hẹn mà nên, bốn người cùng lúc thối lui ra sau mấy bước.

Đã lâu không gặp, bọn cao thủ Thanh Long Giáo cứ ngỡ chàng thương thế đã lành, ai dám nghĩ chàng dám mạo hiểm hiện thân, cả bốn ngưng thần giới bị sợ bị Long Bình bất ngờ ra tay.

Còn Long Bình? Chàng nào dám.

Chỉ thấy chàng cúi nhặt bình ngọc đuối đất, cười lành lạnh xong bất ngờ mở nắp bình đổ mấy hoàn vào miệng, cất ngọc bình vào ngực áo. Thấy Long Bình có cử chỉ lạ lùng bọn Huyết Sát Lý Động trố mắt nhìn nghi hoặc.

Huyết Sát Lý Động và âm Dương Phán Tề Phi đưa mắt nhìn nhau khẽ gật đầu, âm Dương Phán Tề Phi bất thần hươ quài trượng kích vào lưng Long Bình.

Long Bình tuy bị trọng thương lâu ngày, công lực giảm sút nhưng tai mắt vẫn tinh tường như trước, nghe tiếng gió rít sau lưng. Lập tức bước xéo một bước, quay người ra sau giơ chưởng đẩy ra. Tuy chàng cố nén đau, giả như đã hoàn toàn bình phục, nhưng làm sao giấu được kẻ lão luyện giang hồ như Huyết Sát Lý Động, lão nhìn qua đã phát hiện thân thủ chàng kém linh hoạt hơn trước. Huyết Sát Lý Động hét lớn:

 Súc sinh! Thì ra thương thế của ngươi còn chưa lành, hừ, ngày hôm nay ngươi chết chẳng toàn thây!

Dứt lời múa tít trường kiếm công tới.

Thủy Thần Cao Mãnh đứng bên cạnh cũng không chậm trễ, chớp động đôi hộ thủ song câu, kết hợp với âm Dương Phán Tề Phi ba mặt giáp công Long Bình.

Thoáng chốc Long Bình đã lâm hiểm địa. miễn cưỡng tránh được mấy chiêu nhưng làm sao có thể thoát khỏi vòng vây của bọn cao thủ Thanh Long Giáo.

Chỉ trong nháy mắt thân thủ đã chậm chạp, nguy hiểm chập trùng, coi tình hình chàng khó lòng bảo toàn tính mạng. Đang lúc sinh tử đáo đầu như thế ngàn cân treo sợi tóc, bỗng nghe Độc Sát Triệu Ngũ hét lên một tiếng thê thảm làm bọn Huyết Sát Lý Động ba người kinh hãi thất thần.

Cả ba quay đầu nhìn lại, thấy Độc Sát Triệu Ngũ đứng cách đó gần trượng, trên cổ đeo tòng teng tiểu hắc xà. thì ra lão vẫn còn tham lam, chưa bỏ tâm thu phục tiểu hắc xà. Mặt nguyên màu xanh giờ trở thành tái nhợt, hai mắt trợn ngược chỉ nhì thấy tròng trắng, toàn thân co giật từng cơn giống như lên cơn sốt rét.

Bọn Huyết Sát Lý Động ba người nhìn thấy kinh hãi, vội bỏ Long Bình nhào lại cứu Độc Sát Triệu Ngũ, nhưng ba người chưa chạy đến nơi, Độc Sát Triệu Ngũ đã lăn ra đất, chân tay co giật mấy cái rồi nằm ra bất động.

Hắn hiệu xưng là Độc Sát không ngờ kết quả lại chết vì độc, đúng là quả báo nhãn tiền, dụng độc giết người rồi chết vì độc, chẳng qua luật trời là vậy.

Tiểu hắc xà chờ Độc Sát Triệu Ngũ hết cử động mới chịu buông ra rơi xuống đất. Huyết Sát Lý Động lập tức múa kiếm truy sát, quyết báo thù cho Độc Sát Triệu Ngũ. Bỗng nghe âm Dương Phán Tề Phi kêu lớn:

 Lý hộ pháp, tên tiểu tử chạy rồi!

Thì ra nhân lúc ba người đang ngẩn ra vì tiếng thét của Độc Sát Triệu Ngũ, chàng đã phóng người đào tẩu, lúc này đang chạy loanh quanh giữa rừng cây tránh thế công kích của âm Dương Phán Tề Phi với Thủy Thần Cao Mãnh.

Huyết Sát Lý Động thấy tình hình tốt nhất nên truy sát Long Bình rồi mọi chuyện sẽ tính sau, thế là bỏ tiểu hắc xà hợp lực truy đuổi Long Bình. Có điều Long Bình lúc này đã khác xa Long Bình lúc nãy, điểm nhẹ thân hình đã ra xa hơn trượng, tựa như trong nháy mắt đó sau khi uống xong huyết hoàn đã thấy kiến hiệu ngay, thương thế như đã bình phục.

Nguyên sau khi uống huyết hoàn, thương thế tuy không thể nói hoàn toàn bình phục, nhưng công lực đã phục hồi, ngoài đôi tay chưa cử động được như xưa. đôi chân đã hội tụ công lực giở khinh công chạy nhanh như gió.

Tình thế thay đổi Long Bình yên lòng, giờ này không còn sợ gì bọn cao thủ của Thanh Long Giáo nữa. nên cũng không cần thiết gấp rút đào tẩu, chàng còn chờ Cửu Thúc Công trở lại.

Nhưng cuối cùng thì ba lão ma đầu cũng không phải là phường giá áo túi cơm, thấy Long Bình bộ pháp nhanh nhẹn dị thường nhưng thủy chung vẫn không dám xuất thủ nghênh địch, chừng như thương thế chưa hoàn toàn bình phục.

Thế là cả ba lão cùng hét lớn thị Oai rồi giở hết công phu toàn lực truy kích, bởi nếu không nhân lúc chàng còn chưa bình phục trừ khử diệt hậu hoạn, về sau chỉ sợ không có chỗ dung thân.

Công phu ước chừng bữa cơm, cuối cùng Long Bình cũng bị dồn vào ngõ bí, ba người bao vây ba mặt, chàng ở giữa còn trốn đi đâu được nữa. Đến nước này nếu Long Bình còn chưa chịu xuất thủ sợ khó lòng đột phá trùng vây, chàng vội bẻ một nhánh cây, tuốt hết nhánh nhỏ làm kiếm nghênh địch.

Chàng biết rõ trong ba người chỉ có Thủy Thần Cao Mãnh võ công kém nhất nến nhất định sẽ phá vòng vây ngay điểm yếu nhất này. Chàng dụng phép dương đông kích tây, trước tiến công Huyết Sát Lý Động, thế làm lão vội xuấ" i chiêu hóa giải, sau đó nhanh như chớp xông về phía Thủy Thần Cao Mãnh. Bị bất ngờ, Thủy Thần Cao Mãnh tuy có hơi kinh hãi, nhưng nào chịu thối lui, đôi hộ thủ song câu nhanh như chớp vừa đúng lúc đón cành cây khóa chặt.

Thủy Thần Cao Mãnh trời sinh thần lực hơn người, Long Bình chiếc roi trong tay bị khóa chặt, nhất thời cảm thấy cổ tay đau nhói thất kinh buông tay lui luôn hai bước. Đồng thời chàng cũng nhận thấy tuy cổ tay đau nhức nhưng trên lưng không có cảm giác đau chút nào, đưa tay sờ thử trên lưng, các vết thương hoàn toàn không còn cảm thấy đau nhức nữa. Long Bình không thể ngờ đực huyết hoàn lại có công hiệu thần kỳ như vậy, dùng thuốc chưa đến nửa thời thần, thương thế dường như đã hoàn toàn bình phục. Long Bình trong lòng như hoa xuân nộ khai, hú

lên một tiếng dài như long ngân.

Tiếng hú chưa dút lời đã hồi thủ kích ra một chiêu Vô Hình Chưởng, làm âm Dương Phán Tề Phi vừa công tới bị chấn động thối lui liên tiếp bảy, tám bước.

Bỗng nghe tiếng áo quần lộng gió phần phật, hai bóng người như ma muội rơi xuống đương trường nhẹ như lá rơi, chính là lão nhân áo xám với Bách Hoa bà bà Đồng Sầu. Thấy hai người đột nhiên trở lại mà không thấy bóng dáng Cửu Thúc Công đâu, Long Bình bất giác kinh hãi, mày kiếm dựng ngược quát hỏi:

□ Hai người đã làm gì Cửu Thúc Công rồi?

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu mỉm cười khinh mạn:

□ Làm gì rồi, thân ngươi giờ còn chưa biết sống chết là còn la hỏi đến người khác.

Mụ dút lời múa chưởng nhắm ngực Long Bình công tới Long Bình nghe lời lẽ ngạo mạn của Bách Hoa bà bà Đồng Sầu bất giác nộ khí xung thiên, bất kể thương thế mới lành, chưa biết có địch nổi Bách Hoa bà bà Đồng Sầu hay không. Một chiêu Thiên Lôi Chưởng mang theo kình phong rợn người, đối chưởng với Bách Hoa bà bà Đồng Sầu.

"Bùng" một tiếng nổ long trời lở đất như sấm sét, cuồng phong dậy bốn phía. đá bay cát chạy. Long Bình cảm thấy nóng nơi ngực, thối lui luôn ba bước mới đứng vững được.

Còn Bách Hoa bà bà Đồng Sầu? Mụ không những không thối lui mà còn xấn tới, thiết chỉ nhanh như chớp điểm tới.

Long Bình bị thất thế một chiêu, lập tức lâm hiểm địa. bất thần thấy chỉ ảnh như "Vạn Phong hí nhụy", mười mấy đại huyệt trước ngực đã bị chỉ phong áp đảo Khoảng cách quá gần lại không kịp phòng bị, muốn tránh cũng không kịp nữa. đành nhắm mắt chờ chết.

Bỗng cảm thấy chương môn huyệt tê tái, thì ra bỏ mấy tử huyệt, chỉ điểm vào nhuyễn ma huyệt mà thôi, Long Bình lập tức cảm thấy toàn thân thiếu lực, hai chân mềm nhũn ngã ập xuống đất, nhưng vẫn còn tri giác Lại nghe Bách Hoa bà bà Đồng Sầu đắc ý cười ha hả:

□ Ta cứ ngỡ ngươi có bản lãnh kinh người, nào ngờ cũng chỉ có bấy nhiêu thôi!

Tiếp đó mụ quay sang lão nhân áo xám:

□ Chư giáo chủ! Giờ tại hạ có thể mang hắn đi, bảo đảm nội tam nhật sẽ hoàn trả lại...

Lão nhân ám xám Thần Long Chư Thiên cười nhạt:

□ Đồng giáo chủ! Lúc nãy các hạ muốn lấy vật gì của hắn sao còn chưa nói rõ, giờ nói rõ rồi đi còn chưa muộn!

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nhíu mày nói:

□ Ta đã nói rồi, chẳng qua muốn mượn hắn làm nhân chứng đối chất ba mặt một lời...

Đôi mắt gian giảo của Thần Long Chư Thiên đảo liên hồi sau mảnh vải che mặt, cười lạnh nói:

□ Đồng giáo chủ! Người coi Chư mỗ là trẻ lên ba sao? Ha! Ha! Ha!... Ta nghĩ chắc không đơn

giản chỉ nhờ hắn làm nhân chứng đối chất mà thôi...

Dứt lời lão lấy trong ngực áo ra một túi vải đen nhỏ, cầm trong tay hươ qua hươ lại, lập tức nghe tiếng kim khí chạm nhau nghe lanh canh! Lanh canh!

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu cảm thấy nóng mặt, đứng ngẩn ngơ xuất thần nhìn túi vải đen.

Thần Long Chư Thiên lại cất giọng cười âm hiểm nói:

 Có điều "quân tử hữu thánh nhân chi mỹ." Ha. ha!

Nhưng đối với Chư mỗ vô dụng chi bằng tặng Đồng giáo chủ các hạ. nếu không lại bị chê cười là hẹp lượng!

Dứt lời lão vung tay, túi vải đen như ánh chớp bay về phía Bách Hoa bà bà Đồng Sầu. Bách Hoa bà bà Đồng Sầu giơ chưởng hứng lấy, trước triệt tiêu kình đạo, sau đó nhẹ nhàng vẫy tay, túi vải đen đã nằm gọn trong tay mụ, mụ vội vàng dốc ngược đáy túi trút ra hai đỉnh bạc.

Quả nhiên hai đĩnh bạc ấy giống y như lúc trước mụ đã từng thấy một lần ở ngoài Bạch Cốt Lâm, vội mừng rỡ đa tạ Thần Long Chư Thiên. Bỗng nghe lão cười nhẹ nói:

 Các hạ hãy khoan đắc ý vội, xem cho kỹ rồi mừng cũng chưa muộn bởi vì...

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nghe nói thất kinh, không đợi nói hết câu, lập tức cầm hai đỉnh bạc trong lòng bàn tay vận lực bóp mạnh, hai đỉnh bạc lập tức nát bấy giống y như hai đỉnh bạc thông thường, nào phải là dị bảo võ lâm.

Bị mắc hợm đối phương bất giác nộ khí cao vạn trượng, trừng mắt nhìn Thần Long Chư Thiên, nhưng mụ cũng hơi ngán võ công của Thần Long Chư Thiên cao thâm quỷ thần mặc trắc, mụ không dám mạo hiểm.

Thần Long Chư Thiên thản nhiên nói:

 Đồng giáo chủ! Các hạ đừng tưởng ta có ý hý lộng gạt người, kỳ thực chính ta cũng bị con xú nha đầu ấy lừa gạt.

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu bán tín bán nghi:

 Chư giáo chủ, người các hạ nói tới có phải là lệnh thiên kim Chư Mặc Thanh cô nương?

Thần Long Chư Thiên trợn mắt, tinh quang rợn người, nghiến răng trèo trẹo nói:

 Ta không muốn nhắc đến con nha đầu đó nữa!

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nói:

 Muốn nhắc tới hay không đó là việc của các hạ.

tên tiểu tử này do ta chế ngự, giờ hãy để ta xử trí gã trước!

Dứt lời mụ quay người đi về phía Long Bình đang nằm. Thần Long Chư Thiên lạng người một cái nhanh như chớp đã đứng chắn lối đi của Bách Hoa bà bà Đồng Sầu, trợn mắt nhìn mụ quát lớn:

- Đồng giáo chủ, ngươi giám đối địch với Chư mỗ sao?

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu giơ tay lấy đóa Huyết Hoa Hồng trên vai xuống, cầm nơi tay thủ thế, xong cất giọng lạnh như băng nói:

- Họ Đồng này không cần ai sợ nhưng quyết không để người bắt nạt!

Khẩu khí ngang ngược, không khí đương trường bỗng chốc trở nên khẩn trương. Đang lúc song phương căng thẳng như dây đàn chỉ chực bộc phát bỗng nghe một giọng cười quái dị cất lên chấn động không gian yên tĩnh, hai bóng người như ma ảnh xuất hiện giữa đấu trường, không ai khác hơn là hai lão quái vật âm Dương Song Thi.

Song Thi xuất hiện đương trường khiến mọi người thảy đều thất sắc, chưa biết xử trí ra sao. Bỗng nghe âm Thi Diêm Bà cất giọng như quỷ sứ nói:

- Các ngươi tranh giành nhau làm gì! Thôi thì để ta mang hắn đi! Ngày mai cứ đến Mạc Phụ Sơn, tứ chi gã ta thưởng cho Bách Hoa Đồng giáo chủ, đầu thân ta giành cho Thanh Long Giáo! Thế nào? Các vị chắc không phản đối? Đêm nay âm Dương Song Thi còn cần gã có chút việc riêng!

Dứt lời bước đường hoàng đi về phía Long Bình như chỗ không người. Thần Long Chư Thiên vẫy tay một cái, trong tay lão có thêm một chiếc nhuyễn tiên đen nhánh, múa lên chỉ thấy ánh đen lấp lánh, kình đạo xé gió rít lên rợn người, thinh không kích tới chắn đường tiến của âm Thi Diêm Bà.

Lão hừ nhẹ một tiếng nói:

- Lão xú phụ này lời hứa hôm trước ở Động Đình Hồ ngươi quên rồi sao?

âm Thi Diêm Bà chau mày nói:

- Đâu có! Lúc nãy ngươi không nghe ta nói ngày mai chia phần cho ngươi ở Mạc Phụ Sơn sao? Tránh ra! Tránh ra!

Mụ vừa nói vừa phẩy ta như xua đuổi mọi người để nhường đường cho mụ vậy. Thần Long Chư Thiên cười lạnh bất phục. Nhưng giọng cười của lão chưa dút bỗng thấy thinh không chụp xuống vô vàn vật đen nhỏ như hạt cát.

Trong rừng thiếu ánh sáng hầu như không nhìn thấy, lại không nghe thấy chút tiếng động nào, chừng phát giác ra thì không còn kịp nữa bị rơi trúng đầy đầu mặt. Tiếp đó lập tức thấy có vật bò nhột nhạt trên cổ, Thần Long Chư Thiên giơ tay phủi liền hai ba cái lấy xuống xem, bất giác thất kinh, thì ra đó là loại kiến đen to lớn dị thường mà lão chưa hề thấy ở Trung Thổ.

Thần Long Chư Thiên lạnh toát toàn thân, lông tóc hầu như dựng ngược, chỗ ngứa ngáy lập tức từ từ lan rộng ra. thoáng chốc đã bò khắp mình mẩy. Bỗng nghe Bách Hoa bà bà Đồng Sầu thét vang:

- âm Dương Song Thi! Đồng Sầu này thề trả mối nhục hôm nay!

Tiếp theo tiếng thét, thân hình đã tung ra xa hơn mười trượng, nháy mắt đã mất tung. Thì ra mụ với Thần Long Chư Thiên đứng gần nhau nên cả hai đều bị kiến đen công kích. Thần Long Chư

Thiên công lực hơn người, sức chịu đựng đương nhiên cũng khá hơn, nhưng sau khi Bách Hoa bà bà Đồng Sầu thét lên cũng cảm thấy càng lúc càng ngứa ngáy, cơ hồ không chịu nổi phải giơ tay cào.

Lão thân làm giáo chủ một giáo, nếu trước mặt mọi người cứ lấy tai cào gãi, mày mò khắp người thì còn mặt mũi đâu mà nhìn thiên hạ. Lại nghe âm Thi Diêm Bà cất giọng cười quái đản nói:

 Chư giáo chủ cũng nên đi sớm, tìm chỗ vắng vẻ tắm rửa một cái đi cho khỏe, đừng trì hoãn trễ nãi thời khắc Loại cổ độc kiến này lão nương mới luyện thành, nếu để khoét da chui vào cơ thể, ha ha ha...

chừng đó không dễ chịu đâu!

Thần Long Chư Thiên nghe nói bất giác lạnh người, hồn phách đều tan, nhưng vẫn cười lạnh nói:

 Được, ngươi đừng đắc ý vội. Chư mỗ thề quyết cùng nhị quỷ các ngươi bất cộng đới thiên! Chờ rồi xem!

Dứt lời tung người như ánh chớp, nháy mắt đã khuất dạng trong rừng đêm. Bọn Huyết Sát Lý Động thấy giáo chủ bỏ đi nào dám lưu bộ, cũng ùn ùn tung người biến lẹ.

âm Thi Diêm Bà cất tiếng cười đắc ý, nhưng giọng cười chưa dút đã nghe một tiếng hừ lạnh như băng:

 Ngươi đắc ý gì vậy?

âm Thi Diêm Bà giật mình quay đầu lại, Long Bình đã đứng dậy tự bao giờ, đang đứng vững như thái sơn, song mục tinh quang rợn người không thấy chút dáng vẻ bị thương! Mụ bất giác "ủa " lên một tiếng kinh ngạc nói:

 Ủa! Thì ra ngươi giả chết?

Long Bình cười ngạo mạn nói:

 Chẳng qua thiếu gia cao hứng muốn ngủ một giấc!

Thì ra chàng nhân lúc mọi người tranh chấp nhau tranh thủ thời gian vận Bách Hội Công giải khai huyệt đạo, bởi thấy thế quả bất địch chúng nên vẫn giả nằm yên không dám động đậy. âm Thi Diêm Bà quan sát chàng hồi lâu nói:

 Con nha đầu nói ngươi bị trọng thương, thì ra thương thế của ngươi là giả?

Long Bình kinh ngạc, giờ mới biết nguyên Mặc Thanh không trực tiếp đi đòi thuốc mà gián tiếp nhờ hai lão quái vật này trợ lực, trong lòng không khỏi chua xót! Chàng buông tiếng cười lạnh nói:

 Mặc cô nương chắc ưng thuận thành thân với lệnh cao túc Đoàn Thái Nhi rồi?

âm Thi Diêm Bà nhăn nhúm da mặt tựa như cười nói:

 Ủa! Tiên tiểu tử nhay thông minh thật, mới nghĩ một chút mà đã thông suốt hết, có điều hắn

tự nguyện tư giác nhận lời, từ này về sau tiểu tử ngươi cũng nên dẹp bỏ hoài vọng đi!

Long Bình cảm thấy đau nhói nơi tim như vừa bị một mũi tên xuyên qua. Bỗng từ trong rừng vọng lại tiếng khóc thút thít, Long Bình nghe qua đã biết là tiếng khóc của Mặc Thanh, lập tức điểm chân phóng người về phía phát ra tiếng khóc.

Bỗng một luồng kình phong như di sơn đảo hải thinh không kích tới, đang lúc nóng lòng, ruột rối như tơ chàng nào biết lợi hại, bất kể đối phương là ai, lập tức vận đủ công lực một chiêu Thiên Lôi Chưởng kích ra!

"Bùng" một tiếng nổ long trời, sấm sét giữa lưng trời, Long Bình bị bức đáp xuống nguyên vị nhưng không thấy đau nhức chút nào, ngưng mục nhìn lại kẻ xuất chưởng ngăn chàng, không ai khác hơn là Dương Thi Tang Phu.

Từ lúc tới giờ lão tọa thủ bàng quang như việc xảy ra không liên quan gì đến lão, chừng thấy Long Bình định phóng người bỏ đi lão mới ra tay ngăn cản. Song phương chạm nhau cuồng phong dậy dết, Dương Thi Tang Phu dao dộng hai lượt mới đứng vững lại được.

Long Bình nhìn thấy tình thế trong lòng cả mừng, lại vừa kinh ngạc. Chàng kinh ngạc vì không ngờ công hiệu của huyết hoàn thần kỳ như vậy, không những thương thế hoàn toàn bình phục mà công lực còn tăng tiến hơn trước.

Chàng mừng vì giờ này không còn sợ gì âm Dương Song Thi nữa. có thể lấy một địch hai, tệ nhất cũng có thể bảo toàn rút lui. Yên tâm Long Bình cất giọng cười sảng khoái nói:

 âm Dương song quái, mau thả Mặc cô nương ra.

ngày hôm nay thiếu gia tha cho tội chết, bằng không đừng trách thiếu gia không nói trước!

âm Thi Diêm Bà cười ha hả nói:

 Tên súc sinh này không biết trời cao dết dày, như ngươi mà cũng dám giở giọng ngông cuồng!

Dứt lời, Long Bình cảm thấy hoa mắt, âm Thi Diêm Bà đã hươ chưởng xông đến tấn công, chỉ thấy chưởng ảnh rợp trời, bốn phương tám hướng như bão táp mưa sa nhất thời công tới. Long Bình thất kinh không dám khinh địch vội bước xéo mấy bước tránh thế công của đối phương Lúc quay đầu nhìn lại không thấy âm Thi Diêm Bà truy kích, nhưng bỗng thấy một màn khói xám như chiếc lồng chụp xuống đầu chàng, bên trong thấy mấy hạt cát nhỏ li ti màu đen, không phát ra một tiếng động nhanh như chớp chụp xuống.

Trong lúc thất thần, Long Bình nào biết lợi hại, vận thần công phát ra một chưởng đánh tan đám mây xám bay tứ tán, nhưng đám cát đen tứ tán ấy bỗng trở nên linh hoạt hơn, từ bốn phương tám hướng bay ngược trở lại, tốc độ nhanh hơn gấp đôi.

Long Bình còn đang ngẩn người ra. bỗng nghe bên tai có tiếng nói nhỏ như muỗi kêu:

 Nhóc con, ngươi có mấy cái mạng mà dám chống với "Cổ độc kiến" của âm Dương Song Thi? Còn chưa chịu lui mau!

Ba tiếng Cổ Độc Kiến lúc nãy trong khi giả chết chàng đã nghe chính miệng âm Thi Diêm Bà thốt ra.

thêm nữa Thần Long Chư Thiên với Bách Hoa bà bà Đồng Sầu cũng vì nó mà tháo chạy thoát thân. Giờ nghe đến trách sao chàng không hồn phi phách lạc, lập tức điểm chân xoay một vòng như cơn lốc là là dưới đất, ngay trong lúc đàn kiến sắp xa xuống thoát thân ra ngoài.

âm Thi Diêm Bà ngạc nhiên "ý" lên một tiếng nói:

 Tên tiểu tử này cũng biết lợi hại, nhưng nói cho ngươi biết hôm nay muốn thoát khỏi tay lão nương còn khó hơn lên trời.

Long Bình hừ một tiếng nói:

 Hừ! Dùng độc vật làm ám khí hại người thì có gì là quang minh chính đại, có giỏi lấy chân tài thực học ra cùng thiếu gia tranh cao hạ!

âm Thi Diêm Bà trợn trừng mắt ếch nói:

 Chân tài thực học! Hừ! Lẽ nào lão nương lại sợ ngươi sao?

Đang lúc định tung người tới tấn công Long Bình, bỗng thấy Đoàn Thái Nhi từ trong rừng xông ra. từ đàng xa kêu lớn:

 Sư phụ! Sư phụ! Thanh muội nói mong sư phụ buông tha hắn một lần!

âm Thi Diêm Bà quát mắng:

 Tiểu ngốc tử, ta đã dặn canh chừng con tiện tỳ cho cẩn thận, sao ngươi lại cãi lời bỏ đi?

Đoàn Thái Nhi ngẩn người nói:

 Nàng đã hứa là không bỏ đi!

âm Thi Diêm Bà nói:

 Coi, ngươi lại ngu ngốc tin lời nó, chỉ có ngốc tử như ngươi mới mắc lừa con nha đầu đó!

Đoàn Thái Nhi nói:

 Đệ tử tin tưởng nàng thật tình yêu thương đệ tử!

 Yêu ngươi! Có quỷ yêu ngươi thì có!

Giọng nói trào lộng của Mặc Thanh trong rừng vọng ra. tiếp theo bỗng thấy một thân hình nhỏ nhắn đáp xuống bên cạnh Long Bình, ôm chặt cánh tay chàng tha thiết hỏi:

 Bình ca! Thương thế của ca ca đã hoàn toàn bình phục rồi?

Đoàn Thái Nhi toàn thân như bị lửa đốt, tung người đến tấn công Long Bình, nhưng thân hình hắn chưa kịp bốc lên đã bị âm Thi Diêm Bà chộp cứng ném một cái văng xa hơn trượng mắng lớn:

 Quân xuẩn ngốc! Muốn tìm chết? Đồ ngốc tử đầu đặc như của ngươi thì ai thèm thích ngươi.

Bên này Long Bình thấy Mặc Thanh an nhiên thoát hiểm, đến bên cạnh trong lòng bất giác cả mừng, thấy mặt nàng vì lo lắng cho chàng mà nhòa lệ, khiến lòng chàng cảm động. Chàng ôm

đôi bờ vai nhỏ nhắn của nàng, dịu dàng nói:

 Thanh muội, hà tất phải khổ sở như vậy, vì ta mà muội hy sinh hạnh phúc một đời. Muội nên nhớ một điều, không có muội thì Long Bình này sống cũng như chết, dù có vì hương hỏa của Long gia mà lấy vợ sinh con thì chẳng qua là bổn phận hiếu để mà thôi, chứ lạc thú ở đời không còn có ý nghĩa gì nữa!

Mặc Thanh tựa đầu vào vai Long Bình nói:

 Chúng nói gạt ca ca đó, muội đâu có nhận lời gì đâu, muội chỉ hứa đổi hai đỉnh bạc lấy lọ huyết hoàn, muội tình nguyện hy sinh tất cả tài vật rên đời để đổi lấy sự an toàn cho ca ca. trừ phi...

Long Bình vội tiếp lời nàng nói:

 Trừ phi thế nào?

Mặc Thanh nói:

 Trừ phi ca ca không thích muội, không cần muội nữa thì muội chỉ còn con đường chết...

Long Bình càng kích động, siết chặt nàng hơn nói:

 Biển có thể cạn, núi có thể mòn, tình ta quyết không đổi dời!

Mặc Thanh lập tức ứng khẩu tiếp lời:

 Trời có thể sập, đất có thể lở, tình ta như kim thạch không phai!

 Hừ! Thật là đôi cẩu nam nữ không biết xấu mặt, giành hai câu đó xuống âm ty nói tiếp!

Long Bình thất kinh ngẩn lên, thấy âm Dương Song Thi một tả một hữu, song song tiến lên, thì ra trong lúc hai người đang chìm đắm trong bể tình, quên hết thực tại, quên cả bản thân thì đâu còn nhớ mình đang ở chốn nào.

Bỗng nghe Mặc Thanh cười lạnh nói:

 Mặc Thanh này kính nhị vị là bậc tiền bối hữu danh, không ngờ lại là đồ vô sĩ, lấy đông hiếp ít, ỷ lớn hiếp nhỏ, thật không biết xấu mặt!

âm Thi Diêm Bà nói:

 Khỏi phí lời, các ngươi hai người, bọn ta một đôi, hai đối địch với hai thì lấy gì nói ỷ chúng hiếp cô?

Hừ, mau đi gặp diêm vương sớm đặng còn làm cáo trạng Ngay lúc đó bỗng nghe một tràng cười ha hả! Tiếp theo là tiếng xoẹt! xoẹt! xoẹt! như lá rơi. Đương trường xuất hiện thêm mấy bóng người, Long Bình quay đầu nhìn lại, không ai khác hơn là người của Cái Bang. Ngoài Đại Đồ Tiên với Cửu Thúc Công còn có ba vị đệ tử của Cái Bang Thao Thiết Đại Bang Chủ là Thổ Đàm Tử, Mặc Bình Nhi với Tửu Hồ Lô.

Năm người đáp xuống đứng thành hàng ngang, quần áo rách rưới, mặt mày lem luốc, xem ra không ai giống người, ba phần giống người bảy phần giống quỷ Nhưng đôi mắt người nào người

nấy tinh quang như điện, nhìn thoáng qua cũng biết đều là nội gia cao thủ, không phải người thường.

Long Bình thấy người của Cái Bang xuất hiện nhiều như vậy trong lòng đại định, đẩy Mặc Thanh ra sau lừng cười nhẹ nói:

 Được lắm! Bây giờ thì đến đây, thiếu gia lấy đôi bàn tay bằng xương bằng thịt này tiếp nhị vị mấy chiêu.

âm Dương Song Thi tuy ở Miêu Cương, lâu năm không bước chân vào Trung Thổ, nhưng Đại Đồ Tiên và Cửu Thúc Công đều là những nhân vật thành danh từ trước, lẽ nào gặp mặt mà không biết, nhưng hai người tự thị võ công nhập hóa cảnh, nên không coi hai vị cao thủ Cái Bang vào đâu.

âm Thi Diêm Bà cười lạnh nói:

 Lão nương nào sợ người nhiều, các ngươi cùng lúc xông vào để lão nương khỏi mất công lâu!

 Ha! Ha! Ha!

Từ không trung truyền tới giọng cười như tiếng đại hồng chung, tất cả mọi người ở đương trường chấn động lá nhĩ, tiếng cười cứ ong ong trong tai liên miên bất tuyệt. Tiếp theo sau tiếng cười, lại giọng nói rốn ràng thinh không vọng tới:

 Tang Điềm nhị vị nếu không sợ nhiều người thì lão ăn mày cơm không đủ no này cũng tính thêm một phần. Thế nào?

âm Dương Song Thi nghe tiếng nói thất kinh, không hẹn mà nên, cả hai đồng thối lui hơn trượng, âm Thi Diêm Bà ngẩn đầu kêu lớn:

 Thao Thiết lão hóa tử, cả ngươi cũng đến đây, lão nương đang mất công tìm kiếm lâu nay, ngươi hãy khoan đi, thử nếm Cổ Độc Kiến của lão nương!

Dứt lời âm Dương Song Thi cùng lúc tung người phi thân lên ngọn cây nhưng chỉ nghe tiếng cười chấn động màn nhĩ, kèm theo tiếng lá cây xào xạc, thoáng chốc đã mất hút không còn nghe tăm hơi gì nữa.

Nhưng đệ tử của âm Dương Song Thi Đoàn Thái Nhi còn chưa chịu bỏ đi, hai mắt cứ trừng trừng nhìn Mặc Thanh không chớp. Long Bình máu nóng dồn lên đầu quát lớn:

 Có gì mà nhìn dữ vậy? Thiếu gia lấy đôi mắt ngươi!

Đoàn Thái Nhi nhường dôi mày rậm, trợn mắt nhìn như muốn đốt cháy Long Bình, chẳng những hắn không sợ, hắn còn bước sấn đến gần Long Bình. Long Bình tuy nổi giận gã không biết sống chết nhưng không khỏi thầm khâm phục gã đảm lượng hơn người.

Đang lúc định lướt tới trừng trị gã dám cả gan si mê Mặc Thanh, bỗng chàng thấy nàng từ sau lưng chàng chụp tới trước ôm chặt một tay Long Bình nói:

 Bình ca. gã là người thật thà. ca ca tha cho gã một lần!

Long Bình có nằm mơ cũng không ngờ được Mặc Thanh lại cầu xin chàng tha cho tình địch,

nhất thời cảm thấy chua loét trong cuống họng, lạnh lùng nói:

— Thanh muội, muội lo cho gã đến thế sao?

Mặc Thanh nước mắt lưng tròng nghẹn ngào nói:

— Muội thích gã. bởi gã đã cho muội nhưng ngày tháng vui thích tuổi thơ, nhưng muội không yêu gã.

hơn nữa gã với ca ca cũng không oán không cừu hà tất phải giết gã? Nếu vì muội mà ca ca giết gã thì chứng tỏ lòng dạ của ca ca cũng hẹp hòi lắm!

Long Bình chấn động tâm thần, nghi ngờ đã hết, nóng giận cũng không còn, có chăng là chàng cảm thấy tự hổ thẹn với lòng, nam nhi chi chí hà tất phải hẹp lượng như vậy.

Long Bình ngước mắt nhìn lên đã thấy Đoàn Thái Nhi dừng bước đứng chết trân đó nhìn hai người thật lâu Lâu lắm gã mói cất giọng nói cực kỳ thương tâm:

— Mặc Thanh, quả thật ngươi không yêu ta?

Mặc Thanh nghiêm mặt đáp lời:

— Thái Nhi! Ta thích ngươi nhưng không yêu ngươi, cũng quyết không thể làm vợ ngươi, thôi ngươi đi đi!

Đoàn Thái Nhi lão đảo như vừa bị trúng một chưởng, bất thần hắn quay người cắm đầu chạy như điên, thoáng chốc đã mất dạng. Lúc này bỗng nghe Cửu Thúc Công kêu lớn:

— Ai dà! Tiêu rồi! Bạn nhỏ của ta đâu rồi? Tiểu tử, ngươi lấy được lọ huyết hoàn rồi nuốt luôn cả bạn nhỏ của ta rồi hay sao?

Long Bình biết Cửu Thúc Công đang nói đến tiểu hắc xà. lúc nãy khi chàng ngã xuống còn tâm trí đâu nghĩ đến tiểu hắc xà. giờ nghe nhắc đến không khỏi giật mình, quay đầu nhìn quanh tìm kiếm, nhưng nào thấy bóng dáng hắn.

Cửu Thúc Công chụm môi huýt mấy tiếng sao, lập tức Long Bình nghe nhột nhạt như có vật gì cử động trong ngực áo, không khỏi kinh hãi thất thần.

Tiếp theo thấy một chiếc đầu lâu hình tam giác nhỏ xíu thò ra trước ngực, đang thè lè chiếc lưỡi đỏ rực, chớp đôi mắt màu lục, thì ra tiểu hắc xà không biết từ bao giờ đã chui vào trốn trong ngực áo chàng.

Long Bình vừa kinh hãi vừa mừng rỡ kêu lớn:

— Cửu Thúc Công! Không cần kêu nữa. anh bạn nhỏ của tiên bối bị vãn bối nuốt vào bụng giờ đã khoan thủng bụng chui ra rồi!

Cửu Thúc Công đến gần thấy vậy không khỏi bật cười nói:

— Đồ súc sinh, nhờ làm có một chút việc vậy mà đã đòi tính công, nhất quyết phải nuốt cho được hai viên huyết hoàn mới thôi. Còn chưa chịu ra đây!

Xoẹt! một tiếng, tiểu hắc xà đã phóng ra khỏi ngực áo Long Bình bay đến nằm gọn trong bàn

tay của Cửu Thúc Công. Thân hình nhỏ xíu của hắn quả nhiên nổi cộm lên hai chỗ, chứng tỏ hắn nuốt hai viên huyết hoàn còn chưa tiêu hóa hết.

Lúc đầu Long Bình nghe Cửu Thúc Công nói nào đã chi u tin. Chừng nhìn lại thấy thân hình hắn cộm lên hai cục, trong lòng còn kinh dị, vội thò tay vào ngực lấy lọ huyết hoàn ra thì ra huyết hoàn đổ đầy ra bọc.

Long Bình tỉnh ngộ, chắc trong lúc cấp bách chàng đậy nắp bình ngọc không kỹ, đến lúc bị Bách Hoa bà bà Đồng Sầu điểm huyệt ngã nằm xuống đất, nắp bình tự động mở ra. bởi thuốc có mùi lạ nên tiểu hắc xà nghe mùi chui vào nên ở luôn trong ngực áo chàng đến giờ Long Bình cười nói:

□ Cửu Thúc Công! Tiền bối sao khiến hắn lấy trộm thuốc được?

Cửu Thúc Công nói:

□ Cũng may mắn thôi, lúc ta vào trong cổ tự, cũng ngay lúc Thần Long Chư Thiên lấy bình ngọc ra nghiên cứu, không biết đó là loại độc dược gì. Ta thấy Bách Hoa bà bà Đồng Sầu cũng có mặt nên không dám vọng động.

Nhưng hắn nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra được diệu kế gì, đành phải để anh bạn nhỏ mạo hiểm, nào ngờ hắn không phụ công khó ta nuôi dưỡng hai mươi năm trời, hắn nhảy tót một cái lên bàn, nháy mắt đã cuốn chặt bình ngọc. Chờ đến lúc Thần Long Chư Thiên phác giác ta lập tức hét lớn dẫn dụ hai tên đại ma đầu ra ngoài. Mọi việc sau đó chắc ngươi biết rõ hơn ta.

Long Bình mỉm cười tạ Ơn từng người đã ra tay viện trợ Lại hỏi đến việc Thao Thiết Đại Bang Chủ làm sao biết việc chàng ngộ nạn ở đây mà xuất hiện kịp thời như vậy Cửu Thúc Công đáp:

□ Tệ bang chủ dã đến đây lâu rồi, hơn nữa người còn dặn nhị vị nên đi trước đến Mạc Phụ Sơn, ngày hai mươi ba cũng sắp đến kỳ, bọn ta còn có việc phải làm, hẹn hai mươi ba gặp ở Mạc Phụ Sơn!

Hoang sơn dạ chiến

Mạc Phụ Sơn còn gọi là Thiên Nhạc, nằm ở huyện Tư Thủy tỉnh Giang Tây, giáp ranh với hai tỉnh Hồ Nam và Hồ Bắc, trên núi có các thắng cảnh như Bàn Chu Phong, Liệt Tiên Đàn, Hải Đường Động..

Long Bình với Mặc Thanh đến sớm hơn hạn kỳ một ngày, hai người lúc này nào có còn tâm trí du ngao du thắng cảnh, vì cẩn thận hai người đi thị sát trên dưới một vòng. Lúc hai người đến gần Hải Đường Động bỗng từ trong động xông ra một cung trang thiếu nữ, đứng chắn lối hai người, sắc mặt đanh đá. gằn giọng quát:

 Nhị vị đến đây có việc gì?

Hai người giật mình, lúc này Mặc Thanh đã ăn mặc như một thiếu nữ con nhà quyền quý, thấy đôi mắt đối tượng lộ vẻ bất thiện trong lòng đã thấy đáng ghét.

Mặc Thanh cười nhạt hỏi:

 Đất này không phải của riêng ai, bản cô nương thích đến thì đến, thích đi thì đi, ngươi ngăn cản được sao?

Cung trang thiếu nữ hừ lạnh:

 Tiện tỳ to gan, xéo cho ta!

Thiết chưởng vung lên, kình phong tứ khởi, thế mạnh như bài sơn hải đảo nhằm ngực Mặc Thanh kích tới Mặc Thanh thất kinh, thấy thiếu nữ cũng trạc tuổi như nàng, nhưng công lực thì quả thật hơn nàng xa lắc, đang định tung người nhảy thối lui bỗng cảm thấy chưởng tâm nóng hổi, luồng kình lực ấm áp từ tay Long Bình truyền sang. Lại nghe Long Bình nói:

 Thanh muội, đừng để ý đến hắn, ta đi thôi!

Long Bình kéo tay Mặc Thanh như đi vào chốn không người, chẳng những không thối lui mà ngược lại còn tiến tới. Mặc Thanh chỉ cảm thấy kình phong đến trước mặt bỗng nhiên trợt qua hai bên mất tăm, trong lòng mừng rỡ cười nói:

 Phải rồi Bình ca! Đừng thèm dể ý đến hắn!

Cung trang thiếu nữ kích ra một chưởng như sấm sét, không ngờ bị đối phương hóa giải nhẹ nhàng, kình phong biến mất như muối rơi xuống biển, bất giác thất kinh chao người thối lui nửa trượng chú mục nhìn Long Bình, cười lạnh nói:

 Thì ra ngươi cũng có chút bản lãnh, thử tiếp thêm một chưởng nữa của bản cô nương!

Cung trang thiếu nữ dút lời huy động song thủ đẩy ra. Xuất thủ lần này so với lần trước thật khác xa. một chưởng đẩy ra. bóng chưởng chập chùng, kình phong lớp lớp bốn phương tám hướng đồng kích tới.

Long Bình thấy chấn động, vội vàng kéo tay Mặc Thanh tung người thối lui, miệng kêu lớn:

— Cô nương xin dừng tay! Tại hạ là Long Bình dám hỏi cô nương với Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu tiền bối có quan hên thế nào?

Thì ra Long Bình đã nhận ra. thủ pháp của thiếu nữ cung trang sử dụng chính là Phá Thiên Nhị Thức - Vô Hình chưởng pháp của Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu nên mới vội hỏi thăm, sợ nàng với Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu cùng uyên nguyên, lỡ xảy ra tranh chấp, sau gặp lại lão khó ăn nói.

Nào ngờ cung trang thiếu nữ như không có quan hệ giờ với Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu, cười lạnh như băng nói:

— Hừ! Bất kể ngoi là Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu hay Thập Đầu Điểu, một khi gặp phải bản cô nương thì đầu cũng không còn!

Long Bình nghe nói hơn ngạc nhiên rồi nhanh hóng chuyển sang nổi giận, mặc dù Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu đã chính thức phòng nhận chàng làm đồ đệ, nhưng trong lòng chàng lúc nào cũng xem lão như ân sư, nào chịu để người khác mắng nhiếc lão như vậy, lập tức quát lớn:

— Cô nương ăn nói nên giữ lời, chớ hồ đồ mở miệng mắng người, đừng trách tại hạ nặng tay!

Dứt lời huy động chưởng tấn công một thế, chàng cũng dùng chính Phá Thiên Nhị Thức - Vô Hình Chưởng. Cung trang thiếu nữ thấy Long Bình sử dụng chưởng pháp giống ý như mình, hơn nữa uy lực trội hơn gấp bội, nhất thời hét lớn một tiếng thi triển Kình Thiên Nhất Thức - Vô ảnh khinh công tung người lướt tới Chỉ nghe nàng kêu lớn:

— Tiểu tử! Ngươi học lén Cửu Thiên Công ở đâu mau khai ra cho thật, bằng không bản cô nương cho ngươi biết lợi hại!

Long Bình nghe nàng cứ mở miệng là mắng người, dù biết nàng có uyên nguyên với Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu cũng không nén được tức giận, nộ khí xông thiên, hét lớn:

— Bộ như ngươi đáng hỏi tới ta!

Dứt lời lại "ào" một chưởng nữa kích tới. Cung trang thiếu nữ nằm mơ cũng không tưởng tượng được thiếu niên trẻ tuổi kia lại có công lực thần sầu như vậy liên tiếp thi triển Vô ảnh khinh công, phi thân ra xa bảy tám trượng tránh khỏi một chưởng của Long Bình.

Lúc đó bỗng nghe từ trong lòng động vọng ra một giọng nói lạnh như băng giá:

— Ngọc Phi to gan! Còn chưa chịu lui ra cho ta!

Lập tức trong động bước ra một lão phụ tóc bạc phơ phơ. Mình mặc một bộ cung trang nhưng màu sắc đã phai. Chứng tỏ bộ trang phục cũng là vật lâu đời. Lão phụ tay chống một cây long đầu trượng. Kim quang lấp lánh, từng bước từng bước chậm rãi đi ra cửa động, ra đến ngoài, lão phụ nhìn thấy Long Bình với Mặc Thanh một lúc lâu mới cất tiếng hỏi:

— Thấy công tử xuất thủ quả nhiên là môn hạ của Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu, không biết hiện thời lệnh sư ở đâu, công tử có thể cho lão nương được biết?

Long Bình giật mình vội nghiêng mình thi lễ hỏi:

 Dám hỏi vãn sinh nên xưng hô với phu nhân thế nào đây?

Lão phụ nhân nhíu đôi mày nói:

 Ngươi gọi ta là Ngọc phu nhân được rồi!

Long Bình vội vòng tay nói:

 Ngọc phu nhân! Ba năm trước đây vãn bối có duyên gặp được Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu ở Bạch Cốt Lâm của Bách Hoa Giáo, nhưng bởi lúc ấy..

Long Bình chưa dút lời, Ngọc phu nhân kêu lên một tiếng rụng rời:

 Cái gì? Ngươi nói Bạch Cốt Lâm của Bách Hoa Giáo! Chẳng lẽ lão.. lão.. lão đã bỏ ta mà đi trước rồi sao?

Long Bình thấy lão phụ nhân hiểu sai vội cải chính:

 Không có! Không có! Hồ lão tiến bối tuy bị nhốt trong Bạch Cốt Lâm nhưng Bách Hoa bà bà Đồng Sầu chỉ giữ chân lão tiền bối được mười năm mà thôi!

 Mười năm?

Đôi mắt tuy đã tàn phá theo năm tháng nhưng vẫn còn đẹp mê hồn của Ngọc phu nhân trợn trừng, nghiến răng trèo trẹo nói - Đồng Sầu! Ngươi tàn ác như vậy, rồi ta sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của bổn phu nhân!

Long Bình không biết giữa hai người có quan hệ gì, cũng không tiện chen vào, chỉ đỡ lời nói:

 Có điều trong mười năm đó, may nhờ Bách Hoa giáo chủ Bách Hoa bà bà Đồng Sầu cho người mỗi ngày dâng cơm hai bận nên Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu cũng không hề gì.

Ngọc phu nhân hừ lạnh nói:

 Hừ, chẳng qua hắn muốn mua chuộc, dụ dỗ Hồ quân truyền Cửu Thiên Công cho hắn mà thôi, lẽ nào hắn lại có hảo ý như vậy? Thế nào? Ngươi lại còn lên tiếng biện hộ cho con ác phụ đó nữa à?

Long Bình cười nói:

 Ngọc phu nhân nghi oan cho tiểu bối rồi, Bách Hoa cung chủ với tiểu bối thù sâu như biển oán nặng tợ non lẽ nào lại biện hộ cho mụ? Chẳng qua cứ sự thực mà nói thôi!

Ngọc phu nhân chợt "à " lên một tiếng như nhớ ra việc gì nói:

 Ngươi nói tiếp coi, làm thế nào mà ngươi với Hồ quân thoát ra khỏi Bạch Cốt Lâm?

Long Bình thấy lão phu nhân có uyên nguyên với Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu, đối với chàng tất cả cũng không phải người ngoài nên đem hết nội tình ngày ấy kể lại tỉ mỉ, sau đó nói thêm:

 Sau khi ra khỏi rừng, Hồ tiền bối tặng túi vải đen cho vãn bối rồi bỏ đi, từ bấy đến giờ đã ba năm trường vẫn không gặp lại người!

Ngọc phu nhân Ơø lên một tiếng rồi nhăn tít đôi mày, trầm ngâm một lúc lâu, Long Bình đột nhiên bạo gan hỏi:

 Dám hỏi Ngọc phu nhân với Hồ tiền bối là người thân hay bè bạn, để vãn bối làm lễ bái kiến!

Ngọc phu nhân trợn trừng mỹ mục như muốn nuốt sống Long Bình, nhưng chỉ thoáng qua. lập tức thu hồi nhãn quang. Quay người đi vào đông cất giọng u buồn nói:

 Bất tất phải hỏi, các ngươi xuống núi đi!

Long Bình ngạc nhiên vội kêu với theo:

 Ngọc phu nhân! Ngọc phu nhân! Xin lưu bộ, vãn bối còn vài việc muốn thỉnh thị.

Ngọc phu nhân dừng bước nhưng vẫn không quay lại, cất giọng lạnh lùng nói:

 Có việc gì?

Long Bình nói:

 Vãn bối với cừu nhân có ước hẹn ngày mai họp mặt chốn này để thanh toán món nợ máu, xin phu nhân cho vãn bối được phép..

Ngọc phu nhân đột nhiên quay người lại, cắt ngang lời nói của Long Bình:

 Ngươi hẹn với những ai?

Long Bình thản nhiên nói:

 Miêu Cương âm Dương Song Thi, Thanh Long Giáo giáo chủ Thần Long Chư Thiên!

Ngọc phu nhân rúng động toàn thân, đột nhiên cất giọng cười ai oán, nói:

 Tiểu tử, ngươi có tới mấy cái đầu mà dám ước hội với ba bên cái thế ma đầu như vậy! Nếu không phải chán sống thì cũng là tự đề cao bản lãnh, muốn đến đây dọa nạt Ngọc Diện La Sát này, hừ, tiểu tử khả Oá thử nếm của bổn phu nhân một trượng!

âm thanh chưa dút, Long đầu trượng đã đến nơi, kình phong rợn người nhanh nhẹn tuyệt luân, nhắm đầu Long Bình bổ tới.

Long Bình nằm mơ cũng không tưởng tượng nổi mụ nói đánh là đánh, bất thần đành phải lắc người lướt ra xa tránh né, miệng kêu lớn:

 Ngọc phu nhân! Xin nghe vãn bối giải thích!

Ngọc phu nhân quát át đi nói:

 Khỏi nhiều lời, tiếp chiêu!

Ngọc phu nhân múa Long đầu trượng chém xéo một thế như muốn lấy một cánh tay Long Bình, chiêu thức thần ảo, thần tốc dị thường.

Long Bình lại lạng người lui thêm mấy bước tránh chiêu, miệng vẫn không ngừng kêu:

 Ngọc phu nhân, bởi vì vãn bối..

Ngọc phu nhân cười lạnh ngắt lời:

 Có phải ngươi uý kỵ kim trượng trong tay ta? Vậy thì ta dùng tay không tiếp chiêu vậy! Ngọc nhi, tiếp trượng!

Mụ ném mạnh kim trượng về phía Ngọc Nhi, xong nhảy bổ về phía Long Bình múa chưởng tấn công.

Long Bình liên tiếp nhượng tam chiêu, bị bức thối lui sát bờ vực, phía sau đã hết đường lui, trong lòng đã thấy bất mãn, bất kể mụ có là gì của Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu chàng cũng không thể nhẫn nhục hơn nữa.

Long Bình lạnh lùng nói:

 Ngọc phu nhân, vãn bối lấy lễ nhượng tam chiêu..

Ngọc phu nhân cười lạnh nói:

 Khỏi phí lời, ai cần ngươi nhượng? Tiếp chiêu!

Ngọc phu nhân múa chưởng thi triển Phá Thiên Nhị Thức - Vô Hình chưởng pháp, nhắm ngực Long Bình công tới!

Long Bình thấy mụ là bậc trưởng thượng đã lấy lễ tưởng nhượng nhưng mụ càng lúc càng quá quắc, bất giác nộ khí xung thiên!

Kình phong lạnh toát như dao nhọn bức tới, Long Bình không dám chậm trễ, vội thi triển Tiên Hầu chưởng pháp mà chàng đã học ở Thiên Đô Phong nghênh địch. Nháy mắt song phương đã trao đổi năm sáu chiêu. Ngọc phu nhân tự thị công lực thâm hậu, chắc chắn dễ dàng thủ thắng, nào ngờ Long Bình công lực không thua kém mụ chút nào, đã vậy chưởng pháp còn tinh vi ảo diệu hơn nhiều, bất giác ba chiêu thế của Ngọc Diện La Sát đã bị chiêu chưởng phong của Long Bình kềm tỏa. rơi vào thế hạ phong, bất giác mụ kinh hãi thất thần.

Bỗng nghe Ngọc Diện La Sát hừ lạnh nói:

 Quả nhiên danh sư xuất cao đồ, ngươi cũng bắt chước lão học lỏm võ công của phái khác!

Long Bình lúc này cũng không cần giữ lễ nữa. cũng hừ lạnh lùng đáp lại:

 Trong lòng Long Bình này lúc nào cũng coi Hồ tiền bối là ân sư, nhưng người đã chính thức không nhận ta làm đồ đệ, đương nhiên ta có quyền học thêm võ công phái khác!

Miệng nói nhưng hai người vẫn không ngừng chiết chiêu công địch, chưởng qua chỉ lại thoáng chốc đã trao đổi thêm mười mấy chiêu. Ngọc phu nhân bị Long Bình bức lui hai ba trượng ngoài.

Bỗng Ngọc phu nhân thu thế công tung người ra khỏi vòng đấu, gật gù nói:

 Quả thật ngươi không phải nói khoác lác, ngươi thật sự có bản lĩnh hơn người, thêm gan cũng lớn, dám ước hội quyết đấu với ba tên cái thế ma đầu.

Long Bình ngẩn người ra. thì ra Ngọc phu nhân muốn thử xem võ công của chàng cao thấp nên dùng kế khích tướng dụ chàng giở hết thực học đối địch.

Long Bình vội vàng thi lễ nói:

 Vãn bối không hiểu thâm ý của phu nhân, buông lời mạo phạm, xin phu nhân lượng thứ!

Ngọc phu nhân mỉm cười, bỗng chau mày nói:

 Võ công của ngươi tuy hơn người, nhưng quả bất địch chúng, ngươi chỉ có một mình, địch có tới ba. hay là ta ở lại trợ lực một tay.

Long Bình cả mừng nói:

 Ngọc phu nhân có lòng như vậy vãn bối muôn vàn cảm tạ. nhưng không dám làm nhọc đến đại giá.

bởi vãn bối có mời mấy vị võ lâm tiền bối tương trợ, chắc lực lượng cũng đủ để cùng với chúng quyết một trận thư hùng!

Ngọc phu nhân vẻ không được vui nói:

 Ngươi mời ai trợ lực? Hay là mời lão hòa thượng ở Hoàng Sơn?

Long Bình nói:

 Không phải, chỉ là mấy vị tiền bối Cái Bang như Cửu Thúc Công, Đại Đồ Tiên..

Ngọc phu nhân xì một tiếng thật dài, bĩu môi nói:

 Tưởng ngươi mời ai, hóa ra lại mời mấy tên hóa tử không có chút khí phách ấy, vừa hôi vừa dơ lại vừa rách rưới..

Ngọc Diện La Sát chưa nói hết lời bỗng từ trên đỉnh núi vang xuống giọng nói quái lạ:

 Quý nhân thái thái, làm ơn làm phước bố thí cho lão hóa tử nghèo đói ít cơm thừa canh cặn!

Ngọc Diện La Sát nhường cao đôi mày, ngẩng đầu nhìn lên bỗng nghe tiếng bước chân xoàn xoạt từ trên cao vọng xuống, thoáng chốc đã xuất hiện một lão hóa tử, quần áo rách rưới, áo quần rối tung, không ai khác hơn chính là Cửu Thúc Công!

 Quý nhân thái thái, làm ơn làm phước bố thí cho lão hóa tử chút cơm thừa canh cặn.

Cửu Thúc Công cố ý nhắc lại chọc giận Ngọc Diện La Sát.

Ngọc Diện phu nhân nghe xong bất giác nổi giận, trầm giọng quát lên:

 Lão Cửu, ngươi nhất định đòi chết sớm thế sao?

Ngọc Nhi đưa Kim Trượng cho ta.

Ngọc Nhi đang đứng hầu bên cạnh, nghe tiếng vội mang Long đầu kim trượng dâng lên.

Ngọc phu nhân tiếp lấy, vẫy tay Cửu Thúc Công nói:

 Xú hóa tử đến đây! Đến đây! Lão nương lâu lắm rồi không có giết người, trong lòng thấy cũng khó chịu, nay lấy máu xú hóa tử ngươi tế La Sát kim trượng của ta cũng hay!

Thì ra Long đầu kim trượng của Ngọc Diện La Sát tên gọi là La Sát trượng. Chỉ nghe tên cũng biết trượng pháp ác độc vô tình.

Phần Cửu Thúc Công cứ giả như không có truyện gì xảy ra. cứ từng bước từng bước từ từ tiến tới gần, miệng vẫn nói lung tung:

 Thái thái nương tử à! Tự cao tự đại La Sát nương tử à!

Lão cứ ăn nói nhăn nhít như kẻ mất trí, khiến Ngọc Diện La Sát giận đến mặt mày lúc xanh lúc trắng, nghiến răng trèo trẹo, chứng tỏ mụ giận đến cực điểm.

Lúc hai người còn cách nhau chừng ba trượng. Ngọc Diện phu nhân không còn đủ kiên nhẫn chờ đợi nữa.

lập tức múa trượng lướt tới, một chiêu "Lôi Đình phách ngục" như sấm sét giáng xuống.

Long đầu kim trượng của Ngọc phu nhân mang theo kình phong lạnh toát, kim ánh rợp trời, uy thế kinh hồn, so với lúc xuất thủ tấn công Long Bình quả là một trời một vục.

Long Bình đứng một bên nhìn thấy tình thế như vậy vô cùng khó xử bởi hai người này như đã có hiềm khích lâu đời, vừa gặp mặt đã buông lời châm chọc, một đằng thì không tương nhượng, gặp mặt đã ra tay tấn công. Hơn nữa một bên thì có uyên nguyên với Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu, một bên đến để trợ lực báo thù, hai người chàng không biết giúp bên nào, bỏ bên nào, bởi chàng không biết hai bên có oán thù gì.

Điều chàng hy vọng duy nhất là Thao Thiết đại bang chủ giá lâm kịp thời.

Long Bình tin rằng Ngọc phu nhân chắc không dám ghẹo đến đại bang chủ Cái Bang, một nhân vật danh chấn vĩ nội, hiệp nghĩa một đời, còn Cửu Thúc Công đương nhiên không dám trái mệnh bang chủ rồi.

Nhưng tiếc thay, hy vọng của chàng thật mong manh, cũng bởi nóng lòng mà nghĩ quẩn. Nhưng cho dù nóng lòng như thế nào thì có làm được gì.

Luồng kim quang đổ ập xuống đất, nảy lửa tung toé, nhưng Cửu Thúc Công đã biến mất dạng.

 Tồ tôn mụ La Sát ác độc! Không cho lão hóa tử ăn thì thôi lại còn đòi lấy mạng lão hóa tử! Thịt của lão hóatửvừakhai vừa thối. ái! ái!....

Đằng sau tảng đá vọng lên tiếng kêu la oai oái của Cửu Thúc Công!

Ngẩng mặt nhìn qua. thấy lão móc chân trên cành cây mọc trên vách núi, giống như loài ~r(vn treo ngược mình, hai tay không ngừng thò vào trong áo gãi gãi, lại giống như đang bắt rận.

Cây con mọc ra từ vách đá. thân lớn chưa bằng ngón tay, chỉ cần hơi dụng sức đã có thể nhổ bật cả gốc lẫn rể, nhưng lão treo ngược thân hình đung qua đung lại thật khiến người nhìn không khỏi lạnh toát toàn thân Còn Cửu Thúc Công kêu "ái ái" vừa đứng không lấy tay ra. ngón cái và ngón trỏ khép lại, thật chặt như đang nắm con rận bên trong, nhăn mặt làm mặt khi cười, nói:

 A! Đồ chết tiệt! Coi lần này ngươi chạy đi đâu..

ái da. La Sát nương tử, tặng cho ngươi đó!

Vừa cười cười nói nói, đã thấy lão từ trên vách núi tuột người rơi xuống, khi còn cách mặt đất chừng nửa trượng đột nhiên lão lạng người bay ngang nhằm Ngọc phu nhân phóng tới nhanh như tên rời khỏi ná!

Ngọc phu nhân huơ trượng đón đánh, Cửu Thúc Công búng nhẹ ngón tay, lập tức có một luồng kình phong nhanh như điện phóng thẳng vào mặt Ngọc Diện La Sát.

Ngọc phu nhân mặt mày tái xám, nào dám đón đỡ, vội vàng triệt chiêu thối lui.

Cửu Thúc Công cười ha hả nói:

 Ngươi chạy không khỏi đâu, ngươi còn ở trong móng tay ta mà!

Thì ra Ngọc phu nhân không phải sợ luồng chỉ phong của Cửu Thúc Công mà sợ con rận trong tay lão Nguyên Ngọc phu nhân ăn ở sạch sẽ lại là nữ tính, rất sợ loài chấy rận.

Ngọc phu nhân giận xanh mặt, sát khí ngút trời, nghiến răng mắng:

 Xú hóa tử! Ngươi cả gan chọc giận nương nương, bữa nay dù có chắp cánh cũng không thoát khỏi, bản phu nhân quyết lấy gan ngươi coi được bao lớn.

Vừa dút lời đã múa kim trượng, lần thứ hai giáng xuống.

Cửu Thúc Công huơ tay nói:

 Khoan đã! Khoan đã.. ái dà! Không xong rồi, lão hóa tử ta hôm nay chắc phải về chầu Diêm Vương!

Vừa nói vừa ôm đầu, xoay mạnh một vòng, thân hình nhẹ như lá lướt về phía Long Bình, miệng vẫn không ngừng kêu lớn:

 Tiểu tử chạy mau! Bà La Sát này không nên động đến, phía sau núi có một sơn cốc rộng rãi. Lão hóa tử chờ người ở đó!

Dứt lời thân hình lão đã ở xa năm sáu trượng ngoài nhắm đỉnh núi chạy thẳng.

 Long Bình thấy lão bỏ đi, quay đầu nhìn lại Ngọc Diện La Sát, chỉ thấy mụ thần sắc kinh hoàng đứng chết trân đường trường, La Sát Kim trượng nằm dài dưới đất, hai tay cứ phủi phủi mò mò trên cổ. Coi tình hình chắc quả thật đã bị Cửu Thúc Công ném rận lên người chứ không sai.

Long Bình thất kinh vội kéo tay Mặc Thanh đưa mắt ra hiệu rồi thi triển khinh công chạy như bay xuống núi.

Bỗng nghe Mặc Thanh kêu lớn ở sau lưng:

 Ngọc phu nhân! Phu nhân bị người ta lừa rồi, đó không phải là rận, chẳng qua là lông của cây trên vách núi mà thôi, không tin cứ kêu Ngọc cô nương xem thử!

Long Bình nghe nói không khỏi giật mình.

Thì ra đó không phải là rận. Cửu Thúc Công khiến Ngọc phu nhân chết khiếp, qua mắt được Long Bình, nhưng không qua mắt được Mặc Thanh.

Chàng quay đầu lại hỏi Mặc Thanh:

□ Thanh muội! Muội làm sao biết được đó không phải là rận?

Mặc Thanh cười nhẹ nói:

□ Nguyên đó không phải là..

Chưa nói hết lời đã nghe tiếng gió lộng ào ào, một bóng người như u linh đáp xuống bên cạnh hai người, còn là ai nữa nếu không phải là Cửu Thúc Công?

□ Hảo nha đầu! Ngươi cả gan dám phá hư diệu kế của lão phu, ngươi nhất định phá đám lão hóa tử ta phải không?

Mặc Thanh cười tươi như hoa xuân nộ khai nói:

□ Cửu Thúc Công! Xin tiền bối chớ giận, bởi Ngọc phu nhân này tự cao tự đại thái quá nên vãn bối mới nói cho mụ biết, để mụ đừng quá coi thường vãn bối.

Mặc Thanh này tuy võ công có hạn, nhưng đầu óc quyết không kém người!

Cửu Thúc Công hừ nhẹ nói:

□ Tôn nhân lợi kỳ! Hừ, ngươi khá lắm, bây giờ ta không thèm biện bác với ngươi nhưng từ nay về sau phải cẩn thận đừng chọc giận lão hóa tử này thì được rồi!

Dứt lời lão nhăn mặt làm mặt khỉ khoa chân chạy như bay xuống núi.

Khi hai người đuổi tới chân núi đã không thấy bóng dáng Cửu Thúc Công đâu, lúc tìm đường đến hậu sơn thì trời đã nhá nhem tối, bóng tối bắt đầu tràn ngập núi rừng, bỗng nghe phía sau có người gọi lớn:

□ Long công tử! Xin lưu bộ!

Tiếng nói thanh thoát, tiếng nói ấy của một nữ nhân Long Bình lấy làm lạ quay đầu nhìn lại, phía sau không thấy bóng người.

Chàng trầm giọng nói:

□ Vị bằng hữu nào xin hiện thân đàm luận!

Vẫn giọng nói ấy:

□ Bởi có việc riêng, không biết Long công tử có vui lòng cất bước qua tiểu nữ có lời trình cáo!

Long Bình càng kinh ngạc, giọng nói êm ái dịu dàng nghe ra dường như rất quen tai, nhưng suy nghĩ mãi không nhớ ra được đó là giọng nói của ai.

Long Bình nhíu mày nói:

 Các hạ không hiện thân nói chuyện, tại hạ không biết làm sao hơn, cáo từ!

Giọng cười giòn tan như tiếng chuông vàng khánh ngọc, vẫn giọng nói ấy:

 Long công tử sợ tổn thương đại giá? Kỳ thực tiểu nữ có điều bất tiện không thể hiện thân, nhưng việc này có liên quan mật thiết với Long công tử, muốn nghe hay không tuỳ công tử định liệu!

Long Bình nghe xong càng do dự, quay đầu nhìn sang Mặc Thanh, vừa khéo lúc đó Mặc Thanh cũng quay nhìn chàng, ánh mắt nàng cũng lộ vẻ nghi hoặc, tuy nhiên cũng cất tiếng nói:

 Bình ca! Ca ca thử đi gặp nàng xem sao, không chừng có việc trọng đại gì cũng nên, muội ở đây chờ một chút cũng không sao!

Long Bình cả mừng cười nói:

 Thanh muội quả là đại lượng phóng khoáng, nhưng muội yên tâm Long Bình này quyết không khi nào làm chuyện xằng bậy khiến muội phiền lòng! Cứ ngồi đây nghỉ ngơi một lát, ta lập tức quay lại!

Long Bình chạy ngược lại phía sau hơn chục trượng, vòng qua một đống loạn thạch tránh khỏi tầm nhìn Mặc Thanh xong dừng bước, quay người vào rừng cất tiếng nói:

 Long Bình ở đây cung hầu đại giá. xin hiện thân tương kiến!

Long Bình nói xong khoanh tay đứng chờ hồi lâu không thấy động tĩnh gì, cả tiếng đáp lời cũng không có Long Bình nóng lòng kêu thêm mấy bận vẫn không thấy ai thưa.

Đến lúc này chàng mới thấy bất an, cảm thấy có sự bất thường vội tung người trở về chỗ cũ, liên tiếp hai lần trồi lên thụp xuống đã trở về đến chỗ Mặc Thanh, quả nhiên không ngoài sở liệu, đến nơi đã không còn thấy bóng dáng của Mặc Thanh nữa.

Long Bình thất kinh hồn vía. cứ theo tình hình suy đoán, kẻ đến đây nhất định có võ công kinh người, cao thâm hơn Mặc Thanh nhiều, nếu không thì sao Mặc Thanh đến kêu cứu cũng không kịp lên tiếng, đã bị người bắt đi?

Càng nghĩ Long Bình càng kinh hãi hồn phi phách lạc, bất kể núi cao đồi thấp, cứ chạy bừa tứ phía tìm kiếm bóng dáng Mặc Thanh.

Lúc này bóng tối đã phủ xuống kín rừng, bốn phía tối đen như mực, tuy chàng mắt có thể nhìn trong đêm tối nhưng thị giới bị hạn chế nhiều, nhìn cũng không thấy được bao xa.

Đang lúc chàng tâm thần bất định, không biết phải làm sao tìm cho được Mặc Thanh, bỗng thấy một bóng người lướt qua nhanh như dơi đêm là là bay qua. thân pháp nhanh nhẹn tuyệt luân.

Long Bình tuy không biết đó có phải là hung thủ bắt cóc Mặc Thanh hay không nhưng nào chịu bỏ qua một bất kỳ cơ hội để tìm ra manh mối, lập tức tung người đuổi theo.

Thấy bóng người trước mặt, Long Bình dùng toàn lực truy đuổi, thoáng chốc khoảng cách đã thu bớt lại.

Tuy nhiên chàng vẫn chưa thể nhận ra kẻ trước mặt là ai, ngay lúc đó bỗng người chạy trước như đã phát hiện có người đuổi theo, quay đầu nhìn lại, tiếp tục thấy thân hình hắn lạng luôn mấy lượt Long Bình chỉ cảm thấy người hắn như làn khói nhạt, phút chốc tan biến không còn thấy đâu nữa cả.

Long Bình còn đang kinh dị nhìn quanh đã thấy đến cửa cốc, còn người chạy trước như chui xuống đất, không để lại chút vết tích nào.

Từ lúc luyện được Thiên Lôi Chưởng dưới Quỷ Lao Thủy Long Đàn chàng cứ ngỡ võ công mình đã kinh thế hãi tục.

Giờ bỗng thấy công phu khinh công của nhân vật này quả thật nếu không phải chính mắt mục kích quyết không thể tin được, thật công phu của đối phương còn hơn chàng một bực, thế mới biết câu nói của người xưa "Thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân" quả thật không sai chút nào!

— Nhóc con! Thì ra là ngươi!

Một giọng nói quen thuộc nhỏ như muỗi kêu vo ve bên tai, Long Bình cả mừng kêu lớn:

— Tiền bối chắc là Cái Bang Thao Thiết đại bang chủ?

Trong thinh không vọng lại giọng cười sảng khoái, nói:

— Bất kể cái gì là đại bang chủ, giữa ta với ngươi đã sớm có duyên tương hội, không lẽ ngươi lại chóng quên như vậy sao?

Long Bình ngẩn người ra ngạc nhiên nghe giọng nói thì rõ ràng là Cái Bang Thao Thiết đại bang chủ không còn nghi ngờ gì nữa. nhưng chàng không nhớ ra mình có duyên diện kiến với lão hồi nào.

Lúc còn ngẩn ngơ bỗng nghe giọng nói hào sàng lại vang lên:

— Chóng quên! Chóng quên! Quả nhiên là chóng quên! Lão hóa tử còn nhớ lúc ấy tiểu tử ngươi thưởng cho lão hóa tử hai bình rượu, một bàn đồ nhắm, nói vậy chắc ngươi nhớ ra rồi!

Long Bình kinh hãi, trong đầu chợt hiện lên hình dáng một lão hóa tử tóc rối tung, trắng như cước áo quần rách rưới, ngồi trong rừng trúc dạo nọ.

Chính là lúc chàng với Tần Lực tá túc trong khách điếm ở Hoành Thuyền Độ, bị lão lấy cắp rượu thịt, sau đó còn dẫn độ chàng nhìn thấu âm mưu của cha con Tụ Lý Càn Khôn Tần Uy.

Long Bình bỗng tươi ngay nét mặt, kêu lớn:

— A, thì ra lão tiền bối chính là Cái Bang đại bang chủ danh chấn võ lâm, xin hiện thân cho vãn bối được bái kiến tôn nhan!

— Tiền bối, vãn bối. Lão bối, tiểu bối, hừ! Không ngờ tiểu tử ngươi lại gàn dở như vậy! Lúc nãy thấy ngươi coi bộ khẩn trương như vậy hay là có chuyện gì xảy ra rồi!

Lời lão làm Long Bình sực tỉnh, nhớ đến chuyện Mặc Thanh bị bắt cóc, liền đem sự việc xảy ra kể lại cho lão nghe.

Trầm ngâm một lúc lâu, giọng lão bỗng trở nên khẩn trương:

 Việc này xem ra không phải do Thanh Long Giáo hay Bách Hoa bà bà làm. ngươi thử nghĩ xem còn có nhân vật nào khả nghi nhúng tay vào vụ này?

Lời nói lão đánh thức đầu óc đang u muội vì đang lo lắng của chàng, chợt nhớ đến Ngọc La Sát mà chàng với Mặc Thanh gặp lúc ban ngày ở Hải Đường Động.

Vội đem việc ban ngày nhất nhất thuật lại, đồng thời giải thích thêm tiền nhân hậu quả. cuối cùng kết luận việc này do Ngọc phu nhân làm là có khả năng lớn nhất Trong bóng đêm lại vọng lên tiếng cười ha hả nói:

 Cũng chưa chắc, cớ gì ngươi không đến đó xem thử cho biết!

Long Bình ngẩn người nói:

 Thế lão tiền bối thì sao? Tiền bối đi đâu bây giờ?

Còn âm Dương Song Thi với Thanh Long giáo chủ Thần Long Chư Thiên đã đến chưa?

 Lão hóa tử đặc biệt đến đây thông báo cho các ngươi, ba người bọn chúng sợ không dám đến nữa.

thôi ngươi cũng mau đi cho kịp!

Cả ba người đường đường là âm Dương Song Thi cả Thanh Long giáo chủ cũng thất ước?

Long Bình lòng rầu rầu, chợt nghĩ đến an nguy của Mặc Thanh bất giác lòng lo lắng hơn, lập tức tung người chạy ngược về Mạc Phụ Sơn, hướng Hải Đường động chạy như bay.

Xa xa vẫn còn nghe tiếng Thao Thiết đại bang chủ dùng phương pháp truyền âm nhập mật, vẻ quan tâm nói:

 Tiểu tử! Gặp bất cứ việc gì cũng nên cẩn trọng, nhớ không được kinh suất vọng động, lão hóa tử tuy bận nhiều việc nhưng cũng từ từ theo sau trợ thủ.

Long Bình dùng toàn lực bôn hành, thân hình lướt đi như sao xẹt nháy mắt đến chân núi, chưa kịp lên núi đã nghe tổng quát tháo từ trong rừng vọng ra Lẫn trong tiếng quát tháo là tiếng binh khí chạm nhau, nhưng càng lúc tiếng ồn ào càng xa dường như mọi người vừa đánh vừa di chuyển trong rừng vậy.

Long Bình kinh ngạc vội vàng theo tiếng động chạy tới, bất kể có liên quan đến việc mất tích của Mặc Thanh hay không, cứ đến gần xem cho rõ rồi tính tiếp.

Một lúc sau đã đi xa hơn mười dặm, tiến vào một khu đồi núi chập chùng, nhưng tiếng quát tháo vẫn văng vẳng phía trước, Long Bình tiếp tục đuổi theo Long Bình hồi hộp trong lòng, xem ra những người đang quyết đấu võ công quyết không kém hơn chàng, nếu không tại sao đuổi đến hơn mười dặm mà vẫn chưa bắt kịp.

Bóng đêm mờ ảo, bao phủ cả núi đồi Long Bình phóng mắt quan sát địa hình, thấy hai ngọn núi cao chót vót hai bên, thì ra chàng đã tiến vào một sơn cốc.

Long Bình lập tức điểm chân phóng người hướng ngọn núi bên phải bôn hành, cũng chỉ mấy lần trồi lên thụp xuống chàng đã leo lên cao hơn ba mươi trượng.

Ngưng mục nhìn xuống thấy hai bóng người đang đấu nhau kịch kiệt. Lại vừa đánh vừa di chuyển.

Binh khí của hai người một bên ánh đỏ máu, một bên thì ánh kim như điện. Long Bình chỉ nhìn sơ qua đã nhận ra một bên là Bách Hoa giáo chủ Bách Hoa bà bà. còn một bên là Ngọc Diện La Sát Ngọc phu nhân.

Bách Hoa bà bà vừa đánh vừa thối lui, tựa như địch không lại Ngọc phu nhân. Còn Ngọc phu nhân thì hạ thủ vô tình truy sát liên miên, luôn luôn hạ độc thủ.

Long Bình nhìn tình hình bất giác kinh ngạc ngẩn người, với võ công của Bách Hoa bà bà quyết không thể kém hơn Ngọc phu nhân, tại sao lại bị bức lui liên tiếp như vậy?

Đang lúc kinh ngạc chưa dút, đương trường bỗng xuất hiện thêm ba người, Long Bình lập tức nhận ra đó là Điêu Man công chúa và Lưu Huy song đấu Ngọc cô nương.

Hai người tuy liên thủ hợp lực vẫn chưa phải là đối thủ của Ngọc cô nương, bị tấn công tới tấp, bức thối lui liên tiếp Long Bình thấy ba người xuất hiện trong lòng càng thêm kinh ngạc, bởi phía Ngọc Diện La Sát dường như chỉ có hai người, nếu Mặc Thanh bị họ bắt đi sao bây giờ lại không thấy bóng dáng gì?

Còn ba người của Bách Hoa Giáo cũng xuất hiện ở đây chứng tỏ Thao Thiết đại bang chủ nói không sai, việc bắt cóc Mặc Thanh không chừng do Bách Hoa Giáo ra tay.

Đến đây Long Bình không khỏi lục thần vô chủ, lòng nóng như lửa đốt, không biết Mặc Thanh rốt cuộc bị nhân vật nào bắt cóc đi?

Bỗng bóng dáng Đoàn Thái Nhi lại hiện lên trong trí não, Long Bình bất giác rúng động tâm thần, không tự chủ được buột miệng kêu lên:

□ Không lẽ lại là hắn?

Nhưng xem ra đoàn thái Nhi lúc bỏ đi, dáng vẻ thống hận vô cùng chứng tỏ hắn đã nhụt chí hùng anh, rất có khả năng hắn không nhúng tay vào chuyện này.

Nhưng bóng dáng của âm Dương Song Thi hai lão quái vật đột ngột hiện về. Nghĩ đến hai lão quái vật này Long Bình không khỏi dựng tóc gáy lẩm bẩm:

□ Không lẽ lại là chúng? Nhưng với bản lĩnh của Song Thi hà tất phải dùng thủ đoạn hạ tiện như vậy?

Xem ra cũng không có khả năng!

Suy đoán tới lui, vẫn không thấy hé lên một tia sáng nào, ngay lúc ấy bỗng thấy năm người tiến vào sơn cốc lúc nãy giờ lại bay ra khỏi cốc.!

Nhưng lần này tình hình khác xa với lúc đầu, La Sát kim trượng trong tay của Ngọc Diện La Sát đã trở nên chậm chạp tựa như đã thọ thương đang từng bước từng bước lui ra khỏi cốc.

Ngược lại Bách Hoa bà bà với hoa hồng đỏ trên tay như giao long mãnh hổ điểm đông kích tây, tấn công như vũ bão, khiến Ngọc La Sát rối tay rối chân, thở hổn hển như sắp kiệt sức đến nơi.

Bên kia Ngọc cô nương cũng từ trong sơn cốc vừa đỡ vừa thối lui nhưng đuổi theo truy kích nàng không chỉ có Điêu Man công chúa với Lưu Huy mà đã có thêm Bạch Mẫu Đơn với Hắc Thước Dược nhị phu nhân Thì ra Hắc Bạch nhị phu nhân, hai trong tứ đại danh hoa. cao thủ dưới trướng của Bách Hoa giáo chủ. Với võ công của hai người rõ ràng cao thâm hơn Ngọc cô nương nhiều, lại thêm Điêu Man công chúa với Lưu Huy liên thủ trách sao Ngọc cô nương không thối lui liên tiếp Long Bình thấy hai người tỏ ra bất địch, định xông vào viện trợ cho hai người, bởi dù sao họ cũng có uyên nguyên với Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu, không lẽ thấy họ lâm nguy mà tự thủ bàng quan không ra tay cứu trợ?

Chính ngay lúc ấy, bỗng nghe sau lưng có người kêu:

 Có phải ngươi đang tìm Mặc Thanh cô nương?

Long Bình giật mình quay lại, sau lưng chàng chưa tới nửa trượng, không biết từ bao giờ đã đứng đó một lão đạo tuổi trạc cổ lai hy.

Long Bình nhất thời thất kinh hồn phi phách lạc, với tính cảnh giác hơn người của chàng, thêm nữa thính giác vô cùng thính nhạy, vậy mà có người đến sát sau lưng vẫn không hay biết.

Vừa nhìn lại đã khiến chàng kinh hồn bạt vía vội lạng người thối lui hơn trượng, ngưng thần giới bị, quan sát lão đạo Chỉ thấy lão đạo nhân râu tóc trắng như tuyết, đôi mày bạc trắng rũ xuống, trên lưng giắt một thanh cổ kiếm, tay phe phẩy phất trần, đôi mắt tinh quang sắc lạnh, tiên phong đạo cốt thật không phải người phàm.

Nhưng tục ngữ có câu "họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm," nhìn dáng mạo như vậy nhưng ai biết được lão là người tốt hay người xấu.

Long Bình quan sát lão một hồi, chợt cất tiếng cười lạnh nói:

 Lượng thứ tại hạ mắt kém không nhận ra đạo trưởng là cao nhân phương nào, tiên động ở đâu?

Lão đạo nhân cười nhẹ, nói:

 Bần đạo ẩn cư Khoát Thương Sơn Thất Tiên Động, tiện hiệu Thất Thất chân nhân!

Long Bình ngạc nhiên:

 Thất Thất chân nhân?

Lão đạo tự xưng Thất Thất chân nhân mỉm cười nói:

 Chắc thiếu hiệp chưa từng nghe qua tiện hiệu của bần đạo, nhưng điều này cũng không quan hệ gì, bởi bần đạo ít đi lại trên giang hồ trước nay cũng không ai biết tới, lần này ngao du sơn thủy trên đường ngẫu nhiên gặp một quái sự..

Long Bình nghe lão đạo nhân nói như vậy, trong lòng đã bớt căng thẳng, chợt nhớ đến lúc nãy lão hỏi chàng có phải đang tìm Mặc Thanh, vội vàng hỏi:

□ Như lời của lão đạo trưởng lúc nãy như có gặp qua Mặc Thanh, giờ nàng ở nơi đâu?

Thất Thất chân nhân lắc đầu nói:

□ Bần đạo gặp phải quái sự tuy không phải là Mặc Thanh cô nương, nhưng có liên quan mật thiết với Mặc cô nương, thiếu hiệp không biết có hứng nghe chăng?

Long Bình vội lắc đầu nói:

□ Không nghe cũng không sao, hiện tại tại hạ đang nóng lòng tìm kiếm nơi hạ lạc của Mặc Thanh cô nương, không biết lão đạo trưởng có thể chỉ giáo đôi điều?

Thất Thất chân nhân cười ha hả nói:

□ Việc này có gì khó khăn đâu, cứ theo chân bần đạo khắc rõ!

Thất Thất chân nhân dút lời lập tức quay người bỏ Long Bình lòng mừng khấp khởi, bất đồ liếc mắt về phía sơn cốc.

Chỉ thấy lúc này, hai thầy trò Ngọc Diện La Sát với Ngọc cô nương đã bị bọn năm người Bách Hoa Giáo vây chặt, hai người tay chân cuống quít trông tình thế không còn chống đỡ được bao lâu nữa.

Long Bình thất kinh quay đầu kêu lớn:

□ Lão đạo trưởng! Xin chờ vãn bối chốc lát, vãn bối cứu xong mấy vị bằng hữu đang lâm nguy sẽ lập tức đi theo đạo trưởng!

Thất Thất chân nhân nhíu đôi mày bạc nói:

□ Thiếu hiệp không lo cho an nguy của Mặc Thanh cô nương, nhất định đòi ở đây nhúng tay vào chuyện thiên hạ sao?

Long Bình hơi giật mình nói:

□ Kỳ thực không phải Long Bình này muốn xen vào chuyện thiên hạ. nhưng việc này còn có nguyện nhân sâu xa. không lẽ thấy người chết mà không cứu?

Long Bình dút lời không cần biết Thất Thất chân nhân có đồng ý hay không, quay người điểm nhẹ chân lên hòn đá. thân hình đã tung lên cao, từ trên không đảo một vòng phi thân nhanh như sao xẹt nhắm trường đấu phi xuống.

Khoảng cách mấy chục trượng chẳng qua chỉ là khoảng thời gian nháy mắt, lúc thân hình Long Bình còn cách đương trường chừng mười trượng, đột nhiên cất tiếng hú dài như Long ngâm chấn động cả sơn cốc, vách núi hai bên vọng lại hồi âm liên miên không dút.

Thân hình còn đang lơ lững trên không, một chiêu Thiên Lôi Chưởng cách không chụp xuống như sấm sét, chưởng phong mang theo tiếng sấm rền trời, bọn người của Bách Hoa Giáo thất kinh thảy đều thối lui hơn trượng, thân hình chàng nhẹ nhàng đáp xuống cạnh Ngọc Diện La Sát.

Long Bình trợn mắt nhìn Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nghiến răng nói:

 Bách Hoa yêu phụ! Ngươi nhìn xem ai đã đến đây? Chuẩn bị trả lại cả vốn lẫn lãi cho ta!

Bách Hoa bà bà không chút tỏ vẻ lo sợ, ngược lại còn mỉm cười ngạo nghễ nói:

 Đồ con nít miệng còn hôi sữa như ngươi mà cũng dám đại ngôn như vậy, coi bộ ngươi tự đông tìm đến chỗ chết rồi! Cái này gọi là "Thiên đàng có cửa không đi, âm ty không lộ lại xông vào! " Chưa nói hết câu bỗng Bách Hoa bà bà quay đầu nhìn qua. đôi mắt kinh hãi trợn trừng, kinh dị kêu lên:

 Thất - Thất - chân - nhân!

Từng tiếng từng tiếng một, mụ kêu mà như muốn hụt hơi, chứng tỏ kinh hãi tột cùng!

Long Bình quay đầu nhìn lại quả nhiên Thất Thất chân nhân đã lẳng lặng đứng cách chừng bảy tám trượng tựa như lão đạo nhân cùng đáp xuống sơn cốc cùng lúc với chàng vậy.

Long Bình sợ có nhiều hiểu lầm vội vàng giải thích:

 Lão yêu phụ, ngươi bất tất phải sợ hãi như vậy, họ Long này không đến nỗi vô sỉ mượn sức người khác để rửa nhục! Hơn nữa với bản lĩnh của ngươi chưa đáng để Thất Thất chân nhân phải ra tay!

Bách Hoa bà bà lấy lại bình tĩnh cười khinh mạn nói:

 Khỏi cần phải phí lời bóng bẩy nữa. súc sinh ngươi có gan sao không một mình đến tìm ta thách đấu!

Long Bình biết mụ mượn cớ này để rút lui, nhưng yếu lý đành nghiêng răng nói:

 Được! Ta sẽ hẹn ngươi thời gian và địa điểm khác, ai mời người trợ lực kẻ đó là súc sinh!

Bách Hoa bà bà đắc ý cười nói:

 Nói như vậy nghe mới phải, tháng sau nhằm đêm trăng tròn bổn giáo chủ sẽ ở trên đỉnh Kỳ Nhân Phong Thiên Mục Sơn hầu giá!

Bách Hoa bà bà dứt lời không chờ Long Bình trả lời, vội phất tay áo dắt bốn tên thuộc hạ nhanh chóng biến mất trong rừng khuya.

Long Bình đang nhìn theo bóng dáng của bọn người Bách Hoa giáo khuất trong rừng cây, bỗng nghe Ngọc Diện La Sát nghiến răng nói:

 Họ Long kia! Ai bảo ngươi thài lai nhúng vào việc riêng của ta? Lần này coi như ngươi không biết, ngày sau nếu còn tái phạm thì đừng trách Ngọc Diện La Sát không cảnh cáo trước!

Long Bình nghe xong tức muốn bể phổi, đây quả thật là chó cắn Lữ Động Tân, thiên hạ sao lại có loại người không biết tốt xấu hay dở như vậy!

Đang định mở miệng mắng mấy câu, nhưng thấy Ngọc Diện La Sát đã dắt Ngọc cô nương đi xa bảy tám trượng ngoài, ra khỏi sơn cốc rồi.

Long Bình tức tràn hông nhưng đành cố nhịn, hối hận vô cùng Bỗng nghe Thất Thất chân nhân đứng cạnh cười lớn:

 Hay thật! Thấy chết không cứu.. còn có nguyên nhân sâu xa.. Ha ha ha.. giờ thì ngươi nếm mùi vị của việc nhúng tay vào chuyện riêng thiên hạ rồi!

Đang lúc lửa giận rút trời không chỗ phát tiết nghe Thất Thất chân nhân nhại lại giọng chàng, khiến Long Bình bùng giận quát lớn:

 Ai mượn ngươị..

Nguyên Long Bình định nói:

"Ai mượn ngươi xen vào chuyện riêng của thiên hạ!" Nhưng mới nói được ba tiếng chàng chợt nhớ đến việc còn phải nhờ vả Thất Thất chân nhân giúp tìm Mặc Thanh nên vội vàng nín bặt, cố nén lửa giận, cất giọng hòa hoãn nói:

 Không sai, vãn bối ham xen vào chuyện của thiên hạ chỉ còn biết tự trách mình, bây giờ lão đạo trượng "Hứ!" Tiếng hứ lạnh lùng khô khốc của Thất Thất chân nhân cắt ngang lời nói của Long Bình, tiếp theo lão cất giọng lạnh như băng nói:

 Thất Thất chân nhân ta cũng không dám xen vào chuyện thiên hạ đâu!

Thất Thất chân nhân dường như đoán được ý nghĩ của chàng, dút lời liền quay người bỏ đi, Long Bình kinh hãi, vội vàng tung người cản lối Thất Thất chân nhân, cúi gập người thi lễ nói:

 Long Bình tuổi nhỏ vô tri xin lão đạo trưởng mở lượng hải hà dung thứ!

Thất Thất chân nhân "hù " nhẹ nói:

 Ngươi chịu nghe lời ta?

Long Bình nói:

 Bất kể là điều gì, chỉ cần tìm được Mặc Thanh cô nương, dù lão đạo trưởng có bắt nhảy vào lửa Long Bình cũng xin vui lòng tuân theo.

Mặt mày Thất Thất chân nhân rạng rỡ, lão cười ha hả nói:

 Tốt! Vậy thì được rồi, ngươi theo ta!

Hai người chạy ra khỏi sơn cốc, Thất Thất chân nhân hơi dừng chân xác định phương hướng rồi chỉ tay về hướng Đông nói:

 Đi về hướng này!

Rồi lão tung người giở khinh công chạy như bay.

Long Bình nào dám chậm trễ, cũng vội thi triển Vô ảnh khinh công thân pháp đuổi theo sát gót.

Hai người chưa chạy được mấy bước bỗng nghe tiếng kêu phá tan không gian yên tinh của rừng khuya.

 Long công tử! Long thiếu hiệp! Ngươi ở đâu?

Long Bình nghe tiếng kêu lập tức nhận ra giọng của Tửu Hồ Lô, lập tức nói với Thất Thất chân

nhân:

 Lão đạo trưởng! Có người đang gọi vãn bối, xin lão đạo trưởng dừng chân giây lát!

Thất Thất chân nhân giả điếc, không thèm nghe tiếng kêu của Long Bình cứ cắm cúi đi, không những lão không dừng chân mà còn tăng cước lực lướt đi như gió Long Bình cảm thấy kỳ dị, lão đạo si tự xưng là Thất Thất chân nhân này không phải người xấu, nhưng tính tình lại cổ quái khôn tả. lão làm việc hầu như không để ý đến nhân tình đạo lý.

Long Bình tuy trong lòng bất phục nhưng không thể không gia tăng cước lực đuổi theo, ngộ nhỡ có gì sơ thất lão đi mất thì biết đi đâu tìm kiếm Mặc Thanh?

Bỗng nghe Thất Thất Thất chân nhân hạ giọng nói:

 Tiểu tử, ngươi đã nói ngươi chịu nghe theo lời dặn dò của ta. dù có nhảy vào lửa cũng tuân theo. Ta không bắt ngươi phải nhảy vô lửa chỉ yêu cầu ngươi một việc nhỏ. Từ giờ trở đi không được mở miệng nói chuyện chỉ việc đi theo ta. Nếu ngươi thấy yêu cầu như vậy là quá đáng thì bây giờ ngươi rút lời lại cũng chưa muộn, bần đạo quyết chẳng trách ngươi!

Long Bình tuy cảm thấy lão đạo si ép người quá đáng nhưng cũng gật đầu liền liền. Vì Mặc Thanh chàng nào dám kháng cự, đành phải nuốt giận làm vui.

Thoáng chốc, tiếng kêu của Tửu Hồ Lô càng lúc càng xa. rồi không còn nghe thấy nữa.

Đúng lúc ấy lại nghe tiếng kêu vang tới nữa. nhưng lần này là của Đại Đồ Tiên, và chỉ cách chỗ hai người chừng trên dưới mười trượng.

Chỉ cần Long Bình mở miệng ứng tiếng là lập tức Đại Đồ Tiên đã đến nơi.

Nhưng chàng chưa kịp mở miệng ứng tiếng thì Thất Thất chân nhân đang chạy phía trước đột nhiên đứng lại Long Bình suýt chút nữa đâm sầm vào lưng lão, cũng may khinh công của chàng cũng không phải tầm thường, Long Bình điểm nhẹ chân xuống đất xẹt ngang mấy bước tránh qua một bên.

Bỗng nghe Thất Thất chân nhân dùng phép truyền âm nhập mật nói vào tai chàng:

 Nếu ngươi không chịu nghe lời ta tự ý mở miệng thì đừng trách sao ta bỏ ngươi mà đi!

Nói xong lão cắm cúi đi tiếp, Long Bình tuy khí giận tràn hông nhưng nào dám trái mệnh, khoa chân bước theo.

Lúc trời sáng tỏ hai người đã đi được hơn trăm dặm, rời khỏi Mạc Phụ Sơn đi vào địa phận Giang Tây, đến một tiểu trấn, Thất Thất Thất chân nhân quay lại nói:

 Nghỉ ngơi ăn uống một chút rồi đi tiếp!

Lúc hai người vào một phạn điếm, chọn một bàn kín đáo bên trong ngồi xuống. Bỗng Thất Thất chân nhân tỏ vẻ quan tâm nói:

 Nếu ngươi thật sự muốn cứu Mặc Thanh cô nương bình an thoát hiểm tốt nhất nên giả câm đi! Ngươi không được tùy tiện mở miệng, bởi vì đối phương quá sức lợi hại, lỡ có điều sơ thất đánh động đối phương thì hậu quả không sao lường được!

Long Bình nghe nói như vậy càng kinh hoàng, chỉ còn biết im lặng gật đầu, trong lòng thầm khẩn cầu cho Mặc Thanh được bình an.

Tiểu trấn nằm cạnh quan đạo nên mới sáng sớm mà đã thấy ngựa xe qua lại tấp nập.

Bỗng trước phạn điếm nghe tiếng quại trượng chạm đất "cộp, cộp, cộp,, Tiếp theo thấy một lão tăng độc cước thân hình cao lớn đi vào. Lão tăng này tuy dáng người cao lớn như trông quê mùa cục mịch như vừa mới ở ruộng đồng bước lên vậy.

Lão tăng nhinh thấy Long Bình lập tức chống quài trượng đi thẳng đến, lấy từ trên lưng xuống một bao vải vàng, hai tay đỡ lấy đưa cho Long Bình. Lão đã lẳng lặng không nói, mặt cũng không lộ chút tình cảm nào, hay lão cũng bị câm?

Nhưng Long Bình thì không giống như vậy, vừa nhìn thấy độc cước lão tăng, trong lòng đã hồi hộp tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Bởi lão tăng này không phải ai khác mà chính là nghĩa bá Vũ Sư Thường Đồng. Lại nữa chàng cũng nhận thấy rõ ràng vật chứa trong bao vải vàng chính là binh khí thành danh của nghĩa bá. chiếc rổ đặc chế bằng sợi đồng bện thành.

Xem tình hình này coi như lão đem y bát truyền lại cho chàng vậy.

Trong lòng vô cùng kích động, cảm thấy xúc của chàng lúc này thật không thể diễn tả được vui - buồn - kinh ngạc lẫn lộn. Chàng đưa hai tay tiếp lấy, đang lúc định quỳ xuống bái tạ. bỗng thấy Thất Thất chân nhân chộp cứng bả vai Vũ Sư Thường Đồng quát hỏi:

 Ngươi là ai?

vũ sư Thường Đồng mặt lộ vẻ đau đớn, mồ hôi tuôn ướt mặt nói:

 Bần tăng Pháp Hoa. xin đạo trưởng từ bi, bần tăng không biết võ công!

Thất Thất chân nhân thất kinh, vội vàng buông tay.

Trong cái chộp vai đó, Thất Thất chân nhân cũng nhận ra được độc cước lão tăng này không có chút võ công.

Nhưng thấy thân thể của độc cước lão tăng này tuy bị năm tháng tàn phá nhưng vẫn còn tráng kiện, lão không tin một người không luyện qua võ công lại có thể có được một thể phách như vậy, nên lúc buông tay còn thử đẩy nhẹ một cái.

Vũ Sư Thường Đồng từ lúc mất hết võ công đã xuất gia theo lão hòa thượng rách rưới, mấy năm nay chuyên tu tâm dưỡng tính, không hề ngó ngàn đến chuyện võ công thì làm sao chịu nổi một cái đẩy nhẹ của Thất Thất chân nhân, té dài xuống đất.

Long Bình vội vàng đỡ Vũ Sư Thường Đồng đứng dậy. Lão chỉ mỉm cười như trong lòng có điều mãn nguyện, tuyệt không thấy chút oán hận ánh lên trong mắt lão.

Trước lúc bỏ đi lão cúi đầu xuống xá Thất Thất chân nhân mấy cái rồi mới chống quài trượng bước đi, nhưng lão không nói gì đến Long Bình, thậm chí không thèm liếc đến chàng một cái.

Long Bình lòng buồn dàu dàu, nhìn theo dáng lão trượng khấp khểnh bước đi đến lúc khuất

bóng nhưng vẫn còn đứng lặng nhìn ra cửa.

Không biết bao lâu sau, tiếng đằng hắng của Thất Thất chân nhân làm chàng sực tỉnh cơn mê, vội quay lại lấy bao vải vàng cột lên lưng.

Bỗng nghe Thất Thất chân nhân hỏi:

□ Ngươi biết lão?

Long Bình im lặng gật đầu:

□ Tại sao ngươi không nói? Nói cho ta biết lão là ai?

Long Bình vẫn không đáp lời, lấy một ngón tay chấm nước trà viết lên mặt bàn:

"Tôi là người câm!" Thất Thất chân nhân bị một vố đau điếng, trong lòng cảm thấy bực tức, nhưng điều lệ lão đặt ra còn trách ai được? Đành ngậm bồ hòn làm ngọt, cười ha hả nói:

□ Tiểu tử ngươi khá lắm! Bần đạo phục ngươi! Thôi ta lên đường.

Chân giả khó phân

Một buổi hoàng hôn mấy ngày sau, tịch dương đã ngã về tây, soi bóng rừng phong đỏ ối. Hai người đã qua Cửu Linh Sơn đến huyện thành Kiến Xương, Thất Thất chân nhân thuê một chiếc khoái thuyền thân dài thườn thượt trông quái dị vô cùng.

Vừa bước lên thuyền lão đã dặn chủ thuyền trực chỉ Thái Hồ.

Long Bình nghe nói đi Thái Hồ bất giác ngẩn người làm gì mà đi đến xứ Thái Hồ xa thẳm như vậy?

Chàng không dám tin Mặc Thanh bị bắt cóc đến tận Thái Hồ, nhưng chàng cũng không dám cất tiếng hỏi, chỉ thầm suy đoán trong lòng không biết lão đạo sĩ Thất Thất chân nhân này rốt cục là người như thế nào.

Chủ thuyền nói phải chuẩn bị lương thực nên không thể khởi hành ngay được.

Về đêm Long Bình buồn bả không ngủ được đang trăn trở trong phòng bỗng nghe tiếng trên bờ có tiếng cười chế giễu nói:

– Lão hòa thượng này cũng bày đặt ra vẻ lập dị, dùng một sợi nhỏ mà cũng đòi câu cá? Thật là Khang Thái Công tái thế câu cá! Ha! Ha! Ha! Coi thử có con cá nào cắn câu lão không?

Long Bình nghe nói kinh ngạc, vội quay nhìn lên bờ, quả nhiên trên một tảng đá lớn nhô ra sông có một lão tăng đang xếp bằng, sắc diện thanh thản buông câu xuống sông, nhưng sợi dây nhợ câu lại phe phẩy trong gió Long Bình thất kinh, lão tăng không phải ai khác mà chính là nghĩa bá của chàng Phong Thần Ngô Cổ!

Đang lúc ngẩn người, định mở miệng kêu lớn, bỗng thất Phong Thần Ngô Cổ như bị thất thế ngồi không vững. Lão nghiêng người chới với rơi ùm xuống nước.

Lão tuy với tay bám được vào tảng đá nhưng cần câu cá đã vuột khỏi tay trôi luôn xuống sông.

Nhưng khéo thay, cần câu cứ nhắm thẳng đầu thuyền của Long Bình trờ tới.

Long Bình biết nghĩa bá muốn mượn cớ này để truyền binh khí thành danh cả đời của lão cho chàng.

Vội vàng cúi người vớt lên, chừng nhìn lên đã không còn thấy bóng dáng của Phong Thần Ngô Cổ đâu nữa.

Bỗng nghe một tiếng cười lạnh vang sau lưng:

– Lại là một món binh khí đặc dị hiếm thấy trên võ lâm!

Long Bình thất kinh tức tốc quay người lại. Thất Thất chân nhân không biết từ bao giờ đã đứng sau lưng chàng, nhưng lão dút lời chỉ nhìn Long Bình mỉm một nụ cười bí ẩn rồi quay người đi vào khoang...

Hiển nhiên Thất Thất chân nhân đã là nhân vật thành danh trên giang hồ có lý nào lại không biết Trung Nguyên Tứ Tuyệt, hơn nữa lão đã có lòng tương trợ chàng tất nhiên đối với thân thế chàng cũng rõ như lòng bàn tay.

Long Bình thấy Thất Thất chân nhân nhận ra chiếc cần câu trong tay chàng là thứ binh khí hãn hữu trong võ lâm. Không nén được nữa. vội theo chân lão bước vào trong khoang hỏi:

- Lão đạo trưởng đã nhận ra chiếc cần câu này, chắc cũng có chút uyên nguyên với gia môn vãn bối, hà tất phải giấu diếm làm chi.

Thất Thất chân nhân cười nói:

- Ngươi đã cố nhịn được từ bấy hôm tới giờ thôi thì cố nhịn thêm mấy ngày nữa. chắc cũng trong vòng một, hai hôm nữa ngươi khắc minh bạch, bởi Mặc Thanh cô nương hiện giờ cũng cách đây không xa. có điều không tiện minh cáo, thôi ngươi đi nghỉ sớm đi, dưỡng thần để ngày mai còn...

Thất Thất chân nhân chưa nói hết lời bỗng thấy lão trừng mắt quát khẽ:

- Đồ chuột ở phương nào dám to gan giở trò trước mặt bổn chân nhân, còn chưa chịu xéo cho ta!

Chỉ thấy lão khẽ phất nhẹ phất trần, kình phong lướt qua. ánh đền trong khoang hơi chao động, nhưng bên ngoài khoang thuyền đã nghe hai tiếng kêu thảm thiết tiếp theo là hai tiếng "ùm ùm." Hiển nhiên hai kẻ to gan rình nghe lén đã bị đánh chết lọt xuống sông rồi.

Long Bình tung người ra ngoài khoang thuyền chỉ thấy trên mặt nước hai cái đầu nhô lên thụp xuống hai lần rồi chìm nghỉm, xem qua quả là đã bị chết thật rồi.

Long Bình trong lòng không khỏi kinh hãi, với một cái phất nhẹ của Thất Thất chân nhân như vậy, kình đạo tuy có mạnh nhưng không thấy có chỗ kỳ dị nào, sao lại có thể cách vách đánh người đến chí mạng như vậy?

Hơn nữa hạ thủ cũng vô cùng tàn độc, không giống chút nào hành động của một đạo gia!

Bỗng nghe Thất Thất chân nhân cười lạnh sau lưng chàng:

- Ngươi thấy bất nhẫn hả?

Long Bình lại càng thêm kinh hãi, khinh công của vị Thất Thất chân nhân này quả thật xuất quỷ nhập thần Thủy chung chàng không cách gì nghe được động tĩnh của lão, không biết từ bao nhiêu lần bị lão tiến sát sau lưng mà không hề hay biết, nếu như lão có ác ý muốn hãm hại chàng thì thật dễ như trở bàn tay, mà chàng thì không cách gì đề phòng được.

Long Bình thấy lão hỏi như vậy cũng thản nhiên trả lời:

- Kỳ thực cũng không có gì bất nhẫn, có điều không biết hai kẻ này là hạng người nào, tội chúng có đáng chết hay chưa?

Thất Thất chân nhân cười nhẹ, gương mặt lão trở nên hiền hòa nói:

- Đây xem là mấy tên thủy quái do thám của địch nhân, xem ra ta và ngươi đã bị lộ hình tích

rồi, hay là nhân lúc đêm xuống tốc hành truy đuổi cho kịp.

Dứt lời vội kêu thuyền gia căn dặn lập tức khởi hành.

Lúc này đã là giờ tý, Long Bình đang ngồi tọa công bỗng nghe bên ngoài có tiếng gọi nho nhỏ:

 Mau xem này, bên trái! Đừng mở cửa sổ!

Long Bình vội đến gần cửa sổ ghé mắt nhìn qua khe ván, trên sông bây giờ có thêm một chiếc thuyền lớn, đang giương buồm rẻ sóng ở giữa sông, có điều thuyền lớn trôi chậm chạp không nhanh bằng khoái thuyền của Long Bình với Thất Thất chân nhân.

Lúc này cửa sổ thuyền lớn để mở, một thiếu nữ dáng kiều diễm đang chống cằm ngồi sau cửa sổ, sắc mặt u sầu, đôi mày liễu nhăn tít, nàng tiếu nữ ấy không ai khác hơn là Mặc Thanh, người ngày đêm mong nhớ của Long Bình.

Long Bình vừa nhìn thấy vừa mừng vừa lo, Thất Thất chân nhân quả không gạt chàng? Hơn nữa thấy Mặc Thanh bình yên vô sự khiến chàng cũng thấy yên tâm phần nào.

Đang lúc Long Bình định đẩy nhẹ cửa sổ ra cho Mặc Thanh nhìn thấy biết chàng đã đuổi theo tìm cách cứu nàng ra. bên kia đã nghe giọng nói đầy quyền uy của Thất Thất chân nhân:

 Không được khinh suất vọng động! Nếu vì việc bày mà xảy ra sự cố thì trách nhiệm thuộc về ngươi đó!

Long Bình nào dám vi mạng, nhưng mắt vẫn nhìn Mặc Thanh không chớp. Chàng hy vọng dùng tâm linh cảm ứng báo cho nàng biết là chàng đang ở bên cạnh Nào ngờ ngay lúc ấy Mặc Thanh bỗng đóng cửa sổ lại, đồng thời chiếc thuyền lớn cũng vang tiếng quát tháo, nhất thời buồm giương, chèo động thuyền lớn bất đồ lao đi như tên bắn.

Long Bình thấy vậy hàng hốt vội kêu lớn:

 Lão đạo trưởng mau căn dặn thuyền gia đuổi theo gấp!

Thất Thất chân nhân ở phòng bên cạnh ứng tiếng đáp:

 Không cần phí sức như vậy, đuổi theo không kịp đâu, chẳng những đuổi theo không kịp mà ngược lại còn bị lộ hình tích về sau càng khó tiếp cận được!

Long Bình lòng nóng như lửa đốt, nhưng biết làm sao hơn, chỉ còn cách mở cửa khoang thuyền nhìn theo thuyền lớn nhanh như ngựa phi thoáng chốc đã đi xa mấy chục trượng bỏ rơi khoái thuyền của chàng lại đằng sau.

Long Bình đứng ngồi không yên hết đi ra ngoài rồi lại vào trong khoang, cuối cùng không nhịn được nữa đành cách vách hỏi vọng qua:

 Lão đạo trưởng! Rốt cuộc đối phương là nhân vật ghê gớm nào, không lẽ đến giờ khắc này mà còn chưa minh cáo được sao?

Hỏi luôn mấy lược vẫn không thấy ai thưa. rõ ràng Thất Thất chân nhân chưa có ý định cho chàng biết, nên không thèm để ý đến chàng nữa.

Long Bình tuy thấy Thất Thất chân nhân cẩn thận quá đáng, nhưng vẫn không dám buông lời trách móc, đành nuốt hận ôm đầu nằm xuống.

Một lát sau bỗng có tiếng động lạ làm Long Bình cảnh giác, chàng bế hô hấp nhẹ nhàng nhỏm dậy, bỗng nghe tiếng quát nho nhỏ:

 Đồ súc sinh đáng chết! Ai sai ngươi đến đây?

Long Bình rúng động, người quát chính là Thất Thất chân nhân, tiếp đó lại nghe tiếng người nhẹ nhàng trườn xuống nước.

Long Bình rất muốn ra xem thử coi kẻ nào đến đây nhưng lại sợ Thất Thất chân nhân hay được đành bỏ ý định đó, ngồi im bất động vểnh tai lắng nghe.

Một lát sau cách vách bên kia bỗng nghe tiếng kêu khẽ của Thất Thất chân nhân. Long Bình cảnh giác, như vậy là đã có sự bất thường, chàng cố ý giả đò ngủ say, không biết đến động tĩnh của lão.

Lại một lúc sau, Thất Thất chân nhân kêu thêm mấy tiếng, Long Bình vẫn giả đò say ngủ không trả lời.

Cách vách phòng bên bỗng sáng đèn, chỗ ánh sáng lọt qua phòng bên này Long Bình ghé mắt nhìn trộm sang, vừa ngay lúc nhìn thấy Thất Thất chân nhân đang ngồi cạnh đèn mở một bao giấy dầu, một loại giấy không thấm nước, rõ ràng dùng để chuyển thư từ dưới nước.

Quả nhiên bên trong bao giấy dầu là một phong thư, Thất Thất chân nhân xem lúc lúc lại gật đầu mừng cười, có lúc lại chau mày ra vẻ nghĩ ngợi. Cuối cùng lão đưa phong thư lên đèn đốt đi!

Long Bình càng lúc càng nghi hoặc, Thất Thất chân nhân hà tất phải tỏ ra thần bí như vậy? Cho dù thư đó là của ai đi nữa cũng không nên xem xong vội đốt như vậy Lẽ nào lão còn nghi ngờ chăng?

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không lần ra manh mối gì, bỗng thấy phòng bên kia tắt đèn, Long Bình nghĩ thầm:

"Mặc kệ, ngày sau lão không nói cho biết thì ta cũng nhất định hỏi cho ra lẻ." Hôm sau, lúc Long Bình đang từ trong giấc mộng tỉnh lại thì ánh dương quang đã tràn ngập khoang thuyền, mở mắt ra Thất Thất chân nhân đang đứng trước cửa. thì ra chính Thất Thất chân nhân mở cửa khoang thuyền làm chàng tỉnh giấc.

Thất Thất chân nhân cười nói:

 Lúc đêm ngươi ngủ thật mê, ta gọi mấy lần vẫn không tỉnh lại!

Long Bình kinh ngạc, tiếc thầm trong bụng, xem ra Thất Thất chân nhân không để tâm giấu chàng, chính chàng đã để mất một cơ hội để xem thư!

Long Bình đứng dậy hành lễ hỏi:

 Lúc tối qua thực vãn bối ngủ ngon quá. không biết lão đạo trưởng kêu vãn bối có việc gì?

Thất Thất chân nhân cười nói:

□ Kỳ thực cũng không có việc gì cần kíp, chẳng qua muốn bàn với ngươi một việc nhỏ mà thôi!

Long Bình lại một lần nữa chấn động tâm thần, ý thức cảnh giác trỗi dậy trong lòng, thật ra như vậy Thất Thất chân nhân còn có việc gì giấu chàng.

Thất Thất chân nhân đã không nói, có hỏi lão cũng không biết thêm được điều gì ngược lại còn làm lão thêm cảnh giác, đối với chàng càng bất lợi.

Long Bình đã có chủ ý vội nở một nụ cười nói:

□ Bôn hành suốt mấy ngày nay quả thực vãn bối có hơi mỏi mệt, nên vừa nằm xuống đã ngủ như chết, không có chút cảnh giác nào, thật là hồ đồ, trên giang hồ có nhiều gian trá. từ nay về sau vãn bối phải cẩn thận hơn mới được!

Ngày hôm ấy, thuyền đi thật nhanh, nhưng cho đến lúc chập tối vẫn không thấy bóng dáng chiếc thuyền chở Mặc Thanh đâu cả. Long Bình tuy cảm thấy có điều nghi hoặc nhưng cũng không thèm hỏi Thất Thất chân nhân.

Đêm đó, thuyền bỏ neo gần một tiểu trấn bên bờ Phàm Dương hồ, Thất Thất chân nhân từ sớm đã đóng kín cửa khoang. Long Bình bởi nhớ Mặc Thanh ray rút lại thêm lo cho an nguy của nàng nên cứ trăn trở không ngủ được.

Bỗng nghe có mùi dị hương xông lên mũi, thấy có khói bốc từ phòng cách vách tràn sang, Long Bình bất giác không nhịn dược nhảy mủi liền mấy cái, bỗng thấy đầu óc phiêu diêu, tay chân rã rời vô lực.

Long Bình vô cũng kinh hãi, vội vàng ngưng thần tụ khí, bế chặt hô hấp, thi triển Bách Hội Công điều nguyên chân khí, bỗng nghe Thất Thất chân nhân từ bên kia phòng cười lạnh nói:

□ Cho ngươi ngủ một thời thần chưa chắc đã tỉnh dậy!

Tiếp đó nghe tiếng Thất Thất chân nhân mở cửa đi lên bờ.

Đến lúc này Long Bình mới tỉnh ngộ, thì ra Thất Thất chân nhân đối với chàng là địch chớ không phải là bạn, trong lòng càng hoang mang không biết phải làm sao.

Nhưng cũng may mắn, Bách Hội Công của Đại Đồ Tiên truyền thụ cho chàng thần hiệu vô cùng, thoáng chốc mê hương hít vào người đã đẩy ra hết.

Long Bình đứng dậy định lên bờ theo dấu Thất Thất chân nhân.

Bỗng thấy phía sau thuyền thấp thoáng bóng người.

Long Bình tai mắt vô cùng thính nhạy, lập tức quay người lại, nhanh như bóng u linh phi thân ra sau thuyền một tráo xuất ra đã chộp cứng kẻ đang lén lút rình mò phía sau.

Định thần nhìn lại thì ra chính là chủ thuyền Trương lão, Long Bình thật nằm mơ cũng không ngờ được bọn chúng có cấu kết với nhau từ trước rắp tâm hãm hại chàng.

Long Bình hừ lạnh một tiếng, bỏ luôn ý định theo dấu Thất Thất chân nhân, chàng nắm Trương lão như xách một con gà đi vào trong khoang.

Long Bình trọn mắt tinh quang phát xạ những tia sát khí rợn người, cất giọng lạnh như băng nói:

□ Trương lão đầu! Ngươi muốn chết hay muốn sống?

Trương lão run bắn người, hai hàm răng đánh lộp cộp, đôi mắt lộ vẻ kinh hoàng lạy Long Bình như tế sao nói:

□ Thiếu hiệp gia ân! Thiếu hiệp gia ân! Tha cho tiểu lão Long Bình quát lạnh:

□ Muốn sống cũng được! Ngươi khai cho thật ra!

Trương lão mặt trắng như xác chết nói:

□ Vậy vậy tiểu lão cũng không tránh khỏi tội chết!

Long Bình vẫn lạnh lùng:

□ Trên thuyền còn có ai đó đồng bọn với ngươi?

Trương lão lắc đầu:

□ Không còn ai, không còn ai nữa hết! Nguyên còn hai người nữa nhưng hôm qua bị chân nhân đánh lọt xuống nước, đi rồi!

Long Bình giật mình:

□ Đi rồi? Thì ra chúng chưa chết sao?

Trương lão giật mình, lão đã lỡ nói lộ ra. mặt mày càng tái, ngay lập tức tự tát vào má nói:

□ Tiểu lão đáng chết! Tiểu lão đáng chết!

Long Bình bất thần đưa chỉ điểm ngay Huyền cơ huyệt trước ngực Trương lão. Trương lão lập tức tê liệt toàn thân không còn cử động được, đến cả mở miệng đang nói cũng không ngậm lại được cứ há hốc mồm, nhưng ánh mắt lộ vẻ cực kỳ kinh hãi.

Long Bình lấy bình ngọc trong ngực áo ra. trút lấy một viên huyết hoàn đưa ra trước mặt Trương lão nói:

□ Đây là "Tý ngọ đoạt mệnh hoàn," uống giờ tý thì không sống qua được giờ ngọ, ngươi thử nếm mùi vị này.

Dứt lời Long Bình nhét vào trong miệng lão.

Trương lão chỉ cảm thấy thuốc vừa tanh vừa hôi, nháy mắt đã tan mất trong miệng, cứ theo cổ họng chạy vô bụng, lão bị khống chế huyệt đạo, muốn kháng cự cũng không được, hai mắt trọn trừng như muốn lọt ra ngoài, sắc diện cực kỳ khủng bố.

Long Bình phất nhẹ tay giải khai huyệt đạo cho lão nói:

□ Bây giờ ngươi có nói hay không thì tùy ngươi, ta đi đây! Trong vòng sáu thời thần nếu không có thuốc giải độc môn của ta thì ngươi đừng hòng sống sót!

Dứt lời quay người bỏ đi.

Trương lão nào biết được Huyết Hoàn là kỳ trân dị thảo? Chỉ nghe mùi tanh nồng đượm giọng, cứ ngỡ Long Bình nói thật sợ đến sống dở chết dở, nào còn tâm trí nghĩ đến hậu quả.

Lão lập tức xông tới níu áo Long Bình cầu khẩn:

□ Thiếu hiệp! Xin đừng đi! Lão... tiểu lão nói...

nhưng tiểu lão phải bắt đầu từ đâu bao giờ?

Long Bình quay lại, nghiêm mặt nói:

□ Bây giờ ta hỏi câu nào lão phải thành thật trả lời câu đó!

Trương lão gật đầu lia lịa.

Long Bình hỏi:

□ Ngươi biết Mặc cô nương?

Trương lão gật đầu:

□ Tiểu lão biết!

□ Nàng bị người nào bắt cóc đi?

□ Càn Khôn thiếu giáo chủ Tần Lực!

Long Bình ngẩn người ngạc nhiên, thì ra là Tần Lực! Thảo nào hắn đối xử với Mặc Thanh tử tế như vậy! Trong lòng Long Bình bất giác trào dâng một ngọn lửa như muốn đốt cháy tâm can, đốt cháy cả vũ trụ!

Thất Thất chân nhân

Máu nóng sôi trào trong huyết quản, Long Bình thộp ngực Trương lão trợn mắt hỏi nhanh:

□ Bọn chúng có bao nhiêu người tất cả?

Trương lão giật bắn người run lập cập nói:

□ Càn Khôn Giáo kéo hết cao thủ xuất quân lần này!

Long Bình nhíu mày:

□ Chỉ vì Mặc Thanh cô nương thôi sao?

Trương lão lắc đầu:

□ Không! Lần này Càn Khôn Giáo đi rửa thù cho giáo chủ.

Long Bình nghĩ thầm:

"Việc này cũng đáng làm lắm, thảo nào Thần Long Chư Thiên bất ngờ thất ước, chắc chắn hai sự việc cũng ít nhiều có liên quan đến nhau." Long Bình lại hỏi tiếp:

□ Lão đạo sĩ tự xưng là Thất Thất chân nhân là người như thế nào?

Trương lão đáp:

□ Nguyên Thất Thất chân nhân là động chủ Thất Tiên Động ở Khoát Thượng Sơn, võ công cái thế, vũ nội hiếm có người đáng là địch thủ, nhưng mấy năm trước đã đắc đạo quy tiên Long Bình giật mình:

□ Cái gì? Thất Thất chân nhân đã đắc đạo quy tiên.

Còn Thất Thất chân nhân này...

Trương lão đỡ lời:

□ Đây là Thất Thất chân nhân giả hiệu, có điều võ công của lão cũng kinh thế hãi nhân tiểu lão quả thật không biết lão là người phương nào, nhưng chắc chắn không phải là người của tệ giáo!

Long Bình thấy lão nói có vẻ thành thực, hơn nữa giờ này chắc lão cũng không dám hư huyễn, nhưng chàng cũng phân vân không biết thật sự lão là ai.

Long Bình hỏi tiếp:

□ Lão đạo sĩ giả hiệu kia dẫn dụ ta đi theo thế này là có ý gì?

Trương lão đáp:

□ Để báo cừu!

Long Bình kinh ngạc:

- Giáo chủ các người bị Thanh Long Giáo gia hại, tại sao lại tìm ta báo thù?

Trương lão lắc đầu:

- Việc này tiểu lão không rõ lắm, nhưng nghe nói họa này cũng bởi thiếu hiệp mà ra.

Trương lão vừa dút lời, Long Bình đã nghe tiếng quần áo đánh gió phần phật, từ đàng xa vọng lại, lập tức xuất chỉ điểm trúng mê huyệt làm Trương lão hôn mê, chàng cầm lấy cần câu, tháo rổ đồng cầm tay, ẩn người sau cửa khoang thuyền nhìn ra.

Thoáng chốc đã nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng đáp xuống thuyền, ba bóng người như u linh xuất hiện.

Long Bình ngưng thần nhìn kỹ, thấy ba tên này đều lạ mặt, nhưng thấy khinh công của chúng cũng không phải hạng cao thủ tầm thường. Vì không muốn chúng nhìn thấy Trương lão, nên chàng lập tức quát khẽ một tiếng, từ trong khoang tung người ra ngoài quát lớn:

- Quân chuột nhắt ở đâu, dám đến khuấy động thiếu gia!

Ba tên này chính là người của Càn Khôn Giáo, nhưng cả ba tên đều nghĩ Long Bình đang bị mê hồn hương còn nằm ngủ mê mệt, bất ngờ chàng xuất hiện dáng bộ như thiên lôi làm sao không khỏi kinh hãi thất thần?

Tên đứng trong cùng trong lúc bất thần tay chân luống cuống chưa kịp xuất chiêu đã bị nhợ câu thân hình gã đã tung bắn lên không trung lọt tòm xuống sông.

Tên đứng kế bên vội vàng huy động trường kiếm tiếp ứng bị giáng một chiếc rổ ngay vai thân hình cũng bị văng xuống sông.

Trong nháy mắt hai tên đã bị Long Bình đánh lọt xuống sông, tên còn lại dù cho gan lớn bằng trời cũng không dám kháng cự, thất kinh hồn vía tung người lên bờ, rồi không dám quay đầu nhìn lại, cắm cổ chạy thẳng Long Bình chỉ trông mong có bấy nhiêu đó, lợi dụng tên còn lại dẫn đường, cứ thế từ từ theo sau.

Tên sống xót men theo bờ sông chạy chừng hơn chục dặm, bỗng thấy cách bờ chừng ba dặm có một chiếc thuyền buồm lớn thả neo ở đó, Long Bình lập tức nhận ra chiếc thuyền nhốt Mặc Thanh hôm nọ.

Long Bình đã điều tra rõ ràng mọi việc từ miệng của Trương lão nên không chút chần chờ tung người tới trước huy động cần câu, nhanh như chớp điểm vào đại huyệt sau lưng của tên đào tẩu.

Đang đà chạy, gã đột ngột như bị hổng chân té lăn mấy vòng rồi nằm bất động.

Long Bình cũng dừng lại nép người nghe ngóng động tĩnh trên thuyền buồm.

Trên thuyền ngoài ánh đèn lọt qua khe ván thành những vệt dài, kỳ dư đều chìm đắm trong bóng tối dày đặc, Long Bình đến đây mục đích là cứu Mặc Thanh, đương nhiên không dám sơ suất đả thảo kinh xà (bút cỏ động rắn) Đặc biệt trên thuyền còn có lão đạo sĩ Thất Thất chân nhân giả mạo không biết võ công lão cao thâm đến bực nào. Long Bình cảm thấy lão là nhân vật khó đối phó nhất, nên lúc nào cũng cẩn thận đề phòng không dám hành động kinh suất.

Nhưng trên thuyền ngoài ánh đèn hắt ra ngoài, không thấy có chút tiếng động nào, không thấy tiếng bước chân cũng không nghe tiếng người, dường như tất cả mọi người trên thuyền đều đang say giấc nồng.

Chờ một lúc lâu không thấy động tĩnh gì, cuối cùng không nhẫn nại được nữa chàng quyết định trầm mình dưới sông tiếp cận thuyền. CỐ gắng tránh gây tiếng động. Long Bình đề khí khinh thân bám vào bánh lái thuyền nhẹ nhàng trèo lên phía đuôi thuyền.

Vừa trèo lên ván thuyền, chợt một luồng gió mang theo mùi máu tanh nồng xông lên mũi làm Long Bình giật mình, tiếp theo là năm sáu thi hài nằm ngổn ngang trên ván thuyền Long Bình thất kinh bước vội vào trong khoang.

Cửa khoang thuyền mở lớn, trong khoang có hai thiếu nữ a hoàn cũng đầu một nơi thân một nẻo, nhưng không thấy bóng dáng Mặc Thanh đâu cả.

Long Bình rúng động bước nhanh ra phía trước, trên ván thuyền nằm ngang dọc chín xác chết.

Long Bình lật từng xác chết lên kiểm tra không có Thất Thất chân nhân, với Tần Lực, càng không thấy bóng dáng của Mặc Thanh. Trên thuyền toàn bộ là xác chết, không thấy bóng dáng một người sống.

Long Bình kinh hãi thất thần, hoang mang cực độ, không biết phải làm sao tìm kiếm Mặc Thanh.

Một lúc sau chàng cố trấn tĩnh xem xét tình hình trên thuyền, xem ra trên thuyền đã trải qua một trận quyết đấu khốc liệt, hơn nữa người của Càn Khôn Giáo thương vong thê thảm.

Nhưng sự thực kẻ nào hạ thủ? Long Bình càng nghĩ càng thấy rối như tơ vò. Thất Thất chân nhân với Tần Lực trốn đi đâu? Còn Mặc Thanh vẫn bị bọn chúng bắt đi hay đã được người khác cứu đi rồi?

Đang trong lúc bối rối không biết phải làm sao chợt thấy cách đó chừng hơn dặm có một đám lửa màu xanh bắn vọt lên không trung.

Long Bình nhìn ánh lửa bay vút lên rồi tắt ngấm trên trời đêm liền nhận ra đó là loại pháo hiệu các giáo phái thường dùng để báo tin cho nhau, xem ra có ít nhiều liên quan đến việc xảy ra trên thuyền. Lập tức tung người phóng lên bờ nhắm hướng vừa bắn pháo hiệu chạy như bay.

Một lúc sau, áng chừng đã sắp đến nơi phát pháo hiệu, Long Bình chợt nhìn thấy một tòa trang viện cực kỳ hùng vĩ Lúc này thấy trong trang viện đèn đuốc sáng trưng, tiếng người đi lại nhộn nhịp, tiếng nói chuyện rộn ràng, hình như trong trang viện đang chuẩn bị tiệc mừng đèn đuốc sáng thâu đêm, không khí cực kỳ náo nhiệt Long Bình cảm thấy do dự, không lẽ trong trang viện này lại ẩn cư một nhân vật võ lâm ghê gớm nào đó?

Bỗng thấy mấy bóng người lướt qua trước mặt chàng xông thẳng vào trang viện.

Mấy người này tên nào tên nấy đều khinh công kinh người, Long Bình không còn do dự nữa lập tức thi triển khinh công tuyệt đỉnh đuổi theo.

Thoáng chốc đã đến bên ngoài trang viện, tốp người chạy trước chụm đầu lại bên cạnh một

dòng suối nhỏ, dường như đang bàn đối sách hành động.

Long Bình lẳng lặng tiến đến gần, chàng không khỏi giật mình khi nhận ra bốn tên cao thủ bậc nhất của Thanh Long Giáo:

Huyết Sát Lý Động, âm Dương Phán Tề Phi, Thủy Thần Cao Mãnh, còn một tên nữa mặt mày vô cùng hung ác mà mấy năm trước chàng đã từng gặp một lần trên Thiên Đô Phong - ác Sát Giang Đào!

Nhìn thấy mấy người này, Long Bình chợt tỉnh ngộ, thì ra Thất Thất chân nhân với Tần Lực bị bọn này tập kích, thảo nào thương vong thảm khốc, đào tẩu bỏ cả thuyền Nháy mắt bốn người chia ra. ba người tìm chỗ tối ẩn thân, chỉ còn lại một mình âm Dương Phán Tề Phi, chống quài trượng điểm độc cước đến kêu cửa.

Cổng trang viện hé mở, song phương trao đổi vài câu ngắn ngủi, âm Dương Phán Tề Phi được dẫn vào bên trong, kỳ dư ba người không bỏ lỡ cơ hội lập tức phân ba hướng khác nhau nhảy vào bên trong.

Long Bình xem tình hình này chắc chắn không khỏi xảy ra trận quyết đấu, chàng há chẳng lợi dụng cơ hội này mà hành động?

Mục đích chủ yếu của chàng là tìm cách cứu Mặc Thanh, chỉ cần nàng không rơi vào tay Thanh Long Giáo thì chàng không còn lo lắng nữa. tạm thời nàng chưa gặp nguy hiểm gì, chỉ cần tìm ra tung tích của Tần Lực hay Thất Thất chân nhân là có thể tìm ra manh mối.

Yù nghĩ xoay chuyển nhanh như điện trong đầu, Long Bình lập tức vòng ra sau trang viện phi thân như bay.

Long Bình đoán chắc nếu quả thật bọn Tần Lực ẩn thân chốn này thì Mặc Thanh tất phải được đón tiếp trong hậu viện, chàng sẽ nhân cơ hội hai bên quyết đấu bất thần xông vào cứu nàng ra.

Tiền viện đốt đèn đuốc huy hoàng, tiếng người cười nói rộn ràng, nhưng ngược lại ở hậu viện tối đen tuyệt không nghe tiếng người.

Long Bình đến sau hậu viện, đến sát chân tường nghe ngóng, trong lòng không khỏi kinh dị, tại sao lại có sự tương phản lạ đời như vậy? Đoán chắc bên trong phải có ẩn khúc gì đây:

Đang lúc định tung người vượt tường thâm nhập vào trang viện, bỗng nghe bên trong viện có tiếng trẻ con nói:

 Mẫu thân! Đêm tối như vầy mà còn chuẩn bị đi đâu?

Đứa trẻ nói chưa hết lời không dám lỗ mãng, chỉ đứng bên ngoài nghe ngóng một hồi, chỉ nghe tiếng quần áo của người dạ hành đi lại phần phật nhanh nhẹn vô cùng, ngoài ra không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác.

Long Bình không còn kiên nhẫn được nữa cẩn thận bám vào tường ló đầu nhìn vào bên trong trang viện.

Thì sát bên trong bờ tường là một hoa viên nhỏ cực kỳ xinh xắn, tuy khuôn hoa viên chừng mấy trượng nhưng cũng có giả sơn hồ nước, phía đông có một tòa lương đình lục giác, lối đi lại trong

hoa viên lót đá sạn, trồng rất nhiều kỳ hoa dị thảo, xem ra chủ nhân của tòa trang viện này cũng là người rất văn nhã.

Nhưng trong hoa viên vắng lặng không một bóng người.

Long Bình cảm thấy lạ lùng, lúc nãy rõ ràng chàng có nghe thấy tiếng người dạ hành, đi lại không kém phần rộn rịp, tại sao mới nháy mắt đã biến mất hết, chẳng lẽ họ chui xuống đất?

Lúc này, tiếng ồn ào náo nhiệt ở tiền sảnh đã im bặt, biến thành im ắng dị thường, có điều đèn đuốc vẫn sáng trưng như cũ.

Long Bình lại chờ thêm một khắc nữa. theo ước đoán của chàng giờ này chắc đã xảy ra nhưng tại sao tịnh vẫn không nghe tiếng động nào?

Không thể chờ hơn được nữa. tay chân động vận lực, lập tức nhanh như mèo đêm, nhẹ nhàng đáp xuống trong hoa viên.

Nhưng hai chân Long Bình chưa kịp chạm đất bỗng cảm thấy hai chân chạm phải một vật gì nhùng nhằng, mềm nhũn treo lơ lửng cách mặt đất vài thước vừa chạm chân vào đã nghe tiếng chuông "leng keng, leng keng" không dứt.

Long Bình thất kinh, vũ mạnh hai cánh tay thi triển Kình Thiên Nhất Thức tuyệt đỉnh khinh công, mượn chút lực đàn hồi đó cất người lên cao nửa trượng, lên hết đà đột ngột quay người một vòng đã rơi trở ra bên ngoài bờ tường. Long Bình ngưng thần nghe ngóng, nhưng bên trong hình như không có động tĩnh gì.

Long Bình không tin chàng không hơn bọn Huyết Sát Lý Động, lần thứ hai bám bờ tường nhìn vào.

Thì ra sát chân tường có giăng một tấm lưới bắt hổ, bên trên có gắn móc câu, bốn bên treo vô số lục lạc, vừa đụng vào đã kêu ầm lên.

Loại lưới bắt hổ này cực kỳ lợi hại, một khi vô ý rơi vào bên trong bốn bên lập tức rút lại, các móc câu bên trên móc vào quần áo, da thịt, càng giãy giụa càng móc chặt.

Lại nữa những sợi tơ dệt dưới cũng là loại đặc chế, nếu không phải là ngọc đao bảo kiếm thì đừng hòng cắt đứt được Long Bình nhìn thấy tấm lưới không khỏi lạnh mình sởn tóc gáy, nếu không nhờ chàng ứng biến thần tốc, lẽ bị lọt vào trong lưới, cho dù có bản lĩnh thông thiên cũng đừng hòng thoát thân, chừng đó không những không còn mặt mũi nhìn ai mà cả mạng sống cũng khó giữ.

Long Bình cẩn thận quan sát lại lần nữa. bốn bên ngoài tấm lưới bắt hổ này xem ra không còn có cơ quan nào khác, trong lòng lấy làm kỳ, bất giác nhìn lại tấm lưới.

Bỗng hai mắt Long Bình chợt sáng lên chàng nhìn thấy bên dưới tấm lưới trên mặt đất có chôn ba ống trực to bằng miệng ly xếp theo hình chữ "phẩm", dường như có tác dụng thông khí.

Long Bình chợt tỉnh ngộ, thì ra bên dưới mặt đất tất có đường ngầm hay mật thất chi đây không sai, thảo nào chỉ nghe tiếng nói mà không nhìn thấy người.

Ngay lúc ấy bỗng thấy ánh đèn cũng tiếng người từ từ di chuyển về phía hậu viện, rõ ràng có

tiếng thiết quài chạm đất "cộp cộp" của âm Dương Phán Tề Phi.

Trong nháy mắt cánh cửa thông ra hậu viện mở toang, hai đứa thị tỳ cầm đuốc đi trước dẫn lộ, tiếp theo một lão nhân lưng gù tuổi đã lục tuần, chậm rãi cất bước đi ra. sau lưng lão âm Dương Phán Tề Phi bám theo sát gót.

Long Bình thất kinh vội thụt đầu xuống. Bỗng nghe giọng nói già nua cất lên:

 Tề đàn chủ, đàn chủ đã hạ giá đến đây, Bào Nguyên này dù có gan lớn bao nhiêu cũng không dám hư huyền, huống chi lão phu đã sớm gác kiếm rời khỏi giang hồ, từ lâu đã đoạn tuyệt không lai vãng tới Tần Uy tính ra có hơn chục năm rồi, chẳng lẽ còn ham chuyện thị phi, rước phiền não vào lòng.

âm Dương Phán Tề Phi cười lạnh, cất giọng như từ âm phủ vọng về nói:

 Tên gù kia! Không phải ta nói ngươi, nhưng ngươi nên nhớ cho kỹ, Thanh Long Giáo đã lấy việc luận việc, không phải lấy người luận việc, tên tiểu súc sinh của Tần gia từ trên thuyền đào tẩu, ngoài ẩn thân trong Bào Nhi Trang của ngươi ra thì làm gì còn con đường nào khác, chẳng lẽ hắn mọc cánh bay lên trời? Hay chui xuống đất? Giữa ngươi với ta tuy có giao tình, nhưng Đà Quài Tử ngươi nếu giấu giếm không nói, ngày sau đừng oán Tề mỗ trở mặt không nhìn bằng hữu!

Thì ra lão lưng gù này nguyên họ Bào tên Nguyên biệt hiệu Đà Quài Tử.

Lại nghe Đà Quài Tử cười ha hả nói:

 Tề đàn chủ, ta đã nói rồi, ta không thể tự rước họa vào thân, cả nhà ta mười mấy người...

Đà Quài Tử chưa kịp nói hết lời, con mắt lớn của âm Dương Phán Tề Phi đột ngột trợn trừng, quát lớn một tiếng mắng rằng:

 Đà Quài Tử, ngươi coi thử đây là cái gì?

âm Dương Phán Tề Phi người lướt tới, lượm lên một chiếc khăn tay màu hồng trên đường đi rải sỏi trong hoa viên.

Đà Quài Tử thoáng biến sắc mặt, nhưng chỉ nháy mắt sau lão đã phục hồi vẻ mặt trấn tĩnh, cười ha hả nói:

 Tề đàn chủ! Người thật quá đa nghi, vật này do chúng phụ nhân trang viện hái hoa làm rớt, nào có gì lạ đâu?

âm Dương Phán Tề Phi "xì" một tiếng lớn nói:

 Đà Quài Tử! Ngươi chết đến nơi rồi mà còn dám gạt ta. ngươi biết vật này là của ai không? Để ta nói cho ngươi nghe, vật này là của con tiện tỳ Mặc Thanh, lúc nãy ta còn thấy nó trên thuyền, ngươi còn dám nói bọn chúng không có ẩn thân trong trang!

"Véo,, một thiết quài đã nhắm mặt Đà Quài Tử Bào Nguyên kích tới.

Đà Quài Tử Bào Nguyên tung người xẹt qua một bên tránh thế công của âm Dương Phán Tề Phi, vẫn cố cưỡng từ đoạt lý kêu lớn:

 Tề Phi, ngươi đừng ức hiếp ta như vậy, loại đồ phụ nhân thường dùng như vật này, thử hỏi ở đâu mà không có...

 Câm miệng!

âm Dương Phán Tề Phi dùng tay ném mạnh, chiếc khăn lụa nhanh như chớp bay về phía Đà Quài Tử Bào Nguyên.

Lão cười lạnh nói:

 Ngươi mở lớn mắt chuột ra coi trên khăn có dấu hiệu gì đây!

Đà Quài Tử Bào Nguyên giơ tay tiếp lấy mở ra coi, thấy trên góc khăn có thêu một con hoa hồ điệp màu xanh đen chen lẫn nhau, kế bên còn có hai chữ "Mặc Thanh." Đà Quài Tử Bào Nguyên thần sắc thảm biến, nhưng dường như lão đã có tính toán từ trước, thấy sự việc không còn vãn hồi được liền cất tiếng cười rốn ràng nói:

 âm Dương Phán Tề Phi! Kỳ thực việc này cũng không đáng gì, ngươi đừng tưởng Thanh Long Giáo ngươi là cái gì ghê gớm lắm, Bào mỗ ta đêm nay sẽ cho các ngươi nếm mùi lợi hại, Thanh Long Giáo ngươi đêm nay có đi không về. Ha! Ha! Ha!

Tiếng cười chưa dút, lão lôi từ trong ngực áo ra một chiếc Vương Đồng Tiên dài chừng một thước, gầm lên một tiếng sư tử hống, múa tít Đồng Tiên, uy thế cực kỳ mãnh liệt tấn công ngược lại âm Dương Phán Tề Phi.

âm Dương Phán Tề Phi trừng con mắt lớn, ánh sáng lóe mắt sát khí rợn người, cũng gầm lớn tiếng, huy động thiết quài dùng cứng đối cứng.

"Chát" một tiếng, toé lửa bốn bề, tiếp theo song phương lao vào quyết đấu, đá bay cát chạy, kình phong réo kinh người.

Đồng thời, trang viện tứ bề đèn đuốc sáng trưng, tiếng binh khí chạm nhau loảng xoảng, xem chừng bọn ba người Huyết Sát Lý Động cũng đột nhập trang viện rồi.

Thì ra Đà Quài Tử Bào Nguyên đã có chuẩn bị từ trước, hễ bọn người Thanh Long Giáo đột nhập là lập tức có người đón đánh. Thoáng chốc bốn bên đã nghe tiếng la ó, trận chiến kịch liệt đã bắt đầu triển khai.

Long Bình ẩn thân bên ngoài bờ tường không cần nhìn cũng nắm được tình hình diễn ra bên trong. Long Bình tuy không muốn nhúng tay vào việc này nhưng chàng vẫn mong phía Đà Quài Tử Bào Nguyên đắc thắng Bởi Mặc Thanh rơi vào tay Tần Lực thì chưa đến nổi mất mạng, dù sao đi nữa cũng an toàn hơn rơi vào tay Thanh Long Giáo nhiều.

Nhưng phàm trong trời đất việc không vừa ý con người có tới tám chín phần, Long Bình mong Đà Quài Tử Bào Nguyên đắc thắng, ngược lại lão không phải là đối thủ của âm Dương Phán Tề Phi. Mới qua được mấy chục chiêu, kẻ hơn người kém đã phân minh, Đà Quài Tử Bảo Nguyên bị âm Dương Phán Tề Phi bức thối lui liền liền, ngộ hiểm liên tục.

Đồng thời tiếng rú thảm thiết chốc chốc lại vang lên chỗ này, chỗ kia.

Xem ra thuộc hạ của Đà Quài Tử Bào Nguyên đều không phải là đối thủ của ba tay cao thủ

Thanh Long Giáo, nên từng tên một táng mạng dưới độc thủ của chúng.

Đến đây Long Bình không còn chần chờ được nữa.

lập tức tung người vượt tường vào bên trong, cũng vừa lúc bọn người Huyết Sát Lý Động tiêu diệt hết bọn thủ hạ của Bảo Nhi Trang tiến đến hậu viện.

Bọn người này thấy Long Bình đột ngột hiện thân, thảy đều kinh hồn lạc vía.

Cả âm Dương Phán Tề Phi cũng dừng tay tạm ngưng trận đấu, lui lại đứng tránh sang một bên, cùng với bọn Huyết Sát Lý Động ngưng thần giới bị, chú mục nhìn Long Bình, tên nào tên nấy trong mắt đều sáng lên tia mắt vừa kinh hoàng vừa tức giận.

Long Bình làm như nhàn hạ. hướng Đà Quải Tử Bào Nguyên ôm quyền thi lễ nói:

 Bào trang chủ xin nghỉ ngơi chút lát, xem tại hạ đưa bọn chúng từng tên một về âm phủ.

Bào Đà Tử Bào Nguyên ngẩn người, lão không biết chàng là ai, nhìn thấy tuổi còn quá trẻ, lại dám dại ngôn đường ấy, lão cứ ngỡ chàng là kẻ cuồng ngông.

Tiếp theo thấy bọn âm Dương Phán Tề Phi với mấy tay đệ nhất cao thủ của Thanh Long Giáo đối với chàng cũng có vẻ e dè, mới biết bên trong còn có nội tình Lập tức mừng rỡ ra mặt vội vàng trả lễ nói:

 Dám hỏi tráng sĩ quý danh đại tánh?

Long Bình cười nhẹ nói:

 Chờ tại hạ thu nhập xong bọn chúng rồi ta đàm đạo Dứt lời chàng huy động cần câu, nhợ câu lướt gió lập tức nghe tiếng xé gió "Vu vú rát tai.

Long Bình ngạo mạn nhìn bốn người nói:

 Đã hai lần ta với các ngươi chưa lần nào đánh thẳng thắng đến phân cao hạ. đêm nay cơ duyên đã tới, may mắn được tương hội chốn này, chỉ tiếc thiếu mất Độc Sát Triệu Ngũ lão gia. Thế nào? Tứ vị cùng tiến lên đi, để thiếu gia khỏi mất công tốn nhiều thời gian Huyết Sát Lý Động mau lẹ tiếp lời:

 Đây là do chính ngươi tự miệng nói ra. Diêm Vương cũng đừng trách bọn lão phu ỷ lớn hiếp nhỏ, cậy chúng thắng cô!

Dứt lời lão liếc mắt nhìn ba người kia ra hiệu, bốn tên đồng thời động thủ, lập tức phân ra bốn hướng, huy động binh khí trong tay mỗi người nhắm Long Bình công một thế.

Long Bình hú lên một tiếng như Long ngâm, làm chấn động cả không gian yên tĩnh, chiếc cần câu hươ trước đỡ sau, nhợ câu linh hoạt tợ linh xà cuốn nam kích bắc, nháy mắt đã tiếp đối phương mỗi người một chiêu.

Nhưng thân hình Long Bình vẫn đứng yên một chỗ không hề nhích động một bước nào.

Đà Quài Tử nhìn thấy Long Bình xuất thủ chợt tỉnh ngộ "à " lên một tiếng nói:

 Thì ra tráng sĩ nguyên là Long thiếu hiệp gần đây danh chấn giang hồ với một thân võ công

tuyệt thế, đã tập trung Thiên Hỏa Tứ Tuyệt Lôi - Điện - Phong - Vũ Long Bình quay đầu nhìn lão mỉm cười gật đầu ra chiều xác nhận lời nói của lão, nhưng đột nhiên chàng trở cán câu nhắm trước ngực lão điểm tới.

Đà Quài Tử nằm mơ cũng không tưởng tượng được Long Bình lại có hành động cổ quái dường ấy, bất thần không kịp tránh né, vội trở cán Bá Vương Đồng Tiên gạt đỡ.

Nhưng cái gạt của lão hẫng hụt vào khoảng không, kinh ngạc lão ngưng thần nhìn lại, bỗng thấy đôi Hộ Thủ Song câu trong tay Thủy Thần Cao Mãnh đã bị nhợ câu của Long Bình cuốn chặt, giật rời khỏi tay.

Nguyên Long Bình nào có ý tập kích Đà Quài Tử Bào Nguyên, chẳng qua sử dung kế Thanh đông kích tây, xuất kỳ bất ý ra tay tập kích Thủy Thần Cao Mãnh mà thôi.

Hai lần trước Long Bình thương thế chưa lành hẳn, nên đành cắn răng nuốt hận, lần này được tương hội.

Lẽ nào lại tha cho hắn lần nữa?

Thế nên lần đầu tiên hạ thủ chàng nhắm ngay vào Thủy Thần Cao Mãnh chỉ một chiêu đã đoạt một chiếc Hộ Thủ Câu trong tay của gã. đồng thời sợi câu cũng cuộn luôn cánh tay to lớn thô kệch của gã.

Thủy Thần Cao Mãnh trời sinh thần lực hơn người, hai cánh tay của gã ít ra cũng có hai ba ngàn cân thần lực Thấy nhợ câu của Long Bình cuộn chặt cánh tay, gã lập tức coi như không có chuyện gì xảy ra. ngược lại co tay gò lưng, định dùng thần lực giật mạnh bứt đứt sợi tơ câu hoặc ít ra cũng đoạt luôn cần câu trong tay Long Bình.

Nào ngờ, sợi tơ câu đã được Long Bình truyền nội lực bảo vệ, lại là thứ binh khí đặc dị thành danh của Phong Thần Ngô Cổ, nếu không phải bảo đao ngọc kiếm thì đừng hòng hại được đến nó.

Hốt nhiên nghe Thủy Thần Cao Mãnh thét lên đau đớn, cánh tay thô to như bị đúc bằng thép của hắn đã bị sợi tơ câu siết chặt ăn sâu vào trong thịt, máu tươi tuôn ra như suối.

Long Bình không chút chậm trễ, nhẹ nhàng phát động kình lực kéo nhẹ, trong tiếng thét thê thảm của Thủy Thần Cao Mãnh, sợi tơ câu kéo theo một mảng thịt, máu bắn như suối. Lúc hồi cần câu lại vừa khéo đỡ thế công của ba người kia từ phía công tới giải cứu cho Thủy Thần Cao Mãnh.

Bỗng nghe Huyết Sát Lý Động kêu lớn:

 Cao đàn chủ, người tránh sang nghỉ ngơi!

Lão không nói còn khá. lão cất lời nói như vậy khác nào coi thường gã. như thêm dầu vào lửa.

Hơn nữa Thủy Thần Cao Mãnh khí cao ngạo cốt, nào chịu nổi sự sỉ nhục như vậy, hắn gầm lên một tiếng như hổ điên, huy động chiếc Hộ Thủ Câu còn lại, bổ vào Long Bình tấn công như điên cuồng.

Nếu thối lui ra sau, Long Bình có muốn trị tội gã cũng không có cách nào khác, ngược lại gã cải

lời xông đến thật đúng ý Long Bình, chàng lập tức bỏ qua ba người kia không thèm lý tới cứ chuyên tâm trần trị Thủy Thần Cao Mãnh.

Chỉ trong thoáng chốc, trên người của Thủy Thần Cao Mãnh đã bị thương mười mấy chỗ, lại nữa vết thương chỗ nào cũng khá trầm trọng, nhưng không có vết thương nào đến nổi trí mạng.

Thủy Thần Cao Mảnh toàn thân máu tươi ướt đẫm, nhưng dáng điệu vẫn hung tàn như hổ đói, bất kể sống chết, cứ điên cuồng xông lên tấn công Long Bình.

Long Bình cố tâm để cho gã nếm mùi đau khổ, nên vẫn không hạ sát thủ cứ như vậy, tình hình càng lúc càng khiến bọn Huyết Sát Lý Động lo lắng.

Tên ác Sát Giang Đào quả thật không còn chịu được, đồng thời cũng nổi giận gã phá nhiều thế hợp công của ba người, nên từ phía sau đánh tới một chưởng bế huyệt đạo sau lưng gã đồng thời ôm gã quay lưng chạy ra phía sau.

Lão bỏ đi như vậy, còn lại Huyết Sát Lý Động với âm Dương Phán Tề Phi càng không phải là đối thủ của Long Bình, cả hai đưa mắt nhìn nhau hội ý, song song hét lên một tiếng tấn công liền mấy thế, thừa cơ đào tẩu Long Bình cười ha hả nói:

 Các ngươi còn muốn chạy sao? Làm gì có chuyện dễ như vậy?

Long Bình huy cần câu vót theo một thế, truy kích âm Dương Phán Tề Phi.

âm Dương Phán Tề Phi nghe tiếng rít gió gấp gấp đuổi theo phía sau vội vã hồi thủ đánh ngược một quài trượng ra sau gạt đỡ thế công của Long Bình.

Nhưng nào phải đơn giản như vậy, chỉ thấy Long Bình nhẹ rung cánh tay, sợi tơ câu đột nhiên uốn một vòng siết ngang cổ lão.

âm Dương Phán Tề Phi hồn phi phách lạc vội hụp đầu xuống tránh né, nhưng sợi tơ câu đã cuốn tóc lão rối mù, đồng thời một cái vành tai bị cuốn trúng đứt tiện Hai tên này dù sao cũng là đại ma đầu lịch lãm giang hồ, mỗi tên chạy về một hướng, Long Bình truy sát âm Dương Phán Tề Phi vô tình tạo điều kiện dễ dàng cho Huyết Sát Lý Động.

Nhưng chàng không đuổi theo bọn chúng bởi mục đích chính chuyến đi này là tìm cứu Mặc Thanh.

Nhưng lúc chàng quay đầu lại đã không thấy Đà Quái Tử Bào Nguyên đâu.

Trong sân lúc ấy có nhiều thiếu niên tráng hán, Long Bình kêu hỏi từng người không ai biết được Đà Quài Tử Bào Nguyên đi đâu, tra hỏi tìm khắp tiền viện hậu viện, nội ngoại thất đều không thấy bóng dáng lão, cả quyến thuộc cũng không thấy một người.

Long Bình khí giận tràn hông, nếu lúc nãy chàng đừng sớm ra tay, để lão táng mạng dưới tay âm Dương Phán Tề Phi, thì giờ này chàng đâu phải nổi giận cho lão lưng gù giảo hoạt vô ân này.

Bỗng Long Bình chợt nhớ tới chỗ có chôn ba ống trúc, vội vàng tung người phi thân ra sau hậu viện, cần câu chóp động, tấm lưới bắt hổ lập tức được dẹp sang một bên. Thiên Lôi Chưởng một thế, "bùng" một tiếng nổ sấm sét, tiếp theo mặt đất sụp xuống một khoảng lớn, bên dưới

lập tức hiện ra một địa đạo tối đen.

Long Bình tài cao gan lớn, nào có e dè điều chi, không do dự chút nào tung người xông xuống địa đạo.

Địa đạo tuy tối đen như mực nhưng cũng không làm khó dễ đôi mắt sáng nhìn đêm đen của Long Bình.

Theo địa đạo quanh qua quẹo lại một hồi, cuối cùng chàng cũng rời địa đạo thoát lên mặt đất, thì ra địa đạo này là đường thoát thân bí mật của Bào Nhi Trang Đà Quài Tử Bào Nguyên thân là cao thủ có hạng trong làng hắc đạo lúc bình thời gây thù chuốc oán vô số, chừng về quy ẩn không khỏi có điều úy ky, nên đặc biệt thiết kế con đường địa đạo này để gia quyến lão khi gặp cường địch có đường thoát thân.

Long Bình vừa lên khỏi mặt đất, nhìn quanh nhân ra đang đứng cạnh con suối nhỏ, bỗng thấy bóng người thấp thoáng đàng xa.

Phóng mắt nhìn theo, Long Bình tức nhận ra trong số đó có Đà Quài Tử Bào Nguyên, cơn giận trong lòng chàng bất giác bùng dậy, hú lên một tiếng, giở khinh công dùng toàn lực đuổi theo.

Một lúc sau chàng đã tới bờ hồ, chỉ thấy chiếc thuyền buồm của Tần Lực đã giương buồm nhổ neo đi xa năm sáu chục trượng. Long Bình hận đến cực điểm nghiến răng trèo trẹo không thôi, nhưng nào có làm được gì?

 Ủa! Sao ngươi lại ở nơi này? Hai ta tìm ngươi cả nữa ngày trời!

Long Bình giật bắn người, lại là tiếng nói của Thất Thất chân nhân, chàng lật đật quay người nhìn lại, lão đạo sĩ tóc trắng như cước, còn ai nữa nếu không phải lão?

Long Bình giật mình nghĩ thầm:

"Thất Thất chân nhân giả hiệu này sao còn chưa chịu lên thuyền cùng đi với bọn Tần Lực? Không lẽ lão lại còn muốn ở lại gạt ta hay sao?" Trong lòng nghĩ vậy nhưng chàng chưa vội vạch mặt lão, ngược lại còn mỉm cười nói:

 Vãn bối thấy lão đạo trưởng lâu quá không trở lại nên ra ngoài tìm kiếm.

Thất Thất chân nhân trầm sắc mặt nói:

 Ta sử dụng vạn niên trầm hương, dự tính cho ngươi định thần ngủ khỏe một giấc, ngươi thức dậy lúc nào mà đi tìm ta?

Long Bình nghe lời nói của lão bán tính bán nghi.

Không lẽ đây là hảo ý của lão đối với chàng?

Đang lúc hoang mang nghĩ ngợi chưa dút bỗng nghe Thất Thất chân nhân tiếp lời:

 Aø phải rồi, hình như tên họ Trương trên thuyền chính là nha trào của đối phương phái đến, chắc là ngươi trúng kế ly gián của kẻ địch, chắc đang nghi ngời bần đạo có tâm muốn hãm hại ngươi, có phải vậy không?

Long Bình lại một lần nữa giật mình, lẽ nào quả thật chàng đã trúng kế ly gián của kẻ địch?

Bỗng Long Bình nhớ đến việc Trương lão nói Thất Thất chân nhân mấy năm nay đã đắc đạo thành tiên.

Liền hỏi khéo lão:

 Lão đạo trưởng, nghe nói Thất Thất chân nhân mấy năm trước đã...

Không đợi chàng nói hết, Thất Thất chân nhân vội nói tiếp lời:

 Đã đắc đạo thành tiên phải không? Trong trời đất này làm gì có chuyện thần kỳ như vậy, nếu quả thật có chuyện đó thì ai ai người ta lại không đi học đạo, uổng cho ngươi một người thông minh xuất chúng lại bị lời nói hoang đường như vậy xí gạt. Ha! Ha! Ha!

Thất Thất chân nhân dứt lời buông một tràng cười sảng khoái, không có thoáng một chút vẻ ngượng ngập của người nói dối bị phát hiện.

Thoáng chốc Long Bình thấy như bị rơi vào mê hồn trận, đầu óc hoang mang quay cuồng, rốt cuộc chàng cũng không biết đâu là chân đâu là giả. không biết nên tin lời nói của ai.

Trong lòng thầm nghĩ:

"Mặc kệ lão, một chốc nữa quay về thuyền bắt Trương lão ra đối chất, ba mặt một lời, thử xem lão có còn biện bác được hay không." Nhưng tâm niệm của chàng vừa dứt. Thất Thất chân nhân như có thiên nhãn nhìn thấu tâm tư chàng.

Chỉ thấy lão cười nhẹ nói:

 Tiếc thay, lúc nãy ta không giữ lấy mạng chó của gã họ Trương, nếu không có thể chứng thực cho ngươi thấy ai đúng ai sai, để ngươi khá yên tâm.

Long Bình lại rúng động trong lòng, tất cả mọi việc xảy ra. hầu như đều nằm trong sự tiên liệu của Thất Thất chân nhân, lão đã tiên hạ thủ giành thế thượng phong, Long Bình không còn kẻ hở nào để phản bác lại lão Cuối cùng Long Bình nhớ đến lời nói của Thất thất chân nhân lúc trước, đối phương là một tên ma đầu cực kỳ lợi hại. Càn Khôn giáo chủ Tụ Lý Càn Khôn Tần Uy đã táng mạng nơi Thủy Long Đàn, với một tên Tần Lực võ công non nớt, trí não tầm thường như vậy mà cũng gọi là đại ma đầu hay sao?

Rõ ràng Thất Thất chân nhân cố ý ngụy ngôn khiến cho chàng đem lòng úy ky mà không dám vọng động, quả thật đây mới là kẻ hở lớn nhất lão không để ý tới.

Long Bình bất chợt cười lạnh nói:

 Lão đạo trưởng, việc đã đến nước này, không biết có thể minh cáo đối phương là nhân vật ghê gớm nào?

Chỉ cần Thất Thất chân nhân giấu giếm không dám nói rõ, hoặc giả tỏ ra vẻ lúng túng, chàng lập tức không còn nể nang nữa. nhất định xuất thủ thử xem bản lĩnh chân thực của vị Thất Thất chân nhân này đến đâu Nào ngờ Thất Thất chân nhân không chút do dự nói:

 Chắc là ngươi cũng dò hỏi được bọn người này là ai rồi! Vậy ta hỏi ngươi, bọn chúng đến đây

với mục đích gì?

Long Bình đã dò hỏi được từ miệng Trương lão, nên không chút do dự trả lời:

 Đi tìm Thanh Long Giáo báo thù cho Càn Khôn giáo chủ Tần Uy!

Thất Thất chân nhân mỉm cười nói:

 Bọn chúng dựa vào cái gì? Dựa vào sức Tần Lực hay bọn cao thủ trong giáo?

Câu hỏi của Thất Thất chân nhân làm Long Bình ngẩn người ra!

Sự thật Tần Lực dựa vào cái gì đi tầm cừu, võ công củ hắn, tâm cơ của hắn thảy đều kém, kém người rất xa thì làm sao nói đến việc trả thù?

Long Bình có miệng mà không nói nên lời, Thất Thất chân nhân cười ha hả nói:

 Ngươi mới xuất đạo chưa lâu, chắc chưa nghe nói tới ở Đông Hải Phúc Sao Sơn có một tên Thất Tuyệt cư sĩ, họ Lịch tên Hóa. thân mang bảy tuyệt học hãn hữu trong thiên hạ. ngươi lại thông minh cơ trí, vũ nội vô song...

Long Bình nghe Thất Thất chân nhân nói tới đây chợt nhớ đến trung niên văn sĩ chàng đã có duyên gặp mặt một lần ở Thủy Long Đàn Thanh Long Giáo, bất giác "à,, lên một tiếng nói:

 Thì ra là hắn!

Thất Thất chân nhân hơi chau mày nói:

 Ngươi biết hắn sao?

Long Bình không trả lời mà lại nói:

 Mặt trắng, không râu thân hình cao dong dỏng, tuổi trạc tứ tuần, mấy tháng trước đây tại hạ có duyên gặp một lần ở Thủy Long Đàn Thanh Long Giáo!

Thất Thất chân nhân gật đầu:

 Không sai, chính là hắn! Nhìn hắn tuổi trạc tứ tuần, kỳ thực hắn đã quá tuổi lục tuần, nhưng bởi lúc nhỏ đã gặp kỳ duyên ăn được dị quả không những dung diện không già đi mà công lực cũng kinh thế hãi nhân, cả Thanh Long Giáo giáo chủ Thần Long Chư Thiên còn phải nhượng hắn vài phân.

Nguyên hắn với Càn Khôn Giáo giáo chủ Tần Uy kết nghĩa kim lan, nên lần này xuất bôn trợ lực Tần Lực báo thù cho Tần Uy!

Long Bình lập tức nghĩ ngay đến ngày ấy ở Thủy Long Đàn Tần Uy lớn lối ngang nhiên, nếu không phải ỷ thế Thất Tuyệt cư sĩ thì còn gì nữa. bởi võ công của cha con lão xem ra cũng tầm thường thôi.

Đối với nhân vật ghê gớm như Thất Tuyệt cư sĩ, trách sao Thất Thất chân nhân không cẩn thận từng li từng tí, không dám lỗ mãng để lộ chút dấu vết nào.

Bỗng Long Bình lại nghĩ đến việc có nhân vật ghê gớm như Thất Tuyệt cư sĩ đứng sau lưng thì

cớ gì người của Càn Khôn Giáo bị bọn cao thủ Thanh Long Giáo đến tác oai tác quái, thương vong thảm sầu như vậy?

Nghi ngờ chợt dấy lên trong lòng, nhưng chưa kịp mở lời. Thất Thất chân nhân như đã nhìn thấu tâm cơ chàng, bình thản tiếp lời:

□ Chắc ngươi đang lấy làm lạ tại sao có Thất Tuyệt cư sĩ ở đây mà lại để bọn Huyết Sát Lý Động đến đây giết người thị uy chứ gì? Đó là tại mệnh trời, khí số của chúng chưa tuyệt nên lúc chúng đến đây bần đạo đã hẹn với Thất Tuyệt cư sĩ bàn luận ở xa. Với công lực của bọn chúng đương nhiên bọn người Càn Khôn Giáo không phải là đối thủ.

Long Bình nghe đến đây mọi nghĩ vấn đều tan, vội vàng ôm quyền cung thân hành lễ nói:

□ Vãn bối kiến văn cô lậu, tuổi nhỏ vô trí, có lòng nghi ngờ mạo phạm chân nhân, xin chân nhân rộng dung thứ tội!

Thất Thất chân nhân vuốt chòm râu bạc cười hà hà nói:

□ Kẻ không biết thì không có tội, thôi việc này bỏ qua. đừng nhắc đến nữa.

Long Bình lại hỏi:

□ Lúc nãy chân nhân với Thất Tuyệt cư sĩ đàm luận điều gì? Không biết có thể nói cho vãn bối nghe được rõ?

Thất Thất chân nhân mỉm cười nói:

□ Còn việc gì nếu không phải vì chuyện Mặc Thanh cô nương của ngươi!

Long Bình tiếp lời:

□ Rồi kết quả ra sao?

Thất Thất chân nhân lắc đầu thở dài:

□ Ta với hắn xưa nay vốn không quen biết, nhưng với cái tên Thất Thất chân nhân của ta hắn cũng có nể nang đôi chút, vốn đã có ý định phóng thích Mặc Thanh cô nương, nhưng sau khi về đến thuyền thấy chuyện thảm biến xảy ra. khiến hắn nổi trận lôi đình, tiếp theo thấy bọn Tần Lực ở Bào Nhi Trang chạy tới, liền đón hết lên thuyền giương buồm khởi hành...

Long Bình thất kinh kêu lớn:

□ Nói vậy không có kết quả gì sao?

Thất Thất chân nhân gật đầu nói:

□ Việc đã đến nước này đành phải tiếp tục đuổi theo đến Thái Hồ cứu người, có điều dọc đường ngươi nhất nhất phải nghe lời bần đạo để tránh phạm sai lầm lần nữa!

Đến nước này Long Bình nào dám nửa tiếng "không", vội gật đầu lia lịa.

Bỗng ở xa xa vẳng tiếng kêu:

□ Long Bình! Nhóc con Long Bình!

Long Bình quay đầu nhìn qua. quả nhiên là Cái Bang tiền bối Đại Đồ Tiên lão ưỡn chiếc bụng như trống chầu nhưng thân hình nhẹ như gió thoảng từ xa lướt tới Long Bình nhận ra lão cả mừng định cất tiếng gọi, bỗng nghe Thất Thất chân nhân hừ lạnh mộ tiếng, nói:

□ Bần đạo với nhân sĩ Cái Bang thiếu duyên, ngươi không cần nhiều lời, mau đi theo ta!

Long Bình kinh ngạc cảm thấy khó xử vô cùng, đang lúc còn lúng túng thì Đại Đồ Tiên đã đến nơi cách hai người chừng ba trượng ngoài, nhưng khi nhìn thấy Thất Thất chân nhân lão đột nhiên dừng bước, lão "ý,, lên một tiếng kinh ngạc rồi kêu lớn:

□ Thất Thất chân nhân!

Hiển nhiên khi nhìn thấy Thất Thất chân nhân lão ngạc nhiên cực độ, đứng há hốc mồm nhìn.

Phần Thất Thất chân nhân không thèm nhìn tới Đại Đồ Tiên, chỉ quay qua Long Bình nói:

□ Ngươi còn chờ gì nữa? Đi thôi!

Long Bình nối gót Thất Thất chân nhân men theo bờ hồ, chân vẫn bước đều nhưng chốc chốc cứ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vị Cái Bang lão anh hùng ưỡn ngược chiếc bụng vĩ đại đứng như hóa đá ở đó.

Long Bình trong lòng cảm thấy buồn bực vô cùng, nhưng bởi vì Thất Thất chân nhân càng đi càng mau, nên chàng đành phải gia tăng cước lực bám theo sát gót, thoáng chốc hai người đã đi qua một vạt rừng thấp, bóng dáng Đại Đồ Tiên cũng theo đó mà che khuất đi Lúc trời hửng sáng, hai người đã đến tiểu trấn ven hồ, Thất Thất chân nhân lại thuê một chiếc khoái thuyền cùng Long Bình truy đuổi chiếc thuyền buồm bắt cóc Mặc Thanh.

Quỷ thần mạc trắc

Đi thuyền được một ngày, Thất Thất chân nhân tựa như quá nóng lòng, bèn dẫn Long Bình bỏ thuyền lên bộ.

Sau khi lên bộ, hai người tiếp tục bôn hành mấy ngày nữa. một buổi hoàng hôn hai người đi qua một trấn nhỏ, nhưng Thất Thất chân nhân vẫn không mở lời nói nghỉ ngơi gì cả. Đến canh một mới chịu dừng chân trong một khách điếm tại một ngôi làng hoang vắng nghỉ chân.

Thấy hành động của Thất Thất chân nhân tuy có nhiều điều bí ẩn, nhưng Long Bình không tiện hỏi han.

Chừng chàng với Thất Thất chân nhân tắm rửa xong đang trong phòng dùng bữa tối bỗng nghe bên ngoài điếm có người gõ cửa xin vào trọ qua đêm, một lát sau phổ ky đã dẫn khách vào, không biết khéo chọn thế nào lại ngay sát bên phòng hai người.

Thất Thất chân nhân nhíu tít đôi mày bạc, đôi mắt sáng quắt của lão ánh lên tia sát cơ.

Long Bình trong lòng không khỏi rúng động, chàng đuổi theo dấu Tần Lực, không lẽ còn có người đuổi theo chàng với Thất Thất chân nhân.

Lại nữa. Thất Thất chân nhân đột nhiên bỏ đường thủy lên bộ, chẳng lẽ cũng chính là vì việc này?

Khách trọ phòng bên cạnh kêu rượu thịt, giọng nói có vẻ thô kệch lớn lối, chắc cũng là nhân vật võ lâm chứ không sai. Long Bình thấy Thất Thất chân nhân nhăn mặt nhíu mày ra vẻ khó chịu nên không dám quấy nhiễu lão nữa.

Một lúc sau, lại bên ngoài khách điếm có người đập cửa ầm ầm miệng kêu lớn:

 Ông chủ! ông chủ! Mở cửa cho khách trọ.

Lần này thì giọng nói thanh tao, đương nhiên là nữ nhân, hơn nữa tuổi chắc không lớn lắm.

Tên phổ ky kinh ngạc nhưng cũng dắt khách vào phòng trọ bên phải của phòng Long Bình, một trái một phải đều có người đến trọ như vô tình hay hữu ý giám sát hành tung của hai người.

Sắc Diện của Thất Thất chân nhân càng thâm trầm, chân mày nhíu càng sâu, sát cơ lúc ân lúc hiện trong đôi mắt lão khiến người ta không rét mà run.

Long Bình lạnh người nghĩ thầm:

"Giờ này đã qua canh hai, mấy người này còn đến đây xin trọ, nếu không phải có mục đích riêng thì làm gì có chuyện trùng hợp ngẫu nhiên như vậy!" Một lúc sau, Thất Thất chân nhân gọi người dọn mâm đi, xong hạ giọng dùng âm thanh cực nhỏ nói với Long Bình:

 Đêm nay không tránh khỏi xảy ra nhiều quái sự li kỳ, tốt nhất ngươi không được khinh xuất ra khỏi phòng, bất kể xảy ra chuyện gì ngươi cũng không được phép hỏi, nếu không có ta ở trong

phòng, nhất nhất phải cẩn thận!

Giọng nói của Thất Thất chân nhân chất chứa đầy vẻ ưu ái, quan tâm khiến Long Bình cảm kích vô tận, vội gật đầu lia lịa.

Nhưng giọng nói Thất Thất chân nhân vừa dứt, bên tai Long Bình lại nghe tiếng nhỏ như muỗi kêu tiếp lời:

 Cẩn thận! Phải cẩn thận lắm, nếu không cẩn thận ngươi tán mạng cũng không kịp biết tại sao lại chết như vậy!

Giọng nói tuy cũng cực kỳ nhỏ nhưng nghe ra không giống giọng của Thất Thất chân nhân lúc nãy.

Long Bình tức tốc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Thất Thất chân nhân ngồi trên sạp, xếp bình nhắm mắt tĩnh tọa. điều tức chân nguyên, chứng tỏ câu nói sau này lão không nghe thấy.

Long Bình trong lòng kinh dị, giọng nói sau này là của ai? Của đại hán thô kệch bên trái hay của thiếu phụ ở phòng bên phải. Bởi giọng nói quá nhỏ nên cả giọng nam hay nữ cũng không thể phân biệt được.

Có điều chàng biết được võ công của người này nhất định phải cao hơn Thất Thất chân nhân.

Bởi lời nói của Thất Thất chân nhân hắn nghe rõ hết, ngược lại, lời nói của hắn Thất Thất chân nhân cách Long Bình trong gang tấc lại không hay biết chút nào.

Đồng thời Long Bình cũng lấy làm lạ. kẻ giấu mặt nhắc chàng cẩn thận nhưng rút cuộc hắn bảo chàng cẩn thận điều gì? Cẩn thận với hai người khách trọ ở hai phòng bên cạnh hay là…

Bất giác Long Bình thấy lạnh toát toàn thân,lông tóc dựng đứng cả lên,người giấu mặt kia chẳng nói rõ chàng phải cẩn thận với ai,chẳng lẽ… chẳng lẽ hắn lại bảo chàng cẩn thận với kẻ đồng hành cùng chàng bấy lâu nay là Thất Thất chân nhân?

Có thể là phải mà cũng có thể là không.

Long Bình bất giác đưa mắt liếc Thất Thất chân nhân một cái, thấy lão đang ngồi xếp bằng vận công điều nguyên, nét mặt phúc hậu thuần phác của một đạo nhân có công phu hàm dưỡng cao, không thấy lộ chút gian giảo nào.

Nhưng cuối cùng chàng cũng ngầm quyết định lúc nào cũng để tâm giới bị bất kể là kẻ nào, kể cả Thất Thất chân nhân cũng vậy. Nếu không quả là như kẻ giấu mặt nói,chừng mất mạng cũng không rõ là tại sao mình lại chết như vậy, Long Bình nếu bị chết như vậy thì quả là oan uổng lắm.

Trong lòng có sẵn nghi ngờ, Long Bình không dám ngồi trên sạp cùng tọa công với Thất Thất chân nhân, đành phải dựa lưng vào vách, quay mặt về phía Thất Thất chân nhân, âm thầm vận khí điều nguyên, khôi phục lại chân lực tốn hao trong mấy ngày đường.

Qua canh ba bỗng từ xa văng lại tiếng chó sủa inh ỏi liên miên bất tuyệt,tiếp sau đó là tiếng ngựa xe rầm rập lao tới. Long Bình kinh ngạc hé mắt nhìn ra đã thấy Thất Thất chân nhân hai mắt trợn trừng, nét mặt lộ vẻ kinh dị vô cùng.

Long Bình nghĩ thầm:

"A! tiếng ngựa xe này xem ra đi ngang chốn này, lẽ nào có liên quan đến ta hay sao?" Một lúc sau,tiếng ngựa xe đã vào đến trong thôn, tiếng chó sủa càng dữ nhưng vẫn còn có thể nghe thấy tiếng ngựa xe từ từ chậm lại, cũng có thể nghe thấy tiếng người trao đổi qua lại, đáng tiếc là bị tiếng chó sủa át đi.

Bỗng Thất Thất chân nhân liếc về phía Long Bình một cái, tuy Long Bình chỉ hơi hé mở mắt, nhưng khi chạm phải mục quang của Thất Thất chân nhân, giống như hai lưỡi kiếm sắc lạnh bất giác giật mình, tóc gáy dựng đứng, không rét mà run.

Tuy trong lòng cũng hơi chấn động nhưng dù sao chàng cũng là người nghệ cao gan lớn nên không chút động đậy, cả vẻ mặt cũng điềm tĩnh như không, cứ ngồi yên dưới đất như đang vận công điều nguyên, kỳ thực chàng đã ngầm vận công lực ngưng thần chờ đợi Long Bình nghĩ thầm:

"Phen này thì ngươi nhất định hiện nguyên hình hồ ly tinh rồi." Quả nhiên không ngoài dự đoán của chàng, Thất Thất chân nhân bỏ chân xuống đất lập tức đi thẳng đến trước mặt Long Bình...

Nhưng chỉ đi được hai bước, bước chân của Thất Thất chân nhân đã chậm lại, lộ vẻ lo lắng, cũng có hơi do dự, nhưng thủy chung vẫn không dừng lại, cứ từ từ tiến tới trước mặt Long Bình.

Lúc này ngược lại Long Bình lại khẩn trương, tim đập rộn rã trong lồng ngực,thần kinh căng thăng tột độ,nghĩ đến khinh công thân pháp nhanh nhẹn của lão, không biết chàng có đủ nhanh nhạy để phản ứng với thế công thần tốc đột ngột của lão hay không...

 Ngươi tlnh dậy chưa Long Bình?

Tâm niệm còn chưa dứt, bỗng thấy Thất Thất chân nhân hạ giọng cực kỳ nhỏ hỏi. Trong lòng chàng như vừa ném đi tảng đá nặng ngàn cân, xem ra chàng sợ bóng đêm nên tưởng tượng thấy ma.

Thất Thất chân nhân chẳng qua đến gần chàng để hỏi chuyện mà thôi, Long Bình vội làm ra vẻ như vừa mới tlnh dậy, vươn vai nói:

 Lão đạo trưởng có gì dặn dò?

Thất Thất chân nhân chỉ chỉ về phía tiếng ngựa xe bên ngoài khách điếm nói:

 Ta ra ngoài xem thử một chút lập tức quay lại, ngươi không được tự ý vọng động, ngồi trong phòng chờ ta quay lại.

Thất Thất chân nhân dứt lời lập tức tung mình xuyên cửa sổ phía sau nhanh như ngọn gió.

Long Bình nghe khẩu khí lão trấn tĩnh dị thường, nhưng ngược lại, thần sắc bên ngoài lại lộ vẻ khẩn trương Sự quan tâm của lão dù sao đi nữa cũng xuất phát từ hảo ý, nên Long Bình tuy vẫn xếp bằng ngồi, nhưng tay nắm chặt cần câu đề phòng bất trắc.

Liền sau Thất Thất chân nhân xuyên cửa sổ phi thân ra. một bóng người như quạ đêm cùng lướt qua cửa sổ rồi biến mất, tựa như đuổi theo Thất Thất chân nhân vậy Trong lúc chưa xác định rõ Thất Thất chân nhân là kẻ đối địch với chàng thì chàng không thể bỏ mặc lão được Thế nên

Long Bình cũng vội vã đứng dậy, nhanh như chớp tung người xuyên qua cửa sổ phía sau phi thân ra ngoài, định bụng xem thử kẻ đuổi theo Thất Thất chân nhân rút lại là nhân vật giang hồ nào.

Nhưng chàng chưa thoát ra ngoài cửa sổ, đã thấy một bóng người lướt ngang trước mắt phóng xẹt lên mái nhà.

Lần này chàng nhìn rất rõ ràng, bóng người này thân hình nhỏ thó, dường như là nữ nhân.

Long Bình giật mình nghĩ đến Thất Thất chân nhân, rõ ràng tình thế của lão vô cùng bất lợi, nên không còn do dự nữa. lập tức điểm chân tung người như làn khói nhạt phóng thăng lên mái nhà.

Vừa đứng lên mái nhà. Long Bình phóng mắt nhìn ra xung quanh, hai bóng người đã biến mất, chi còn lại Thất Thất chân nhân đang đứng trên sống mái ngói khách điếm, tay phải giơ cao, không ngừng hươ qua hươ lại như ra ám hiệu, trong chớp mắt, tiếng ngựa xe ở bên ngoài đã khởi động, vừa mới khởi động đã gấp về hướng đông tiếp tục đăng trình, lại nghe tiếng thúc ngựa. tiếng xe ngựa rùng rùng chuyên động chạy như bay.

Long Bình lạnh toát toàn thân, xem ra lão đạo sĩ Thất Thất chân nhân này không phải là người tốt.

Chàng lập tức nhanh như gió buông mình vào phòng, ngồi chỗ cũ, im lặng chờ Thất Thất chân nhân vào phòng, thử xem lão nói làm sao.

Nào ngờ chàng vừa ngồi yên chỗ đã nghe tiếng Thất Thất chân nhân cười lạnh vang lên.

Long Bình thất kinh, tức tốc ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên Thất Thất chân nhân đã đứng trong phòng tự bao giờ. Long Bình bất giác lạnh người.

Bỗng nghe Thất Thất chân nhân nói:

 Căn đi dặn lại không biết bao nhiêu lần bảo ngươi không được vọng động. Ngươi lại không coi lời nói của ta vào đâu, xem ra ngươi không còn muốn đi cùng ta. thôi thì chia tay ở đây vậy.

Long Bình nghe nói vậy vội kêu lớn:

 Chân nhân xin nghe vãn bối giải thích, bởi vì...

Long Bình chưa nói dứt,Thất Thất chân nhân đã động thủ, chàng định giơ tay ngăn cản.

Một chưởng của lão như không có sự vận công chuẩn bị nhưng tiềm lực kinh người, trong lúc bất ngờ không kịp né tránh,cũng không kịp chống đỡ, Long Bình chi còn cách vận Bách Hội Công hộ vệ chẩn thân bách huyệt.

Nhưng Long Bình cảm thấy luồng kình đạo vừa chạm nhẹ vào thân chàng lập tức thu lại, tiếp theo nghe Thất Thất chân nhân quát nhỏ:

 Im miệng.

Nguyên Long Bình cứ tưởng lão bị chàng nhìn thấu qui kế nên thẹn quá hóa giận xuất thủ tấn công chàng, nào ngờ như lão cũng phát giác có gì dị thường nên lập tức thu chưởng.

Lúc này báo hại Long Bình như lọt vào mê cung, đầu óc quay cuồng, rút cuộc thì Thất Thất chân nhân là bạn hay thù?

Không gian yên tĩnh chết chóc không nghe bất kỳ một tiếng động nhỏ nào, bỗng Thất Thất chân nhân hừ nhẹ trong mũi một tiếng, tiếp đó nghiêng người ra cửa sổ, hữu thủ vung nhẹ một cái, lập tức thấy một đạo ngân quang xẹt ra.

Tiếp sau ánh ngân quang, một tiếng rú thê thảm, "bịch" một tiếng thân người rơi xuống đất.

Rõ ràng vừa có kẻ táng mạng bởi ám khí của Thất Thất chân nhân.

Nghi ngờ lại trỗi dậy trong lòng Long Bình. Thất Thất chân nhân đã là một đạo sĩ tu tiên hà cớ gì ra tay lại âm độc dường ấy...

Tâm niệm vừa chuyên động đã nghe Thất Thất chân nhân quay người lại nói:

 Đến nước này đành phải nói thực cho ngươi biết, ta với sư thúc tổ ngươi Ngân Tu Tâu giao tình rất hậu, nên không kể lợi hại, lần thứ hai tái xuất giang hồ để trợ lực ngươi, bây giờ không còn gì dấu diếm nữa. tin hay không tùy ngươi, ta đi đây.

Long Bình nghe xong, kinh hồn biến sắc, nào còn dám nghi ngờ thêm, vội nối gót tung người lướt ra ngoài, hai người phi thân trên mái nhà mà đi, nháy mắt đã ra khỏi thôn trang.

Thất Thất chân nhân đang đi phía trước đột nhiên dừng lại, quay đầu ra sau nói:

 Từ giờ trở đi, nếu ngươi còn không nghe lời, chớ trách bần đạo vô tình.

Long Bình gật đầu lia lịa. không dám hé răng nói tiếng nào.

Sau một hồi chạy như bay đến lúc trời hửng sáng, hai người đã bắt kịp chiếc xe ngựa. Thất Thất chân nhân đột nhiên chậm bước lại, tựa như cố ý chờ cho xe ngựa phía trước đi xa hơn.

Khoảng cách còn khá xa. Long Bình tuy nhìn không rõ phía trước có bao nhiêu ngựa xe nhưng trong lòng dấy lên một cảm giác lạ. bất giác buột miệng hỏi:

 Chân nhân gia. ngựa xe ở phía trước là...

Vừa mở miệng nói, Long Bình đã cảm thấy lẽ ra không nên hỏi, nhưng lời đã nói ra không thể thu lại được Quả nhiên câu nói của chàng làm Thất Thất chân nhân nỗi trận lôi đình, chi thấy lão tức tốc quay người lại, gương mặt lão giận xanh xám.

Thất Thất chân nhân hét lớn:

 Súc sinh, quả hết thuốc trị.

Miệng mắng, hữu thủ Thất Thất chân nhân giơ lên, một cái bạt tay nhanh như chớp giáng xuống mặt Long Bình.

Long Bình biết mình lỡ lời không dám tránh né, chuẩn bị chịu một chưởng trừng phạt của lão.

Chàng nghĩ thầm:

"Thôi thì để cho lão phát tiết nộ khí trong lòng! Với giao tình thâm trọng của lão với sư thúc

tố,chẳng lẽ lão lại nặng tay với ta sao?" Quả nhiên, chưởng của lão thế vừa nhanh vừa mạnh, nhưng vừa chạm mặt chàng kình lực tiêu tan, tựa như lão sờ má chàng một cái vậy, Long Bình như nở hoa. mun miệng cười.

Nhưng chàng còn đang mun miệng cười bỗng thấy ba đại huyệt ở dưới ngực là huyền cơ, hoa cái và trung đình cùng lúc bị điếm mạnh. Lập tức ngã ra hôn mê bất tinh.

"Cốc cốc Lốc cốc. Sạt sạt." Loạt âm thanh hỗn tạp đều đều từ cõi xa thăm vọng về, động vào tai Long Bình.

Một cú sức mạnh kéo Long Bình ra khỏi cơn hôn mê, đầu tiên chàng cảm thấy mình đang ở trong xe, cứ theo nhịp vó ngựa với sự dằn sốc cũng có thể đoán được xe ngựa đang lao như bay.

"Chát, chát," tiếng roi da quất ngựa. với tiếng hò hét của xa phu cộng với tiếng vó ngựa không làm át đi tiếng khóc thỗn thức thì ra là tiếng thút thít ở ngay bên tai chàng.

Long Bình mở mắt ra nhìn, cạnh bên chàng có một thiếu nữ đang ngồi lấy tay áo che mặt khóc, tiếng khóc nghe thương tâm vô cùng.

Long Bình tuy không nhìn thấy dung mạo nàng, nhưng cứ nhìn vào quần áo đủ nhận ra nàng không ai khác chính là Mạc Thanh, nàng thiếu nữ yêu kiều mà chàng ngày đêm đuổi theo cứu cho bằng được.

Long Bình bất giác kinh hãi mở miệng định kêu, lật người ngồi dậy.

 Nằm yên cho ta!

Đầu vai Long Bình đau nhói, quay đầu liếc xéo qua. chi thấy một thanh bảo kiếm hàn quang lấp lánh đang chĩa mũi vào vai chàng, mũi kiếm đâm sâu vào thịt, bả vai chàng thấm đẫm máu chiếc áo chàng đang mặc.

Theo mũi kiếm nhìn lên, kẻ đang cầm bảo kiếm trong tay... Long Bình giật mình, hắn chính là Càn Khôn Giáo thiếu giáo chủ Tần Lực.

Gương mặt Tần Lực ánh lên vẻ vừa quỷ quyệt vừa đắc ý, hắn liếc nhìn Long Bình đang nằm trong xe cười ngạo mạn nói:

 Nếu ngươi không chịu nghe lời còn có động đậy, thử xem thiếu gia có dám khoét vài lỗ trên người ngươi không!

Long Bình vừa nhìn thấy hắn lập tức nhớ lại mọi sự việc lúc chưa hôn mê bất tinh.

Thì ra ngựa xe này chính là ngựa xe của Tần Lực!

Nói khác đi thì Thất Thất chân nhân chính là bè đảng của Tần Lực, nhưng tội nghiệp cho chàng bị lão lừa gạt gần nửa tháng trời vẫn không hay biết chút gì, trong lòng bất giác vừa hận vừa tức.

Với bản lãnh tầm thường của Tần Lực, đương nhiên Long Bình không coi vào đâu, cho dù có bị hắn dùng kiếm khống chế, thì cùng lắm chàng chi hơi bị thương nhẹ đã có thể thoát thân được rồi.

 Bình ca...

Một thân hình mềm mại đôi ngọc thủ nõn nà ôm chặt lấy mặt chàng.

Long Bình lập tức nhìn thấy một gương mặt u sầu, đôi mắt mọng đỏ sưng húp, má phấn ướt lệ…

 Bình ca! Thanh muội hại ca ca…

Mặc Thanh chưa nói hết lời đã lại thương tâm khóc nấc lên.

Long Bình cũng thấy cay cay mắt nhẹ giọng nói:

 Thanh muội…!

Mới kêu được hai tiếng, chàng cảm thấy giọng chàng đã biến đỗi cực kỳ quái lạ. như tiếng phát ra từ cổ họng của ai khác chứ không phải là của chàng vậy, âm thanh khàn khàn lại cực nhỏ, Mặc Thanh ngồi sát một bên sợ cũng không nghe thấy.

Long Bình thất kinh vội hành công vận khí!

Nhưng chàng không vận công còn khá. một khi vận công hành khí, lập tức cảm thấy như có lửa đốt trong nội tạng, khí huyết chạy loạn trong huyết quản như ngựa phi, toàn thân đau đớn khôn tả chưa kịp kêu lên đã hôn mê bất tinh.

Thì ra chàng bị nội thương cực kỳ trầm trọng, nên không thể hành công vận khí được.

Một lúc sau dần dần hồi tinh, Long Bình thất kinh hồn phi phách lạc, nếu không nhờ chàng uống huyết của Cửu Đầu quái điêu thì một chưởng đó của Thất Thất chân nhân sợ không toàn mạng rồi.

Trong lòng chàng hận lão đạo sĩ Thất Thất chân nhân đến thấu cốt. Xem ra tên Thất Thất chân nhân này quả là giả mạo rồi, chi có điều không biết hắn là nhân vật nào mà chưởng lực hùng hậu đương ấy.

Đến giờ này, Long Bình cảm thấy hối hận khôn cùng, đã không vận công được đương nhiên không thể dùng Bách Hội Công tự hành trị thương, xem ra mười mấy năm khổ luyện bỗng chốc trở thành mây khói, thậm chí mạng sống còn khó giữ nữa là.

Con người sống trên thế gian cũng khó tránh khỏi một lần chết.

Chết có gì đáng tiếc, chi tiếc một điều thân còn nặng nợ, huyết hải thâm cừu còn chưa kịp báo, dưới huỳnh tuyền còn mặt mũi nào nhìn song thân.

Nghĩ đến đây lòng chàng như dao cắt, đứt từng khúc ruột Bỗng Mặc Thanh đây Tần Lực lui ra phủ phục trên người Long Bình, khóc nức nở.

 Ngươi còn dám khóc!

Tần Lực nỗi điên hét lớn:

 Ngươi còn khóc nữa ta cắt luôn đầu hắn đề ngươi khóc một lần cho tiện!

Tần Lực vừa dứt lời bỗng nghe đằng trước vang lên tiếng quát tháo liên miên, tiếp theo là tiếng ngựa hí người hét, cổ xe sau một hồi tròng trành nghiêng ngả cuối cùng dừng hẳn lại.

Tần Lực thất kinh, thò đầu ra sau xe nhìn ra ngoài, đồng thời cất tiếng hỏi:

 Đã xảy chuyện gì vậy?

Hắn làm gì, nói gì, Long Bình cũng không còn biết nữa. sầu muộn ngập lòng đã khiến chàng quên hết ngoại cảnh.

Bỗng thấy Mặc Thanh phủ phục trên thân chàng, tay âm thầm thò vào ngực áo chàng như tần kiếm vật Long Bình chợt nhớ đến lọ Huyết Hoàn, lòng sầu muộn như đám mây u ám chợt loé lên một tia sáng.

Nhưng chàng chưa kịp chi Mặc Thanh chỗ chàng giấu lọ Huyết Hoàn thì Tấn Lực đã trở vào trong xe dùng lưỡi kiếm vỗ vỗ lên vai Mặc Thanh nói:

 Nói cho ngươi biết nếu, bây giờ ngươi còn kêu la khóc lóc, đừng trách Tần Lực này không niệm tình phu thê, giết luôn cả hai!

"Tình phu thê," Long Bình rúng động toàn thân, không lẽ Mặc Thanh và Tần Lực hai người đã thành thân với nhau?

Long Bình mắt liếc nhìn Tần Lực một cái, thấy sắc mặt hắn trầm trọng, ra vẻ khẩn trương vô cùng...

 ê, tên chân nhân mạo danh kia! Đã đến lúc ngươi hiên nguyên hình rồi!

Tiếng kêu của Đại Đỗ Tiên từ xa vọng lại, khiến Long Bình tinh hắn.

Đến lúc này chàng mới nhận thấy bên ngoài tiếng người quát tháo ỏm tỏi tiếng ngựa hí vang đã sớm im bặt, cảnh vật biến thành im lặng chết chóc, nên tiếng của Đại Đỗ Tiên chàng nghe rất rõ ràng.

Tiếp đó nghe tiếng Thất Thất chân nhân nói:

 Xú hóa tử! Với võ công của bọn ăn mày ngươi mà cũng muốn đến đây vuốt râu hùm, chắc là chán sống rồi!

Đại Đỗ Tiên ha hả nói:

 Mạng của lão hóa tử này trước giờ bần tiện không đáng một xu, ngươi thấy thích thì cứ lấy đi, có điều lão hóa tử ta muốn làm cho rõ ràng việc này trước, cái mã đạo nhân giả hiệu của ngươi rốt cục là thứ gì hóa thành?

 Câm miệng!

Thất Thất chân nhân giọng giận dữ hét lớn:

 Bổn chân nhân lần thứ hai tái xuất giang hồ, muốn lo việc giang hồ đại sự, làm gì có chuyện giả mạo ở đây?

Đai Đỗ Tiên lại ha hả nói:

 Nói vậy thì mắt già của lão hóa tử ta già mất rồi, nhìn không ra chân giả nữa. đáng tiếc! Đáng tiếc!

Ngưng một chút chiếu suy nghĩ, lão tiếp:

 Nếu đã nói như vậy xin chân nhân mở lượng từ bi của đạo gia. tối hôm trước lão hóa tử ta có gặp một mụ heo tinh, bị quần suốt một ngày một đêm, mệt đến nỗi không còn tinh lực nữa đã vậy mụ còn chưa chịu thôi, vậy xin lão hóa tử thu thập mụ ta đi!

Đại Đỗ Tiên nói như vậy không khác nào cố ý trêu trọc Thất Thất chân nhân, bởi vì những người học đạo thời bấy giờ ai ai cũng thông hiệu các loại phù phép trừ yêu yếm quỷ.

Thất Thất chân nhân nghe nói bất giác nỗi giận, măng răng:

 Tên tiện hóa tử này, ngươi rõ ràng muốn tìm chết, bốn chân nhân đành phải từ bi khai âm hóa kiếp cho ngươi.

Lập tức nghe chưởng phong nỗi lên ào ào, hiên nhiên Thất Thất chân nhân đã phát động khí công.

Bỗng nghe Đại Đỗ Tiên "ái dà " kêu to một tiếng.

Long Bình bất giác kinh hãi, hồn bất phụ thể, với một thân bản lĩnh của Thất Thất chân nhân. Long Bình chưa trực diện chứng kiến, nhưng nhìn thấy công phu khinh công quỷ khốc thần sầu của lão, với mỗi lần cử tay động chân uy thế kinh nhân thì Đại Đỗ Tiên chưa phải là đối thủ của lão.

Thế nên nghe Đại Đỗ Tiên la thất thanh. Long Bình cũng không khỏi rúng động hồn phi phách lạc.

Nào ngờ chưa bao lâu lại nghe tiếng của Đại Đỗ Tiên:

 Đạo gia! Lão hóa tử đa tạ. quả thực ngươi có thể đuổi được mụ... Aù á á... Không xong rồi lão hóa tử chắc khó giữ mạng già...

Long Bình nghe tiếng kêu của Đại Đỗ Tiên tuy có vẻ khẩn trương nhưng hình như lão vẫn bình yên vô sự, tim chàng như bị ai bóp chặt tạm thời được thả Bỗng nghe giọng trong trẻo của phụ nhân quát lớn:

 Xú hóa tử, ngươi còn ăn bậy nói xằng nữa thì đừng trách bốn phu nhân độc ác!

Long Bình giật mình, thì ra giọng nói ấy không phải của ai khác mà chính là Ngọc Diện La Sát Ngọc phu nhân.

Phụ nhân trú đến trong tiếu khách điếm hôm qua thì ra là mụ sao?

Nhưng mụ đến đây có mục đích gì?

Mới nghĩ đến đây, Long Bình chợt thấy rèm xem lay động vén nhẹ lên, chiếc đầu tóc đen nhánh ghé nhìn vào, đôi mắt đen lay láy chuyên một vòng phát xạ hàn quang lấp lánh, ánh thép chợt loé lên, chiếc đầu thò ra ngoài biến mất.

 Này đừng có ở đó mà rụt cổ như rùa. ta với ngươi thử đấu một phen. Tiêu tằng tổ ngươi cái khác không có chứ, vài ba giọt Tiên lộ mỹ tửu thì có thể thưởng cho ngươi rồi đưa đi đầu thai

luôn.

Thần sắc Tần Lực vụt biến đỗi lúc xanh lúc đỏ chứng tỏ hắn tức giận cực điểm, nhưng không thấy hắn có hành động gì, vẫn ngồi đó canh chừng Long Bình với Mặc Thanh.

Long Bình đã nhận ra chiếc đầu thò vô trong xe lúc nãy chính là Tửu Hồ Lô, trong lòng không khỏi mừng thầm.

Có điều không biết lần này, người của Cái bang đến đây nhiều ít, nếu quả Thao Thiết đại bang chủ cũng có mặt thì không có gì phải ngán sợ tên Thất Thất chân nhân giả mạo kia nữa.

Bỗng Tần Lực quay ra trước xe kêu lớn:

□ Ngụy tam ca! Xem thử tình hình thế nào? Nếu thấy bất lợi lập tức ra roi quất ngựa đột phá trùng vây, rõ chưa Đằng trước xe vọng lại giọng nói hùng tráng:

□ Thuộc hạ biết! Có điều Bào đại thúc sao giờ này còn chưa thấy hiện thân, ta chờ thêm một chút nữa vậy!

Gã nói xong chưa được bao lâu, ở phía trước xe đã nghe tiếng hò hét, tiếng binh khí tiếng chưởng phong vang lên ầm L Lẫn trong tiếng quyết đấu vẫn là giọng của Đại Đỗ Tiên chọc tức người này người nọ, tiếng quát tháo trong trẻo của Ngọc Diện La Sát và tiếng cười lạnh của Thất Thất chân nhân, còn nữa. còn cả tiếng... của Đà Quái Tử Bào Nguyên! Nghe thấy những âm thanh hỗn tạp bên ngoài Long Bình bất giác cả mừng, bởi vì trong mớ âm thanh hỗn tạp ấy, tiếng của Đại Đỗ Tiên có vẻ chiếm thế thượng phong.

Nhưng chàng mừng chưa được bao lâu, đã thấy cỗ xe rùng rùng chuyên động, một loạt tiếng "chát, chát" roi quất ngựa. tiếng ngựa hý rền trời kéo chiếc xe nghiêng qua đảo lại như muốn đỗ.

Nhưng lạ thay chi nghe tiếng vó ngựa rộn ràng, chứ không nghe tiếng người điều khiên, thoáng chốc cổ xem đã rời xa trường đấu, âm thanh của cuộc quyết đấu chi còn nghe văng văng xa xa.

Bỗng nghe tiếng Tần Lực cười châm biếm nói:

□ Chỉ cần có Tần thiếu gia ở đây thì các ngươi đừng mong tẩu thoát, trừ... trừ khi chết thì mới thoát được!

Gã vừa dứt lời, Mặc Thanh từ trên thân mình Long Bình nhảy dựng đứng song chưởng đồng thời xuất động nhắm Tần Lực xông tới cướp thanh bảo kiếm trong tay hắn.

Võ công của Tần Lực được phụ đích truyền, đương nhiên không phải tầm thường. Mặc Thanh tuy xuất thủ bất ngờ nhưng dù sao vẫn còn chậm hơn Tần Lực, hắn xoay người lách qua một bên xoay cổ tay một cái, bảo kiếm đã chĩa mũi trước ngực Mặc Thanh đâm tới!

Mặc Thanh vì muốn cứu tình lang, nên bất kể đến mạng sống không thèm tránh né, hai song chưởng phân hai, một trên một dưới đồng thời kích ra.

Tần Lực thấy Mặc Thanh liều chết, dụng thế song chưởng đồng quy ư tận nên không dám liều lĩnh vội nghiêng người tránh chưởng đồng thời đỗi thế một kiếm đâm vào bả vai đối phương.

Nhưng gã nghiêng người đề tránh chưởng Mặc Thanh buộc cả thân mình phải dựa vào thành xe bên trái vừa khéo lúc đó cổ xe quẹo sang phải, thân hình Tần Lực đập mạnh vào thành xe khiến

cả cổ xe lật úp.

Nhưng dù sao đi nữa thì Tần Lực cũng là người tay chân lanh lẹ chờ cổ xem nằm yên. Hắn đã nhanh nhẹn đứng dậy vung kiếm kẻ ngay trước ngực Long Bình.

Lúc này hắn biết Long Bình khó lòng thoát thân nên cười âm hiểm nói:

 Họ Long kia. ngươi lãnh mạng đi! Thiếu gia không có công phu canh giữ ngươi nữa rồi!

Dứt lời Tần Lực vận sức đâm mạnh tới!

Long Bình thân thọ còn chưa khỏi, tay chân vô lực cử động còn khó khăn huống gì đến chuyện tránh né, mắt thấy bảo kiếm từ từ ấn xuống ngực đành nhắm mắt chờ chết.

Còn Mặc Thanh lúc này còn đang nằm trong góc xe, mắt thấy tình lang sắp táng mạng dưới lưỡi kiếm vô tình, dù muốn cứu trợ cũng không còn kịp nữa. hai tay bưng mặt rú lên một tiếng rụng rời.

Bỗng ngay trong tích tắc lưỡi kiếm sắp cắm xuống ngực Long Bình thì rèm xe lay động, một bóng người như ma muội lướt vào, "keng" một tiếng giòn tan, bảo kiếm trong tay Tần Lực vuột khỏi tay rớt xuống sàn Tần Lực mắt thấy bảo kiếm trong tay sắp kết thúc tính mạng Long Bình bỗng cảm thấy "khúc trí huyệt" tê tái, bảo kiếm vuột khỏi tay rơi xa.

Nguyên hắn biết việc xảy ra có điều không ổn, nhưng điều hắn không thể ngờ được sự việc lại diễn ra nhanh như vậy. Nhanh như cắt hắn hồi thủ quét ngược ra sau một chưởng, đồng thời quay người ngưng mục nhìn, một bóng người nhỏ thó vén rèm xe lách người biến ra ngoài.

Tần Lực nhìn thấy bóng người nhỏ thó bất giác lộ khí xông thiên. Lập tức phóng người đuổi theo.

Tần Lực ra đến bên ngoài thấy cách đó ba. bốn trượng một tiêu hóa tử mặt mũi lấm lem, quần áo rách "I Tần đang khoanh tay đứng đó.

Tấn Lực tức đến nghẹn thở, gầm vang:

 Thì ra lại là tên tiêu tạp chủng ngươi, nếu hôm nay thiếu gia không lấy đầu ngươi thì uất khí này làm sao nguôi!

Dứt lời hắn điếm chân tung người xông tới, song chưởng xuất động nhắm đầu tiêu hóa tử bố xuống!

Thì ra tiêu hóa tử này chính là Tửu Hồ Lô kẻ vén rèm nhìn lén vào trong xe lúc nãy.

Tửu Hồ Lô nhe răng cười hề hề nói:

 Ngươi là thiếu gia nhà nào vậy? Đại gia này đâu có đứa con nào mất dạy như ngươi!

Tửu Hô Lô miệng nói líu lo, thân hình xoay nhẹ một vòng xuyên qua dưới nách Tần Lực nhảy ra ngoài, đồng thời gã nhanh tay hồi thủ vỗ nhẹ vào vai Tần Lực, miện vẫn cười cười nói:

 Chiêu này gọi là "Hoá tử đả cầu có biết không?

Không biết thì rắng đề ý mà học!

Tấn Lực sơ ý khinh địch, không phòng bị lãnh trọn một chưởng, tuy một chưởng của đối phương không nặng nhưng khiến hắn vừa thẹn vừa tức.

Nhất thời nỗi giận, thất khiếu như muốn ra lửa. Tần Lực gầm lớn một tiếng như sư tử hống lập tức thi triển tuyệt học gia truyền "Lưu Vẩn thân pháp" và công phu "Phi tụ tuyệt kỹ" trong người xông bổ vào Tửu Hồ Lô một lần nữa.

Liên tiếp ba chiêu, tay áo hắn như biến thành sắt, huy động lên theo kình phong kinh người. Tiếu hóa tử tối tăm mặt mũi, liên tiếp thối lui hơn trượng.

Võ nghệ Tửu Hồ Lô được Thao Thiết đại bang chủ, một nhân vật anh hùng số một hoàn vũ đích thân truyền thụ, tuy có bản lĩnh kinh nhân nhưng tiếc một điều tuổi gã còn quá nhỏ, công lực non nớt nên không phải là đối thủ của Tấn Lực.

Nhưng tuyệt kĩ kinh công "Vạn lý phiêu phong" của Thao Thiết đại bang chủ vẫn là đệ nhất khinh công thân pháp trong võ lâm, Tửu Hô Lô theo hầu hạ sư phụ mấy năm nên đối với tuyệt kỹ "Vạn lý phiêu phong" thân pháp đã luyện được bảy tám, phần hỏa hầu. Thấy đối phương tấn công rát quá. gã giở tuyệt học, quyết phân cao hạ với đối phương.

Chi thấy gã thân hình nhỏ thó lúc trước lúc sau, thoắt đông thoắt tây thân hình nhanh nhẹn tuyệt luân dù Tần Lực võ công cao thâm hơn gã nhiều vẫn không đụng đến vạt áo của gã.

Tần Lực quay qua quay lại một hồi đã muốn hụt hơi, tức muốn bể phổi mà vẫn chưa làm gì được, đang lúc chuẩn bị hạ sát thủ, bỗng nghe tiếng Long Bình với Mặc Thanh nói chuyện nho nhỏ văng đến bên tai.

Tần Lực chợt nhớ đến Mặc Thanh tuy bị trúng hắn một kiếm nhưng thương thế chắc cũng không nặng lắm vẫn còn đủ sức cõng Long Bình nhân cơ hội này chạy trốn. Nghĩ đến đây hắn bỗng giật mình kêu lớn:

 Ngụy tam ca! Ngụy tam ca!

Tửu Hồ Lô tiếp lời nói:

 Ngươi kêu ai vậy? A, ngươi gọi con heo mập đó hả~ Giờ hắn còn đang ngủ, ngươi không nhìn thấy hay sao?

Tần Lực nhìn theo hướng chi của Tửu Hồ Lô nào có thấy bóng dáng Ngụy Tam ca gì. Tửu Hồ Lô nhân cơ hội Tần Lực quay đầu nhìn ra phía sau lập tức tung người ra ngoài năm, sáu trượng, cười ha hả nói:

 Ngốc tử, ở bên này chứ không phải ở bên kia! Quả thực tục ngữ nói không sai:

Chủ nào tớ nấy, xem ra chủ tớ nhà ngươi cùng một hạng với nhau, đứa nào đứa nấy ngu như heo!

Tần Lực bất kể giọng nói châm chọc cay nghiệt của Tửu Hồ Lô, quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy một đại hán đang nằm dài bên cạnh cổ xe, hiên nhiên đã bị Tửu Hồ Lô chế huyệt đạo mất rồi.

Xem ra cổ xe bị lật chắc cũng do hắn mà nên!

Tần Lực tức giận đến cực điểm, song mục vằn những tia máu, sát khí rợn người, gầm lên một tiếng lại nhảy bổ về phía Tửu Hồ Lô.

Tửu Hồ Lô biết sức mình bất địch nên quay người bỏ chạy, vừa chạy gã vừa quay đầu nhìn lại kêu lớn:

 Chưa đến lúc giết thịt ngươi đem ra chợ, cứ gì phải la hét như vậy. Có ngon thì thử chạy đua với ta. đứa nào không chạy là đồ câu trệ!

Tần Lực quá tức giận, tối mờ cả lý trí, nghe nói khích như vậy vội tung người đuổi theo!

Liên tiếp mấy lần trồi lên thụp xuống, tuy có rút ngắn được khoảng cách giữa hai người nhưng thủy chung vẫn không bắt kịp gã.

Tần Lực biết muốn đuổi kịp tên tiêu tử này không phải chuyện dễ, hơn nữa dù đuổi theo kịp gã cũng không phải vài ba chiêu có thể giải quyết được vấn đề.

Tâm niệm, chuyên động, Tần Lực lập tức dừng chân quay người lại trở về chỗ cổ xe, định bụng sẽ giải quyết Long Bình trước rồi tần đến gã thanh toán sau.

Tửu Hồ Lô nguyên định dùng kế điệu hỗ li sơn dụ Tần Lực đi xa đề Mặc Thanh với Long Bình có thời gian tẩu thoát, nào ngờ hắn không mắc mưu.

Tửu Hồ Lô cũng đành phải quay người lại, gã vội vội vàng vàng nhặt dưới đất lên một hòn đá. vận lực bóp nát.

Lúc này Tần Lực đã đến chỗ cổ xe, Tửu Hồ Lô đang định vận kình lực phóng nắm đá làm ám khí ngăn cản Tần Lực.

Bỗng ánh ngân quang loé lên, thanh bảo kiếm trong tay Mặc Thanh vén rèm xông ra.

Mặc Thanh múa tít bảo kiếm tấn công liên tiếp mấy chiêu, nhanh như gió táp mưa sa cứ nhắm Tần Lực tấn công tới tấp.

Tần Lực né đông tránh tây thoát khỏi vùng kiếm ảnh của Mặc Thanh, hừ lạnh một tiếng, lập tức thi triển không thủ đoạt đao công phu xông tới đoạt thanh kiếm trong tay Mặc Thanh.

Mặc Thanh tuy vai trái bị thương, nhưng một khi đã có binh khí trong tay, định thần phấn chấn, thanh kiếm như giao long quẫy sóng, hơn nữa đề cứu mạng Long Bình nàng càng cố sức bất kể sống chết, bất kể vết thương, cứ như hỗ điên xông lên tấn công tới tấp.

Mười mấy chiêu đã qua. Tần Lực không những không đoạt được thanh kiếm trong tay Mặc Thanh, ngược lại bị nàng bức thối lui hơn ba trượng ra ngoài.

Tửu Hồ Lô đứng bên cạnh vỗ tay nhảy cỡn lên kêu lớn:

 Ta đã nói rồi mà. thứ như ngươi thật là vô dụng, cả một cô nương tay yếu chân mềm, mà cũng đánh không lại đã vậy lại còn đòi lấy người làm vợ, quả thật cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga. tiêu hóa tử ta thật xấu hỗ giùm cho ngươi!

Tửu Hồ Lô miệng nói nhưng mắt thì lén liếc nhìn trong xe, thấy Long Bình đang ngồi xếp bằng,

hai tay chắp lại giống như lão tăng đang ngồi niệm kinh vậy.

Chi thấy song chưởng chàng chắp trước ngực đang từ từ đây qua đây lại, gương mặt hồng màu máu, trên đinh đầu khói tụ lớp lớp như sương.

Tửu Hồ Lô trong lòng kinh dị vô cùng, nhìn dáng điệu Long Bình chắc chắn đang phát động Bách Hội Công trị vết thương chứ không sai, nhưng đã gần đến giai đoạn sắp hoàn toàn bình phục.

Rõ ràng gã thấy Long Bình bị thương cực kỳ trầm trọng, không cử động tay chân được, không ngờ trong vòng chưa tới nửa khắc đã đạt đến giai đoạn sắp bình phục. Với công lực của sư thúc gã Đại Đỗ Tiên cũng không thể đạt đến mức độ tự trị thương mau chóng như vậy Tửu Hồ Lô sao biết được với sự trợ giúp của Mặc Thanh, Long Bình đã nuốt hết hai viên huyết hoàn, diệu dược thần kỳ, công hiệu vô song làm sao mà gã có thể ngờ được.

Nào ngờ trong một tích tắc sơ ý đó, đột nhiên nghe tiếng trường kiếm xé gió, đã đến sát sau lưng, Tửu Hồ Lô linh tâm động phách vội né người sang trái định tung người ra xa.

Ngờ đâu chính cái tung người ấy xông ngay vào ngọn chi chờ sẵn của đối phương, ma huyệt nơi eo bỗng cảm thấy tê buốt, toàn thân mềm nhũn vô lực, té nhào xuống đất, cũng may còn chưa bị hôn mê bất tinh, mở mắt ra vẫn còn nhìn thấy cảnh vật bên ngoài.

Không nhìn còn khá. gã vừa mở mắt ra bất giác kinh hãi hồn phi thiên lý, thì ra đứng trước gã là tên Tần Lực đã bị Mặc Thanh thối lui hơn ba trượng lúc nãy.

Thấy hắn tay hoành ngang bảo kiếm, hiên nhiên Mặc Thanh đã bị hắn chế phục, đoạt mất kiếm rồi.

Tửu Hồ Lô trong lòng hối hận khôn cùng, lẽ ra gã không nên sơ thất như vâym bây giờ đã thất thủ bị người kiềm chế, xem ra mạng của Long Bình với gã khó qua khỏi ngày hôm nay.

Bỗng nghe Tần Lực hừ lạnh nói:

 Ngươi biết nói chuyện lắm mà. có phải không?

Chờ tí nữa cho ngươi nếm thử mùi địa ngục hành hình!

Tần Lực dứt lời lập tức quay người xông vào trong Tửu Hồ Lô nghĩ đến Long Bình đang vận Bách Hội Công điều trị nội thương, lúc này chắc đã đến lúc quan yếu nhất, đương nhiên không thể chống đỡ thế công của Tần Lực, càng nghĩ gã càng hối hận vô cùng, chi vì một chút sơ thất của gã mà hại di hoa của võ lâm.

Hai mắt trừng trừng nhìn thân hình Tần Lực xông tới mà không cách gì ngăn cản được.

Đột nhiên thân hình Tần Lực đang lao lên chợt sững lại như bị yêu pháp định thân, đứng sững như hóa đá trước cổ xe.

Tửu Hồ Lô cũng thấy kinh dị, theo thân hình của Tần Lực nhìn vào trong xe, bỗng thấy chỗ Long Bình xếp bằng ngồi lúc nãy giờ trống trơn, còn Long Bình đã biến đâu mất tự bao giờ.

Lúc nãy Tửu Hồ Lô đứng gần sát bên thấy rõ ràng Long Bình đang ngồi vận công trị thương, ai biết được chi trong một khoảng thời gian chớp mắt như vậy, người đã biến mất, trách sao Tần

Lực lại không ngờ ngân xuất thần.

Nói thì lâu, kỳ thực sự việc xảy ra trong nháy mắt, Long Bình bỗng như u linh hiện ra ngay cửa xe, tay cầm cần câu, lưng đeo chiếc rõ, thì ra trải qua bao sóng gió hai thứ binh khí đặc dị này vẫn chưa bị rơi mất.

Tần Lực nhìn thấy Long Bình đột ngột xuất hiện, hồn bất phụ thề, vội vàng thối lui hai bước, hươ kiếm đâm thăng vào ngực Long Bình.

Nhưng kiếm vừa đâm tới, chưa kịp nhìn thấy Long Bình xuất thủ như thế nào đã bị hai ngón tay trỏ giữa của chàng kẹp chặt.

Tần Lực thấy thế thất kinh, vội vàng vận nội công, truyền kình lực vào thanh kiếm đâm mạnh. Không động đậy, hắn càng kinh hãi, kéo mạnh. Càng không ăn thua. cứ như thằn lằn đây cột đình, không thấy nhúc nhích chút nào.

Nguyên Tần Lực tưởng Long Bình thân bị trọng thương, nào ngờ trong công phu chưa uống hết tuần trà đã hoàn toàn hồi phục, biết rõ sức mình chưa phải là đối thủ của Long Bình, bất giác hồn phi thiên lý, phách tán mây xanh vội vàng buông tay bỏ kiếm định tần đường đào tẩu...

Nào ngờ cán kiếm với tay hắn như dính liền với nhau, muốn buông tay mà buông không được.

Tần Lực lúc này hùng khí tiêu tan đâu mất hết, gan mật không còn, mồ hôi tuôn như tắm, sắc mặt trắng như xác chết!

Chi nghe Long Bình cười nhẹ nói:

 Tần huynh bất tất phải kinh sợ như vậy. Hai ta không oán không thù, tiêu đệ nhất quyết không thể sát hại huynh được, có điều đệ muốn hỏi thăm Tần huynh hai việc, chỉ cần Tần huynh sự thực trả lời thì bảo đảm Tần huynh có thể an toàn đi khỏi đây.

Thần sắc Tần Lực từ từ trấn tĩnh lại nhưng hắn vẫn im lặng không nói không rằng.

Long Bình lại mỉn cười tiếp:

 Lệnh tôn bất kỳ đi đại hội ở đâu đều có đem Tần huynh theo, vậy tiêu đệ xin hỏi một câu, năm ấy hung thủ tham dự việc sát hại gia phụ tổng cộng có bao nhiêu người?

Tần Lực lập tức đáp lời:

 Việc này ta không biết!

Khâu khí của Tần Lực rất quả quyết. Có lẽ việc ấy hắn thực sự không biết.

Long Bình lại hỏi tiếp:

 Còn việc thứ hai, vị Thất Thất chân nhân ấy thật sự là nhân vật nào? Việc này chắc Tần huynh không thể thoái thác nói không biết, phải không?

Tần Lực nghe hỏi sắc mặt đã trấn tĩnh lại đột nhiên tái đi hắn quay nhìn tứ phía. ngưng thần nghe ngóng một hồi mới ấp úng nói:

 Lão... lão là...

Long Bình sốt ruột thúc giục:

 Lão là ai?

Tần Lực bỗng cảm thấy một luồng kình khí nóng hổi từ thân kiếm truyền sang cánh tay, chỗ luồng kình khí đi qua. gân cốt tựa như không còn chút sức lực.

Hắn thất kinh nói nhanh:

 Lão chính là Phúc Dao Sơn Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa! Dị dung thuật chính là một trong thất tuyệt của lão!

Long Bình ngân người ra lâm bầm một mình:

 Thì ra chính là hắn!

Chàng nhớ lại Thất Thất chân nhân từng nói trước mặt chàng không biết bao nhiêu lần rằng Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa là một nhân vật vô cùng lợi hại không những võ công kinh thế hãi tục mà tâm cơ cũng hơn người, thì ra lão mèo khen mèo dài đuôi.

Bất giác Long Bình cười lạnh nói:

 Ân tình của lão tất có một ngày Long Bình hậu báo!

Bỗng nghe Tần Lực kinh hãi kêu lên:

 Ngươi... ngươi... đây là loại công phu gì, không lẽ ngươi định phế hết hết công lực của ta hay sao?

Đó chính là chỗ thần diệu vô cùng của Bách Hội Công. Long Bình mỉn cười hơi thu nhẹ công lực lại, hỏi tiếp:

 Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa với lệnh tôn quả thật đã kết nghĩa kim bằng?

Tần Lực lắc đầu lia lịa nói:

 Không có, không có, hắn... hắn dã tâm hùng cứ võ lâm, độc bá giang hồ, ta... ta chẳng qua bị hắn lợi dụng thôi.

Long Bình lại giật mình, xem ra quả lão có dã tâm độc bá giang hồ chứ không sai, trên đường đi với chàng lão cứ lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ, xuất thủ đánh chàng trọng thương sau đó còn không hạ sát thủ, không biết chừng lão còn có ý đồ thu phục chàng làm tâm phúc cho lão nữa.

Long Bình mỉn cười buông tay nói:

 Thôi được rồi, ngươi đi đi.

Long Bình vừa buông tay, Tần Lực bỗng cảm thấy thanh kiếm chấn động kịch liệt, hỗ khâu đau buốt, "keng" một tiếng, bảo kiếm rơi xuống đất. Tần Lực vội quay người ôm đầu chạy thẳng không dám nhìn lại Long Bình giải khai huyệt đạo cho Mặc Thanh với Tửu Hồ Lô xong, chưa kịp nói lời nào bỗng nghe tiếng rú thê thảm của Tần Lực từ xa truyền lại cả ba thất kinh nhằm tiếng rú tung người chạy tới.

Chi thấy Tần Lực nằm gục dưới một gốc cây, ngực áo rách nát lộ ra một bộ ngực trần một dấu chưởng tần bầm, hai mắt lòi ra ngoài, máu tươi tuôn trào nơi cửa miệng trông thảm khốc vô cùng.

Hiên nhiên hắn đã bị người dùng Phản Hồn Chi Thuật, một chưởng đánh đút hết tâm mạch mà chết.

Nhưng Long Bình vừa nhìn thấy dấu chưởng tần bầm trên ngực hắn đã hiệu ra mọi sự, bởi vì một chưởng này với một chưởng chàng bị Thất Thất chân nhân đánh hôm trước không khác chút nào!

Long Bình lập tức quay ra quát lớn:

 Lịch lão tặc, không phải ngươi khoa trương mang trong mình bảy loại tuyệt học hãn hữu võ lâm sao? Hà tất phải chui rúc như loài súc sinh như vậy, Long mỗ tuy võ học thô sơ nhưng cũng xin lãnh giáo môn tuyệt học của ngươi!

Long Bình vận công kêu lớn, âm thanh truyền xa mấy dặm, vậy mà chờ hơn nửa buổi vẫn không thấy hồi âm, đoán chắc lão tặc hãy còn lân quân đâu đây chứ quyết chưa đi xa. có điều lão không dám hiện thân mà thôi.

Long Bình lớn tiếng mắng tiếp:

 Lịch lão tặc, ngươi cũng là nhân vật có chút tiếng tăm trong giang hồ, sao lại tỏ ra gan nhỏ như chuột, không sợ nhân sĩ giang hồ cười bể bụng mà chết sao?

Bất kể Long Bình dung kế khích tướng mắng chỉn thế nào cũng không thể khích lão lên tiếng được.

Long Bình không có cách nào khác đành nói:

 Cho dù hôm nay ngươi trốn thoát, nhưng lần sau Long mỗ nhất định đến Phúc Dao Sơn đăng môn thỉnh giáo, ân tình một chưởng ngươi hãy nhớ lấy, Long mỗ nhất định báo đáp!

Vừa dứt lời, bỗng nghe tiếng áo quần khua phần phật xát ngang, Long Bình quát lớn:

 Phen này ngươi chạy đằng trời!

Vừa nói Long Bình vừa điềm chân xuống đất tung người đuổi theo.

Nhưng Long Bình vừa chạm chân xuống đất đã nghe tiếng động như từ đằng xa đi lại, tựa như ai đó chạy thẳng về phía chàng vậy, lập tức trụ thân hình đứng lại chờ đợi!

Quả nhiên, tiếng động trong nháy mắt đã đến trước mặt chàng.

Long Bình ngưng mục nhìn ra. nhìn thấy kẻ xuất hiện không phải là Thất Thất chân nhân giả hiệu Thất Tuyệt Cư Sĩ mà chính là Ngọc Diện La Sát Ngọc phu nhân Bởi mới lúc nãy Ngọc phu nhân ra tay trợ lực nên Long Bình vội tiến lên mấy bước, khom mình thi lễ nói:

 Đa tạ Ngọc phu nhân xuất thủ tương trợ, vãn bối cảm kích vô cùng!

Ngọc phu nhân lạnh mặt nói:

 Ai cần ngươi đa tạ!

Ngọc phu nhân dứt lời liền quay đi không lý gì tới Long Bình, tay chống kim trượng, hướng về phía Mặc Thanh với Tửu Hồ Lô, từ từ cất bước đi tới.

Long Bình thấy vậy kinh hãi, nháy mắt cho Mặc Thanh ra hiệu không nên nỗi giận mà đắc tội với Ngọc Diện La Sát, sau này càng khó lòng thu xếp.

Đồng thời Long Bình cũng vội vàng tung người đến bên Mặc Thanh, chỉ sợ Ngọc phu nhân bất thần xuất thủ, Mặc Thanh khó lòng đối địch.

Nào ngờ Ngọc Diện La Sát đến cách Mặc Thanh hơn trượng ngoài bỗng dừng chân, song mục tinh quang ngời ngời chăm băm nhìn Mặc Thanh thật lâu sau mới lên tiếng:

 Ngươi có muốn đầu vào môn phái ta. bái ta làm sư phụ?

Mặc Thanh nghe nói như vậy bất giác kinh hãi ngân người, cảm thấy cực kỳ bối rối, không nhận lời chăng?

Lại sợ Ngọc phu nhân nỗi giận. Nhận lời chăng? Nàng thật sự không muốn rời khỏi Long Bình.

Hơn nữa. nếu nói cần học võ công thì nàng chỉ cần học với Long Bình là đủ, võ công của Ngọc Diện La Sát làm sao bì kịp Long Bình, hà tất phải bỏ gần cầu xa như vậy.

Mặc Thanh xoay chuyên ý nghĩ trong đầu nhanh như chớp, xong cất tiếng đáp lời:

 Đa tạ Ngọc phu nhân có lòng ưu ái, nhưng Mặc Thanh tự nhận thấy trí não có hạn, quyết không thể luyện công đến mức xuất nhân đầu địa. chỉ sợ phí tâm huyết của phu nhân mà không đạt được gì...

Ngọc phu nhân hừ lạnh một tiếng cắt ngang lời nói của Mặc Thanh:

 Nói như vậy tức là ngươi không bằng lòng?

Mặc Thanh nói:

 Không phải Mặc Thanh không bằng lòng, chỉ vì...

Ngọc phu nhân lại nóng nảy ngắt lời nàng:

 Nếu đã bằng lòng thì ngươi lập tức đi theo ta!

Cái thông minh sắc sảo của Mặc Thanh còn trội hơn của Long Bình mấy thành, tâm cơ chuyên động, bỗng nàng hỏi ngược lại:

 Phu nhân không quản đường xa ngày dặm theo dõi tới đây, không lẽ chỉ vì muốn đuổi theo Mặc Thanh này thôi sao?

Ngọc phu nhân ngân người nói:

 Không sai, chẳng lẽ như vậy ngươi còn không cảm kích hay sao? Ta đã góp phần cứu ngươi khỏi miệng Mặc Thanh cười nhẹ nói:

 Cảm kích vô cùng, có điều tiêu nữ xin hỏi một câu, đột nhiên phu nhân có ý muốn thu nhận đồ đệ, không biết có còn thâm ý gì không?

Ngọc phu nhân chấn động, trầm mặt nói:

 Ngươi thông minh lắm, xem ra có thể học thành võ công xuất chúng, đi, ngươi theo ta!

Mặc Thanh vội nói:

 Khoan đã. phu nhân đã thừa nhận thì Mặc Thanh này cũng cũng không còn cảm kích nữa. cả lời nói đa tạ cũng cảm thấy thừa. vậy xin phu nhân cứ tự tiện, tiêu nữ chưa có ý muốn bái sư!

Ngọc phu nhân nghe xong nỗi giận lôi đình, mày liễu dựng ngược, trầm giọng quát:

 Không muốn bái sư cũng được, lấy ra đây!

Mặc Thanh trố mắt giả bộ ngạc nhiên hỏi:

 Phu nhân muốn lấy vật gì!

Ngọc phu nhân nghiến răng quát:

 Ngươi quả thật chán sống rồi!

Mặc Thanh điềm tĩnh:

 Phu nhân không nói ra. tiêu nữ làm sao biết được phu nhân muốn lấy vật gì?

Ngọc phu nhân tức giận cực điểm, sắc mặt mụ vốn trắng giờ biến thành xanh dờn, nhưng Mặc Thanh nói hợp lý quá. mụ không biết làm sao hơn, đành nuốt hận nói:

 Ta muốn túi vải đen trong bọc của ngươi!

Thì ra mụ chi vì dị bảo võ lâm nên mới theo dõi từ ngàn dặm đến đây!

Long Bình vốn cảm kích ân đức mụ ra tay trợ giúp, bỗng chốc tan biến như mây khói, lúc nãy chàng còn cảm kích bấy nhiêu thì bây giờ chàng càng tức giận bấy nhiêu.

Mụ La Sát này quả là quá đáng, lại còn không biết tự lượng, có Long Bình này ở đây thì mụ đừng hòng đoạt được bảo vật!

Long Bình chưa dứt tâm niệm bỗng thấy Mặc Thanh thò tay vào trong bọc rút ra một túi vải đen, chăng nói chăng rằng ném thăng cho Ngọc Diện La Sát Long Bình thất kinh vội kêu lên:

 Mặc Thanh! Muội...

Mặc Thanh liếc sang Long Bình cười tươi như hoa xuân nở rộ nói:

 Bình ca. không phải ca ca dặn muội không được đắc tội với Ngọc phu nhân sao? Người muốn gì đương nhiên muội phải tuân mang.

Long Bình giậm chân mắng thầm Mặc Thanh sao lại ngốc quá như vậy. Báu vật hiếm có trong võ lâm có lý nào khi không lại dâng lên cho người như vậy!

Bỗng nghe Ngọc phu nhân cười âm hiểm quát:

 Tiện tỳ to gan, dám hý lộng quỷ thần trước mặt bổn phu nhân, coi ngươi có mấy cái đầu.

Mặc Thanh vội kêu lớn:

 Ngọc phu nhân! Không phải phu nhân chính miệng đòi lấy túi vải đen đó sao?

Ngọc phu nhân lạnh lùng nói:

 Ta muốn vật trong túi vải đen đó!

Mặc Thanh "ủa " lên một tiếng kinh ngạc nói:

 Rốt cuộc thì phu nhân muốn vật gì? Trong túi này tiêu nữ chứa nhiều vật lắm, nào là kiến, nào là rắn...

Ngọc phu nhân quát lớn:

 Câm miệng, vật ta muốn chính là hai đỉnh bạc trong túi ấy!

Mặc Thanh tỉnh ngộ "ồ" lên một tiếng nói:

 Thì ra phu nhân cần bạc!

Mặc Thanh lại thò tay vào trong bọc, lần này quả nhiên nàng móc ra hai đỉnh bạc, tung lên tung xuống trong lòng bàn tay nhìn tới nhìn lui nói:

 Nhưng tiêu nữ xin hỏi một tiếng phu nhân cần hai đỉnh bạc này để làm gì? Không lẽ phu nhân túng thiếu đến như vậy sao?

Ngọc phu nhân tức muốn nổ đom đóm mắt, nghiến muốn bể răng quát:

 Không cần nhiều lời, còn chưa chịu ném qua cho tay Mặc Thanh quay đầu nhìn quanh một vòng chợt nhíu mày hỏi:

 Ngọc phu nhân có giữ nổi không? Dường như có ai đang rình rập đâu đây. Phu nhân không sợ vật vừa vào tay đã có chuyện không may xảy ra sao? Thậm chí... thậm chí...

Nói đến đây Mặc Thanh vô ý kéo dài ra ngập ngừng rồi từ từ tiếp lời:

 Thậm chí vật chưa kịp vào tay đã bị người ~ư(wl mất rồi!

Mặc Thanh cố làm ra vẻ khẩn trương, quả nhiên cũng có tác động đến Ngọc phu nhân ít nhiều, Ngọc phu nhân cũng giật mình nhìn quanh ngưng thần quan sát một lúc lâu, nhưng không thấy động tĩnh gì, ngoài tiếng lá rừng xào xạc không nghe thấy cả một tiếng thở nhẹ, cuối cùng Ngọc phu nhân tỉnh ngộ thì ra đây là quỷ kế của Mặc Thanh muốn kéo dài thời gian không muốn giao bảo vật ra!

Ngọc Diện La Sát hừ lạnh một tiếng nói:

 Ngươi không cần phải lo cho ta. chỉ cần vật ném ra khỏi tay thì trách nhiệm không thuộc về ngươi nữa.

nếu chăng may vật rơi vào tay kẻ khác ta cũng không thể oán ngươi!

Mặc Thanh lập tức ứng tiếng tiếp lời:

 Quân tử nhất ngôn!

Dứt lời lập tức giơ tay chuẩn bị ném ra. Long Bình đứng bên cạnh thấy vậy không khỏi thất kinh xua tay kêu lên:

 Thanh muội...

Mặc Thanh quay đầu nhìn Long Bình cười tươi như không có chuyện gì xảy ra. hai đinh bạc đã rời khỏi tay bắn đi...

Có điều bởi cái quay đầu nhìn sang Long Bình của nàng làm hai đinh bạc bay không chính xác, cách chỗ Ngọc Diện La Sát gần trượng.

Nhưng Ngọc Diện La Sát nào phải là nhân vật tầm thường, khoảng cách chi bằng một cái với tay như vậy đâu thể làm khó dễ mụ, chi thấy thân hình mụ như cơn gió lốc lướt xéo đuổi theo hai đinh bạc.

Ngay lúc Ngọc Diện La Sát giơ tay sắp chộp trúng hai đinh bạc, bỗng từ trên một tàng cây rậm rạp bay ra ba đạo ngân quang, hai đạo nhằm ngay hai đinh bạc đang lơ lửng trên không, đạo ngân quang còn lại thì nhắm ngay yết hầu của Ngọc Diện La Sát bay tới!

Ngọc Diện La Sát nộ khí xung thiên, "rừng" một tiếng giòn tan, hươ kim trượng quét trúng đạo ngân quang tập kích mụ nhưng hai đinh bạc đã bị hai đạo ngân quang kích trúng, đang đà rớt xuống lại bay vọt ra xa hai, ba trượng nữa.

Ngay trong tích tắc hai đinh bạc chưa kịp rơi xuống đất thì một bóng người như con dơi đêm, từ trên tán lá bay xẹt ngang xuống nhanh như tia chớp cuốn lấy hai đinh bạc!

Ngọc Diện La Sát khi đã định thần nhìn lại thì bóng đen đó đã bay ra xa gần chục trượng, vòng qua một đám cây chằng chịt khuất dạng.

Cùng lúc đó, đương trường cũng biến mất dạng Long Bình!

Ngọc Diện La Sát nào chịu bỏ qua dễ dàng như vậy, lập tức tung người đuổi theo.

Tiếp đó, từ đằng sau một thân cây cổ thụ cách đương trường chừng hơn chục trượng Đại Đỗ Tiên ưỡn chiếc bụng vĩ đại đi ra.

Mặc Thanh cau mày nói:

 Ủa! Vậy mà vãn bối cứ ngỡ đôi mắt ấy là của lão tiền bối!

Đại Đỗ Tiên trầm mặt vẻ trách móc nói:

 Sao lại mạo hiểm đi ngờ như vậy!

Mặc Thanh cười khúc khích nói:

 Nếu không phải là Đại Đỗ bá bá thì tất phải là cái trò Thất Tuyệt Cư Sĩ ấy, có gì không ổn

đâu! Mấy ngày nay mệt mỏi quá rồi, Tửu Hồ Lô ngươi có mang theo món gì lót dạ được không?

Tửu Hồ Lô thò tay vào ngực áo lôi ra một gói giấy dầu đưa qua Mặc Thanh tiếp lấy mở ra xem, bên trong có nửa con gà ăn dở, Mặc Thanh cười tít mắt, tiện tay dúi vào tay Tửu Hồ Lô một vật cứng lạnh ngắt.

Tửu Hồ Lô xoè tay xem thử bất giác giật mình, thì ra là một đỉnh bạc!

Tửu Hồ Lô ngân người hỏi:

 Mặc cô nương, như vậy là ý gì?

Mặc Thanh cười nói:

 Giá của nửa con gà đó mà!

Gương mặt lem luốc của Tửu Hồ Lô thoáng sắc hồng, bỗng gã tinh ngộ "ồ" lên một tiếng nói:

 Rốt cuộc thì đỉnh bạc loại này, ngươi chuẩn bị sẵn nhiều hay ít?

Mặc Thanh lại cười nói:

 Cũng không nhiều lắm, chừng một chục đôi gì đó!

Mặc Thanh dứt lời phá lên cười khanh khách, tiếng cười giòn tan chưa hết, bỗng nghe Đại Đỗ Tiên nghiêm giọng nói:

 Còn đôi thật hiện ở đâu?

Mặc Thanh vẫn mỉn cười tinh nghịch nói:

 Cái gì mà thật với giả. vãn bối trước giờ chưa học qua nghề làm bạc giả!

Đại Đỗ Tiên có hảo ý quan tâm hỏi han, nào ngờ bị nói khoé như vậy, đã thấy bực mình giũ tay áo định bỏ đi.

Bỗng thấy Mặc Thanh chạy lại kéo tay áo lão cười híp mắt nói:

 Đại Đỗ bá bá. lại giận vãn bối nữa rồi, lão tiền bối lão luyện trong giang hồ chắc cũng không quên câu tai vách mạch rừng, vãn bối... vãn bối thật không yên lòng.

Đại Đỗ Tiên nghe nói vậy, bất giác gương mặt tròn đầy thịt của lão thoáng ửng hồng, bỗng lão phá lên cười ha hả nói:

 Tiêu cô nương! Ngươi quả thật là hậu sinh khả uý, lão ăn mày già này từ nay về sau không còn dám khoác lác nữa...

Tửu Hồ Lô! Ngươi đi với Mặc Thanh cô nương cho có bạn, ta phải đi trước coi tình hình thế nào!

Mặc Thanh vội xua tay kêu lớn:

 Đại Đỗ bá bá không cần phải phí sức nữa. ngồi nghỉ chút đã! Bình ca chỉ một lát nữa là sẽ quay lại mà!

Đại Đỗ Tiên ngạc nhiên hỏi:

 Ngươi chắc chắn như thế sao?

Mặc Thanh gật đầu nói:

 Chắc chắn, vãn bối dám đánh cược đó!

Đại Đỗ Tiên trước giờ rất khoái đánh cược với người, không ngờ hôm nay có người tự tân đến lão đòi đánh cược Lão cười lớn nói:

 Hay lắm! Lấy gì đặt cược?

Mặc Thanh ứng khâu tiếp luôn:

 Lấy đầu của vãn bối cược với cái "Phóng Tí Công" của tiền bối!

Đại Đỗ Tiên ngân người rồi đột nhiên phá lên cười ha hả nói:

 Tiêu nha đầu, ngươi cũng muốn học... ấy, không được! Không được! Lão ăn mày này không chịu đâu!

Đại Đỗ Tiên mới quay người đi được mấy bước, bỗng Mặc Thanh nhảy cỡn lên kêu lớn:

 Đại Đỗ bá bá. bá bá trốn không được nữa rồi, xem kìa. Bình ca về tới rồi!

Đại Đỗ Tiên lại kinh ngạc, lão nào có nghe thấy chút tiếng động nào đâu. Mặc Thanh làm sao biết được Long Bình đã quay lại? Không lẽ cách biệt mới mấy ngày mà công lực nàng lại tiến đến như vậy sao?

Lão quay đầu lại, nào thấy bóng dáng Long Bình!

Lại nghe Mặc Thanh kêu lớn:

 Đó, không phải là Bình ca đã về tới rồi đó sao?

Đại Đỗ Tiên theo hướng tay Mặc Thanh chi nhìn qua. vẫn không thấy gì hết, lão càng kinh ngạc, hỏi:

 Hắn về tới đâu?

Bỗng Mặc Thanh cười lớn nói:

 Vãn bối nói không phải mà. tiền bối không nghe sao?

Đại Đỗ Tiên nghe vậy mới biết mình bị lừa trong lòng vừa giận vừa tức cười, nhìn thấy Mặc Thanh đứng cười hớn hả. vui như trẻ nít, bất giác thở dài nói:

 Lão hóa tử ta cả đời chuyên môn chọc phá người không ngờ hôm nay còn phải chịu thua con tiêu nha đâu này, hà. sóng Trường Giang lớp sau nhồi lớp trước, bọn ta quả thật già hết rồi...

Lão chưa nói hết lời bên tai đã vang lên tiếng áo quần đánh gió phần phật, theo tiếng động nhìn ra xa.

thấp thoáng giữa cây rừng ngọn cần câu đung đưa theo nhịp bước, Long Bình đang chạy như bay về phía mọi người.

Lão bất giác tinh ngộ, nói:

□ Thảo nào ngươi chắc chắn như vậy, thì ra ngươi biết hắn không yên lòng bỏ ngươi ở lại đây, nên...

Lão chưa nói hết lời Mặc Thanh đã kéo áo lão nói:

□ Đại Đỗ bá bá! Truyền Bách Hội công cho vãn bối đi! Vãn bối muốn học ngay bây giờ!

Gương mặt Mặc Thanh đầy vẻ thành khân.

Đại Đỗ Tiên chi Long Bình nói:

□ Ngươi không biết bảo hắn truyền thụ sao?

Mặc Thanh nói:

□ Bình ca nói không được phép của Đại Đỗ bá bá thì không dám truyền thụ bừa bấi cho người khác.

Đại Đỗ Tiên gật đầu ra vẻ tán thưởng Long Bình là người cân thận, thân thiết như Mặc Thanh mà cũng không dám tự tiện truyền Bách Hội Công, quả đáng đề cho người khâm phục vậy!

Bỗng nghe lão cười nói:

□ Thì cứ bảo hắn là lão hóa tử ta đồng ý rồi!

Mặc Thanh cả mừng, vội quỳ xuống sụp lạy tạ Ơn.

Nhưng khi nàng lạy xong ngẩng đầu lên thì thấy đứng trước mặt nàng nào phải là Đại Đỗ Tiên, mà chính là Long Bình tay chấp cần câu, lưng đeo rỗ trúc đang nhìn sững Mặc Thanh.

Còn hai sư thúc diệt của Đại Đỗ Tiên không biết đã mất dạng tự lúc nào.

Chi nghe Long Bình nói:

□ Thanh muội! Muội làm gì vậy, bái sư hả~ Mặc Thanh vấu môi, hất mặt qua một bên quay lưng lại phía Long Bình, ngồi bệt xuống đất, không nói không rằng.

Long Bình ngạc nhiên hỏi:

□ Sao vậy? Ai đắc tội với muội?

Long Bình vừa nói vừa tiến lại gần ngồi xuống bên cạnh Mặc Thanh.

Mặc Thanh lại quay người sang hướng khác vẫn quay lưng về phía Long Bính, không thèm nhìn đến mặt chàng.

Long Bình sáng mắt lên, xoay chuyên tâm cơ, đột nhiên chàng nhảy dựng dậy hươ cần câu đập loạn xạ dưới đất, kêu thất thanh:

 ái dà! Rắn! Rắn!

Mặc Thanh lạnh người. Lông tóc dựng đứng, hét lên một tiếng thất thanh lập tức đứng dậy, nhảy bổ vào lòng Long Bình.

Long Bình ném cần câu giơ hai tay đón lấy Mặc Thanh ôm gọn nàng vào lòng, cúi đầu áp nhẹ đôi môi lên gương mặt tái xanh vì sợ hãi của nàng nói:

 Đừng sợ! Đừng sợ! Bị ca ca đuổi chạy mất rồi!

Mặc Thanh định thần lại, nhìn thấy vẻ mặt đang mỉn cười tinh quái lập tức nhận ra bị chàng lừa. bất giác nỗi giận vùng vẫy mãnh liệt, nhưng ghét thay đôi tay chàng như hai gọng kừn sắt nàng làm sao có thể vùng thoát ra được.

Cấp thời sinh trí, nàng kêu lên kinh hãi:

 Chết! Có người tới! Có người tới! Buông ta ra. đề người nhìn thấy thì còn ra thề thống gì nữa!

Long Bình chăng những không buông tay mà còn cười nói:

 Mặc kệ thiên hạ. ai thích thì cứ nhìn cho họ nhìn, ca ca không coi đó làm quan trọng!

Mặc Thanh đỏ mặt, kế thứ nhật bất thành, kế thứ hai lại nảy sinh, đột nhiên nàng nhăn mặt, hai tay ôm bụng, rên lên không dứt.

Long Bình thấy vậy vội vàng buông tay, lay lay Mặc Thanh hỏi:

 Thanh muội! Thanh muội! Muội sao vậy? Chỗ nào bị đau?

Ngụy trá xuất lộ

Mặc Thanh giả kế đại thành, thối lui hai bước, phương tâm đại hỷ, cười khúc khích quay người bỏ chạy.

Long Bình lúc này mới biết bị mắc mưu truy người đuổi theo, miệng kêu lớn:

 Coi muội chạy đi đâu cho biết?

Bất ngờ Mặc Thanh chạy được mấy bước bỗng kêu lên "ái dà " một tiếng, hai tay bất giác lại ôm chặt bụng, quả là làm giả thành thật, bụng dưới bỗng nhiên đau lên dữ dội.

Long Bình thân thủ lẹ làng lúc này đã đuổi tới nơi, cứ tưởng nàng dùng lại kế cũ, song thủ xuất động nhanh như chớp ôm lấy Mặc Thanh đang định cúi đầu hôn lên cổ nàng.

Bỗng thấy trên trán Mặc Thanh mồ hôi rịn ra. sắc mặt tái ngắt như xác chết, Long Bình giờ mới thất kinh thật sự vội vàng đỡ nàng ngồi xuống. Lo lắng hỏi:

 Thanh muội! Sao nữa rồi? Bị đau chỗ nào, mau nói ca ca hay?

Mặc Thanh nhăn tít mày liễu, nhắm nghiền đôi mắt, cắn môi cố nén đau, từ từ điều hòa khí tức.

Long Bình thấy tình hình không ổn, cũng không hỏi thăm, thấy hai tay nàng cứ ôm chặt bụng dưới, lập tức kéo tay nàng ra ấn chưởng vào chỗ đau phát khởi Bách Hội Công vận chân khí từ từ truyền sang thể nội Mặc Thanh.

Môn công phu Bách Hội Công này thần hiệu vô cùng, trong công phu chưa uống hết chén trà. thân hình đang co quắp của Mặc Thanh từ từ thư giãn bớt ra. thân hình nhu nhuyễn của nàng mềm rũ vô lực dựa vào lòng Bình.

Long Bình nhẹ nhàng đỡ nàng nằm lên cỏ, thoáng chốc, mặt mày đã hết vẻ đau đớn, sắc diện cũng hồng hào thấm nhuần trở lại.

Mặc Thanh nhè nhẹ thở dài nói:

 Thân thể muội nguyên không được khỏe, mấy ngày nay càng thêm yếu ớt đơn lạc...

Nói đến đây, đôi mắt đẹp của nàng chợt lóng lánh ánh lệ, liếc nhìn vẻ mặt vẫn còn khẩn trương của Long Bình.

Lúc này Long Bình vẫn còn đang ngưng thần vận công truyền lực sang người Mặc Thanh, nàng dịu dàng nắm tay Long Bình lắc lắc nói:

 Bình ca. muội khoẻ lại rồi, Bình ca! Được rồi, đa tạ Bình ca!

Long Bình nhíu mày hỏi:

 Rốt cuộc thì muội bị bệnh gì? Chẳng lẽ không thể nói cho anh biết được sao?

Mặc Thanh vội đỏ mặt nói:

 Không có gì, chi là bệnh thường tình của nữ nhân!

Long Bình còn trẻ tuổi chưa trải việc đời thì có biết thế nào là bệnh thường tình của nữ nhân. Song mục cứ mở lớn kinh ngạc nhìn chăm chăm Mặc Thanh.

Bỗng Mặc Thanh nắm tay Long Bình nói:

 Bình ca! Nói cho muội biết nếu có một ngày nào đó tiểu muội bất hạnh vĩnh viễn xa rời cõi thế thì ca ca có vì tiểu muội mà...

Long Bình kinh hãi chộp lấy hai tay Mặc Thanh kêu lớn:

 Thanh muội! Muội nói sao?

Mặc Thanh giật mình, gỡ tay Long Bình ra. mắt vẫn ngấn lệ nói:

 Bình ca! Làm gì mà la lên dữ vậy, muội sợ quá à!

Long Bình cũng cảm thấy chàng hơi quá đáng, vội giơ tay dịu dàng ôm Mặc Thanh vào lòng, cất giọng nhu hòa nói:

 Thanh muội, tha lỗi cho ca ca. không phải ca ca có ý hù dọa muội, chi tại muội nói bậy bạ trước!

Mặc Thanh thở dài thê thiết nói:

 Không phải tiểu muội hù dọa ca ca đâu, thật sự muội biết rõ số mạng mình, từ nhỏ đã gặp nhiều biến đổi bất hạnh, tuy có chút hương sắc nhưng nhân gian có câu "hồng nhan bạc phận", đời của tiểu muội khó mà sống trong sung sướng, bởi vậy muội không muốn liên lụy đến ca ca...

 Không được nói nữa!

Long Bình khó chịu quát lớn một tiếng.

Mặc Thanh nhè nhẹ lắc đầu nói:

 Bình ca! Ca ca thử nhớ lại xem, cứ mỗi lần hai ta tương hợp thì y như rằng bất hạnh lại xảy ra liên miên, đã vậy người chịu khổ lại là ca ca. chứng tỏ muội là một cô gái họa mệnh, bởi vậy muội định...

Nàng định nói gì còn chưa kịp nói xong đã thấy một đôi môi nóng bỏng áp chặt lên miệng nàng làm lời nói của nàng bị cắt ngang.

Mặc Thanh là một xử nữ trong trắng trước nay chưa từng tiếp cận với nam nhân, Long Bình chính là người thứ nhất đã từng ôm nàng trong tay, sự việc xảy ra khiến nàng chấn động toàn thân như chạm phải luồng điện mãnh liệt!

Nhưng dù sao chàng cũng là ý trung nhân trong lòng nàng, thoáng chốc nhiệt huyết thanh xuân trỗi dậy, ái niệm lai láng, đôi cánh tay ngọc bất giác cũng giơ ra ôm chặt thân hình Long Bình say đắm!

Đang lúc hai người đang đắm chìm trong bể tình, quên hết ngoại cảnh thì bỗng một tiếng cười lạnh vang lên:

– Quả là một đôi cẩu nam nữ không biết sỉ nhục, giữa thanh thiên bạch nhật mà dám tỏ tình ân ái…

Tiếng cười lạnh, giọng nói đều đều phát ra ngay sau lưng hai người, Long Bình thất kinh ôm Mặc Thanh tung người nhảy ra xa hai trượng ngoài, đáp xuống đất quay người lại, cách chỗ chàng chưa đầy ba trượng đứng một hàng năm người.

Hai người thất sắc nhận ra kẻ đứng đầu không ai khác hơn là Bách Hoa Giáo chủ Bách Hoa bà bà Đồng Sầu, bên trái là Hắc bạch nhị phu nhân, bên phải còn là ai nữa nếu không phải là Điêu Man công chúa với Lưu Huy!

Mặc Thanh nhìn thấy năm người, hơn nữa trong đó có một cô nương cũng trạc tuổi nàng là Điêu Man công chúa. đang lạnh mắt mỉn cười tỏ vẻ khinh khi, bất giác nàng cảm thấy hổ thẹn vô cùng, mặt đỏ như táo chín, vội vàng lui người đến nấp sau lưng Long Bình.

Phần Long Bình vốn bản tính kiên cường, ngạo mạn, người lại nghệ cao gan lớn, trong lòng nghĩ gì thì phải làm cho kỳ được.

Chàng nào có kể gì đến lễ giáo, nam nữ thọ thọ bất thân, chàng không cho Mặc Thanh ẩn thân sau lưng, vòng tay ôm chặt đôi vai nhỏ nhắn của nàng, song song đứng ưỡn ngực cười lạnh nói:

– Sợ cái gì chứ! Chỉ cần hai ta tương thân tương ái, thì có gì phải sợ? Việc này không có gì gọi là vô sỉ!

Như bọn người kia miệng nói nhân nghĩa đạo đức, nhưng sau lưng thiên hạ nam dâm nữ tặc, như vậy mới đáng gọi là vô sỉ!

Long Bình tuy cố biện bác cưỡng từ đoạt lý, nhưng lời nói cũng đủ lý đủ tình, chi khổ cho Mặc Thanh một cô nương từ nhỏ đã sống cảnh vàng son, dù sao thì mặt cũng non hơn, hại nàng mặt đỏ như mào gà.

đến chiếc cổ cũng đỏ ửng.

Nhưng nàng cũng không vùng vẫy kháng cự, chi ngại ngùng không dám nhìn thăng vào bọn người Bách Hoa Giáo mà hơi khép mắt lại đề mặc Long Bình đối đáp với đối phương!

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu hừ lạnh một tiếng mắng lớn:

– Tên súc sinh này không ai dạy dỗ, còn dám mở miệng nói đến nhân nghĩa đạo đức, lão nương không có thời gian, mau mau giao ra đây!

Long Bình hừ lạnh đáp:

– Ngươi muốn gì?

Bách Hoa bà bà nhíu mày nói:

– Ngươi biết rõ mà còn giả bộ, chắc muốn nếm thử lợi hại của Huyết Hoa Hồng, ta hỏi lần cuối cùng, ngươi có giao ra không?

Long Bình cất tiếng cười ha hả nói:

— Đương nhiên là không rồi, nhưng ta chi sợ có giao ra các hạ cũng không mang đi được!

Bách Hoa bà bà nỗi giận, giơ tay đỡ chiếc hoa hồng to bằng miệng bát trên vai xuống.

Long Bình biết tuyệt chiêu của Huyết Hoa Hồng uy lực kinh người, nhưng từ khi luyện thành tuyệt nghệ Thiên Lôi Chưởng, công lực đại tiến, chàng đương nhiên không ngán sợ gì Bách Hoa bà bà.

Nhưng chàng nghĩ đến Mặc Thanh bên cạnh, võ công nàng có hạn, quyết không phải là đối thủ của bất kỳ tên nào trong bốn người còn lại, tâm niệm xoay chuyên nhanh như điện, tiếp lời:

— Có điều, không phải các hạ đã có ước hẹn trước với Long mỗ sao? Đêm trăng tròn tháng này, sẽ gặp nhau ở Thiên Mục Sơn Kỳ Nhân Phong đơn thân quyết phân cao hạ...

Bách Hoa bà bà cười khùng khục nói:

— Đương nhiên, đó là việc riêng giữa ta và ngươi, hôm nay lão nương đặc biệt tìm hắn!

Bách Hoa bà bà hươ món binh khí quái dị trong tay chi Mặc Thanh.

Long Bình lẽ nào không hiểu mục đích của mụ đến đây, bèn ứng tiếng nói:

— Việc này cớ gì không chờ đến rằm tháng này giải quyết luôn thề, hơn nữa còn có thể lấy vật này đặt cược, kẻ nào thắng thì được!

Đây chẳng qua là trong lúc túng thế đành phải tòng quyền dụng kế cầu toàn, chứ có lý đâu lại lấy bảo vật gia truyền của người làm vật đặt cược như thế.

Nhưng Bách Hoa bà bà nào chấp nhận dễ dàng như vậy Mụ cười lạnh nói:

— Kiều quy kiều, lộ quy lộ, việc nào tính riêng việc ấy, ngươi dù có không muốn cũng phải giao ra. hôm nay lão nương nhất định lấy cho được mới nghe!

Long Bình nỗi giận nghiến răng nói:

— Ngươi nói nghe hay quá. có điều thiếu gia không thấy có nhã hứng giao vật cho ngươi, ngươi dù có muốn ta cũng không giao, hôm nay nhất định không giao!

Bách Hoa bà bà cười lạnh âm hiểm nói:

— Tên tiêu tử này rượu mừng không uống đòi uống rượu phạt, quả là chưa thấy quan tài chưa đỗ lệ.

Dứt lời mụ liếc mắt nhìn Hắc Bạch nhị phu nhân ra hiệu nói:

— Canh chừng con tiêu nha đầu, hôm nay đề nó sổng mất thì hai ngươi liệu hồn, ta lột da hai ngươi đó!

Bạch Mẫu Đơn đỡ lời:

— Giáo chủ hà tất phải đích thân động thủ, chờ hai chị em thuộc hạ bắt hắn rồi hãy tính sau!

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nghĩ thầm, như vậy cũng hay. Hắc Bạch nhị phu nhân tuy chưa chắc có thể là đối thủ của Long Bình, nhưng ít ra cũng có thể giữ chân hắn ít lâu, mụ nhân cơ hội này bắt buộc Mặc Thanh mang đi!

Với bản lĩnh của Mặc Thanh, chỉ cần mụ cất tay một cái cũng đủ đắc thủ nghĩ như vậy bèn gật đầu nói:

 Được, hai ngươi ra tay đi, có điều nên nhớ, bất cầu hữu ứng, tắc cầu vô quả. không cần thủ thắng, cốt sao đừng để xảy ra việc là được!

Bạch Mẫu Đơn với Hắc Thước Dược lập tức ứng tiếng vâng dạ. song song tuốt kiếm nhảy xổ tới tấn công Long Bình.

Lại nghe Bạch Mẫu Đơn nói:

 Ngày trước ở Nhạc Dương lầu không nhận ra ngươi nên chưa kịp thỉnh giáo, ngày nay có dịp tương phùng mong các hạ chỉ giáo cao chiêu.

Dứt lời song kiếm hợp bích một trái một phải, mang theo kình phong rợn người, nhanh như điện đã tới trước mặt Long Bình.

Long Bình xem tình hình trước mắt đã nhìn thấy mưu đồ của Bách Hoa bà bà. lý nào còn để mắc mưu mụ sao, huống chi bản lãnh của Hắc Bạch nhị phu nhân chàng đã được kiến thức một lần, nào có xem hai người vào đâu.

Lập tức hữu thủ múa tít cần câu, thi triển độc môn tuyệt nghệ một trong Thiên Hỏa Tứ Tuyệt của nghĩa bá Phong Thần Ngô cổ truyền thụ, cùng với Hắc Bạch nhị phu nhân quyết đấu!

Đồng thời Long Bình tả thủ vẫn nắm chắc cổ tay Mặc Thanh, không để cho nàng rời xa nửa bước, sợ Bách Hoa bà bà thừa cơ hạ thủ chàng không kịp cứu Song kiếm một cần câu chiêu số đều nhanh nhẹn tuyệt luân, nháy mắt song phương đã qua lại hai, ba chục chiêu, thoắt công thoắt thủ kiếm qua câu lại, trận đấu tỏ ra quyết liệt vô cùng.

Có điều Hắc Bạch nhị phu nhân tuy thân là hai trong tứ đại danh hoa dưới trướng của Bách Hoa bà bà nhưng làm sao có thể bì được với Long Bình thân bao gồm sở trường tuyệt học của mấy phái!

Dần dần kiếm chiêu của Hắc Bạch nhị phu nhân trở nên chậm chạp, bị sợi tơ câu uy thế vô song của Long Bình vây chặt.

Bách Hoa bà bà thấy vậy bất giác nóng mặt, cao giọng quát lớn:

 Thật là mất mặt cho Bách Hoa Giáo! Hai ngươi còn không biết phân ra thanh đông kích tây, công kỳ tất cứu!

Ý Bách Hoa bà bà nhắc nhở hai người phân ra tập kích Mặc Thanh sau lưng Long Bình, tất buộc chàng thu bớt một nửa thế công lo thủ đề bảo vệ Mặc Thanh, nếu không buộc chàng phải buông Mặc Thanh ra.

Nhưng Hắc Bạch nhị phu nhẩn thân làm tứ đại danh hoa của Bách Hoa Giáo lẽ nào không chút cơ trí hay sao?

Việc này quả thật hai người cũng có nghĩ tới nhưng khổ nỗi uy lực của chiếc cần câu trong tay Long Bình quá sức kinh nhân, chiêu nào thức ấy đều chiếm hết tiên cơ, khiến hai người không còn rảnh tay tấn công Mặc Thanh nữa.

Chỉ cần một trong hai người thu thế lập tức người kia tất sẽ ngộ hiểm, bức bách người nọ phải hoàn thủ tương cứu.

Nói cách khác, song kiếm hợp bích còn có thể chống cự được ít nhiều, đơn kiếm đối địch tất hung đa kiết thiểu.

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu trong lúc phẫn nộ không để ý tới điếm này, chừng lúc mụ quát tháo chi thị xong vẫn chưa thấy nhị phu nhân y kế thi hành mới nhận ra chỗ nông sâu của trận thế, định bụng bất kể thân nhân sĩ diện xuất thủ trợ lực.

Chợt mụ thấy Lưu Huy với Điêu Man công chúa đang đứng ngẩn nhìn, liền quát lớn:

 Hai ngươi làm gì mà đứng ngẩn ra như vậy? Không biết làm việc gì sao?

Lưu Huy với Điêu Man công chúa nghe tiếng quát của Bách Hoa bà bà. vội vàng rút kiếm xông vào từ sau lưng Long Bình công tới!

Lưu Huy nguyên hận Long Bình thấu cốt nên vừa xông vào đã hươ kiếm nhằm Long Bình chém bổ xuống.

Nhưng Điêu Man công chúa thì không như vậy.

Bản tính nàng vốn chua ngoa đanh đá. năm ấy ở Hoàng Sơn Liên Hoa Phong nàng nói khích cho Lưu Huy hành hạ Long Bình vốn không phải là căm hận hay đố ky. Vì, chẳng qua nàng ghét Long Bình suốt ngày không hé răng nói chuyện, nàng không tin chàng bị đánh mà vẫn không cất tiếng van xin tha.

Sau đó Long Bình lần thứ hai lên Liên Hoa Phong, song phương tương ngộ trước Bạch Cốt Lâm, gương mặt anh tuấn, phong độ cốt cách phi phàm của chàng làm nàng không khỏi mê mẩn, ngày ngày tơ tưởng.

Hôm nay vô tình lại gặp ở chốn này, lại thấy chàng đang thân mật với Mặc Thanh như vậy, thử hỏi nàng làm sao không ghen tức, không đố ky?

Tuy nàng không hẳn yêu Long Bình nhưng nàng từ nhỏ đã quen được nuông chiều, muốn gì được nấy nên vô tình đã tạo nên một tính khí ích kỷ lại hay đố ky, nàng không muốn nhìn thấy kẻ khác hạnh phúc hơn mình.

Bởi vậy vừa xuất thủ đã nhằm vào Mặc Thanh, cứ lựa thế chờ Long Bình hơi lui tay là nhằm Mặc Thanh công tới.

Tay nàng xuất thủ chưa thể làm phương hại đến Mặc Thanh, nhưng thấy Mặc Thanh kinh hoàng do lo tránh né thế công của nàng, chốc chốc lại kêu lên kinh hãi vẻ mặt đầy nét kinh hoàng. Điêu Man công chúa bất giác hớn hở trong lòng, vui vẻ vô cùng.

Lấy một địch bốn còn phải lo cho an nguy của Mặc Thanh, nếu dùng toàn lực thì có thể ứng phá tự nhiên, nhưng, đằng này Long Bình chi dùng có một cánh tay dù chiêu thức có thâm ảo mấy

uy lực cũng giảm đi nhiều, rốt cuộc chàng cũng đã tỏ ra khó khăn ứng phó.

Dần dần Long Bình đã bị bốn người vây chặt, liên tiếp ngộ hiểm cảnh, coi bộ đã sắp bại tới nơi.

Bách Hoa bà bà đứng bên ngoài lược trận thấy vậy trong lòng không khỏi đại hỷ, song mục chăm chăm không chớp nhìn đấu trường, chờ lúc Long Bình với Mặc Thanh bị bốn tên thuộc hạ chế phục.

Bỗng nghe một tiếng kêu quái dị:

 Hoa bà tử, hảo tâm thưởng cho lão hóa tử hai đóa hoa a!

Bách Hoa bà bà nghe tiếng kêu vang bên tai giật mình quay người ngưng mục nhìn quanh.

Sau lưng mụ cách chừng ba trượng không biết từ khi nào đã có một lão hóa tử vóc gầy, áo quần rách mới mặt mày lem luốc đang xếp bằng ngồi đó, mái tóc bạc trắng của lão rối tứ tung.

Lão hóa tử không ai khác hơn chính là Cái Bang Cửu Thúc Công!

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu vừa tức vừa sợ, song mục trợn trừng, hung quang như điện, sát thoắt ân thoắt hiện, làm người yếu bóng vía đủ chết khiếp.

Mụ cất tiếng cười âm hiểm, nói:

 Bách Hoa Giáo ta với Cái Bang các ngươi trước nay không có qua lại, nước song không phạm nước giếng, giờ Cái Bang các ngươi lại muốn kiếm chuyện với ta nữa. lẽ nào lão nương lại sợ các ngươi sao? Bữa nay phải cho ngươi nếm thử mùi lợi hại đóa Huyết Hoa Hồng của ta!

Đóa hoa hồng máu trong tay Bách Hoa bà bà vung lên lập tức hóa thành muôn vàn đóa huyết hoa bổ xuống đầu Cửu Thúc Công!

Cửu Thúc Công tựa như cũng biết được sự lợi hại của đối phương, tỏ vẻ cực kỳ sợ hãi vội vàng quay người bò dài dưới đất.

BÒ được mấy bước lão quay đầu lại kêu lớn:

 Lão bà tử! Ngươi sao lại ác độc lắm vậy! Lão hóa tử ta chi xin hai đóa hoa. lão bà tử ngươi thân mang bách hoa chi có hai đóa hoa thôi mà tiếc đứt ruột. Có cho thì cho, không cho thì thôi lão hóa tử ta cũng không thể ép ngươi, hà tất phải nỗi xung thiên như vậy, đòi lấy mạng lão hóa tử ta...

Bách Hoa bà bà thấy Cửu Thúc Công có ý trêu chọc, mở miệng kêu "hoa " ngậm miệng kêu "hoa ", trong lòng càng thêm tức giận, nào chịu để lão chạy thoát, lập tức tung người xông tới, tay múa tít đóa hoa hồng, ánh đỏ rợp trời, từ trên không trung chụp xuống... Nhưng song phương còn cách nhau gần hai trượng Cửu Thúc Công đã vội kinh hãi kêu toáng lên:

 ái! ái! Không xong rồi!...

Lão mới kêu được mấy tiếng bỗng từ bên kia văng lại tiếng hú như long ngân.

Bách Hoa bà bà nghe tiếng hú chấn động tâm thần nào còn tâm trí công địch, vội vàng thu thế đáp xuống đất, nhưng mụ chưa kịp nhìn rõ đã nghe Cửu Thúc Công kêu lớn:

 Không xong rồi! Không xong rồi!

Cửu Thúc Công liên tiếp kêu luôn hai tiếng liền "không xong rồi", tiếp theo đó là hai tiếng rú thê thảm.

Bách Hoa bà bà nghe tiếng rú hồn phi thiên lý, lạnh toát toàn thân ưng mục lướt qua chi thấy Hắc Thước Dược nằm sải một bên tay chân xuôi lơ không thấy cử động gì nữa. trên cổ hiện lên một vật màu nhỏ xíu như bị thương bởi sợi tơ câu của Long Bình.

Thấy tình thế như vậy chắc là dữ nhiều lành ít!

Cách Hắc phu nhân không xa thấy Bạch Mẫu Đơn đứng đó, nhưng trường kiếm đã biến mất, cổ tay đầu gối máu tuôn ướt đẫm. Xem ra thương thế cũng không nhẹ Phía khác Lưu Huy hai tay bồng ngang Điêu Man công chúa. chi thấy trên gương mặt như ngọc của nàng đẫm máu ngang dọc, nhưng dường như chưa tuyệt khí.

Trong bốn người còn có một mình Lưu Huy không bị thương, đây là may mắn của hắn hay bởi lòng căm hận của Long Bình đối với hắn ít hơn nên đã nương tay cho hắn?

Trong lúc kinh hãi tức giận, Bách Hoa bà bà bỗng thấy Long Bình ôm ngang Mặc Thanh đứng cách đó gần hai mươi trượng, xem ra Mặc Thanh cũng bị thương khá nặng.

Bách Hoa bà bà tức muốn nỗ đom đóm mắt, điềm chân tung người định đuổi theo Long Bình.

Bỗng nghe Lưu Huy kinh hãi kêu lên:

 Bà bà! Bà bà!

Bách Hoa bà bà cứ ngỡ Cửu Thúc Công không kể gì đến thân phận tiền bối nhân lúc Lưu Huy bị thương còn hạ độc thủ, nên vội vàng thu thế đáp xuống qua đầu nhìn lại, nhưng nào thấy bóng dáng của Cửu Thúc Công!

Chẳng qua Lưu Huy thấy Điêu Man công chúa thọ thương sợ nàng chết mất nên mới hô toáng lên như vậy mà thôi.

Lại nói về Long Bình, cớ gì chàng lại vội vã bỏ đi như vậy?

Nguyên Mặc Thanh bị Điêu Man công chúa đâm trúng một kiếm nơi bụng dưới, máu chảy dầm dề, tính mạng đang hồi nguy cấp!

Long Bình nỗi giận buông Mặc Thanh xuống chi nội ba chiêu đã đánh cho Hắc Bạch nhị phu nhân với Điêu Man công chúa bị thương trầm trọng.

Nguy thế được giải tỏa nhưng vì an nguy của Mặc Thanh nên vội vàng ôm nàng nhắm rừng hoang chạy thẳng Chạy một lúc ước chừng hơn dặm đường, thấy trong vạt rừng thưa hiện ra một góc tường màu đỏ, Long Bình nhìn lại phía sau thấy không có người đuổi theo, lập tức khoa chân chạy vào vạt rừng thưa.

Lúc này trời đã về chiều, tiếng chuông công phu ngân vang đây đó. Ban đầu Long Bình cứ ngỡ trong rừng có chùa của hòa thượng, nào ngờ chừng đến gần mới phát hiện ra đó là một ni am.

Long Bình định tiến thẳng vào, lại cảm thấy có điều bất tiện, còn nếu không đi vào, thương thế

của Mặc Thanh đang nguy cấp cần phải trị liệu gấp, quyết không thể trì hoãn được nữa.

Đang lúc cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, Long Bình bỗng nhìn lên cổng thấy có đề ba chữ "Tịnh Tâm am." Chàng nghĩ bụng:

"Không biết chừng đây là gia am của mấy người giàu có gần đây, việc bất đắc dĩ nên cầu cứu một phen." Nghĩ xong lập tức tiến lên gõ cửa.

"Cọt kẹt" một tiếng, bởi cánh cổng không có khóa bên trong nên vừa đụng vào cửa đã hé mở.

Bởi đây là ni am nên Long Bình không dám lỗ mãng, vẫn đứng bên trong ngoài gõ cửa. cất tiếng kêu lên mấy tiếng đánh động chờ một lúc lâu vẫn không thấy ai thưa.

Long Bình nghĩ thầm:

"Hay là hoang am từ lâu đã tuyệt hương hỏa rồi?" Nghĩ vậy Long Bình không do dự nữa đây cửa vào.

Nhưng chàng chưa kịp bước đến bước thứ hai đã thấy trong đại điện hương khói nghi ngút, trước tượng Phật ngọn trường minh đang lung linh, trước án một lão ni đấng phủ phục trên bồ đoàn bái lạy, miệng đang đọc kinh lầm rầm.

Long Bình thấy vậy thất kinh, lão ni này nếu không phải bị điếc thì cớ gì lão không hay biết có chàng đến kêu cửa từ nãy đến giờ!

Long Bình lúc này tiến không được mà lui cũng dở, quả thật là tiến thoái lưỡng nan.

Cuối cùng vì thương thế của Mặc Thanh, Long Bình đành làm mặt dày cất cao giọng kêu lớn:

□ Lão thái ni, xin cho hỏi thăm đôi lời!

Lão ni lần này đã nghe thấy, quay đầu nhìn ra thấy Long Bình ôm một thiếu nữ, bất giác thất kinh run giọng nói:

□ Ngươi... ngươi... bọn cuồng đồ, dám xông vào tư am, lui ra... lui ra cho ta!

Long Bình thấy lão ni kinh hãi như vậy, vội dịu giọng nói:

□ Lão sư thái, tại hạ gõ cửa nửa ngày vẫn không thấy ai ra. chi vì tiểu muội tại hạ thân thọ trọng thương, nên cả gan tự tiện vào đây, xin lão sư thái mở lượng từ bi cho trụ lại ít hôm, chờ tiểu muội thương thế lành hẳn lập tức rời khỏi cửa am.

Lão ni thấy từ trên thân hình Mặc Thanh máu tươi nhiễu thành giọt xuống đất, lại thấy Long Bình cầu xin khẩn thiết nên động lòng từ bi, lão ni lắc đầu thở dài:

□ Tội nghiệt! Tội nghiệt! Phật môn tĩnh địa giờ đã nhuốm máu tanh rồi, vì muốn cứu người bần ni đành phải tòng quyền, có điều bần ni ra một điều kiện.

Long Bình thấy lão ni bằng lòng, cả mừng nói:

□ Xin lão sư thái cứ nói!

Lão ni nhíu đôi mày bạc nói:

 Thí chủ đề lệnh muội ở đây thì không thành vấn đề, nhưng thí chủ không thể lưu lại trong am, chi được phép sáng sớm với chiều tối đến thăm hai lần mà thôi.

Thí chủ có bằng lòng ưng thuận chăng?

Long Bình nghe nói không khỏi bồi hồi trong dạ.

nếu nhất quyết không cho ở lại thì cũng dễ xử cho Long Bình, đằng này lão chi cho mình Mặc Thanh ở lại, không có chàng bên cạnh lỡ có điều hung hiểm xảy ra. chàng biết phải làm sao?

Tâm niệm còn đang dùng dằng chưa quyết đã nghe lão ni thúc giục:

 Thế nào? Nếu thí chủ không bằng lòng bần ni cũng hết cách rồi!

Long Bình nhìn xuống Mặc Thanh, đã hôn mê tự bao giờ, nếu còn chưa cấp thời tương cứu, chắc chắn khó bảo toàn tính mạng, vô kế khả thi, Long Bình chi còn nước nhận lời.

Theo chân lão ni xuyên qua một dãy hành lang đến một dãy tịnh xá bên cạnh.

Long Bình đặt Mặc Thanh xuống giường xong lập tức vạch vết thương của Mặc Thanh ra xem, khổ nỗi vết thương của nàng ngay bụng dưới, muốn xem vết thương thì không thể không cởi dải lụa buộc lưng.

Đến đây Long Bình không khỏi đỏ mặt tới mang tai, hai tay run run, lóng ngóng cởi cả buổi vẫn không cởi được sợi đai buộc lưng của Mặc Than.

Bỗng nghe lão ni niệm Phật hiệu nói:

 Thiện tai! Thí chủ làm gì mà khẩn trương như vậy, tục ngữ nói càng muốn làm nhanh thì làm càng chậm.

Long Bình giật mình quay lại, lão ni hai tay bưng một tô nước sạch đang đứng sau lưng chàng, hiên nhiên lão ni đã đứng đó quan sát chàng lâu rồi, Long Bình đỏ mặt tía tại nói:

 Đa tạ lão sư thái chỉ giáo.

Lập tức quay người đỡ lấy tô nước, lấy ra một viên Huyết Hoàn hòa vào tô nước.

Viên huyết hoàn nhanh chóng tan ra. mùi tanh hôi lập tức xông lên, lão ni bất giác đưa tay bưng mũi chạy ra khỏi phòng kêu lên:

 Quái dược gì mà ghê vậy?

Long Bình thấy lão ni rời khỏi phòng thật đúng như lòng chàng đang mong, không cần cởi dây đai lưng cho Mặc Thanh nữa cứ theo chõ bị thương, giơ một ngón tay vạch ra lập tức thấy chỗ vết thương.

Một đoạn ruột nhỏ lòi ra chỗ vết thương, máu vẫn còn đang chảy ròng ròng.

Cũng may vết thương không lớn, nên ruột không lòi hết ra ngoài, nếu không dù có Hoa Đà Biên Thước tái thế sợ cũng không cứu được Mặc Thanh.

Trong lúc cấp thời sinh trí, Long Bình hết kể là đúng hay sai cứ nhè nhẹ nhét khúc ruột trở vào,

lấy nước pha huyết hoàn, thoa đi thoa lại trên miệng vết thương Đồng thời nhét vào miệng Mặc Thanh một viên huyết hoàn nữa. ước chừng nửa thời thần sau, vết thương ngưng chảy máu, hơi thở của Mặc Thanh cũng trở nên đều đặn, như đang chìm trong giấc ngủ say vậy Long Bình thấy sắc mặt Mặc Thanh đã thấm nhuần trở lại, nguy hiểm đã qua. tạm thời thư giãn chút ít.

Bỗng nghe tiếng lão ni bên ngoài:

□ Đã quá canh hai rồi, thí chủ cũng nên tạm thời đi khỏi đây, sáng mai hãy trở lại.

Long Bình giật mình, cho dù trong lòng chàng không muốn bỏ đi chút nào, nhưng không thể nuốt lời, đành phải kéo mền đắp cho Mặc Thanh xong lui ra khỏi phòng.

Bỗng nghe lão ni nói:

□ Chắc thí chủ cũng chưa được ăn tối, bần ni có chuẩn bị sẵn một bát mì chay, hay là thí chủ dùng tạm đỡ lòng?

Long Bình lúc này quả đói cồn cào, nhưng vì lo cho an nguy của Mặc Thanh nào có thể nuốt nỗi thức ăn, vội vàng đa tạ từ chối khéo.

Lão ni tựa như cảm thấy bất ngờ, ngạc nhiên nói:

□ Hay là thí chủ chê đồ ăn của tệ am không sạch?

Lão ni dắt Long Bình xuống nhà bếp, trên chiếc bàn bát tiên gỗ hồng mộc cực kỳ sạch sẽ bày sẵn một tô mì bốc khói nghi ngút.

Long Bình không dám nói lôi thôi lập tức ngồi xuống ăn.

Nhưng mì chưa kịp đưa vào miệng bỗng thấy lão ni trước khi ra khỏi phòng còn liếc mắt nhìn lại, song mục của lão ni ánh lên tia sáng vừa có vẻ thần bí vừa âm thầm khó hiểu, tựa như ám tàng ngụy kế gì đó.

Đột nhiên, một luồng gió nhẹ hất qua mang theo mùi tanh hôi nực mũi.

Long Bình chấn động toàn thân, nghĩ thầm trong bụng:

"Quả nhiên có ngụy trá bên trong, Long Bình này không thể bị hại dễ dàng như vậy đâu! " Long Bình nhìn lên thấy lão ni đã ra khỏi phòng, lập tức bưng tô mì lên hất ra ngoài cửa sỗ, quay đầu lại thử kiếm xem mùi tanh hôi từ đâu phát ra. thì ra mùi tanh hôi bốc lên từ căn phòng bên cạnh.

Nhưng Long Bình chưa kịp nhìn thấy tình hình trong phòng bên, thì đã nghe tiếng bước chân của lão ni vang lên bên ngoài phòng.

Long Bình vội vàng trở lại ghế, giả vờ như vừa mới ăn xong, lấy tay lau miệng, vừa khéo lúc ấy lão ni bước vào phòng, thấy chàng vẫn còn ngồi nguyên đó như không có việc gì xảy ra. lão ni tỏ vẻ hơi ngạc nhiên nói:

□ Thí chủ còn cần ăn nữa không?

Long Bình vội xua tay nói:

 Đủ rồi! Đủ rồi! Đêm cũng đã khuya. không tiện ở lại lâu hơn, xin đa tạ lão sư thái, tạ hạ cáo từ sáng mai trở lại!

Dứt lời Long Bình vội thi lễ cáo từ, song mục ngược lạo liếc nhìn quan sát kỹ lão ni, chàng phát hiện thấy lão ni trông quen quen tựa như đã từng gặp ở đâu đó, nhưng đáng tiếc trong ký ức chàng chưa từng có gặp một lão ni như vậy.

Trong lòng chất chứa đầy nghi ngờ, Long Bình cất bước ra khỏi am, khi thấy cánh cổng khép lại, lập tức điếm chân người nhẹ như gió thoảng, nháy mắt đã đến bên trái am, tìm đến khách xá nơi Mặc Thanh đang nằm dưỡng thương.

Ghé mắt nhìn qua cửa sổ vào phòng, chi thấy Mặc Thanh đang ngủ ngon lành trên giường, không thấy có bất kỳ điếm dị thường nào mới hơi yên tâm, liền đó dựa lưng vào tường ngồi nghi bên ngoài. Cứ như vậy trong phòng có bất kỳ tiếng động nào cũng không giấu được chàng.

Sau một hồi vận công điều nguyên, mọi mệt mỏi trong ngày hoàn toàn mất hết, Long Bình ngẩng mặt nhìn bầu trời, chi thấy tinh tú đầy trời, đã quá nửa đêm trong phòng vẫn không nghe động tĩnh gì.

Long Bình lấy làm kỳ, lẽ nào chàng đa nghi rồi tưởng tượng thấy quỷ, chứ thật sự không có chuyện gì xảy ra!

Bỗng Long Bình lại nghe mùi máu tanh nồng thoáng qua bên mũi, Long Bình thấy Mặc Thanh giờ chắc cũng không đến nỗi gặp nguy hiểm gì, vôi theo mùi máu tanh đi lần tới.

Một lúc sau, chàng đã nhìn thấy tô mì chay bị chàng đỗ trên cỏ lúc nãy, chung quanh chỗ cỏ bị mì chạm phải đều úa vàng hết, hiên nhiên trong mì có độc! Chất độc mạnh kinh hồn!

Long Bình thất kinh hồn phi thiên lý cũng may chàng gan lớn nhưng cân thận, nhìn thấy kịp thời, nếu không sợ giờ này hồn đã về chín suối rồi.

Long Bình thở hắt ra một luồng khí lạnh, vội vàng chạy đến bên dưới cửa sổ phòng bên cạnh ghé mắt nhìn vào trong.

Lông tóc của Long Bình đều dựng đứng cả lên, trong phòng nằm ngổn ngang bốn bộ thi hài, ba trẻ một già toàn bộ là ni cô, hơn nữa y phục trên mình lão ni đã bị cởi đi mất chi còn lại áo lót bằng vải trắng!

Đến đây Long Bình mới tinh ngộ, lão ni ban ngày không biết là nhân vật nào mạo danh.

Tâm niệm chưa dứt, bỗng nghe tiếng áo quần động gió, từ đằng xa tiến lại gần, cứ theo tiếng động suy đoán thì khinh công của kẻ sắp đến cực kỳ cao minh.

Long Bình định bụng tìm chỗ ân nấp, khổ nỗi xung quanh trống trơn không có lấy một chỗ ẩn thân, hơn nữa người kia đi nhanh như gió, nghe thấy tiếng động người đã tới nơi, muốn ẩn thân cũng không kịp nữa rồi!

Cấp thời sinh trí, linh cơ chuyên động, Long Bình lập tức nằm dài xuống đất, bốc một nắm đất thoa lên mặt, tay chân co co giật giật, tiếp theo bế hô hấp, nằm thăng căng giả chết.

Một bóng người như u linh đáp nhẹ bên Long Bình như chiếc lá rơi, tiếp theo nghe một tiếng

hừ lạnh nói:

 Hừ, ta cứ tưởng ngươi có bản lĩnh thông thiên, nào ngờ vẫn không thoát khỏi tay ta!

Dứt lời lão tung cước đá Long Bình lăn luôn mấy vòng.

Long Bình nghe tiếng nói không khỏi lạnh toát toàn thân, lông tóc dựng ngược.

Thì ra giọng nói nghe cực kỳ quen thuộc, không phải ai khác hơn mà chính là kẻ theo chàng bấy lâu nay, Thất Thất chân nhân, cũng chính là Đông Hải Phúc Dao Sơn Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa.

Con người này ngụy trá đa đoan, võ công thần bí không biết nông sâu, làm sao khiến chàng nghe thấy tiếng lão không khỏi động phách kinh tâm Chàng bị đá lăn người qua. hé mắt nhìn ra. thấy Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa đã ăn mặc trở lại phục sức của một văn sĩ trung niên, thân hình cao ráo, dáng mạo cực kỳ phong lưu.

Long Bình định nhảy lên cùng Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa quyết một trận thư hùng, nhưng chàng cũng sợ không biết người mạo danh lão ni trong kia là nhân vật nào, Mặc Thanh hiện đang bị thương nặng còn nằm bên trong, lão ni nhân cơ hội này hạ sát thủ gia hại nàng thì chàng làm sao trở tay cho kịp, bởi vậy nên cố gắng áp chế lửa giận trong long, nằm yên tính kế chu toàn, cứu Mặc Thanh ra.

Bỗng nghe giọng nói của lão ni vang lên từ phía trước am:

 Tìm thấy thi hài là được rồi, việc chính còn bỏ đó chưa làm cứ gấp gáp xem thì có ích gì!

Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa ứng tiếng xong lập tức điếm chân phóng người vượt mái nhà vào bên trong.

Long Bình biết hai người bọn chúng đang nhắm tới Mặc Thanh, trong long không khỏi kinh hãi, nào dám chần chừ quay người về chỗ bên ngoài cửa sỗ phòng Mặc Thanh đang nằm.

Vừa khéo lúc ấy nhìn thấy lão ni đi trước, dắt Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa theo sau chậm rấn bước vào phòng.

Lão ni vẫn ăn mặc như cũ, nhưng Long Bình nhìn thoáng qua thấy trong tay mụ cây long đầu quái trượng kim quang lóa mắt lập tức nhận ra mụ chính là Ngọc Diện La Sát Ngọc phu nhân.

Thì ra hai người này nguyên là một phe với nhau, phát hiện việc này khiến Long Bình vừa kinh hãi vừa tức tối!

Một mình Thất Tuyệt cư sĩ đã là không dễ dàng đối phó, giờ lại thêm một Ngọc Diện La Sát. Làm sao khiến Long Bình không kinh hãi sao được.

Long Bình lo lắng vạn phần, biết tính mạng của Mặc Thanh hôm nay khó lòng bảo toàn, may mắn lắm thì món võ lâm dị bảo hai đĩnh bạc dấu trong người của Mặc Thanh cũng bị chúng lấy đi.

Trong lúc vạn phần cấp bách Long Bình chợt sinh ra kế, lập tức giả tiếng Cửu Thúc Công, cất tiếng ai thiết kêu:

 Vị cư sĩ lão gia. ni cô thái thái, làm ơn làm phước, cho lão hóa tử hai lạng bạc ạ!

Hai người ở trong phòng nghe tiếng thất kinh hồn phi phách tán, tức tốc quay người, tung thân phi như gió lốc ra ngoài phòng, một trái một phải tung người vượt mái nhà ra ngoài am.

Nhưng bên ngoài trống không vắng lặng nào thấy bóng người!

Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa vội vàng kêu lớn:

 Không xong rồi! Ta trúng kế điệu hỗ ly sơn của tặc hóa tử rồi!

Miệng kêu lớn, thân hình đã tung lên đầu tường phi thân như bay trở vào phòng Mặc Thanh.

Vừa tới nói đã thấy Long Bình đứng đó, nhưng chàng như hóa đá đứng dựa cửa nhìn vào phòng, nét mặt đầy vẻ kinh ngạc, như thất thần.

Nhìn qua vai chàng vào trong phòng, trên chiếc giường duy nhất đã không còn thấy bóng dáng của Mặc Thanh đâu nữa.

Ngọc Diện La Sát theo sau Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa đáp xuống sân, làm Long Bình đang đứng ngẩn ra như hóa đá chợt giật mình quay lại, mày kiếm dựng ngược, song mục trợn trừng, chàng nghiến răng hét lớn:

 Quân tặc tử vô sỉ, bữa nay Long mỗ thí mạng với các ngươi!

Quăng tay ra sau giở chiếc rỗ đồng xuống, tay câu tay rỗ đồng thời xuất động thế như hỗ đói nhảy bổ tới tấn công Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa!

Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa thấy Long Bình nói vậy thì ra Mặc Thanh tự thất tung việc này không phải do chàng làm lão đâm nghi ngờ, thân di động, nhanh như chớp lạng người thối lui hơn trượng, cười lạnh nói:

 Bổn cư sĩ chưa có nhã hứng bây giờ, ngươi có ngon xin mời tới Phúc Dao Sơn, lúc nào cũng sẵn sàng nghênh tiếp!

Lão vừa dứt lời nhón người định tung thân đào tẩu.

Long Bình nào để lão thoát thân dễ dàng như vậy, gầm lớn một tiếng nhanh như điện phóng người tới, tiếng tơ câu xé gió nghe nhức tai, một chiêu "Đoạn đầu mãnh hổ" chắn mất thế lui của Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa.

Đến nước này Long Bình cũng không thèm nói lôi thôi với Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa nữa cứ tay rỗ tay câu, múa tít lên tấn công tới tấp!

Riêng Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa không biết có dụng ý gì mà không chịu hồi thủ, cứ thi triển khinh công thân pháp tiếp tục lạng người tránh né thế công của Long Bình.

Khinh công thân pháp của lão quả thực kinh thế hãi nhân, đã đến cảnh giới siêu phàm xuất thần nhập hóa.

nên trong lúc nỗi giận Long Bình công luôn mấy thế vẫn chưa chạm được vạt áo của lão.

Bỗng lúc đó từ đằng sau truyền lại giọng nói của Ngọc Diện La Sát:

 Giả như Thất Tuyệt cư sĩ thật sự muốn hợp tác với Ngọc phu nhân ta. chia phần môn võ lâm dị bảo hai đỉnh bạc ấy, thì ta sẽ trợ lực giúp ngươi trước tiên trừ khử hắn để trừ hậu hoạn!

Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa cười ha hả nói:

 La Sát nương tử, quả thật cư sĩ ta đang chờ câu nói ấy của ngươi.

Tiếng ngươi còn chưa kịp phát trọn bỗng cảm thấy cần câu kích sau lưng, rỗ đồng áp trước ngực, một xa một gần, một trước một sau, nháy mắt đã lâm vào hiểm địa. Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa không còn cách nào khác đành phải huy chưởng tiếp một chiêu!

Có điều lão vừa xuất chưởng bỗng cảm thấy kình phong lọt qua chiếc rỗ từng đạo bén nhọn như dao, dày đặc như mưa từ bốn phương đồng thời kích tới!

Thì ra Thiên Hỏa Tứ Tuyệt mà Long Bình luyện thành không gặp kháng lực thì khó long triện lộng thần oai, càng gặp cường địch uy thế càng mãnh liệt, một khi đối địch với cao thủ hiếm có trong võ lâm mới biết được uy lực thật sự của nó.

Trong lúc thập phần nguy hiểm ấy, Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa cả thanh trường kiếm trên vai cũng không kịp lấy xuống đất, đã bị kình phong cương mãnh lớp lớp bủa vây, tiềm lực tứ bề áp tới, thế như chỉ mảnh treo chuông nặng.

Bỗng một đạo kình quang mang theo kình phong rợn người từ trên cao bổ xuống, đánh tan hết tiềm lực bủa vây quanh thân Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa. Lão thở ra một tiếng nhẹ nhõm quàng tay rút trường kiếm.

Long Bình chỉ thi triển tuyệt học của Thương Ngô nhị vị nghĩa bá đã đủ làm cho Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa trong lúc cấp thời cuống tay chân.

Mắt thấy sắp sửa làm lão bị thương, chính ngay lúc ấy Ngọc Diện La Sát đột ngột xuất thủ cứu viện, kim trượng một thế, giải vây cho lão, chàng bất giác nộ khí xung thiên.

Long Bình nghiến răng nói:

 Ngọc phu nhân, ta tôn ngươi thuộc hàng trưởng bối, nên liên tiếp mấy lần nương tay khách khí, ngươi ngược lại ra tay giúp người ngoài coi ta là địch từ nay đừng trách Long Bình ta vô tình!

Miệng nói tay làm, rỗ đồng quét xéo, cần câu lướt ngang, song thủ phân ra sử dụng hai loại tuyệt học mãnh liệt tấn công.

Ngọc Diện La Sát hừ lạnh một tiếng, cất giọng âm hiểm nói:

 Đồ súc sinh không biết phải trái như ngươi, ai cần ngươi khách khí, còn chưa mau mau nạp mạng cho ta!

Kim trượng quét ngang kích dọc, dùng cứng tiếp cứng, không chút lưu tình cứ liên miên hạ sát thủ độc chiêu.

Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa lúc này đã rảnh tay, lập tức thi triển kiếp pháp độc môn, kiếm ảnh ngời ngời, như mưa sa bão táp cứ nhằm Long Bình công mạnh.

Hai tay tuyệt thế cao thủ nức tiếng giang hồ vây đánh một mình Long Bình uy thế kinh người, trận ác chiến này thật bút mực khó lòng miêu tả hết được.

Nhưng Long Bình, một mình thân tuyệt nghệ của mấy lộ, cũng không phải kẻ tầm thường. Hai tay thi triển rỗ đồng với cần câu, công thủ chu mật, tuy đối địch với hai tay đệ nhất thế cao thủ vẫn không thấy tỏ vẻ nao núng.

Đặc biệt hiện giờ Mặc Thanh đột nhiên mất tung càng khiến chàng quyết tâm thí mạng chiến đấu.

Thoáng chốc song chưởng đã chiết trên trăm chiêu, Long Bình tuy mang tuyệt nghệ đầy mình, nhưng bởi vì thiếu kinh nghiệm lâm địch, làm sao chống cự nỗi với hai cao thủ hợp công?

Bởi vậy không bao lâu sau chàng đã cảm thấy thủ bất ứng tâm, sơ hở dần dần lộ ra.

Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa nhận thấy tình thế có lợi, tinh thần tăng lên gấp bội, lập tức đánh tiếng giục Ngọc Diện La Sát gia tăng kình lực tấn công gấp gấp, nhất định phải lấy mạng Long Bình dưới kiếm lão.

Kiếm trượng lập tức ra oai, Long Bình bỗng chốc cảm thấy bốn phương tám hướng áp lực càng ngày càng tăng, chi có chiếc rỗ đồng còn miễn cưỡng đỡ chiêu của đối phương còn cần câu thì vô phương, chiêu thức không còn ra được nữa.

Vừa khéo, ngay lúc ấy bỗng từ xa văng lại tiếng cầu xin khẩn thiết:

□ Cư sĩ lão gia. La Sát nương tử táng tận lương tâm!

Xin thương cho lão hóa tử mấy giọt máu a!

Lần này quả thực Cửu Thúc Công đến rồi!

Long Bình trong lòng cả mừng, chẳng lẽ Mặc Thanh thật sự được Cửu Thúc Công cứu đi rồi?

Lòng mừng chưa hết, bỗng thấy Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa với Ngọc Diện La Sát bất kể Cửu Thúc Công đã đến cứ gắng sức gia tăng kình lực tấn công chiêu thức ác độc dị thường khiến Long Bình tối tăm mặt mũi. Ý hai người định chờ khi Cửu Thúc Công đuổi tới thì ít ra cũng trừ được Long Bình.

Nào ngờ, Long Bình một khi nghe Cửu Thúc Công xuất hiện, tâm thần trấn tĩnh, thấy cần câu trở nên vô dụng liền chuyên sang dùng Thiên Lôi Chưởng.

"ầm ầm " hai tiếng như sấm giật ngang trời, quả thật uy lực của Thiên Lôi Chưởng kinh thế hãi nhân, chi với hai chưởng đã bức đối phương mỗi người thối lui mấy bước, nguy cơ tạm thời được hóa giải, nhưng Cửu Thúc Công chi kêu lên một câu như vậy rồi bặt vô âm tín, không thấy bóng dáng lão đâu.

Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa cười ha hả nói:

□ Bổn cư sĩ biết ngay, không biết tên súc sinh nào đó giả mạo giọng nói của tên xú hóa Cửu Thúc Công, lần này đâu có dễ gì gạt được ta... La Sát nương tử, cố lên chút nữa! Mặc kệ kẻ nào sắp đến, cứ lấy đầu tên xú tiêu tử này trước, ai khác cứ từ từ tính sau!

Véo! Véo! Véo! Kiếm phong như chớp, lãnh phong dậy tứ bề, Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa lại một lần nữa xông lên tấn công!

Long Bình đơn thân đấu với hai người cả buổi đã thấy rõ võ công của Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa cũng không phải tầm thường nhưng không đến nỗi đáng sợ như chàng tưởng tượng.

Lòng úy kỵ võ công của lão lúc đầu giờ đã tan biến mất, lần thứ hai tiếp đấu, tình hình không giống như lúc đầu, Thiên Lôi Chưởng kết hợp với rỗ đồng, dáng vẻ tự tin, múa tít rỗ đồng đơn chưởng tự động xông lên tiếp chiến, tư thái ung dung ngạo mạn khiến Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa với Ngọc Diện La Sát vừa kiêng nề vừa căm hận.

Bỗng nhiên kim quang "lướt không tận địa " xuất hiện uy mãnh tuyệt luân, trong nháy mắt, lại cuốn tới vây lấy Long Bình. Bất kể Thiên Lôi Chưởng của chàng uy lực cái thế vô song cũng khó lòng chống đỡ với uy lực bạt núi đảo hải của Kim trượng.

Thì ra lần này Ngọc Diện La Sát đã thi triển La Sát Thập Bát Trượng, pho trượng pháp danh chấn võ lâm năm xưa.

Với một pho trượng pháp này mụ độc bộ võ lâm hiếm gặp đối thủ, nếu không phải gặp lúc vạn bất đặc dĩ thì không thể khinh suất thấu lộ trượng pháp này.

Hôm nay vì muốn thị uy trước mặt Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa nên mới thi triển ra tấn công Long Bình.

Long Bình nhìn thấy trượng pháp quả nhiên tinh ảo tuyệt luân, uy mãnh khó lòng kháng cự nếu không phải Thiên Hỏa Tứ Tuyệt đồng thời kết hợp thì không thể nói đến việc phân cao hạ.

Nhưng kinh nghiệm kiếm pháp chàng đã tinh thục hết uy lực, tình hình đang lúc vạn phần cấp bách mà Cửu Thúc Công vẫn chưa thấy hiện thân.

Xem tình thế chắc chỉ còn một con đường đào tẩu, nếu còn cố chấp ham đấu thì chỉ sợ hung đa cát thiêu, còn việc Mặc Thanh cũng chỉ còn cách chờ sau từ từ tìm cách cứu thoát.

Tâm niệm chàng vừa dứt, bỗng giật mình nghe Thất Tuyệt cư sĩ cười ha hả nói:

 Tiêu tử! Định đào tẩu hả~ Đừng có nằm mơ, ngoan ngoãn lãnh mạng đi!

Long Bình thất kinh, tên Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa này quả nhiên cơ trí không sao tưởng tượng nỗi, không biết bao nhiêu lần lão nói trúng thóc tâm tư của Long Bình, giống như lão có đôi mắt điện có thể nhìn thấu ý nghĩ của người khác vậy.

Tâm niệm đào tẩu đã bị người phát giác, đối phương thế công càng chặt chẽ, càng mãnh liệt, trước sau phải trái đều bị đối phương phong bế hết đường rút lui, giờ này Long Bình muốn đào tẩu còn khó hơn lên trời.

Sự thể đến nước này Long Bình cũng không còn ý định đào tẩu nữa. ngược lại ngạo khí đột phát "xì" lớn một tiếng nói:

 Kẻ nào muốn đào tẩu kẻ đó là súc sinh!

Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa thấy Long Bình trúng kế khích tướng của lão đắc ý cười ha hả nói:

— Đúng vậy! Kẻ nào muốn đào tẩu kẻ đó là súc sinh!

Dứt lời lão múa tít trường kiếm, tiếng rít gió kinh hồn, xông bổ lên tấn công!

Long Bình nói xong mới biết lỡ lời, bất giác lạnh mình, trong lúc nhất thời sơ ý, đã đề trúng kế khích tướng của lão tặc Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa.

Bất giác hối hận vô cùng, Long Bình ráng sức múa rỗ đồng đỡ luôn hai thế, bên thân chàng đã bị bức lui đến sát tường, nhìn thấy đã hết đường thối lui, nguy hiểm chực chờ trong khi đó Cửu Thúc Công còn chưa kịp hiện thân.

Như vậy tiếng kêu lúc nãy chắc cũng là do kẻ nào đó giả mạo giọng nói Cửu Thúc Công, Long Bình lúc này ý niệm trông chờ ngoại viện đã tuyệt, chỉ còn cách toàn lực kháng cự để bảo toàn lấy thân.

Bỗng một loạt tiếng loảng xoảng vang lên bụi bay mù mịt, kim quang xẹt qua.

Thì ra Kim trượng của Ngọc Diện La Sát hươ trúng máu ngói làm ngói văng tung toé.

Cấp thời sinh trí, trong lúc thập phần nguy hiểm ấy Long Bình giơ tay tiếp lấy một mảnh ngói vỡ, hú lên một tiếng như Long ngâm vung tay ném mạnh ra.

Năm ấy Long Bình học được Chấn Thiên Cửu Thức - ám khí thủ pháp của Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu.

Từ bấy đến giờ chưa từng sử dụng qua. mảnh ngói rơi vào tay vận lực bóp nhẹ đã biến thành vô số viên nhỏ trong tay, bất thần phóng ra. lập tức ngói vụn như ngàn con ong vỡ tổ, bay túa ra chụp lên đầu Thất Tuyệt cư sĩ với Ngọc Diện La Sát, tiếng kêu vù vù uy mãnh kinh người!

Ngọc Diện La Sát thừa biết "Chấn Thiên Cửu Thức" thần kỳ tuyệt diệu vô luân, nên thấy Long Bình đột ngột xuất thủ, thất kinh kêu lớn:

— Lui mau! Lui mau!

Thất Tuyệt cư sĩ đang say mê tấn công thấy đã sắp hại được Long Bình đột nhiên nghe tiếng kêu thất thanh của Ngọc Diện La Sát, biết có sự lạ vội vàng tung người thối lui hai ba trượng.

Bởi vì Chấn Thiên Cửu Thức - ám khí thủ pháp một khi phóng ra. bao trùm một không gian rất rộng dù tay có cầm kiếm hay dùng chưởng lực đánh ra cũng khó lòng bảo vệ toàn thân, nên ngoài con đường thối lui tránh né, hầu như không còn cách đối kháng nào khác.

Long Bình một chiêu đắc thủ, trong lòng cả mừng, rỗ đồng quét nhẹ trên mặt đất, đã thấy mấy chục mảnh ngói vỡ nằm trong rỗ, cất một tràng cười dài đắc ý nói:

— Nào tiến lên! Thiếu gia với hai ngươi so tài ám khí thủ pháp!

Long Bình chợt lấy một mảnh ngói trong tay lần thứ hai phóng ra.

Nhưng lần này so với lần trước khác xa nhau, vừa xuất thủ chỉ thấy sáu viên ngói nhỏ bay ra. phân thành hình chữ "phẩm " phân hai nhắm ngực hai người kích Thì ra cái bóp tay như vậy trông bình thường, kỳ thực việc vận lực cực kỳ có phân lượng, muốn ra mảnh lớn tất có mảnh lớn, muốn ra mảnh nhỏ tất có mảnh nhỏ. Lạ nữa thủ pháp phóng ra cũng cực kỳ thần diệu, cứ

nhằm ngay đại huyệt kích tới, quả thật thủ pháp phóng ám khí này ít nghe ít thấy khiến người nhìn cứ như nằm mơ.

Ngọc Diện La Sát bức lui thêm gần hai trượng, mụ tức giận nói:

□ Lão bất tử dạy ra một tên súc sinh như vậy, dám lấy võ công của lão hà hiếp ta...

Kim trượng dộng mạnh xuống đất, đá nát vụn bắn lên tung toé, mụ tiếp lấy một hòn, thuận tay phóng ra.

lập tức mười mấy hòn đá nhỏ, bắn ra như điện.

Ngày trước Long Bình nhìn thấy võ công của Ngọc cô nương đã biết giữa Ngọc Diện La Sát với Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu tất cả mối liên hệ cực kỳ thân thiết, nên khi vừa thấy mụ dùng ám khí đối kháng, nào dám chậm trễ vôi vàng vung tay phóng ra một đám ngói bể làm ám khí đối địch.

Bốp! Bốp! Bốp...

Một loạt tiếng nỗ nhỏ kèm theo hoa lửa rợp trời, giống như pháo hoa. thật đẹp mắt. Nếu không phải song phương đang đối địch làm không khí căng thăng thì mới nhìn cứ ngỡ nơi đây đang diễn ra đại lễ gì đó.

Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa thấy Ngọc Diện La Sát cũng biết dùng ám khí có thể cầm chân được Long Bình, trong lòng cả mừng nói:

□ La Sát nương tử, chiêu này lẽ ra ngươi phải sớm xuất lộ Vừa nói lão vừa đưa tay vào ngực lấy ra một ống đen miệng tròn, thân ống to hơn ngón tay cái chút ít, dài chưa đầy năm tấc, nằm gọn trong lòng tay, nếu không để ý kỹ thì khó lòng nhận thấy.

Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa múa kiếm hộ thân, nhảy bổ đến tấn công Long Bình, ám khí thủ pháp của Long Bình tuy tuyệt diệu nhưng dù sao cũng không thể phẩn thân quan sát hết bốn bên.

Ngay lúc ấy, Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa sau khi áp đến còn cách chàng chừng hai trượng, đột nhiên dừng lại không tiến thêm nữa. Lúc ấy Long Bình vừa mới xuất thủ phóng ám khí còn chưa kịp hồi thủ chuẩn bị ám khí mới. Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa lăng lặng không nói tiếng nào đột nhiên huy chưởng, ông đen nhỏ trong lòng tay lão chợt nỗ lên một tiếng nho nhỏ, lập tức một đám hắc châm tỏa ra nhằm Long Bình bắn óng hắc châm này bên trong có thiết kế lò xo phóng châm, tốc độ nhanh như điện xẹt, hơn nữa châm vừa ra khỏi miệng ống lập tức tỏa ra. càng đi xa càng tỏa rộng, nháy mắt đã thấy bao kín toàn thân Long Bình.

Long Bình nhìn thấy đám hắc châm, cây nào cây ấy ánh đen bóng, hơn nữa hắc châm chưa tới đã nghe mùi tanh nồng, đã biết hắc châm có tâm kịch độc, bất giác kinh hãi thất thần.

Long Bình vội vàng múa tít rỗ đồng hộ thân, rỗ đồng trong tay chàng quả la khắc tinh của ám khí, hàng loạt tiếng leng keng vang lên, đám hắc châm thoáng chốc đã bị đánh bạt hết.

Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa thấy ám khí đắc ý của lão bị Long Bình phá tan, bất giác nộ khí xung thiên, nghiến răng mắng lớn:

□ Súc sinh! Bổn cư sĩ hôm nay xuất hết thất tuyệt, quyết lấy mạng súc sinh ngươi!

"Bốp, bốp" hai tiếng nổ liên tiếp vang lên, ống đen nhỏ trong tay lão lại phun ra hai đám mây hắc châm nữa. chi chít rợp trời quả đúng là mãn hoa thiên vũ.

Cùng lúc ấy, Ngọc Diện La Sát ở bên kia cũng thừa thế hợp công, đơn chưởng chớp lên, một đám bụi đá như sương mù cũng nhằm Long Bình chụp xuống.

Một trái một phải, lưỡng diện hợp công, cho dù Long Bình có hai chiếc rỗ đồng trong tay sợ cũng khó lòng bảo toàn tính mạng.

Trong lúc vạn phần cấp bách, vì muốn bảo toàn, Long Bình còn lòng dạ nào mà nghĩ đến lời nói cứng lúc nãy đang định điểm chân tung người xuyên mái nhà đào tẩu, ngay trong tích tắc đó bỗng thấy một bóng người lướt qua nhanh như chớp.

Bóng người này lướt qua nhanh như ánh chớp dường như không chút sợ sệt đám hắc châm như mưa với đám ám khí như mây mù của Thất, Ngọc hai người. Long Bình giật mình định thần nhìn kỹ thấy giữa hai người, ám khí còn một khoảng trống nhỏ.

Trong lúc cấp thời sinh trí, tâm niệm xoay chuyên lập tức đưa chiếc rỗ đồng ra trước, vận công bế hết các lỗ, lập tức tung người nương theo khe hở lướt người thoát khỏi trùng vây ám khí.

Khi Long Bình đã thoát ra bên ngoài bóng người lúc nãy đã biến mất.

Bỗng sau lưng lại vang lên ba tiếng nổ nhỏ "bốp, bốp, bốp" Long Bình thất kinh thi triển tuyệt kỹ khinh công thân hình xoay một vòng lại xẹt xéo về bên tả tránh khỏi đám hắc châm truy kích sau lưng.

Vừa đáp xuống đất, Long Bình đã quay lại cười ha hả nói:

 Không ngờ võ công mà người tự phụ là tuyệt thế trong võ lâm chi tầm thường như vậy. Cái này nên đổi lại gọi là thất câu thì đúng hơn!

Thất Tuyệt cư sĩ thấy ba lần phóng ám khí truy kích của mình vẫn không làm Long Bình rụng một cọng lông chân, bất giác nộ hỏa cao vạn trượng, đã vậy chàng còn buông lời châm chọc càng không nhịn được Lão lập tức tung người xông lên tay múa trường kiếm, nghiến răng nói:

 Ngày hôm nay ta không lột da tên tiêu tạp chủng ngươi thề không làm người!

Trong tiếng quát tháo của lão, kim quang lại loé lên.

Ngọc Diện La Sát không nói tiếng náo cũng đã xông tới liên thủ với Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa tấn công Long Bình.

Đã một ngày đêm Long Bình chưa có thức gì vào bụng, lại không được nghi ngơi, hơn nữa thân chàng vừa mới qua trận trọng thương, trận đấu lúc ban ngày với bọn người Bách Hoa Giáo đã khiến chàng tiêu hao không ít chân khí, giờ lại thêm trận ác đấu với hai tay cao thủ suốt đêm, dù có mình đồng da sắt cũng không chịu nỗi.

Nên chi qua ba bốn chục chiêu, chiêu số đã tán loạn, thoáng chốc đã bị kiếm trượng của đối phương vây chặt, hiếm cảnh xảy ra liên tiếp.

Không phải một mình chàng không phải là đối thủ của hai người, kỳ thực bởi tinh lực không đủ nên mới bị người thừa cơ bức hại.

Đang lúc vạn phần nguy hiểm như chỉ mành treo chuông ấy, chợt nghe trên mái nhà vọng xuống tiếng kêu:

 Cư sĩ lão gia không biết xấu, La Sát nương tử vô sỉ a! Hai người xin thương tình siêu độ giùm lão hóa tử ta với!

Tiếng kêu ai oán này rõ ràng là của Cửu Thúc Công chứ không sai, nhưng Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa với Ngọc Diện La Sát vẫn không thèm chú ý bên ngoài bưng tai giả điếc không thèm quay đầu nhìn lại.

Tiếng quần áo động gió phần phật, một bóng người nhẹ nhàng đáp xuống trong am, một lão hóa tử áo quần rách rưới, gương mặt xương xương dính đấy ghét bân, không ai khác hơn là Cửu Thúc Công!

Lão thấy hai người bên đối phương không thèm để ý gì đến lão, bất giác nỗi giận cười lạnh nói:

 Long thiếu hiệp, ngươi đối đầu với mụ La Sát này có điều bất tiện, chi bằng giao mụ cho ta!

Dứt lời gậy trúc xuất động nhằm bả vai Ngọc Diện La Sát điểm tới!

Bỗng kim trượng đảo ngược, một thế "Đảo đà kim chung" đánh ngược về phía sau.

Cửu Thúc Công là người có danh vọng trên giang hồ lẽ nào lại đánh lén sau lưng người, một chiêu đó chẳng qua để dụ Ngọc Diện La Sát bỏ Long Bình đấu với lão mà thôi, nên chiêu thế chưởng đánh hết đã vội thu lại nhảy lui ra sau, vừa khéo tránh một thế đánh ngược ra sau của Ngọc Diện La Sát.

Cửu Thúc Công tránh một thế của Ngọc Diện La Sát cười ha hả nói:

 La Sát yêu phụ! Mới có mấy ngày không gặp bỗng một quý phụ biến thành ni cô. Lại cộng với mỹ mạo văn sĩ lòng dạ khó tưởng lén lút ở đây, quả thật việc này quá sức tưởng tượng của lão hóa tử ta...

Kim quang chớp ngời, cây gậy trúc trong tay của Cửu Thúc Công cũng vung lên liên tiếp đón đỡ kim trượng. Quả thật lão tấn công cây trúc mảnh mai đối địch với kim trượng rắn chắc mà không chút sợ hãi.

Thì ra lão thi triển môn thượng thừa công phu "Tứ lạng hóa thiên cân" ra đối địch với Ngọc Diện La Sát.

Hơn nữa tay múa gậy trúc miệng cứ huyên thuyên toàn nhưng lời nói cay nghiệt nghe không lọt tai khiến Ngọc Diện La Sát tức muốn bể phổi.

Cứ như vậy lập tức trúng kế khích tướng của Cửu Thúc Công, lạo phạm vào đại kỵ của võ học, bởi vì cao thủ đối địch điều tối kỵ là tâm loạn khí hư, vô tình làm công lực giảm đi một bậc.

Bởi thế cho nên kim trượng uy vũ tuy vẫn hung mãnh tuyệt luân nhưng đã mất đi sự biến hóa thâm ảo.

Ngược lại Cửu Thúc Công cứ ung dung gậy trúc từng chiêu từng chiêu một hóa giải hết thế tấn công của Ngọc Diện La Sát.

Xem trận đấu của hai người khác nào sư phụ đang chi điếm cho đệ tử vậy!

- ẩy, chiêu "Hoa xà bái vị" này, tiền kính bất nhược, đáng tiếc hậu kính bất túc, đánh lại một thế nữa xem sao!

Cửu Thúc Công nói nói cười, khích một câu, chi một câu, miệng cứ lia lịa. Ngọc Diện La Sát càng tức giận càng mất tự chủ tự động lại sử dụng một chiêu Thần Long Bái Vị!

Có điều Cửu Thúc Công lấy "Thần Long" đem cải thành "hoa xà " nghe trái tai vô cùng.

Trúc trượng trong tay Cửu Thúc Công hươ lên điếm nhè nhẹ vào kim trượng, thân hình nhẹ nhàng bốc lên vượt lên đầu trượng lướt qua đầu Ngọc Diện La Sát.

- Sao rồi? Tại sao ngươi càng lúc càng tệ như vậy?

Chiêu này đánh ra đầu trượng hơi run, rõ ràng chưa dụng toàn lực. Không được, phải làm lại!

Cửu Thúc Công dứt lời đã đáp sau lưng Ngọc Diện La Sát, trúc trượng lẹ làng như linh xà đã phi tới điếm ngay kiên tĩnh huyệt của Ngọc Diện La Sát.

Ngọc Diện La Sát nếu không hồi trượng gạt đỡ tất phải nhảy tới trước đề tránh thế công, nhưng mụ hận Cửu Thúc Công thấu cốt cứ luôn miệng châm chọc, nào chịu né người tránh thế, nên quét mạnh kim trượng về phía sau nhanh như chớp giật.

Rõ ràng Cửu Thúc Công cố ý bức mụ không sử chiêu Thần Long bái vĩ không được, phần Ngọc Diện La Sát lúc kích nộ cùng cực, nào còn thời gian chọn lựa. cứ lựa một chiêu Thần Long bái vĩ, y như thế cũ.

Cửu Thúc Công cười ha hả nói:

- Khá lắm! Chiêu này còn coi được mắt một chút, nhưng bất quá cũng chi mới đạt yêu cầu, luận hỏa hầu thì hãy còn kém một bực!

Miệng nói liên miên còn thân hình vẫn đứng yên bất động.

Chờ đến khi trượng phong bức sát thân hình mới sử dụng chiêu Tây bộ như phi, nhanh như chớp nhích động thân hình, tốc độ khít khao, giữa thân hình lão với kim trượng giữ khoảng cách chưa tới nửa thước, giống như kim trượng dính vào người rồi kéo lão đi vậy! Xuất thủ đánh chiêu Thần Long Bái Vĩ lần này có thể nói Ngọc Diện La Sát đã vận hết chân khí toàn thân, lại còn chuẩn bị bị liên tục chiêu, đột ngột biến thành sát chiêu, nhất định xuất kỳ bất ý trong một chiêu này phải sát thương lão đề tiết giận.

Nào ngờ Cửu Thúc Công như đã thấy trước tiên cơ, đột nhiên thi triển khinh công thân pháp độc bộ võ lâm của Cái Bang, hý lộng với Ngọc Diện La Sát.

Tình hình lúc này, Ngọc Diện La Sát cảm thấy trong nhất thời khó lòng dụng hết uy lực, hơn nữa chân lực đã dung hết muốn tăng thêm kình lực đề truy sát đối phương cũng không được nữa.

Nên Ngọc Diện La Sát cảm thấy do dự vô cùng tiến thoái lưỡng nan.

- ái dà dà! La Sát yêu phụ, ngươi hạ thủ vô tình, nhẹ tay một chút! Lão hóa tử ta hôm nay chắc

hồn về thiên quốc!

Lão dứt lời đã quay ngược một vòng lớn xung quanh người Ngọc Diện La Sát.

Ngọc Diện La Sát tức tối vô phương, không còn nhẫn nhịn được nữa. đang định bỏ trượng dụng chưởng, lấy hết chân nguyên tu luyện được trong mấy năm trời quyết một chiêu thí mạng. Quả mụ đã tính đến thế ngọc thạch câu phần, quyết một phen lưỡng bại câu thương.

Nhưng vừa ngay lúc ấy bỗng nghe lão hóa tử Cửu Thúc Công kêu lớn:

 Tên Thất Tuyệt cư sĩ súc vật kia. sao ngươi lại bỏ chạy rồi, lão hóa tử ta không thể để cho ngươi muốn đi là đi dễ dàng như vậy được.

Cửu Thúc Công lắc nhẹ vai, thân hình đột nhiên cất lên tựa như tên rời khỏi ná nhanh như chớp phóng đi.

Ngọc Diện La Sát kinh ngạc quay đầu nhìn qua. chi thấy Long Bình đứng lặng giữa sân, còn Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa đã biến mất tung, không biết lão thắng hay bại.

Bất luận là Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa có thất hay bại cũng không thể nào chăng ngó ngàng gì đến Ngọc Diện La Sát, tự động lặng lặng bỏ đi một mình như vậy, chăng phải là hai người đã hẹn ước hợp tác với nhau sao? Càng nghĩ mụ càng căm hận tên Thất Tuyệt cusĩvôluân Ngọc Diện La Sát trợn mắt nhìn Long Bình nghiến răng nói:

 Bữa nay tạm thời tha chết cho ngươi, ngày sau nhất định tên ngươi thanh toán!

Mụ vừa dứt lời chưa kịp động thân Long Bình đã đến tới chắn mất lối đi cười lạnh nói:

 Khoan đã. ngươi tha mạng cho ta nhưng ta chưa chắc chịu tha mạng cho ngươi! Nề mặt Hồ lão bá bá.

tha cho ngươi một lần cũng được, có điều phải giao Mặc cô nương ra trước!

Lúc nãy Long Bình sau khi giả tiếng Cửu Thúc Công kêu lên, lập tức theo phía khác vượt tường vào trong am, nên chàng chắc chắn hai người bọn chúng đã mang Mặc Thanh giấu đi.

Bỗng nghe sau lưng chàng có tiếng kêu yếu ót:

 Bình ca. tha cho mụ đi đi!

Long Bình nghe tiếng nói cả mừng, tức tốc quay người lại, thấy Mặc Thanh đang đứng dựa cửa khách xá mà nàng nằm dưỡng thương lúc nãy, sắc mặt nàng trắng tái thiếu huyết sắc, rõ rang nàng vừa mới cử động đã động đến vết thương.

Lúc nãy Ngọc Diện La Sát cũng có nhìn vào trong phòng, không thấy bong người bấy giờ bỗng thấy nàng dựa cửa đứng đó, rõ ràng nàng chưa từng rời khỏi phòng từ bấy đến giờ.

Lại nghe khâu khí ngạo mạn của nàng, làm sao khiến mụ không nỗi giận cho được, nhân lúc Long Bình quay đầu đi, tiện tay nhặt một hòn đá. bóp vụn, vung tay phóng ra. nghiến răng quát lớn:

 Ngươi muốn tha ta. ta ngược lại không muốn tha ngươi!

Trong lúc bất thần, Long Bình đứng cách quá xa đương nhiên vô phương ứng cứu, lại mừng Mặc Thanh thân thọ trọng thương, thấy nàng đứng không vững phải dựa vào cửa như vậy chắc là muốn tránh né điếm cũng lực bất tòng tâm.

Nhìn thấy đám đá vụn sắp sửa chụp hết lên người Mặc Thanh.

Nguyên Mặc Thanh bị thương ra máu quá nhiều, vết thương nguy kịch nếu không phải Huyết Hoàn của Long Bình công hiệu thần kỳ, sợ rằng phương hồn nan báo, giờ nếu lại bị tuyệt kỹ Tây Thạch ám khí của Ngọc Diện La Sát trúng phải thì làm sao toàn mạng.

Cho dù có Huyết Hoàn hay Hoa Đà Biên Thước tái thế sợ cũng khó lòng cứu vãn tai kiếp này.

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy, bỗng từ sau lưng Mặc Thanh một bóng người nhanh như chớp lướt ra. lập tức thấy một vật đen hình chữ nhật to như tấm màn vải tung ra chắn trước thân hình Mặc Thanh, ngăn hết đám đá nát đang như mưa kích tới.

Long Bình trong lúc kinh hãi, nộ khí chợt phát, quay đầu lại thấy Ngọc Diện La Sát đã tung người vượt tường, thoáng chốc đã mất dạng.

Long Bình nguyên định truy đuổi, lại không yên tâm đề Mặc Thanh ở lại, đành phải nuốt giận, lúc quay người nhìn lại, đã thấy Mặc Thanh dựa người vào một tên tiêu hóa tử.

Tên hóa tử không ai khác hơn chính là Mật Bình Nhi, trong tay gã còn cầm tấm chăn lông, thì ra cứu Mặc Thanh khỏi kiếp nạn chính là vật này, có lẽ giọng giả Cửu Thúc Công cũng chính là kiệt tác của gã.

Long Bình tiến lên phía trước, vòng tay hành lễ, lời cảm tạ chưa kịp thốt, đã thấy gã nửa đỡ nửa ôm dìu Mặc Thanh vào phòng, trông dáng điệu hai người cực kỳ thân mật.

Mật Bình Nhi tuy nói lớn không phải là lớn lắm, mà nói nhỏ thì cũng không còn nhỏ nữa rồi. Thân thể mặt mày gã tuy dơ dáy đóng đầy cáu bân, nhưng ngũ quan ngay ngắn, đặc biệt gã có giọng nói rất êm tai, khiến người nghe không khỏi phát sinh hảo cảm.

Có điều lẽ ra hắn không nên tỏ vẻ thân mật với Mặc Thanh như vậy. Giang hồ nhi nữ tuy rằng nói không câu nệ tiêu tiết, nhưng cũng phải tránh tai mắt của người đời, ít ra cũng nên giữ lễ, không khéo thiên hạ lại cười chê!

Bởi vậy Long Bình theo chân hai người vào đến phòng đã thấy Mật Bình Nhi đã lấy chăn đắp kín cho Mặc Thanh rồi, lại còn tay nắm chặt tay, đang ghé đầu kề tai Mặc Thanh nói nhỏ nữa. Trông dáng điệu hai người vừa thân mật lại thêm ra vẻ thần bí, tựa như không còn coi Long Bình vào đâu nữa.

Long Bình thấy Mặc Thanh nhắm mắt mỉn cười, dường như đang chú ý nghe những lời nói dụ ngon dỗ ngọt thì thầm của gã.

Đến đây Long Bình nộ khí xung thiên không còn nhẫn nhục được nữa. lớn tiếng hét vang:

 Mật Bình Nhi! Ngươi…

Long Bình định bụng dùng lời lẽ nặng nề trách mắng mấy câu, nhưng cũng thấy ngượng ngập không thốt nên lời.

Mật Bình Nhi thần thái an nhiên quay đầu lại hất hàm hỏi:

 Sao vậy? Long thiếu hiệp! Ngươi ghen à~ Long Bình mặt mũi nóng bừng, đỏ tới mang tai, Mật Bình Nhi hỏi dồn mấy câu khiến chàng đờ lưỡi, như ngậm hạt thí ấp úng mấy không thốt nên lời.

Mật Bình Nhi cười lạnh nói:

 Thiệt là lòng dạ nhỏ nhen, ích kỷ hẹp hòi. Hừ! Ta không nề hà vạn hiếm cứu lấy mạng sống của Mặc tỷ tỷ, lại còn bò cả buổi dưới gầm giường, giờ nói riêng với người mấy câu, ngươi đã thấy chướng mắt, sự thề đến nước này, ta chi còn cách cáo lui...

Mật Bình Nhi nói xong, nhón người định đứng dậy.

Mặc Thinh vội vàng mở mắt ra kêu lớn:

 Bình Nhi! Bình Nhi!...

Long Bình tự biết thất lễ với ân nhân vội ôm quyền thi lễ, nói:

 Bình Nhi huynh đệ! Lượng thứ huynh lỗ mãng, lại đây, tiêu huynh tạ tội!

Mật Bình Nhi cười lạnh một tiếng nói:

 Ai là huynh đệ của ngươi! Có ma quỷ mới ham làm huynh đệ của ngươi! Bọn ăn mày chúng ta sống đã bần cùng, đến xương cốt cũng ti tiện, không dám với cao!

Long Bình thấy hắn càng nói càng nặng lời, trong lòng càng hoảng, luôn miệng xin tha tội, nhưng Mật Bình Nhi càng lúc càng làm cao, cuối cùng phải đợi đến Mặc Thanh lên tiếng xin hắn nề tình mới chịu hết giận nói:

 Mặc tỉ tỉ sao lại thích hắn như vậy! Hắn coi thường ti ti, như vậy lại còn xin tội cho hắn! Nếu không phải vì nề mặt tỉ tỉ thì... hừ...

Dứt lời hắn quay sang Long Bình nghênh mặt nói:

 Ngươi đã tự biết mình không phải, có chịu nhận tội không?

Long Bình biết mình thất lễ với ân nhân nên cố nhẫn nhục chút ít đề hắn nguôi giận vội gật đầu lia lịa.

Mật Bình Nhi cất giọng kẻ cả:

 Biết nhận tội thì được rồi! Thứ nhất, thương thế của Mặc tỉ tỉ phải mất ít ra mười bữa nửa tháng mới có thể lành hẳn, trong thời gian đó ngươi phải chuẩn bị lương thực cho hai ta. lại còn phải giữ lấy trách nhiệm canh giữ bên ngoài, ngươi có hứng chịu hay không?

Việc này khỏi nói đương nhiên Long Bình cũng có trách nhiệm phải lo rồi, bởi vậy vội gật đầu ứng tiếng ưng thuận.

 Thứ hai, Mật Bình Nhi lại tiếp lời, bắt đầu từ bữa nay ngươi không được phép vào phòng này nửa bước, có việc gì cần ta tự khắc tìm ngươi.

Long Bình ngân người, nói:

 Còn Bình Nhi huynh đệ thì sao?

Mật Bình Nhi nghiêm mặt, giọng không vui nói:

 Ngươi quan tâm làm gì tới việc người khác! Ta chỉ cần biết, ngươi có ưng thuận hay không?

Về điểm này quả thật khiến Long Bình khó xử vô cùng.

Nguyên vết thương của Mặc Thanh ngay nơi bụng dưới, đắp thuốc hay rửa ráy vết thương đến chàng còn thấy có điều bất tiện, lẽ nào những việc như vậy lại để cho Mật Bình Nhi hắn làm mà được hay sao?

Đang lúc còn đang bần thần do dự bỗng thấy Mặc Thanh nhìn chàng không ngớt nháy mắt ra hiệu, bảo chàng đừng nghịch ý Mật Bình Nhi.

Long Bình nghĩ thầm:

"Chắc thế nào cũng còn có lý do gì đó bên trong, hay là ta tạm thời chấp thuận điều kiện của hắn rồi hãy tính sau." Nghĩ vậy Long Bình đành miễn cưỡng gật đầu.

Mật Bình Nhi đắc ý mỉn cười nói:

 Vậy được rồi, nếu đã đồng ý thì đưa thuốc đây cho ta. còn ngươi thì lui ra ngoài lo làm phận sự đi!

Long Bình không còn cách nào khác hơn đành miễn cưỡng đưa lọ Huyết Hoàn cho Mật Bình Nhi, lòng nghi ngờ trăm mối cất bước ra khỏi phòng.

Đương cục giã mê

Một giọng cười thoải mái làm Long Bình giật mình tỉnh dậy, mở mắt nhìn ra. mặt trời đã lên cao mấy sào.

Đã quá giờ thìn, thì ra quá sức mệt mỏi nên Long Bình ngồi dựa lưng bên ngoài hành lang ngủ quên lúc nào không hay.

- Long thiếu hiệp! Long thiếu hiệp! Còn chưa thức nữa sao?

Trong phòng vọng ra tiếng kêu của Mật Bình Nhi, Long Bình dụi mắt nhìn qua thấy cánh cửa phòng vẫn đóng chặt, hiển nhiên Mật Bình Nhi cả đêm vẫn ở trong đó chứ chưa hề đi ra ngoài.

Long Bình giật mình vội hỏi lớn:

- Huynh đệ có điều chi sai bảo?

Tiếng Mật Bình Nhi cười khúc khích:

- Sai bảo thì không dám, nhưng ngươi đã phụ trách việc lương thực mà lười biếng ngủ trưa. hại ta với Mặc tỉ tỉ đói sắp chết rồi đây!

Long Bình sực nhớ tới nhiệm vụ vội nói:

- Rồi, có ngay! Có ngay!

Trong am có cất trữ lương thực rất nhiều, không cần phải đi ra ngoài mua sắm.

Năm ấy ở Hoàng Sơn Liên Hoa hậu phong, Long Bình phụ trách việc gánh nước cho nhà bếp nên đối với nghề bếp núc cũng lén học hỏi được vài miếng.

Nên công phu chưa uống hết chén trà chàng đã nấu xong hai tô mì bưng lên.

Nhưng Mật Bình Nhi cấm ngặt không cho chàng vào phòng. Chỉ hé mở một khe nhỏ đón lấy hai tô mì rồi lập tức đóng sập lại, đến bóng dáng của Mặc Thanh chàng cũng không kịp nhìn thấy!

Một nam một nữ song song suốt ngày đêm ở chung phòng, thử hỏi thiên hạ biết được thì còn ra thể thống gì nữa. đã vậy cô gái này lại chính là ý trung nhân của chàng nữa.

Long Bình càng nghĩ càng nổi nóng, việc này quả là bức người thái thậm. Mật Bình Nhi nào phải có lòng tương trợ, rõ ràng hắn có ý lăng nhục thiên hạ mà thôi.

Long Bình vốn sinh ra đã kiêu tâm ngạo cốt, việc đến nước này làm sao mà nhẫn nhịn được nữa. cho dù có vì việc này mà phải san bằng Cái Bang thì chàng cũng không hề hối hận, lôi đình sắp đại phát, xông đại vào phòng...

Bỗng nghe giọng Mặc Thanh quan tâm hỏi:

□ Bình ca! Tại sao Bình ca còn chưa ăn?

Khẩu khí quan thiết, nhu hòa. xem ra Mặc Thanh dù đang bị thương vẫn quan tâm đến chàng, quyết không đến nỗi làm việc không nên không phải đối với chàng, nhất thời lửa giận lắng xuống.

Long Bình vội trả lời:

□ Thanh muội ăn đi, đừng lo cho ta. dưới nhà bếp hãy còn nhiều. Thương thế Thanh muội có khá hơn chút nào không?

Mặc Thanh vẫn ở trong phòng nói vọng ra:

□ Khá nhiều rồi. Bình ca! Ca ca cũng mau ăn đi.

Chỉ cần mấy câu nói của Mặc Thanh như vậy, trong lòng Long Bình thấy an định nhiều.

Vừa mới quay người đi bỗng nhiên nghe Mật Bình Nhi gọi với theo:

□ Long thiểu hiệp, phiền ngươi nhân tiện nấu ít nước nóng. Mặc tỉ tỉ cũng cần phải tắm rửa một chút.

Giọng nói của Mật Bình Nhi thanh tao, nhã nhặn, lại rất lễ độ.

Nhưng lọt vào tai Long Bình khác nào tiếng sét giữa trời quang, "ầm " một tiếng Long Bình chấn động toàn thân, mắt như nảy đom đóm, nghiến răng gầm quát:

□ Ngươi nói gì?

□ Cái gì? Mặc tỉ tỉ cần tắm rửa. có vậy nghe cũng không hiểu sao?

Mật Bình Nhi như cố ý chọc tức Long Bình, cao giọng gằn tìmg tiếng nhắc lại mấy tiếng "Mặc tỉ tỉ cần tắm rửa." Điều này quả thật là quá quắt làm sao ai có thể nhẫn nhịn được, Mặc Thanh ở ngay trong đó thì cần gì phải nhọc đến hắn thay người sai khiến chàng, lại nữa.

nghe khẩu khí của hắn không chừng còn muốn ở trong đó tắm cho Mặc Thanh nữa.

Long Bình nghĩ đến đây, ngọn lửa giận tạm thời lắng xuống lúc nãy chợt bùng lên dữ dội, nghiến muốn bể nát hết răng nói:

□ Còn ngươi thì sao?

Mật Bình Nhi cười nhẹ nói:

□ Ta à? Cũng lâu quá không được tắm rửa. giờ thân thể cũng đã dơ lắm. Chắc phải tắm rửa một phen mới được Long Bình căm hận nói:

□ Cùng trong một phòng sao?

Mật Bình Nhi phá lên cười rộ nói:

□ Như vậy thì có gì là không được chứ! Tối qua ta với Mặc tỉ tỉ chung chăn chung gối mà ngủ nữa là...

"Bùng" một tiếng, Long Bình đã vung chưởng đập ngay cánh cửa. cánh cửa theo tiếng vang mở ra. thì ra cửa chưa cài bên trong, tựa như Mật Bình Nhi đã dự đoán trước Long Bình tất có hành động này!

Cửa mở ra. Long Bình khoa chân định bước vào, đã thấy Mật Bình Nhi đứng chắn ngang cửa. quát lớn:

 Ngươi dám bước vào?

Long Bình nhìn cũng kinh ngạc, chân phải vừa giơ lên chưa kịp bước tới từ từ đặt xuống nguyên vị, đứng nhìn Mật Bình Nhi như hóa đá.

Nguyên chàng nhìn thấy không phải là tên tiểu hóa tử mặt mày lấm lem đêm qua nữa. mà là gương mặt tròn trĩnh, trắng như tuyết, da dẻ mịn màng, đầu tóc tuy cũng rối bời bời, trên người vẫn là bộ quần áo rách mới cáu bẩn, nhưng chỉ nhìn thoáng qua cũng có thể nhận ra đó là một thiếu nữ đẹp tựa tiên nga!

Sự tình diễn ra quá đột ngột, làm sao Long Bình không kinh ngạc sao được, gương mặt nghênh nghênh đột nhiên như bóng xì hơi cúi gầm xuống, miệng không ngừng ấp úng:

 Ngươi... ngươi...

Nguyên Mật Bình Nhi là một thiếu nữ, gương mặt lấm lem mà mọi người thấy hàng ngày chẳng qua là một bộ mặt nạ da người mà thôi.

Bỗng nàng cất tiếng cười khúc khích nạt:

 Ngươi... ngươi cái gì? Lộn xộn! Còn chưa chịu mau đi nấu nước? Hừ! Nếu không phải vì thương thế của Mặc tỉ tỉ, thì ngươi đừng hòng nhìn thấy chân diện mục của bản cô nương.

Sự việc đã xảy ra như vậy, mọi nghi ngờ trong lòng Long Bình tan biến như tuyết mùa xuân, nào dám nói nửa tiếng không vội vàng ứng luôn mấy tiếng chạy ngay xuống bếp nấu nước.

Cứ như vậy thoáng chốc đã bảy tám ngày, trong khoảng thời gian này Long Bình đã tranh thủ đem mấy bộ thi hài của mấy ni cô đem chôn cất chu đáo.

Mỗi ngày ngoài ba bữa cơm, lúc rảnh rỗi chàng ngồi luyện võ công hoặc nghiền ngẫm về võ học.

Mật Bình Nhi quả là một tay lợi hại, nói không cho chàng vào phòng thì không cho vào cũng được, nhưng ít ra phải cũng phải cho hai người gặp mặt. Đằng này ả nhất định không cho hai người có một cơ hội nhỏ nhìn thấy nhau, muốn nói chuyện gì thì cũng phải cách vách mà nói, lại có Mật Bình Nhi lúc nào cũng ở bên cạnh giám sát, tình chất chứa đầy long mà không sao nói ra được!

Ngày tháng như bóng câu qua cửa sổ, mới đó mà ba người đã ở trong Tịnh Tâm am hơn nửa tháng trời.

Vậy mà thương thế của Mặc Thanh vẫn chưa lành hẳn, cứ mỗi lần Long Bình hỏi tới thì hai người đều dị khẩu đồng thanh nói sắp khỏi rồi! Sắp khỏi rồi! Cứ như vậy sắp khỏi rồi mà kéo dài gần chục ngày vẫn chưa thấy khỏi hẳn.

Long Bình biết rõ Huyết hoàn linh nghiệm vô cùng, quyết không thể nào chỉ một chút ngoại thương như vậy mà lại kéo dài ngần ấy thời gian vẫn không trị khỏi!

Chợt Long Bình lạnh buốt cả người, hay là vết thương của Mặc Thanh làm độc mà hai người sợ chàng lo lắng nên giấu biệt đi?

Thế nên đêm đó, Long Bình không ngăn chờ đến nửa đêm, vượt tường ra ngoài, đến sau cửa sổ căn phòng ghé mắt qua khe cửa lén nhìn vào!

Nhưng chàng chỉ nhìn vào một cái, bất giác thất kinh hồn vía. vội vàng rụt người lại nhảy ra ngoài.

Thì ra chàng nhìn vào phòng, điều chàng nhìn thấy không phải là việc kinh thế hãi nhân gì, chỉ thấy Mặc Thanh với Mật Bình Nhi thân thể lõa lồ xếp bằng ngồi đối diện, song chưởng giao nhau!

Trên ngọc thể hai người tìmg giọt mồ hôi to bằng hạt đậu lăn dài xuống, trên đầu hai người lớp lớp khói trắng vần vũ!

Rõ ràng như vậy, hai người đang luyện một loại công lực thần kỳ gì đây!

Thì ra thương thế của Mặc Thanh đã hoàn toàn bình phục, đang cùng với Mật Bình Nhi luyện công, việc này vốn cũng là việc tốt, hà cớ gì phải thần bí giấu giếm Long Bình ta như vậy?

à, phải rồi!

Chắc bởi loại công phu này cực kỳ quái lạ. người luyện tất phải xích thân lõa thể mới có thể luyện được, hai nàng thục nữ cũng không tiện nói ra. nên mới giấu giếm chàng như vậy, thì ra việc gì cũng có nguyên do của nó!

Long Bình khi đã nghĩ thông, bất giác cả mừng, chàng nghĩ thầm:

"Vậy thì được rồi, ban ngày ta không thèm luyện công, ngủ nhiều nhiều một chút, ban đêm thức bảo vệ hai nàng, để lỡ ra hai nàng đang luyện công mà bị kinh động, thì không phải chuyện nhỏ, không may bị tẩu hỏa nhập ma thì ân hận cả đời!,, Nháy mắt lại hai mươi ngày nữa trôi qua. trước sau ba người đã trú ngụ ở Tịnh Tâm am hơn một tháng!

Đêm ấy, Long Bình đang ở bên ngoài am đi đi lại lại nghe ngóng động tĩnh, bỗng nghe tiếng quần áo động gió loáng thoáng bên tai, rõ ràng có người dạ hành đang hướng về phía này chạy tới.

Long Bình sợ kinh động đến Mặc Thanh với Mật Bình Nhi, nên đã xông ra ngăn đón, chạy hơn mười trượng mới dừng chân lại, định tâm trước tiên xem thử kẻ sắp đến là cao nhân lộ nào.

Không ngờ chàng vừa dừng chân thì tiếng quần áo động gió cũng im bặt, dường như đối phương cũng như chàng đều dừng lại nghe ngóng.

Long Bình trong lòng không khỏi cảm thấy kinh dị, trong thiên hạ làm gì có chuyện trùng hợp ngẫu nhiên độc đáo như vậy, xem ra kẻ dạ hành này cũng không phải tầm thường, chắc là hắn cũng đã phát hiện ra có người đang đón đầu phía trước.

Thế nên Long Bình càng gia tâm cẩn trọng, bế hô hấp, ngưng thần nghe ngóng, nào ngờ một

chút âm thanh cũng không nghe. Hết công phu chừng ăn xong bữa cơm tình hình vẫn như cũ, ngoài tiếng trùng dế nỉ non và tuyệt không nghe một âm thanh nhỏ nào.

Long Bình nghĩ thầm:

"Được lắm, cứ nằm chờ đó đi, khi trời sang thử xem ngươi chạy đằng nào?" Tâm niệm vừa dứt bỗng nghe "xoạt" một tiếng bước chân vang lên nho nhỏ, cách chàng chừng ba bốn trượng về phía đông nam vọng lại.

Long Bình cầm cần câu quất mạnh về phía đông bắc, "chát" một tiếng, thân hình chàng đã cất lên, mượn thế phản hồi cùng cần câu tung nhanh như sao xẹt về phía đông nam.

□ Hừ, có giỏi thì ra đây, hà tất phải lén lén lút lút như loài chuột vậy!

Long Bình một cần câu bổ xuống nhưng đã đánh vào khoảng không, đối phương biến mất tung.

Lúc đó nghe tiếng cười ha hả phát ra từ chỗ chàng quất cần câu xuống đất lúc nãy, rõ ràng đối phương khinh công thân pháp không kém hơn chàng, hai bên nhanh như chớp đổi vị trí cho nhau.

Long Bình thất kinh không dám chậm trễ vội vận công vào cần câu lần thứ hai bổ ngược một thế.

Đang lúc thân hình còn lơ lửng trên không, một luồng kình đạo cương mãnh cách không áp tới, Long Bình lật ngược tả chưởng, lập tức đẩy ra. muốn thử xem công lực đối phương thế nào.

"Bùng... " Một tiếng nổ long trời lở đất, kình phong tứ khởi, Long Bình bị chấn động, thân hình đang lơ lửng bay ngược về phía sau nửa trượng. Đồng thời chàng xung đã nhận ra công lực của đối phương kỳ thực còn kém chàng xa.

□ Hảo ác tặc, cuối cùng thì ngươi cũng tìm đến đây, đêm nay thiếu gia quyết lấy mạng ngươi!

Tiếng mắng vừa dứt, đã thấy một bóng người tiếp theo một luồng kình lực kinh người áp thẳng tới.

Trong bóng đêm Long Bình cũng không nhận ra được đối phương là ai, chỉ thấy hắn có lòng quyết đấu nên cũng không chịu bỏ ý kém người, lập tức thi triển Thiên Lôi Chưởng uy mãnh vô song của gia môn đón chưởng đối phương.

Ngay lúc song chưởng sắp giao nhau bỗng nghe tiếng Mật Bình Nhi cao giọng kêu lớn:

□ Long thiếu hiệp xin dừng tay, người này là sư huynh của ta!

Trong lúc cấp bách, Thiên Lôi Chưởng của chàng dễ phát khó thu, thuận đà đẩy xéo ra ngoài, lập tức nghe "ầm " tiếp theo là tiếng "rắc, rắc... ầm " một tiếng, cây cổ thụ to bị chưởng phong của Long Bình đánh trúng gãy ngang!

Song phương đáp người xuống đứng đối diện nhau, Long Bình nhìn qua thì ra đối phương không ai khác hơn là người đứng đầu trong ngũ vị đệ tử của Cái Bang Thao Thiết đại bang chủ - Thổ Đàm Tử thảo nào khinh công thân pháp của gã thần diệu vô cùng, võ công cũng không phải kém.

Long Bình mặt nóng bừng, vội vàng thi lễ nói:

 Thì ta là Hạ huynh, xin tha cho tiểu đệ tội bất minh!

Thổ Đàm Tử cũng tỏ vẻ thẹn thùng nói:

 Công lực của huynh tiến bộ mau lẹ vô cùng, tiểu đệ thật không sao theo kịp, ngày sau xin Long huynh chỉ giáo thêm cho.

Long Bình cũng nói thêm mấy câu khách sáo quay đầu nhìn lại thấy Mật Bình Nhi đã trở lại trang phục tiểu hóa tử như mọi ngày, cùng với Mặc Thanh sánh vai nhau đứng cách đó ba trượng, sắc mặt hai người đều nhuận hồng huyết sắc, giống như khí huyết sung mãn lại như đỏ mặt e lệ điều gì.

Long Bình lập tức chạy tới nắm tay Mặc Thanh nói:

 Thanh muội! Công lực của Thanh muội đại tiến rồi, hai người tới gần như vậy mà ngu huynh không hề hay biết!

Mặc Thanh giật mạnh tay Long Bình mấy cái, rồi buông tay ra nói:

 Bình ca. Hạ huynh tới tất phải có việc!

Long Bình giật mình quay đầu nhìn lại quả nhiên thấy Thổ Đàm Tử với Mật Bình Nhi đang kéo nhau qua một bên, đang hạ giọng đàm luận điều gì đó.

Long Bình tai thính hơn người nên nghe được loáng thoáng cái gì "Cửu Thúc" rồi "Phúc Dao Sơn" lại còn "Thất Tuyệt cư sr" nữa!

Long Bình thất kinh chợt nghĩ đến tháng trước Cửu Thúc Công đuổi theo Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa.

Không lẽ đã đến Phúc Dao Sơn, Cửu Thúc Công đã gặp phải nguy nan hung hiểm gì rồi?

Thế nên Long Bình vội kêu lớn:

 Hạ huynh! Cửu Thúc Công hiện giờ ở đâu? Đã xảy ra việc gì rồi?

Thổ Đàm Tử liếc nhìn Long Bình một cái, đôi môi động đậy định nói rồi thôi.

Mật Bình Nhi đứng bên cạnh tiếp lời nói:

 Đại sư huynh, Long thiếu hiệp cũng không phải người ngoài, nói cho hắn biết cũng không sao, trong nhất thời muốn tìm sư phụ cũng không phải dễ…

Thổ Đàm Tử trừng mắt nhìn Mật Bình Nhi không cho nàng nói tiếp rồi đỡ lời nói:

 Long huynh, không phải tiểu đệ có ý giấu giếm điều chi, thực ra sự việc vô cùng trọng đại, tất phải bẩm báo chờ gia sư tác chủ, xin Long huynh lượng thứ!

Long Bình chau mày nói:

 Qúy bang đã tìmg một lần cứu trợ Long mỗ, ân như tái tạo, nay Cửu Thúc Công nếu có ngộ

nạn, lẽ nào ta lại ru rú một nơi hưởng phúc thanh nhàn, cho dù tài hèn lực bạc cũng phải góp một tay trợ lực, hơn nữa nếu muốn tìm kiếm lệnh sư, thêm hai người nữa biết chuyện không phải càng tiện hơn sao, bốn người đi tìm dù sao cơ hội tìm thấy nhiều hơn hai người.

Thổ Đàm Tử nghe Long Bình thuyết phục cũng thấy xuôi tai, nên trầm ngâm một lúc lâu rồi nói:

 Nếu đã nói như vậy thì tiểu đệ phải nói cho nhị vị biết, có điều mong nhị vị không được khinh suất mạo hiểm, nhất định phải chờ đến khi tìm được gia sư rồi mới chờ người an bài mọi việc.

Long Bình vội gật đầu nói:

 Cái đó đương nhiên rồi, xin Hạ huynh mau nói ra!

Tiếp đó Thổ Đàm Tử mới mang mọi việc kể lại cho mọi người nghe.

Nguyên Cửu Thúc Công tháng trước truy đuổi Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa. Bởi vì khinh thân Đồ Tung Thuật của Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa không phải tầm thường, hơn nữa người lại cơ trí giảo hoạt, nên hai người một chạy một đuổi cuối cùng cũng đã lên đến Phúc Dao Sơn!

Trên đường đi, Cửu Thúc Công có vô tình gặp được Thổ Đàm Tử nên kêu gã theo lên đến Phúc Dao Sơn.

Nào ngờ trên Phúc Dao Sơn, Cửu Thúc Công nhất thời sơ ý bị vây khốn trong mê trận ở hậu sơn, liên tiếp mấy ngày không còn tin tức gì của lão nữa.

Cũng may Cửu Thúc Công còn thủ thế rút lui nên không cho Thổ Đàm Tử theo vào trong trận, Thổ Đàm Tử biết được sự tình bất diệu nên vội vàng thoát thân xuống núi, đang tìm sư phụ gã với Đại Đồ Tiên báo cáo sự tình Rủi thay trong lúc nguy cấp vạn phần, tìm hai người mãi vẫn không thấy tông tích đâu.

Lúc trước gã được Cửu Thúc Công cho biết Mật Bình Nhi với Long Bình, Mặc Thanh đang ở chốn này, hơn nữa Mặc Thanh thân thọ trọng thương chắc còn lưu lại ít lâu để dưỡng thương, thế nên Thổ Đàm Tử mới tìm đến đây hợp lực với Mật Bình Nhi tìm kiếm sư phụ.

Cũng may mọi người chưa rời khỏi đây.

Long Bình nghe Cửu Thúc Công bị khốn ở Phúc Dao Sơn, trong lòng bất giác lo lắng cùng cực.

Cho dù mê trận chưa đến nỗi làm lão mất mạng, nhưng một người không thể nhịn đói nhịn khát bấy nhiêu ngày được, trong bấy nhiêu ngày như vậy, chỉ nội việc khát nước cũng đủ giết chết lão rồi. Làm sao chàng không lo lắng cho được.

Bởi vì chàng đã hứa với Thổ Đàm Tử là không khinh suất mạo hiểm cứu người nên lúc này cũng không tiện biểu lộ tâm sự, chỉ nghiêm nghị nói:

 Việc đã như vậy ta cũng không nên làm mất thời gian nữa. bây giờ lập tức chia nhau đi tìm lệnh sư thúc!

Thổ Đàm Tử vòng tay thi lễ nói:

 Làm phiền nhị vị phải cực lòng bôn tẩu, tiểu đệ thật áy náy không yên.

Long Bình thấy cũng không cần thiết nói nhiều lời khách sáo làm chi, chỉ căn dặn hắn hãy bảo trọng rồi dắt tay Mặc Thanh từ biệt ra đi, thoáng chốc đã bỏ xa hai vị đệ tử của Thao Thiết đại bang chủ.

Sau khi đi được chừng mấy dặm, Long Bình mới dừng chân quan sát địa hình, sau khi nhận ra phương hướng không đúng lập tức quay người nhằm hướng đông thẳng tiến.

Lúc trời rạng sáng, hai người đã đi được bảy, tám chục dặm đường, đến một tiểu trấn.

Lúc này chợ sớm, trong trấn đã tập trung không ít người, Long Bình với Mặc Thanh qua một đêm chạy gấp, hai người đều cảm thấy hơi mỏi mệt nên tìm đến một tửu quán ăn một chút gì lót dạ đồng thời nghỉ một lát Trong quán vốn người ngồi không ít, hai người vội vàng tiến vào, cũng không để ý đến ai, chừng ăn xong đang định tiếp tục đăng trình, bỗng Mặc Thanh níu tay Long Bình hỏi:

 Bình ca! Ca ca làm gì mà đi gấp rút như vậy? Đi như vậy làm sao tìm được người? Xem ra ca ca chắc định lên...

 Lên Phúc Dao Sơn!

Long Bình lập tức tiếp lời Mặc Thanh rồi nói tiếp:

 Ca ca làm gì cũng không qua mắt muội được, kỳ thực ca ca cũng không có ý định giấu muội, cứu người như cứu hỏa. chờ tìm được người, chỉ sợ Cửu Thúc Công đã...

Mặc Thanh chợt phá lên cười khúc khích cắt ngang lòi nói của chàng.

Long Bình cảm thấy cái cười của nàng chứa đầy ẩn ý, bất giác hỏi lại:

 Muội cười gì vậy?

Mặc Thanh lại nở một nụ cười thật tươi nói:

 Bình ca! Ca ca thử nhìn người đang ngồi sau lưng ca ca coi là ai vậy?

Long Bình giật mình quay đầu nhìn lại, nơi chiếc bàn trong góc phòng, một tên tiểu hóa tử đang úp mặt xuống bàn ngủ gục, thấy thân hình hắn nhỏ nhắn yểu điệu rất giống Mật Bình Nhi.

Long Bình kinh ngạc kêu lên nho nhỏ:

 Là Bình nhi? Tại sao hắn lại đến đây?

Mặc Thanh cười nhẹ nói:

 Ai mà biết được, ca ca không đi hỏi hắn lại hỏi tiểu muội!

Mặc Thanh vừa dứt lời, tên hóa tử bỗng vươn vai ngáp dài, lẩm bẩm nói một mình:

 Hỏi ai? Tự hỏi mình không được sao? Ta ở đây đợi các ngươi cả ngày rồi.

Quả nhiên đúng là Mật Bình Nhi!

Long Bình nghe giọng nói cả mừng kêu lớn:

– Bình Nhi cô...

Tiếng "nương" chưa kịp phát ra Long Bình đã cảm thấy có điều không ổn vội im bặt, tiếp đó cất giọng nói:

– Bình Nhi, ngươi cũng tán thành chủ trương của tã Mật Bình Nhi trừng mắt nhìn chàng ra vẻ cảnh cáo không được kêu lung tung như vậy!

Tiếp theo thấy gã cất tiếng lạnh lùng nói:

– Cuối cùng thì các ngươi có đi hay không? Ta chờ các ngươi đủ mệt rồi, giờ không còn chờ được nữa đâu!

Nói dứt lời quay đầu đi thẳng ra khỏi tửu quán!

Long Bình với Mặc Thanh vội hối tiểu nhị tính tiền rồi một trước một sau gấp rút ra khỏi quán theo gót Mật Bình Nhi.

Thoáng chốc ba người đã ra khỏi trấn, Mật Bình Nhi đột ngột gia tăng cước lực đi như tên bắn.

Long Bình thất kinh vội kêu lớn:

– Bình Nhi cô nương! Xin hãy chậm bước!

Mật Bình Nhi không chậm bước chút nào, không thèm quay đầu nhìn lại nói:

– Nếu ngươi còn kêu ta thêm một tiếng cô nương thì xin mời, việc của Cái Bang không dám phiền đến ngươi!

Long Bình thất kinh, vội đưa tay định nắm tay Mặc Thanh kéo nàng đuổi theo Mật Bình Nhi.

Bỗng thấy Mặc Thanh lạng người một cái thoát khỏi tay Long Bình, quay lại nói:

– Muội không có chân hay sao?

Long Bình vô duyên vô cớ bị hai cô nương làm mất mặt mấy lần, trong lòng đã cảm thấy không vui nói:

– Muội có theo kịp không?

Mặc Thanh cười tươi nói:

– Thì cứ thử xem, tiểu muội không thể để ca ca kéo lên Phúc Dao Sơn được, nếu như vậy thì muội đi làm chi?

Long Bình thấy Mặc Thanh nói cứng nghĩ thầm:

"Mới có hơn một tháng nay công lực của nàng đã tiến bộ đến mức nào mà dám cùng với ra so tài cước bộ, muội cũng có chân! Không sai, cứ thử xem đi được mấy bước đã lên tiếng năn nỉ xin tha! " Nghĩ như vậy Long Bình mỉm cười nói:

– Nếu đã vậy thì Thanh muội, mời!

Mặc Thanh cũng trả lại chàng nụ cười nói:

 Bình ca xin đi trước, muội chỉ cần theo sau Bình ca là đủ rồi, trọn đời muội quyết không khi nào đi trước Bình ca đâu!

Lời nói của Mặc Thanh tình tứ vô cùng, nghe ra khiến đá cũng phải mềm, nhưng sao lọt vào tai Long Bình nghe cứ gai gai thế nào.

Long Bình bất đắc dĩ phải nói:

 Vậy thì hai ta cùng đi vậy!

Mặc Thanh không nói chi mửn cười lắc đầu.

Long Bình ngẩng đầu lên nhìn Mật Bình Nhi đã vượt qua một quả đồi thấp, thân hình nhỏ thó của nàng đã mất hẳn sau ngọn đồi, thấy vậy Long Bình không còn nói lôi thôi nữa. hít một hơi dài, đề khí khoa chân chạy như bay.

Nháy mắt đã đến đỉnh ngọn đồi con, thấy thân hình của Mật Bình Nhi chỉ còn chừng mấy tấc, khoảng cách giữa song phương có tới ha. ba dặm đường, hơn nữa nàng vẫn không thấy chậm bước chút nào, cứ khoa chân chạy như bay.

Thân pháp của Mật Bình Nhi nhanh nhẹn dị thường, tựa như lưu tinh xẹt giữa tầng không, hai chân điểm đất hầu như không thấy tung bụi, quả thật khinh thân công phu đã luyện đến cảnh giới đăng bình độ thủy Quay đầu nhìn lại, Long Bình đã thấy Mặc Thanh đứng sau lưng tự bao giờ. Mặt không đỏ, hơi thở điều hòa đang nhìn chàng cười tươi như hoa xuân.

Long Bình kinh ngạc nghĩ thầm:

"Ta không tin mình khổ luyện bao nhiêu năm trường lại không hơn được hai vị một tháng công phu luyện tập, đã vậy cứ thử xem cho biết." Lần thứ hai đề khí, điểm chân xuống đất đã tung người lướt đi.

Bóng dáng của Mật Bình Nhi lúc ẩn lúc hiện, thủy chung vẫn không sao đuổi kịp, ngạo khí của Long Bình nhất thời bộc phát, không quay đầu nhìn lại, lo phận mình dụng toàn lực chạy như bay!

Thoáng chốc đã đến trước một cánh rừng, đã thấy Mật Bình Nhi ngồi trên thảm cỏ bên ngoài rừng, hai tay ôm lấy mặt đang ngủ gà ngủ gật.

Long Bình vừa dừng chân Mật Bình Nhi lại mở mắt ra vươn vai ngáp dài, nói:

 Nhị vị cũng đã đến rồi? Để xem thử, nơi này nói chuyện hợp hơn!

Long Bình nghĩ thầm:

"Mật Bình Nhi vốn có căn bản khá. khinh công thân pháp vạn lý phiêu phong của Cái Bang lại là một trong những võ lâm nhất tuyệt, thế nên nói về khinh công có thể cùng với ta phân tranh cao hạ. Nhưng Mặc Thanh căn bản võ công vốn kém, quyết không thể lấy khinh công so tài với mình, chạy từ nãy đến giờ ít ra cũng có bốn, năm chục dặm đường. Mặc Thanh giờ này sợ đã bị mình bỏ lại ở tận đằng xa." Long Bình nghĩ xong quay đầu nhìn lại thấy trên đường quả nhiên không thấy bóng người, rõ ràng Mặc Thanh đã bị chàng bỏ quá xa đến nỗi không thấy bóng

dáng đâu nữa.

Long Bình quay lại mửn cười nói:

 Được rồi, phen này có cái gì để mà đợi đây!

Nào ngờ chàng vừa dứt lời đã nghe tiếng Mặc Thanh ngọt ngào tiếp lời:

 Bình ca đợi ai vậy?

Long Bình thất kinh quay đầu nhìn lại, quả nhiên Mặc Thanh đứng sau lưng chàng nhưng hơi chếch về bên trái, sắc mặt vẫn tươi tỉnh, hơi thở vẫn điều hòa.

chạy mấy chục dặm đường mà nàng vẫn tỏ ra như chưa có chuyện gì xảy ra Long Bình cảm thấy vô cùng lạ lùng, bất giác buột miệng hỏi:

 Thanh muội! Không lẽ hai người ở Tịnh Tâm am đã luyện thanh phép cân đẩu vân hay sao?

Mặc Thanh thấy Long Bình dáng điệu kinh ngạc như vậy không khỏi bật cười khanh khách, nàng càng cười càng thấy buồn cười nên nhất thời không trả lời Long Bình được!

Mật Bình Nhi đứng bên cạnh đỡ lời nói:

 Pháp cân đẩu vân? Tức cười, Long Bình thiếu hiệp mà cũng tin nhưng chuyện hoang đường như vậy sao, không biết trước nay trong võ lâm có người nào luyện thành hay chưa Long Bình không thèm lý đến lời nói châm chích của Mật Bình Nhi, nói ngược lại:

 Vậy ra công lực của Thanh muội, chỉ hơn một tháng đột nhiên tiến triển kinh nhân như vậy, chắc lại là công lao của Mật Bình Nhi ngươi sao?

Mật Bình Nhi lắc đầu cười nói:

 Không phải, đó là nhờ đại công của các hạ. Ngươi đã hầu hạ hai ta hơn tháng trời, lại còn tặng một bình...

Nói đến đây nàng không nói tiếp thò tay vào bọc lấy ra một bình ngọc màu đỏ ném mạnh về phía Long Bình...

Long Bình tiếp lấy xem, thì ra là lọ Huyết Hoàn của chàng.

Có điều lọ ngọc nguyên đựng đầy một lọ huyết hoàn, giờ chỉ còn lại vỏn vẹn có ba hoàn, bất giác thất kinh nói:

 Hai người uống hết rồi? Đây là quái dược trị thương chứ nào phải thứ thường!

Mật Bình Nhi liếc Long Bình một cái thật sắc nói:

 Đừng có ở đó mà than trời trách đất, nếu không phải Mặc tỉ tỉ nói mỗi lần ngươi bị thương không có dược hoàn này không trị được thì ta đã không chừa cho ngươi ba hoàn ấy đâu! Mỗi người một hoàn, hai ta ít nhất cũng luyện thêm mấy ngày thần công!

 Thần công? Long Bình nhíu mày hỏi lại, thần công gì vậy?

Mật Bình Nhi nhăn mặt nói:

 Ngươi làm gì mà nhìn chết trân ra vậy? Sớm muộn gì rồi cũng có ngày nói cho ngươi hay. Có điều nói ra ngươi cũng bằng vô dụng bởi ngươi không thể luyện được!

Thần công? Thần công gì mà có thể khiến cho người ta trong vòng một tháng mà công lực đột nhiên mãnh tiến? Thử hỏi ai mà tin được?

Long Bình tuy không phải là kẻ tham sang phụ nghĩa. nhưng dù sao chàng cũng cảm thấy mình bị dối gạt, bị lợi dụng, trong lòng buồn bực không nguôi!

Đặc biệt là Mặc Thanh, người mà chàng toàn tâm toàn ý yêu thương, bao bọc lại cũng dối gạt, lợi dụng chàng việc này làm sao khiến chàng không thương tâm, căm phẫn, hối hận...

 Bình ca!

Một chiếc ngọc thủ mềm mại như nhung đặt lên vai chàng, tiếp theo là gương mặt đẹp như hoa trắng như ngọc xuất hiện trước mặt chàng, đôi mắt ươn ướt chứa đầy nét chân thành.

 Bình ca. thứ lỗi cho muội, không phải muội có ý muốn giấu giếm ca ca. chỉ vì muội muốn để cho ca ca bị bất ngờ, khi thấy muội có được thành tựu ngày hôm nay. Bình ca. thấy muội được thành công như vậy lẽ nào ca ca không vui mừng sao? Chỉ trong vòng hơn một tháng, công lực của muội đại tiến, nhưng Bình Nhi cũng đã nói rồi, muội có được như ngày nay là nhờ công lao của Bình ca. không có ca ca. bọn tiểu muội cũng không có cách nào ngày đêm khổ luyện, không có Huyết hoàn thần diệu của ca ca cũng không có cách nào thành tựu mau chóng như vậy.

Nói tóm lại nếu không có Bình ca thì không có gì hết, bọn tiểu muội cũng đừng hòng luyện được thần công.

Long Bình cười buồn buồn, ngắt lời Mặc Thanh nói:

 Thanh muội nói như vậy, thật tình ta không hiểu!

Mặc Thanh giữ ngọc thủ vuốt vuốt lên mặt Long Bình...

Ngàn dặm cứu viện

Long Bình cười buồn buồn, ngắt lời Mặc Thanh nói:

 Thanh muội nói như vậy, thật tình ta không hiểu!

Mặc Thanh giữ ngọc thủ vuốt vuốt lên mặt Long Bình, trong chưởng tâm có hai nén bạc, chạm vào mặt chàng lạnh ngắt!

Long Bình tỉnh ngộ, thì ra hai nàng ở trong Tịnh Tâm am xích thân lõa thể luyện công không ngờ chính là võ công chứa trong hai đỉnh bạc ấy.

Thảo nào hai nàng cứ nhắc đi nhắc lại đó hoàn toàn là nhờ công lao của chàng, thì ra ám chỉ hai đỉnh bạc ấy nguyên là của Long Bình.

Nhưng khi nhìn thấy hai đỉnh bạc ấy Long Bình càng cảm thấy bất bình, chàng chỉ lạnh nhạt nói:

 Vật ấy nguyên của Mặc gia. thì hậu nhân của Mặc gia hưởng là lẽ đương nhiên! Long Bình này nào có công lao gì. Có điều nếu Thanh muội không muốn truyền cho người ngoài thì cũng không nên cùng với người luyện tập như vậy!

Long Bình miệng nói, mắt thì không biết vô tình hay hữu ý liếc liếc về phía Mật Bình Nhi.

Mặc Thanh thấy lời nói của Long Bình có vẻ lạnh nhạt, đôi mắt đẹp mê hồn của nàng bỗng long lanh ánh lệ, như nước lũ sắp tràn bờ đến nơi:

 Bình ca! Ca ca xin đừng trách Bình Nhi, nếu không có nàng, muội cũng vô phương không biết làm thế nào luyện được, hơn nữa. muội cũng muốn nói cho Bình ca biết, vật này là của một vị võ lâm tiền bối là Tam ân thần ni, cả ngàn năm trước đây thần ni đã mang Thổ Nạp Thần Công tâm pháp ghi lại trên hai đỉnh bạc, hơn nữa còn ghi chú rõ chỉ dành cho nữ tính luyện tập, nếu nam tính luyện nó không những không có lợi lại còn bị tẩu hỏa nhập ma.

Lại còn nói nếu hai người cũng luyện thì có thể rút ngắn một nửa thời gian, nhưng ít ra cũng phải một năm thần công mới thành tựu, bởi vậy muội mới cả gan dùng Huyết hoàn của ca ca thử xem công hiệu thế nào, không ngờ huyết hoàn thần diệu vô cùng, mỗi ngày uống một hoàn...

Long Bình nghe đến đây chợt hiểu ra tất cả. thì ra có những nguyên nhân đặc biệt như vậy, chàng cũng không nỡ trách hai người, bao nhiêu tức giận, lòng oán hờn đều tiên tan hết!

Lại nghe Mặc Thanh nói tiếp:

 Bình ca. muội biết ca ca quý trọng lọ Huyết hoàn này lắm, nhưng muội biết, ca ca nhất định tha thứ cho muội. Lần đầu tiên hai ta tương ngộ ở Thiên Đô Phong, muội đã tìng nói ngày sau nhất định muôi sẽ chọc giận ca ca. cái tát tai muội còn nợ ngày ấy, giờ ca ca đánh lại đi, muội không oán ca ca đâu.

Long Bình đẩy thân hình của Mặc Thanh, nguyên đang dựa vào người chàng, hữu chưởng vung lên, một cái bạt tai nhằm má Mặc Thanh tát tới, thế đánh vừa nhanh vừa mạnh, kình phong rít gió kinh người như đao kiếm, khiến người nhìn lên không khỏi lạnh người!

Mặc Thanh không tránh né, đôi mắt ướt lệ hơi khép lại, sắc mặt bỗng hiện lên nét tươi cười như nghĩ đến kỷ niệm vui gì không bằng, hiển nhiên nàng rất sẵn lòng đón nhận một cái tát trách phạt của chàng.

Nhưng, dưới đơn chưởng của Long Bình có thể nút bia nát đá. nào phải chuyện chơi, nếu quả thật bị một chưởng của chàng đánh trúng, chỉ sợ ngọc đá đều tan, nào còn chi tính mạng của mỹ nhân.

Mật Bình Nhi đứng ngoài nãy giờ vẫn tự thủ bàng quan xem náo nhiệt, xem đến đây bất giác kinh tâm động phách, hồn phi thiên lý, kêu lên một tiếng kinh hãi, tung người nhảy bổ tới:

 Họ Long kia. ngươi dám...

Tiếng kêu của nàng chưa dứt, chưởng phong của Long Bình đã tới nơi, nhưng Mặc Thanh không cảm thấy đau trước cho cái tát của Long Bình, chỉ cảm thấy một bàn tay mềm mại ấm áp, vuốt nhẹ lên má nàng.

Tiếp theo nghe giọng nói dịu dàng của Long Bình:

 Thanh muội, ta nỡ lòng nào đánh muội như vậy?

Mật Bình Nhi một chưởng đánh trúng ngay vai của Long Bình, cao giọng quát lớn:

 Đừng có đánh người để hả cơn tức, nếu ngươi còn như vậy nữa thì ta đi đây!

Trong lúc bất thần, không phòng bị, lãnh trọn một chưởng của Mật Bình Nhi, Long Bình lảo đảo thối lui luôn bốn, năm bước, chỗ trúng chưởng đau xé thịt, Long Bình nào ngờ được mình không nhẫn tâm đánh người ngược lại bị người đánh, mà lại đánh đau!

Long Bình đôi mày kiếm dựng ngược, nổi giận quát lớn:

 Được lắm, quả là hai người liên thủ nhau ăn hiếp ta! Không có địch để đánh thì người nhà đánh nhau cũng được, coi thử thần công của hai người luyện được cao minh đến bực nào?

Dứt lời đã tung người nhảy bổ tới.

Dáng điệu chàng coi hung hãn vô cùng, giọng nói cũng ra vẻ giận dữ chỉ có điều câu cuối cùng chàng đột nhiên hạ thấp giọng nói nhỏ chỉ đủ hai người nghe.

Mật Bình Nhi cũng hừ lạnh một tiếng:

 Hay lắm, ta cũng đang buồn, không có người thử chiêu! Thanh tỉ tỉ, lại đây! Hắn da dày xương cứng, mới đánh hắn một chưởng mà tay ta đã đau như đánh vào sắt, tỉ tỉ cũng nên trị hắn một trận để ngày sau không dám ăn hiếp tỉ tỉ nữa.

Miệng nói, tay đã xuất chiêu tấn công Long Bình liên miên bất tuyệt!

Mặc Thanh mới luyện thành thần công ngứa nghề, bèn nói:

 Bình ca. nhân dịp này muội thử chiêu một chút để biết trước thực lực, sau này cũng dễ bề đối địch.

Long Bình cũng cố làm ra vẻ lạnh lùng hừ một tiếng nói:

 Hai ngươi cùng lúc xông vào đi, đừng có hiếp người còn giả giọng từ bi!

Long Bình lật hữu chưởng đánh tạt qua thế hóa giải quái chiêu của Mật Bình Nhi!

Bỗng nghe Mặc Thanh kêu lên nho nhỏ:

 Bình ca cẩn thận!

Mặc Thanh vừa xuất chưởng đã sử dụng chưởng pháp đắc ý nhất của Thiết chưởng hạ tông Thiết chưởng liên hoàn tam tuyệt chiêu, nhằm ngực Long Bình công tới.

Chỉ cần nhìn nàng xuất thủ Long Bình đã nhận ra võ công nàng đã khác xa ngày trước.

Cái này gọi là "hành gia xuất thủ, tất tri cao hạ." cùng một pho chưởng pháp nhưng với hỏa hầu nông sâu, chỉ cần khác nhau một chút đã có cảm giác khác nhau một trời một vực.

Ngày trước chưởng lực của Mặc Thanh, Long Bình nào có coi ra gì, nhưng lúc này thì khác rồi. Không thể không nghĩ cách hóa giải, lập tức lách người tránh chưởng.

Trong nháy mắt, song phương đã chiết giải mấy chục chiêu, Long Bình lưỡng đầu thọ địch, thoảng chốc đã cảm thấy thủ bất ứng tâm, hôm nay chàng mới thật sự cảm thấy lúng túng, dần dần đã bị hai nàng thiếu nữ vây khốn giữa vòng chưởng ảnh, đến nỗi không còn xuất chiêu được nữa. quả thật không còn thời gian hoàn thủ nữa.

Ngược lại, Mặc Thanh với Mật Bình Nhi, tựa như đã tìmg hợp thủ với nhau từ trước đến giờ, sử người này một thức, người kia một chiêu, phối hợp nhịp nhàng, khổ cho Long Bình bị quay tối tăm mặt mũi.

Lại nữa. hai người càng đánh càng thuần thục, chiêu thức càng lúc càng lợi hại. Kình khí của chưởng phong vù vù, làm chấn động cả một vùng, bốn bề đá cát chạy, cây cối bị thổi dạt như bị bão, thật khiến người nhìn không rét mà run!

Đó chỉ mới là thử chiêu với người nhà. nếu gặp phải địch nhân quyết đấu thì uy lực còn đến bực nào nữa!

Long Bình bị bức càng lúc càng chặt, cuối cùng toàn thân trở nên chậm chạp, tiềm lực hung mãnh bốn bên đồng áp tới, khiến Long Bình bất giác lạnh mình.

Nhưng đến lúc này Long Bình chợt lĩnh hội được một điều, sở dĩ chàng bị hai người đánh rát như vậy là bởi chàng không dám dùng toàn lực đối địch, thế nên mới bị hai người chiếm mất thượng phong.

Một khi đã suy nghĩ thông suốt, Long Bình bất giác hú lên một tiếng dài như long ngân, đề đủ chân khí nơi đan điền, vận lực ra song chưởng thi triển chưởng lực uy thế vô song, Thiên Lôi chưởng ra đối địch.

"ầm " một tiếng nổ trời long đất lở, song phương đều dội ngược ra sau.

Chỉ qua một chưởng đã cứu vãn tình thế, hai bên đã trở lại thế bình thủ tương kháng.

Bởi Thiên Lôi Chưởng uy thế quá mãnh liệt, Long Bình sợ lỡ có sơ thất đả thương người nhà nên vội biến sắc dùng Tiên Hầu chưởng pháp ra đấu với hai người.

Biến thế lần này, chỉ thấy thân hình chàng như hành vân lưu thủy, thoắt đông thoắt tây, chiêu số thiên biến vạn hóa quái dị vô cùng, lúc trên cao lúc dưới thấp.

Quả thật chưởng thế của chàng mãnh như giao long, nhanh như chớp giật, thoáng chốc đã chiếm thế thượng phong, biến đổi cục diện, vây chặt Mặc Thanh với Mật Bình Nhi trong vòng chưởng phong.

Mật Bình Nhi quát lớn:

- Mặc tỉ tỉ, tỉ tỉ nhượng hắn không dùng toàn lực tấn công, xem ta không tha cho hắn đâu!

Quả thật lúc nãy Mặc Thanh chưa dụng hết toàn lực nên nháy mắt đã bị Long Bình chuyển bại thành thắng, sự thể đến nước này muốn dùng toàn lực cũng đã quá trễ Nghe Mật Bình Nhi trách cứ, nóng bừng mặt nói:

- Bình muội, ngươi thật muốn thắng chàng sao?

Mật Bình Nhi á lên một tiếng giậm chân nói:

- Nhiều chuyện! Ta không tha cho ngươi đâu!

Bỗng dưng nàng bỏ Long Bình, nhảy bổ tới tấn công Mặc Thanh.

Long Bình ngay lúc ấy cũng vừa xuất thủ chộp một tráo ngay vai Mặc Thanh.

Nàng muốn tung người né chưởng của Mật Bình Nhi tất phải rơi vào tráo của Long Bình phóng tới, đang lúc bối rối chưa biết phải làm sao thì song chưởng nhỏ nhắn của Mật Bình Nhi đã áp đến trước ngực!

Long Bình không hiểu được ẩn ý trong lời đối đáp của hai người, bỗng nhiên thấy Mật Bình Nhi quay sang tấn công Mặc Thanh, thế công hung mãnh sợ Mặc Thanh trì hoãn rồi thọ thương, nên đơn tráo sắp chộp trúng vai Mặc Thanh bỗng đổi thế, bất thần hạ thấp xuống tăng tốc độ như điện xẹt chộp tới, vừa khéo nắm trúng ngọc thủ của Mật Bình Nhi.

Long Bình cười nhẹ nói:

- Ngươi hung dữ ta phải trị ngươi trước!

Chưởng pháp chàng học được của Bạch Viên quái dị vô cùng, Mật Bình Nhi bị chộp trúng chưa kịp giãy giụa đã bị Long Bình ném mạnh một cái, té ngồi xuống đất, tuy chưa đến nỗi bị thương nhưng đau đớn vô cùng.

Mật Bình Nhi bị ném té ngồi dưới đất không chịu đứng dậy cứ ôm đầu khóc lớn:

- Hu hu... Ta biết hai người tương thân tương ái, chỉ làm bộ làm tịch để ăn hiếp ta mà thôi.

Long Bình không ngờ Mật Bình Nhi lại dữ dằn, chanh chua đến như vậy, bất giác ngẩn người

nhìn chết trân Mật Bình Nhi ngồi khóc!

Bỗng thấy kình phong áp tới, muốn tránh chỉ sợ quá trễ "Bốp" một tiếng, bả vai trúng nguyên một chưởng.

Hại Long Bình trong lúc không phòng bị lảo đảo mấy bước, nhưng năm ấy Long Bình ở Hoàng Sơn Liên Hoa Phong gánh nước mấy năm, nên hạ bàn vững chắc, tuy thối lui như vậy mà không té ngã.

Bỗng chàng nhìn lên thấy Mặc Thanh đang nháy mắt ra hiệu, chợt động linh cơ giả vờ lui thêm một bước rồi như thất thế ngã lăn xuống đất!

Bỗng nghe Mặc Thanh an ủi Mật Bình Nhi:

 Bình muội, Bình muội! Xem kìa. tỉ tỉ cũng đánh chàng ngã lăn rồi, tỉ tỉ rửa hận cho muội đó!

Mật Bình Nhi cười khúc khích nói:

 Mặc tỉ tỉ, tuy tỉ tỉ đánh hắn mà lòng đau, hắn té cũng miễn cưỡng, nhưng dù sao muội cũng hả giận.

Ha! Ha! Ha!

Mặc Thanh thấy trên gương mặt lấm lem của Mật Bình Nhi không thấy chút nước mắt nào, đôi mắt cũng ráo hoảnh, thì ra tiếng khóc lúc nãy chỉ là giả bộ mà thôi Mặc Thanh cười mắng yêu:

 Quỷ nha đầu, ngươi xảo trá như vậy, ngày sau còn ai dám cưới làm vợ!

Mật Bình Nhi hai ngón trỏ đặt trên má lêu lêu Mặc Thanh:

 ái dà. không biết xấu hổ, đàn bà con gái gì mà dám mở lời nói năng như vậy...

Cả ba phá lên cười nói vui vẻ một hồi, cuối cùng cũng trở về với việc chính yếu là tìm cách cứu Cửu Thúc Công.

Long Bình thấy võ công của hai người đã tiến bộ rất nhiều cũng thêm yên tâm, nhất quyết đi trước một bước đến cứu Cửu Thúc Công.

Mật Bình Nhi cũng có cùng ý nghĩ, hơn nữa nàng cũng tin rằng với võ công của Long Bình, hơn xa Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa. cộng thêm hai nàng trợ lực, chắc chắn cứu được Cửu Thúc Công.

Thế là ba người sau khi nghỉ ngơi một chút lại tiếp tục lên đường, ngày đi đêm nghỉ trực chỉ hướng đông.

Mấy ngày sau đã đến Phúc Ninh huyện thành, thuộc tỉnh Phúc Kiến. Từ đây cách Phúc Dao Sơn chỉ còn một ngày đường bộ với đăng thuyền vượt biển nữa mà thôi.

Bởi suốt mấy ngày đi đã mệt mỏi, nên ba người đều cảm thấy chân nguyên hao tổn ít nhiều, nên chuẩn bị dừng chân nghỉ ngơi một đêm chờ hôm sau vượt biển lên Phúc Dao Sơn cứu người.

Mấy hôm nay, ba người tuy nam nữ bất đồng, nhưng bởi tuổi tác tương đương nhau, tính tình lại hòa hợp nên đã thân mật như anh em trong nhà. đến cả xưng hô cũng thay đổi huynh huynh

muội muội thân thiết vô cùng.

Ngày hôm ấy ba người đã vào Phúc Ninh huyện thành, bởi đây với Phúc Dao Sơn đã cận kề, sợ lộ hình tích nên ba người chọn khách điếm nhỏ ít người ra vào, theo ý Long Bình cứ đặt một phòng đó, để đôi bên dễ dàng coi sóc bảo vệ nhau.

Chỉ có điều Mật Bình Nhi ăn mặc theo kiểu hóa tử, nên trông Long Bình với Mặc Thanh giống như người tu thân tích đức, nhận một tên hóa tử vô gia cư về nuôi vậy Nhưng một khi đã vào phòng đóng cửa lại Mật Bình Nhi lập tức biến thành một người khác hẳn, sai đông chỉ tây, Mặc Thanh bỗng chốc trở thành thị tỳ hầu hạ cho nữ hoàng, cứ y theo lời sai khiến của Mật Bình Nhi mà làm. Ngay cả khi ăn cơm Mật Bình Nhi cũng giành lấy ghế trên, nghiễm nhiên trở thành thủ lĩnh hai người kia.

Long Bình với Mặc Thanh bởi thấy nàng dữ dằn, khẩu khí bén nhọn lúc nào cũng không chịu tương nhượng người, hơn nữa thấy nàng cô thân một mình nên cũng bỏ qua. không để ý tới.

Lúc mọi người đang ăn cơm tối bỗng nghe có tiếng gõ cửa.

Long Bình mở cửa nhìn ra. thấy một trung niên hóa tử, mù một bên mắt, hai tay bưng chiếc bát mẻ miệng đang cất tiếng xin ăn!

Nhưng chàng chưa kịp mở miệng bỗng cảm thấy hoa mắt, một làn chỉ phong nhanh như điện xỉa ngay song mắt chàng. Long Bình nộ khí xung thiên, người này quả thật không có nhân tính, hai bên không quen biết lại không cừu không oán hà cơ gì vừa gặp mặt đã hạ độc thủ, lập tức giơ tay thi triển tuyệt kỹ bắt ruồi có ý định trừng trị khiến gã khổ sở một phen cho biết!

Nào ngờ tuyệt kỹ bắt ruồi bách phát bách trúng của chàng, lần này gặp phải đối thủ, chộp vào khoảng không. "Toẹt" một tiếng, ba ngón tay chộp trúng tay áo xé ra một mảng.

Long Bình kinh ngạc định quát hỏi nhưng trung niên hóa tử đã nhanh hơn, lạng người một cái, thân hình đã đi đến cửa khách điếm rồi!

Long Bình thấy phát sinh sự lạ. quay trở lại bàn hỏi thăm Mật Bình Nhi, nhưng Mật Bình Nhi đang nhíu mày ra vẻ suy nghĩ, chứ không trả lời Long Bình.

Long Bình lại cất tiếng hỏi:

 Xem ra người này thân thủ không phải bình thường, không lẽ ngươi cũng không biết hắn là ai sao?

Mật Bình Nhi không lắc đầu cũng không gật đầu, vẻ mặt vẫn đăm chiêu như cũ.

"Cốc, cốc, cốc,, Tiếng gõ cửa lại vang lên, Long Bình nhìn thấy thần sắc Mật Bình Nhi có vẻ trầm trọng, cũng không có vẻ gì định đứng dậy mở cửa. nên đành phải đứng dậy mở cửa lần nữa!

Lần này đứng trước cửa là một lão hóa tử, tuổi trạc lục tuần Lão hóa tử đầu tóc rối tung trắng xóa. để phủ xuống che kín nửa mặt, thân mặc một chiếc áo bông thiếu một bên tay, rách nát, để lộ cánh tay trần thích hình thanh long đang giơ nanh múa vuốt, tay áo bên trái phất phơ, thì ra lão cụt mất một cánh tay!

Lão hóa tử thấy Long Bình mở cửa. không nói lôi thôi, hai mắt lướt nhìn trong phòng rồi tự nhiên như ở nhà khoa chân bước vào.

Mật Bình Nhi ngơ ngác nhìn lão hóa tử tựa như nàng cũng không nhận ra lão là ai, nhưng nhìn đôi mắt nàng ánh lên vẻ sợ hãi, Long Bình biết sự tình bất diệu, nào để lão vào phòng dễ dàng như vậy được.

Vội giơ tay ngăn lại nói:

 Khoan đã. các hạ cũng nên giữ lễ, trong phòng có nữ khách, không được đi loạn như vậy.

Lão hóa tử không thèm nhìn Long Bình, tựa như không coi chàng vào đâu, cánh tay độc nhất của lão vẫy một cái, lập tức có một luồng kình phong như di sơn đảo hải ập đến.

Hóa tử đã ngang ngược như vậy, Long Bình nào chịu tương nhượng, huống hồ chàng thân mang tuyệt học có phải loại tầm thường đâu.

Chỉ thấy chàng giơ một cánh tay ra. hữu chưởng lật úp từ trên cao đáp xuống một cái, hai luồng dương cương chân khí chạm nhau, lập tức kình phong tạt ngang mặt đất, cuốn bụi mờ mịt.

Lão hóa tử hơi chấn động thân hình, hiển nhiên lão đã bị kình lực của Long Bình giữ chặt, không cho tiến tới nữa.

Đôi mắt trắng dã như mắt cá chết của lão đảo một vòng rồi trừng trừng nhìn Long Bình, hừ lạnh một tiếng rồi không nói tiếng nào, quay người bỏ đi.

Long Bình cảm thấy đôi mắt lão bén nhọn như đao kiếm, bất giác một cơn lạnh chạy dài trong xương sống, đang định giữ lại hỏi cho minh bạch, nhưng không còn kịp nữa.

Long Bình càng cảm thấy lạ lùng, quay đầu nhìn lại thấy Mặc Thanh vẫn ngồi yên như cũ, hai mắt đứng tròng nhìn vô định trong khoảng không, nét mặt đầy vẻ kinh hoàng!

Cuối cùng Long Bình không còn nhẫn nại thêm được nữa. đến lắc vai Mật Bình Nhi hỏi:

 Bình muội! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao muội không nói gì hết vậy?

Mật Bình Nhi giật mình, như từ trong cõi hư vô trở về thực tại, giọng buồn bã thở dài nói:

 Sư môn bất hạnh…

Vừa mới nói được mấy tiếng bỗng nghe một tiếng cười lạnh vang trên mái ngói:

 Nhóc con hảo công phu! Ngươi có giỏi lên đây lão hóa tử xem thử, nhóc con ngươi được bao nhiêu phân lượng!

Long Bình kinh ngạc chưa hết bỗng thấy Mật Bình Nhi vùng tay quạt tắt đèn, trong phòng chợt tối đen, cho dù mắt tinh trong nhất thời cũng không nhìn thấy vật gì.

Chớp mắt bỗng có người tiến sát ngực chàng, ôm lấy đầu kề tai nói nhỏ:

 Bình ca. người này nguyên là tệ sư thúc, phản bang tuyệt tích giang hồ gần mười năm nay. Bình ca đi gặp lão nhớ tiểu tâm cẩn trọng, nhất thiết không được nói mục đích chuyến đi này cả danh tánh cũng không nên tiết lộ!

Dứt lời lập tức thối lui, thì ra là Mật Bình Nhi!

Long Bình kinh ngạc vô cùng, thì ra người này là phản đồ của Cái Bang, vội điểm chân tung người xuyên qua mái ngói xông lên mái nhà.

Trên mái nhà nào có bóng người, Long Bình quét mắt xung quanh, thấy ở sau hậu viên một bóng người đang đứng dưới sân, giơ tay ngoắc Long Bình.

Long Bình mửn cười nghĩ thầm:

"Thử xem ngươi giở trò gì cho biết!" Tâm niệm vừa dứt lập tức điểm chân, thân hình hơi cất lên rồi đột ngột chuyển hướng đâm xéo xuống đất, chỉ một cái lượn đã ra xa tám trượng, thân hình như con nhạn khổng lồ đáp xuống hậu viện.

Không ngờ chàng chưa đứng vững bóng người đã tung lên đứng trên tường điểm mặt chàng nói:

 Tiểu tử có gan thì theo lão hóa tử ta ra ngoài thành!

Long Bình thấy lão tung người nhẹ nhàng đã lên đầu tường, xem ra khinh công thân pháp cũng không hơn chàng, nhưng vốn tính cuồng ngạo, lý nào lại sợ hãi rụt cổ co đầu?

Thấy lão nói khích chàng cũng cất giọng cười hào sảng nói:

 Cho dù phải vào lòng đàm hổ huyệt thiếu gia cũng không ngán sợ!

Quay đầu nhìn lại thấy Mặc Thanh với Mật Bình Nhi song song đứng sau cửa sổ, biết hai người công lực đại tiến, người thường quyết không phải là đối thủ của hai người, nên yên tâm điểm chân tung người đuổi theo.

Lúc này mới đầu canh một, trên đường đèn đuốc còn tỏ rạng, người đi đường cũng không ít nhưng hai người nhảy từ mái nhà này qua mái nhà khác, nhanh như hai làn khói nhạt lướt đi như chớp. Nếu không phải người có mang tuyệt thế thân thủ thì đừng hòng thấy được hai người.

Nháy mắt hai người đã ra khỏi thành, lão hóa tử đi trước vẫn chưa thấy dừng chân.

Long Bình thấy lão trực chỉ hướng đông, khéo thay đó là hướng đến Phúc Dao Sơn, Long Bình hối hận sao lúc nãy không kêu Mặc Thanh với Mật Bình Nhi đi cùng.

Bất giác quay đầu nhìn lại, Long Bình bỗng thấy xa xa hai bóng người nhỏ thó yểu điệu cũng vừa ra khỏi thành, chỉ cần nhìn lướt qua cũng đã nhận ra Mặc Thanh với Mật Bình Nhi.

Long Bình trong lòng đại định, lập tức đề chân khí lướt người đuổi theo.

Dùng toàn lực đuổi theo một hồi, khoảng cách giữa hai người từ từ rút ngắn lại, chỉ thấy thân hin của người chạy phía trước cực kỳ cao lớn, nhưng hành động cực kỳ mau lẹ.

ước chừng nửa thời thần sau, song phương đã đến bên bờ sông, Long Bình lo Mặc Thanh với Mật Bình Nhi không theo kịp nên quay đầu lại, chỉ trong một khoảng thời gian nháy mắt đó, khi quay đầu lại nhìn bóng người phía trước đã biến mất.

Dòng sông chảy xiết, khoảng cách giữa hai bờ rộng hơn ba mươi trượng.

Với võ công của người này mà suy đoán, không thể nào chỉ nhảy một cái mà có thể sang đến bờ bên kia.

hay là hắn tinh thông thủy tính nên đã lội xuống nước rồi?

Long Bình đứng lặng bên bờ sông quét mắt nhìn khắp thượng hạ du, bỗng thấy phía hạ du có một chiếc thuyền hai cột buồm lớn đang thả neo!

Long Bình nghĩ thầm:

"Hay là hắn đã lên thuyền rồi? Rõ ràng hắn dẫn dụ mình đến đây, nếu không tại sao mở miệng khiêu chiến, giờ chạy đến đây bỗng dưng trốn mất như vậy?" Tâm niệm chưa dứt đã thấy Mặc Thanh với Mật Bình Nhi đuổi tới nơi, ba người hạ giọng thương nghị một hơi cuối cùng nhận định việc này tất có âm mưu quỷ kế gì bên trong, nên dặn nhau phải đặc biệt cẩn trọng đề phòng.

Ba người hãy còn đang thương nghị bỗng thấy chiếc thuyền buồm đèn đuốc sáng trưng, thoáng chốc ánh sáng tràn lên bờ sáng như ban ngày.

Chỉ thấy trước mũi thuyền, một thiếu niên thư sinh, y phục diêm dúa. dáng mạo tuấn tú phong lưu đang đứng thưởng trăng một mình.

Khi nhìn thấy ba người, gã thiếu niên thư sinh ôm quyền từ xa hành lễ nói:

– Khinh công của tam vị thật tuyệt diệu, khiến tiểu đệ cứ ngỡ tiên hiệp hạ trần. Thấy ba vị dừng chân thương nghị ở đây, dường như có sự nghi nan, tiểu đệ mạo muội hỏi thăm một chút, nếu có thể được vì ba vị mà dâng chút công lao thật là tam sinh hữu hạnh vậy!

Chỗ ba vị người đứng cách chiếc thuyền buồm ít ra cũng có hai, ba chục trượng, tiếng nói của thiếu niên thư sinh cũng không lớn lắm, nhưng lọt vào tai ba người tìmg tiếng tìmg tiếng một cực kỳ phân minh tựa như song phương đang đối diện vậy!

Rõ ràng thiếu niên thư sinh này cũng là một đệ tử nội gia công lực không phải tầm thường.

Long Bình nghe đối phương nói như vậy không khỏi ngạc nhiên, tuy biết trên thuyền tất còn nhiều điều bí ẩn, nhưng đối phương giữ lễ như vậy không đáp lời cũng thấy khiếm nhã bèn đáp lễ nói:

– Huynh đài hạ vấn, tiểu đệ không dám không đáp lời, dám hỏi huynh đài có thấy một đạo nhân chạy đến bờ sông, không biết giờ này đã đi về đâu?

Thiếu niên thư sinh nói:

– Không sai, lúc này tiểu đệ đứng đây thưởng nguyệt, quả có thấy một người nhảy xuống nước mà không thấy trồi lên, đang lúc kinh ngạc bỗng thấy tam vị trước sau chạy đến, không biết người mà huynh đài hỏi có phải là người ấy không?

Thì ra. quả đúng như dự liệu của Long Bình, lão hóa tử đã mượn nước mà trốn đi!

Long Bình trong lòng cảm thấy nghi hoặc, theo lý mà nói, quyết không thể có chuyện như vậy, lão đã cố ý dẫn chàng đến đây, hà cớ gì lại nhảy xuống nước trốn đi? Hay là chạy đến đây lão biết lợi hại nên sinh lòng sợ hãi...

Long Bình tâm niệm chưa dứt đã thấy thiếu niên thư sinh theo sau hai đứa tiểu đồng cầm đuốc đi trước đã lên bờ tiến về phía ba người.

Long Bình chưa biết rõ tâm địa của đối phương ra sao, nên không tiện thất lễ, vội vàng tiến tới mấy bước, khi song phương đã tiếp cận nhau, vội ôm quyền thi lễ, nói:

 Xin hỏi huynh đài tôn danh quý tánh, sao lại neo thuyền ở chốn này?

Thiếu niên thư sinh cũng vội ôm quyền đáp lễ, tươi cười:

 Tiểu đệ họ Vạn, đơn danh Sinh, gia quyến nguyên ở Mãn Châu, bởi lúc này cũng nhàn hạ. dong thuyền ngao du sơn thủy. Nghe nói vùng này sơn thủy hữu tình, nên đặc biệt đến đây du lãm một phen, không ngờ gặp được ba vị võ lâm cao thủ ở đây khiến tiểu đệ lấy làm vinh hạnh vô cùng, nếu huynh đài không chê xin mời lên thuyền khoản đãi để thỏa lòng ngưỡng mọ.

Long Bình vội từ chối nói:

 Được huynh đài có lòng ưu ái như vậy, tiểu đệ cảm kích vô cùng nhưng ngặt vì có bạn đồng hành, thật có nhiều bất tiện, ngày sau có đi qua quý phủ, nhất định sẽ đăng môn tạ tội!

Thiếu niên thư sinh tự xưng Vạn Sinh phá lên cười ha hả nói:

 Huynh đài có điều chưa rõ, bọn tại hạ còn có việc gấp đang chờ giải quyết nên không dám trễ nãi, nếu có duyên, ngày sau tất có dịp trùng phùng, chừng đó tiểu đệ xin hết lòng bồi tiếp!

Vạn Sinh lại mủn cười nói:

 Hay huynh đài chê tiểu đệ...

Long Bình vội xua tay ngắt lời Vạn Sinh:

 Không! Không phải! Kỳ thực tại hạ có việc phải đi Phúc Dao Sơn.

Long Bình vừa nói tới đây chợt nhớ mình đã quá hồ đồ tiết lộ mục đích chuyện đi nên vội im bặt.

Không ngờ Vạn Sinh cười lớn nói:

 Thế gian sao lại có chuyện khéo như vậy, tiểu đệ cũng đang muốn ngao du Phúc Dao Sơn một chuyến, nếu huynh đài cần tới đó thì sẵn thuyền đây, cùng tiểu đệ song hành, để được huynh đài vừa đối ẩm vừa đàm đạo thì còn gì bằng... có điều...

Nói đến đây chợt Vạn Sinh nhíu mày ngập ngừng một lúc rồi thôi, không nói nữa.

Long Bình thấy đối phương cũng có ý định đi Phúc Dao Sơn nên ngạc nhiên sau thấy hắn ngập ngừng bèn đỡ lời nói:

 Có điều thế nào?

Vạn Sinh trầm ngâm một lúc lâu mới cất tiếng nói:

 Nghe nói ở Phúc Dao Sơn có một vị Thất Tuyệt cư sĩ gì đó, võ công chí cao, người lại âm

hiểm ác độc, quả thật là kẻ không nên đụng đến. Chúng ta có đến Phúc Dao Sơn cũng nên ở ngoài ngoạn cảnh mà thôi.

Không nên thâm nhập Phúc Dao Sơn để khỏi phải chọc giận tới lão mà mang họa vào thân.

Long Bình nghe Vạn Sinh nói vậy rõ ràng không phải bạn thì cũng không phải địch, bèn nói:

 Đa tạ Vạn huynh chỉ giáo, ta đến đó khôn ghẹo đến lão thì lão cũng không có gì lại hại đến ta.

Chàng nói như vậy, vô tình đã chấp nhận lời mời của Vạn Sinh.

Phần Vạn Sinh nghe Long Bình nói vậy cả mừng nói:

 Nếu vậy thì xin mời! Còn nhị vị đây...

Mật Bình Nhi đã kéo tay Mặc Thanh bước tới đứng song song với Long Bình nói:

 Bình ca. đằng nào thì cũng phải tìm thuyền, chi bằng ta quá giang thuyền của Vạn huynh đây cho tiện.

Vạn Sinh thấy Mật Bình Nhi với Mặc Thanh một người là hóa tử, một người là thiếu nữ tuyệt sắc nắm tay nhau ra chiều thân mật bất giác giật mình, vội ôm quyền hướng về Mật Bình Nhi thi lễ nói:

 Thì ra là anh hùng của Cái Bang vang danh vũ nội, tiểu đệ thất kính! Thất kính!

Miệng hắn nói lời khách sáo, còn mắt thì không hề liếc Mặc Thanh chút nào, chứng tỏ gã là một thiếu niên có tu vi thâm hậu, cũng là người có ăn học tử tế.

Long Bình thấy đối phương cực kỳ lễ độ nên cũng không tiện thất lễ vội tự báo danh tánh đồng thời giới thiệu Mặc Thanh với Mật Bình Nhi. Vạn Sinh thi lễ tìmg người rồi mọi người hàn huyên, mắt lúc nào cũng nhìn thẳng, không nhìn ngang liếc dọc chút nào, Long Bình càng lúc càng thấy phát sinh hảo cảm với gã thiếu niên thư sinh này.

Sau khi mọi người lên thuyền, Vạn Sinh vội hối người chuẩn bị rượu thịt, lúc nãy trong khách điếm bọn ba người Long Bình chưa kịp ăn uống, giờ sẵn máu thịt mọi người cũng ăn thêm chút ít.

Trong khi ăn uống nói cười nhưng Long Bình chốc chốc vẫn kín đáo liếc nhìn mặt sông qua cửa sổ, thủy chung vẫn không thấy sự lạ gì, rốt cuộc cũng không biết kẻ dẫn dụ chàng ra bờ sông này đã biến đi đâu.

Mọi người ăn uống hàn huyên bất giác đã qua giờ tý, Vạn Sinh lập tức cáo lui, những căn phòng ở trước khoang cho khách, đồng thời nói khoang giữa có thể dành cho Mặc Thanh cô nương.

Mặc Thanh từ chối nói không cần phải khách sáo như vậy, chờ Vạn Sinh đi khỏi, Long Bình đang định ngồi xếp bằng vận công điều tức.

Bỗng thấy Mặc Thanh nhìn chàng nháy mắt ra hiệu, nhất thời không hiểu ý, Long Bình chau mày nhìn hai người ra hiệu không hiểu. Mặc Thanh vẫn im lặng không nói gì nhìn chàng lấy mắt ra hiệu.

Lần này thì Long Bình đã hiểu, nàng ra hiệu cho chàng rời khỏi phòng.

Long Bình mửn cười, thì ra Mặc Thanh với Mật Bình Nhi như có chuyện riêng của nữ giới, lập tức đứng dậy bước ra khỏi khoang.

Chàng vừa mới bước ra boong, cửa khoang thuyền lập tức khép lại, đèn đuốc cũng tắt hết!

Long Bình mửn cười một mình, rõ ràng chàng đoán không sai, hơn nữa chàng tìmg ngủ ngoài trời đã quen, giờ ngồi trên boong một đêm cũng không sao.

Long Bình vừa xếp bằng ngồi xuống, thu khí ngưng thần, chân nguyên tụ tập nơi đan điền chưa kịp vận công điều nguyên, bỗng thấy thân thuyền hơi chấn động. Long Bình giật mình mở mắt ra.

Lập tức thấy một người đang đứng trước mặt, Long Bình thất kinh vận công hộ thể, ngẩng đầu nhìn lên, thì ra người đứng đó không ai khác hơn là Vạn Sinh.

Chỉ thấy gã cười tươi nói:

 Công lực của Long huynh thật phi phàm, tiểu đệ vừa đặt chân lên boong Long huynh đã biết ngay, tiểu đệ bội phục! Bội phục! Không biết đến bao giờ tiểu đệ mới có được công lực cái thế như Long huynh.

Long Bình định tâm lại, cười đáp lễ nói:

 Vạn huynh nói như vậy làm tiểu đệ thêm hổ thẹn, theo lời của Vạn huynh lúc nãy, tuyệt nghệ gia truyền của Vạn gia tất phải kinh thế hãi tục, ngày sau mong Vạn huynh chỉ giáo thêm cho!

Vạn Sinh cười khổ nói:

 Nào có tuyệt nghệ gì đâu, tiểu đệ theo gia phụ khổ luyện bấy lâu vẫn không bằng một phần nhỏ của Long huynh. Từ nay về sau theo hầu hạ Long huynh chỉ mong học lỏm được vài chiêu để ngày sau xuất danh trong thiên hạ.

Vạn Sinh dứt lời quay mình bỏ ra hậu thuyền.

Long Bình nghe lời nói của Vạn Sinh chí thành, mọi nghi ngờ lúc đầu đều tiên tan hết.

Trời hửng sáng thuyền phu giương buồm khởi hành, đến giờ ngọ thuyền đã đến cửa biển.

Hôm ấy, trời trong gió thuận, mặt biển lặng như mặt hồ, Long Bình đứng ở đầu thuyền, thấy trời nước mênh mông, đàn chim biển chao lượn trên không, trong lòng cảm thấy khoan khoái vô biên.

Nhưng chỉ trong chốc lát, bất giác đôi mày kiếm của chàng chau lại.

Bởi vì Mặc Thanh với Mật Bình Nhi ở trong khoang không biết vì cớ gì mà trời đã quá ngọ vẫn chưa thấy thức dậy. Không những cửa khoang không mở mà đến cả cửa sổ cũng đóng kín như bưng. Đã vậy bên trong không nghe thấy một tiếng động nhỏ nào, khiến Long Bình không khỏi lo lắng thầm. Bỗng nhiên chàng nghe tiếng gọi:

 Long huynh, mời đến đây cùng đệ đối ẩm!

Long Bình quay đầu nhìn lại, trên ván thuyền đã bày sẵn rượu thịt, trông vô cùng thịnh soạn. Vạn Sinh đang đứng một bên cung hầu, Long Bình cảm thấy áy náy vô cùng.

Mặc Thanh với Mật Bình Nhi không biết định giở trò gì mà chiếm mất khoang thuyền của chủ, bắt người phải dọn cơm ngoài trời mà ăn, thật không còn ra thể thống gì nữa!

Cuối cùng Long Bình không nhẫn nhịn được nữa.

bước lại đập cửa gọi lớn:

 Thanh muội! Hai người làm gì vậy? Ngủ đến giờ này còn chưa đủ hay sao? Đến giờ ăn cơm rồi!

Trong khoang vọng ra tiếng Mặc Thanh:

 Bình ca đi ăn đi, bọn tiểu muội chưa đói. Bình Nhi còn đang kể chuyện cho muội nghe. Nếu không có việc gì cần thì đừng đến quấy nhiễu, nếu không mai mốt muội không kể lại cho Bình ca nghe đâu!

Long Bình nghe nói không khỏi bực mình, nghe chuyện gì nữa đến cơm không buồn ăn. Nhưng như vậy cũng tốt, ít ra chàng cũng biết được hai người ở trong khoang cũng được bình yên vô sự.

Thuyền gặp gió thuận, buồm no gió, nên lướt đi như bay, khi về đêm đã thấy Phúc Dao Sơn xa xa vươn mình cô độc, chơ vơ giữa biển cả mênh mông.

Long Bình cả mừng nói:

 Vạn huynh, còn chừng một thời thần nữa chắc có thể đến Phúc Dao Sơn. Đêm nay trời trong trăng sáng, phong cảnh trên đảo chắc là tuyệt mỹ.

vạn sinh cười nói:

 Núi cao trên biển nhìn tưởng như gần, kỳ thực hãy còn xa lắm, từ đây đến đó nếu đi nhanh thì cũng phải sớm mai mới có thể tới nơi.

Bỗng Vạn Sinh chau mày đổi đề tài nói:

 Nhị vị ở trong khoang sao đến giờ này còn chưa chịu ra ăn uống chút gì. Chẳng lẽ hai người có thuật nhịn ăn nhịn uống sao?

Long Bình cười khổ:

 Ai biết được hai người làm gì ở trong đó, cứ cố làm ra vẻ thần bí, thật khiến người ta phí tâm suy đoán Quả nhiên, lúc hừng sáng thuyền đã tiếp cận Phúc Dao Sơn, Long Bình với Vạn Sinh sóng vai đứng ở đầu thuyền. Qua một đêm không ngủ Long Bình có cảm giác Vạn Sinh hơi bị kích động, sắc mặc có vẻ bất an, cứ ngỡ gã sợ Thất Tuyệt cư sĩ nên vội an ủi nói:

 Vạn huynh bất tất phải sợ, chúng ta đến chỉ để ngắm cảnh, ta không phạm đến ai tất họ cũng không hại được ta. Nếu quả thật Vạn huynh có điều úy ky thì để bọn tại hạ lên bờ cũng được, Vạn huynh cứ neo thuyền từ bên ngoài ngắm cảnh không bao lâu bọn tại hạ sẽ quay lại.

Vạn Sinh mỉm cười nói:

— Không bao giờ tiểu đệ có lòng hãi sợ, chỉ vì...

Vạn Sinh chưa nói hết lời, bỗng trời đất như biến đổi, mây đen không biết ở đâu kéo đến đầy trời, cuồng phong gầm rú kinh hồn.

Mặt biển đang phẳng lặng bỗng chốc sóng cồn nổi lên, ngọn nào ngọn nấy to như núi. Cuồng phong thổi làm chiếc thuyền điên đảo, trồi lên hụp xuống, chúng thủy thủ trên thuyền la ơi ới, chạy đi chạy lại tất bật chuẩn bị chống bão.

Long Bình từ lúc cha sinh mẹ để tới giờ nào đã được nếm qua cảnh tượng khủng khiếp này, bất giác lạnh người, vội vàng kêu lên:

— Vạn huynh! Mau gọi thuyền gia cặp bến!

Nhưng Vạn Sinh ngược lại cười ha hả như đắc ý lắm, nói:

— Có trận bão này thật khiến yên tâm hơn!

Long Bình ngưng mục quan sát Vạn Sinh, quả nhiên nét mặt âu sầu của Vạn Sinh đã biến mất, biến thành vẻ khoái trá lạ lùng.

Bất giác ngạc nhiên hỏi:

— Vạn huynh vui lắm sao?

Vạn Sinh tươi cười nói:

— Long huynh nhìn xem, sóng to gió lớn như vầy, Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa làm sao dám mạo hiểm ra khơi, bọn ta cứ ở đây rong chơi thỏa thích. Hơn nữa trong cơn sóng gió cuồng loạn, thiên nhiên kỳ cảnh, nếu không thưởng thức nó thì quả là bỏ phí một duyên kỳ ngộ với thiên nhiên!

Long Bình nghe lời Vạn Sinh nói nửa hiểu nửa ngờ, sóng gió hung hiểm dường này nào phải chuyện chơi.

Hơn nữa hai tiểu thư trong khoang kia không biết thủy tính thông thuộc đến mức nào, trong cơn cuồng nộ của thiên nhiên, chỉ sợ khó lòng giữ nổi tính mạng!

Thế nên Long Bình bất kể Vạn Sinh có ý đồ gì hay không, vội hối thúc:

— Vạn huynh xin mau kêu thủ hạ cho thuyền cập bến, bọn tại hạ lên bờ ngay!

Vạn Sinh cười nói:

— Long huynh nói chơi! Thời tiết như vậy làm sao cập bờ được, lỡ không may đụng phải đá ngầm, thuyền tan người cũng khó giữ mạng, chờ khi bão tạnh rồi hẵng hay.

Long Bình không biết trong gió bão như vầy thế nào là an thế nào là nguy, đang lúc lục thần vô chủ bỗng thấy một ngọn sóng to như núi đổ úp xuống thuyền, khiến chiếc thuyền buồm to lớn như vậy suýt chút nữa lật nhào.

Cũng may cánh buồm đã được hạ xuống, nếu không, biết giờ này sự thể ra sao.

Ngay trong lúc thân thuyền nghiêng mạnh sang một bên ấy, Vạn Sinh đứng không vững thân hình ngã chúi về phía trước.

Hạ bàn công phu của Long Bình vững chắc vô cùng, dùng thế thiên cân trụy thân hình đứng vững như Thái sơn. Thấy Vạn Linh ngã chúi mũi, vội đưa tay đỡ lấy!

Nào ngờ Vạn Sinh vừa đứng vững, Long Bình bỗng cảm thấy mạch môn huyệt nơi cổ tay bị siết chặt, một nửa thân hình tê tái vô lực, thất kinh trừng mắt nhìn lại, chỉ thấy Vạn Sinh mửn cười gian xảo, vận lực siết chặt mạch môn của Long Bình nói:

 Ngươi cho ta là ai?

Long Bình thất kinh hỏi ngược lại:

 Ngươi là ai?

Vạn Sinh đắc ý cười ha hả nói:

 Ta chính là Lịch thiếu gia. chuyên trách dẫn độ ngươi về Phúc Dao Sơn nộp mạng!

Long Bình nghe nói vừa sợ vừa tức, thì ra hắn là con của Lịch Hóa. lại đem chữ Lịch lấy một nửa nói thành chữ Vạn, dùng giảo kế tiếp cận rồi dụ chàng về Phúc Dao Sơn. Trong lòng hận đến thấu xương, đang định xuất kỳ bất ý ngầm vận chân khí mưu thoát thân.

Bỗng nghe giọng cười trong như chuông vàng khách ngọc nói:

 Ta đã sớm nhận ra ngươi là đồ vô lại, càng tỏ ra là danh môn chính phái trong lòng càng thâm hiểm ác độc, khán chiêu!

Lời nói vừa dứt chưởng phong cũng đã tới sau gáy.

Lịch Sinh tức tốc chuyển người trốn ra sau lưng Long Bình lướt mắt nhìn qua đã thấy Mặc Thanh mặt giận tái xanh đứng sừng sững giữa boong thuyền. Lịch Sinh cao giọng kêu cứu.

Nào ngờ tiếng kêu chưa dứt, sau lưng đã nghe tiếng cười của Mật Bình Nhi:

 Ngươi có kêu thêm cũng không ích gì, bọn vá áo túi cơm ở sau khoang đã bị ta ném xuống biển làm mồi cho cá mập rồi.

Lời nói vừa dứt, kình phong lạnh toát đã bức tới sau lưng.

Lịch Sinh cứ ngỡ một khi đã chế phục được Long Bình thì đại sự tất thành, nào có ngờ được tên tiểu hóa tử với một cô nương nhìn không ra gì vậy mà chưởng lực kinh nhân.

Ngay cả mấy tên trợ thủ đắc lực ẩn thân sau khoang thuyền cũng bị hai người phát hiện, từ nãy đến giờ còn chưa thấy hiện thân chắc đã dữ nhiều lành ít.

Vội vàng xoay người tránh chưởng của Mật Bình Nhi, lại cao giọng kêu lớn:

 Kim bá bá! Sao còn chưa chịu hiện thân?

 Hừ, hóa tử bá bá không phải đã ở đây rồi sao?

Tiếng nói phát ra từ sau lưng Mặc Thanh, Mặc Thanh không cần biết đối phương là ai, lẹ làng quay người lại đẩy ra một chưởng.

Kình phong lướt qua.

"Bùng" một tiếng, tấm ván ngăn dày cộm bị chưởng phong của Mặc Thanh đánh vỡ tan tành.

Chỗ tấm ván vỡ ra xuất hiện một lão hóa tử thân hình cao lớn vạm vỡ.

Lão hóa tử đôi mắt sâu hoắm, phát ra tia hàn quang như điện, bên dưới chiếc mũi cong cong như mỏ diều hâu, đôi môi mỏng dính mín chặt, sau đôi môi giảo to tướng là mớ tóc bạc rối bù bị gió thổi tung, dung mạo của lão khiến người nhìn không khỏi lạnh mình.

Lão đứng đó như pho tượng đá. một chưởng của Mặc Thanh tuy không trúng ngay lão, nhưng kình phong hai bên cũng không phải tầm thường, vậy mà lão vẫn đứng vững như bàn thạch, không coi chưởng phong của nàng vào đâu.

Mặc Thanh thất kinh, bất giác thối lui hai bước, ngưng thần vận công giới bị.

Lịch Sinh thấy lão xuất hiện cả mừng cười nói:

 Kim bá bá. ta đã chế phục được hắn, chỉ còn lại hai...

Lịch Sinh vui mừng quá độ, lời chưa kịp nói hết, trong một phút sơ ý, bỗng cảm thấy bàn tay đang siết chặt mạch môn của Long Bình nơi hổ khẩu chợt nóng ran, còn cổ tay của Long Bình thì bỗng nhiên như bị phù đỏ lên.

Lịch Sinh thất kinh vận kình lực siết chặt, cổ tay Long Bình bỗng như biến thành kim thạch, đang định gia tăng kình lực, tay Long Bình đã trơn như thoa mỡ tuột ra ngoài.

Lịch Sinh đang giương giương tự đắc, cứ ngỡ một khi bắt sống được Long Bình tất được phụ thân trọng vọng, nào ngờ trong lúc vội vàng để đối phương thoát được Trong lúc khẩn cấp muốn hạ sát thủ cũng không còn kịp nữa bất giác thất kinh vội vàng tung người lên định đến sau lưng lão hóa tử rồi tính sau.

Nào ngờ thân hình vừa mới tung lên, bỗng thấy cổ chân như bị siết chặt, một luồng kình lực vô cùng mạnh mẽ kéo ngược thân hình hắn trở xuống.

"Bịch" một tiếng nặng nề, Lịch Sinh đã té lăn trên ván thuyền, hại cho gã té một cái đau thấu tâm can, xương cốt như muốn rời khỏi khớp, thất kinh hồn vía lên mây, tứ chi bủn rủn.

CỐ chịu đau Lịch Sinh ngẩng đầu nhìn lên, trước mắt hắn Long Bình đứng đó, nộ khí xông thiên, sát cơ ẩn hiện trong mắt.

Chàng nghiến răng hét như sấm:

 Long mỗ ta căm ghét nhất trên đời bọn tiểu nhân vô sỉ, âm hiểm ác độc như các ngươi.

Tiếng hét vừa dứt, xuất chưởng bổ ngay giữa ngực Lịch Sinh.

Một chưởng lực của chàng công lực thâm hậu tả sao cho xiết, Lịch Sinh dù có mặc giáp sắt hay đã luyện thành kim cương bất hoại sợ cũng không thoát khỏi tai kiếp.

Chính ngay trong giây khắc tử thần đang đến gần Lịch Sinh ấy, bỗng nghe tiếng kêu thất thanh của Mật Bình Nhi:

 Bình ca! Cẩn thận!

Long Bình vừa nghe thấy tiếng kêu lập tức phát giác kình phong đã đến bên người, hơn nữa chàng cũng nhận ra chưởng phong vô cùng lợi hại, rõ ràng chưởng lực đến sát bên người mới phát kình phong, thật khiến người ta không rét mà run!

Loại chưởng lực này là khó đề phòng nhất, đặc biệt dùng trong đánh lén, chờ khi phát giác ta muốn tránh cũng đã quá muộn. Nhưng Long Bình một thân tuyệt học, nào phải phường giá áo túi cơm.

Chỉ thấy chàng đột ngột thu chưởng biến chiêu hai tay phất lên thi triển Vô ảnh Thần Công, thân hình xoay mạnh một vòng rồi như làn khói mạnh tan biến, thoắt cái đã mất tung.

Nhưng trong lúc vạn phần nguy hiểm ấy chàng cũng không bỏ qua cho Lịch Sinh, một cước phi ra. đá gã văng ra mấy trượng, một tiếng rú thê thảm làm át cả tiếng gào thét cuồng nộ của sóng gió, thân hình của Lịch Sinh biến mất dưới ngọn sóng ngầu bọt.

Lão hóa tử đánh một chưởng nhằm vào khoảng không, cũng cứu không nổi một mạng của Lịch Sinh, hại lão giận đến râu tóc dựng ngược, song mục như điện, phát ra tia lửa kinh người, hét vang:

 Kim Bất Hoán ta hôm nay không lấy máu tên súc sinh vô tri ngươi thề chẳng làm người!

Miệng nói tay làm, lão vung chưởng lần thứ hai bổ về phía Long Bình một thế.

Lần này, Long Bình đã có đủ thời gian chuẩn bị, lập tức nghiến răng nói:

 Cẩu tặc vô sỉ, hạng như ngươi chưa đáng!

Một chưởng từ giữa ngực đẩy ra lấy cứng tiếp cứng, đón chưởng đối phương.

Hai luồng cương khí mãnh liệt chạm nhau. "Bùng" một tiếng trời long đất lở, còn hơn cả tiếng sấm sét đêm hè, chiếc thuyền đang trồi lên hụp xuống trong cơn giận của hải thần cũng bị chấn động như sắp rã ra.

Trên mặt biển ván thuyền bị thủng một lỗ lớn!

Long Bình bị chấn lực thối lui hai bước, ngẩng đầu nhìn lão hóa tử cũng như chàng, bị thối lui hai bước, bất giác thấy yên dạ.

Xem ra công lực của chàng lại tiến triển hơn trước, rốt cuộc thì hai bên cũng đồng thủ, chưa đến nỗi thua sút đối phương.

Lão hóa tử Kim Bất Hoán tiếp Long Bình một chưởng trong lòng kinh hãi vạn phần, nguyên lão cứ ngỡ không cần đích thân xuất thủ cũng đủ trói Long Bình mang về Phúc Dao Sơn.

Nào ngờ, Mặc Thanh với Mật Bình Nhi hai người ẩn thân trong khoang không chịu ra ngoài làm phá hư hết âm mưu sắp sẵn của lão.

Đến giờ không những mất thêm một mạng của Lịch Sinh mà đến lão đích thân xuất thủ cũng chưa chắc thắng nổi Long Bình, thẹn quá hóa giận, bất giác nộ hỏa bộc phát...

Lại thêm một tiếng gầm vang rợn người, tung người lao tới, lần thứ ba xuất chưởng tấn công.

 Hóa tử gia gia nhất quyết liều mạng với ngươi phen này!

Long Bình thử với đối phương một chưởng, tuy yên tâm võ công không kém đối phương nhưng nào dám chần chờ, vội vàng xuất chưởng thi triển chưởng phát uy mãnh vô song, Thiên Lôi chưởng, cùng đối phương quyết đấu Trong cơn cuồng phong bão tố, chiếc thuyền lúc bị sóng đẩy lên giữa lưng trời, lúc bị kéo xuống như đến tận đáy biển, hai người vẫn đứng trên đầu thuyền triển khai một trường ác đấu kịch liệt hiếm thấy trong võ lâm.

Lão hóa tử Kim Bất Hoán sử dụng chưởng thế vô cùng quái dị, không những tinh ảo dị thường, hung mãnh vô song, lại nữa. chưởng chưa đến gần thì phát kình phong, bởi vậy cho nên ít hao sức vô cùng.

Long Bình mặc dù hết sức cẩn thận đề phòng, vẫn cứ chốc chốc ngộ hiểm, nên chỉ qua ba. bốn chục chiêu đã bị chiếm mất thế thượng phong không ngừng bị bức lui liên tiếp.

Trong khi đó Mật Bình Nhi với Mặc Thanh đứng ngoài lược trận không khỏi hồi hộp, đổ mồ hôi lạnh, hai người không ai bảo ai ngầm vận chân khí nghiêm thần giới bị, chỉ cần thấy Long Bình ngộ hiểm lập tức xông vào trợ chiến.

Bỗng một đạo kình phong lướt qua. mang theo tiếng gió vi vu nghe như kim châm vào lá nhl Thì ra Long Bình thấy chỉ với một pho Thiên Lôi chưởng pháp khó lòng ứng phó, nên trong lúc cấp bách vội tháo chiếc rổ đồng trên lưng, tay trái cầm rổ, tay phải vung chưởng hai loại tuyệt học hòa quyện, bổ khuyết cho nhau.

Thế công của Long Bình uy thế đột ngột tăng biến, thoáng chốc đã đổi ngược thế trận, thấy có cơ chiếm lại thế thượng phong.

Lão hóa tử Kim Bất Hoán cũng đột ngột biến chiêu lại xông vào tấn công mãnh liệt, nhưng cho dù lão làm cách nào cũng không làm gì được Long Bình mình mang đầy tuyệt nghệ. Đặc biệt hữu chưởng của chàng cũng biến hóa khó lường.

Lúc thì Thiên Lôi chưởng pháp lại còn tuyệt kỹ bắt ruồi, ngạnh công thì dùng ngạnh công đón đỡ, nhuyễn công lại dùng nhuyễn khí đối kháng, cứ như vậy thế công của lão hóa tử Kim Bất Hoán bị hóa giải không còn vết tích gì hết.

Có lúc bị bức lui hai bước, Long Bình lập tức xuất hai thế quái chiêu, bức đối phương lui lại hai bước, thủy chung vẫn duy trì cục diện bình thủ bất phân thắng bại.

Cứ như vậy Long Bình càng đánh càng hăng, chỉ hại cho lão hóa tử Kim Bất Hoán tức muốn bể phổi, cứ gầm thét luôn miệng.

Bỗng...

"ầm " một tiếng nghiêng trời lệch đất, chiếc thuyền chấn động dữ dội, nghiêng hẳn về một bên!

Bốn người trên thuyền kinh hồn bạt vía. nhảy lui về phía sau, lướt mắt nhìn quanh, thì ra bọn

thủy thủ không biết bị sóng cuốn xuống biển hay là đã đào tẩu hết mà không còn thấy bóng dáng một nào, để mặc chiếc thuyền cho sóng lớn vùi dập, cuối cùng đâm sầm vào đá ngầm!

Nước biển cuốn vào thuyền Oà ạt, thân thuyền từ từ chìm xuống mặt nước, xem tình thế không cần sóng to gió lớn cũng vô phương cứu chữa. không bao lâu nữa sẽ hoàn toàn đắm mình dưới đáy biển.

Lão hóa tử Kim Bất Hoán thấy vậy, cất tiếng cười ha hả nói:

 Đây mới thật là trời cứu ta vậy! Mất mát được đền bồi!

Dứt lời tung người, lập tức như biến thành phi ngư xuyên, tung người nhảy vào mặt nước ngầu bọt.

Long Bình lúc này nhìn thấy tình cảnh như vậy bất giác tay chân lính quýnh không biết phải làm sao.

Trong cơn cuồng phong bão tố, tứ bề hôn ám, cả bóng dáng của Phúc Dao Sơn cũng không nhìn thấy.

Long Bình tuy có biết chút thủy tính sợ cũng khó lòng bảo toàn trước cơn cuồng nộ của thiên nhiên!

Huống chi Mặc Thanh với Mật Bình Nhi hai người không biết thủy tính.

Đang lúc lục thần vô chủ bỗng nghe Mặc Thanh kêu lớn:

 Bình ca đừng sợ, bọn tiểu muội đã có tính trước rồi!

 Tính trước? Tính trước điều gì?

Long Bình quay đầu nhìn lại thấy Mặc Thanh với Mật Bình Nhi từ trong khoang khiêng ra một chiếc bè gô Bè gỗ rộng chừng bốn thước dài hơn trượng, tuy không lớn cũng nhưng cũng đủ ba người dung thân.

Long Bình nhìn kỹ thấy chiếc bè gỗ chính là mấy ván thuyền ghép lại, dùng dây bện thành, trong sóng bão người thường tất khó mà ngồi vững, nhưng ba người ai ai cũng một thân tuyệt nghệ đương nhiên có thể nhờ đó mà bảo toàn.

Thấy đã có sinh cơ, Long Bình bất giác cả mừng, đồng thời cũng tỉnh ngộ, thì ra hai người bế môn một ngày một đêm trong phòng chính là để bện chiếc bè này, quả thật vượt ngoài sức tưởng tượng của chàng.

 Bình ca. mau lại đây!

Chiếc bè hạ thủy đang bập bềnh trên sóng, nếu không phải Mặc Thanh bám chặt be thuyền thì đã sớm trôi dạt ra ngoài, Long Bình vội vàng tung người nhảy xuống, Mặc Thanh cũng buông tay…

Khéo thay, Long Bình vừa rời khỏi thuyền, một ngọn sóng to như núi ập đến, nhận chìm cả chiếc thuyền xuống đáy biển, cũng ngay lúc đó một ngọn sóng khác đẩy chiếc bè lên tận trời xanh, thoắt lên cao thoắt chìm xuống tận đáy giống như ba người đang đằng vân giá vũ.

Ba người đứng vòng quanh trên bè, tay nắm chặt tay, ngầm vận công lực thiên cân trụy trụ vững thân hình đồng thời giữ chiếc bè khỏi lật úp, bất kể chiếc bè bị dồi lên dập xuống!

Mật Bình Nhi bỗng phá lên cười phá tan bầu không khí căng thẳng nói:

 Cảm giác này quả là đặc biệt, nếu không phải bọn chúng bày quỷ kế hãm hại, thì ba người chúng ta cả đời làm sao được hưởng kỳ thú này...

Dũng đấu thất tuyệt

Bất giác một vật đen ngòm khổng lồ từ trên cao áp xuống đầu ba người.

Không! Không phải từ trên cao áp xuống mà bởi ngọn sóng đẩy chiếc bè lên cao, đẩy cả ba người cùng chiếc bè sắp quất vào vật đen ngòm to lớn dị thường ấy Long Bình đầu tiên phát hiện sự lạ kinh hãi la lớn:

 Không xong rồi! Mau bỏ bè nhảy lên!

Long Bình miệng nói, đã vận đủ chân khí nơi đan điền, tung người nhảy lên.

Tả thủ vẫn nắm chặt tay Mặc Thanh, hữu thủ giơ ra xỉa mạnh vào vật đen ngòm ấy.

Thì ra Long Bình đã sớm nhận ra. vật to lớn dị thường ấy không phải là quái thú của biển cả gì, mà chính là vách đá của cô đảo nhô lên giữa biển, rất có thể là vách đá sát biển của Phúc Dao Sơn.

Sức quật của ngọn sóng thần này hung mãnh biết chừng nào, nếu để va vào đá sợ kim thạch cũng nát đừng nói chi thân mình bằng xương bằng thịt của ba người.

"Xoẹt,, một tiếng quả nhiên là vách núi nhô ra biển.

Long Bình vận sức xỉa mạnh một cái, bàn tay ngập sâu vào trong đá đến cổ tay, thân hình dính chặt vào vách đá. nhưng thân hình chàng cũng không tránh khỏi bị đập mạnh vào vách đá.

 Á!

 Ôi da!...

Tiếng kêu đầu là của Mặc Thanh, giọng nàng hơi kinh hãi.

Tiếng kêu liền theo sau là của Mật Bình Nhi, rõ ràng nàng bị đập vào vách mạnh nhất, nên không nén được phát tiếng kêu đau đớn, nhưng cũng may mắn thay, ba người đã rời mặt biển cuồng nộ, thoát ly hiểm cảnh Long Bình lên tiếng trước kêu lên:

 Giữ lấy cho thật chắc! Bên dưới còn chưa biết bao sâu, lỡ rơi xuống không phải chuyện chơi, chừng đó đau mấy muốn kêu sợ cũng không kêu được nữa đâu!

Gió ngừng thổi, sóng gió giảm bớt, mây đen cũng theo đó tan dần.

Một đạo dương quang từ ngang lưng trời chiếu xuống mặt đất, thì ra đã đến gần trưa ngày hôm sau.

Ba người quan sát vách đá. tuy cách mặt đất chừng mấy chục trượng, nhưng từ đó xuống đất không có một tảng đá. một cội tùng hay một cây nhỏ nào có thể mượn thế dừng chân để leo xuống. Nhưng ba người bản lĩnh cao cường, khinh công trác tuyệt, nào có sợ Mật Bình Nhi thả tay Mặc Thanh ra trước tiên, một mình tung người nhảy xuống đất, rơi hơn chục trượng, bỗng đảo một vòng đáp xuống một ngọn cây cổ tùng, đang định ngẩng đầu lên kêu hai người nhảy

xuống.

Bỗng như nhìn thấy điều chi quái lạ. trợn ngược hai mắt kêu thất thanh:

 Ái da!...

Tiếng kêu của Mật Bình Nhi chưa dứt, Mặc Thanh với Long Bình đã song song đáp xuống, hai người theo ánh mắt của Mật Bình Nhi nhìn qua. thấy phía sau cây cổ tùng trên vách đá có một huyệt động.

Một tấm lưới nhện giăng kín cả cửa động, trên lưới một con nhện ngũ sắc đang bò qua bò lại, màu sắc của con vật cực kỳ đẹp đẽ, tươi roi rói, rất dễ nhìn.

Trong động một lão nhân mình mặc hắc y, râu tóc trắng phau phau đang xếp bằng ngồi bất động.

Lão nhân gương mặt gầy gò, đôi gò má nhô cao nhọn hoắc, chiếc mũi hơi cong, ngồi như chiếc xác ướp, trên thân mình cũng giăng đầy tơ nhện ngang dọc.

Lúc đầu Long Bình cứ ngỡ Mật Bình Nhi nhìn thấy dáng chết lạ lùng của hắc y lão nhân mà kinh hãi, nhưng sau khi chàng nhìn rõ dung mạo của lão bất giác động phách kinh tâm, kinh hãi kêu lớn:

 Sư phụ! Sư phụ! Người...

Long Bình miệng kêu lớn, thân hình đã nhào tới trước định xông vào động.

Mật Bình Nhi thấy vậy kinh hãi thất sắc, tung người tới ôm chặt thắt lưng Long Bình, kêu lớn:

 Bình ca. đứng lại!

Long Bình đột ngột bị nàng ôm chặt, cản trở, không hiểu có việc gì, giọng không vui nói:

 Ngươi làm gì vậy? Buông ta ra!

Mật Bình Nhi nào chịu buông tay, vội nói:

 Bình ca! Ca ca làm sao biết lão là sư phụ? Lão là Long Bình nghe nói càng nổi giận, bởi chàng đã nhận ra hắc y lão nhân ngồi trong động chính là Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu.

Tuy Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu đã chính miệng nói không nhận chàng làm đồ đệ, nhưng đó chẳng qua lão sợ làm lỡ đi thành tựu trong tương lai của Long Bình, vậy nên giờ chàng gọi lão một tiếng sư phụ cũng không có gì gọi là quá đáng.

Trong lúc tức giận, Long Bình quên mất thân phận Mật Bình Nhi là nữ nhi, giơ tay ấn ngay giữa ngực nàng đẩy mạnh.

Cái đẩy của Long Bình vô tình trúng ngay đôi gò bồng đảo của đối phương, chờ lúc Long Bình giật mình nhận ra vội vàng rụt tay lại, Mật Bình Nhi cũng thất kinh buông tay lui lại hai bước, đôi mắt trên mặt cáu bẩn của nàng long lanh nét lạ lùng mà Long Bình chưa từng nhận thấy bao giờ.

Thẹn quá hóa giận, trong lúc muôn phần thẹn thùng, nàng vẫn không yên quát mắng:

 Hảo tâm không hảo hán, ngươi muốn vào thì cứ vào đi! Thử rồi biết, sợi tơ ngũ sắc ấy lợi hại thế nào?

Quả thật Long Bình không biết sợi tơ nhện ngũ sắc kia có sự lợi hại thế nào, nghe Mật Bình Nhi nói vậy, bất giác ngẩn người hỏi:

 Một con nhện nhỏ xíu như vậy, có gì đáng sợ mà phải nói?

Mật Bình Nhi giận dỗi quay đầu nhìn lại nơi khác làu bàu một mình:

 Ta làm sao lại đi quản chuyện thiên hạ được, hở một chút là la hét, ăn hiếp... vậy mới tức chứ.

Mặc Thanh thấy hai người giằng co như vậy, quay mặt sang phía khác mửn cười bí hiểm.

Long Bình thấy Mật Bình Nhi nổi cơn thịnh nộ, nếu nói chàng cần phải năn nỉ nàng tha tội thì cũng phải.

Nhưng Long Bình mắt thấy sư phụ ngồi xếp bằng trong hang động chưa biết hung cát thế nào thì làm gì còn thời gian năn nỉ.

Chẳng nói chẳng rằng quay lại quan sát mạng nhện một hồi, thấy con nhện đáng yêu nhỏ xíu như vậy, cho dù có lợi hại lắm thì cũng không có gì ghê gớm, giơ chưởng cách không vẫy nhẹ một cái.

Với công lực của Long Bình bây giờ tuy nói là một cái phẩy tay nhẹ, nhưng sức cũng đủ bằng sơn phá thạch, nhưng kình phong lướt qua lưới nhện, chỉ thấy mạng nhện lưới hơi động đậy một chút rồi thôi, không làm tổn hại tới nó một mảy may, còn con nhện ngũ sắc trên lưới như không có việc gì xảy ra. cứ từ từ bò đi bò lại trên tấm lưới như cũ.

Long Bình thấy chưởng phong không phá được lưới vội lấy cần câu xuống, đứng xa xa nhắm mạng nhện mà quất tới.

Cần câu của chàng có thể làm gió ngưng thổi, mưa ngừng rơi, không lẽ một tấm lưới nhện mảnh mai như vậy lại không phá nổi sao?

Nào ngờ khi đụng vào mới biết sợi tơ nhện này bền chắc dị thường, tựa như dây thun, bất kể Long Bình làm thế nào cũng không phá đút được.

Long Bình thấy kỳ lạ. nhưng trong lòng bất phục, định gia tăng kình lực nhất quyết phá cho được tấm lưới mới nghe, chính ngay lúc ấy, bỗng nghe Mật Bình Nhi kêu lên kinh hãi:

 Ngươi thật không muốn sống rồi, còn chưa chịu mau hồi thủ!

Long Bình ngạc nhiên, bỗng thấy con nhện ngũ sắc nhanh như có cánh, nhanh nhẹn đáp người lên cần câu, có lẽ nó sẽ bò dọc theo cần câu bay lên tấn công người, nếu không làm sao Mật Bình Nhi lại kinh hãi dường ấy.

Thấy vậy Long Bình vội vội vàng vàng thu cần câu, quay đầu hỏi Mật Bình Nhi:

 Ngươi sợ hãi như vậy, thật ra nó có gì đáng sợ như vậy ch~ Mật Bình Nhi hừ lạnh:

 Nếu không phải vì Mặc tỉ tỉ, ta cũng không hơi đâu nói nhiều cho mệt xác! Trước nay ngươi

đã từng nghe nói đến "Hàm sa xạ ảnh thềm thừ" độc kích địch vô ảnh vô hình, bất hơi bất giác chưa Long Bình chau mày hỏi:

 Quả thật có nghe nói như vậy, nhưng đây là tri thù con nhện chứ không phải thềm thù (con cóc) Mật Bình Nhi trề môi nói:

 Ngươi có biết đâu vật này còn độc hơn "Hàm sa xạ ảnh thềm thừ" mấy bậc, kỳ độc của nó cực mạnh, trên mỗi sợi tơ đều có mang kịch độc, chỉ cần động nhẹ đến một sợi tơ là chết tức khắc. Khắp thế gian này không có thuốc chữa. Hoa Đà. Biển Thước cũng đành bó tay, hơn nữa chất độc trên sợi tơ kích địch vô hình vô sắc, chỉ cần không cẩn thận một chút lập tức có nguy cơ mất mạng. Lão tiền bối trong động cho dù có là lệnh sư, sợ cũng là đã mất mạng từ lâu, ngươi mạo hiểm xông vào thì có ích gì?

Mật Bình Nhi chưa nói hết lời bỗng Cửu Đầu Điểu ngồi trong động thở dài một tiếng âm thanh cực kỳ nhỏ, nếu không phải cả ba người đều là nội gia cao thủ, công lực tinh thâm thì sợ không nghe nổi.

Long Bình nghe Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu đánh tiếng, rõ ràng mạng lão chưa tuyệt, bất giác mừng rỡ cất tiếng gọi:

 Sư phụ! Sư phụ! Người không sao ch~ Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu lại ngồi yên bất động, không thấy lên tiếng, nào giống người còn sống.

Long Bình kinh ngạc khôn cùng, kêu luôn mấy tiếng cũng không thấy đáp lời, tiếng phát ra lúc nãy tựa như người nào đó phát ra chứ không phải của lão vậy Nhưng cả ba người đương trường đều nghe rất rõ ràng, không thể hư huyễn được, hơn nữa động cũng không sâu, nhìn không rõ ràng ngoài Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu ra không còn thấy ai khác.

Đến đây Long Bình nào còn có thể cân nhắc lợi hại.

Nhớ năm xưa ấy ở Bạch Cốt Lâm, chỉ bốn ngày tương hội ngắn ngủi, Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu đãi chàng thân ái vô cùng, còn truyền cho bốn thức tuyệt kỹ, giờ này rõ ràng thấy lão ngộ nạn, lẽ nào bỏ mặc lào không cứu Không chút do dự, Long Bình bất kể con nhện ngũ sắc có lợi hại như thế nào cũng được, vận công vào cần câu, hươ mạnh quất tới…

 Khoan đã!

Trong tiếng quát, Mật Bình Nhi nhanh như chớp chộp cứng lấy cổ tay Long Bình. Long Bình giận đỏ mặt, dựng ngược mày kiếm quát:

 Ngươi còn muốn cản trở ta thấy nguy không cứu sao?

Mật Bình Nhi lúc nãy cũng nghe rõ ràng Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu lên tiếng sao còn cản trở Long Bình ra tay cứu ứng?

Chỉ thấy nàng lắc chiếc đầu bù xù, cười nhẹ nói:

 Bình ca. bình tĩnh một chút không được sao?

Theo muội thấy lệnh sư, tuy mạng chưa tuyệt, nhưng thân thọ trọng thương, nhưng với công lực của người quyết không thể trong một giờ nửa khắc mà nguy đến tính mạng, chúng ta nên bàn

bạc kỹ lưỡng, trước tiên tìm kế trừ khử độc nhện rồi hãy cứu người khỏi động.

Long Bình thấy nàng nói có lý, lửa giận tiêu tan, chau mày hỏi:

□ Coi bộ muội đã nghĩ ra kế trừ khử nhện độc rồi?

Mật Bình Nhi mửn cười buông tay ra. chợt đổi giọng nói:

□ Ta nào có nói là đã nghĩ ra kế trừ khử nhện độc đâu? Ta chỉ nói từ từ mọi người suy nghĩ xem có kế gì hay. Mặc tỉ tỉ, tỉ tỉ cũng đừng đứng ngẩn ra đó, thử suy nghĩ đi!

Mặc Thanh từ nãy đến giờ đứng nghe hai người đối đáp chốc chốc lại mửn cười khó hiểu, giờ đột ngột Oà lên một tiếng nói:

□ Bình ca. nhìn kìa! Lệnh sư tựa như muốn nói gì mà không nói được, chỉ thấy khóe miệng hơi động đậy mà thôi!

Long Bình vội quay đầu nhìn lại, đôi môi của Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu đã trở lại trạng thái bất động như lúc đầu Long Bình trong lúc cấp thời sinh trí, vội kêu lớn:

□ Sư phụ! Có phải người thân thọ trọng thương, nếu quả thật như vậy, xin người mở miệng...

Chàng chưa nói hết câu đã thấy Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu hơi hé mở miệng ra.

Long Bình trong lòng đại hỷ, biết lão còn nghe được rõ ràng, như vậy cũng chưa đến nỗi mất mạng.

Phúc chí tâm linh, lập tức lấy lọ Huyết Hoàn trong ngực đổ ra một viên nói:

□ Sư phụ, đây là thánh dược trị nội thương của đệ tử, xin sư phụ cố gắng mở miệng to hơn chút nữa. để đệ tử dễ đưa thuốc vào miệng...

Đôi môi của Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu quả nhiên cử động rồi từ từ hé mắt, nhưng chỉ hé được đến đó rồi không đủ sức hé to hơn nữa.

Nhưng Huyết Hoàn của chàng chỉ to bằng hạt đậu, chỉ cần một khe hở nhỏ cũng đủ lọt qua. thấy lão đã mở được miệng nào dám chậm trễ, nhắm ngay chỗ trống trên lưới nhện vội vàng vung tay.

ám khí thủ pháp này nguyên năm ấy ở Bạch Cốt Lâm Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu truyền thụ cho chàng.

Không ngờ hôm nay chàng dùng nó để cứu mạng lão, thật khéo thay.

Huyết Hoàn ném ra. xuyên qua tấm mạng nhện không sai một ly, rơi ngay vào khe hở giữa đôi môi của Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu, chàng nhắm thật khéo, kình lực dùng cũng tuyệt diệu, Huyết Hoàn vừa vào miệng lão, kình lực cũng vừa hết.

Chỉ thấy đôi môi Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu khép lại, thật gian nan lắm mới đẩy được viên Huyết Hoàn vào trong cổ họng.

Ba người bên ngoài động thấy việc vừa đưa thuốc vào miệng Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu thành công mỹ mãn, trong lòng tuy mừng nhưng cũng căng thẳng chờ đợi biến đổi.

Công phu chừng uống hết chén trà. cuối cùng cũng thấy Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu run tay chân động toàn thân, một lúc sau lão từ từ mở mắt ra. hai mắt vừa mở ra không thấy tinh quang nhưng chỉ thấy ánh lệ long lanh, đôi môi lão thấy run run mở ra khép lại hai lần, nhưng vẫn không thấy phát ra được chút tiếng động nào.

Long Bình nóng lòng cứu ân sư, cứ tưởng thương thế của lão cực kỳ trầm trọng dược lực chưa đủ phát huy, thấy vậy lập tức dốc bình đổ ra một hoàn nữa.

nhân lúc lão hơi hé miệng lại vung tay phóng ra lần nữa.

Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu thấy Huyết Hoàn rơi vào miệng lần nữa. thân hình hơi chấn động tựa như thất kinh, tiếp theo biết đó cũng lại là trị thương thánh dược nên nuốt xuống đồng thời nhắm hai mắt lại.

Lần này ba người chờ lâu hơn, lần thứ hai lão mở mắt ra dã qua hơn nửa thời thần, ba người đứng ở ngoài động tuy biết lão đang vận công hổ trợ dược lực trị thương nhưng vẫn không khỏi căng thẳng chờ đợi.

Lúc này cả Long Bình cũng không dám mở miệng nói bừa. sợ làm nhiễu loạn tinh thần, chờ đến khi lão mở mắt lần thứ hai mọi người mới thở dài như cất được gánh nặng.

Lần này Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu, đôi mắt đã có tinh quang, tứ chi cũng đã thấy nhè nhẹ cử động mấy cái.

Nhưng khi nhìn thấy tơ nhện ngũ sắc óng ánh dính trên áo quần lão lập tức ngồi yên bất động, nét mặt lộ vẻ cực kỳ kinh hãi, rõ ràng lão cũng biết sự lợi hại của loại độc ty này, chỉ sợ ngay trong phút chốc từ trong cõi chết nhìn thấy chút sinh cơ lại trúng phải kịch độc thì phí hết tâm huyết của mọi người từ nãy đến giờ.

Thế nên lão vội vàng ngồi yên cả đầu cũng không dám lúc lắc bởi mớ tóc trắng như cước của lão cũng đã dính đầy tơ nhện, nào dám cử động, chỉ liếc mắt qua lại quan sát tình hình xung quanh.

Long Bình thấy dáng điệu của lão như vậy biết lời của Mật Bình Nhi không sai, bất giác mồ hôi lạnh tuôn ướt áo, thầm kêu may mắn không dứt, bất giác đưa ánh mắt cảm kích liếc nhìn Mật Bình Nhi một cái.

Mật Bình Nhi nhìn thấy ánh mắt của Long Bình không biết trong lòng có ý nghĩ gì, chỉ thấy nàng làm mặt lạnh trề môi như ý ngầm nói:

"Bây giờ ngươi đã biết thế nào là lợi hại rồi chứ! " Long Bình nào có dám trách nàng, chỉ quay đầu nhìn trở vào trong động nói:

 Sư phụ! Người chắc đã khỏe nhiều rồi, con nhện độc này làm sao trừ khử được?

Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu vẫn không nói gì, chỉ thấy đôi mắt nhấp nháy liên hồi, ngưng mục nhìn ra phía sau lưng ba người.

Long Bình lấy làm kỳ, Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu thương thế dường như đã hoàn toàn bình phục, có gì lại không chịu mở miệng nói chuyện. Quay đầu nhìn lại sau lưng, chỉ thấy bãi cát trải dài, tiếp theo là biển cả mênh mông, nào có vật gì lạ đâu.

Bỗng Mặc Thanh kéo tay áo Long Bình một cái, chỉ vào cây cổ tùng sau lưng nói:

– Hay là lệnh sư chỉ cây cổ tùng này...

Long Bình bán tín bán nghi quay đầu nhìn vào trong động, Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu nháy mắt liền liền, chứng tỏ Mặc Thanh đoán không sai ý lão.

Chàng đối với loại nhện độc này không hiểu gì nhiều, bất giác quay sang nhìn Mật Bình Nhi, nhưng chỉ thấy Mật Bình Nhi nét mặt cũng đầy nét nghi hoặc, xem ra nàng cũng không hiểu ý của Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu muốn nói gì.

Long Bình chợt vỗ trán "à " lên một tiếng quay lại lấy một nắm gai tùng, hỏi:

– Bình nhi, con nhện độc này chỗ nào yếu nhất trên người, chắc ý sư phụ nói dùng gai tùng làm ám khí giết nó chứ không sai.

Lời nói của Long Bình làm Mặc Thanh với Mật Bình Nhi tỉnh ngộ. Mật Bình Nhi vội nói:

– Con nhện này trên lưng dưới bụng đều có một đường màu trắng, nhỏ như sợi tơ, chỉ đụng vào là thủng ngay, đó chính là chỗ chí mạng của nó, ngoài chỗ ấy ra. thân hình cứng như kim thạch. Nếu sau khi nhện độc này già đường trắng trên lưng cũng biến thành cứng rắn chỉ còn lại đường trắng dưới bụng là có thể tấn công được.

Nàng lại nói tiếp:

– Nhưng đường trắng đó nhỏ như sợi tơ, nguyên đã khó kích trúng, đã vậy lúc nào nó cũng bò đi bò lại khó lòng một lần ra tay đã trúng. Loài nhện độc này rất sợ chết, khi đã cảnh giác lập tức nhả tơ cuộn mình lẩn tránh, ngươi cũng khá nên cẩn thận.

Long Bình mửn cười nói:

– Đây là độc môn tuyệt nghệ của sư phụ truyền cho ta. nếu không thể một chiêu giết chết nhện độc, làm sao đáng mặt làm đồ đệ người!

Long Bình nói xong, chọn lấy ba cây gai tùng, dùng cần câu khều dụ cho nhện độc bò lên phía trên, ngay lúc con nhện độc đảo người bò trở xuống, lập tức nhắm ngay đường màu trắng lúc ẩn lúc hiện dưới bụng nó, vung tay phóng châm.

Gai tùng xé gió nhanh như điện xẹt tới, đường chỉ màu trắng dưới bụng nhện độc bị ba chiếc gai tùng cắm thành một hàng thẳng tắp thấu lên đến lưng. Con nhện ngũ sắc thoắt co rút chân lại biến thành một viên tròn ngũ sắc rời khỏi mảnh lưới rơi xuống đất.

Ba người nhìn thấy mừng rỡ. Mật Bình Nhi lấy một chiếc truy thủ trong ngực áo ra chạy đến gần cửa động, lưỡi truy thủ lướt qua. tấm lưới rách toác như tơ nhện thường, thoáng chốc đã dẹp trống hết cửa động.

Long Bình thấy lưỡi truy thủ trong tay Mật Bình Nhi, mắt nhìn không chớp, bất giác đưa tay sờ vào trong bọc, hỏi:

– Bình nhi, lưỡi truy thủ đó có thể cho ta mượn xem thử một chút?

– Ta không rảnh!

Quả thật nàng không rảnh, sau khi dẹp xong tơ nhện ngoài cửa động, đã đi vào bên trong gỡ hết tơ độc trên người Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu.

Từng sợi một cực mảnh dính lên quần áo nàng, lập tức cắt luôn vải chỗ đó bỏ đi, dính lên tóc cũng cắt luôn chỗ tóc.

Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu sau khi đứng dậy, việc đầu tiên là lão thở dài u oán, giơ tay ôm chầm lấy Long Bình, khóe mắt lão tràn lệ, miệng mấp máy liên tục nhưng thủy chung vẫn không phát ra được tiếng nào.

Long Bình thấy vậy thất kinh kêu lớn:

 Sư phụ! Người...

Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu chỉ chỉ vào miệng lại lắc đầu thở dài lệ già tuôn rơi, trông sắc mặt lão kích động vô cùng.

Long Bình vội đỡ lão ngồi xuống, Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu lắc đầu, kéo Long Bình nhảy ra khỏi động.

Mật Bình Nhi lên tiếng:

 Mặc tỉ tỉ cẩn thận, trong động này bất cứ chỗ nào cũng có kịch độc chí mạng, mau mau lẹ rời xa!

Hai nàng theo chân Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu với Long Bình phóng ra cửa động, chỉ thấy hai người đã phi thân xuống đến bãi cát trên bờ biển.

Bốn người kẻ trước người sau lại rẽ qua một khúc quanh đến một sơn động khác. Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu kéo tay Long Bình ngồi xuống, dùng tay viết dưới đất và diễn tả thay miệng "kể" lại sự việc đã qua.

Nguyên Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu với Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa trước nay vẫn có giao tình qua lại. Sau khi cùng với Hoàng Sơn lão đến chơi ở Phúc Dao Sơn, suốt ba năm trường không có việc gì đáng tiếc xảy ra.

Chính ngay lúc ấy thiếp mời của Thanh Long Giáo Chủ Thần Long Chư Thiên gởi tới, Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa muốn lão đồng hành, lão không đi thì cũng chưa đến nỗi xảy ra chuyện.

Không ngờ trong lúc vô ý để lộ ra rằng Thần Long Chư Thiên đang cho người tìm kiếm khắp nơi hai thỏi bạc ám tàng dị bảo võ lâm đã bị người cướp đi.

Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa nghe nói tới võ lâm dị bảo vội hỏi tới, lão không chịu nói rõ hạ lạc hai thỏi bạc. Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa lòng tham không đáy, nào có kể gì đến tình giao hảo, lén hạ độc lão, đánh lão bị thương rồi đem cầm tù trong thạch động hòng bức lão khai ra sự thật.

Thất Tuyệt Cư Sĩ từ Trung Nguyên trở về thấy lão vẫn một mực không chịu khai, trong lúc nổi giận hắn ném lão vào thạch động rồi thả nhện độc bên ngoài...

Lão bị nhốt trong thạch động trước sau có nửa tháng, thương thế chưa lành hẳn, lại thêm đói

khát suýt chút nữa đã mất mạng. Nếu không phải là trời xui đất khiến cho sóng lớn đưa đẩy bọn Long Bình trôi dạt vào đây cứu mạng già. thì mạng của lão tất chết oan uổng, không ai biết ai hay trong động chứ không sai.

Long Bình nghe nói đây chính là Phúc Dao Sơn, bất giác cả mừng, vội hỏi thăm việc lão hóa tử Cửu Thúc Công, không biết giờ lưu lạc nơi nào trên đảo.

Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu cười khổ lắc đầu, rõ ràng mọi việc xảy ra sau này trên đảo, lão hoàn toàn không hay biết.

Thế nên Long Bình chuyển qua nhờ lão trợ lực cứu người, Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu lập tức gật đầu ưng thuận, mang địa hình địa vật trên đảo giới thiệu qua một lượt, đồng thời chỉ rõ nơi nào là hiểm địa căn dặn ba người phải tiểu tâm đề phòng.

Bọn ba người Long Bình được lão chỉ dẫn, đều mừng rỡ trong lòng, chỉ tiếc một điều Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu không chịu cùng ba người đồng hành, nói còn việc khác cần giải quyết nên bỏ đi trước.

Long Bình chờ lão đi rồi, bỗng sực nhớ lại lưỡi truy thủ của Mật Bình Nhi lúc nãy, bèn cất tiếng hỏi:

 Bình Nhi! Lưỡi truy thủ của ngươi lúc nãy ở đâu mà có?

Mật Bình Nhi mửn cười nói:

 Sao? Ngươi thấy nó vừa ý rồi à~ Nếu đã thích thì ta tặng cho ngươi vậy?

Mật Bình Nhi miệng nói tặng nhưng vẫn để trong bọc không chịu lấy ra.

Long Bình thấy nàng nói cạnh nói khóe như vậy tuy cũng cảm thấy nóng bừng mặt nhưng cũng không chịu buông tha. hỏi tiếp:

 Không lẽ ngươi không thể nói do đâu mà có được lưỡi truy thủ đó sao?

Tại sao Long Bình lại có hứng thú đặc biệt với lưỡi truy thủ như vậy?

Nguyên trước kia Bạch Viên sư phụ chàng có tặng một lưỡi truy thủ có thể khắc kim cắt ngọc, hình dáng bên ngoài cực kỳ giống với lưỡi truy thủ của Mật Bình Nhi, nhưng chàng chưa biết mình đánh mất lúc nào, nên mới đặc biệt chủ ý hỏi Mật Bình Nhi như vậy.

Mật Bình Nhi lại mửn cười nói:

 Ô, của một người tặng cho ta. ngươi thật sự thích nó lắm sao?

Long Bình giọng hòa thuận:

 Bình muội đừng có nói chơi nữa. ai tặng cho muội vậy, có thể nói cho ngu huynh biết được không?

Mật Bình Nhi càng làm già:

 Có người tặng thì nhất định phải có ai tặng chứ, chẳng lẽ ta lấy cắp của ngươi sao. Nếu có lấy cắp thì cũng là của ta... ý! Đừng làm mất thời gian nữa. ta đến đây là để cứu người, ngươi không

đi thì thôi, ta đi đây!

Mật Bình Nhi vừa dứt lời quay người chạy ra khỏi động.

Long Bình nghe Mật Bình Nhi không chịu nói thật tình, cứ hư hư thực thực không biết đâu mà lần, nhưng chàng không tin vật để trong túi chàng lại có ai đó lấy cắp mà chàng không hay, lòng bối rối, vội vàng tung người đuổi theo.

Bỗng chàng nhớ đến lúc ở khách sạn trong khách điếm ở Hoành Thuyền độ dạo nào, việc Thao Thiết Đại Bang Chủ lấy cắp rượu thịt bất giác "ồ" lên một tiếng, tiếp theo chàng tỉnh ngộ ra. hôm ấy có người đưa đến một phong thư chỉ viết vỏn vẹn bốn chữ "coi chừng nhã tặc," kẻ đó không ai khác hơn là Mật Bình Nhi!

Long Bình trong lòng vừa giận lại vừa tức cười, bất giác buột miệng nói:

 Còn nói không phải là ngươi, tên nhã tặc này...

Vừa nói đến đây, Mật Bình Nhi cũng vừa đến bên kia vách đá. đột ngột lui lại thật nhanh, suýt chút nữa đụng nguyên người vào lòng Long Bình.

Long Bình lật đật dừng bước, biết có chuyện bất thường xảy ra. vội im bặt không nói nữa.

Quả nhiên, có tiếng bước chân trên cát sột soạt từ xa đi lại Theo lời Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu chỉ dẫn, ba người cũng đã ít nhiều nắm được địa thế trên đảo, không cần nhìn cũng biết bên dưới chân vách đá là bất cát.

Bên kia bất cát là một cánh rừng già. sau cánh rừng là Thất Tuyệt Cốc của Phúc Dao Sơn, đó chính là hiểm địa duy nhất của Phúc Dao Sơn.

Nếu muốn lên Phúc Dao Sơn mà không qua Thất Tuyệt Cốc tất vòng qua phía bên kia của đảo, từ phía hậu sơn leo lên, nhưng mặt bên đó có người phòng thủ "Sột soạt, sột soạt,, Tiếng bước chân càng đến gần càng chậm lại, tựa như người kia biết bên trên đầu vách đá có người ẩn núp nên đã cẩn thận quan sát.

Long Bình không biết kẻ mới đến là ai nên không dám mạo hiểm, quay đầu nhìn địa thế chung quanh.

Thấy phía bên trái có một mỏm đá nhô ra đủ để ẩn thân nhìn xuống, lập tức nhẹ nhàng như mèo rình chuột lướt nhẹ qua ghé mắt nhìn xuống.

Quả nhiên thấy một tên kình trang hán tử đi tới, thấy hắn đến sát vách đá liền dừng lại, nới rộng thắt lưng, thì ra hắn đến đây để tiểu tiện.

Long Bình bất giác đưa tay bịt miệng nín cười, chỉ sợ Mặc Thanh với Mật Bình Nhi có điều bất tiện nên lượm một viên đá vung tay ném ra.

Kình trang hán tử vừa mới nới thắt lưng đã bị ám khí kích trúng huyệt đạo hôn mê ngã lăn ra cát.

Long Bình ngước mắt lướt nhìn xung quanh, thấy trên bãi cát vắng tanh không còn ai khác bèn nói:

 Có thể đi được rồi, mau chạy vô rừng ẩn thân rồi tính sau!

Long Bình vừa dứt lời, tung người đáp xuống bãi cát rồi tiếp tục lao người về phía cánh rừng.

 Ma Thạch! Ma Thạch! Ngươi không ăn cơm sao?

Ba người vào trong rừng đã nghe tiếng kêu lớn vọng lại, lúc này trời đã đúng ngọ, ba người cũng đang nghe kiến bò trong bụng.

Bỗng Long Bình cười nói:

 Nhã tặc, giờ chúng ta đều đã đói rồi, ngươi đi lấy một ít cơm lại ăn đỡ dạ!

Mật Bình Nhi háy Long Bình một cái thở dài. Mặc Thanh đứng bên cạnh lên tiếng:

 Để muội đi!

Mặc Thanh dứt lời, không đợi hai người đồng ý, lách người phóng như bay về phía phát ra tiếng nói lúc nãy.

Nháy mắt đã thấy bảy tên hán tử ngồi quây quần trên bãi cỏ đang chuẩn bị ăn cơm. Mặc Thanh chợt động linh cơ kêu lên một tiếng "ái da " ra vẻ đau đớn.

Bảy tên hán tử nghe tiếng đồng thất kinh, hai tên trong bọn lập tức tung người nhảy bổ về phía có tiếng kêu.

"ái! ái da!" Phía bên kia lại vang lên một tiếng thánh thót, nhập nhĩ kinh tâm, cả bọn nghe tiếng kêu thảy đều kinh hãi, vội cầm lấy binh khí nhảy bổ về phía có tiếng kêu.

Mấy tiếng kêu này đương nhiên là do Mặc Thanh phát ra. nhưng khi Mặc Thanh dụ được mấy tên hán tử đi khỏi mâm cơm, nàng trở lại đương trường thì thấy mâm cơm thịnh soạn dọn sẵn đã không cánh mà bay.

Mặc Thanh hoảng kinh, rõ ràng lúc nãy thấy mâm cơm dọn sẵn, nháy mắt đã biến mất tung thử hỏi nàng không thất kinh sao được.

Mặc Thanh đã không lấy được cơm cũng không tên ở đâu, lướt người trở lại chỗ cũ, chỉ thấy Long Bình với Mật Bình Nhi đang ngồi ăn cơm ngon lành.

Cơm thịt bày la liệt trên cỏ không phải là của bọn người lúc nãy hay sao?

Mặc Thanh bất giác nộ hỏa bốc cao, cứ ngỡ Long Bình với Mật Bình Nhi liên thủ lại hý lộng nàng.

Mặc Thanh nghiến răng nói thầm:

"Được lắm! Thử coi ai hơn ai kém cho biết!" Nghĩ vậy, Mặc Thanh cũng làm mặt tỉnh ngồi xuống bên mâm cơm.

Bỗng nghe Mật Bình Nhi nói:

 Mặc tỉ tỉ, cung hỷ khinh công của tỉ tỉ lại thăng tiến mấy bậc! Đến đi như gió làm tiểu muội không kịp thấy bóng dáng đã biến mất tung. Tỉ tỉ để cơm ở đây rồi còn bỏ đi đâu?

Lúc Mật Bình Nhi nói mắt lộ vẻ khâm phục, không hề có ý chọc tức chút nào, hại Mặc Thanh nghe nói kinh ngạc, há hốc mồm không nói được tiếng nào.

Long Bình cũng ngạc nhiên bỏ đũa hỏi:

 Thanh muội, muội sao vậy?

Mật Bình Nhi cũng lắc vai Mặc Thanh, Mặc Thanh giật mình như ngủ mê mới tỉnh nói:

 Không xong rồi, có kẻ bên trong hý lộng quỷ thần Tiếp đó Mặc Thanh vội đem mọi việc đầu đuôi thuật lại Long Bình với Mật Bình Nhi cũng thất kinh, chỉ sợ bị địch nhân hạ độc ám hại, nào dám ăn tiếp. Hai người vội vàng vận công điều nguyên thử, vẫn không thấy hiện tượng trúng độc.

Long Bình ngồi ngẩn ra nghĩ nát óc không biết đã xảy ra chuyện gì. Mật Bình Nhi bỗng phá lên cười giòn tan, liếc Long Bình một cái nói:

 Nhã tặc! Nhã tặc! Chính là ngươi kêu nhã tặc tới chứ còn ai nữa!

Long Bình nghe nói biết ngay kẻ Mật Bình Nhi nói đến chính là Thao Thiết Đại Bang Chủ, bất giác như nở hoa trong lòng, có lão ở đây tương trợ thì còn gì phải sợ nữa.

Còn Mặc Thanh một khi biết ra người hý lộng ba người chính là Thao Thiết Đại Bang Chủ, lòng tức giận lập tức biến thành vui mừng.

"xoẹt! xoẹt!,, Tiếng quần áo lộng gió xuyên rừng vọng đến, bọn ba người Long Bình đồng thời cảnh giác, mỗi người bưng một ít đồ ăn khoa chân chạy sâu vào rừng.

 Chuột nhắt phương nào, dám đến Phúc Dao Sơn hý lộng quỷ thần?

Tiếng quát từ sau lưng vọng tới, Long Bình định hiện thân đối mặt với kẻ địch, nhưng bị Mặc Thanh kéo lại nháy mắt ra hiệu đừng vọng động.

Quả nhiên tên kia chưa phát hiện ra ba người, tiếng quát càng lúc càng xa.

Ba người vừa đi vừa ăn, không bao lâu đã ra khỏi rừng, thấy trước mặt hiện ra một miệng cốc, chỉ thấy trong cốc quái thạch như rừng cao thấp lởm chởm, bên trong u tối nhìn quỷ quỷ mị mị như có một màn sương mù bao phủ.

Ba người đều biết đây là hiểm địa duy nhất của Phúc Dao Sơn mà Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu gọi là Thất Tuyệt Cốc. Ba người định đi vòng ra sau núi leo lên Phúc Dao Sơn.

Bỗng Long Bình nhíu mày nói:

 Cửu Thúc Công bị vây hãm ở Phúc Dao Sơn, chắc chắn đã bị lạc trong Thất Tuyệt Cốc này. Nếu ta không vào cốc mà đi vòng ra sau núi, không phải là bỏ gần cứu xa sao?

Mặc Thanh với Mật Bình Nhi khi nghe nói cũng cảm thấy hữu lý.

Nhưng nhìn vào trong cốc thấy âm u, thần bí khôn lường, hơn nữa Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu đã cảnh cáo trước, ai còn dám mạo hiểm xông vào.

Long Bình thấy hai người không nói tiếng nào, bất giác hào khí bốc lên.

 Không vào hổ huyệt làm sao bắt được cọp con, hai người cứ ở ngoài cốc khẩu chờ đợi, để ta một mình xông vào, nếu không cứu được Cửu Thúc Công, thì nghĩ cách khác cứu người, ý của hai người thế nào?

Mặc Thanh với Mật Bình Nhi khi nào chịu đứng bên ngoài, nhất quyết đòi cùng chàng xông vào cứu người, không thể nhút nhát đứng bên ngoài, Long Bình khuyên ngăn không được, thế là ba người đồng loạt tiến vào Thất Tuyệt Cốc.

Vừa vòng quanh qua mấy khóm đá. đã thấy sương mù càng lúc càng dày đặc, ba người tuy công lực tinh thâm, mục lực tinh nhạy biết chừng nào, vậy mà cũng chỉ nhìn thấy trong vòng một trượng.

Bỗng nghe một tiếng quát nhỏ kinh hãi:

 Ba đứa súc sinh không biết sống chết này, dám cả gan xông vào Thất Tuyệt Cốc, còn chưa chịu lui ra cho mau!

Trong ba người ngoài Mặc Thanh chưa từng nghe qua giọng nói này, nhưng Long Bình với Mật Bình Nhi nghe qua đã biết là tiếng của Thao Thiết Đại Bang Chủ.

Cả ba kinh hãi thất thần, bởi đến Thao Thiết Đại Bang Chủ còn có lòng úy ky Thất Tuyệt Cốc như vậy đương nhiên cốc này phải lợi hại phi phàm.

Long Bình tuy có lòng muốn mạo hiểm nhưng cũng không tiện cãi lời, bất đắc dĩ phải kéo hai người kia lui lại Nào ngờ ba người vừa mới vòng qua mấy khóm đá.

vậy mà lúc lui ra. vòng qua bốn năm khóm đá vẫn chưa thấy ra khỏi cốc. Không ra được khỏi cốc cũng không có gì đáng nói, đằng này thấy sương mù càng lúc càng đậm đặc, tựa hồ hai người đứng đối mặt nhau cũng không nhìn thấy rõ mặt đối phương.

Ba người đồng thời thất kinh hồn phi thiên lý, giờ mới biết Thất Tuyệt Cốc quả nhiên lợi hại, nhưng biết ra thì đã muộn.

Thối lui một hồi càng lúc càng thấy tuyệt lộ, Long Bình bất giác ngạo khí xông thiên, có phúc thì không gặp họa. có họa muốn tránh cũng không khỏi, lỡ vào đến đây thì cứ nhắm giữa cốc xông thẳng vào. Mặc Thanh với Mật Bình Nhi đương nhiên coi chàng là đầu lĩnh, cứ liều nhắm mắt đưa chân, nối gót theo sau Long Bình.

Ba người từ từ thâm nhập tử cốc, ước chừng công phu ăn hết bữa cơm bỗng nghe văng vẳng bên tai tiếng nhạc phiêu diêu như từ giữa không trung truyền xuống.

Ba người kinh ngạc, đều dừng chân lắng nghe, thoắt cái ba người đều như xuất thần, bất tri bất giác không còn biết đang đứng ở trong mê trận hay bồng lai tiên cảnh nữa.

Tiếng tiên nhạc cứ phiêu diêu như róc vào tai bỗng dưng biến đổi, từ hòa hoãn chuyển sang gấp rút ầm ầm như vạn mã đồng phi, ba người không còn tự chủ được đang định múa may nhảy nhót theo tiếng nhạc.

Rốt cuộc thì công lực của Long Bình cũng thâm hậu hơn hai người kia. nên chân tay vừa động

múa may chợt cảnh tỉnh đây là một trong "Thất Tuyệt" của Thất Tuyệt Cốc.

Phát hiện này khiến Long Bình kinh hãi, vội thu khí ngưng thần, vận công lực chống lại, quả nhiên thần khí sảng khoái, đầu óc cũng tỉnh táo lại.

Nhìn qua Mặc Thanh với Mật Bình Nhi đã cất tay múa chân nhảy nhót theo tiếng nhạc.

Long Bình vội xuất chưởng vỗ nhẹ lên Linh Đài Huyệt của mỗi người một cái, quát nhỏ:

 Mau mau ngưng thần vận công tương kháng!

Hai người lập tức tỉnh lại, tiếng nhạc bây giờ cũng biến đổi càng lúc càng nhanh như thác đổ cuồn cuộn liên miên bất tuyệt.

Ba người kêu may mắn thầm, nếu không phải Long Bình cảnh tỉnh sớm, giờ này làm sao còn dừng lại được Nếu tiếng nhạc không ngừng, cả ba chắc chắn sẽ nhảy nhót đến kiệt lực mà chết.

Mặc Thanh với Mật Bình Nhi ở Tịnh Tâm Am luyện tập hơn tháng trời, công lực đã tiến bộ nhiều, một khi được Long Bình thức tỉnh, đương nhiên đủ sức đối kháng với ma âm.

Mặc Thanh cười lạnh:

 Đáng tiếc chiếc đàn tỳ bà của ta không có bên mình, nếu không nhất định cùng lão thi thố một phen!

Ba người tiếp tục xông tới trước, chỉ đi chừng được mấy trượng, ma nhạc tự động im bặt.

Bỗng bên tai ba người vang lên tiếng rên nhỏ như gió thoảng.

Ba người bất giác thất kinh, lại vừa mừng, biết đâu tiếng rên này chẳng phải là Cửu Thúc Công?

Mật Bình Nhi đang định lên tiếng gọi, Long Bình khoát tay ra hiệu ngăn cản. Ba người lẳng lặng lần theo tiếng rên từ từ đi tới.

Bỗng một luồng kình phong di sơn đảo hải áp tới trước mặt ba người.

Long Bình không biết luồng kình phong này của ai nên không dám lỗ mãng xuất chưởng kháng cự, một tay nắm Mặc Thanh, một tay nắm Mật Bình Nhi nhảy thối lui về phía sau.

Kình phong tiêu tan hết, tiếng rên cũng không còn nghe nữa. cả ba dừng chân một hồi rồi tiếp tục đi tới.

Một tiếng kêu quái dị vang lên, tiếp theo một bóng người nhảy bổ tới, sương mù quá dày, nếu không phải đến sát bên thì đừng hòng nhận được diện mạo.

Trước khi có thể xác nhận bạn thù, Long Bình không muốn cùng người đối địch, ba người lập tức tản Bỗng Mật Bình Nhi kêu lên thất thanh:

 Sư thúc! Sư điệt Bình Nhi đây!... á!...

Long Bình nghe kêu như vậy, biết quả là Cửu Thúc Công, vội vàng tung người tới trước.

Thấy Cửu Thúc Công hai tay nắm chặt Mật Bình Nhi quay tít thân hình nàng trên đầu, nhanh

như chong chóng. Mật Bình Nhi kêu la thấu trời lão vẫn giả câm giả điếc, quay Mật Bình Nhi điên cuồng, tựa như lão đã phát điên không còn phân biệt ai là ai nữa.

Long Bình thấy vậy thất kinh. Nếu lão không phải là Cửu Thúc Công sư thúc nàng thì với bản lãnh của Bình Nhi, lão cũng không dễ dàng đắc thủ như vậy.

Lúc này giả như bất ngờ lão buông tay nếu không táng mạng sợ cũng bị trọng thương, nếu không may đập vào đá thì hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Trong lúc vạn phần kinh hãi, Long Bình bấn loạn tinh thần, nghĩ không ra được cách gì cứu Mật Bình Nhi, càng không dám khinh xuất động thủ, sợ làm như vậy càng hối thúc lão buông tay, như vậy hóa ra bức lão giết chết Mật Bình Nhi sao?

Mắt thấy Mật Bình Nhi bị lão quay cuồng càng lúc càng nhanh, lúc nào cũng có nguy cơ bị lão ném ra ngoài. Kinh hiểm vạn phần, Long Bình với Mặc Thanh đứng ngoài đành thúc thủ vô sách.

Đang lúc nguy cấp đáo đầu, bỗng thấy Mặc Thanh rón rén đến sau lưng Cửu Thúc Công, ý định đánh lén Cửu Thúc Công, Long Bình thấy vậy càng kinh hãi hồn phi phách tán.

Cửu Thúc Công công lực cực kỳ thâm hậu, đang lúc trong trạng thái thần trí hôn mê, một khi đã xuất thủ nào chịu dung tình, Mặc Thanh làm không khéo lại bị nguy đến tính mạng, lại thêm mạng của Mật Bình Nhi cũng khó bảo toàn.

Đang lúc thế như ngàn cân treo sợi tóc, Long Bình nào còn có thời gian suy nghĩ nhiều thứ, vội lấy cần cầu ra cầm nơi tay định xuất thủ trước Mặc Thanh.

Nào ngờ vừa cầm cần câu bỗng nghĩ ra một kế, chỉ thấy chàng huy động cần câu, ánh ngân quang của sợi tơ câu lướt qua quấn chặt vào thân hình đang quay như chong chóng của Mật Bình Nhi.

Long Bình ngầm vận thần công giật mạnh cổ tay, nhất định dù cho có đứt sợi tơ câu cũng phải làm hãm bớt tốc độ quay của thân hình Mật Bình Nhi, rồi xuất kỳ bất ý xuất thủ cứu người.

Nào ngờ cùng ngay trong lúc chàng vận công kéo mạnh cần câu, Mặc Thanh cũng đã xuất thủ, hai tay ôm chặt ngang thắt lưng Cửu Thúc Công, song song lăn dài dưới đất.

Cửu Thúc Công theo đó buông tay, Mật Bình Nhi lập tức bay ra như tên rời khỏi nỏ.

Long Bình nhìn thấy vậy cả mừng, vận công kéo mạnh hóa giải kình lực, sau đó giật nhẹ một cái, thân hình nàng rơi ngay vào lòng Long Bình.

Long Bình giơ tay đỡ lấy, chỉ thấy Mật Bình Nhi đã hôn mê bất tỉnh tự bao giờ.

Đặt vội Mật Bình Nhi xuống đất từ từ giải cứu, trước tiên xem thử hai người lăn tròn dưới đất. Thấy Mặc Thanh đã đứng dậy, còn Cửu Thúc Công vẫn nằm dưới đất dường như cũng hôn mê bất tỉnh.

Nhìn thấy tình thế như vậy, Long Bình cũng hơi yên tâm, vội để Mật Bình Nhi cho Mặc Thanh cứu chữa. còn mình đến xem tình hình của Cửu Thúc Công ra sao.

Quan sát kỹ một hồi, thấy Cửu Thúc Công dường như chưa thọ thương, chỉ vì mệt mỏi quá độ,

tinh khí hao tổn, nên có hiện tượng bị thoát lực mà hôn mê.

Long Bình trong lòng đại định, lập tức dùng nội lực Thiếu Dương thần công, thuần dương chân khí truyền cho Cửu Thúc Công, sau đổi lại dùng thủ pháp thôi cung quá huyệt xoa bóp khắp kỳ kinh bát mạch.

Khi Mật Bình Nhi tỉnh dậy, Cửu Thúc Công cũng hồng sắc mặt, từ từ mở mắt ra.

Vừa mở mắt nhìn ra lão đã muốn chống tay ngồi dậy. Long Bình vội đỡ lão nằm xuống nói:

– Cửu Thúc Công, tiền bối nằm nghỉ một chút đã!

Khi nhìn rõ ba người đang quây quần xung quanh, Cửu Thúc Công thở ra một hơi thật dài, nói:

– Thìa... thìa... làcácngươi!...

Cửu Thúc Công nói không ra hơi tiếng:

– Có có gì... ăn được... được không?... Lão hóa tử đói quá Ba người lúc ở trong rừng nơi cốc khẩu, mỗi người đều có mang theo thức ăn. Mật Bình Nhi nhanh tay lấy ra trước tiên, hai tay đưa cho lão.

Cửu Thúc Công vội vồ lấy nhét vào miệng, nhai vội nuốt vàng mấy miếng, xong lại thở dài hỏi:

– Bình Nhi! Lúc nãy dường như... dường như là ngươi kêu!... Ta quả thật có nghe tiếng kêu, nhưng ta không cưỡng lại được nữa. cố gắng lắm mới nắm chặt được ngươi không buông tay.

Ba người nghe xong, lúc này mới biết rõ, có lẽ Cửu Thúc Công do đói khát lâu ngày, lại thêm mệt mỏi nên thần trí mê man.

Cửu Thúc Công ăn được mấy miếng rồi không ăn nữa. nghiêm nghị nhìn ba người nói:

– Các ngươi mang được bao nhiêu thức ăn, phải từ từ mà ăn, quỷ cốc này, lão hóa tử ta nhất thời sơ ý lỡ chân sa vào chốn này mới biết lợi hại, muốn tìm đường ra thật khó hơn lên trời...

Nói đến đó đột nhiên lão nhăn đôi mày bạc kêu lên:

– Ủa! Các ngươi đến đây làm chi, ai kêu các ngươi đến đây vậy?

Long Bình đỡ lời:

– Được biết tiền bối bị vây khốn ở đây, nên ba người vãn bối đặc biệt đến đây ứng cứu.

Nghe Long Bình nói lão vụt biến sắc mặt nói:

– Không xong rồi, các ngươi vào phải đến đây cứu người, chỉ đến đây nạp mạng mà thôi! Tên ngốc tử Thổ Đàm Tử thật đáng chết...

Long Bình vội giải thích:

– Xin tiền bối đừng trách hạ huynh, việc đến đây cứu người là chủ trương của vãn bối, cho dù có táng mạng nơi này cũng cam tâm tình nguyện, có điều vãn bối thấy sự tình cũng chưa đến nỗi nghiêm trọng như vậy Cửu Thúc Công than:

 Ta biết ngươi vô cùng tự phụ, nhưng ngươi đã thâm nhập vào trong trận, lẽ nào còn chưa biết lợi hại.

Trong sương mù vần vũ suốt ngày đêm này, không phân biệt ngày trắng đêm đen, không thấy phương hướng Đông Tây Nam Bắc, không nước không cơm, có chẳng chỉ là quái ảnh quấy nhiễu suốt ngày đêm, tiếng chửi mắng chọc tức của tặc tử Lịch Hóa. khiến cho ngươi ngày đêm tâm thần bất định!...

Long Bình chợt nói xen vào:

 Cửu Thúc Công! Xin hỏi Bạch Cốt Lâm ở dưới Hoàng Sơn Liên Hoa Phong của Bách Hoa Giáo với Thất Tuyệt Cốc này, chỗ nào lợi hại hơn?

Cửu Thúc Công không hiểu ý Long Bình muốn ám chỉ điều chi, trầm ngâm một lúc lâu nói:

 Bạch Cốt Lâm lão hóa tử ta chưa từng kiến thức qua. nên không dám đoán chắc, nhưng căn cứ vào truyền ngôn trên giang hồ, ác danh Bạch Cốt Lâm còn nổi tiếng hơn Thất Tuyệt Cốc nhiều. Trong võ lâm chưa hề nghe qua có người rơi vào Bạch Cốt Lâm mà còn mạng trở ra.

Long Bình cười nhẹ nói:

 Nói không phải đại ngôn, vãn bối đã từng hai lần ra vào Bạch Cốt Lâm.

Long Bình tuy nói không phải đại ngôn kỳ thực lại khoa trương quá đáng. Nếu bây giờ bảo chàng đi vào Bạch Cốt Lâm lần nữa. chắc chắn không dám mạo hiểm tiến vào.

Nhưng chàng nói cứng như vậy chẳng qua để cho Cửu Thúc Công an tâm mà thôi, hơn nữa chàng cũng nghĩ đến, cho dù bị lạc trong cốc không đường thoát ra thì sớm muộn Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu cũng ghé đến ứng cứu.

Cửu Thúc Công nghe nói như vậy hai mắt trợn trừng nhìn chàng tựa như lão không tin đó là sự thật.

Mặc Thanh thấy Long Bình nói khoác như vậy, ban đầu cũng lấy làm kỳ, sau mới hiểu ra thâm ý của chàng nên cũng phụ họa vào, chứng thực lời chàng.

Cửu Thúc Công thấy hai người nói nghe như đinh đóng cột, bèn nói:

 Nếu đã như vậy thì ngươi đi dò đường thử xem, lão hóa tử ta cần phải nghỉ ngơi một lát.

Mật Bình Nhi lúc này cũng đã điều nguyên khôi phục chân lực, phần Mặc Thanh lẽ đương nhiên phải ở lại hộ vệ cho hai người nên Long Bình một mình đi dò đường, được như vậy, chàng cảm thấy thoải mái hơn nhiều Trong cốc sương mù miên man, bao phủ toàn cốc, nên không cách gì nhận ra thế nào là tiến vào, thế nào là lui ra. Long Bình bất kể là tiến vào hay lui ra. cứ nhắm thẳng một hướng tiến tới.

Đi chưa được mấy trượng đã thấy đá cao lởm chởm chắn mất lối đi.

Vòng qua khóm đá đi tiếp bỗng thấy trước mặt dường như có vách đá dựng đứng không còn đường nào khác.

Cứ lần theo vách đá này mà đi thì còn sợ gì không ra khỏi trận.

Long Bình mừng quýnh định quay lại gọi Cửu Thúc Công với hai người kia. Chỉ một cái quay người ra đàng sau, bỗng cảm thấy biến đổi kỳ dị, lần thứ hai quay đầu trở lại vách núi đã biến mất tăm, tựa như đó chỉ là ảo ảnh.

Long Bình bất giác lạnh mình, chú mục nhìn kỹ lại, quả nhiên nào thấy có vách núi.

Đã vậy chàng quay qua quay lại một hồi bỗng cảm thấy mất phương hướng đến chỗ chàng vừa mới đi qua giờ cũng không biết ở hướng nào, thì nói làm gì có thể tìm được ba người kia.

Ngay lúc ấy bỗng nghe một tràng cười dài bên tai.

Ngước mắt nhìn lên bỗng thấy Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa đứng trên đầu một mỏm đá. thân hình nghiêng ngửa như người say rượu ngồi thuyền.

Long Bình nổi giận mắng lớn:

□ Lão tặc! Có giỏi thì đừng chạy, đứng lại cùng thiếu gia phân cao hạ!

Đang định tung người tới trước bỗng sau lưng lại nghe một tràng cười nữa. giọng cười giống y như lúc nãy không khác chút nào.

Long Bình giật mình quay người ra sau lại thấy Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa đứng trên mỏm đá ẩn hiện trong sương mù, quần áo dáng mạo cũng giống y như người lúc nãy.

Long Bình bất giác rùng mình, không lẽ Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa quả đã luyện thành phẩn thân chi thuật? Quay đầu lại, thân hình lão vẫn nghiêng qua đảo lại như cũ, rõ ràng là hai người chứ không phải là một.

□ Hahaha... Hahaha!...

Tiếng cười bên phải bên trái liên tiếp vang lên như phá nát không khí yên tĩnh âm u trong cốc, kinh hãi thất thần, theo tiếng cười quay đầu nhìn qua cứ mỗi một tiếng cười là xuất hiện thêm một Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa.

Trong nháy mắt, phải trái trước sau đã xuất hiện tới bảy, tám Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa khiến người ta càng khó phân chân giả.

Nhưng lão xuất hiện càng nhiều, Long Bình trong lòng càng yên tâm.

Bởi chàng đã kiến thức qua dị dung thuật của lão, rõ ràng lão cố làm ra vẻ thần bí khiến cho người ta khiếp sợ mà thôi, rất có thể trong bảy, tám người đó có ai là Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa thật.

Long Bình nghĩ đến đây thấy càng yên tâm, cũng phá lên cười ha hả nói:

□ Lão tặc! Ngươi dám hý lộng quỷ thần, nhưng làm sao qua mắt được Long thiếu gia.

Long Bình nhắm một người huy động cần câu, xuất thủ tấn công nhanh như gió, sợi tơ câu lướt qua. ngân quang như điện bóng người cũng theo đó biến mất như ảo ảnh vậy, khiến người ta càng khó hiểu.

Long Bình đang ngạc nhiên chưa dứt, bỗng thấy một luồng kình phong bén như dao từ sau tảng

đá kích tới.

Biến sinh ly kỳ

Long Bình đang ngạc nhiên chưa dứt, bỗng thấy một luồng kình phong bén như dao từ sau tảng đá kích tới nào phải là ảo ảnh, thì ra có người ẩn núp sau tảng đá thừa cơ công lén.

Long Bình cũng đẩy ra chưởng ý muốn dùng cứng tiếp cứng thử xem công lực của đối phương mạnh yếu ra sao.

Không ngờ, một chưởng chưa kịp đụng đến chưởng kình đối phương, sau lưng đã có ba luồng kình phong thế như di sơn đảo hải đã ép tới sau lưng.

Trong lúc nhất thời, Long Bình vô phương đón đỡ trước sau, hơn nữa ba luồng kình lực này cương mãnh vô cùng, không thể xem thường được, đành phải tạm thời lách người né tránh.

Nào hay lần thứ hai thân hình chưa kịp đứng vững đã thấy vô số luồng kình phong mãnh liệt áp tới sau lưng, trước mặt sau lưng đều bị công kích, thế như thiên la địa võng, muốn tránh né thật vô cùng khó khăn Anh mục lướt qua. Long Bình đã thấy rõ ràng chàng đang bị bảy - tám tên Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa vây vào giữa Tám tên đứng phân thành phương vị bát quái, chia ra thành hai đợt thay nhau công kích.

Hơn nữa cứ theo chưởng phong mà suy đoán cả tám tên này võ công đều không phải tầm thường.

Đến nước này Long Bình không còn kiên nhẫn được nữa. bỗng hú lên một tiếng dài như Long ngâm, thi triển Vạn Biến Phật ảnh khinh công thân pháp, bất kể chưởng phong bốn phương tám hướng ào ào kích tới, phải một bước trái một bước, thân hình nghiêng tới trước ngã về sau, trong nháy mắt đã xuyên qua bóng chưởng rợp trời bao vây xung quanh thoát ra ngoài.

Long Bình huy động cần câu đánh đông quét tây, tả thủ thoát chỉ thoát chưởng, bức bốn tên phải lui ra một bước.

Nhưng khi chàng đã đứng yên thì phương vị của tám tên Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa vẫn bao vây chàng vào giữa như không có gì thay đổi.

Rõ ràng đây là trận thế được huấn luyện công phu chứ không phải tầm thường.

Xoẹt! Xoẹt!

Liên tiếp mấy tiếng, tám người đã rút kiếm cầm nơi tay, từ giữa trời cao lập tức vọng xuống tiếng cười âm hiểm của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa:

 Súc sinh! Ngươi giết ái tử của lão phu, bây giờ phải thường mạng cho ta!

Đột ngột giọng nói của lão trở nên dữ dội:

 Sát! Sát! Giết nó cho ta!

Tiếng nói vừa dứt kiếm trận đã bắt đầu triển khai, ánh cầu vồng bạc chớp lên, tám kiếm chợt

biến thành bốn ảnh, tựa như hai thanh kiếm biến thành một không cách gì nhận ra được có tám thanh kiếm đang hợp công, bốn ảnh cầu vồng từ bốn phương kích tới.

Long Bình thấy kiếm trận quái dị khôn lường nào dám chần chờ, vội huy động cần câu bảo hộ trước sau từ từ quan sát biến hóa của trận thế.

Bốn kiếm công không vào được, lập tức tám người bước xéo hai bước quây tròn bao quanh Long Bình, lại một lần nữa kích tới. Long Bình vẫn giữ nguyên thế cũ Nhưng lần này tình thế khác xa lúc nãy, ngay trong lúc bốn kiếm bị ngăn cản, bỗng thấy ngân quang lóe lên. Lại biến thành tám kiếm tựa như đột nhiên một kiếm biến thành hai vậy, lại từ những phương vị không ngờ tới, kích vào nhanh như điện chớp.

Long Bình thấy vậy kinh hãi, cần câu quá dài, trong khi cận chiến bỗng trở nên vướng chân vòng tay, trong lúc muôn phần nguy cấp, lập tức điểm chân nhanh như chớp phóng lên.

Năm ấy Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu lúc giảng giải cho chàng về bát môn bát quái, lúc ấy chàng chỉ nghe qua rồi thôi, giờ nhìn thấy kiếm trận đột nhiên nhớ lại tất cả những gì Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu giảng giải đồng thời cũng nhận ra biến hóa của tám người này không ngoài bát môn bát quái.

Trong lòng đã có chủ ý, từ trên không đã lấy rổ đồng cầm tay, xông bổ trở xuống, rổ đồng trong tay xuất thủ công về tử môn nơi phương vị khôn.

Đây là tử môn, đánh vào vị này tức đi vào tử lộ, Long Bình lẽ nào còn không biết hay sao? Nhưng chàng đã có tính toán riêng.

Chỉ thấy chàng huy động rổ đồng bổ xuống, tám kiếm lập tức như kình điện kích tới, nếu quả thật chàng đáp xuống cho dù võ công có cao cấp gấp đôi cũng sợ khó lòng thoát chết.

Ngay trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, Long Bình đề khí vung tay ném rổ đồng, một loạt kiếm leng keng rộn lên, rổ đồng liên tiếp trúng luôn mười mấy kiếm. Thật khiến người không lạnh mà run.

Nhưng còn Long Bình thì sao?

Chàng thì nhờ thế ném rổ đồng, mượn sức búng người đáp xuống bên ngoài kiếm trận.

Tình thế đột biết, tám người đối phương bỗng rối loạn vòng tay vướng chân. Long Bình nào chịu để cho chúng kịp quay người lại, cần câu lướt tới, toàn lực công mạnh.

Chỉ qua ba thế, đã nghe tiếng rú thê thảm vang lên.

Trong tám người đã có ba bị táng mạng dưới cần câu của Long Bình, năm tên còn lại thất kinh hồn phi phách lạc, nháy mắt đã chạy mất dạng.

Long Bình nộ khí xông thiên nào chịu để chúng đào tẩu dễ dàng như vậy, ít ra cũng phải bắt lại một tên dẫn đường rời khỏi cốc.

Nhưng trong đám sương mù dày đặc, tựa như chỗ nào cũng có địa huyệt mật thất, lúc nào cũng có thể ẩn thân, chờ Long Bình nhặt rổ đồng thì không còn thấy bóng dáng địch nhân đâu nữa.

Lúc quay người lại, đến ba thi hài mới đó mà cũng biến mất, không biết chàng đi sai phương

hướng hay là trong nháy mắt đó, đồng bọn đã khiêng xác của chúng đi rồi.

Đang lúc vô cùng tức giận, đang gào mắng Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa. Long Bình bỗng nghe có tiếng cười vẳng lại, tiếng cười cực kỳ trong trẻo khiến người nghe không khỏi mê hồn. Long Bình ngạc nhiên im bặt, đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng cười.

Bỗng thấy từ trong sương mù dày đặc, một bóng người y phục trắng muốt từ từ yểu điệu đi tới, tựa như tiên nữ giáng trần cưỡi mây trắng bay là đà đáp xuống.

Một làn gió nhẹ lướt qua mang theo mùi hương dịu dàng thoáng qua mũi, Long Bình sợ trong mùi hương có độc vội bế hô hấp.

Gió hết hương tan, đầu tiên một gương mặt nõn nà như hoa như ngọc, đẹp sánh ngang Cửu Thiên tiên nữ xuất hiện, thì ra làn gió nhẹ lúc nãy là do bạch y thiếu nữ thổi nhẹ một cái tạo thành.

Hai mắt Long Bình vừa nhìn thấy thiếu nữ, trong lòng bỗng thấy cảm giác lạ lùng, bởi vì bạch y thiếu nữ quả thật đẹp, đẹp đến nỗi không bút mực nào có thể diễn tả sắc đẹp nàng.

Mặc Thanh của chàng có thể xem là nữ nhi tuyệt sắc hiếm thấy trên thế gian, nhưng nếu đem so sánh với bạch y thiếu nữ này quả còn kém xa lắm, dường như không có gì để so sánh nữa.

Tuyệt sắc mỹ nhân như vậy, hầu như chỉ có trên cõi tiên mới có, ở trần gian quyết không thể... quyết không thể...

Nhưng sự thực đang bày ra trước mắt, nàng đang trong sương mù mờ ảo từ từ tiến đến gần, một thiếu nữ tuyệt sắc, như vậy lẽ nào lại còn giả được hay sao?

Long Bình tuy cũng biết đây là mỹ nhân độc địa đáng sợ, cạm bẫy mỹ nhân kế của đối phương, nhưng sau khi ánh mắt chạm vào bạch y thiếu nữ thì không còn tự chủ được nữa. cứ dán chặt vào gương mặt diễm kiều không muốn rời ra nữa.

Muốn không nhìn nữa nhưng nào phải dễ, đến nháy mắt một cái còn không dám nữa là. chỉ sợ trong cái nháy mắt ấy mỹ nhân biến mất đi thì hối tiếc trọn đời.

Bạch y mỹ nữ từ từ đi tới, từ hơn ngoài trượng ngoài nhích gần lại tám thước, bảy thước... đến đây thì Long Bình hoàn toàn thấy rõ hết.

Thiếu nữ chỉ khoác một chiếc khăn voan thật mỏng, màu trắng như tuyết, đàng sau chiếc khăn voan ẩn hiện những đường nét cong cong của thân hình trinh nữ, yểu điệu mềm mại, nàng bước đi uyển chuyển, cả thân hình như khêu gợi mời chào, khiến người vừa nhìn đã thấy hồn phiêu diêu, tim đập rộn ràng, máu cuồn cuộn trong huyết quản như ngựa phi, vô phương kìm chế lửa dục bừng cháy trong lòng...

Long Bình từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ nào được nhìn thấy cảnh tượng mê ly như vậy bao giờ.

Chỉ trong nháy mắt, song mục đã phát xạ những tia lửa dục tình tham lam, lý trí tiêu tan nào còn nhớ mục đích đến đây của chàng.

Tâm trí của Long Bình đang phiêu diêu tiên cảnh, trong mắt chỉ thấy có mỹ nữ thì đâu còn nhớ

đến đang ở chốn nào.

Tiếng nhạc du dương như giữa tầng không vọng xuống, thiếu nữ bỗng dừng chân bắt đầu bước chân nhịp nhàng theo tiếng nhạc, tay cầm khăn van múa lượn, trên gương mặt nở một nụ cười câu hồn, thân thể nõn nà lồ lộ uốn éo làm những động tác tà dâm, cứ như vậy nàng cất bước theo nhịp múa từ từ tiến sát Long Bình!

Long Bình lúc này đến tên họ mình sợ cũng không còn nhớ, cần câu với rổ đồng trong tay cũng đã rơi xuống đất tự bao giờ, không tự chủ được bất giác chàng giơ hai tay tiến tới.

Lúc nãy một Long Bình uy mãnh, nháy mắt phá tan bát môn kiếm trận giờ bỗng biến thành ngoan ngoãn như đứa trẻ sắp sửa bị một nữ nhân mê hoặc chế ngự, thật tiếc thay cho một trang anh hùng hảo hán tuyệt nghệ đầy mình lại phải táng thân nơi Thất Tuyệt Cốc Phúc Dao Sơn...

Ngay trong lúc nguy cấp sinh tử đáo đầu, bỗng thấy một đạo kình phong xẹt qua. một bóng người nhanh như gió thoảng lướt qua. thiếu nữ bỗng rú lên một tiếng kinh hãi, hai tay bưng mặt quay người bỏ chạy.

Long Bình tuổi còn trẻ, khí huyết sung mãn, lửa dục cuồng mãnh vô song, một khi đã phát lên làm sao có thể chế ngự nổi, tung người nhảy bổ tới ôm chặt lấy thiếu nữ.

Long Bình quay mạnh người nàng lại, kéo hai tay nàng ra. gương mặt nàng như bị ai đó vuốt qua một chưởng, gương mặt diễm tuyệt của nàng đồng thời cũng theo đó biến dạng.

Thì ra nguyên gương mặt nàng đắp một lớp phấn thật dày, gương mặt tuyệt sắc không thể dùng bút mực miêu tả ấy kỳ thực chỉ là nét họa mà thôi, quả nhiên đây lại là một kiệt tác của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa.

Long Bình thoắt cảm thấy như bị đổ nước lạnh lên đầu, lạnh toát toàn thân, dục hỏa bừng bừng giờ tan biến hết, nghĩ đến lúc nãy mất hết lý trí, bất giác mồ hôi lạnh tuôn ướt áo, hữu chưởng giơ lên, kình lực phát ra. thiếu nữ lập tức mất mạng dưới chưởng của chàng.

□ Ủa. người này là ai tại sao có thể đi lại tự nhiên trong Thất Tuyệt Cốc của ta như vậy?

Từ thinh không lại vọng xuống giọng kinh ngạc của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa.

Long bình nghe Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa nói như vậy lập tức nghĩ đến sư phụ Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu có lẽ đã đến kịp thời cứu chàng, chợt động linh cơ, quát lớn:

□ Còn ai nữa! Nói cho lão tặc ngươi biết, những người tìm ngươi thanh toán đều đã đến đây, ngươi lo chuẩn bị hậu sự đi là vừa!

Long Bình vừa dứt lời bỗng nghe có tiếng người kêu lớn:

□ Bẩm đảo chủ, trên mặt biển xuất hiện hai chiếc thuyền buồm không rõ lai lịch đang thẳng tiến ra đảo, còn một chiếc thuyền khác đã cặp sát bờ, xem ra ý đồ bất thiện, xin đảo chủ định đoạt có cho chúng lên bờ hay không?

Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa dường như thất kinh, bởi tình thế xảy ra vừa khéo ứng nghiệm lời nói của Long Bình.

Bỗng nghe Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa quát:

□ Truyền lệnh ta. không cho thuyền lạ cặp bờ, chờ hỏi rõ lai lịch cấp tốc thông báo ta hay!

Long Bình cũng cảm thấy lạ lùng. Lời nói buột miệng thốt ra của chàng lại ứng nghiệm, đang suy đoán không biết thuyền mới đến là của ai.

Bỗng nghe sau lưng có tiếng động nhỏ, Long Bình quay người lại chỉ thấy trong sương mù một bóng người cao lớn rất giống Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu, Long Bình cả mừng kêu lớn:

□ Sư phụ! Có phải người đó không?

Bóng người lập tức khoát tay ra hiệu bảo chàng không nên lên tiếng.

Long Bình tiến lên mấy bước nhìn kỹ, quả nhiên là Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu, ngoài lão ra. sợ không còn ai nhận ra mỹ nữ là tác phẩm họa của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa.

Long Bình vội nhặt cần câu với rổ đồng lên, chạy tới trước, Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu chỉ nhìn chàng một cái rồi quay người phóng mình đi.

Long Bình nào dám chậm trễ, vội bám theo sát gót, Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu quẹo trái phải đi một hồi lâu mới về đến chỗ Mặc Thanh với các người đang chờ.

Cửu Thúc Công với Mật Bình Nhi qua hồi điều tức, công lực khôi phục phần nào. Cửu Thúc Công thấy Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu xuất hiện hơi giật mình nhưng nghe Mật Bình Nhi giới thiệu sơ lược, lão hóa tử ha hả vòng tay thi lễ nói:

□ Hồ huynh! Ngưỡng mộ đã lâu giờ mới được bái kiến tôn nhan!

Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu cũng vòng tay đáp lễ, Cửu Thúc Công thấy lão làm thinh không nói cứ ngỡ lão có gì không bằng lòng, hơi ngạc nhiên, Long Bình vội giải thích:

□ Sư phụ bị lão tặc Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa hạ độc, không thể nói chuyện được, xin tiền bối miễn chấp!

Cửu Thúc Công nghe nói lắc đầu thở dài:

□ Lịch lão tặc gây thù kết oán khắp nơi khác gì tự lấy lửa đốt nhà Nhưng Hồ huynh đừng lo, hôm nào lão hóa tử gặp lại sư huynh, lão có kỳ dược trong người có thể giải được á độc (độc câm) chắc có thể giúp Hồ huynh phục nguyên.

Mật Bình Nhi đứng một bên chợt chen lời:

□ Sư phụ với Đại Đỗ sư thúc cũng đã đến rồi giờ còn đang ở trong rừng bên ngoài cốc.

Cửu Thúc Công cả mừng:

□ Cái gì? Đại sư huynh cũng đến rồi?

Lão chưa kịp nói hết lời, bỗng nghe một tiếng cười âm độc giữa thinh không:

□ Thì ra ngươi còn chưa chết...

Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu ngẩng đầu nhìn lên, song mục phát xạ tinh quang rợn người, nhưng nào

có nhìn thấy ai, nên lão cũng không dám ở lâu hơn, nhìn mọi người khoát tay ra dấu rồi quay người chạy thật nhanh:

 Ha! Ha! Ha!...

Giọng cười âm độc quái lạ của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa vô cùng chói tai, dứt tiếng cười, lão gằn giọng nói:

 Các ngươi còn muốn đào tẩu sao? Cho dù Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu thuộc lòng đường đi trong Thất Tuyệt Cốc, nhưng hắn làm sao biết hết biến hóa ly kỳ trong Thất Tuyệt Cốc của ta. Ha! Ha! Ha!... Hôm trước không phải ngươi cũng bị nhốt trong cốc rồi bị bắt đó sao?

Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu dắt bốn người chạy thật nhanh nhưng tiếng nói, tiếng cười của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa thủy chung vẫn như văng vẳng trên đầu mọi người vậy.

Bây giờ Long Bình mới biết Thất Tuyệt Cốc quả nhiên không phải tầm thường, thảo nào võ công cao thâm quỷ thần mạc trắc như Thao Thiết Đại Bang Chủ cũng không dám khinh xuất tiến vào.

Trong nháy mắt Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu càng chạy càng nhanh.

Nhưng rõ ràng sương mù trong cốc vẫn dày đặc như cũ, không thấy có thay đổi chút nào. Nhưng bốn người kẻ trước người sau gấp gấp theo sát sau lưng Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu. Mọi người đã cảm thấy quẹo đông rẽ tây một hồi dường như vẫn còn ở một chỗ.

Long Bình vô tình nhìn lên, thấy Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu mồ hôi đọng thành giọt trên thái dương, xem thần thái lão biết không phải vì mệt mỏi mà do sợ hãi mà nên.

Cuối cùng Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu dừng lại, ngồi xếp bằng dưới đất dùng tay viết lên đất:

 Ác tặc biến hóa kỳ trận, lão khiếu cũng đành thúc thủ vô sách, ta ngồi nghỉ một lát rồi mọi chuyện tính sau.

Cửu Thúc Công thấy Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu cũng bó tay, trong lòng không khỏi ngầm thất kinh, bởi lão đã từng biết qua sự lợi hại của quỷ cốc này, bất giác nhíu đôi mày hạc làm thinh không nói tiếng nào.

Bỗng nghe Mật Bình Nhi ngây thơ nói:

 Sợ cái gì chứ, sư phụ đang ở ngoài cốc, nhất định có cách phá trận...

Nàng chưa kịp dứt lời đã nghe giọng cười âm hiểm của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa vọng xuống:

 Lão hóa tử không vào Thất Tuyệt Cốc của ta thì thôi, nếu lão có gan vào đây, nhất định bổn cư sĩ cho lão chết phơi thây trong cốc!

Long Bình nghe nói nộ khí xông thiên, tung người nhảy một cái, xuyên qua lớp sương mù lên cao năm sáu trượng, nhưng chỉ thấy bốn bề một màu trắng đục ánh sáng cũng khó lòng xuyên qua. nào thấy bóng dáng của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa.

Chàng lấy làm kỳ, thanh âm tựa như phát ra ngay trên đầu mọi người, vậy mà chẳng thấy bóng người.

Rốt cuộc Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa ẩn thân ở đâu mọi người cũng không biết được.

Làm cách nào mà nhất cử nhất động của mọi người lão đều nhìn thấy rõ như lòng bàn tay?

Long Bình vừa hạ người ngồi xuống đã nghe tiếng người thở gấp, bẩm báo:

 Khải bẩm... bẩm đảo chủ, trên biển là... là... là thuyền của Thanh Long Giáo.

 Cái gì?

Thất Tuyệt Cư Sĩ thất kinh kêu lên một tiếng, lại nghe một giọng khác cấp báo:

 Bẩm đảo chủ, người của Thanh Long Giáo đã xông lên đảo, gặp ai giết nấy, huynh đệ thương vong vo so Nói đến đây giọng nói chợt im bặt, trong cốc trở về cái tĩnh lặng chết chóc như mọi ngày.

Phần Long Bình nghe nói người của Thanh Long Giáo cũng đến đây, bất giác chợt nghĩ đến Thần Long Chư Thiên, không biết lão có đến không. Nếu có thể gặp ở chốn này, mối thù sát phụ thì đỡ phải tốn công tìm kiếm vất vả.

Tâm niệm chưa dứt đã thấy Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu đứng dậy, nhìn bốn người khoát tay ra hiệu, thần thái cực kỳ khẩn trương, rõ ràng lão định nhân cơ hội Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa rời cốc trong chốc lát, tìm cách thoát ra khỏi Thất Tuyệt Cốc.

Quả nhiên, công phu ước chừng ăn hết bữa cơm, mọi người cuối cùng đã chạy ra khỏi sương mù trùng trùng bao phủ đến nơi cốc khẩu.

Mọi người bất giác cả mừng, cuối cùng cũng may mắnvượt quađượctử ải.

Đặc biệt là Cửu Thúc Công. Lão như từ âm phủ mới về, luôn miệng đa tạ Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu!

Bỗng nghe trong rừng vọng ra một tiếng "ủa " kinh ngạc, tiếp theo là giọng cười ha ha. nói:

 Tên tiểu tử họ Long kia. cuối cùng ngươi cũng biết lợi hại rồi.

 Đ ai sư huynh! Đ ai sư huynh!

Cửu Thúc Công nghe tiếng vội kêu lớn, thân hình đã nhanh như chớp chạy thẳng vào rừng. Mật Bình Nhi cũng phóng theo sát gót.

Long Bình thấy hai người đã khuất bóng trong rừng, quay đầu ra sau đã không thấy bóng dáng sư phụ chàng đâu, đang đứng ngẩn người ra. Lúc này Cửu Thúc Công đã quay trở lại, hai tay bưng một hộp gỗ ngạc nhiên hỏi:

 Ủa! Hồ huynh đi đâu rồi?

Thì ra Cửu Thúc Công đến cầu kỳ được nơi Thao Thiết Đại Bang Chủ, định giải á độc cho Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu, không ngờ Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu không nói tiếng nào đã bỏ đi.

Long Bình với Mặc Thanh còn biết nói gì nữa. chỉ lắc đầu làm thinh mà thôi.

Cửu Thúc Công thở dài than:

 Đại sư huynh đoán không sai chút nào, quả thật lão có con mắt nhìn thấy tiên cơ...

Long Bình ngạc nhiên hỏi:

 Cái gì gọi là thấy trước tiên cơ?

Cửu Thúc Công đáp:

 Đại sư huynh ta nói, Hồ huynh tuy không phải là người chính phái nhưng lại là một tay đại hảo hán, ân oán phân minh, trước nay chưa từng nhận ân của ai một cách khinh suất.

Lão nhất định thà làm người câm chứ quyết không nhận lòng cứu trợ của hiệp nghĩa giang hồ, xem ra nếu không phải ba người cứu mạng lão, lão cũng không thèm mạo hiểm vào cốc cứu người. Làm như vậy lão ra lão hóa tử ta thiếu lão một mạng rồi!

Dứt lời lão lại lắc đầu thở dài rồi quay người đi vào rừng.

Câu nói cuối cùng của Cửu Thúc Công, lão nói với một giọng cực kỳ đau đớn khiến Long Bình với Mặc Thanh hai người đứng ngẩn ngơ một lúc lâu.

Hạng nhân sĩ chính nghĩa võ lâm này, ai lại không ân oán phân minh, lão hóa tử hà tất phải thốt ra lời bi thương dường ấy? Không lẽ lão đã dự cảm được một nỗi bất hạnh nào đó?

 Bình ca. ta cũng đi thôi!

Mặc Thanh đứng bên cạnh nhẹ lay tay Long Bình, chàng mới giật mình tỉnh ngộ, hai sư thúc diệt Mật Bình Nhi đã ở luôn trong rừng không quay ra nữa. chỉ còn hai người đứng ngẩn ở đây.

Chàng đang định kéo tay Mặc Thanh đi vào rừng bỗng nghe một tiếng hú dài từ xa vọng lại, tiếng hú từ nhỏ đến lớn dần dường như đang chạy về hướng Thất Tuyệt Cốc.

Long Bình nghe tiếng hú giống giọng của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa. bèn nói nhỏ với Mặc Thanh:

 Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa có ý dẫn dụ bọn người Thanh Long Giáo vào Thất Tuyệt Cốc, hai ta cứ ở đây lấy tĩnh đối động, cứ dùng thế ngư ông thủ lợi.

Hai người vừa ẩn thân lên một tàng cây đại thụ, tiếng hú đã dần dần tiến lại gần.

Nhưng người đến còn nhanh hơn tiếng hú của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa là Mật Bình Nhi, thấy nàng đang thở hào hển rõ ràng là chạy gấp một quãng đường dài tới đây.

Mật Bình Nhi đến cốc khẩu vẫn không thấy bóng dáng của Long Bình với Mặc Thanh đâu, nàng lo lắng khẩn trương quay bên đông nhìn bên tây nghe tiếng hú càng lúc càng gần nàng lúng túng tiến thoái lưỡng nan, không biết nên đi hay ở lại.

Bởi lúc trước ở Tịnh Tâm am nàng hý lộng quỷ thần khiến Long Bình thất điên bát đảo, nay có ý muốn đáp lễ làm nàng hoảng vía một phen nên ra dấu bảo Mặc Thanh đừng lên tiếng gọi.

Mật Bình Nhi càng lúc càng khẩn trương như kiến bò trong nồi nóng, thấy bất nhẫn Long Bình định lên tiếng gọi.

Không ngờ Long Bình chưa kịp kêu thì Mật Bình Nhi đã phát hiện hai người tung mình nhảy lên cây.

Nguyên Mặc Thanh đối với Mật Bình Nhi có hảo cảm đặc biệt, không đành lòng nhìn thấy nàng lo lắng như vậy nên lén ngắt một chiếc lá thả xuống đất. Mật Bình Nhi tinh mẫn biết dường nào, thấy lá xanh vô cớ rơi xuống lẽ nào không nhận ra.

Lúc Mật Bình Nhi lên đến ngọn cây, Long Bình thấy mắt nàng long lanh ánh lệ, bất giác trong lòng cảm thấy bất nhẫn.

Còn Mặc Thanh đã giơ tay ôm nàng vào lòng, lấy tay bịt miệng không cho nói, bởi lúc này tiếng áo quần lộng gió nghe đã rõ ràng, chỉ sợ nàng không nhịn được cất tiếng trách móc.

Quả nhiên chỉ nháy mắt sau đã thấy Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa đầu tiên chạy ra khỏi rừng đến đứng trước cốc khẩu Tiếp theo một người áo xám bịt mặt, cũng bằng một mảnh vải màu xám dẫn Huyết Sát Lý Động, ác Sát Giang Đào, Thủy Thần Cao Mãnh và âm Dương Phán Tề Phi, năm người kẻ trước người sau nối gót nhau chạy tới.

Lão nhân áo xám chính là là Thanh Long giáo chủ Chư Thiên thấy Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa quay người đứng lại, lão cũng dừng chân quát:

 Lịch Hóa! Ngày hôm nay, cho dù ngươi có bay lên trời lão phu cũng quyết không tha ngươi!

Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa cười âm hiểm nói:

 Hừ, ta không giống như tên tiểu tử Thiên Lôi Chưởng Long Quyền đâu, ngươi đừng hòng dụ ta vào lưới rập...

 Câm miệng!

Lão nhân áo xám quát lớn cắt lời Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa. lướt người nhảy bổ tới nhanh như cuồng phong, nháy mắt đã đến trước mặt Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa.

Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa như cũng úy ky oai danh của Thần Long Chư Thiên vội lạng người thối lui bảy, tám bước chẳng thèm đối địch lão.

Vẫn giọng cười âm hiểm, Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa nói:

 Ngươi sát hại cả nhà của hắn. Lại còn sai Bách Hoa Bà Bà Đồng Sầu đến Bạch Mã Hồ...

Thần Long Chư Thiên gầm lên một tiếng như hổ đói múa chưởng kích tới, chưởng xuất ra kình phong tứ khởi, đá chạy cát bay uy thế kinh nhân.

Long Bình núp trên ngọn cây nghe hai người đối đáp tức muốn bể phổi.

Thì ra toàn gia chàng mười mấy mạng người đều do một tay Thần Long Chư Thiên lão tặc sát hại, càng nghĩ càng căm hận, hàm răng nghiến chặt thất khiếu ra lửa Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa lạng người thối lui ẩn luôn vào đám sương mù trong cốc. Nhưng giọng cười lạnh lùng của lão vẫn từ trong cốc vọng ra:

 Tam Tuyệt may mắn không chết, Long Quyền vừa khéo để lại một tên tiểu tạp chủng Long Bình. Quả thật trời xanh có mắt, dã tâm độc bá giang hồ của ngươi cũng vì thế mà bị kéo dài

mấy năm nay chưa thực hiện được. Việc này chính miệng ngươi nói với bọn ta. ai ai cũng tin, chỉ có một mình ta là không tin, bởi vì ta biết ngươi sát hại toàn gia Long thị nhưng lại cầm tù một mình Long Quyền là có dã tâm riêng, đó chẳng qua là cái cớ để ngươi...

Thần Long Chư Thiên nguyên thấy Thất Tuyệt cốc âm khí nặng nề sương mù dày đặc đã có lòng úy kỵ không dám khinh xuất tiến vào.

Nhưng Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa cứ kể thao thao bất tuyệt, khiến nộ hỏa của lão bốc lên vạn trượng sát khí mờ trời, đột ngột gầm lên một tiếng tung người nhảy bổ vào trong cốc.

— Giáo chủ! Giáo chủ!

Huyết Sát Lý Động thấy vậy thất kinh kêu luôn mấy tiếng nhưng Thần Long Chư Thiên đã sớm khuất mình trong đám sương mù dày đặc.

Trong nháy mắt, từ trong cốc đã truyền ra tiếng gầm giận dữ của Thần Long Chư Thiên, bọn Huyết Sát Lý Động bốn người lo cho an nguy của giáo chủ, cả bốn tên không ai bảo ai đồng quát lớn một tiếng xông vào Thất Tuyệt Cốc.

Bọn người Thanh Long Giáo đều tiến vào trong cốc, cốc khẩu trở nên im lặng lạ thường.

— Bình ca! Bình ca!

Mặc Thanh đẩy nhẹ Long Bình một cái khiến chàng giật mình suýt chút nữa té luôn xuống đất, thì ra chàng nãy giờ ngồi ngây như hóa đá.

Tại sao chàng lại có cử chỉ lạ lùng như vậy?

Nguyên câu nói của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa:

"Ngươi sát hại toàn gia Long thị, nhưng lại cầm tù một mình Long Quyền là có tà tâm riêng... " Bốn tiếng "có tà tâm riêng" khiến Long Bình ngẩn ra. lão còn có dã tâm gì nữa mà người ngoài không hay? Nhưng đáng tiếc thay Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa nói đến đây rồi thôi không nói tiếp.

Long Bình giật mình tỉnh lại, lập tức buông người đáp xuống đất, chẳng nói chẳng rằng, cứ nhắm vào trong cốc chạy tới.

Mặc Thanh với Mật Bình Nhi thất kinh hồn vía. vội vòng tung người xéo xuống, vừa khéo ngay trước lúc Long Bình xông vào đám sương mù, hai người một trái một phải ôm chặt cánh tay Long Bình.

Mặc Thanh kinh hãi hỏi:

— Bình ca! Ca ca làm gì vậy?

Gương mặt Long Bình đầy nét bi phẫn nói:

— Ta muốn xông vào cốc giết chết Chư lão tặc, lão sát hại toàn gia ta mười mấy mạng, ta không thể để lão táng thân trong cốc, ta muốn chính tay ta lấy đầu lão báo cừu!

Long Bình miệng nói, hai tay dùng toàn lực vùng vẫy thoát ra khỏi hai người.

Nhưng Mặc Thanh với Mật Bình Nhi nào chịu buông tay, càng giữ chặt tay chàng.

Mặc Thanh nói giọng đầy nước mắt:

 Bình ca. ca ca không được mạo hiểm lần thứ hai, chúng ta phải từ từ tính kế, Chư lão tặc ở trong cốc cũng không thể một thời một khắc mà chết được!

Mật Bình Nhi tiếp lời:

 Gia sư có lệnh bảo ba người chúng ta phải ở đây giữ chặt cốc khẩu.

Gia sư đã liệu đến nước này, thể nào bọn chúng cũng tiến vào cốc, chỉ cần chúng ta canh giữ nghiêm ngặt ở đây, bọn chúng dù có cánh cũng không thể thoát được Mật Bình Nhi dứt lời liếc mắt nhìn Mặc Thanh ra hiệu, hai người song song kẹp chặt Long Bình phóng người ra hơn ba trượng.

Long Bình trong lúc nóng giận nhất thời, chỉ hơi tịnh tâm suy nghĩ một chút đã thấy thần trí sáng suốt bình tĩnh trở lại.

Nếu chàng xông vào Thất Tuyệt Cốc thì có khác nào tự chui mình vào lưới, cho dù có giết được Thần Long Chư Thiên báo cừu thì cũng khó lòng bảo toàn mạng sông.

Trầm ngâm một hồi chàng chợt hỏi Mật Bình Nhi:

 Lệnh sư hiện giờ ở đâu?

Mật Bình Nhi nói:

 Gia sư với Cửu sư thúc từ sau đảo đánh lên đỉnh núi phá hủy sào huyệt của Lịch lão tặc, giờ này chắc đã - Cái gì?

Một tiếng hô kinh hãi, Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa đã từ trong cốc xông ra trợn ngược mắt giận dữ nhìn ba người, nét mặt còn chưa hết vẻ kinh hoàng, ba người không biết lão kinh ngạc thấy ba người đã ra khỏi cốc hay kinh hoàng khi nghe lời nói của Mật Bình Nhi.

Mặc Thanh với Mật Bình Nhi lập tức buông tay Long Bình ra đồng thời di động tản ra hai bên ngưng thần giới bị.

Mật Bình Nhi cười lạnh nói:

 Cái gì à~ Sư thúc ta nói ngươi gieo nhân phải gặt quả! Cắt đứt tiền hậu lưỡng lộ, cho ngươi thử nếm mùi vị đói khát!

Thì ra Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa quả nhiên nghe lời lão Cửu Thúc Công nói Mật Bình Nhi mà kinh hãi, lại nghe thêm lời nói của Mật Bình Nhi, gương mặt lão bỗng biến sắc lúc trắng lúc xanh.

Rõ ràng một chiêu này của Thao Thiết Đại Bang Chủ đã điểm trúng tử huyệt của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa.

Nhưng chỉ nháy mắt sau lão đã định thần lại, cười lạnh nói:

 Chỉ sợ không dễ dàng như ngươi tưởng tượng!

Lão chưa kịp dứt lời bỗng nghe tên đỉnh núi sau Thất Tuyệt cốc vang lên tiếng quát tháo inh ỏi, tiếp theo là tiếng rú thê thảm xé nát không gian vọng tới.

Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa kinh thất sắc, đôi tròn mắt đảo nhanh mấy vòng.

Mật Bình Nhi lập tức kêu lớn:

— Cẩn thận, coi chừng hắn đào tẩu!

Thất Tuyệt Cư Sĩ nghiến răng căm hận nói:

— Quân tử chi tâm khả đại khả tiểu.

Trượng phu chi chí năng khuất năng thân!

Ngày hôm nay xem ra bổn cư sĩ ngộ biến phải tòng quyền rồi!

vừa dứt lời lão quay người chạy trở vào trong cốc.

Ba người nguyên cứ ngỡ lão xông lại ra để thoát thân, ai ngờ lão lại lui trở vào trong cốc, khiến cả ba ngạc nhiên ngẩn người. Ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi phía sau cốc, tiếng la đã im bặt hẳn, thoáng chốc một không khí tĩnh mịch bao trùm cả không gian.

Nhưng càng tịch mịch thì không khí càng khẩn trương khủng bố, tựa như trước một cơn giông bão lớn bao giờ trời cũng lặng gió.

Không khí căng thẳng tột độ, cảnh vật tịch mịch, đến thời gian cũng như ngưng kết lại!

Trời đã vào đêm, vầng trăng đã từ dưới mặt biển chầm chậm nhô lên, ánh sáng mờ ảo chiếu vào làn sương mù dày đặc trong cốc khiến cảnh tượng càng thêm âm u rợn người.

Long Bình cùng hai nàng thiếu nữ đứng canh ngoài cốc khẩu đã hơn một thời thần vẫn chưa thấy động tĩnh gì, đến cả bọn người Thanh Long Giáo tiến vào trong cốc đến giờ vẫn không nghe tiếng nói hay tiếng động.

Còn Thao Thiết Đại Bang Chủ với Cửu Thúc Công đi đến giờ vẫn bặt vô âm tín, không biết rốt cuộc hai lão đã gặp phải chuyện gì rồi?

Long Bình hết đứng rồi lại ngồi chờ đến nửa ngày, cuối cùng đã thấy không còn đủ kiên nhẫn nữa. giả như Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa với bọn Thanh Long Giáo theo một bí đạo nào đó đào tẩu hết rồi thì ba người đứng đây không uổng công lắm sao?

Chính ngay lúc chàng không còn chờ được nữa bỗng nghe Mặc Thanh kêu lớn:

— Cẩn thận!

Long Bình ngạc nhiên nhìn lại thấy Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa từ trong đám sương mù chầm chậm đi ra.

dáng đi nghênh ngang như không coi ba người ra gì.

Long Bình lại càng kinh ngạc khi thấy sau lưng Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa là lão nhân áo xám

Thanh Long giáo chủ Thần Long Chư Thiên, sau lưng lão là bốn tên thủ hạ kẻ trước người sau nối gót đi ra.

Long Bình biết rõ dị dung thuật của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa nhất tuyệt hoàn vũ, cứ nghĩ mấy người Thanh Long Giáo này chẳng qua là thủ hạ của lão hóa trang thành để hù họa ba người, khiến ba người không dám ngăn cản lão.

Nhưng đến khi chàng nhìn thấy âm Dương Phán Tề Phi chống quài trượng đi ra thì mọi nghi ngờ đều tiêu tan hết.

Bởi vì đôi mắt một to một nhỏ, một cao một thấp của âm Dương Phán Tề Phi thì không thể giả mạo được, cho dù Thất Tuyệt Cư Sĩ có tài thánh cũng không thể hóa trang cho giống lão được.

Lúc này con mắt to của lão đang nhấp nháy hàn quang phát ra rợn người, rõ ràng chính là lão không phải giả mạo, Long Bình bất giác kinh hãi.

Thì ra câu nói của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa càng lúc càng hàm ý sâu xa. tức lão muốn cầu hòa với Thanh Long Giáo Chủ, hợp lực đối phó với người của Cái Bang và Long Bình.

Thấy đối phương từng tên từng tên một đi ra khỏi Thất Tuyệt Cốc, đứng dàn thế trận, Long Bình không nén nổi máu nóng trào sôi trong huyết quản, tiến lên hai bước trỏ mặt Thần Long Chư Thiên nghiến răng nói:

— Chư lão tặc, bỏ chiếc khăn che mặt xuống cùng Long mỗ quyết một trận tử chiến!

Lão nhân áo xám che mặt như nắm chắc phần thắng, cất tiếng cười ngạo nghễ nói:

— Không sai, trước khi ngươi chết cũng nên cho ngươi nhìn rõ mặt lão phu, nếu không chỉ sợ nơi địa phủ báo cáo lại sai người!

Dứt lời, lão đưa tay tháo bỏ chiếc khăn che mặt xuống.

Long Bình bỗng thấy chói lòa hai mắt, bất giác "ồ" lên một tiếng kinh ngạc.

Chuyện gì đã xảy ra Thì ra Thanh Long Giáo Chủ Thần Long Chư Thiên chính là lão nhân mỹ mạo phi phàm, râu trắng như cước buông dài trước ngực mà Long Bình đã từng gặp trên chiếc tiểu kiều bên nhà thủy tạ ở Thủy Long Đàn dạo nọ.

Lúc ấy theo lời lão nói, lão cũng là khách của Thủy Long Đàn, Long Bình cũng cứ ngỡ lão là bằng hữu của Thần Long Chư Thiên! May thay lúc ấy chàng không theo lão vào nhà thủy tạ. nếu không trúng gian kế của lão, sợ giờ này hồn đã phiêu diêu miền địa phủ rồi.

Lúc này chỉ thấy trên gương mặt trắng gian ác của lão phảng phất sát khí rợn người, song mục phát xạ tinh quang nhiếp hồn người.

Lão ném chiếc khăn che mặt cất giọng lạnh như băng nói:

— Ngươi có nhận ra lão phu không? Ngày ấy ta không giết ngươi là không muốn bằng hữu võ lâm chê cười lão phu ỷ lớn hiếp nhỏ, không ngờ ngươi không biết sống chết cứ theo phá rối Thanh Long Giáo ta.

Hừ! Hôm nay phải cho ngươi biết Thanh Long Giáo không phải chỗ để cho thiên hạ làm khó

dễ!

"Soạt,, một tiếng, một chiếc nhuyễn tiên dài gần trượng từ trong tay áo lão như con mãng xà phóng mình ra khỏi động.

Long Bình nghiến răng trèo trẹo mắng lớn:

 Lão tặc tử vô sỉ, ngày ấy ta không biết là ngươi, nếu không bản thiếu gia nào tha cho ngươi sống đến ngày nay. Nhưng trời xanh có mắt, ngày nay cho ta gặp ngươi ở đây, không cần phải nhiều lời, khán chiêu!

Long Bình vừa xuất thủ thì cần câu, rổ đồng cùng lúc xuất động, thi triển hai loại tuyệt học xông đến tấn công trước.

Thanh Long Giáo Chủ Thần Long Chư Thiên cùng múa tít ngọn nhuyễn tiên hai chiêu, "ô long hý thủy" và "ô vân bế nhật" liên hoàn hóa giải thế công của Long Bình.

Chỉ nghe lão cười lạnh nói:

 Hôm nay gặp phải lão phu thì chính là ngày cuối của đời ngươi vậy!

Lão chưa kịp dứt lời Long Bình đã như con hổ phát cuồng xông lên tấn công mãnh liệt, uy lực dũng mãnh dị thường!

Thần Long Chư Thiên không ngờ mới mấy tháng cách biệt công lực của Long Bình lại tiến nhanh như vậy, nào dám chậm trễ vội vàng vận đủ công lực múa tít nhuyễn tiên hóa giải thế công.

Thế là trong nháy mắt song phương đã triển khai một trường quyết đấu kịch liệt hãn hữu trong võ lâm.

Mặc Thanh với Mật Bình Nhi ở bên cạnh cũng không phải đứng không, Mặc Thanh xông vào Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa. Mật Bình Nhi thì tấn công âm Dương Phán Tề Phi.

Mặc Thanh thì hận Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa ở Mạc Phụ Sơn bắt cóc nàng giao cho Tần Lực.

Lúc ấy võ công nàng còn kém cỏi, nhưng giờ này ngược lại nàng có coi Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa ra gì, ý định giết lão để tiết hận.

Ngày nọ ở Mạc Phụ Sơn, Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa xuất thủ đã kìm chế nàng dễ như trở bàn tay, cách biệt mới mấy tháng giờ lại tự động xông đến khiêu chiến, không phải tự tân chết hay sao?

Thế nên Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa cũng không coi nàng vào đâu, phất nhẹ tay áo hóa giải thế công của nàng.

Không ngờ hắn mới phất tay áo một cái đã thấy một luồng hào quang khí cực kỳ mãnh liệt như ba đào cuồn cuộn ập tới. Trong lúc cấp bách muốn gia tăng kình lực thì đã quá trễ.

Chỉ cảm thấy cổ tay đau như muốn rời khỏi khớp, ngực lãnh trọn một chưởng chấn động toàn thân, cả người bị chưởng phong đánh văng ra hai ba trượng.

Tuy chưa đến nỗi ngã gục giữa đương trường nhưng cổ tay bị gãy rời, khí huyết đảo ngược, nội lực tiêu tán hết, chứng tỏ đã bị nội thương cực kỳ trầm trọng.

Đây quả thật vượt ra ngoài sức tưởng tưởng của lão.

Chỉ mấy tháng cách biệt, làm sao lão có thể tưởng tưởng được công lực của nàng đột nhiên tăng tiến đến mức ấy. Chỉ hơi sơ ý một chút, trong một chiêu đã bị nội thương trầm trọng. Làm sao khiến lão không kinh hãi thất thần hồn phi phách tán.

Mặc Thanh thông minh cơ trí hơn người, nàng đoán chắc thể nào Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa cũng phạm phải cái sai thất này.

Nên vừa xuất thủ đã vận đủ mười hai thành công lực tấn công mạnh thấy một chưởng thành tựu nàng vội vàng thân lướt tới, thinh không xuất chưởng bổ xuống.

Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa bị chưởng trọng thương thiếu chút nữa mất mạng nào còn sức lực đối kháng, đến né tránh cũng không đủ sức, chỉ còn nhắm mắt chờ chết.

Ngay lúc ấy bỗng nghe một tiếng quát lớn:

□ Dừng tay!

Một luồng kình phong mãnh liệt áp tới hóa giải hết chưởng phong của Mặc Thanh, cứu lấy mạng Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa.

Nháy mắt đã thấy trước mặt Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa xuất hiện một lão nhân, mắt lồi mũi xẹp, răng nanh chĩa ra ngoài xé rách môi trên, thân hình cao lớn, không ai khác hơn chính là ác Sát Giang Đào.

Mặc Thanh vừa nhìn thấy lão, nộ khí xông thiên, nàng từ nhỏ đã sống trong Thanh Long giáo, đối với giáo chúng ngoài Thiết Chưởng Hạ Tông ra không còn một ai khác nàng có hảo cảm.

Đặc biệt là tên ác Sát Giang Đào này, nàng càng ghét thậm tệ, giờ thấy lão xuất thủ cứu mạng Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa làm sao khiến nàng không giận đến thất khiếu phát hỏa.

Mặc Thanh bậm môi không nói tiếng nào, múa chưởng tấn công.

Lúc nãy ác Sát Giang Đào lược trận mắt thấy rõ ràng Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa vì khinh địch mà thọ thương, lão càng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, công lực của Mặc Thanh làm gì ghê gớm đến vậy?

Giờ Mặc Thanh lại đang đến công lão, nào dám chậm trễ vội thi triển hết một thân tuyệt học, dùng toàn lực đối phó.

ác Sát Giang Đào là một trong những cao thủ nhất nhì trong Thanh Long Giáo, đương nhiên võ công cũng không phải tầm thường, một khi đã dùng toàn lực quyết đấu, trong nhất thời Mặc Thanh cũng khó lòng đắc thủ.

Thế là lại một trường ác đấu nữa.

Lại nói về Mật Bình Nhi, đối thủ của nàng là âm Dương Phán Tề Phi, lão lại càng không phải loại dễ dàng đối phó như Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa.

Bởi âm Dương Phán Tề Phi đứng gần Mật Bình Nhi nhất, hơn nữa nàng ghét nhất là loại người mới nhìn đã thấy quái khí phát tiết ra ngoài nên vừa xuất thủ đã chọn ngay âm Dương Phán Tề Phi tấn công.

Nào ngờ âm Dương Phán Tề Phi trước nay xuất thủ hiểm độc dị thường chưa từng biết hạ thủ lưu tình với ai, thêm một khi xuất thủ sát chiêu liên miên vừa uy mãnh lại vừa âm độc.

Đặc biệt là cây thiết quài trượng kẹp dưới nách lão, hữu thủ lại có chiếc móc câu, trên người lão chỗ nào cũng có binh khí, chất độc nên Mật Bình Nhi đối phó khó khăn vô cùng.

Chưa qua được mười chiêu đã bị đối phương chiếm mất thượng phong bức thối lui liên tiếp, tay chân rối loạn, nếu không nhờ môn khinh công thân pháp "Vạn lý phiêu phong" thần diệu của sư môn sợ đã sớm táng mạng dưới tay của đối phương rồi.

Từ ngày luyện được thần công Mật Bình Nhi cứ ngỡ võ công của mình đã đạt đến xuất thần nhập hóa cái thế vô song, nào hay lần đầu tiên xuất thủ đã gặp phải đối thủ không vừa. phải vất vả lắm mới giữ được thế quân bình.

Mắt thấy Long Bình tay cần câu tay rổ đồng cùng với giáo chủ đứng đầu trong vũ nội tam giáo triển khai ác đấu, hai bên đã chiến gần trăm chiêu, tuy chưa thấy kém thế nhưng cũng vị tất đã thắng.

Phía bên kia Mặc Thanh quyết đấu với ác Sát Giang Đào không những đã chiếm được chút thượng phong mà còn đả thương được Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa.

Nhìn qua ngó lại thấy chỉ có một mình mình, chẳng những không chiếm được thượng phong đã vậy còn bị bức lui liên tiếp, trong lòng đã thấy vừa thẹn vừa tức.

Mật Bình Nhi mắng thầm trong bụng:

 Lão cẩu ngươi, nếu hôm nay bản cô nương không tên cách cho ngươi biết lợi hại thì thề chẳng làm người.

Trong lúc sơ hở, âm Dương Phán Tề Phi tay móc câu tay quài trượng uy thế gia tăng, Mật Bình Nhi cố toàn lực ứng phó cũng bị bức lui mấy trượng.

 Khoan đã! Khoan đã!

Thế công của âm Dương Phán Tề Phi khiến Mật Bình Nhi nghĩ ra một kế nên vội kêu lớn:

 Như vầy không công bằng, ngươi ỷ lớn hiếp nhỏ thì cũng không nói làm gì lại còn hai tay đều có binh khí, có giỏi thì bỏ thiết quài trượng đi, thiếu gia tin chắc có thể lấy mạng ngươi!

âm Dương Phán Tề Phi vốn chỉ có một chân, khi bỏ thiết quài trượng đương nhiên hành động có nhiều bất tiện, nhưng phàm người có chút danh vọng ở đời tất vô cùng tự phụ.

Nên Mật Bình Nhi dụng kế khích tướng, đánh ngay lòng tự phụ của âm Dương Phán Tề Phi, khích lão bỏ gậy đấu tiếp, nếu lão bỏ gậy thì nàng có cơ thủ thắng đồng thời âm Dương Phán Tề Phi cũng trúng kế vậy.

Nào ngờ âm Dương Phán Tề Phi là một tay giảo hoạt lại lão luyện trên giang hồ, nào trúng kế

dễ dàng như vậy Chỉ thấy lão bỏ ngoài tai lời nói khích của Mật Bình Nhi, cười lạnh nói:

 Đó là ngươi tự tân cái chết còn oán ai nữa Thiết quài quật tới, móc câu tạt ngang, Mật Bình Nhi lại bị bức lui mấy bước nữa.

Mật Bình Nhi thấy lão không lý gì tới lời nói khích của mình vội nói:

 Nếu ngươi không chịu bỏ thiết quài cũng phải chờ ta tân binh khí chứ!

âm Dương Phán Tề Phi thấy Mật Bình Nhi là một trong ngũ vị đệ tử của Thao Thiết Đại Bang Chủ nên ít nhiều cũng có chút nể nang.

Hơn nữa Mật Bình Nhi dù trong tay có binh khí thì cũng không thể thắng được lão.

Thế nên lão thu thế, dừng tay nói:

 Được! Ngươi mau tân binh khí rồi hãy đến chịu chết!

Dù sao đi nữa Mật Bình Nhi cũng có thời gian nghỉ tay, lấy lại tinh thần đồng thời nghĩ kế thắng âm Dương Phán Tề Phi.

Mật Bình Nhi chạy vào rừng bẻ mộ nhánh cây to vừa nắm tay, sợ cái nhánh cây vòng tay, bèn lấy lưỡi truy thủ trong bọc róc hết nhánh, cũng nhân cơ hội đó tụ khí nơi đan điền vận công một vòng phục hồi nguyên khí.

Chuẩn bị xong xuôi, Mật Bình Nhi múa tít chiếc gậy nhìn âm Dương Phán Tề Phi cười lạnh nói:

 Lần này ngươi phải cẩn thận hơn mới được, cây đả cẩu bổng trong tay tiểu hóa tử ta không phải tầm thường đâu.

âm Dương Phán Tề Phi cũng cười lạnh đáp lời:

 Bây giờ trong tay ngươi đã có binh khí, có chết thì cũng không oán ai được nữa.

Vừa dứt lời độc cước điểm xuống đất, thiết quài trượng uốn theo kình phong như sấm sét nhắm đầu Mật Bình Nhi giáng xuống.

Mật Bình Nhi hoành ngang đả cẩu bổng đánh ngược lên, rõ ràng muốn lấy gậy chống lại thiết quài.

âm Dương Phán Tề Phi nhìn thấy ngạc nhiên, quả thật lão có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được Mật Bình Nhi dám cả gan đến như vậy. Đấu pháp như vậy nào phải là quyết đấu, mà là nạp mạng, thế không biến đổi, thiết quài giáng thẳng xuống đồng thời còn gia tăng thêm mấy thành công lực.

Chiêu này của Mật Bình Nhi gọi là "Nhất noãn kích thạch" (lấy trứng chọi đá) là một chiêu cực kỳ mạo hiểm, rõ ràng một cái trứng đi chống lại với đá.

Mắt thấy thiết quài đã đến sát trên đầu, ngay lúc hai món binh khí sắp chạm nhau, Mật Bình Nhi đột ngột hạ thấp thân người bước xéo về bên hữu một bước, xoay mạnh thân người, một chiêu "Thần long bài ví" quét ngược về phía sau, nhanh như chớp quét ngang thắt lưng âm Dương Phán Tề Phi.

âm Dương Phán Tề Phi một trượng đánh xuống thế đã quá đà. đột nhiên sinh biến, muốn thu thế hồi thủ đỡ gậy đã không còn kịp nữa.

Mật Bình Nhi lại bước về bên hữu vừa khéo bên tả lão âm Dương Phán Tề Phi, móc câu lại ở hữu thủ nên biến thành vô dụng, mắt thấy thắt lưng sắp bị giáng một gậy.

Nhưng âm Dương Phán Tề Phi dù sao cũng là kẻ lão luyện giang hồ, thân chinh bách chiến nên gặp nguy cấp không hoang mang, ý không loạn.

Chỉ thấy lão trong một sát na lúc sắp bị đả cẩu bổng đánh vội nghiêng người ngã mạnh về bên hữu làm thân hình lão với gậy Mật Bình Nhi cách nhau trong gang tấc.

Tiếp theo lão nhanh tay ném thiết quài nhanh như chộp lấy đầu gậy. Mật Bình Nhi đang đắc ý nào ngờ lão lại còn chiêu này không kịp hồi thủ bị lão chộp trúng đầu gậy.

Mật Bình Nhi đang thất kinh bỗng thấy một luồng kình đạo nóng hổi cuộn cuộn truyền sang.

Mật Bình Nhi tuy đã luyện thành thần công nhưng cũng không dám khinh suất đấu nội lực với nội công tu vi mấy chục năm của âm Dương Phán Tề Phi.

Nhưng nàng chưa kịp buông tay bỗng nghe "rắc" một tiếng, chiếc gậy gãy giòn, mỗi người giữ một đoạn.

âm Dương Phán Tề Phi hận Mật Bình Nhi làm lão đến phải bỏ thiết quài, con mắt lớn trợn trừng, sát khí rợp trời, không để cho Mật Bình Nhi kịp phản ứng một tay cầm nửa chiếc gậy nhanh như điện kích tới, một tay hươ móc câu cũng theo sau quét ngang, chiếc móc câu tẩm độc ánh lên xanh lè, khiến người ta không rét mà run.

Mật Bình Nhi còn đang ngẩn người kinh ngạc thì một bên gậy một bên móc câu đã song song áp tới, kinh hiểm vạn phần.

Tình hình kinh hiểm vạn phần, bất thần sinh biến, Mật Bình Nhi muốn né tránh cũng không tránh kịp, trong tay chỉ còn nửa khúc gậy. Đỡ được gậy thì không tránh được móc câu, đỡ móc câu thì không tránh được gậy, mắt thấy sắp bị thương dưới tay âm Dương Phán Tề Phi.

Đang lúc sinh tử đáo đầu, bỗng nghe âm Dương Phán Tề Phi "ái chà " kinh hãi kêu một tiếng, buông tay ném nửa khúc gậy nhảy tưng tưng thối lui mấy bước.

Sắc mặt lão bên đen biến thành màu xám, bên đỏ biến thành tái nhợt, hai mắt một lớn một nhỏ đồng trợn trừng vẻ mặt kinh hãi đang chú mục nhìn tả thủ cầm nửa khúc bổng lúc nãy.

Chỉ thấy chưởng tâm bên tả có một điểm màu xanh, chỉ có một điểm màu xanh không lớn hơn hạt đậu, ngoài ra không thấy có điều gì lạ. không biết hà cớ gì lão lại hoảng sợ thất sắc như vậy.

Mật Bình Nhi thoát hiểm nhưng lui một bước, kinh ngạc nhìn âm Dương Phán Tề Phi, nàng cũng không hiểu vì sao lão đột nhiên sợ hãi như vậy.

Đang ngạc nhiên chưa dứt bỗng thấy Huyết Sát Lý Động phóng người tới, vung tay kiếm chém xuống tả thủ của âm Dương Phán Tề Phi, cánh tay tả theo đó rơi xuống đất máu tuôn xối xả.

Mật Bình Nhi nhìn thấy chợt tỉnh ngộ, đồng thời cùng kinh hãi kêu "ái" một tiếng vội vàng ném khúc bổng trong tay, chú mục nhìn chưởng tâm.

Thì ra lúc nãy nàng dùng lưỡi truy thủ róc nhánh của cành cây làm gậy, mà lưỡi truy thủ này dùng phá tơ nhện cứu Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu. Kịch độc còn dính trên dao nhiễm vào gậy. âm Dương Phán Tề Phi nắm vào cũng bị nhiễm độc, chính nhờ vậy mà cứu nàng thoát khỏi tai kiếp.

Quả thật chất độc của loài nhện ngũ sắc kinh thế hãi nhân Mật Bình Nhi buông tay ném chiếc gậy, chưa kịp nhìn rõ tay có bị nhiễm độc hay không bỗng nghe tiếng binh khí xé gió, ánh ngân quang chớp ngời, trường kiếm của Huyết Sát Lý Động đã đến sát người.

Mật Bình Nhi trong lúc kinh hoảng, cấp thời sinh trí, phóng một cước đá nửa đoạn bổng nhắm ngay Huyết Sát Lý Động bay tới.

âm Dương Phán Tề Phi vừa mới nếm mùi đau khổ, Huyết Sát Lý Động làm sao dám khinh suất, không dám dùng tay tiếp đành phải hươ kiếm gạt ra.

Nhờ Huyết Sát Lý Động lơi tay trong một khắc đó, Mật Bình Nhi có đủ thời gian lui ra hơn trượng, ngưng thần giới bị.

Nhưng Huyết Sát Lý Động dù sao cũng là đứng đầu trong tam sát dưới trướng của Thần Long Chư Thiên, võ công chí cao, trong giáo ngoài Thần Long Chư Thiên ra không ai hơn được lão.

Mật Bình Nhi tay không đối địch, làm sao đáng là địch thủ của lão.

Chỉ trong vòng chưa qua mười hiệp, Mật Bình Nhi đã bị kiếm phong bao phủ, liên tiếp ngộ hiểm.

"Bình!" "Phịch!" Mấy tiếng vang lên liên tiếp, một bóng người cao lớn ngã phịch xuống.

Không ai khác hơn ác Sát Giang Đào, bị Mặc Thanh lừa thế đánh trúng một chưởng, nhưng thấy lão nằm dưới đất thổ ra hai ngụm máu tươi và chống tay miễn cưỡng đứng dậy.

Mặc Thanh biết trận chiến này có quan hệ rất lớn, địch không tử thì ta vong, xuất thủ nào còn dám lưu tình, lập tức nhảy bổ tới trước một chưởng kích ra.

Nhưng chưởng kình chưa kịp phát, kình phong lạnh ngắt đã đến sau hậu tâm. Mặc Thanh vội thu chưởng tung người về bên tả hơn trượng, quay người nhìn sang, thì ra chính là Huyết Sát Lý Động bỏ Mật Bình Nhi quay sang tấn công Mặc Thanh cứu ác Sát Giang Đào Cục diện đến giờ phút này đã chuyển biến, đối phương có sáu người bị thương hết ba. lại bị phía Long Bình chiếm mất thượng phong.

Long Bình một lòng muốn giết chết Thần Long Chư Thiên để báo huyết cừu cho gia tộc, nên toàn tâm toàn ý toàn lực đối phó, việc xảy ra bên ngoài chàng hoàn toàn không hay biết.

Nhưng Thần Long Chư Thiên thì không phải như vậy, thân làm giáo chủ nên trong lúc quyết đấu vẫn phải chú ý nhìn trước ngó sau.

Nguyên lão cứ ngỡ rằng với năm, sáu tay tuyệt đại cao thủ của Thanh Long giáo cộng thêm Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa nhất định phải thắng chắc đối phương ba tên nhóc con miệng còn hôi sữa. Nào hay thế cờ trở ngược, mới qua công phu một bữa cơm đã bị thương hết ba người.

Mắt thấy tình thế bất lợi, lão làm sao còn ham đấu, hơn nữa Cái Bang Thao Thiết Đại Bang Chủ

với Cửu Thúc Công còn chưa xuất hiện, lưu lại lâu chắc chắn sinh chuyện lớn.

Thần Long Chư Thiên chuyển động tâm cơ lập tức thi hành, hít mạnh một hơi chân khí, công liên tiếp mấy sát chiêu bức Long Bình thối lui mấy bước.

Chờ lúc Long Bình lấy lại thế công lão đã lách người nhảy sang một bên, xông ngược sang Mật Bình Nhi đang thở hào hển đối phó Huyết Sát Lý Động.

Thần Long Chư Thiên hô to ám hiệu:

□ Phong khẩn thu phàm.

Nhuyễn tiên lướt qua. Mật Bình Nhi kinh hãi kêu lên một tiếng lui gấp về phía sau.

Thần Long Chư Thiên quả không có ý lấy mạng nàng, mũi chân điểm xuống đất, nhanh nhẹn như cơn lốc cúi người ôm Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa bị thương nằm dưới đất tung người chạy như bay vào rừng.

Trong lúc đó Huyết Sát Lý Động cũng đã bức Mặc Thanh thối lui, ôm ác Sát Giang Đào, Thủy Thần Cao Mãnh cũng hộ vệ âm Dương Phán Tề Phi chạy như bay vào rừng.

Long Bình không ngờ được tình thế đột biến như vậy, thấy Thần Long Chư Thiên chưa có dấu hiệu bị kém thế, hà cớ gì lại không đấu mà đào tẩu như vậy, đang đứng ngẩn ra ngạc nhiên.

Chờ khi Long Bình giật mình nhìn kỹ lại cục diện thì Thần Long Chư Thiên với bọn thuộc hạ đã khuất dạng trong rừng.

Long Bình thấy bảo toàn lực lượng trong lòng cả mừng, đang định đuổi theo bỗng nghe tiếng áo quần phần phật.

Tiếng gió đi cực kỳ nhanh nhẹn, vừa lọt vào tai đã đến gần chỉ còn cách mấy trượng, rõ ràng có võ lâm tuyệt đỉnh cao thủ sắp xuất hiện, bọn Long Bình nào dám lỗ mãng vội ngưng thần giới bị.

Bỗng nghe tiếng cười sang sảng nói:

□ Sao rồi? Mấy con chuột nhắt kia đào tẩu hết rồi, ba ngươi may mắn không ai bị thương sao còn chưa chịu đuổi theo?

Ba người nghe rõ ràng là tiếng của Thao Thiết Đại Bang Chủ, nên không dám chần chờ, Mật Bình Nhi đã ứng tiếng tiếp lời:

□ Sư phụ! Sư phụ còn nói nữa. nếu sư phụ đến sớm một chút bọn chúng nhất định một tên cũng không thoát

Long Bình thấy Thao Thiết Đại Bang Chủ đến không để trễ nãi thời gian. Mật Bình Nhi dứt lời chàng đã tung người đi hơn chục trượng, Mặc Thanh với Mật Bình Nhi hai nàng cũng vội tung người đuổi theo.

Trong rừng vọng ra tiếng kêu kinh ngạc của Thao Thiết Đại Bang Chủ, rõ ràng bọn ba người Long Bình có thể đả thương bọn Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa mấy người, quả thật vượt quá xa sức tưởng tượng của lão.

Lại nói về Long Bình với hai cô nương kẻ trước người sau đuổi ra tới bờ biển đã không đuổi kịp bọn người Thanh Long giáo.

Trên mặt bể thấy có một chiếc thuyền rất lớn đang giương buồm trực chỉ đất liền, rõ ràng chúng đã có trù liệu từ trước, nên vừa lên thuyền đã lập tức đào tẩu.

Kinh thiên động địa

Lúc Long Bình, Mặc Thanh, Mật Bình Nhi ba người về đến Thần Châu đã là tháng chín, bắc phong âm hàn từng đợt thổi về, lá phong đỏ ối bay đầy trời.

Thao Thiết Đại Bang Chủ với Cửu Thúc Công vừa lên bờ lập tức chia tay với ba người.

Long Bình tuy đã về đến đất liền nhưng lúc lúc lại nhìn Phúc Dao Sơn ẩn hiện dưới lớp sóng biển.

Bởi lúc năm người rời đảo tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng sư phụ Cửu Đầu Điểu Hồ Hưu của chàng đâu, nếu nói lão đã bị Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa gia hại thì quyết không thể được. Thao Thiết Đại Bang Chủ cũng nói với chàng như vậy.

Long Bình lòng đầy phiền muộn cùng với Mặc Thanh và Mật Bình Nhi lên bờ, cả ba vội đến Phúc Ninh huyện thành trọ lại, chừng ba người vào đến trong trấn nhà đã đỏ đèn.

Mật Bình Nhi đi ra ngoài nghe ngóng tình hình không thu hoạch được tin tức đáng kể.

Ngày thu, ba người nhắm hướng tây trực chỉ, quyết tin đến tổng đàn Thanh Long Giáo, mấy ngày sau ba người đã bước vào địa phận tỉnh Giang Tây.

Bỗng nghe lời đồn đại Thanh Long Giáo Chủ Thần Long Chư Thiên lập đàn ở Hoàng Sơn Liên Hoa Phong phát thiếp mời, đồng thời truyền Kim Long Lệnh mời tất cả các cao thủ hắc đạo độc bộ giang hồ, vào một ngày của tháng chạp tề tựu về Hoàng Sơn Liên Hoa Phong để quyết một trận thư hùng với Cái Bang.

Bọn ba người Long Bình bắt được tin này vô cùng kinh hãi, đồng thời chuyển hướng đi về phương bắc sớm đến Hoàng Sơn, định lúc những người được Thần Long Chư Thiên mời thỉnh tề tựu đông đủ xông lên núi tấn công vào sào huyệt của chúng.

Với sức lực của ba người tính đến chuyện này quả là mạo hiểm nhưng mọi người đều tin rằng sau khi nghe được tin tức này thể nào Thao Thiết Đại Bang Chủ, Đại Đồ Tiên với Cửu Thúc Công cũng lập tức đến Hoàng Sơn.

Thứ nữa dọc đường Mật Bình Nhi có thể dùng thế lực Cái Bang khắp trong thiên hạ thông tri cho đồng môn hay tin để kéo lên Hoàng Sơn tiếp ứng.

Nào ngờ liên tiếp mấy ngày, đi qua luôn mấy trấn thành, Mật Bình Nhi tin khắp nơi không thấy bóng dáng một tên đệ tử Cái Bang nào. Đây quả thực là quái sự suốt mấy trăm năm nay chưa từng xảy ra. làm sao khiến Mật Bình Nhi không kinh ngạc cho được?

Hôm ấy, ba người tiến vào huyện thành Quảng Tín, đây nguyên là đầu mối giao thông thủy lục quan trọng, Cái Bang ở đây có một phân đà. Phân đà chủ sự này là Lạt Bì Đại Hồ vốn rất thân thiết với Mật Bình Nhi, nàng chắc chắn đến đây sẽ biết được nguyên ủy của quái sự này.

Nào ngờ lúc ba người vào khách điếm thuê phòng trọ thì xảy ra chuyện.

 Khách quan! Xin lượng thứ cho tội tiểu nhân!

Khách điếm của tiểu nhân không thể để cho ba vị quý khách trú ngụ ở đây!

Ba người đi luôn hai, ba khách điếm,chỗ nào phổ ky cũng dùng lời lẽ cực kỳ khách sáo từ chối không cho ba người trọ.

Long Bình vốn đã thấy sự lạ dọc đường, giờ nghe các khách điếm nói như vậy càng khó hiểu, đến khách điếm thứ tư, đích thân ông chủ mặt mày ảo não ra dùng lời lẽ cực kỳ thương tâm từ chối.

Long Bình đã thấy bực mình, hỏi vặn lại:

 Lão trượng nói như vậy là nghĩa làm sao? Chúng tôi ngủ trọn trả bạc, ăn cơm đưa tiền, tại sao lại không thể trú ngụ ở đây ch~ Lão trưởng quỹ nói:

 Không phải tiểu lão không cho quý khách trú ngụ, chỉ sợ đánh nhau chết người rồi tiểu lão phải đi hầu quan!

Vừa nói lão vừa đưa tay chỉ Mật Bình Nhi nói tiếp:

 Xin quý khách quan lượng thứ, tiểu lão dập đầu xin quý khách khai ân...

vừa nói vừa chuẩn bị quỳ xuống.

Long Bình vội đỡ lão nói:

 Rốt cuộc thì ở đây đã xảy ra chuyện gì?

Một tên phổ ky bậm gan tiến lên tiếp lời:

 Mấy ngày trước ở bổn thành xảy ra một quái sự, trong vòng một đêm chết luôn mấy chục tên ăn mày, hôm sau lại thêm gần chục tên bị giết, toàn bộ ăn mày chết chẳng toàn thây, rõ ràng đây là việc thanh toán ân oán trên giang hồ...

Bọn Long Bình ba người nghe đến đây hồn bất phụ thể, tên phổ ky kể tiếp:

 Kết quả làm nên một trận mưa máu gió tanh náo loạn cả trấn thành, hai ngày nay mới hơi yên tĩnh trở lại, quý khách không thấy sao, khắp đường lớn đến hang cùng ngõ hẻm có thấy bóng dáng của tên hóa tử nào đâu, theo ý của tiểu nhân quý khách cũng nên sớm rời khỏi chốn này để khỏi mang họa vào thân.

Ba người nghe xong vừa kinh vừa nộ, đây rõ ràng là Thanh Long Giáo mang mối hận đi tên giáo chúng Cái Bang rửa nhục. Nhưng thủ đoạn của chúng thật hạ lưu ti tiện, đi trút hận lên đầu những người không đủ lực tự vệ, hành động trả thù quá tàn bạo khiến người ta căm phẫn.

Mật Bình Nhi trợn mắt nghiến răng trèo trẹo nói:

 Việc đã như vậy, ta cũng không trú trong khách điếm nữa. hai vị cứ chọn phòng nghỉ ngơi trước.

Dứt lời nàng liếc Mặc Thanh nháy mắt làm hiệu rồi quay người quảy quả ra khỏi khách điếm.

Long Bình định kêu lại hỏi, Mặc Thanh đã bí mật bấm tay chàng một cái ra hiệu đừng hỏi lôi thôi.

Hai người đặt một phòng lớn sang trọng, tắm rửa xong, phổ ky dọn rượu thịt lên, Mặc Thanh dặn phổ ky sắp thêm một chén đũa tên phổ ky tuy kinh ngạc nhưng cũng mang thêm chén đũa lên phòng.

Mặc Thanh chờ hắn ra khỏi đóng chặt cửa. mở cửa sổ trông ra hậu viên, rồi nhìn Long Bình mửn cười.

Ngày trước Long Bình với Cửu Thúc Công đồng hành cũng từng đụng đến sách này, nên giờ nhìn thấy Mặc Thanh sắp đặt đã biết rõ ý nàng.

Hai người chờ một lúc lâu đến nỗi thức ăn đã nguội lạnh hết vẫn không thấy bóng dáng Mật Bình Nhi đâu, đang lúc hai người lo lắng như người trên đống lửa bỗng nghe tiếng gõ cửa "cộp, cộp." Tiếp theo là giọng của tên phổ ky:

 Khách quan có phải họ Long? Có khách cầu kiến!

"Có khách cầu kiến? Khách nào vậy cà!" Long Bình từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ lần đầu tiên mới đến Quảng Tín, nào có quen biết ai mà khách đến thăm giờ này? Đang kinh ngạc chưa dứt đã nghe Mặc Thanh rời ghế cười khúc khích đáp:

 Mau mời khách vào!

Cửa mở ra. bên ngoài có một thiếu niên thư sinh đứng đó, mày kiếm sắc nét hơi xếch lên trán, anh mục sáng ngời, mình mặc nho trang màu bích lam, đầu chít khăn nho sinh, miệng nhếch một nụ cười, khật khưỡng bước vào phòng.

Nguyên Mặc Thanh cứ ngỡ Mật Bình Nhi đến, bỗng thấy thiếu niên thư sinh xuất hiện nàng bất giác ngẩn người ra nhìn.

Bởi thiếu niên thư sinh ít ra cũng cao hơn Mật Bình Nhi một cái đầu. Diện mạo chân thực của Mật Bình Nhi nàng cũng đã biết qua. người này quyết không phải là Mật Bình Nhi giả trang.

Thiếu niên thư sinh sau khi tiến vào phòng chỉ lo quan sát bốn phía xung quanh, nào giống khách đến bái kiến, chỉ giống như tân vật gì mà đến đây vậy.

Long Bình thấy gã đến đột ngột, bên trong chắc còn có nội tình không khỏi ngưng thần giới bị, đồng thời đứng dậy bước tới ôm quyền khách sáo nói:

 Tại hạ Long Bình, dám hỏi huynh đài phương danh quý tánh? Tìm Long mỗ có việc gì?

Thiếu niên thư sinh làm như tai ngơ mắt điếc, chẳng nói chẳng rằng, cứ quan sát bốn phía chung quanh một hồi, bỗng lẩm bẩm nói một mình:

 Nếu không phải hai ngươi không đáng chết thì cũng là chưa đến lúc chịu chết!

Long Bình nghe hắn lớn lối kẻ cả. thái độ vô lễ thì tức giận vô cùng, nhưng cũng lấy làm ngạc nhiên, đối phương là ai tại sao lại đến đây rồi nói năng vô lối như vậy Bèn cất giọng lạnh lùng hỏi:

 Rốt cuộc thì các hạ là ai? Đến đây vì việc gì?

Vừa nói đã thấy thiếu niên thư sinh cất bước khệnh khạng định bỏ đi, Long Bình càng nổi nóng, chàng đâu phải là để cho người làm trò cười.

Thân hình nhích động, nhanh như chớp đã đến đứng trước cửa. "sầm " một tiếng đã đóng sập cửa lại.

Có tiếng róc rượu, tiếng ly chén chạm nhau lanh canh.

Long Bình quay đầu lại đã nhìn thấy thiếu niên thư sinh không khách sáo chút nào, tự động ngồi xuống tự chuốc tự ẩm, tựa như song phương là bằng hữu lâu năm không bằng.

 Úy, nhị vị xin mời! Không nên khách sáo như vậy!

Long Bình với Mặc Thanh thấy đối phương có thái độ vô lễ như vậy lửa giận đã phát cháy trong lòng, nhưng chưa tiện phát tác, bởi không biết cuối cùng đối phương là bằng hữu hay kẻ thù.

Hai người bất giác nhìn nhau một cái, trong lòng bối rối vô cùng.

Long Bình chợt động tâm cơ, tâm niệm chuyển động nhanh như điện, bèn bước đến ngồi xuống đối diện với thiếu niên thư sinh.

Thiếu niên thư sinh giơ bình rượu lên lập tức thấy một vài giọt rượu từ miệng bình bắn vọt lên bay qua rơi ngay vào chén trước mặt Long Bình, chén vừa đầy, vòi rượu cũng vừa hết, không thấy văng ra ngoài một giọt Long Bình thấy đối phương biểu diễn công phu không khỏi kinh hãi thầm, kỳ thực vận công làm rượu vọt lên như vậy không có gì đáng nói, phàm những tay luyện nội công đều có thể làm được. Khéo ở đây là cách xa như vậy, mà róc đúng ngay vào chén, không rơi ra ngoài nửa giọt lại vừa đầy chén thì vòi rượu cũng dứt, chàng cũng không dám đoan chắc mình có thể làm được như vậy.

 Cạn chén! Cạn chén! Tha hoa kính phật, kính các hạ một chén!

Thiếu niên thư sinh từ lúc vào phòng đến giờ Long Bình mới tiếp xúc mục quang của hắn. Long Bình cảm thấy mục quang của hắn như có cây gai đâm vào mắt khiến người nhìn khó chịu vô cùng.

Nhưng ánh mắt hắn như hàm chứa một uy lực kinh người khiến chàng bất giác cũng nâng chén...

Thiếu niên thư sinh ngửa cổ uống cạn, Long Bình cẩn thận chỉ dám chạm môi một chứ không uống.

Thiếu niên thư sinh cười nhẹ, lại lẩm bẩm một mình:

 Nhân tâm bất cổ, thế phong nhật hạ. khả liên khả than!

(Lòng người không lạ. phong ba trong thiên hạ.

đáng tiếc đáng thương) Lại thêm một câu nói không đầu ẩn ý khó hiểu.

Long Bình không nhịn được cầm chén đưa tới trước nói:

 Tại hạ kính lại một chén!

Cái đẩy của Long Bình đã vận đủ công lực nơi chưởng, lập tức có một luồng kình khí vô hình áp tới mãnh liệt. Thiếu niên thư sinh làm như cũng vô tình cầm bình rượu đưa tới trước nói:

 Khoan đã! Khoan đã! Trong chén không có rượu, làm như vậy là thiếu thành ý!

Thiếu niên thư sinh chỉ đưa bình rượu tới vừa chạm vào chén Long Bình đã thu ngay về nhưng kình lực của Long Bình cũng bị hóa giải vô hình vô ảnh. Long Bình không khỏi kinh hãi thầm.

Võ công của người này thật kinh thế hãi nhân, lại nữa song phương không công nhiên đối địch, nên có điều còn chưa chắc chắn, nhưng thái độ ngông ngông cuồng cuồng, thần thần bí bí của đối phương khiến người khó đoán nông sâu.

Long Bình ngạc nhiên còn chưa dứt, thiếu niên thư sinh đã róc đầy chén rượu, mửn cười nói:

 Không sai, quả thật có chuyện như vậy nhưng ngươi trong nhà đã có sẵn, tại sao lại còn tranh giành với đại ca của bọn ta đâu có lý nào lại như vậy được!

Long Bình nghe nói như rơi vào chín tầng sương mù, không biết rốt cuộc đối phương là ai, hắn nói toàn những câu không đầu không đuôi như vậy là có ý gì?

Long Bình không ngăn được cất tiếng hỏi:

 Thật sự các hạ đến đây có việc gì? Hà cớ gì không mở cửa nhà ra mà nói cho rõ?

Thiếu niên thư sinh chưa kịp đáp lời, Mặc Thanh đứng bên cạnh bất chợt cất tiếng hỏi:

 Các hạ chắc là sư huynh của Mật Bình Nhi, có điều không biết là Thượng Văn (chén gừng) hay là Diêm Quán (hũ muối)?

Thiếu niên thư sinh chấn động toàn thân, song mục tinh quang tứ xạ. ngưng mục nhìn Mặc Thanh, lâu lâu sau mới cất tiếng cười chữa thẹn, nói:

 Bình nhi nói không sai, một người võ công cao cường, một tâm cơ thế ngoại vô song. Hà hà... hóa tử Diêm Quán ta coi như đã được kiến thức qua!

Thì ra kẻ đến quấy trí lại chính là sư huynh của Mật Bình Nhi, Diêm Quán. Hũ muối nguyên là một thứ không thể thiếu trong nấu ăn, nhưng nếu cho nhiều thì đồ ăn cũng khó nuốt.

Một khi biết rõ thân phận của đối phương thì lòng cảnh giác tạm thời được hóa giải, nhưng trong lòng thấy khó chịu vô cùng.

Dù Cái Bang với Long Bình, Mặc Thanh hai người có giao tình thân mật, nhưng Diêm Quán cũng không nên vừa gặp mặt đã đùa giỡn theo lối đó, lại có giả điên giả khùng nói toàn những câu không đầu không đuôi khiến người nghe không hiểu, trong lòng Long Bình đã hơi giận, không ngăn được lạnh lùng nói:

 Thì ra là Diêm Quán huynh, thất kính thất kính!

Nhưng theo chỗ tiểu đệ biết dường như Cái bang có một điều bang quy hằng cửu bất biến, không biết Diêm huynh có thể giải thích cho tiểu đệ tỏ tường?

Diêm Quán nghe Long Bình nhắc tới bang quy, hơi giật mình, không biết hắn đã phạm đến điều nào, nghiêm mặt nói:

 Xin Long huynh chỉ Giáo cho!

Long Bình cười nhẹ nói:

 Tiểu đệ từng nghe Mật Bình Nhi nói trong Cái Bang lưu truyền câu nói:

Chấp phá vãn, ngất lãnh phạn, xuyên phá y, thọ khổ hàn... (cầm chén mẻ, ăn cơm nguội, mặc áo rách, chịu lạnh lùng...) Thiếu niên thư sinh vừa nghe bốn câu bất giác phá lên cười ha hả nói:

 Ta đây há không phải uống rượu lạnh, ăn cơm nguội, mặc áo rách. Ngươi nhìn xem...

Vừa nói hắn vừa giũ hai tay áo rộng, chỉ thấy hai ống tay áo rách lam nham, tựa như quá dài bị hắn cắt bớt một đoạn, tiếp theo thấy hắn giơ chân lên, rõ ràng đôi giày còn mới nguyên nhưng dưới đế giày lại thủng một lỗ lớn, nhìn vào thấy tới bàn chân.

Long Bình bất giác có miệng mà nói chẳng nên lời.

Nhưng bỗng nghe Mặc Thanh đứng bên cạnh chen vào:

 Diêm Quán huynh lúc nãy nói muội thấy dường như có điều hiểu lầm, Bình ca quyết không hề có ý như vậy, xin nói lại để lệnh sư huynh an tâm!

Diêm Quán hừ nhẹ một tiếng nói:

 Khẩu thiệt vô bằng ai mà tin cho được, hắn trước nay đi đâu cũng đi cùng với sư huynh sư thúc, giờ này đi đâu cũng theo sát các người, rõ ràng đã lọt vào lưới rập của hai người.

Diêm Quán chưa dứt lời, bỗng "ái dà " một tiếng kêu lên kinh hãi rồi tung người phóng ra mở cửa đi mất.

Long Bình với Mặc Thanh còn đang ngạc nhiên, bỗng nghe tiếng gió động một bóng người xuyên qua cửa sổ phía sau vào phòng, thân hình vừa trụ lại, mọi người nhìn kỹ thì ra là một thiếu nữ đúng mực, mỹ mạo như hoa xuân nở rộ.

Nhưng khi hai người nhìn kỹ lại một lần nữa. thì ra kẻ mới xuất hiện không ai khác hơn chính là Mật Bình Nhi đã hồi phục lại bản lai diện mục, một thiếu nữ tuyệt sắc.

Mặc Thanh giành chạy tới trước ôm chặt nàng vào lòng nói:

 Lẽ ra Bình muội cũng nên sớm ăn mặc như thế này!

Mật Bình Nhi nhíu đôi mày liễu nói:

 Lần này tiểu muội đến để cáo từ nhị vị!

 Tại sao vậy?

Mặc Thanh chỉ thốt được có bấy nhiêu rồi thôi không nói nữa.

Lại nghe Mật Bình Nhi tiếp lời:

 Diêm Quán sư huynh của muội là người lòng dạ hẹp hòi, không có chút lòng rộng lượng với người, hắn bị sư phụ trách phạt không biết bao nhiêu lần nhưng thủy chung tính nào tật đó, lúc nãy có lời mạo phạm đến nhị vị, tiểu muội xin thay mặt sư môn có lời cáo lỗi!

Tiếp đó nàng lấy từ trong bọc ra lưỡi truy thủ, đặt xuống trước mặt Long Bình nói:

 Lúc trước, Đại Đồ Tiên trong lúc truyền Bách Hội Công cho Bình ca. tiện tay lấy lưỡi truy thủ này đùa vui với Bình ca. về sau mới biết được đây là một món bảo vật, cảm thấy không an lòng, mới giao lại cho tiểu muội dặn tìm cách giao trả.

Tiểu muội thủy chung vẫn không tên ra được cơ hội thích hợp nào xin ca ca lượng thứ. Lưỡi truy thủ này từng cắt đứt tơ độc của nhện ngũ sắc, nên kịch độc đã nhiễm vào dao, ca ca cẩn thận! Giờ tiểu muội xin bái biệt, hẹn tái ngộ ở Hoàng Sơn.

Dứt lời cung tay bái biệt hai người, thân hình nhích động, thoắt cái đã đi mất dạng.

Nguyên Mặc Thanh muốn lưu nàng lại, nhưng bởi Diêm Quán đã đánh tiếng như vậy, thấy cũng có điều bất tiện, quay sang Long Bình, thấy chàng cũng ngồi ngẩn ra như người mất hồn, hai người nhìn nhau, còn biết nói gì hơn, cứ đứng lặng như vậy không biết đến bao giờ...

Trời nửa đêm ánh trăng như trải bạc khắp đất trời.

Long Bình với Mặc Thanh đang xếp bằng ngồi luyện công thay giấc ngủ, bỗng trong đêm vắng lặng nghe một tiếng rú thảm như xé nát không gian yên tĩnh, hai người đồng thời thức tỉnh mở mắt nhìn ra.

Không mở mắt nhìn còn khá. một khi mở mắt nhìn hai người đều kinh hãi thất thần, trên bậu cửa sổ nhìn ra hậu viện hai đóa hoa hồng nhúng máu tươi nằm lăn lóc ở đó Đóa huyết hoa hồng này nguyên là đoạt hồn lệnh của Bách Hoa Giáo. Bởi Bách Hoa Giáo tự thị võ công cao cường không sợ người đào tẩu nên trước khi giết người truyền đoạt hồn lệnh làm hiệu.

Nhưng đoạt hồn lệnh này xuất hiện trước mắt Long Bình mấy lần rồi vậy mà đến nay chàng vẫn còn sống khỏe.

Long Bình nhìn thấy đóa hoa hồng này cùng với các đóa hoa hồng chàng từng thấy những lần trước lớn nhỏ như nhau, cũng nhuốm máu tươi giống hệt vậy, nghĩ có lẽ Bách Hoa Giáo chủ Bách Hoa Bà Bà Đồng Sầu đích thân đến đây, bất giác mừng thầm trong bụng, ngươi không đến tên ta. ta cũng phải đi tìm ngươi.

Long Bình với Mặc Thanh nhìn nhau nháy mắt làm hiệu rồi đứng dậy chuẩn bị chờ Bách Hoa Bà Bà Đồng Sầu đến, nào ngờ hai người chờ mãi vẫn không thấy mụ xuất hiện.

Bỗng lại có một tiếng rú thê thảm vang lên hai người dị khẩu đồng thanh kinh hãi kêu lên:

 Không xong rồi, ta mắc mưu chúng rồi!

Mặc Thanh vội vàng ném lên bàn một ít bạc vụn rồi cả hai kẻ trước người sau gấp gấp xuyên qua cửa sổ phóng người lên mái nhà. cả hai vừa lên đến mái nhà lập tức điểm chân nhắm hướng phát ra tiếng rú phóng đi như bay.

Chỉ thấy hai bóng người tựa như hai làn khói nhạt chớp mắt đã vượt quá mấy chục mái nhà.

Có điều tiếng rú sau khi phát ra bốn bề trở nên tịch mịch không hề nghe thấy tiếng quát tháo hay tiếng động thủ gì hết.

Long Bình với Mặc Thanh hai người nghe rất rõ ràng, tiếng rú cùng lắm ở góc đông nam cách đó chừng vài chục trượng, nào ngờ hai người vòng đi vòng lại mấy vòng xung quanh đó vẫn không phát hiện được gì lạ.

Với võ công thâm hậu của Long Bình và Mặc Thanh, hai người thính giác linh mẫn biết chừng nào, nếu quả thật có người động thủ đâu đây làm sao dấu được hai người bọn họ?

Long Bình còn đang ngạc nhiên, nghĩ bên trong chắc còn có nội tình, bỗng nghe Mặc Thanh kêu lên kinh hãi:

 Bình ca. mau xem kìa!

Long Bình phóng người tới thấy Mặc Thanh đang đứng trên mái ngói của một ngôi miếu Thổ Địa.

Ngôi miếu không lớn lắm, lại không thấy bóng người cũng không nghe bất kể tiếng động khả nghi nào, Long Bình ngạc nhiên không biết Mặc Thanh đã phát hiện thấy điều gì lại Long Bình vừa đưa mắt nhìn Mặc Thanh định lên tiếng hỏi thì mũi đã ngửithấy mùi máu tanh nồng hắt lên.

Long Bình thất kinh lướt người đáp xuống giữa sân, phát hiện đầu tiên khiến chàng càng kinh hãi, trước cửa miếu nằm vật ngổn ngang mấy xác người, toàn là đệ tử Cái Bang.

Long Bình lấy mấy thi thể lên xem tuy không thấy có Mật Bình Nhi với Diêm Quán hai người nhưng những người chết tuổi trạc tứ tuần, thấy thân thể cường tráng của xác chết cũng đủ thấy võ công của họ không phải tầm thường.

Không ngờ tất cả đều táng thân dưới tay của bọn người Bách Hoa Giáo.

Long Bình hối hận vô cùng, lúc nãy nếu không phải nhìn thấy hai đóa hoa hồng thì hai người tất đã đến đây, ba người này có lẽ cũng chưa đến nỗi mất mạng.

 Nghe nói trong người Long huynh có thánh dược trị thương, không biết có thể cho đệ một hoàn?

Long Bình đang đứng ngẩn người hối hận tự trách, bỗng nghe tiếng Diêm Quán từ phía sau bàn thờ vọng Long Bình nghe tiếng nói thất kinh nhảy vào nhìn, thấy Diêm Quán nằm dài sau bệ thờ, bên mép hãy còn vết máu tươi, rõ ràng hắn thọ nội thương không phải nhẹ Long Bình vội vàng lấy từ trong bọc ra chiếc ngọc bình, trút hoàn dược cuối cùng còn sót lại nhét vào miệng Diêm Quán, đồng thời hỏi gấp:

 Kẻ nào đả thương Diêm huynh? Giờ hắn đã chạy về hướng nào rồi?

Diêm Quán nuốt dược hoàn xong, gắng gượng cất tiếng nói:

 Là tệ sư thúc, Mật Bình Nhi bị lão bắt dẫn đi rồi!

 Cái gì?

Long Bình hét lên kinh ngạc tiếp:

 Là sư thúc của ngươi?

Diêm Quán khép hờ đôi mắt nói qua hơi thở:

 Chính là tệ sư thúc Kim Bất Hoán, lão đi về hướng Bắc, Long huynh mau mau đổi theo ra tay cứu giúp...

Long Bình nghe nói càng kinh hãi, thì ra là tên phản đồ Cái Bang Kim Bất Hoán, thảo nào đến Mật Bình Nhi, Diêm Quán lại thêm ba tay cao thủ Cái Bang cũng không phải là đối thủ.

Long Bình quay lại hỏi Diêm Quán:

 Thương thế của Diêm huynh không sao ch~ Diêm Quán lắc lắc đầu im lặng.

Long Bình biết hắn đang vận công hỗ trợ dược lực trị thương nên cũng không cần nhiều lời, lập tức quay người chạy ra bên ngoài. Mặc Thanh nãy giờ vẫn đứng trên mái ngói phòng bị, tai nghe hết những lời đối đáp của hai người.

Long Bình vừa chạy ra đã thấy nàng nhắm hướng bắc chạy như bay, chàng cũng vội giở khinh công đuổi theo.

Một trước một sau giở hết khinh công trực chỉ hướng bắc, chạy một hơi đã hơn mười mấy dặm đường nào có thấy bóng dáng ai, nhưng bởi việc quan hệ đến an nguy của Mật Bình Nhi nên không dám chậm trễ, cứ tiếp tục đuổi theo.

Lúc trời sáng rõ, hai người đã chạy gần trăm dặm đường đến một tiểu trấn tên gọi Thần Châu trấn.

Dọc đường hai người chú tâm để ý, tai nghe bốn hướng, mắt ngó tám phương thủy chung vẫn không thấy bóng dáng Mật Bình Nhi với Kim Bất Hoán đâu cả. đến một bóng người dạ hành cũng không thấy.

Chạy suốt một đêm hai người rốt cuộc cũng thấy hơi mệt mỏi, vừa vào đến trấn đang định tân khách điếm nghỉ ngơi, đồng thời tên thức ăn đỡ dạ bởi lúc đêm hai người đã ăn uống gì đâu.

Bỗng thấy một tên hán tử ăn mặc kiểu phổ ky đi thẳng đến trước mặt hai người, vẻ mặt nịnh bợ, nói:

 Vị này có phải là Long công ~ Tiểu điếm đã chuẩn bị cho nhị vị một căn phòng, rượu thịt đã dọn sẵn, mời nhị vị theo tiểu nhân.

Long Bình bất giác ngạc nhiên hỏi:

 Ai nói với ngươi ta họ Long?

Hai người nếu không vì đuổi theo ứng cứu Mật Bình Nhi thì hai người có nằm mơ cũng không nghĩ đến việc nơi này, không ngờ chưa đặt chân vào thành đã có người sắp xếp nơi ăn chốn ở cho hai người, há không phải là quái sự sao?

Tên phổ ky híp mắt cười hềnh hệch nói:

— Có một vị đại cô nương! Một vị đại cô nương người đẹp như tranh, tối qua trú ngụ ở tiểu điếm, căn dặn tiểu đệ sáng sớm nay ở đây đón chờ nhị vị, lại còn bảo tiểu nhân chuyển lời cho nhị vị nói xin cứ ở lại đây một ngày, sớm thì tối nay trễ thì sáng mai đại cô nương sẽ quay lại, chừng đó có việc quan trọng cần thương lượng với nhị vị!

Nghe nói đến đại cô nương hai người vô hình trung đều cho rằng đó không ai khác hơn chính là Mật Bình Nhi, đồng thời tâm trạng lo lắng kinh hãi trong đêm qua cũng theo đó mà tiêu tan hết.

Hiển nhiên nàng đã lừa được Kim Bất Hoán tẩu thoát, nếu không làm sao mà thoải mái như vậy được, có điều không biết tại sao nàng lại biết được hai người đuổi theo phía sau, càng không biết có chuyện quan trọng gì cần thương lượng?

Hai người nối gót theo sau tên phổ ky đến một tiểu khách điếm, quả nhiên đã thấy một căn phòng tươm tất đã chuẩn bị sẵn, căn phòng được quét dọn cực kỳ sạch sẽ, chăn màn dường như cũng được thay mới toàn bộ.

Hai người như trút được gánh nặng trong lòng, tắm rửa xong càng thấy mệt mỏi, ăn vội vàng mấy bát cơm, uống một vài chén rượu cho ấm lòng rồi để nguyên quần áo lên giường ngủ say như chết.

Khi tỉnh dậy đã đến giờ thân ngày hôm sau, Long Bình thức dậy trước tiên, mở mắt ra thấy Mặc Thanh nằm bên cạnh vẫn đang ngủ thật ngon, tuy nàng để nguyên y phục giày vớ mà ngủ, nhưng nhìn dáng nàng đang ngủ Long Bình không khỏi rúng động toàn thân.

Hai người từ khi rời khỏi Niên Ngư Thao Thủy Long Đàn của Thanh Long Giáo, đồng hành suốt cho đến nay, nhưng đây là lần đầu tiên cả hai cùng ngủ chung giường chung gối. Tuy trong ý nghĩ hai người đều là phu thê trong tương lai nhưng trước nay chưa hề thân cận như vậy bao giờ.

Ngày hôm nay dù sao cũng phải ở đây chờ Mật Bình Nhi nên hai người vô tình có một ngày thanh nhàn hiếm có.

Long Bình thấy nàng hơi thở đều đặn, ý chừng giấc điệp đang nồng, không dám cử động sợ nàng tỉnh giấc, nên nhân cơ hội nghiêng người qua ngắm nghía tiên dung.

Gương mặt nàng, đôi mày tựa như lá liễu, chiếc mũi ngay ngắn nhỏ thon thanh tú, miệng nhỏ xinh xinh nhuộm hồng như hoa anh đào hé mở, hơi thở nhẹ nhàng thơm tựa hoa lan...

Long Bình càng nhìn càng say, bất giác mặt nóng bừng, nghĩ đến việc Mặc Thanh sớm muộn cũng sẽ trở thành người của Long gia. cuối cùng không kìm chế được chàng cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên làn môi anh đào của nàng.

Võ công của Mặc Thanh lúc này cũng đã thâm hậu vô cùng, tuy chàng chỉ chạm thật nhẹ nhưng nàng làm sao không hay biết, giật mình nhảy nhỏm dậy, khiến Long Bình thất kinh hồn vía:

— Thanh muội lượng thứ! Lượng thứ!

Long Bình đỏ mặt tới mang tai, vội vàng cải chính tiếp lời:

— Ta... ta không ngăn được lòng mình!

Mặc Thanh sau khi nhỏm dậy biết được đã xảy ra chuyện gì, ngã ngửa người ra giường thần thái thẹn thùng, nàng bất giác cảm thấy như cũng có lỗi với chàng.

Mặc Thanh nằm trở xuống giường, vòng ngọc thủ sang ôm chặt lấy cổ Long Bình, đôi mắt nhắm nghiền đưa miệng tới trước, mặt nàng chợt đỏ lự đến tận cổ.

Bốn môi chạm nhau, lập tức như nước lũ phá đê, thế mạnh không sao vãn hồi được, trong nháy mắt bốn cánh tay càng siết càng chặt như muốn hai thân hình hóa thành nhất thể vậy.

Đối với hai người, vạn vật lúc này không còn ý nghĩa. thời gian cũng như ngưng đọng lại, chỉ còn bầu nhiệt huyết sục sôi trong huyết quản, lửa dục bừng bừng như thiêu cháy hai thân thể.

Không biết qua bao lâu bỗng nghe tiếng gõ cửa "cốc cốc, cốc cốc,,, tiếp theo là tiếng của tên phổ ky:

□ Nhị vị còn chưa thức dậy sao? Cơm trưa còn chưa ăn, mau dậy ăn cơm chiều!

Hai người giật mình kinh hoảng, buông tay mở mắt, người nào người nấy mặt đỏ như táo chín. Mặc Thanh lăn người qua úp mặt xuống gối, rõ ràng là cái thẹn thùng của nàng trinh nữ.

Long Bình lại rúng động trước vẻ hổ ngươi của nàng, cúi đầu xuống lại hôn nhẹ lên làn tóc mây của nàng rồi mới ứng tiếng đáp lời:

□ Ta đã thức dậy rồi, mau chuẩn bị rượu thịt mang lên!

Phổ ky mang lên nước rửa mặt, Mặc Thanh vẫn cứ nằm úp mặt xuống gối không ngẩng đầu lên, bất kể Long Bình có nói thế nào nàng cũng mặc, tiếp đó rượu thịt được mang lên, Mặc Thanh vẫn năm yên không cử động.

Long Bình thấy rượu thịt vô cùng thịnh soạn, đang lúc bụng đói nhìn thấy đã muốn rỏ dãi, bèn xoa tay nói:

□ Thanh muội! Nhân lúc thức ăn còn nóng, mau dậy ăn kẻo nguội, muội không thấy đó sao?

□ Có ai biểu ca ca đừng ăn đâu!

Tiếng nói từ dưới gối phát ra. Còn Mặc Thanh vẫn không ngẩng đầu lên.

Long Bình cười nói:

□ Không có muội ăn một mình, ta làm sao nuốt cho trôi?

Mặc Thanh cười khúc khích nói:

□ Ca ca ăn trước, muội dậy ngay bây giờ!

Mặc Thanh nói dậy ngay nhưng người vẫn cứ nằm trên giường.

Long Bình biết bây giờ nhìn thấy mặt chàng nàng càng hổ thẹn, nên quay lưng lại ngồi ăn uống một mình, lại còn cố ý chép miệng thật lớn để kích thích bao tử Mặc Thanh.

Long Bình trong lúc tâm tình sảng khoái ăn cảm thấy ngon miệng vô cùng.

Nhưng chàng ăn chưa được mấy miếng bỗng cảm thấy trong rượu thịt có vị lạ. bất giác thất kinh, mồ hôi lạnh tuôn ướt áo, vội vàng vận công thử quả nhiên đã bị trúng độc.

Long Bình bất giác kinh hãi mặt mày biến sắc, thò tay vào bọc, tay vừa chạm bình ngọc chợt nhớ đến viên huyết hoàn cuối cùng đã cho Diêm Quán đêm trước mất rồi...

 Bình ca! Có việc gì vậy?

Sau lưng truyền tới giọng Mặc Thanh có phần lo lắng, rõ ràng nàng cũng nhận thấy Long Bình có những cử động lạ thường. Long Bình mồ hôi đọng thành giọt to bằng hạt đậu trên mặt, gấp gấp vận công bế chất độc trong bụng, nói:

 Thanh muội, ta... ta... ta trúng độc!

"Bùng" một tiếng kinh thiên động địa.

Cửa phòng bị chưởng phong đánh vỡ nát, một lão nhân to lớn dềnh dàng, quần áo rách nát lững thững đi vào Còn la ai nữa nếu không phải là Kim Bất Hoán.

 Ha! Ha! Ha! Chỉ cần tiểu tử ngươi trúng độc của lão phu thì đừng hòng toàn mạng!

Nghe nói Long Bình trúng độc, Mặc Thanh đã động phách kinh tâm, giờ lại thêm tên phản đồ Cái Bang Kim Bất Hoán xông vào phòng, Mặc Thanh hồn phách đều bay.

Ngày trước trên thuyền giữa biển nàng đã từng kiến thức qua một thân võ công tinh ảo của lão, tuy lão không thắng nổi Long Bình nhưng nàng làm sao có thể gọi là địch thủ của lão.

Bây giờ Long Bình đã trúng kịch độc, quả thật khó lòng thoát khỏi tai kiếp này.

Trong lúc sinh tử đáo đầu, Mặc Thanh nào còn úy ky điều chi, ho lên một tiếng lướt người tới nhắm ngay mặt Kim Bất Hoán bổ xuống một chưởng, miệng kêu lớn:

 Bình ca! Nén đau đào tẩu, đừng lo cho muội!

Kim Bất Hoán phất tay áo rách nghênh đón chưởng của Mặc Thanh miệng cười ha hả nói:

 Lần này mà để hai ngươi thoát khỏi tay ta. Kim Bất Hoán thề từ nay mai danh ẩn tích, quyết trọn đời không lộ diện trên chốn giang hồ, có điều...

Mặc Thanh lần thứ hai xông lên xuất chưởng quyết một trận sống mái với Kim Bất Hoán cho Long Bình có thời gian đào tẩu Nhưng thấy Long Bình chỉ ngồi ở đó hai mắt nhắm nghiền không thấy cử động gì, không biết chàng trúng độc có nghiêm trọng lắm không?

Mặc Thanh nghe lão nói "có điếú rồi không nói nữa. biết đâu lão còn có điều kiện gì có thể lợi dụng để kéo dài thời gian tính kế, nên vội dừng tay hỏi:

 Có điều thế nào?

Kim Bất Hoán cất tiếng cười âm hiểm nói:

 Có điều, nếu hai ngươi chịu hợp tác với lão hóa tử ta thì ta không thương hại đến tánh mạng hai ngươi!

Mặc Thanh nghe nói đây quả là một cơ hội để hai người thoát thân, vội hỏi:

 Ngươi nói thử, điều kiện hợp tác thế nào?

Kim Bất Hoán đáp lời:

 Không khó, chỉ cần hai ngươi chịu nghe lời dặn dò của lão hóa tử ta nhất nhất y kế thi hành, sau khi ta đặng chức bang chủ Cái Bang lập tức tha cho hai người toàn mạng!

Mặc Thanh thất kinh nói:

 Ý ngươi muốn sát hại Thao Thiết Đại Bang Chủ?

Kim Bất Hoán nghiến răng:

 Lẽ ra lão nên chết từ lâu rồi!

Mặc Thanh nhớ đến ân đức của Thao Thiết Đại Bang Chủ, lẽ nào nàng lại lấy oán báo đức cho được.

Mặc Thanh tâm niệm chưa dứt bỗng nghe Long Bình nói:

 Được! Ta chấp thuận yêu cầu của ngươi, nhưng trước tiên phải đưa cho ta thuốc giải, sau khi giải độc rồi, chừng đó mới dễ dàng hành sự!

Mặc Thanh thất kinh quay đầu nhìn lại thấy Long Bình vẫn ngồi yên quay lưng lại, hai mắt chăm chú nhìn ra cửa sổ.

Mặc Thanh cũng nhìn ra cửa sổ, bất giác đổ mồ hôi lạnh, sau cửa sổ đứng một hàng ba người, hai bên tả hữu là Hắc Bạch nhị phu nhân, hai trong tứ đại danh hoa dưới trướng của Bách Hoa Giáo Chủ Bách Hoa bà bà Đồng Sầu! Đứng giữa là Mật Bình Nhi đang ngây ra như tượng gỗ bị Hắc Bạch nhị phu nhân kèm chặt hai bên.

Thì ra Mật Bình Nhi cũng đã bị chúng bắt rồi.

Mặc Thanh với Mật Bình Nhi luyện công trong Tịnh Tâm am hơn tháng tình thân như thủ túc, giờ thấy nàng bị đối phương chế ngự bất giác hồn phi thiên lý.

Thảo nào lúc nãy Long Bình chấp thuận điều kiện của Kim Bất Hoán nhanh như vậy ngoài tính mạng của hai người cũng còn lo cho an nguy của Mật Bình Nhi Bỗng nghe Kim Bất Hoán cười gian giảo nói:

 Lão hóa tử ta bôn tẩu giang hồ nửa đời người lẽ nào chỉ một lời nói của ngươi có thể gạt được ta sao?

Nếu quả thực có thành ý hợp tác thì từ từ nghĩ kế, chất độc của lão hóa tử ta tuy là "Đoạn trường sa " nhưng với công lực của ngươi cũng đủ sức chống lại, chờ lão hóa tử ta tức vị bang chủ, tự khắc sẽ cho ngươi thuốc giải Long Bình đang ngồi đột nhiên quay phắt lại, mắt xạ hung quang, sát khí mờ gương mặt tuấn tú, nghiến răng trèo trẹo nói:

 Thì ra âm mưu của tên súc sinh vô sỉ ngươi, Long Bình này chết đi thì khỏi phí lời, chỉ cần còn chút hơi thở, thề phân thây ngươi thành muôn đoạn!

Lời nói của Long Bình dường như không phải nhắm vào Kim Bất Hoán, nhưng trong phòng ngoài Kim Bất Hoán ra còn có ai khác nữa đâu?

Mặc Thanh ngạc nhiên quay người lại, chỉ thấy một bóng người ngang nhiên chậm bước vào phòng, bất giác giật mình, không ai khác hơn chính là sư huynh của Mật Bình Nhi - Diêm Quán.

Gương mặt gian giảo của Diêm Quán nở nụ cười thâm hiểm, vẻ giương giương tự đắc nói:

 Sư thúc, người thấy mưu kế của tiểu điện thế nào?

Còn nha đầu Bình Nhi, sư thúc thưởng cho tiểu diệt đi!

Mặc Thanh nhìn thấy hắn chợt hiểu ra tất cả.

Thì ra tên tiểu tặc Diêm Quán này giả đò thọ thương ở miếu Thổ Địa đêm trước, Long Bình nhân hậu bị trúng gian kế, cho hắn viên Huyết hoàn cuối cùng, lại nghe lời hắn đuổi theo lao vào bẫy rập chúng giương sẵn Xem tình thế này thì Mật Bình Nhi bị chúng bắt từ lúc ba người chia tay ở Quảng Tín.

Bất giác nộ khí bốc cao vạn trượng, đây chẳng qua vì quá lo lắng cho an nguy của Mật Bình Nhi mà sơ suất, giờ tĩnh tâm nghĩ lại mọi việc xảy ra thấy đối phương sắp đặt, sơ hở trùng trùng.

Diêm Quán may mắn thoát chết dưới tay Kim Bất Hoán là một chỗ hở, tiếp nữa hai người nghe tiếng rú chạy ra không thấy một bóng người, đây há không phải là một điều vô lý hơn, đáng tiếc hai người không tĩnh tâm nhận ra giờ hối hận đã quá muộn.

Bỗng nghe Kim Bất Hoán hừ lạnh lùng, nói:

 Hừ, tiểu tử ngươi làm gì mà gấp lắm vậy? Con nha đầu này sư thúc hãy còn cần nhờ hắn nhiều chuyện!

Diêm Quán hơi cau mày nói:

 Sư thúc, không phải chính miệng người đã từng hứa với tiểu diệt, sau khi thành sự, lập tức thưởng hắn cho tiểu diệt, sự đời biến đổi vô thường, tiểu diệt không đủ kiên nhẫn chờ lâu hơn nữa đâu!

Kim Bất Hoán đột ngột xuất thủ nhanh như chớp, trong lúc xuất kỳ bất ý mạch môn của Diêm Quán bị lão chộp cứng, toàn thân tê dại hết đường cử động.

Diêm Quán bất giác kinh hãi, run giọng nói:

 Sư thúc, ngươi... ngươi...

Song mục Kim Bất Hoán thoáng hiện sát cơ, lão cười lạnh như băng nói:

 Ngươi không chờ được thì đi cho sớm! Rừng đã hết thỏ, giữ ngươi cũng chẳng ích gì!

Lời vừa dứt, chưởng xuất động, chỉ nghe "bùng" một tiếng, Diêm Quán lãnh trọn một chưởng giữa ngực, thân hình văng bắn lên đụng vào tường đánh "sầm " một tiếng, miệng túa máu tươi, nháy mắt đã nằm yên bất động.

Long Bình, Mặc Thanh hai người không ngờ Diêm Quán cả gan phản lại sư môn trợ lực cho

phản đồ Kim Bất Hoán, dùng mưu hãm hại hai người.

Giờ càng không thể ngờ được Kim Bất Hoán qua sông đoạn kiều, đánh Diêm Quán một chưởng hộc máu tươi như vậy, đây quả thật là quả báo nhãn tiền, hắn chết thảm khiến người không khỏi thấy sảng khoái Đang lúc mọi người còn chưa hết bàng hoàng trước thủ đoạn tàn độc của Kim Bất Hoán, bỗng từ trên mái nhà vọng xuống giọng cười sang sảng:

□ Tên súc sinh âm hiểm xảo trá này lẽ ra phải chết từ lâu, ngươi thay ta thưởng thêm cho hắn một chưởng!

Long Bình với Mặc Thanh nghe giọng nói bất giác cả mừng, cứu tinh hai người đã đến, lão không ai khác hơn là Đại Đồ Tiên.

Kim Bất Hoán nghe tiếng nói mặt biến sắc, bất thần tung người nhảy bổ tới giơ tráo chộp vào ngực Long Bình.

Mặc Thanh đứng bên cạnh chưa kịp xuất thủ cứu người đã nghe tiếng ngói vỡ loảng xoảng, Đại Đồ Tiên nhanh như sao xẹt từ trên mái nhà rơi xuống, "Liên loan uyên ương" cước đá tới tấp vào mặt Kim Bất Hoán.

Lão hóa tử Kim Bất Hoán thế lao tới nhanh như gió bỗng thấy sinh biến, không dám khinh suất vội vàng thu thế nhảy thối lui hơn trượng.

Kim Bất Hoán nghiến răng gằn giọng:

□ Con trâu chương kia. ngươi dám cả gan trở mặt với sư huynh sao?

Đại Đồ Tiên đứng ưỡn bụng giữa phòng vòng tay thi lễ nói:

□ Sư huynh, ngươi cũng nên rộng lượng. Đại sư huynh thân là đại đệ tử, lão chấp chưởng tước vị bang chủ là hợp lòng người đúng lẽ trời. Năm ấy võ công của đại sư huynh tuy có kém ngươi chút ít, nhưng đến nay thành tựu của lão thật hơn ngươi xa lắm, ta thiết nghĩ ngươi nên...

□ Câm miệng!

Kim Bất Hoán nạt lớn ngắt lời Đại Đồ Tiên, tiếp:

□ Kim Bất Hoán ta không phục!

"ào,, một chưởng kình tới, Đại Đồ Tiên lạng người xoay một vòng, giơ chưởng đánh dữ một chiêu, nhân lúc xoay người lão liếc mắt nhìn Mặc Thanh làm hiệu.

Mặc Thanh lẽ nào không hiểu ý lão.

Có điều Đại Đồ Tiên chưa chắc đã là đối thủ của Kim Bất Hoán, lại nữa Mật Bình Nhi hãy còn trong tay của đối phương, lẽ nào nàng lại bỏ mặc tất cả. một mình mang Long Bình đào tẩu?

Đang lúc do dự chưa quyết, bỗng nghe Đại Đồ Tiên kêu lớn:

□ Đừng lo, Bình Nhi chưa chết được đâu!

"Bùng" một tiếng trời long đất lở, bốn bức tường chấn động, ngói rơi lả tả. Đại Đồ Tiên bị chấn động thối lui nửa bước, hiển nhiên công lực của lão còn kém đối phương nửa phân.

Mặc Thanh biết nếu không nhân cơ hội này đào tẩu mà còn chần chờ, cả Đại Đồ Tiên cũng mất mạng luôn cũng chưa biết chừng, lập tức, xốc Long Bình đặt lên lưng, tung người xuyên qua lỗ hổng trên mái ngói lướt Vừa lên mái ngói còn chưa kịp đứng vững đã nghe một tiếng quát lớn:

 Ngươi còn muốn chạy đi đâu?

ánh ngân quang chớp ngời, một kiếm quang như điện kích tới, Mặc Thanh định thần nhìn kỹ thì ra Bạch Mẫu Đơn xông đến tập kích.

Nếu nói mấy tháng trước đây, Mặc Thanh quyết không phải là địch thủ của Bạch Mẫu Đơn.

Nhưng bây giờ, nàng có coi Bạch Mẫu Đơn ra gì, nếu không phải vì cõng Long Bình trên lưng, dù Hắc Bạch nhị phu nhân liên thủ, song kiếm hợp bích cũng chưa chắc xứng là đối thủ của nàng.

Mặc Thanh hơi lách người sang tả. trước tiên trụ lại thế đứng, tiếp theo một chưởng đẩy ra. kình phong cuồn cuộn áp tới bức kiếm của Bạch Mẫu Đơn dạt ra.

vì muốn bảo toàn cho Long Bình nên Mặc Thanh không dám tham chiến.

"ào, ào,, liên tiếp hai chưởng cách không kích tới bức Bạch Mẫu Đơn thối lui hai bước, không dám chậm trễ, thân hình nàng mang theo Long Bình đã bay xẹt đi, nháy mắt đã vượt qua mấy mái nhà. khiến Bạch Mẫu Đơn đứng ngẩn trên mái nhà như hóa đá.

Mặc Thanh bất kể đông tây nam bắc chạy một hơi gần chục dặm, thấy trước mặt một mảng tối đen án ngữ trước mặt, thì ra nàng đã chạy đến khu núi rừng.

Mặc Thanh quay đầu nhìn lại, thấy không có người đuổi theo mới dám giảm cước lực, quay lại hỏi Long Bình:

 Bình ca! Thương thế của ca ca ra sao?

Chỉ nghe Long Bình "ừm " nhỏ một tiếng chứ không nói tình trạng độc nặng hay nhẹ. Mặc Thanh định đặt chàng xuống xem thử tình trạng chàng ra sao, nhưng lại sợ Kim Bất Hoán đuổi tới, đành phải gác lại, cắn răng gia tăng cước lực hướng lên núi chạy như bay.

Đêm đã vào canh hai, Mặc Thanh cõng Long Bình tiến vào vùng núi rừng trùng trùng điệp điệp, trên núi rừng cây rậm rạp rất thuận tiện để tìm nơi ẩn nấp.

Mặc Thanh bỏ sơn đạo, chọn một ngọn núi vừa tránh được tầm nhìn của đối phương vừa tránh được gió thu giá rét, đặt Long Bình xuống. Lúc này chỉ thấy gương mặt tuấn tú của chàng đỏ tợ mào gà. dường như đang dùng toàn lực vận công bế chất độc không cho chạy loạn trong kinh mạch.

Mặc Thanh không dám quấy nhiễu, đỡ Long Bình ngồi xếp bằng ngay ngắn xong rồi đứng một bên im lặng bảo hộ cho chàng.

Không biết thời khắc đã trôi qua bao lâu, bỗng nghe tiếng áo quần động gió, từ xa tiến lại tốc độ nhanh nhẹn kinh nhân, vừa mới nghe tiếng động đã đến nơi.

Mặc Thanh hoảng kinh, không biết đối phương là bằng hữu hay kẻ thù, cũng may đang lúc Long

Bình vận công bế độc, khí tức điều hòa. đối phương cũng không dễ dàng phát hiện được, nàng cũng lập tức thu khí ngưng thần vận công đề phòng bất trắc.

 Lão sát tài! Ngươi không nghe lời lão nương một hai đòi đi cho bằng được, tên súc sinh họ Chư kia nếu có gì thất thế, thì ngươi đừng trách lão nương!

Tiếng nói tuy từ đàng xa vọng lại nhưng Mặc Thanh từng tiếng từng tiếng nghe rõ mồn một, bất giác lông tốc dựng đứng, tứ chi bủn rủn.

Thì ra nàng đã nhận ra giọng nói đó chính là của âm Thi Diêm Bà.

âm Dương Song Thi đột ngột xuất hiện giữa nơi hoang dã lại nữa Long Bình đang trúng độc, làm sao khiến nàng không tán đởm kinh hồn cho được?

Lần trước Đoàn Thái Nhi bị nàng đuổi đi, không biết lần này có cùng đi với hai lão quái vật không?

Đang lúc kinh hãi thần phi phách tán, bỗng nghe giọng Oà Oà của Dương Thi Tang Phu nói:

 Lão bà tử yên tâm, ta đoan chắc lần này hắn sẽ tiếp đón hai ta như tiếp đãi phụ mẫu, không tin ta dám cá cược với ngươi đó!

 Hay lắm!

Lại nghe tiếng âm Thi Diêm Bà cười khùng khục nói:

 Lâu lắm rồi không cá cược, hôm nay lão nương đánh cược với ngươi một phen, ngươi muốn lấy gì đặt cược?

 Lấy gì đặt cược, à... để ta nghĩ thử...

Mặc Thanh nghe tiếng nói của hai người từ chỗ phát ra. rõ ràng cả hai đã dừng lại.

Mặc Thanh càng khẩn trương, cự ly giữa song phương bất quá hai, ba trượng với nội công tinh thâm của song quái, tiếng lá rơi cũng đừng hòng giấu được chúng, nếu chẳng may trong lúc này Long Bình thở mạnh hay vô ý làm phát ra tiếng động, không phải hai người đem thân nạp mạng hay sao?

Phàm người ta sợ điều gì thì lập tức xảy ra ngay điều ấy, quả nhiên Long Bình thở ra một hơi nặng nề, như cố ý thông tri cho song quái chỗ ẩn thân của hai người vậy! âm Dương Song Thi đang đối đáp thao thao bất tuyệt bị tiếng thở ra của Long Bình cắt ngang.

Mặc Thanh thất kinh hồn bất phụ thể, với võ công của nàng lại thêm cõng Long Bình trên lưng muốn thoát khỏi tay của âm Dương Song Thi thật mọc cánh bay lên trời còn dễ hơn. Mặc Thanh nhắm mắt rùng mình không dám nghĩ tới.

Nào hay, ngay trong lúc nguy cấp đáo đầu, thế như ngàn cân treo sợi tóc, bỗng một tràng cười hào sảng cất lên giữa trời đêm:

 Nhị vị thật có nhã hứng, không biết định đánh cược điều chi, lão hóa tử ta cơm không đủ no cũng xin dự một phần!

Giọng cười tiếng nói rốn ráng như đại hồng chung giữa không gian tịch mịch, khiến người nghe không khỏi chấn động lá nhĩ, nhưng lọt vào tai Mặc Thanh còn hơn âm thanh huyền diệu của tiếng nhạc thiên đình, trí não bất giác thư thái, như vừa cất được tảng đá ngàn cân treo trong lòng.

Thì ra giọng nói không phải ai khác mà chính là Cái Bang Thao Thiết Đại Bang Chủ, có lão ở bên cạnh hộ vệ thì còn sợ gì âm Dương Song Thi?

Bỗng nghe Song quái đồng thanh quát lớn:

— Lão tặc, ngươi theo bọn ta như âm hồn theo đòi nợ là có ý gì? Không lẽ hai ta lại sợ ngươi sao?

Song quái chưa dứt lời đã nghe tiếng gió ù ù, trong nháy mắt đã đi xa mấy chục trượng, mấy tiếng cuối cùng nhỏ xíu cơ hồ Mặc Thanh nghe không rõ nữa.

Mặc Thanh thở dài như trút được gánh nặng, lẩm bẩm nói một mình:

— May mắn! May mắn thay!

Mới nói được mấy tiếng đã nghe phía sau có tiếng cười lạnh nói:

— May mắn thay, nha đầu ngươi còn chưa cao chạy xabay!

Mặc Thanh nghe tiếng rụng rời quay phắt lại, quả nhiên sau lưng nàng, lão hóa tử Kim Bất Hoán sừng sững đứng đó tự bao giờ.

Kim Bất Hoán song mục chớp động trùng trùng sát cơ nhìn chăm chăm vào gương mặt đỏ rực của Long Bình đang ngồi bất động dưới đất.

Mặc Thanh kinh hãi vội thối lui một bước, ngầm vần công lực phòng bị, thu hết can đảm cười lạnh nói:

— Lão tặc, ngươi đừng mơ tưởng, quần hào trong Cái Bang quyết không thể nào chấp nhận loại người vô tình vô nghĩa như ngươi làm bang chủ!

Song mục Kim Bất Hoán chuyển động, dán chặt vào mặt Mặc Thanh, như hai cục than hồng cháy rực trong đêm tối, giọng cười lão âm âm lành lạnh như từ chín tầng địa ngục vọng về, từng bước từng bước một từ từ tiến tới.

Mặc Thanh thấy như có một lưỡi dao lạnh buốt cắm phập vào xương sống nàng, cảm giác lạnh toát lan tỏa toàn thân, chỉ nội tinh quang trong đôi mắt lão cũng đủ khiến người ta không rét mà run.

Mặc Thanh bất giác không tự chủ được thối lui một bước, nhưng sau lưng nàng là Long Bình trúng độc chỉ còn có một nửa phần mạng sống, thối lui quyết không phải là thượng sách.

Nàng cắn môi ngầm đề khí vận công lực vào song chưởng chờ đợi, bỗng xuất kỳ bất ý, hét lớn một tiếng xông tới, song chưởng xuất động, dụng hết mười hai thành công lực quyết cùng đối phương một chưởng lưỡng bại câu thương.

Kim Bất Hoán nằm mơ của không ngờ được nàng liều mạng như vậy, đang lúc ngạc nhiên một

đạo kình phong mãnh liệt thế như bài sơn đảo hải, cuồn cuộn áp tới Kim Bất Hoán không dám khinh suất lạng người một cái thối lui bảy, tám thước tránh luồng kình phong, cất tiếng cười lạnh nói:

 Quả là ngươi hết muốn sống...

Nào ngờ chưa kịp nói hết câu, Mặc Thanh đã thừa cơ thắng thế, lần thứ hai tung người bổ tới.

Lần này chưởng phong càng tỏ ra lợi hại hơn. Kim Bất Hoán lúc này đã lui đến sát vách đá phía trước, muốn lui cũng không còn đường, thế chẳng đặng đừng, lão hít một hơi dài đề khí vung chưởng tiếp một chiêu.

"Bùng" một tiếng nổ long trời lở đất, như sét nổ giữa tầng không, kình phong cuồn cuộn nổi lên tứ phía. cát bụi mù trời, Mặc Thanh bị chấn động văng ra xa gần trượng ngã sóng soài dưới đất, tuy chưa đến nỗi bị nội thương nhưng khí huyết đảo ngược, hai tay tê dại như đánh vào tường đất.

Nhưng bên này Kim Bất Hoán cũng không khá hơn bao nhiêu, bị chấn động thối lui ba bước lớn không kim bộ được đụng mạnh vào vách đá. bức tường đá lởm chởm nhô ra những viên đá sắc nhọn đâm vào lưng lão đau thấu tâm can.

Thì ra thần công của Mặc Thanh chưa gặp cường địch thì chưa phát huy hết uy lực.

Kim Bất Hoán trong lúc bất thần chưa dụng hết toàn lực nghênh địch, tuy hơi chiếm thượng phong nhưng cũng bị đụng một cú đau điếng, bất giác nộ hỏa bốc cao vạn trượng, gầm lên một tiếng như hổ đói, thân hình chớp động, nhanh như tên vừa khỏi nỏ, nhảy bổ về phía Mặc Thanh.

Mặc Thanh chỉ sợ không kích được nộ hỏa của lão, giờ thấy lão thế như phát cuồng, biết đối phương đã trúng kế, tinh thần đại định, không dám dùng nội lực thi thố với lão nữa. vội vàng lạng người giở khinh công thân pháp, thân hình thoắt đông, thoắt tây, chưởng nam chỉ bắc, nhẹ nhàng phiêu diêu như tiên nữ hý hoa. quần thảo với Kim Bất Hoán.

Mượn cớ tặng kiếm

Mặc Thanh không dám dùng nội lực trực diện tỷ đấu với Kim Bất Hoán, chỉ giở khinh công thân pháp hầu kéo dài thời gian giao đấu để từ từ nghĩ kế thoát thân.

Chỉ thấy thân hình yểu điệu của nàng thoắt tiến thoắt lui, lúc tả lúc hữu như hồ điệp xuyên hoa. miệng thì không ngừng nói:

- Lão cẩu, đừng tưởng bản lĩnh của ngươi kinh thế hãi nhân, gặp phải bản cô nương thì đừng hòng...

Kim Bất Hoán công liên hoàn gần chục chiêu vẫn không chạm được vạt áo của Mặc Thanh, tức muốn nổ đom đóm mắt, phần Mặc Thanh thì thân pháp càng lúc càng nhanh nhẹn nhẹ nhàng, chưởng đông chi tây. Tuy nàng thủ nhiều công ít nhưng xem ra vẫn đấu ngang sức với Kim Bất Hoán.

Trong nháy mắt, Kim Bất Hoán đã công ba.

bốn chục chiêu không những không kích lại Mặc Thanh mà đến cả thế thượng phong cũng không chiếm được nửa phần.

Cuối cùng Kim Bất Hoán cũng nhận ra lão đã phạm vào đại ky của hảo thủ giang hồ khi lâm địch, lẽ ra lão không nên nỗi giận đề cho khí lực bất túc, tâm thần hướng ngoại, như vậy chưa đấu coi như đã thất bại rồi.

Một khi nhận ra sơ xuất, lão lập tức nén lửa giận đang thiêu đốt trong lòng, tụ khí ngưng thần, lấy tĩnh chế động.

Lão vừa thay đổi chiến thuật, Mặc Thanh lập tức cảm thấy tiềm lực tứ bề từ từ áp tới, thân thủ nàng trở nên chậm chạp, nguy cơ liên tiếp xuất hiện.

Nhưng, Kim Bất Hoán vừa định tâm lại lập tức nhận ra chỗ Long Bình ngồi lúc nãy giờ thấy trống trơn, trong nháy mắt như chàng chạy đi đâu được? Nếu nói chàng nhân cơ hội tâu thoát quyết không thể được. Lúc nãy lão mắt thấy rõ ràng Long Bình trúng độc mê man, không lẽ mặt đất nút ra nuốt chửng chàng?

Mục đích của Kim Bất Hoán là Long Bình, giờ phát hiện chàng bỗng dưng thất tung, nào còn tâm trí đấu với Mặc Thanh cho dù có giết chết nàng mà đề Long Bình tẩu thoát coi như phí hết tâm cơ.

Thế nên Kim Bất Hoán công mạnh mấy thế bức Mặc Thanh thối lui, tung người nhanh như chớp phi thân chạy thẳng lên núi.

Mặc Thanh thấy lão đang đấu đột ngột chăng nói chăng rằng bỏ đi như vậy không khỏi ngạc nhiên, nhưng đến khi nàng phát giác Long Bình vô cớ mất tung trong lòng càng kinh hãi thất thần Nhưng Mặc Thanh nhanh chóng định thần lại bởi nàng biết, nếu không phải có người đến cứu thì cũng là Long Bình đã tinh lại âm thầm tìm nơi ẩn thân.

Nhưng bây giờ nàng biết phải làm sao đây?

Đang lúc nàng ngân người, lục thần vô chủ, bên tai đã nghe giọng nói vo ve như tiếng muỗi - CÔ nương mau theo hướng bắc trực chi Hoàng Sơn, việc Long Bình trúng độc không có gì đáng kể, cứ yên tâm lên đường! Nha đầu Bình Nhi đang nóng lòng chờ cô nương ở phía trước!

Mặc Thanh vừa nghe đã nhận ra tiếng của Thao Thiết Đại Bang Chủ, vậy ra Long Bình tất đã được lão cứu đi rồi.

Lại nghe nói Mật Bình Nhi đang chờ ở phía trước chắc cũng đã thoát nạn, phương tâm bất giác như vườn xuân đang định cất tiếng đa tạ.

bên tai lại vang lên tiếng nói vẫn nhỏ như muỗi

- CÔ nương đừng lên tiếng, lão hóa tử còn chưa muốn gặp mặt tên phản đồ Kim Bất Hoán!

Thôi cô nương mau lên đường cho sớm.

o O o

Mấy ngày sau đó, vào một buổi hoàng hôn một thiếu nữ dáng điệu phong trần xuất hiện trên đường cái lớn ở Hưu Ninh huyện thành thuộc tinh Na Huy.

Thiếu nữ mặt đầy bụi đường, quần áo cũng kém vẻ chinh tề mới nhìn qua cũng biết nàng đã trải qua một đoạn đường dài vất vả. Tuy mặt mày dính đầy bụi đất nhưng vẫn không giấu được nét diễm tuyệt của một tiêu thư đài các.

Nét mặt nàng đăm chiêu, đôi mày liễu hơi nhíu lại nhưng mang trong lòng nỗi ưu tư vô phương hóa giải. Vừa vào thành nàng đã đi thăng đến một khách điếm, bước vào khách sảnh, mỹ mục lướt qua một vòng khắp phòng, thì ra nàng muốn tìm người.

Lúc này đen đuốc vừa được thắp lên, chính lúc mọi người ra phố hay vào tửu quán để hưởng một buổi tối nhàn hạ. Trong đại sảnh đã ngồi chật tửu khách, đang lúc nhìn quanh tùn kiếm, phố ky đã chạy đến mời mọc:

- CÔ nương, xin mời vào trong này, còn một chỗ yên tĩnh!

Thiếu nữ nhìn quanh một vòng tựa như không tên được người cần tùn, nàng không để ý đến lời mời của phố ky quay người định bỏ đi.

Trong lúc quay người, hình như động tác quá nhanh nhẹn hay vì gấp gáp, vô ý đụng phải một thực khách vừa bước vào khách điếm. Thiếu nữ như có một căn bản võ công phi phàm, cái đụng tuy mạnh nhưng vẫn không thấy hề hấn gì nàng.

Ngược lại thực khách kia bị nàng đụng phải văng ra ngoài cửa điếm hơn nửa trượng té chổng vó lên trời, rõ ràng là một người không biết võ công.

Thiếu nữ lướt mắt nhìn ra. người bị nàng đụng phải là một lão tăng tuổi quá lục tuần, thấy lão tăng mặt mày nhăn nhó khổ sở đang lồm cồm bò dậy, không những không nỗi giận mà đến nhìn thiếu nữ lão cũng không liếc qua một cái.

Thiếu nữ trong lòng có tâm sự buồn, nguyên định mặc kệ lão, nhưng thấy lão tăng như vậy

trong lòng cũng cảm thấy bất nhẫn, vội bước đến đỡ lão tăng dậy, quan tâm hỏi:

- Đại sư có bị thương không? Tiêu... tiêu nữ vô ý, xin đại sư lượng thứ...

Lão tăng miệng niệm Phật hiệu nói:

- Không việc gì! Không việc gì! Lão tăng tuy như đèn sắp cạn dầu, nhưng bộ xương già này hãy còn chịu được! Nữ thí chủ có việc gấp xin cứtựnhiên!

Thiếu nữ thấy lão nói như vậy trong lòng càng áy náy, nhưng quả thật nàng có việc gấp không tiện lưu lại lâu hơn, nàng định tạ lỗi rồi rút lui, bỗng nhìn thấy tay lão tăng cầm một cái túi vải vàng ốm ốm dài dài, rõ ràng là một thanh kiếm.

Thiếu nữ bỗng thấy ngạc nhiên, rõ ràng lão tăng không biết chút võ công, nhưng tay lại cầm kiếm. Đây há không phải là quái sự sao? Thế nên thiếu nữ ứng tiếng nói:

- Cũng không có việc gì cần kíp lắm, nếu đại sư không kiêng rượu, tiêu nữ xin tiếp đại sư mấy chung gọi là tạ tội!

Lần đầu tiên lão tăng chú mục nhìn kỹ thiếu nữ, quan sát một lúc bỗng gương mặt nhăn nheo của lão mun một nụ cười nói:

- Chắc nữ thí chủ nhìn ra thanh kiếm trong tay bần tăng? Vật này nguyên cũng định tặng cho người, nếu thí chủ có ý thích, bần tăng tặng cho nữ thí chủ cũng không thành vấn đề!

Thiếu nữ nghe nói bất giác thất kinh.

Thiếu nữ ấy không ai khác hơn là Mặc Thanh.

Từ lúc chia tay với Thao Thiết Đại Bang Chủ, cứ trực chi hướng bắc mà đi, đã mấy ngày rồi vẫn không thấy bóng dáng Mật Bình Nhi đâu Lúc chia tay rõ ràng Thao Thiết Đại Bang Chủ có nói Mật Bình Nhi đang chờ phía trước hà cớ gì đã mấy ngày rồi còn chưa thấy?

Ngày hôm nay đến Hưu Ninh, cứ theo đường cái hỏi thăm mấy nơi vẫn không thấy bóng dáng Mật Bình Nhi đâu, không ngờ trong khách điếm lại gặp được lão tăng này, thấy lão từ bi độ lượng, bất ngờ nghe lão nói mấy câu cuối cùng thâm ý khôn lường, khiến nàng không khỏi giật mình.

Nàng vốn không hề có ý ngắm nghía thanh trường kiếm trong tay lão, nhưng nghe lão nói vậy bất giác cũng động lòng.

Kỳ thực trước nay nàng cũng có ý định tìn một thanh bảo kiếm vừa ý để phòng thân, nếu quả thật lão tăng không nói đùa thì cũng cố làm mặt dày nhận đại, từ đây đến Hoàng Sơn khó tránh khỏi những trận ác đấu, có thêm thanh kiếm trong tay há không phải tốt hơn...

Mặc Thanh tâm niệm chưa dứt bỗng nghe lão tăng nói:

- Nữ thí chủ một thân võ công đã phi phàm, nếu được thanh kiếm của lão tăng trợ lực nhất định sẽ vang danh thiên hạ. xin nữ thí chủ thưởng cho lão tăng vài chung rượu!

Mặc Thanh nghe nói càng động lòng, theo khâu khí của lão tăng mà suy đoán, chắc chắn đó là một thanh bảo kiếm, biết đâu đây lại là cơ duyên ngàn năm một thuở, đã vậy thì không nên để

lỡ.

Mặc Thanh vội đỡ lời:

- Đại sư nói như vậy tiêu nữ càng thêm áy náy, uống mấy chung rượu thì có đáng gì. Đại sư, xin mời!

Phố ky lập tức xếp cho hai người một bàn, không bao lâu rượu thịt đã dọn lên, ngay lúc đó lão tăng bỗng đau bụng, cáo lỗi xin ra ngoài một lát.

Ai có ngờ được lão đi rồi biến mất luôn, Mặc Thanh cứ ngồi chờ nết, thức ăn nguội lạnh, thực khách cũng ra về gần hết vẫn không thấy bóng lão tăng quay lại.

Mặc Thanh cứ ngỡ lão tăng không đành lòng tặng kiếm nên không dám quay lại, bất giác mỉn cười nói một mình:

- Miệng nói tặng mà lòng không muốn tặng, ta cũng đâu ép được lão...

Mới nói đến đó bỗng thấy trên ghế lão tăng ngồi lúc nãy một vật dài quấn trong túi vải vàng, không phải là thanh kiếm hay sao? Nàng cầm thanh bảo kiếm lên, thấy thanh kiếm khá nặng, rõ ràng là bảo kiếm hãn hữu trên thế gian.

- CÔ nương không dùng cơm đi, tiêu điếm sắp sửa đóng cửa rồi!

Một tên phố ky đến giục Mặc Thanh ăn uống.

Mặc Thanh ngẩng đầu lên hỏi:

- Ngươi có thấy lúc nãy có một vị đại sư đi ra phía sau không? Sao giờ này còn chưa thấy quay lại?

Tên phố ky đáp lời:

- Vị đại sư ấy đi từ lâu rồi, cả tiền của bàn này cũng đã tính rồi! Mời cô nương dùng đi, thức ăn nguội hết rồi.

Mặc Thanh lại thêm một trận ngạc nhiên nữa.

bỗng nghe có tiếng lớn hỏi:

- Điếm gia! Có còn phòng trọ không?

Phố ky lập tức ứng tiếng chạy ra:

- Có! Có! Mời các vị vào trong.

Mặc Thanh nghe tiếng nói giật mình, liếc mắt nhìn ra cửa điếm, bọn người mới đến quả nhiên là Hắc Bạch nhị phu nhân, bên cạnh Hắc Thước Dược còn có Mật Bình Nhi.

Hắc Thước Dược với Mật Bình Nhi nắm tay nhau mới nhìn tưởng đâu hai người thân thiết lắm, kỳ thực Mật Bình Nhi hai mắt đờ đẫn vẻ mặt thất thần, nếu Hắc Thước Dược không kéo tay tự nàng cũng không thể đi được.

Đến bây giờ chợt nhớ lại lời nói của Thao Thiết Đại Bang Chủ, nàng mới chợt ngộ ra. quả là Mật Bình Nhi đang nóng lòng chờ nàng.

Thì ra là chờ nàng đến giải cứu, Mặc Thanh đang ngạc nhiên không biết Đại ĐỖ Tiên đã biến đi đâu rồi, nếu lão đến cứu thì dễ như trở bàn tay.

Mặc Thanh thấy ba người tiến vào bên trong vội quay lưng lại, chi sợ Hắc Bạch nhị phu nhân phát hiện ra nàng thì muốn cứu người không phải dễ.

Chờ ba người đi khuất, Mặc Thanh gọi phổ ky đến, nói:

- Ngươi cũng dọn cho ta một phòng, thức ăn hâm nóng lại rồi mang lên phòng.

Không biết trùng hợp thế nào căn phòng của Mặc Thanh lại cách vách với phòng của Hắc Bạch nhị phu nhân. Mặc Thanh vội vàng ăn mấy miếng lót dạ. xong lên giường ngồi xếp bằng vận công điều nguyên phục hồi nguyên khí tốn hao lúc đi đường, đồng thời chờ đêm khuya ra tay cứu Mật Bình Nhi.

Lúc canh ba. cảnh vật chìm trong giấc ngủ sâu, Mặc Thanh nhẹ nhàng nhỏm dậy, đầu tiên nàng mở cuộn vải vàng thử xem thanh kiếm của lão tăng để lại là bảo kiếm gì.

Nắm đốc kiếm nhẹ nhàng rút ra khỏi vỏ, chi thấy ánh sáng chớp trời, hào quang tỏa ra bốn phía. quả nhiên là thanh bảo kiếm hãn hữu võ lâm.

Mặc Thanh vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc không biết lão tăng này là ai, hà cớ gì lại tặng cho nàng thanh kiếm báu như vậy? Bỗng nàng phát hiện đốc kiếm có khắc chữ, nhìn kỹ lại thấy ba chữ "Kinh Điện Kiếm." Mặc Thanh chợt tinh ngộ, lão tăng nguyên là nhân vật đứng đầu trong Trung Nguyên tứ tuyệt, Kinh Điện Kiếm Cam Bạch Thủy, nếu vậy thanh bảo kiếm này nào phải tặng cho nàng, chẳng qua lão nhờ nàng chuyên giao cho Long Bình mà thôi.

Thảo nào lão nói vật này nguyên định tặng cho người, giờ tặng cho nàng nào có khác chi.

Tuy vậy, Mặc Thanh cũng mừng rỡ vô cùng, ít nhất đêm nay nó cũng giúp nàng có binh khí đối phó với Hắc Bạch nhị phu nhân.

Nhẹ mở cửa sỗ, thân hình đã như con én lướt nhẹ ra ngoài. Trăng treo lơ lửng giữa tầng không, ánh bạc tỏa khắp mặt đất, Mặc Thanh bế hô hấp lắng nghe phòng bên cạnh, Hắc Bạch nhị phu nhân và cả Mật Bình Nhi đều đang ngủ say hơi thở đều đặn.

Mặc Thanh nghĩ thầm: "Mật Bình Nhi bị đối phương khắc chế, nếu dùng sức cứu người sợ có điều bất tiện, chi bằng dùng diệu kế gì dẫn dụ chúngrangoài, mớilàthượng sách!" Tâm niệm chưa dứt bỗng thấy trong vườn có trồng nhiều hoa hồng, Mặc Thanh bỗng động tâm cơ, sao lại không dùng cách của đối phương để đối phó với chúng?

Hoa hồng này tuy không có nhúng máu tươi, nhưng dưới bóng trăng mờ ảo ai lại có thể phân biệt được giả chân?

Thế là Mặc Thanh vội ngắt lấy hai đóa. cầm nơi tay, nhẹ như chiếc lá rơi đáp xuống bên ngoài cửa sỗ, đưa tay đây nhẹ cánh cửa.

cửa cài chặt bên trong, Mặc Thanh ngầm vận lực ấn mạnh một chưởng.

"Kẹt" một tiếng, cửa sổ theo tiếng động mở ra.

Trong phòng lập tức vang lên tiếng quát của Bạch Mẫu Đơn:

- Kẻ nào?

Nhưng tiếng quát vừa phát ra. cả hai đồng thời nhìn thấy trên bậu cửa sổ giắt hai nhánh hoa hồng, hãy còn đang đung đưa qua lại, hiên nhiên được cắm vội vã vô cùng, nhưng bên ngoài không thấy bóng người.

Mặc Thanh không phải một lần nhìn thấy dấu hiệu thị uy của Bách Hoa bà bà. lại nữa nàng là người đề tâm cân thận, đã sớm nhận ra.

mỗi lần Huyết Hoa Hồng xuất hiện, tuy lớn nhỏ có thể khác nhau, nhưng cành dài ngắn phải hoàn toàn đồng nhất, thế nên lúc ngắt hoa cũng đã có ý ngắt bằng nhau nên rốt cuộc cũng qua mắt được Hắc Bạch nhị phu nhân.

Hắc Bạch nhị phu nhân đưa mắt nhìn nhau một cái, Bạch Mẫu Đơn lên tiếng nói:

- Ngươi ra ngoài xem thử không chừng giáo chủ có dụ lệnh gì cần sai khiến! Đi mau rồi sớm quay lại!

Hắc Thước Dược ứng tiếng rồi xách kiếm tung người xuyên qua cửa sổ phong đi, chân vừa chạm đất, điểm chân mượn đà tung ngược lên mái nhà. quay nhìn bốn phía. quả nhiên thấy bên ngoài mấy trượng có một bóng người giơ tay ngoắc.

Tuy ánh trăng sáng vằng vặc, nhưng vì cự ly quá xa nên không thấy rõ tướng mạo của đối phương, chi thấy là một nữ nhân lưng giắt trường kiếm mà thôi.

Đó chính là dáng mạo của tứ đại danh hoa dưới trướng của Bách Hoa Giáo Chủ, Hắc Thước Dược nhìn thấy không thể không tin liền vội vàng phi thân lướt tới.

Có điều Hắc Thước Dược chưa kịp đến gần, bóng người đã quay lưng chạy như bay về hướng đông. Hắc Thước Dược đã nhận ra là đồng môn tỷ muội không chút nghi tâm lập tức gia tăng tốc lực đuổi theo.

Nào ngờ đuổi đến trường thành phía đông bỗng không thấy bóng người, nàng cứ ngỡ người kia đã vượt thành ra ngoài rồi, nên cũng nhún mình lên đầu tường rồi chạy tiếp.

Diễn tả lâu nhưng sự việc diễn ra trong nháy mắt, trong khách điếm bỗng nghe giọng nói oai nghiêm của nữ nhân từ trên mái nhà truyền xuống:

- Bạch phu nhân, giáo chủ dụ lệnh triệu người, phu nhân dám kháng lệnh không đến, ngươi không sợ giáo chủ trừng trị sao? Mau đến tây thành hội kiến! Hỏa tốc! Hỏa tốc!

Bạch Mẫu Đơn đang nóng lòng chờ Hắc Thước Dược trở về, bỗng nghe nói thất kinh, nàng làm sao ngờ được lúc nãy Mặc Thanh nghe lén lời nói của hai người rồi tương kế tựu kế dẫn dụ nàng ra khỏi phòng.

Bạch phu nhân lập tức tung người lên mái nhà. tuy không thấy bóng người, nàng cũng không nghi ngờ gì, vội vàng thi triển khinh công nhắm hướng tây chạy như bay.

Nháy mắt sau, một bóng người như u linh đáp vào giữa phòng, chính là Mặc Thanh.

Nàng vào phòng quét mắt nhìn tứ phía. lập tức nhìn thấy Mật Bình Nhi nằm co ro trong góc tường, dung diện tiều tụy, còn tệ hại hơn lúc nàng hóa trang làm tiêu hóa tử nữa.

Mặc Thanh thấy lòng như kim châm muối xát, đôi dòng lệ nóng hổi chảy dài trên má. vội vàng xốc nàng dậy đem trở về phòng của nàng cứu chữa.

Chỉ cần cứu cho Mật Bình Nhi thoát hiểm, cho dù Hắc Bạch nhị phu nhân có phát giác tìm đến Mặc Thanh cũng không sợ.

Quả nhiên một lúc sau Hắc Bạch nhị phu nhân phát giác bị trúng kế điệu hổ ly sơn của địch, vội vàng trở lại phòng, nhưng nào còn thấy bóng dáng của Mật Bình Nhi.

Hai người thân làm tứ đại danh hoa dưới trướng của Bách Hoa bà bà Giáo Chủ, trong giáo ngoài Bách Hoa bà bà Đồng Sầu, thì bốn người có võ công tối thượng.

Giờ này, một tên trọng phạm đang nằm trong tay lại được cứu đi, thử hỏi hận này biết để đâu cho hết?

Bạch Mẫu Đơn nộ khí xông thiên, lồng lộn không yên, nhưng Hắc Thước Dược người thâm trầm cân thận, lập tức phát giác ra hai đóa hoa hồng được ngắt từ hoa viên ở hậu viện, đồng thời nghĩ đến kẻ cứu thoát Mật Bình Nhi có thể là người cùng ngụ trong khách điếm.

Thế là vội thông tri cho Bạch Mẫu Đơn điều nàng suy đoán, âm thầm gọi phổ ky đến hỏi, không bao lâu sau hai người một trước một sau đã đến bên ngoài phòng của Mặc Thanh.

- Có giỏi thì ra đây! Để bản phu nhân xem mặt mũi ngươi thế nào mà dám cả gan đến vuốt râu hùm!

Bên ngoài phòng của Mặc Thanh, trước tiên vang lên tiếng quát mắng của Hắc Thước Dược.

Nhưng Mặc Thanh cứ lặng thinh, làm như trong phòng không có người vậy.

Bởi vì sau khi nàng cứu Mật Bình Nhi tinh dậy, do Mật Bình Nhi bị chế huyệt đạo quá lâu, nguyên khí tổn thất nặng nề, nàng đang dùng thần công bổ trợ Mật Bình Nhi vận công điều nguyên khôi phục chân khí tổn thất, đang lúc khân cấp sinh tử đáo đầu còn tâm trí đâu mà phân tâm trả lời.

Hắc Thước Dược không thấy hồi âm, cứ ngỡ trong phòng không có người, giơ chưởng đây nhẹ một cái, cửa phòng cài then bên trong rõ ràng có người. Hắc Thước Dược nộ khí xông thiên vận lực ấn mạnh một chưởng, chốt cửa gãy lìa. mở toang ra.

Hắc Thước Dược lập tức nhìn thấy Mặc Thanh với Mật Bình Nhi đang song song ngồi đối diện nhau trên sập, bốn chưởng chạm nhau.

Hắc phu nhân cũng là người luyện nội công, làm sao không biết hai người đang làm gì, đang định xuất kỳ bất ý xông đến xuất chưởng tấn công.

Bỗng "ầm một tiếng, cánh cửa sổ bay qua vừa khéo chắn mất thế tiến của Hắc Thước Dược.

Tiếp đó một bóng người theo cửa sổ nhảy vào, chính là Bạch Mẫu Đơn!

Bạch Mẫu Đơn vào phòng nhìn sơ qua đã biết, hai người nhìn nhau ra hiệu, song song nhảy bổ đến bên giường.

Nào ngờ hai người xông đến, nhưng chi vừa xuất động, mắt thấy Mặc Thanh với Mật Bình Nhi sắp táng mạng dưới chưởng hai người, bỗng "rộp" một tiếng cực lớn vạt giường bề nát, Mặc Thanh với Mật Bình Nhi đều rơi hết xuống đất.

(Thuở trước giường làm rất cao, phía trước có đặt tam cấp đề bước lên giường.) Mặc Thanh với Mật Bình Nhi song song rơi xuống đất bỗng không thấy bóng người đâu nữa. Hắc Bạch nhị phu nhân nhảy bổ tới đánh vào khoảng không, nếu không phải thân thủ hai người nhanh nhẹn chưa biết chừng đã đụng đầu nhau ngã dồn cục trên giường rồi.

Khi hai người lấy lại thế đứng vững, đã thấy Mặc Thanh với Mật Bình Nhi ngược lại kẻ trước người sau án ngữ hết cửa phòng và cửa sỗ, vây Hắc Bạch nhị phu nhân trong phòng tuyệt đườngrútlui.

Bỗng nghe Mật Bình Nhi nghiến răng nói:

- ĐỒ tiện nhân vô sỉ các ngươi, trên đường ngược đãi hành hạ ta đủ điều, món nợ này các ngươi tự vấn lòng xem nên trả thế nào đây? Nói nghe hay thì tha hai ngươi khỏi chết, nói không hay thì liệu hồn, bản cô nương hôm nay lần đầu khai sát giới, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ đầu của hai ngươi!

Trên đường đi bởi Mật Bình Nhi không chịu ngoan ngoãn phục tùng nên bị Hắc Bạch nhị phu nhân ngược đãi đủ điều, nên mới hành hạ nàng thân thể tiều tụy, nguyên khí tổn thất trầm trọng.

Giờ thấy nàng thân thủ nhanh nhẹn, sắc diện nhuận hồng, rõ ràng nguyên khí đã phục hồi, có điều Hắc, Bạch hai người quyết không thể tin được Mật Bình Nhi có thể là đối thủ của hai người.

Chi có Mặc Thanh mới mấy tháng cách biệt, công lực tinh tiến khôn lường là khiến hai người hơi úy ky, còn Mật Bình Nhi hai người không coi vào đâu.

Bạch Mẫu Đơn mấy ngày trước đã được nếm mùi lợi hại dưới tay Mặc Thanh nên giờ nhìn thấy nàng không khỏi ớn lạnh, nên vội đánh tiếng rào đón trước:

- Không sai, có oán báo oán, có hận rửa hận, món nợ này cũng nên trả cho xong, có điều mượn tay người khác rửa thù thì nào phải tay hảo thủ, bản phu nhân thấy ngươi công lực chưa hoàn toàn hồi phục, nên tạm thời gác lại, chờ khi tái ngộ ở Hoàng Sơn sẽ thanh toán cũng chưa muộn!

Dứt lời đưa mắt nhìn Hắc phu nhân ra hiệu, xem dáng điệu định cướp đường đào tẩu.

Mật Bình Nhi cười lạnh nói:

- Mượn tay người khác, bản cô nương không vô sỉ như hai người, có điều…

Mật Bình Nhi chưa dứt lời Bạch Mẫu Đơn đã cười, ngắt lời:

- Nói như vậy ngươi định một mình tiếp chiêu?

Vừa dứt lời đã tung người tới trước xuất thủ tấn công, còn Hắc Thước Dược cũng không hẹn mà nên, song song nhảy bổ tới tấn công Mật Bình Nhi. Thì ra hai người vẫn chưa bỏ ý định, quyết ra tay bắt sống Mật Bình Nhi lần thứ hai!

Mật Bình Nhi quát một tiếng song chưởng xuất động. Bùng! Bùng! Hai tiếng nỗ như sấm động, Hắc Bạch nhị phu nhân đã bị kình lực chặn đứng.

Nhưng dù sao hai người cũng không phải là kẻ tầm thường, Mật Bình Nhi lại chưa phục hồi công lực đầy đủ, nên bị chấn động, thối lui ba bước, khí huyết đảo ngược!

Hắc Bạch nhị phu nhân không ngờ Mật Bình Nhi tuổi hãy còn nhỏ, công lực vừa mới phục hồi lại ghê gớm như vậy, bất giác ngân người, chưa kịp tấn công tiếp, bỗng nghe Mặc Thanh qu át:

- Thật là vô sỉ, với thân phận của Hắc Bạch nhị phu nhân mà cũng lấy đông hiếp ít thật khiến ta thấy thẹn giùm, chi bằng lấy một địch một vậy, nếu không ta đây cũng đang ngứa tay, nhị vị chọn một người cho bản cô nương thỉnh giáo!

Hắc Bạch nhị phu nhân nghe nói đưa mắt nhìn nhau ngầm trao đỗi, một lúc sau Bạch Mẫu Đơn quay người lại nói:

- Được! Bản phu nhân tiếp ngươi ở hậu viên, mời!

Xoảng! Bạch Mẫu Đơn đã rút kiếm cầm tay!

Quả thật căn phòng quá chật hẹp, nếu dùng kiếm đối địch thì quả thật vướng víu không thi triển được, Mặc Thanh phần vì mới được bảo kiếm muốn thử xem uy lực thế nào, lại nữa Mật Bình Nhi tuy không phải là đối thủ của Hắc Bạch nhị phu nhân, nhưng một địch một cho dù công lực chưa hoàn toàn khôi phục, Hắc Thước Dược cũng khó lòng thủ thắng!

Nghĩ như vậy, nàng yên lòng cười nói:

- Nói như vậy mới đáng mặt giang hồ hảo thủ!

Dứt lời lạng người một cái đã lạng người xuyên qua cửa sỗ, phi thân ra hậu viên.

Nào ngờ nàng chưa kịp đứng vững đã nghe tiếng quát tháo rộn lên trong phòng!

Mặc Thanh quay đầu nhìn lại không thấy Bạch Mẫu Đơn theo ra bên ngoài bất giác nộ khí xông thiên, điểm chân tung người trở vào, mới vào cửa sỗ được một nửa thân người, bỗng thấy một đạo ngân quang hình cầu vồng xẹt ngang xuống đầu!

Thì ra Bạch Mẫu Đơn dùng kế dụ Mặc Thanh ra ngoài lập tức quay lại cùng Hắc Thước Dược song song công kích Mật Bình Nhi.

Nhưng Bạch Mẫu Đơn biết chắc thế nào Mặc Thanh cũng quay trở vào nên đã sớm liệu định ẩn thân một bên đứng yên chờ Mặc Thanh, định bụng xuất kì bất ý hạ sát thủ!

Kế của Bạch Mẫu Đơn quả nhiên tuyệt diệu, khiến Mặc Thanh thất kinh mồ hôi lạnh tuôn ướt áo Lúc này thân hình nàng còn đang lơ lửng trên không cho dù võ công có cao hơn sợ cũng khó lòng tránh được chiêu công lén vừa nhanh vừa mạnh của đối phương.

Cũng may lúc Mặc Thanh tung người nhảy trở vào phòng, tay đã để sẵn trên đốc kiếm, ngay

trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, vội vàng rút kiếm thuận đà quét ngược lên một thế, kiếm của nàng chi là thuận đà quét đại không ra chiêu thức gì nhưng cũng cứu nàng thoát cơn nguy biến!

Lúc này Mật Bình Nhi với Hắc Thước Dược cũng đã xuất thủ triển khai một trường ác đấu kịch liệt vô cùng!

Mặc Thanh thấy Mật Bình Nhi vô sự, tinh thần đại định, quay người trợn mắt nhìn Bạch Mẫu Đơn quát mắng:

- Bản cô nương cứ ngỡ ngươi là người có thân phận biết trọng chữ tín, nào ngờ chi là đồ hạ tiện vô sỉ, ngày hôm nay cho dù ngươi có quỳ gối xin tha bản cô nương cũng quyết lấy mạng ngươi!

Chưa nói hết lời đã lướt tới huơ kiếm, một thế "Thần long xuất động" nhắm ngực Bạch Mẫu Đơn đâm tới.

Bạch Mẫu Đơn cười lạnh nói:

- Bản phu nhân gặp người thì nói tiếng người, gặp quỷ thì nói tiếng quỷ, đối với đồ tiện tì...

Tiếng "tì" vừa mới thoát ra đã nghe "choảng" một tiếng, lập tức cảm thấy cánh tay nhẹ bỗng, thất kinh lướt mắt nhìn kỹ, thanh trường kiếm trong tay chi còn lại một nửa. Bất giác hồn phi thiên lý.

Bạch Mẫu Đơn trong cơn nguy cấp lấy nửa thanh kiếm còn lại làm ám khí, vung tay ném mạnh về phía Mặc Thanh, bất kể là trúng hay trật kiếm xuất khỏi tay đã quay người lướt ra cửa sổ đào tẩu Nhưng thân hình nàng vừa mới cất lên đã cảm thấy hai bàn chân đau buốt, bất giác kinh tâm lạc phách bởi thế tung người chưa hết đà nên rơi xuống hậu viên đánh "bịch"một tiếng đau thấu tâm can, lăn tròn trên đất mấy vòng.

Thì ra đôi bàn chân của nàng đã bị Mặc Thanh một kiếm chém đứt đoạn! Đau đớn khôn cùng. Bạch Mẫu Đơn ngẩng đầu nhìn lên thấy Mặc Thanh mặt đằng đằng sát khí đang đứng sừng sững như hung thần trước mặt! Bạch Mẫu Đơn lúc này hai chân tàn phế, chết còn hơn sống, rú lên một tiếng thê lương, song chưởng ấn xuống đất tung người xông vào mũi kiếm của Mặc Thanh tự tận!

Mặc Thanh căm hận Hắc Bạch nhị phu nhân tâm địa ác độc, nhất tâm lấy mạng Bạch phu nhân, tuy thấy đối phương trở thành phế nhân nhưng cũng không có ý định tha mạng, đang định huơ kiếm kết liễu tính mạng Bạch Mẫu Đơn!

Bỗng nghe Mật Bình Nhi kêu lớn sau lưng:

- Mặc tỉ tỉ, hãy hoan!

Mặc Thanh triệt chiêu thu kiếm nhưng Bạch Mẫu Đơn tung đến quá nhanh, kiếm chiêu thu về vớt mất một cánh tay của Bạch phu nhân.

Mật Bình Nhi thở dài nói:

- Như vậy càng hay, để hắn sống không ra sống, muốn chết cũng không xong, ở đó mà chịu báo ứng!

Mặc Thanh quay người thấy Mật Bình Nhi mặt đỏ gay, mồ hôi nhỏ giọt, vội hỏi:

- Bình muội, muội... muội không sao chứ

Mật Bình Nhi cười khổ:

- May mắn không việc gì, xem như tỉ muội ta toàn thắng!

Mặc Thanh lại hỏi:

- Còn Hắc phu nhân đâu?

Mật Bình Nhi nói:

- Hắn không thể đào tẩu, cũng chưa chết được!

Mặc Thanh bỗng thấy Hắc Thước Dược tung người qua cửa sỗ, nhảy bổ về phía hai người đang đứng, Mật Bình Nhi vội kéo tay Mặc Thanh song song nhảy tránh sang bên hơn trượng Hắc Thước Dược tấn công một thế vào khoảng không, thân hình đứng không vững, ngã lăn xuống đất, cất tiếng mắng vang.

Đến giờ Mặc Thanh mới nhìn rõ, hai mắt của Hắc Thước Dược máu tươi tuôn trào, tóc ở hai bên cũng nhuốm máu tươi nhỏ thành giọt xuống đất!

Thì ra song mục của Hắc Thước Dược đã bị hủy, cả hai tai cũng bị Mật Bình Nhi ngắt đứt tuy tay chân còn đủ cả nhưng sống như vậy cũng không bằng chết!

Bỗng nghe Mật Bình Nhi cười thê thiết nói:

- Một mù một cụt, hai người ghép lại thành một thì cũng chưa đến nỗi chết đói, hai người sống hết cuộc sống tàn đề nhận báo ứng. Mặc tỉ tỉ ta đi thôi!

Hai người vừa quay mặt đi đã nghe Bạch Mẫu Đơn nghiến răng trèo trẹo nói:

- Ngày hôm nay hai con tiện tì các ngươi không giết hai ta. nhất định có ngày rửa mối hận thù này, chỉ cần còn chút hơi thở ta thề sẽ phân thây hai ngươi thành muôn đoạn!

Linh Quy Hỏa Đan

Hoàng Sơn nguyên có tên là Bắc Y Sơn lại còn gọi là Hoàng Nhạc, dãy Hoàng Sơn có nhiều ngọn núi cao ngất trời nhưng trong đó cao nhất có Thiên ĐÔ Phong, Liên Hoa tiền hậu phong. Giữa các đinh phong, mây trắng bao phủ lớp lớp liên miên, dân gian gọi là Hoàng Sơn Vân Hải (Biên mây Hoàng Sơn), xưa rày vẫn nỗi tiếng là nhất thế gian của tinh An Huy.

Lúc Mặc Thanh với Mật Bình Nhi đến địa giới của Hoàng Sơn thì đã cách Hưu Ninh huyện mấy ngày đường.

Bởi võ công của hai người dù sao cũng có hạn, nên không dám vọng động làm càn, nên vừa bước chân vào địa giới Hoàng Sơn bất giác thận trọng hơn, lúc nào cũng căng tai nghe ngóng động tĩnh, nghiêm thần giới bị.

Lúc hoàng hôn ngày hôm ấy, hai người hái một ít trái hoang trong rừng ăn đỡ dạ. đang lúc ngồi nghi ngơi trong một hang động ở lưng chừng núi, bỗng nghe một tiếng tù và vang lên chấn động núi rừng.

Hai người nghe theo tiếng tù và nhìn qua thấy ở khoảng giữa hai ngọn núi cách đó vài dặm, từ trong cánh rừng rậm rì, một cây pháo hiệu màu xanh bắn vọt lên trời!

Mặc Thanh và Mật Bình Nhi trước nay chưa từng đến Hoàng Sơn. Thấy cánh rừng rậm đã không gần Thiên ĐÔ Phong, lại cách Liên Hoa Phong không biết bao xa mà kể, vậy tiếng tù và với cây pháo hiệu kia do ai phát ra~ Lại nữa phát ra đề làm gì?

Bỗng nghe Mật Bình Nhi nói:

- Mặc tỉ tỉ, hai ta có cần đến đó xem thử không?

Mặc Thanh trầm ngâm nói:

- Mấy ngày lại đây không thấy bóng dáng lệnh sư với lệnh sư thúc, càng không thấy bóng dáng Bình ca. trong Hoàng Sơn lại không thấy có những gì khả nghi, tựa như không có việc gì xảy ra vậy, nhưng sao tỉ tỉ có cảm giác nguy hiểm đang ẩn nấp đâu đây, trong dạ cứ bồi hồi không yên. Hay là chúng ta nên lấy cẩn thận làm đầu!

Mật Bình Nhi tiếp lời:

- Chính vì vậy mà hai ta càng nên tiến lên phía trước dò xét tình hình ra sao, nếu không lỡ có công việc liên quan đến đại cuộc mà bỏ qua há không đáng tiếc lắm sao? Tất nhiên cả hai ta thân quả thế cô hành động cũng khá nên cẩn thận, có điều cẩn thận thái quá lại biến thành nhát gan, không biết ý tỉ tỉ thế nào?

Mật Bình Nhi nói không phải là không có lý, Mặc Thanh đành miễn cưỡng gật đầu, thế là hai người hướng về cánh rừng rậm, cẩn thận tiến Công phu ước chừng nửa thời thần, hai người đã đến trước cánh rừng rậm giữa hai ngọn núi, nhưng đi một khoảng xa như vậy mà hai người vẫn không phát hiện ra động tĩnh gì.

Thế nên khi hai người nhìn thấy cánh rừng rậm hiện ra trước mắt, hai người không khỏi do dự.

Bởi vì hai ngọn núi hai bên cao chót vót, khỉ vượn Sợ Cũng khó trèo còn cành rừng rậm rì tựa như chưa từng có dấu chân người, dưới đất cỏ mọc quá ngực, cành cây gai nhọn giăng ngang dọc chằng chịt, nhìn vào không thấy xa quá ba trượng, chỉ thấy trong rừng không khí âm hàn, cảnh vật âm u, khiến người không khỏi ớn lạnh xương sống!

Đang lúc hai người còn đang dụ dự chưa dám mạo hiểm xông vào bỗng nghe tiếng quần áo động gió phần phật từ xa truyền lại, hai người vội vàng tìm chỗ ẩn thân ghé mắt nhìn ra. nháy mắt đã thấy một bóng xám lướt qua trước mắt!

Thân pháp hảo tuyệt nhanh như lưu tinh xẹt giữa từng không, bóng người không chút do dự, nhanh như chớp biến mất trong cánh rừng.

Mật Bình Nhi thấy thân thủ đối phương chỉ hơi ngạc nhiên, nhưng Mặc Thanh không khỏi chấn động, bởi nàng đã nhận ra bóng xám không phải ai khác chính là Thanh Long giáo chủ Thần Long Chư Thiên.

Nhưng nàng ngạc nhiên còn chưa dứt lại thấy một bóng đen lướt qua trước mặt, bóng đen này thân pháp tuy cũng nhanh nhẹn vô cùng nhưng so với Thần Long Chư Thiên còn kém nửa bậc!

Cả Mặc Thanh với Mật Bình Nhi đều nhận ra đó là Bách Hoa giáo chủ Bách Hoa bà bà Đồng Sầu Bởi trên mình bóng đen còn có một đạo hồng quang chói mắt, rõ ràng là món binh khí đặc dị của mụ, đóa hoa hồng đẫm máu!

Đến đây hai người bất giác nhìn nhau một cái, càng không dám khinh xuất tiến vào trong rừng, chỉ với một đóa hoa hồng quỷ khốc thần sầu trong tay Bách Hoa bà bà Đồng Sầu, hai nàng chưa chắc đã có thể ứng phó nỗi đừng nói chỉ còn thêm Thần Long Chư Thiên!

Một hồi lâu không thấy có thêm người nào xông vào rừng, Mật Bình Nhi ngưng thần nghe ngóng một lúc, biết chắc xung quanh không có ai khác mới dám ghé tai Mặc Thanh hạ giọng nói:

- Mặc tỉ tỉ, bây giờ phải làm sao? Có tiến vào hay không?

Mặc Thanh đảo mắt một vòng, quả quyết nói:

- Có gì phải sợ, cứ tiến vào!

Mật Bình Nhi bất giác kinh ngạc, lúc nãy Mặc Thanh e dè không dám đến, giờ lại quyết đòi xông vào rừng, không phải là có sự bất thường sao? Bất giác Mật Bình Nhi lên tiếng hỏi:

- Tỉ tỉthật không sợ sao? Đối phương là Bách Hoa bà bà Đồng Sầu chứ không phải là người thường đâu.

Mật Bình Nhi cứ tưởng Mặc Thanh chưa nhận ra Bách Hoa bà bà Đồng Sầu, nào ngờ Mặc Thanh gật đầu, tiếp lời:

- Kẻ xông vào rừng trước chính là Chư lão tặc!

Mật Bình Nhi nghe nói kinh hãi, kêu lên:

- Nói như vậy, hai ta vào rừng không phải là đi chịu chết sao?

Mặc Thanh nhìn Mật Bình Nhi, đôi mắt nàng như có lửa. nói:

- Chưa chắc! Nếu muội sợ thì cứ ở ngoài này đợi ta. ta không thể đề mất thời gian hơn nữa!

Dứt lời tung người lên xông vào rừng!

Mật Bình Nhi nào phải là kẻ nhát gan tham sinh húy tử, chẳng qua thấy tình thế có điều khác lạ nên không dám khinh xuất mà thôi, không ngờ Mặc Thanh bình thường trầm tĩnh như vậy, giờ đột nhiên thay đỗi, nói là lập tức bỏ đi!

Mật Bình Nhi kinh ngạc nhưng cũng đành phải tung người chạy theo. Nháy mắt sau, hai người đã một trước một sau tiến vào trong rừng.

Đi được mới hai, ba chục trượng, bỗng từ trong rừng âm u có tiếng người quát hỏi:

- Vị bằng hữu nào?

Mặc Thanh đi trước vội vàng dừng bước, nhẹ nhàng ẩn thân đằng sau một cây đại thụ, đồng thời hồi thủ chộp lấy Mật Bình Nhi, song song ngồi thụp xuống, cả hai ứng biến nhanh nhẹn vô cùng, không phát ra một tiếng động nhỏ!

Bên trong lập tức vang lên một tiếng "ủa nho nhỏ, rồi đột ngột cất cao giọng nói:

- vị bằng hữu nào, nếu không hiện thân chớ trách bổn toạ đắc tội!

"Lẹt x ẹt! Lẹt x ẹt! " Phía sau cây đại thụ chỗ Mặc Thanh và Mật Bình Nhi ẩn thân bỗng vang lên tiếng giày cỏ kéo lê dưới đất, hai người đều thất kinh lạnh người, không ngờ phía sau lưng lại có người ẩn thân!

Nhưng hai người ngạc nhiên chưa dứt bỗng phía sau lưng đã nghe tiếng mắng lớn:

- ĐỒ thỏ đế ngươi làm gì mà đứng một chỗ hò hét như vậy, La Hán lão gia đang đứng trước mặt người còn không thấy hay sao?

Vừa nói tiếng giày cỏ "lẹt xẹt, lẹt xẹt" lại vang lên, tiếng giày không nhanh không chậm cứ đều đều như tấu nhạc băng ngang rừng đi về phía tả.

Mặc Thanh với Mật Bình Nhi vội theo tiếng giày nhìn qua. quả nhiên thấy một lão hòa thượng rách rưới, tăng bào của lão thiếu cỗ, tay áo rách mướp, toàn thân lấm lem bụi đất, trên đầu chụp một chiếc mũ cũng rách bươm, che không hết mớ tóc bạc lún phún dài chừng hai tấc Trông dáng mạo lão, nào giống La Hán phật gia. chỉ thấy lão giống một lão khất cái đệ tử của Cái Bang hơn, hai người thấy vậy bất giác bụm miệng nén cười!

Nhưng hai người chưa kịp cười đã nghe thấy một tiếng quát vang như sấm:

- Lão trọc! Hôm nay đại gia quyết lấy mạng ngươi!

Véo! Véo! Véo!

Một loạt tiếng ám khí xé gió vang lên lập tức mấy chục điếm ngân quang nhắm ngay lão hòa thượng bắn tới như bay!

Lão hòa thượng tựa như không hay không biết vẫn đều đều lê giày cỏ như cũ, mắt thấy mấy chục mũi ám khí, ít ra cũng có quá nửa sắp trúng hết vào người lão!

Mặc Thanh với Mật Bình Nhi thấy vậy còn lòng dạ nào cười lão nữa. ngược lại khẩn trương như thấy mình sắp bị ám khí bắn trúng không bằng, nào ngờ hai người bỗng thấy hoa mắt một cái, mấy chục mũi ám khí đều tự dưng bay tán loạn rơi vào bụi gai rừng mất tung.

Lão hòa thượng vẫn cũng cứ bước đều, không thấy lão vung tay hay lạng người gì hết, cũng chăng biết lão làm cách gì mà tránh được đám ám khí của đối phương!

Mặc Thanh với Mật Bình Nhi kinh ngạc ngân người, bên kia kẻ bắn ám khí vừa sợ vừa tức, gã gầm lên một tiếng như hỗ đói, bỗng thấy một đạo ngân quang hình cầu vồng nhanh như ánh chớp quét tới sau lưng lão hòa thượng.

Lúc này hai người mới nhìn rõ kẻ tấn công lão hòa thượng là một lão nhân trạc ngũ tuần, râu xám dài ngang ngực, thân hình như tháp sắt, thanh bảo kiếm trong tay lão dài gần bốn thước, vừa xuất thủ đã thấy võ công phi phàm, quyết không thể kém hơn bọn Huyết Sát Lý Động!

Lúc này lão hòa thượng như đã phát hiện có kẻ địch công kích sau lưng, kêu lên một tiếng "ái dà rồi ôm đầu chạy, có điều chưa chạy được mấy bước, tựa như gấp gáp không cẩn thận, vấp phải rề cây té lăn quay.

Lão nhân râu dài cười lên ha hả nói:

- Thử coi phen này ngươi chạy đi đâu cho biết!

Thốt xong, từ trên cao đâm bổ xuống như chim ưng vồ mồi, huơ kiếm chém mạnh xuống bỗng nghe lão "ủa lên một tiếng kinh ngạc đề khí từ từ hạ xuống, hai mắt như đứng tròng, ngân người ra!

Bởi lão hòa thượng ở phía bên kia cây cổ thụ, nên Mặc Thanh với Mật Bình Nhi vô phương nhìn thấy, nhưng hai nàng thấy dáng lão nhân râu dài ngân người như hóa đá cũng có thể đoán được lão hòa thượng cố ý té đề mượn thế đào tẩu Đến đây Mặc Thanh với Mật Bình Nhi hai người chợt tinh ngộ thì ra lão hòa thượng nguyên là Phật môn cao tăng võ lâm kỳ nhân, lão cố ý dẫn dụ đối phương sang bên nhường đường cho hai người tiến vào rừng.

Thế là hai người không dám chậm trễ, vội vàng tung người nhắm vào rừng chạy như bay.

Mỗi người đi được ba. bốn chục trượng bên tai hai người bỗng vang lên tiếng nhỏ như muỗi - Trước mắt có mãng xà!

Với võ công của hai nàng nào lại đi sợ loài xà trùng rắn rết, rõ ràng là có người ngầm nhắc nhở phía trước có địch, thế nên hai người bất giác không hẹn mà nên cùng dừng bước.

Nhưng trong rừng không biết phương hướng đông tây nam bắc, lại vừa không có mục tiêu nhất định thì hai người biết đi đâu bây giờ?

Dừng lại trầm tư một lúc hai người dùng mắt thay lời trao đỗi một hồi, liền đỗi phương hướng đi về phía hữu.

- Phía này có chó!

Hai nàng vừa mới nhích động thân hình bên tai lại vang lên giọng nói nhỏ như muỗi kêu, bất giác giật mình quay người lại, không chút do dự hướng về phía tả bước đi. Bởi vì phía bên hữu không an toàn thì chỉ còn hướng đi bên tả.

không lẽ bảo hai nàng phải đi trở lui hay sao?

Nào ngờ mới đi được mấy bước vòng qua cây đại thụ, bên tai hai người lại vang lên tiếng kêu, vẫn giọng nói cũ:

- Hai con bé này quả không biết sống chết, ai đời lại đi ngay vào miệng cọp!

- Mặc Thanh với Mật Bình Nhi lại thất kinh dừng bước, đứng ngẩn ra giữa đường trường, ba phía không có lối đi, hay là quả thật bảo hai người phải quay ra sao? Nhưng hai người đã vào đến đây có lý nào lại quay ra giữa chừng như vậy! Không biết người này có hảo ý hay cố ý hí quỷ lộng thần!

Mặc Thanh vừa mới nghi ngờ chưa dứt, bỗng thấy Mật Bình Nhi ngẩng đầu nhìn lên ngọn cây, mặt mày rạng rỡ chỉ chỉ lên đồng thời hạ giọng ghé sát tai Mặc Thanh nói:

- Có lẽ người ấy bảo hai ta lên ngọn cây mà đi cũng chưa biết chừng, cớ gì hai ta không lên ngọn cây xem thử, biết đâu đó là con đường an toàn duy nhất!

Mặc Thanh ngẩng đầu nhìn lên, cây đại thụ cao mười mấy trượng, tán lá rậm rạp vô cùng, dù không thể chuyền cành thâm nhập vào rừng ít ra cũng có chỗ ẩn thân tốt, thế là vội gật đầu tỏ ý tán đồng.

- Cẩn thận!

Lại một tiếng kêu cực nhỏ, nhưng không hề có ý ngăn cản, hai người bất giác cả mừng lập tức cẩn thận mượn thế leo lên.

Mặc Thanh vừa mới leo lên lưng chừng thân cây bỗng thấy cách đó mấy trượng, xuất hiện một đạo huyết quang từ dưới đất mọc lên, bất giác kinh ngạc ngưng mục nhìn kỹ lại.

Thì ra là một cây huyết trụ bằng cườm tay màu đỏ như máu, trên đỉnh có một viên huyết châu bằng nắm tay đang đảo lộn trên đầu cột.

Hạt châu màu đỏ tươi chói mắt nhìn vừa đẹp vừa ẩn chứa nét thần bí hãi nhân.

Mặc Thanh ngẩn người dừng lại, hai mắt như đứng tròng, nhìn kỳ quan trước mắt như hóa đá!

Bỗng Mật Bình Nhi kéo nàng một cái, Mặc Thanh giật mình như tỉnh cơn mê, vội đưa mắt ra hiệu hỏi có việc gì, bỗng thấy Mật Bình Nhi mặt mày thất sắc, đưa tay chỉ lên ngọn cây.

Mặc Thanh không biết đã xảy ra việc gì thấy thần sắc Mật Bình Nhi bất giác cũng thất kinh nhìn lên ngọn cây, nhưng chỉ thấy cành lá sum xuê nào có điều chỉ khác lạ~ Đang ngẩn ra không biết Mật Bình Nhi đã phát hiện ra điều gì, bỗng Mật Bình Nhi dùng ngón tay viết vào lòng bàn tay Mặc Thanh có hai chữ:

- Có người!

Mặc Thanh trong lòng hơi hoảng, nhưng dường như nàng còn đang bán tín bán nghi, nhau mày nhìn Mật Bình Nhi ý ngầm hỏi:

"Làm sao biết được bên trên có người?" Mật Bình Nhi lại lấy ngón tay viết lên lòng bàn tay Mặc Thanh:

- Có tiếng động!

Quả nhiên Mật Bình Nhi vừa viết xong, bên tai đã vang lên tiếng thở dài, âm thanh cực kỳ nhỏ tựa như gió thoảng từ trên ngọn cây vọng xuống, nàng lạnh toát toàn thân!

Nhưng nàng lập tức nhận ra võ công của đối phương rất tầm thường theo tiếng thở dài mà suy đoán, võ công của đối phương còn kém hai nàng xa.

Hơn nữa hai nàng trèo lên cây, tay đã hết sức cẩn thận, nhưng dù sao cũng phát ra tiếng động, vậy mà đối phương không phát hiện ra. rõ ràng chỉ là một tên tiêu tốt tầm thường, có điều không biết đối phương ẩn thân trên ngọn cây là có ý đồ gì?

Thế là Mặc Thanh cũng bắt chước Mật Bình Nhi viết vào tay những suy nghĩ của mình. Mật Bình Nhi suy nghĩ một lát rồi gật đầu tỏ vẻ đồng ý với suy đoán của Mặc Thanh, đồng thời hỏi lại phải tính làm sao.

Mặc Thanh lập tức trả lời, muốn len lén bất thần tập kích đối phương và dặn dò Mật Bình Nhi ở bên dưới thủ thế, nếu lỡ có xảy ra bất trắc thì kịp thời cứu viện!

Mật Bình Nhi tuy cũng muốn giành đi nhưng Mặc Thanh ở bên trên nên đành gật đầu ưng thuận Lần này đã biết bên trên có người nên Mặc Thanh càng cẩn thận hơn, tay chân nàng xuất động từ từ leo lên, hai mắt cứ chăm chăm không nháy, nhìn lên ngọn cây, hầu phát hiện chỗ ẩn thân của đối phương.

Quả nhiên trèo lên được hai trượng nàng đã nhìn thấy một góc áo của đối phương lộ ra bên dưới một chàng ba của thân cây.

Tiếp theo đó Mặc Thanh bỗng phát hiện ra trên chàng ba cây có cột ngang một tấm ván, bốn bên cũng có một số cành cây chắn lại, trong lòng không khỏi lấy làm kỳ.

Người này nếu không biết võ công thì làm sao vào được tới đây, càng không thể leo lên được đến ngọn cây này.

Còn nếu biết võ công hà cớ gì lại phải cột một tấm ván lên ngọn cây như vậy?

Nếu cần một chỗ ngủ thì thiên hạ bao la không có một chỗ đề ngủ hay sao mà phải chạy đến chỗ này đề nằm ngủ? Đây há phải là một quái sự hãn hữu trên thế gian?

Mặc Thanh càng nghĩ càng thấy vô lý, nghĩ thầm: "Mặc kệ ngươi là ai, giết ngươi trước rồi hãy tính sau, trên thế gian vạn vật tranh nhau sinh tồn, vì an toàn của hai ta mà đành phải khai sát giới, hơn nữa còn phải làm sao cho ngươi không kịp kêu la... " Đang lúc suy nghĩ, nàng đã đến cách đối phương chưa đầy một trượng, vừa định rút kiếm kết liễu tính mạng đối phương, bất thời bất cân tay đụng phải cành cây nhỏ phát ra một tiếng "rắc", âm thanh đủ đề một người đang ngủ say giật mình thức dậy!

Mặc Thanh bất giác thất kinh vội nép người sang một bên ngưng thần giới bị, nhưng đối phương vẫn không động đậy chút nào, đến góc áo của hắn cũng không thấy động nhẹ một chút!

Mặc Thanh kinh ngạc, quay đầu nhìn kỹ lại thấy cành cây nàng vừa chạm vào, thì ra đó là cành cây được người ta vít cong gài sang một cành cây khác, nên vừa đụng nhẹ một cái đã bung ra huơ trong không khí phát ra tiếng động.

Xem cách sắp xếp thì thấy rõ người này vô cùng cân trọng, nhưng tại sao hắn vẫn bất động vô tri vô giác vậy? Không lẽ bên trong còn có ám tàng ngụy trá gì?

Cuối cùng một tiếng rên cực kỳ yếu ớt phát ra. Mặc Thanh thở dài một tiếng như vất được tảng đá ngàn cân treo trong lòng, thì ra người này bị thương trầm trọng, không thể cử động được, thảo nào người ta lại an bài cho gã kỹ càng như vậy. May thay nàng chưa lỗ mãng ra tay nếu không người này bị chết oan uổng rồi!

Một khi biết được đối phương bị trọng thương, Mặc Thanh không còn e dè nữa mà cứ nhanh nhẹn leo lên, tuy nhiên nàng vẫn vận chân khí lên toàn thân hộ thể, đề phòng bất trắc.

Khi nàng leo lên đến chạc cây, nhẹ nhàng vạch lá ghé mắt nhìn vào.

Bỗng!

Hoa dung biến sắc, hồn phách đều bay mất hết, tay chân bủn rủn, hai mắt chợt tối sầm lại, cả thân hình rơi thăng xuống đất!

Việc gì đã xảy ra Mặc Thanh nhìn thấy gì?

Thì ra nàng nhìn thấy một người mặt đã chuyên thành sắc đen toàn thân phủ lên như cái bị, nằm yên bất động như một xác chết!

Lại nữa người ấy không phải ai khác mà chính là người ngày thương đêm nhớ, tình lang Long Bình của nàng! Thảo nào vừa nhìn thấy nàng không ngất xỉu cho được!

Nàng cứ chắc mâm Long Bình sau khi được Thao Thiết đại bang chủ cứu đi, giải trừ hết chất độc, đang cùng với các lão anh hùng Cái Bang lên Hoàng Sơn, đang chờ cơ hội gặp mặt đề thỏa lòng mong nhớ. Nào ngờ không biết thần sai quỷ khiến thế nào lại gặp chàng ngay trên ngọn cây đại thụ này.

Hơn nữa thấy mặt Long Bình đã chuyên sang sắc đen, toàn thân sưng phù trông thật kinh khiếp, rõ ràng chất độc chưa được giải, tính mạng nguy cấp như ngàn cân treo sợi tóc, thử hỏi nàng sao chịu đựng nỗi cảnh tượng ấy?

Cũng may, thấy nàng có những động tác khác thường khiến Mật Bình Nhi biết có sự bất thường nên cũng vội vàng leo lên, chính là lúc Mặc Thanh hôn mê rơi xuống, Mật Bình Nhi thất kinh vội đưa tay đỡ lấy nàng ôm vào lòng.

Mật Bình Nhi thật thất kinh thật không bút nào tả xiết.

Vì cẩn thận đề phòng ám toán Mật Bình Nhi không dám leo lên tiếp, vội vàng lui người xuống đồng thời nhìn Mặc Thanh đang nằm trong lòng, thấy Mặc Thanh hai mắt khép hờ, thì ra đã hôn mê bất tinh rồi.

Ngẩng đầu nhìn lên ngọn cây vẫn thấy không có động tĩnh gì, vội tìm một nhánh cây ngồi xuống vận công vào song chưởng xoa bóp cho Mặc Thanh.

Mặc Thanh từ trong cõi u linh trở về từ từ mở mắt ra. Khi nàng nhìn thấy rõ ràng cảnh vật xung quanh, bỗng nhớ lại tất cả sự việc trước lúc hôn mê, vội vàng vùng thoát khỏi tay Mật Bình Nhi rồi hướng ngọn cây leo lên!

Mật Bình Nhi không biết đã xảy ra việc gì, vội vàng ôm cứng Mặc Thanh.

- Buông tay!

Mật Bình Nhi chưa kịp hỏi đã nghe Mặc Thanh quát lớn một tiếng khiến nàng giật mình, rõ ràng Mặc Thanh đã bị kích động đến cùng cực bất kể hai người đang ở nơi long đàm hỗ huyệt.

Mật Bình Nhi sợ Mặc Thanh lại lên tiếng nữa. làm kinh động đến Thần Long Chư Thiên với Bách Hoa bà bà Đồng Sầu hoặc giả lão nhân râu dài lúc nãy, bất kể là ai, một khi hai người bị phát hiện, hậu quả thật khó lường, thế nên vội vàng buông tay.

Lần này Mặc Thanh leo nhanh như gió, nháy mắt đã lên đến ngọn nơi chạc ba cây, bỗng nghe Mặc Thanh kêu lên một tiếng bi thiết:

- Bình ca!

Mặc Thanh chưa lên tiếng còn khá. Mặc Thanh vừa kêu lên khiến Mật Bình Nhi cũng thất kinh hồn phi vạn trượng!

Đến khi Mật Bình Nhi từ phía sau người Mặc Thanh nhìn thấy sắc khí chuyên sang màu đen trên gương mặt với toàn thân phát phù của Long Bình, suýt chút nữa nàng cũng rơi luôn xuống đất!

- Hức! Bình ca... Bình ca... Bình ca...

Mặc Thanh bất chấp tất cả. bổ nhào úp mặt lên người Long Bình ai oán khóc, Mật Bình Nhi tuy kinh hãi sợ đối phương phát hiện nhưng không dám can ngăn, thậm chí đến nàng cũng muốn khóc theo.

Mặc Thanh cô thân một mình trên cõi đời không còn ai thân thích, chỗ dựa duy nhất của nàng là Long Bình, nếu chàng có mệnh hệ nào thì nàng sống trên cõi đời này cũng không còn ý vị gì nữa!

Bỗng, mí mắt sưng phù tím bầm của Long Bình khẽ động, đôi môi cũng mấp máy run run, nhưng mắt chưa mở ra được, miệng cũng chưa nói được tiếng nào.

Mật Bình Nhi thấy vậy cả mừng, nàng cũng bất chấp hiểm nguy vội lay Mặc Thanh kêu lớn:

- Mặc tỉ tỉ! Mặc tỉ tỉ! đừng khóc, Bình ca có lời muốn nói!

Câu nói của Mật Bình Nhi còn công hiệu hơn tiên đan thần dược, Mặc Thanh chợt nén đau nín bặt, ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên đôi môi của Long Bình lại động đậy nhưng vẫn chưa phát ra được chút âm thanh nào.

Mặc Thanh vội lay Long Bình kêu:

- Bình ca! Bình ca! Bình ca muốn nói gì? Nói đi! Nói đi!

- Kẻ nào?

Bỗng từ đàng xa vang lại tiếng quát lớn, tiếp theo là tiếng gió động cấp tốc từ xa tiến lại gần.

Mật Bình Nhi thất kinh, nhưng Mặc Thanh tựa như không nghe thấy, vẫn lay Long Bình nói:

- Bình ca! Bình ca nói đi!

âm thanh nàng chăng những không nhỏ đi lại còn cao giọng hơn nữa.

Mật Bình Nhi quả thật vừa sợ vừa khẩn trương, nhưng vẫn không đành lòng lên tiếng can ngăn, mắt thấy kẻ địch đã đến gần, nàng sợ ba người khó lòng toàn mạng.

Cuối cùng Mật Bình Nhi nghiến chặt răng rút thanh Kinh Điện Kiếm trên lưng Mặc Thanh chuẩn bị toàn lực hộ vệ cho hai người, dù biết cô thân bất địch, nhưng xả thân vì bằng hữu cũng là việc đáng làm lắm vậy.

Mật Bình Nhi tay cầm kiếm từ ngọn cây tung người phi thân xuống đất, thấy một bóng người như tên rời nỏ nhanh như chớp phóng tới, Mật Bình Nhi không khỏi rùng mình thì ra không ai khác chính là Bách Hoa bà bà Đồng Sầu, trên lưng mụ đóa hoa hồng đỏ bầm ngất ngưởng trông thấy khiến người không rét mà run!

Mật Bình Nhi vận công đề khí sẵn sàng nghênh địch. Ngay lúc ấy bỗng nghe hai tiếng hú như long ngâm xé không gian tiếp theo là tiếng chưởng chạm nhau.

ầm! ầm! tiếng kêu, tiếng quát tháo hỗn tạp loạn cả lên. Thì ra một trường ác đấu khốc liệt đã diễn ra phía trong rừng!

Trong thoáng chốc cảnh rừng yên tĩnh như cảnh chết đã bị chấn động ầm ầm như trời long đất lở Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nghe tiếng chưởng phong chạm nhau lập tức bỏ Mật Bình Nhi quay đầu chạy ngược đi, nháy mắt đã mất dạng trong rừng rậm.

Mật Bình Nhi thở ra như vừa cất được gánh nặng, thầm tạ ơn trời phật, nếu không mạng của ba người khó lòng bảo toàn, dù Long Bình không chết vì độc cũng táng mạng dưới tay Bách Hoa bà bà Đồng Sầu.

Mật Bình Nhi định thần lại bất giác cũng đưa mắt nhìn về phía trường ác đấu đang khai diễn đàng xa. bỗng phát hiện ra cột huyết trụ màu đỏ tươi mọc lên giữa rừng, đặc biệt viên huyết châu đỏ rực đang chuyên động nhanh như bông vụ trên đỉnh huyết trụ trông vừa hấp dẫn vừa thần bí khôn lường.

Tiếng quyết đấu kịch liệt chính là từ dưới huyết trụ truyền lại!

Nguyên Mật Bình Nhi định chạy đến xem cho rõ thực hư, nhưng lại lo lắng cho an nguy của Long Bình và Mặc Thanh.

Mật Bình Nhi quay đầu nhìn lên bỗng thấy cành lá che kín mít lúc này giờ bỗng tản ra. vừa nhìn đã thấy rõ Long Bình với Mặc Thanh hai người.

Lúc này Mặc Thanh đã ngưng khóc, lại còn dựa người Long Bình ngồi thăng dậy, chỉ trong nháy

mắt đã biến thành người khác, đến cả dấu lệ trên mặt cũng đã lau khô!

Mật Bình Nhi còn đang ngạc nhiên chưa hết, bỗng phát hiện thấy Long Bình tuy vẫn còn nằm nhưng đã mở mắt ra. hai người bốn mắt nhìn chăm chăm không nháy.

Mật Bình Nhi cũng theo ánh mắt hai người nhìn qua. thì ra hai người đang chú mục nhìn viên Huyết Châu ở đàng kia!

Mật Bình Nhi bất giác lấy làm kỳ, hai người nhìn viên huyết châu không nháy mắt là ý gì?

Lẽ nào nơi viên Huyết Châu đó có có quan hệ gì đặc biệt lắm sao?

Càng kỳ lạ hơn là song mục Long Bình tinh quang long lánh, không thấy giống với người trúng kịch độc nằm liệt lúc nãy chút nào.

Bỗng viên huyết châu tăng tốc quay nhanh khôn tả. huyết trụ cũng đột nhiên thấp xuống gần thước, nhưng nháy mắt sau đã phục hồi nguyên trạng.

Biến cố xảy ra khiến Mật Bình Nhi cũng bị hấp dẫn nhìn dán chặt vào viên huyết châu, nhưng tiếng quyết đấu bên tai nàng càng lúc càng hung mãnh quyết liệt.

Bình! Bình!

Hai tiếng nỗ như thiên lăng địa liệt chấn động màng nhĩ Bỗng viên huyết châu như bị kích trúng một chưởng, từ trên đỉnh huyết trụ rơi xuống, còn huyết trụ cũng thấp xuống, thoáng chốc đã bị rừng cây che khuất không còn thấy gì nữa.!

Bên trên đã nghe tiếng suýt xoa của Mặc Thanh.

Mật Bình Nhi không biết đã xảy ra chuyện gì vội vàng quay đầu nhìn lên thấy sắc mặt của Long Bình với Mặc Thanh khẩn trương dị thường dường như đại họa sắp giáng xuống đầu không bằng.

Mật Bình Nhi không nhịn được hiếu kỳ trong lòng, đang định cất tiếng hỏi thử, bỗng thấy Mặc Thanh thở ra một hơi dài đôi mày liễu cũng giãn ra. thần sắc khẩn trương tạm thời biến mất, phục hồi thần thái nghiêm trọng lúc đầu.

Nhưng song mục Mặc Thanh vẫn cứ nhìn thăng nơi cũ, không thèm liếc nàng một cái.

Mật Bình Nhi bất giác cũng quay đầu lại nhìn, quả nhiên cột huyết trụ lại từ bên dưới nhô lên khỏi rừng cây, trên đầu trụ, huyết châu vẫn quay cuồng như cũ, nhưng màu sắc lại càng tươi thắm chói mắt hơn lúc trước.

Đến đây Mật Bình Nhi cũng nhận ra viên huyết châu này ân tàng một bí mật, lại có quan hệ cực kỳ trọng đại với mọi người, chỉ có điều nàng không biết chút gì về bí mật ấy mà thôi!

Ngay lúc ấy bỗng nghe một tiếng quát giọng như chuông ngân:

- ác tặc! Ngươi dám!

Tiếp theo tiếng quát một bóng người xám lướt qua. nhanh như điện xẹt, nhảy bổ tới ngang viên huyết châu trên đầu huyết trụ!

Bóng xám ấy giơ tay chụp vào khoảng không, viên huyết châu lập tức rời khỏi huyết trụ bay ngay vào lòng bàn tay hắn!

Mật Bình Nhi nhìn thoáng qua cũng biết bóng xám ấy không ai khác hơn là Thanh Long giáo chủ Thần Long Chư Thiên!

Mật Bình Nhi đã lờ mờ hiệu được viên huyết châu đối với mọi người có quan hệ cực kỳ trọng đại, giờ bỗng bị Thần Long Chư Thiên cướp đi, nàng càng kinh ngạc hơn là giọng quát kia chính là của sư phụ nàng, Cái Bang Thao Thiết đại bang chủ!

Đang lúc nàng còn đang kinh hãi chưa dứt, bỗng thấy viên huyết châu trong một sát na sắp lọt vào tay Thần Long Chư Thiên bỗng như bị một luồng kình lực đạo cực kỳ mãnh liệt đụng một cái, đột ngột lại từ bên tay lão bay vọt lên, thế vừa nhanh vừa mạnh, bay cũng vừa cao vừa xa khiến Thần Long Chư Thiên chộp vào khoảng không.

Nhưng không biết vô tình hay hữu ý, viên huyết châu rơi vào chỗ nào không rơi, lại bay ngay đến chỗ cây đại thụ ba người đang ẩn thân rơi xuống!

Mật Bình Nhi nhìn thấy bất giác cả mừng, tung người phóng lên giơ tay tiếp lấy, nhưng nàng cảm thấy viên huyết châu nóng như than hồng, nhất thời không kịp phòng bị, viên huyết châu luồn qua tay vuột đi.

Mật Bình Nhi cả kinh thất sắc, lạng người đứng xuống đất, nhưng đã thấy Mặc Thanh tay cầm chiếc ngọc bình bát đưa ra hứng lấy viên huyết châu sắc hồng choa mắt, nóng tựa than hồng, quay cuồng như vụ.

viên huyết châu tựa như vật sống khi rơi vào trong bình bát rồi vẫn còn xoay tròn không ngừng.

Mật Bình Nhi lấy làm lạ cất tiếng hỏi:

- Mặc tỉ tỉ! Tỉ tỉlàm sao biết được vật này nóng mà lấy bình bát hứng như vậy? Tỉ tỉcần nó để làm gì?

Mặc Thanh vì gấp gáp không kịp trả lời Mật Bình Nhi chỉ nói:

- Bình muội, hãy khoan hỏi, một lát nữa muội muội khắc biết!

Vừa nói Mặc Thanh vừa tung người lên, hai tay bưng ngọc bình bát kê lại gần miệng Long Bình.

Long Bình lúc này đã khép hai mắt lại, nhưng khi Mặc Thanh đến gần chàng như đã biết được ngọc bình bát đã kề đến bên miệng, đột ngột mở lớn miệng, viên huyết châu lập tức như tự động nhảy lên lọt ngay vào miệng Long Bình!

Mật Bình Nhi cả kinh hai tay bưng mặt kêu - Nóng a! Nóng a!

Tiếng kêu chưa dứt, vội hé mắt nhìn lên thấy Long Bình đã khép miệng lại, ngậm viên huyết châu trong miệng, thu thần tịnh khí, toàn thân bất động.

Đến đây Mật Bình Nhi mới chợt hiệu ra.

Thì ra. viên huyết châu này nguyên có công hiệu trừ độc, trị thương đây quả thật là vật chí bảo trong thiên hạ. thảo nào mọi người tranh nhau cướp đoạt, thì ra chính là vì công dụng thần kỳ

của nó.

Trong nháy mắt, bỗng nghe tiếng quát tháo chợt tản ra rồi hướng về cây đại thụ chỗ ba người ẩn thân chạy tới!

Mật Bình Nhi nghĩ đến Thần Long Chư Thiên với Bách Hoa bà bà Đồng Sầu không khỏi rung động toàn thân, đối phương thấy bảo vật đã thấy bảo vật đã bị tước đoạt nào chịu bỏ qua. nhất định sẽ đuổi tới tranh đoạt cho kỳ được Nhưng lại nghĩ đến có Thao Thiết đại bang chủ sư phụ nàng ở bên cạnh, nên cũng tạm yên lòng, với bản lĩnh thông thiên lệch địa của người thì chắc chắn có thể ngăn chặn được kẻ địch chứ chẳng không.

Nhưng nháy mắt sau, Mật Bình Nhi lập tức cảm thấy sự thề có điều khác lạ.

Bởi tiếng quyết đấu trong rừng vẫn chưa dừng lại. Còn Thần Long Chư Thiên và Bách Hoa bà bà Đồng Sầu đã nhanh như gió cuốn nhằm hướng này chạy tới, vậy ra quyết đấu với Thao Thiết đại bang chủ còn có kẻ khác nữa.

Mật Bình Nhi bất giác kinh hồn!

Bỗng tay nghe nhẹ hẫng, thanh kiếm trong tay đã bị người cướp mất, kinh hãi quay đầu nhìn lại thì ra kẻ tước kiếm chính là Mặc Thanh.

Chỉ thấy Mặc Thanh nhìn sâu vào mắt Mật Bình Nhi nói:

- Bình muội, Bình ca còn cần một khắc nữa mới bức hết chất độc trong nội tạng ra ngoài, hai ta phải bảo hộ cho chàng an toàn trong vòng một khắc, xuất hết toàn lực vì chàng chống địch một phen, chỉ trong một khắc thôi, bất cần công địch chỉ mong bảo toàn, chờ khi Bình ca tinh lại Chưa kịp dứt lời thì Thần Long Chư Thiên với Bách Hoa bà bà Đồng Sầu đã vượt trên ngọn cây phi thân tới nơi. Từ xa nhìn thấy hai người, Thần Long Chư Thiên bất giác kinh ngạc ủa lên một tiếng.

Mặc Thanh huơ kiếm bước lên mấy bước, chỉ mặt Thần Long Chư Thiên mắng:

- Chư lão tặc kia! Lẽ ra bản cô nương hôm nay vì oan hồn mười mấy mạng của Mặc gia.

lấy đầu ngươi rửa hận, nhưng nghĩ công dưỡng dục mười mấy năm trời nên tạm thời tha ngươi toàn mạng, còn chưa mau mau xéo đi cho khuất mắt ta!

Trên gương mặt Thần Long Chư Thiên thoáng hiện sát khí, nhưng lão không thèm nhìn Mặc Thanh, chỉ hừ lạnh một tiếng, hai mắt nhìn đông ngó tây, tìm kiếm khắp nơi.

RÕ ràng Thần Long Chư Thiên còn đang lo tìm kiếm viên huyết châu nên không có thời gian đấu khâu với Mặc Thanh.

Nhưng Bách Hoa bà bà Đồng Sầu không trấn tĩnh được như vậy, mụ nghiến răng quát mắng:

- Tiện tì Như ngươi mà cũng dám lớn lối trước mắt ta. quả là không biết sống chết! Bổn giáo chủ hỏi ngươi, có thấy một viên hỏa đơn bay về phía này không? Nói mau!

Mặc Thanh tay nắm chặt đốc kiếm, ngưng thần giới bị, nhưng biết rõ hai nàng không phải là đối thủ của đối phương nên cố ý kéo dài thời gian, linh cơ chợt chuyên động, mặc cho Bách Hoa bà bà Đồng Sầu quát mắng, vẫn quay sang chỉ Thần Long Chư Thiên mắng:

- Chư lão tặc, ngươi có mau xéo đi hay không? Nếu còn chần chờ đừng trách bản cô nương không nghĩ đến nghĩa xưa. lấy mạng ngươi đề thanh toán nợ máu cho Mặc gia.

Lúc ở Phúc Dao Sơn, Thần Long Chư Thiên thấy võ công của Mặc Thanh tăng tiến hơn nhiều, tuy nhiên lão vẫn không coi nàng vào đâu, lần này nghe nàng mắng nhiếc lão vẫn giả đò điếc, không thèm đề ý cứ phóng mắt tứ phía tìm kiếm.

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu thấy Mặc Thanh dám cả gan vô lễ với mụ nghe hỏi mà không trả lời, rõ ràng không coi mụ vào đâu, bất giác nộ hỏa bốc cao, không nhịn được nữa. "ào" một chưởng nhanh như chớp bố qua!

Mật Bình Nhi bất thần từ đàng sau một cây đại thụ xuất hiện, thuận tay đây ra một chưởng, luồng kình phong của Bách Hoa bà bà Đồng Sầu bị chưởng phong của Mật Bình Nhi đánh dạt sang một bên vô hình vô tích!

Mật Bình Nhi cười nhẹ nói:

- Lão bà bà. lúc này ngươi vừa mới nói gì ta nghe chưa rõ, ngươi hỏi hắn không bằng hỏi ta.

ngươi nói lại lần nữa. nghe thử!

Lời nói của Mật Bình Nhi nghe hòa hoãn, lại thêm giọng nói của nàng ngọt ngào nghe rất êm tai, khiến nộ hỏa trong lòng Bách Hoa bà bà Đồng Sầu giảm hết quá nửa.

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu đã từng biết mặt Mật Bình Nhi, nhưng lúc này nàng đã phục hồi chân diện mục là một thiếu nữ, khiến Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nhận không ra. hơn nữa một chưởng của nàng có thể hóa giải kình phong của mụ, chứng tỏ công lực cũng không vừa. có điều không biết nàng là nhân vật nào.

Thế nên Bách Hoa bà bà Đồng Sầu hơi nhíu mày nói:

- Ta hỏi các ngươi có thấy một viên Hỏa Đan, màu đỏ chói mắt từ trên rơi xuống, không biết rơi về hướng nào?

- Hỏa Đan?

Mật Bình Nhi nhăn tít đôi mày cố làm ra vẻ kinh ngạc hỏi tiếp:

- Viên Hỏa Đan đó thế nào? Lớn hay nhỏ?

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu tức mình nhưng không làm sao phát tác được đành nén giận giải thích:

- To bằng nắm tay vậy, màu đỏ như máu, chính là viên hỏa đan của Linh Quy luyện cả ngàn năm nay...

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nói tới đó chợt tỉnh ngộ, nếu đối phương không biết tức chưa từng nhìn thấy, có nói cũng bằng vô dụng. Chưa biết chừng đối phương đã biết rõ hư thực lại giả đò không hay cố ý hỏi đề dò la hư thực. Thế nên mụ lật đật ngưng lời.

Mật Bình Nhi vô tình biết được lai lịch của viên huyết châu, thì ra đó là hoả đan của Thiên Niên

Linh Quy luyện thành, bất giác "à lên một tiếng kinh ngạc.

Nhưng tiếng "à của nàng lập tức khiến Bách Hoa bà bà Đồng Sầu tưởng lầm sự nghi ngờ của mụ là đúng, bất giác thất khiếu ra lửa quát lên một tiếng như hỗ gầm, đang định xuất thủ.

Bỗng nghe Thần Long Chư Thiên kêu lên:

- Xem kìa!

Theo hướng ngón tay chỉ của lão, bỗng Bách Hoa bà bà Đồng Sầu phát hiện trên ngọn cây Long Bình đang xếp bằng ngồi ngay ngắn, sắc mặt nghiêm trọng, trong miệng đang ngậm vật gì, lập tức kêu lên:

- Không sai! Tên tiêu tử này đang mượn Hỏa Đan trừ độc, mau! Không được để hắn nuốt vào bụng!

Dứt lời cả hai song song tung người nhảy lên thế vừa nhanh, vừa mạnh thân thủ ảo diệu phi thường Mặc Thanh với Mật Bình Nhi cả kinh cùng hét lớn một tiếng cũng song song phóng ngoi lên ngăn địch.

Nhưng với sức lực của hai nàng làm sao ngăn được hai tên cái thế ma đầu như hỗ đói đang vồ món mồi ngon.

Có điều hành động liều mạng ngăn chặn của hai nàng quả thật vượt ra xa ngoài trí tưởng tượng của Thần Long Chư Thiên với Bách Hoa bà bà Đồng Sầu.

Đặc biệt thanh Kinh Điện Kiếm trong tay của Mặc Thanh uy mãnh kinh nhân, hàn quang toát ra lạnh buốt, khiến người không dám xem thường, bởi vậy trong nhất thời hai nàng đã chặn đứng thế công mãnh liệt của đối phương.

Thần Long Chư Thiên nộ khí xung thiên, gầm lên một tiếng, song chưởng xuất động, liên hoàn kích luôn sáu chưởng, định bụng đây lui Mặc Thanh để rảnh tay tập kích Long Bình, giành lấy viên Hỏa Đan đang ở trong miệng chàng.

Nào hay, Mặc Thanh từ khi cùng Mật Bình Nhi luyện được thần công ở Tịnh Tâm Am, võ công tăng tiến kinh người, so với ngày trước quả đúng là một trời một vục!

Lại cộng thêm khinh công thân pháp ảo diệu "Vạn lý phiêu phong" do Mật Bình Nhi truyền thụ, thì sáu chưởng liên hoàn của Thần Long Chư Thiên làm sao bức được Mặc Thanh thối lui như ý nguyện được?

Hơn nữa hai nàng đã có chủ chương bất cầu thắng, chỉ cốt sao cầm cự kéo dài thời gian giao đấu, nên thanh Kinh Điện Kiếm trong tay nàng chỉ thủ mà không công.

Vậy nên Thần Long Chư Thiên dù có nội lực uy mãnh như Thần Long trong nhất thời cũng khó lòng bức Mặc Thanh thối lui được.

Lại thêm Thần Long Chư Thiên đối mặt với tên hậu sinh tiêu bối, không chịu lấy binh khí Oâ Long nhuyễn tiên ra đối địch, vô tình làm Mặc Thanh chiếm hết nửa phần lợi thế.

Ngược lại phía bên kia. Mật Bình Nhi đối địch với Bách Hoa bà bà Đồng Sầu, thì hiểm cảnh xảy ra liên tiếp, bị đối phương công tới tối tăm mặt mũi.

Kỳ thực võ công của nàng quyết không kém Mặc Thanh, hơn nữa võ công của Bách Hoa bà bà Đồng Sầu cũng kém hơn Thần Long Chư Thiên nửa thành, tại sao nàng lại bị đối phương công tối tăm mặt mày như vậy?

Thì ra trong tay nàng thiếu một món binh khí, nên phòng thủ có bề khó khăn.

Lại nữa Bách Hoa bà bà Đồng S ấu tâm trường hiểm độc, một khi xuất thủ toàn là sát chiêu chí mạng, trước nay mụ chưa hề đề ý đến thân phận danh vọng, khi muốn đạt thành ý nguyện chưa có một thủ đoạn đê hèn nào mà mụ lại không dám làm, thế nên đánh chưa được hai chiêu đã lấy binh khí thành danh, đóa huyết hoa hồng xuống.

Mật Bình Nhi trong tay không có binh khí, võ công lại kém hơn đối phương. Trong tình thế đối địch bất lợi như vậy, nếu không nhờ khinh công thân pháp thần diệu, sợ nàng đã táng mạng dưới tay Bách Hoa bà bà Đồng Sầu từ lâu.

Cứ như vậy nàng bị Bách Hoa bà bà Đồng Sầu từng bước từng bước bức lui đến dưới gốc cây chỗ Long Bình đang ngồi vận công trừ độc.

Có điều Bách Hoa bà bà cũng hơi uý kị, chỉ sợ một chưởng không đánh trúng, ngược lại khiến Long Bình nuốt luôn viên Thiên Niên Linh Quy Hỏa Đan vào bụng.

Nếu quả như vậy không phải là phí hết tâm cơ mà không vẫn hoàn không, ngược lại làm Long Bình nuốt mất Hỏa Đan vào bụng, công lực tinh tiến, chừng đó chỉ sợ muốn đào thoát cũng chăng kịp.

Bởi vậy mụ càng lúc càng công rát Mật Bình Nhi hầu tiến lại gần hơn chuẩn bị một chiêu kết liễu mạng sống Long Bình!

Chính ngay lúc Bách Hoa bà bà Đồng Sầu càng lúc càng tiến gần đến chỗ Long Bình nhưng chàng thì kịch độc trong người vẫn chưa trừ hết, tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc, bỗng trên ngọn cây phát ra một tiếng thở dài, tiếp theo là tiếng than:

- Xú nha đầu! Ngươi định làm gì đó?

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu vốn sinh ra xấu xí dị thường, từ nhỏ đã bị người chòng ghẹo gọi là "Xú nha đầu." Mấy năm trước ở ngoài Bạch Cốt Lâm nghe lại một lần, đáng tiếc lần đó không tên ra tung tích của người gọi! Đến giờ chợt nghe lại một lần nữa. lại đúng ngay lúc khân yếu như vầy, thử hỏi mụ không kinh hãi hồn phách lên mây sao được?

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu đột ngột thử thế, nhảy về phía sau ngẩng đầu lên, trên đầu cành cây thưa thớt, nhìn sơ qua đã thấy hết, nào có bóng người nào đâu.

Trong lúc mụ còn đang ngơ ngác quay đầu tứ phía tìm kiếm bỗng nghe tiếng gió "ù ù vô cùng mãnh liệt từ sau lưng mụ kích tới.

Tiếng gió "ù ù tựa như muôn ngọn sóng trào, thế còn hơn nước vỡ bờ, khiến mụ bất giác rợn người!

Tiếng kình phong hung mãnh như vậy, quả là từ lúc biết võ công đến giờ, thân lâm bách chiến nhưng mụ chưa từng thấy qua. nên khiến mụ không dám khinh xuất chống đỡ, đành hít mạnh

đề khí tung người ra hơn hai trượng.

Khi đã đứng vững, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người tập kích mụ vẫn là Mật Bình Nhi!

Nhưng trong tay nàng đã có thêm một nhánh cây dài hơn trượng, dường như nàng trong lúc cấp bách đã không kịp tuốt cành lá cứ để nguyên nhánh như vậy múa tít quét tới.

Thì ra tiếng kình phong khiến mụ hoảng kinh mất vía là do các lá cây phát ra.

Một khi Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nhìn kỹ ra giận đến tóc tai dựng đứng, nộ hỏa muôn trượng, không ngờ đường đường một vị giáo chủ oai danh tột bực, nhất hô bá ứng lại bị mấy chiếc lá cây dọa đến mất mật, việc này nếu lỡ truyền ra giang hồ thì mụ còn mặt mũi nào mà đứng trong thiên hạ nữa!

Gầm lên một tiếng chấn động sơn lâm, Bách Hoa bà bà Đồng Sầu thế như hổ phát cuồng, huy động binh khí nhanh như gió nhảy bổ đến tấn công Mật Bình Nhi! Mật Bình Nhi bẻ đại một cành cây làm binh khí quả không còn thời gian để tuốt lá nữa. không ngờ lại thu được kết quả ngoài ý muốn như vậy.

Lúc này song thủ nắm chặt cành cây, dụng toàn lực đón dỡ thế công như vũ bão của Bách Hoa bà bà Đồng Sầu. Nhưng cành cây trong tay Mật Bình Nhi nào phải là đối thủ của món binh khí đặc dị của Bách Hoa bà bà. chỉ trong nháy mắt lá cây rơi lả tả.

Mật Bình Nhi không ngờ lại xảy ra chuyện nhưvậy!

Thì ra Mật Bình Nhi hai tay cầm cành cây múa may đón đỡ thế công của Bách Hoa bà bà.

vì cành lá rườm rà nên nặng nề chậm chạp, khi cành con với lá cây bị rụng hết, càng trở nên nhẹ nhàng linh hoạt hơn.

Chỉ qua bảy tám chiêu trên tay Mật Bình Nhi chỉ còn trơ lại một chiếc gậy, chứ không phải là một cành cây nữa.

Mật Bình Nhi cả mừng, cười lớn nói:

- Lão bà bà! Đa tạ! Đa tạ! Bây giờ cho ngươi xem đả câu bỗng pháp tổ truyền của Cái Bang!

Dứt lời, chiếc gậy trong tay nàng bỗng biến đỗi, trong nháy mắt đã thấy mấy chục bóng gậy cứ nhằm đầu Bách Hoa bà bà bổ xuống.

Pho Đả Câu bỗng pháp nguyên có mười tám thế, vốn là võ công trấn bang của Cái Bang, đời đời chỉ truyền cho bang chủ, chưa từng có chuyện truyền cho người thứ hai, nhưng bởi vì Mật Bình Nhi thân phận nữ nhi nên Thao Thiết đại bang chủ sủng ái hơn những người khác, đặc cách mang mười hai chiêu Đả Câu bỗng pháp truyền thụ cho nàng phòng thân, còn lại sáu chiêu tinh hoa thì chưa truyền.

Nhưng Đả Câu bỗng pháp quả thật danh bất hư truyền, một khi thi triển ra vừa nhẹ nhàng vừa uy lực kinh nhân, lại thâm ảo quỷ thần mạc trắc!

Tuy Mật Bình Nhi chưa luyện đến mức thu phát tùy tâm, hỏa hầu chưa đạt đến cảnh giới lộ hỏa thuần thanh, nhưng Bách Hoa bà bà Đồng Sầu cũng đã cảm thấy khó đối phó vô cùng.

Vậy nên song phương đấu một hồi vẫn chưa thấy ai chiếm được thượng phong.

Nhưng trong khi đó Mặc Thanh bên này lại bị Thần Long Chư Thiên chiếm mất thượng phong liên tiếp ngộ hiểm.

Bởi Thần Long Chư Thiên thấy liên tiếp mấy chiêu không bức được Mặc Thanh thối lui, bên kia Long Bình sắc mặt đã bớt màu đen, lại chuyên sang hồng nhuận, bất quá một khắc nữa là chất động bị giải trừ hết.

Một khi Long Bình trừ hết kịch độc, phục hồi công lực, chừng đó muốn ~ư(wl Hỏa Đan thì không phải chuyện dễ, nên lão cũng bất kể sĩ diện rút Thần Long Oâ tiên ra!

Lão vừa rút nhuyễn tiên ra tình hình lập tức biến đổi, Mặc Thanh dù đã dùng toàn lực liều chết sống ngăn cản vẫn bị Thần Long Chư Thiên bức thối lui liên tiếp, còn ngọn nhuyễn tiên trong tay Thần Long Chư Thiên cũng sắp với tới tấn công Long Bình!

Ngay trong sát na nguy cơ đáo đầu, bỗng Long Bình thở ra một hơi dài, mở mắt ra. đồng thời cũng thổ viên Hỏa Đan ra cầm vào tay, cất tiếng cười ha hả nói:

- Các ngươi vì viên Hỏa Đan này đến đây sao?

chàng vừa lên tiếng cả Thần Long Chư Thiên lẫn Bách Hoa bà bà Đồng Sầu đều thu binh khí dừng tay, nhìn viên hỏa đan không chóp mắt.

Nhưng viên Hỏa Đan bây giờ không còn sắc hồng chói mắt nữa mà bề mặt có một vòng khí màu đen tựa như đang nhả chất độc đã hút từ người Long Bình vậy!

Bỗng nghe Long Bình cất giọng sang sảng vọng xuống:

- Viên Thiên Niên Linh Quy Hoả Đan này tuy có thể khiến cho người tăng đến cảnh giới vô thượng, nhưng Long Bình này thật không cần nó, các ngươi cần thì cứ lấy đi.

Dứt lời vung tay ném mạnh ra xa!

Cái ném của Long Bình thế cực mạnh Hỏa Đan lập tức bị ném ra xa mấy chục trượng, Thần Long Chư Thiên với Bách Hoa bà bà Đồng Sầu liền bỏ ba người, phóng mình đuổi theo phương Long Bình vừa ném.

Mật Bình Nhi nhìn thấy Long Bình ném viên Hỏa Đan về phía huyết trụ mọc lên giữa rừng lúc nãy, trong lòng bất giác thắc mắc vô cùng, bất giác buột miệng hỏi:

- Bình ca đã nói Hỏa Đan có thể làm cho công lực đại tiến, định đến hóa cảnh, tại sao ca ca lại không nuốt luôn, nhân cơ hội này trừ khử hai tên đại ma đầu mà lại...

Long Bình buông người đáp xuống đất, giơ tay ngăn không cho Mật Bình Nhi nói tiếp, mun cười đỡ lời:

- Bình muội muội, muội chưa biết đó thôi, Hỏa Đan này do Linh Quy tu luyện hàng ngàn năm mới luyện thành, trải qua không biết bao nhiêu nỗi gian truân mới có được, lẽ nào ta lại đang tâm tước đoạt thành quả cả ngàn năm khổ luyện của quái linh, lần này giải trừ chất kịch độc trong người, Long Bình ta đã tự thấy mãn nguyện lắm rồi!

Hơn nữa kịch độc trong người ta tuy đã giải trừ, nhưng công lực chưa hoàn toàn hồi phục, nếu nói trừ khử hai tên cái thế ma đầu này quả thật là vọng tưởng. Bởi vậy nhân cơ hội hoàn trả lại Hỏa Đan dụ cho chúng đi, tránh được một trường ác đấu như vậy chăng tốt hơn sao?

Long Bình dứt lời, đã thấy Thần Long Chư Thiên với Bách Hoa bà bà Đồng Sầu bỏ đi mất dạng liền ngẩng đầu thinh không xá mấy cái nói:

- Đại sư phụ! Người không thể cho đệ tử bái kiến một lần đề thỏa lòng mong nhớ bấy lâu hay sao?

- Trâu rừng con, mau chạy đi! Nếu chưa chịu chạy lại phải còn phải khổ nữa! Lão hòa thượng ta còn phải kiếm cái gì bỏ vô bụng đã!

Tiếng nói còn chưa dứt phía xa xa đã nghe vang lên tiếng giày cỏ lê trên đất "Lẹt xẹt, lẹt xẹt!,, Mặc Thanh và Mật Bình Nhi không hẹn mà cùng Oà lên một tiếng nói:

- Thì ra lão hòa thượng chính là sư phụ của ca ca. mau đuổi theo!

Long Bình lắc đầu cười buồn nói:

- Nhị vị muội muội có thể thấy người một lần coi như có duyên vậy, nếu người không muốn hiện thân tương kiến thì có đuổi theo cũng bằng vô dụng nhưng chúng ta cũng nên rời khỏi chốn này, nếu không lại có thêm rắc rối!

Mật Bình Nhi bỗng nhớ đến sư phụ nàng Thao Thiết đại bang chủ, vội nói lên:

- Hãy khoan, sư phụ còn ở đâu đây!

Long Bình cười nói:

- Lệnh sư đã đi lâu rồi!

Mật Bình Nhi bỗng chau mày nói:

- Sư phụ muội sao không đến cứu mà bỏ mặc ca ca ở đây, không ngó ngàng gì tới vậy?

Long Bình bỗng nghiêm mặt nói:

- Lệnh sư trọng nghĩa bằng non đối với Long Bình ta ân đồng tái tạo tại sao lại nói bỏ mặc không ngó ngàng gì tới? Muội biết kẻ đối địch với người là ai không?

Mật Bình Nhi giật mình hỏi:

- Là kẻ nào?

Long Bình nói:

- Đó là âm Dương Song Thi, nếu chỉ có một tên thì quyết không phải là đối thủ của người, nhưng Song Thi hợp lực khiến lệnh sư cũng khó lòng đối kháng, đương nhiên người biết ta lấy được Hỏa Đan trừ độc, lại biết có nhị vị bên cạnh hộ vệ nên mới yên tâm bỏ đi, không khi nào vô duyên vô cớ bỏ mặc ta ở đây như vậy.

Mật Bình Nhi chợt sang lên nói:

- A! Thì ra viên Hỏa Đan từ trong tay Chư lão tặc bị đánh tuột ra chính là do ân sư ra tay!

Long Bình mỉn cười đỡ lời:

- Không phải, Bình muội lại sai rồi, lệnh sư ác đấu với âm Dương Song Thi thật ra không còn thời gian đề lo nhiều như vậy, đó chính là đại sư phụ của ta ra tay!

Âm Dương Song Thi

Bọn Long Bình ba người rời khỏi cánh rừng, chọn một nơi yên tĩnh nghi ngơi ba ngày thì võ công với chân lực Long Bình mới hoàn toàn hồi phục.

Hôm ấy ba người đang đi về phía Liên Hoa Phong, bỗng thấy Đại ĐỖ Tiên đang từ phía trước hớt hải chạy ngược lại.

Ba người nhìn thấy dáng Đại ĐỖ Tiên khẩn trương chạy như bay bất giác thất kinh, còn Đại ĐỖ Tiên vừa nhìn thấy ba người vội vàng kêu luôn miệng:

- Chạy mau! Chạy mau!

Đại ĐỖ Tiên vừa kêu vừa bỏ sơn đạo hướng vào một hiệp cốc chạy như bay.

Ba người thấy vậy càng kinh hãi, với một thân võ công quán tuyệt của Đại ĐỖ Tiên, mà còn kinh hãi đến như vậy rõ ràng không phải việc tầm thường. Ba người nào còn dám chần chờ, lập tức theo sau lão chạy như bay vào hiệp cọc Sơn cốc này tuy nhỏ hẹp nhưng không phải là tử cốc, phía bên kia còn có đường đi. Một lúc sau bốn người kẻ trước người sau đã như lưu tinh chạy ra khỏi hiệp cốc. Nhưng cốc khâu phía bên này rộng rãi bằng phăng dị thường, cây cối cũng thưa thớt, nhìn một cái đã thấy xa mấy dặm.

Đại ĐỖ Tiên vội vàng dừng chân kêu lớn:

- Không xong rồi! Mau tìm chỗ ẩn thân không được vọng động!

Dứt lời lão bèn phóng đến sau một tảng đá lớn ân mình, ngồi im như hến.

Long Bình với Mặc Thanh, Mật Bình Nhi ba người thấy thái độ của Đại ĐỖ Tiên quái lạ.

trước nay lão vốn là người hoạt kê, cười nói luôn miệng, cớ gì lần này lão vừa hãi sợ vừa cẩn thận như vậy? Ba người không ai bảo ai cũng vội vàng chia ra tìm chỗ ẩn thân.

Công phu chưa uống hết chén trà bỗng nghe tiếng quần áo đánh động gió phần phật, từ giữa hiệp cốc vọng tới, nghe tiếng động nhanh nhẹn dị thường, nháy mắt đã tới cốc khâu, quả nhiên kẻ xuất hiện không phải là kẻ tầm thường!

Chỗ Long Bình ẩn thân khá cao lại là người nghệ cao gan lớn nên chàng không nhịn được ghé mắt nhìn ra cốc khâu. Lập tức nhìn thấy hai bóng đen nhanh như kinh điện xẹt ra ngoài.

Vừa nhìn thoáng qua Long Bình liền nhận ra.

hai bóng đen không ai khác hơn hai lão quái vật âm Dương Song Thi, thảo nào Đại ĐỖ Tiên lại tỏ ra kinh sợ như vậy!

âm Dương Song Thi ra đến cốc khâu lập tức nhìn thấy địa hình bên ngoài cốc khâu, lập tức song song dừng lại, quét mắt bốn phía tìm kiếm, nhưng nào thấy bóng dáng Đại ĐỖ Tiên.

âm Thi Diêm Bà ủa lên một tiếng kinh ngạc nói:

- ủa! Không lẽ tên hóa tử bụng bự này biết độn thổ hay sao vậy cà~ Dương Thi Tang Phu nhíu mày nói:

- Ngươi còn nói ngoài hắn ra còn có người nữa. tại sao bây giờ không thấy bóng dáng một ai vậy?

Giọng âm Thi Diêm Bà đầy nghi hoặc:

- Dọc trong cốc ta thập phần chú ý, rõ ràng có bốn năm tên đang chạy phía trước, chắc bọn chúng đang ân nấp ở đây. Lão sát tài, ngươi mau mau đi kiếm thử, trừ phi chúng biết độn thổ thì không kể, bữa nay chúng có chấp cánh cũng không thoát khỏi lão bà nương!

Dương Thi Tang Phu tựa như một tên đầy tớ, nhất nhất thuận tòng theo lời sai khiến của âm Thi Diêm Bà. lão lập tức tuân mạng đi lùng sục tứ phía.

Long Bình ẩn thân trên chỗ cao, tuy nhìn không được rõ lắm nhưng đã nghe hết lời hai người đối đáp với nhau.

Nhìn thấy Dương Thi Tang Phu chạy ngay về phía Mặc Thanh với Mật Bình Nhi đang ẩn thân, trong lòng bất giác khẩn trương tột độ, trong lòng còn đang xoay chuyên ý nghĩ chưa dứt thì Mặc Thanh với Mật Bình Nhi đã bị Dương Thi Tang Phu phát hiện.

Lúc này tình thế không còn chần chờ được nữa. chàng lập tức buông một tràng cười ha hả.

tung người lên đứng sừng sững trên tảng đá lớn chỉ âm Dương Song Thi nói:

- Hai lão quái vật các ngươi tội ác ngập đầu, không ngờ từ xứ Miêu Cương xa lắc lại dện đây nạp mạng. Hôm nay thiếu gia vì sư thúc tổ Ngân Tu Tâu lấy mạng hai ngươi để thanh toán món nợ năm xưa. mau đến đây nạp mạng!

Xoảng! một tiếng. Long Bình đã rút thanh Kinh Điện Kiếm mà Mặc Thanh đã giao lại cho chàng hôm trước, dáng oai phong lẫm lẫm đứng sừng sững trên tảng đã. trừng mắt nhìn âm Dương nhị quái!

âm Dương Song Thi thấy Long Bình quả thật vượt xa ngoài sức tưởng tượng của hai người, nhưng võ công của nhị quái đã đạt đến thông huyền tạo cực, mục hạ vô nhân, nào có coi Long Bình ra gì.

âm Thi Diêm Bà cười hì hì nói:

- Thì ra là tên súc sinh ngươi, lại còn dám cả gan buông lời ngạo mạn, tạng như ngươi mà cũng đòi báo cừu cho Ngân Tu Tâu, quả thật khiến người ta cười đến rụng răng! Lão sát tài, mau mau lấy mạng hắn tuyệt trừ hậu họa.

Dương Thi Tang Phu nghe lời như thể nghe chiếu chi, không nói tiếng nào thân hình bốc lên cao như chim ưng vồ mồi đâm bổ xuống tấn công Long Bình.

Long Bình đứng trên tảng đã đã sớm vận công phòng bị, thấy lão xông đến song thủ nghênh địch, liền cười ha hả nói:

- Nếu ngươi không dùng binh khí, trong vòng mười chiêu thiếu gia sẽ đưa ngươi đi chầu Diêm

Chúa!

Kinh Điện Kiếm xuất động, bỗng thấy một đám ngân tinh bao phủ quanh người, tựa như một đóa hoa quỳ nở rộ, điểm chân tung người lên tấn công ngược lại Dương Thi Tang Phu!

Nào ngờ Dương Thi Tang Phu như có dụng ý tâm khác, thấy chàng tung người lên, lão vội đảo một vòng trên không rồi thối ngược ra sau, đáp xuống đất.

Long Bình đã tung người ra. vô phương trở về nguyên vị trên tảng đá. đành phải từ từ hạ người xuống theo lão.

Bỗng nghe Dương Thi Tang Phu nói:

- Bên dưới này rộng rãi hơn, dễ dàng cho ngươi tận lực thi triển tuyệt học.

Thì ra một chiêu lúc nãy của Dương Thi Tang Phu chỉ là hư chiêu, mục đích của lão là dụ Long Bình xuống đất!

Long Bình cũng cười ha hả nói:

- Ngươi đành lòng chết ở nơi nào thì thiếu gia thành toàn cho ngươi có điều cũng nên nói trước, nếu ngươi cảm thấy một mình bất địch thì có thể kêu thêm lão bà nương của ngươi đến tiếp cứu, việc nhỏ như vậy ta không nề hà đâu!

- Xì! Tạng như ngươi mà cũng đòi hai ta ra tay, không nên đòi chết gấp như vậy tiêu tử! Từ từ lão phu cho ngươi được toại nguyện!

Dứt lời, "ào" một chưởng kích thăng vào ngực Long Bình, tiềm lực như ba đào trong cuồng nộ, uy mãnh không sao tả xiết!

Long Bình một lời nói khích đã đưa đối phương vào tròng, với danh vọng của Song Thi không khi nào lại nuốt lời, trong lòng đại định.

Song Thi liên thủ thì Long Bình không dám chắc, nhưng nếu chỉ phải đối địch với một tên, bất kể là âm Thi Diêm Bà hay Dương Thi Tang Phu chàng đều tin tưởng chắc chắn, với một thân tuyệt học của chàng dù không dám nói có thể thủ thắng, nhưng đối phương muốn đánh bại chàng không phải dễ dàng.

Đặc biệt từ sau trận kịch chiến với Thần Long Chư Thiên ở Phúc Dao Sơn đến nay khiến chàng càng thêm tin tưởng vào bản lĩnh của mình!

Lúc này chàng đã đưa đối phương vào thế đơn đấu lấy một địch một, nên trong lòng nhẹ nhàng có thể yên tâm dùng toàn lực quyết đấu một phen.

Thấy chưởng của đối phương kích tới lập tức vận dụng chưởng pháp cái thế vô song Thiên Lôi Chưởng đón lấy một thế!

"Bùng!" Song chưởng chạm nhau phát ra tiếng nỗ chấn thiên động địa. kình phong tứ khởi, sa thạch hoàng phi, trên mặt đất lập tức xuất hiện một hố lớn, đất đá tung bay rào rào!

Long Bình bị chấn động thối lui hai bước, chưởng tâm tê tái, khí huyết đảo lộn chạy rộn ràng trong huyết quản.

Phía bên kia Dương Thi Tang Phu nửa thân trên lắc lư không dứt, hai chân lún sâu vào trong đất, thủ bộ vững vàng không xê dịch chút nào, rõ ràng nội công tu vi của lão còn cao hơn Long Bình một bậc.

Dương Thi Tang Phu đắc ý cất tiếng cười quái dị nói:

- Với một chút hỏa hầu như ngươi mà cũng dám buông lời đại ngôn, nạp mạng cho ta!

ào! Chưởng thứ hai ầm ầm như núi lở đã tới nơi!

Long Bình thử qua một chưởng biết công lực của mình bất định, nào dám tiếp chưởng thứ hai, vội nhanh như chớp lách người sang hai trượng kêu lớn:

- Lão quái! Ngươi có giỏi…

Long Bình chưa kịp dứt lời thì chưởng phong lại tới, lần này lão tung người lên tập kích không để đối phương kịp thở, tấn công liên tu bất tận.

Long Bình lại điếm chân lạng người tránh né luồng chưởng phong bén như dao của đối phương, nhưng Dương Thi Tang Phu song chưởng loang loáng, bóng người ánh chưởng như hóa vào làm một, chỉ liên hoàn ba chưởng đã bức Long Bình thối lui năm trượng ngoài.

Long Bình không biết vô tình hay cố ý, cứ nhắm vào trong cốc thối lui, hầu để Đại ĐỖ Tiên nhân cơ hội đào tẩu.

- Hừ! Còn tên khiếu hóa tử bụng bự đâu rồi?

Đến giờ này còn chưa chịu hiện thân, kêu một tên tiêu bối ra chết thế, hảo hán trong Cái Bang nào phải như vậy? Ngươi không thấy xấu hỗ với tổ sư Cái Bang sao?

Trong khi đó âm Thi Diêm Bà cũng chăng đứng không, đang đi lùng sục khắp nơi, tên cho kỳ được Đại ĐỖ Tiên!

Long Bình nghe tiếng cả kinh, ngay lúc đó một chưởng của Dương Thi Tang Phu lại đến nữa Long Bình chợt chuyên động tâm cơ, lạng người giả như muốn né tránh, nhưng đột ngột xuất chưởng, vận hết mười thành công lực, cắn răng tiếp đối phương một chiêu!

Lại một tiếng nỗ nghiêng trời lệch đất, lọt vào tai động phách kinh tâm, Long Bình bị chấn động thối lui một bước mới đứng vững, nhưng Dương Thi Tang Phu phen này thì khác rồi, lão bị chấn động liên tiếp thối lui bốn bước, mới miễn cưỡng đứng vững được!

Bởi lão thấy Long Bình liên tiếp mấy chiêu cứ né tránh mà không hoàn thủ, vô hình trung đã giảm bớt chân lực trên chưởng, Long Bình là người gan lớn nhưng lại cẩn thận, nắm đúng yếu điểm, xuất kỳ bất ý vận toàn lực phản kích một chưởng, Dương Thi Tang Phu trong lúc bất thần không kịp gia tăng chân lực nên ngược lại bị chấn động thối lui luôn bốn bước!

Long Bình một chiêu đắc thủ, vốn dự liệu đúng yếu điểm của đối phương, nào dám chậm trễ, song chưởng đồng xuất động, lại thêm hai chiêu Thiên Lôi chưởng mang theo sấm sét ầm ầm kích qua.

Dương Thi Tang Phu tuy bị chấn động thối lui mấy bước, nhưng chưa thọ thương thấy Long

Bình cả gan toàn lực công tới, trong lòng bất giác đắc ý thầm.

Dương Thi Tang Phu lần này đề đủ chân khí, vận hết chân lực công phu tu luyện mấy chục năm, tề tựu nơi chưởng định chắc với một chưởng này chấn nát lục phủ ngũ tạng Long Bình!

Dương Thi Tang Phu toàn lực đây ra một chưởng, bỗng thấy Long Bình ngả ngửa người ra sau, kình phong chưa kịp chạm nhau đã thu chưởng về.

Đồng thời, Dương Thi Tang Phu cảm thấy một luồng hấp lực cực kỳ mãnh liệt hút chặt luồng kình đạo do chưởng của lão phát ra kéo đi! Tựa như luồng nước xoáy, gặp vật trên mặt nước kéo xuống đáy vậy!

Dương Thi Tang Phu đang định thừa cơ truy kích, tốc chiến tốc thắng, một chưởng kết liễu tính mạng Long Bình, nên thân hình đã chuẩn bị thế bồ tới trước.

Bất ngờ tình hình đột biến, thân hình chưa kịp trụ lại, kinh hãi chưa dứt, bỗng toàn thân như bị hút đỗ về phía trước!

Bỗng một vầng hào quang loé lên, ánh kiếm như ngân xà chém xuống giữa mặt, tốc độ nhanh thật không gì có thể hình dung được, nháy mắt đã tới nơi!

Dương Thi Tang Phu hơi sơ hở một chút đã rơi vào hiểm cảnh, bất giác đởm táng tâm hoang, hồn vía trực phi! Nhưng dù sao đi nữa võ công của lão cũng phi phàm, thân kinh bách chiến, kinh nghiệm phong phú ngộ hiểm mà không rối loạn.

Trong một sát na trước khi kiếm Long Bình bổ xuống, lão đã trụ được thân hình, lập tức vận Thiên Cân Trụy, đồng thời gập người xoay ngang, thân hình nhanh như chớp lăn tròn ngã xuống!

Nhưng khi thân hình còn chưa chạm đất, song cước đạp mạnh, thân hình đã như một mũi tên rời nỏ, bay vèo ra xa ba bốn trượng!

Coi như Dương Thi Tang Phu từ trong vạn phần nguy hiểm, thoát chết trở về!

Lúc này Long Bình sử dụng thế hấp thủy của Vũ Sư Thường Đồng truyền thụ cứ ngỡ nhân lúc đối phương bất ý, xuất chiêu bất thần đả thương đối phương.

Nào ngờ đến lúc khẩn yếu đáo đầu tiếc thay công lực còn thiếu một thành, bị đối phương như cá nằm trên thớt bỗng đào tẩu mất tung, khiến chàng không khỏi ngẩn người.

- Súc sinh khả Oá!

Tiếng leng keng xích sắt chạm nhau, cuối cùng Dương Thi Tang Phu không còn nhẫn nhịn được nữa rút binh khí ra múa tít nhằm Long Bình công tới!

Long Bình có kiếm trong tay nào có uý ky điều chi, lập tức thi triển Kinh Điện Kiếm Pháp, cùng với Dương Thi Tang Phu khai diễn một trường ác đấu kinh thiên động địa!

Lại nói về âm Thi Diêm Bà bên ngoài cốc khẩu, mụ đinh ninh Long Bình quyết không phải là đối thủ của Dương Thi Tang Phu nên không thèm để ý tới hai người, một mình mụ lo đi tìm Đại ĐỖ Tiên!

Nơi cốc khâu cũng không phải rộng lớn gì cho lắm, một khi đã biết đối phương ẩn thân ở gần đó, không lẽ còn tìm không ra~ Đại ĐỖ Tiên biết rõ lão chưa phải là đối thủ của âm Thi Diêm Bà. nhưng cũng không thể bỏ mặc ba người một mình đào tẩu, giả như chờ đến khi bị âm Thi Diêm Bà tìm ra mới chịu xuất đầu lộ diện thì hiệp danh tạo dựng mấy chục năm trời không phải phút chốc tan thành mây khói sao?

Thế nên âm Thi Diêm Bà mới kêu một tiếng lão đã tung người phóng lên ngồi trên tảng đá.

cười hahảnói:

- Lão Diêm Bà chớ đắc ý vội, Đại ĐỖ Tiên này chưa chắc đã sợ ngươi!

âm Thi Diêm Bà cười lạnh nói:

- Không sợ thì cớ gì lại bỏ chạy? Lại co đầu rút cổ như loài rùa vậy?

Đại ĐỖ Tiên bất giác đỏ mặt nói:

- Đó chẳng qua là Đại ĐỖ Tiên ta không muốn giao đấu với bọn tà ma ngoại đạo các ngươi!

âm Thi Diêm Bà lại cười hì hì nói:

- Quả thật đồ ăn mày mặt dày, tạng như ngươi cũng đòi xưng tên, thôi đi theo tháp tùng với song thi ta làm quỷ cho xong.

Thân hình mụ nhích động, đang định nhảy bổ tới tấn công Đại ĐỖ Tiên.

Bỗng nghe một tiếng quát nhỏ:

- Hãy khoan!

âm Thi Diêm Bà quay đầu nhìn lại, thấy hai bóng người nhỏ thó song song đáp xuống sau lưng mụ, đó chính là Mặc Thanh với Mật Bình Nhi!

âm Thi Diêm Bà không biết mặt Mật Bình Nhi, chỉ nhìn Mặc Thanh cười nói:

- ái dà! Con dâu ngoan của ta. lão bà tử tìm mãi vẫn không thấy ngươi đâu.

- Im miệng!

Mặc Thanh nhường đôi mày liễu quát rồi tiếp - Ngày ấy chẳng qua bản cô nương muốn lợi dụng các ngươi mà thôi. Hừ, các ngươi bị lợi dụng lại còn dương dương tự đắc, thật khiến người ta cười rớt cả răng!

Đôi mắt chuột trắng dã của âm Thi Diêm Bà đảo ngược một vòng quát lớn:

- Cái gì! Ngươi dám không thừa nhận?

Mặc Thanh cười tươi như hoa nói:

- Có gì mà không dám, không lẽ bản cô nương lại sợ lão quái vật ngươi sao?

Nàng quay sang Đại ĐỖ Tiên nói:

- Đại ĐỖ bá bá! Bá bá cứ ngồi nghỉ một lát, để hai ti muội vãn bối đối phó với mụ, để cho mụ biết sự lợi hại của bọn này!

Đại ĐỖ Tiên biết hai nàng này luyện thần công cũng đã đạt đến chửi thành hỏa hầu liên thủ đối phó với âm Thi Diêm Bà có lẽ cũng chỉ cầm chừng được ít lâu, nếu lỡ có gì xảy ra thì lão mới xuất thủ cứu trợ, hợp lực ba người lại thì âm Thi Diêm Bà muốn đối phó cũng không dễ!

Hơn nữa nếu chừng đó lão lấy danh nghĩa cứu trợ vãn bối mà ra tay thì hợp tình hợp lý, nếu ngược lại lão xung trận trước chừng bất định, được hai tiêu cô nương xuất thủ tương trợ thì nghe trái tai vô cùng.

Ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Được, hai người cứ ra tay đấu với mụ, không nên khách khí cứ dốc toàn lực tiến công cho mụ biết Cái Bang ta. một tiêu cô nương cũng không dễ ăn hiếp!

âm Thi Diêm Bà biết rõ võ công của Mặc Thanh tầm thường, nghe nàng lại tự miệng khiêu chiến trước, cơ hồ như không tin vào tai mình nữa. Lại thêm lời của Đại ĐỖ Tiên thổi phồng bản lĩnh của hai người bất giác ngạc nhiên ngân người ra!

Mụ bán tín bán nghi hỏi:

- Chỉ với hai con tiêu nha đầu các ngươi?

Mặc Thanh mỉn cười hỏi lại:

- Sao? Ngươi hoảng sợ rồi chăng?

âm Thi Diêm Bà thấy Mặc Thanh không coi mụ vào đâu bất giác nộ hỏa bốc cao vạn trượng, qu át:

- Hai con tiêu nha đầu này quả là không biết sống chết, dám cả gan hý ngôn trước mặt lão bà tử, nội trong ba chiêu lão bà tử không đưa hai ngươi về chầu diêm chúa thì đừng kể! Bây giờ ngươi cứ chọn đi, muốn chết thế nào thì lão bà tử thành toàn cho, quyết không để cho hai người chết còn ân hận chết không được như ý!

Đôi mắt trắng dã của mụ trợn trừng sát khí bốc mờ trời, khiến người nhìn không khỏi lạnh người không rét mà run!

Mặc Thanh vẫn cười tươi, ung dung tự tại nói:

- Ngươi đừng khoác lác quá lời kết quả lại nuốt lời, chừng đó sợ không biết dấu mặt vào đâu!

âm Thi Diêm Bà càng giận, nộ khí tràn hông thật không biết để đâu cho hết, tức tối gầm vang:

- Tiện tì! Thấy chết trước mắt mà còn cười được!

Mặc Thanh miệng vẫn cười tươi:

- Ngươi có dám đánh cược?

âm Thi Diêm Bà hơi ngân người:

- Đánh cược? Đánh cược với người sắp về cõi âmnhưngươi?

Bất giác mụ phá lên cười ha hả nói:

- Được! Được lắm, đây quả là lần đầu tiên ta đánh cược với người sắp chết! Ngươi nói đi đánh cược điều gì Mặc Thanh điềm tĩnh:

- Đánh cược cái gì thì khoan hẵng nói, ngươi động thủ với hai ti muội ta. theo lời ngươi nói, nội tam chiêu lấy mạng hai ta. nếu quả nội tam chiêu hai ta không chống đỡ nối, táng mạng dưới chưởng của ngươi thì coi như số kiếp! Nếu may mắn trong tam chiêu, hai ta không hề hấn gì, đến một cọng tóc cũng không rụng thì ngươi tính sao?

âm Thi Diêm Bà nghe nói ngân người ra.

một lát sau trả lời:

- Trừ phi ta đặc cách khai ân tha mạng cho hai người thì không kề!

Mặc Thanh vội tiếp lời nói:

- Đừng nói đến chuyện ngươi hạ thủ lưu tình, cũng đừng nói có khả năng hay không, chỉ cần biết nếu quá tam chiêu mà bọn ta vẫn không hề hấn gì thì ngươi làm sao?

âm Thi Diêm Bà bị khích, giận điên cuồng buột miệng nói:

- Hai ngươi mất mạng là cái chắc, nếu không chết thì tùy ngươi muốn gì cũng được! Lão bà tử ta...

Mặc Thanh không để cho mụ nói hết, quát - Quân tử nhất ngôn!

âm Thi Diêm Bà cũng buột miệng thốt:

- Tứ mã nan truy!

Cái bang lịch đại tín phù

"Quân tử nhất ngôn!

Tứ mã nan truy!"

âm Thi Diêm Bà vừa thốt ra khỏi miệng, chợt cảm thấy hơi lỡ lời vội nói tiếp:

- Biết đâu lão bà tử ta bị thua cuộc, ngươi thử nói ngươi muốn gì?

Mặc Thanh cười nhẹ nói:

- Không có gì khó khăn nếu sau tam chiêu ngươi không hạ được hai ta thì mỗi người đi một hướng, qua khỏi ngày hôm nay nếu lần sau gặp nhau thì tính sau.

âm Thi Diêm Bà nghe điều kiện dễ dàng như vậy, trong lòng đại định cười lên một tiếng quái dị nói:

- Vậy thì hai ngươi chết chắc rồi!

Thân hình đồ sộ của mụ chợt chớp động, song chưởng tả hữu hợp lại lập tức có hai luồng kình đạo thề như bài sơn đảo hải từ hai phía tả hữu ập lại, bao Mặc Thanh và Mật Bình Nhi vào giữa Hai người liếc nhau gật đầu ra liền để khí khinh thân tung người lên không.

Mặc Thanh từ trên cao nói với xuống:

- Chiêu thứ nhất!

âm Thi Diêm Bà đã sớm có dự mưu, mụ cười lên quái dị nói:

- Ngươi không cần đọc chiêu thứ hai vì hai ngươi không thoát khỏi đâu!

Mụ vừa nói vừa lật ngược song chưởng lập tức hai luồng kình đạo cực kỳ hung mãnh từ bên dưới kích ngược lên nửa thân dưới của hai người.

Kình phong rợp trời uy mãnh vô biên, hai người nhảy lên không bất quá chỉ cao được ba trượng nhưng kình phong bên dưới ập lên cuồn cuộn hung hãn kinh nhân. Đại ĐỖ Tiên đứng bên ngoài nhìn thấy không khỏi toát mồ hôi lạnh Mặc Thanh với Mật Bình Nhi lúc này thân hình đang lơ lửng trên không trung, không có chỗ mượn lực, hơn nữa thế tung đã hết đà. mắt thấy kình phong đã tới sát bên dưới muốn tránh cũng vô phương!

Thoắt cái hai nàng đã đảo người lại vận thần công tiếp âm Thi Diêm Bà một chưởng!

Bùng! Bùng!

Trên không văng lên hai tiếng nỗ tựa tiếng sét giữa trời, Mặc Thanh với Mật Bình Nhi bị chấn động dội ngược lên cao ba bốn trượng!

Nhưng hai người đã sớm để phòng, vận thần công hộ vệ tâm tạng nên khi từ trên không rơi

xuống vẫn đứng vững, không những không ngã mà đến cả chấn động thân hình cũng không thấy dao động, rõ ràng một chưởng của âm Thi Diêm Bà đã chưa làm gì được hai người.

Tình thế diễn ra khiến đôi mắt trắng dã của âm Thi Diêm Bà trợn trừng như muốn rách toạc cả núi, sắc mặt mụ đầy nét kinh dị.

- Chiêu thứ hai! Còn một chiêu nữa. ta mong ngươi là người thủ tín! Mời!

Mặc Thanh từ từ dứt lời nói lại nở một nụ cười tươi như hoa.

Nhưng nàng không cười còn khá. khi nàng cười bị âm Thi Diêm Bà nhận ra nụ cười của nàng cực kỳ miễn cưỡng. RÕ ràng tri thái ung dung tự tại của hai người chỉ là bên ngoài mà thôi âm Thi Diêm Bà nghiến răng cười lành lạnh nói:

- Diêm Vương phán canh ba chết thì không ai sống được đến canh tư, tiêu nha đầu! Đây là chiêu thứ ba!

âm Thi Diêm Bà tung người phóng lên hai tay mụ dang ra tựa như thần ưng đâm bổ xuống.

Hai người thấy âm Thi Diêm Bà từ trên không đâm bổ xuống hai tay dang ra. tất thảy đều thất kinh.

Bởi vì đó là thế khởi động của một loại võ công cực kỳ kinh nhân có tên là "Thất Tuyệt Chưởng". Một khi thi triển lập tức biến thành bảy thề thức không giống nhau biến hóa thâm ảo vô lượng.

Đặc biệt chưởng pháp này từ linh không kích địch thì uy lực càng tăng, khi thi triển trong phương viên mấy trượng đều nằm trong phạm vi chưởng kình, nếu không gặp người có võ công cao hơn đối phương thì đừng hòng thoát mạng.

Mặc Thanh với Mật Bình Nhi chưa từng được kiến thức qua chưởng pháp này nhưng ít ra cũng từng nghe nói qua bởi vì tư thế xuất chiêu của loại chưởng pháp này vô cùng đặc biệt, khác với bất kỳ loại võ công nào khác nên nghe nói qua lập tức nhớ ngay.

Giờ thấy âm Thi Diêm Bà thi triển "Thất Tuyệt Chưởng" từ trên không bồ xuống rõ ràng trong một chiêu này quyết cầm lấy mạng hai nàng cho kỳ được, làm sao khiến hai người không hồn phi thiên lý, phách tán cửu thiên cho được!

Trong tình thế chỉ mành treo chuông, tuy kinh hãi tàn thần nhưng vẫn phải nghĩ kế cầu sinh quyết không thể nhắm mắt chờ chết, tâm niệm chuyên động nhanh như điện, bỗng Mật Bình Nhi chỉ vào trong cốc, cất tiếng kêu ai thiết:

- Bình ca! Bình ca!...

Tiếng kêu của Mật Bình Nhi vừa cao vừa ai oán quả thật khiến người nghe không khỏi động lòng, khiến âm Thi Diêm Bà đang giận giữ từ trên không bồ xuống cũng bất giác ngạc nhiên cứ ngỡ Long Bình đã bị Dương Thi Tang Phu sát hại rồi.

âm Thi Diêm Bà không ngăn được quay đầu nhìn vào trong cốc, thấy hai người đang đấu vô cùng kịch liệt, bất phân thắng bại vội kinh ngạc thu mục quay nhìn lại.

Chỉ thấy Mặc Thanh với Mật Bình Nhi đang tự đối chưởng nhau, mụ kinh ngạc, hai nàng vì cớ gì

lại tự đánh nhau như vậy, song thủ thu lại vận toàn lực phân kích hai người. Bỗng.

"Bùng... " Một tiếng nỗ long trời, hai người một tả một hữu bị chấn động dội ra. nháy mắt đã thoát khỏi phạm vi kình lực của "Thất Tuyệt Chưởng" của mụ.

Còn âm Thi Diêm Bà chưởng thế đã phát ra.

với loại chưởng lực uy thế vô cùng như "Thất Tuyệt Chưởng", một khi đã phát ra đâu dễ gì thu lai được.

"Bùng... " Một tiếng nỗ long trời lở đất, rừng cây nghiêng ngả. núi đá rung rinh, trên mặt đất xuất hiện hai lỗ vuông, rộng vuông vúc nửa trượng, bụi đất tung bay mùa mịt, uy thế quả nhiên kinh thế hãi tục.

Đại ĐỖ Tiên đứng ngoài nhìn thấy cứ há hốc mồm nhìn, chưởng lực uy thế nhường này quả thật bình sinh lão mới thấy lần đầu.

Bỗng nghe Mặc Thanh cười như tiếng chuông vàng khánh ngọc nói:

- Lão bà bà! Ngươi còn gì để nói nữa không?

Tam chiêu đã thi triển xong, sao còn chưa chịu bỏ đi?

Nguyên âm Thi Diêm Bà đã đinh ninh trong một chiêu này chắc chắn lấy mạng hai nàng nào ngờ bị hai nàng dùng kế thoát thân khiến mụ giận đến thất khiếu đều ra lửa. đôi mắt trắng của mụ đảo liên tục âm Thi Diêm Bà nghiến răng kèn kẹt nói:

- Được! Coi như ngày hôm nay mạng hai ngươi chưa tuyệt mau xéo đi cho rảnh mắt ta!

Qua khỏi ngày hôm nay thì coi chừng cái mạng chó của các ngươi!

Mặc Thanh mỉn cười nói:

- Bọn ta hãy còn một vị nữa!

Ngày hôm nay âm Thi Diêm Bà quả là xui tận mạng khiến mụ tức tối vô cùng, liền trở mặt nói:

- Lão bà ta lúc nãy không có tính tên tiêu tử đó vào!

Mặc Thanh nghe nói thất kinh đang định mở lời nói khích. Bỗng Mật Bình Nhi kéo áo nàng, tranh lời nói:

- Lão bà bà! Ngươi không lý tới việc hai người đó phải không?

âm Thi Diêm Bà vô cùng tự tác buông gọn:

- Đương nhiên!

Mật Bình Nhi tiếp:

- Nói vậy ngươi quyết không được xuất thủ tương trợ!

âm Thi Diêm Bà cười lạnh nói:

- Lúc nãy lão bà ta đã nói quyết không lấy hai địch một, tạng như tên tiêu tử đó quyết chưa phải là đối thủ của......

Ba tiếng "lão sát tài" chưa kịp thốt ra khỏi miệng, bỗng nghe Dương Thi Tang Phu hét lên một tiếng quái dị. âm Thi Diêm Bà thất kinh quay đầu nhìn lại chỉ thấy Dương Thi Tang Phu bị thanh Kinh Điện Kiếm trong tay Long Bình bức thối lui liên tục, tay chân bấn loạn, mồ hôi lạnh tuôn đầy người, ngộ hiểm liên miên.

âm Thi Diêm Bà thấy vậy cả kinh, linh cơ chợt động lớn tiếng kêu:

- Tên tiêu tử họ Long kia. lão bà ta đã đáp ứng tha cho các ngươi khỏi chết, ngươi còn chưa chịu xéo cho mau!

Nguyên Long Bình ác đấu với Dương Thi Tang Phu bất phân thắng bại. Long Bình dụng toàn lực cũng chỉ duy trì được thế kẻ tám lạng người nửa cân Nhưng vì tiếng chưởng phong của âm Thi Diêm Bà lúc nãy khiến Tang Phu bị phân tâm nhìn lại phía sau. Long Bình đứng đối diện với trường đấu ngoài cốc khâu nên nhìn thấy rõ ràng không có chỉ lấy làm kỳ.

Khố cho Dương Thi Tang Phu bởi lão đứng quay mặt vào trong nên không rõ chuyện gì xảy ra nghe tiếng nỗ kinh tâm không ngăn được quay đầu nhìn lại.

VÔ tình Long Bình được hưởng lợi thế, bất thần toàn lực tấn công. Cao thủ tương tranh điều quan yếu nhất là tâm thần phải định thân ý phải hợp nhất lúc nào cũng chú ý tìm chỗ sơ hở của đối phương để thủ thắng. Dương Thi Tang Phu một chút phân thần, lập tức bị Long Bình chiếm mất tiên cơ, nguyên từ thế bình thủ lập tức bị bức xuống thế hạ phong, muốn vãn hồi thế bình thủ đâu phải dễ dàng?

Long Bình thắng thế nào chịu nương tay thừa thắng truy kích, trong nháy mắt bức Dương Thi Tang Phu tay chân rối loạn, mồ hôi tuôn ướt đẫm. Bỗng nghe âm Thi Diêm Bà kêu lên như vậy Long Bình bất giác ngẩn người ra.

Công bằng mà nói với lực lượng bốn người của Long Bình chưa hẳn đã là đối thủ của âm Dương Song Thi, nếu không nhân cơ hội này rút lui cho êm chuyện thì hậu quả không biết đến đâu mà lường.

Sau khi đắn đo khinh trọng Long Bình vội thu kiếm nhảy thối lui ra sau cười nhạt nói:

- Hôm nay thiếu gia tạm thời tha mạng cho ngươi!

Dứt lời Long Bình đã tung người phi thân ra cốc khâu nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Mặc Thanh.

Mặc Thanh lăng lặng không nói tiếng nào, kéo tay Long Bình quay đầu chạy như bay.

âm Dương Song Thi căm hận đưa mắt nhìn bốn người từ từ khuất dạng, tức đến bốc khói ra mũi nhưng biết làm sao hơn.

Bọn Đại ĐỖ Tiên với Long Bình ngày đêm vừa đi vừa nghĩ kế làm sao thông tin cho Thao Thiết đại bang chủ đến hội kiến để ước đấu với bọn Thần Long Chư Thiên.

Bốn người còn đang thương nghị chưa quyết bỗng đâu gặp được Tiêu Hồ Lô, Đại ĐỖ Tiên liền

hỏi thăm tin tức Thao Thiết Đại Bang Chủ hiện đang ở đâu?Tiêu Hồ LÔ đáp lời:

- Sư phụ với cửu sư thúc chắc không bao lâu sẽ tới nơi.

Dứt lời hắn cứ nhìn Mật Bình Nhi mắt thoáng hiện vẻ nghi nghi hoặc hoặc.

Mật Bình Nhi thân là nữ nhi mà Tiêu Hồ LÔ không chút uý kị, cứ trố mắt nhìn nết, khổ cho Mật Bình Nhi bị hắn nhìn một hồi bất giác mặt nóng bừng đỏ tới mang tai.

Thẹn quá hóa giận Mật Bình Nhi nạt lớn:

- Ngươi nhìn gì mà giữ vậy? Có gì hay ho lắm sao?

Tửu Hồ LÔ thối lui một bước vỗ đánh chát lên trán "ái dà một tiếng nói:

- Ta cứ ngỡ là ai, té ra lại là Bình Nhi sư huynh...! A! Không phải! Không phải! Phải gọi là Bình Nhi sư tỷ! Thảo nào trước nay Bình Nhi sư ti vẫn được tiếng là ăn nói khéo nhất!

- Nhiều chuyện!

Mật Bình Nhi cười nạt:

- Cẩn thận kêo ta không tha cho ngươi!

Tửu Hồ LÔ trước nay vẫn thân mật với Mật Bình Nhi nhất, hai người thường hay cười đùa với nhau, nhưng võ công của Tửu Hồ LÔ lúc nào cũng nhinh hơn Mật Bình Nhi chút đinh, giờ nghe nàng nói "không tha cho ngươi" thì nào chịu tin lời. Hai người sư huynh đệ trước nay vẫn ăn nói tự do quen rồi đến lúc này không chịu được, cười lớn nói:

- ì! Thay hình đỗi tướng rồi định hiếp người ta sao? Đệ không tin.

Tiếng "tin" vừa thoát ra khỏi miệng, bỗng thấy hoa mắt một cái Tửu Hồ LÔ chưa kịp nhìn rõ việc gì xảy ra thì cổ tay đã bị người nắm chặt, hơn nữa còn cảm thấy đau thấu tận tâm can.

Tửu Hồ LÔ thất kinh định thần nhìn lại, thì ra người đang nắm cổ tay gã chính là Mật Bình Nhi đang vênh mặt mỉn cười hỏi:

- Thế nào? Ngươi đã phục chưa Tửu Hồ LÔ từ lúc đầu sư luyện võ đến giờ lúc nào cũng trội hơn Mật Bình Nhi, lúc này bất thần không phòng bị nên bị chế ngự, trong lòng nào chịu phục.

Chỉ thấy hắn trề môi nói:

- Chẳng qua sư ti nhân lúc người bất bị mà xuất thủ đây không thể gọi là chân tài thực học được!

Mật Bình Nhi buông tay mỉn cười nói:

- Được ta làm lại một lần nữa để ngươi tâm phục khâu phục!

Tửu Hồ LÔ lạng người thối lui hơn trượng nói:

- Những ngón sư tỷ biết đệ cũng biết, sư ti có luyện đệ cũng luyện qua. Đệ không tin một thời khắc sư tỷ có thể hạ được tiêu đệ!

Mật Bình Nhi cười nhẹ nói:

- Ngươi chuẩn bị xong chưa Ta nhất định cho ngươi biết lợi hại ngày sau không còn dám ăn hiếp ta nữa!

Tửu Hồ LÔ cười phóng khoáng nói:

- Tội nghiệt! Tội nghiệt! Sư ti quá lời, trước nay đệ có bao giờ dám ăn hiếp sư ti đâu!

vừa nói gã vừa thò tay vào bọc lấy ra một chiếc tiêu hồ lô, mở nút ngửa cổ trút vào miệng, tiếng rượu chảy vào miệng ồng ộc, mùi thơm sực nức lan tỏa trong không gian.

Quả nhiên trong tiêu hồ lô có rượu!

Chiếc tiêu hồ lô màu hồng, láng bóng trông rất ưa nhìn rõ ràng là vật đã dùng lâu lắm rồi.

Đại ĐỖ Tiên nguyên đứng một bên híp mắt cười nhìn hai sư ti đệ đấu khâu, nhưng khi nhìn thấy Tửu Hồ LÔ lôi từ trong bọc ra chiếc tiêu hồ lô, gương mặt lão bất giác biến sắc!

Đôi môi lão run run mấy lượt tựa như có điều gì muốn nói! Nhưng lão chưa kịp mở miệng Mật Bình Nhi đã quát khẽ một tiếng lướt tới.

Lần này Mật Bình Nhi thi triển tuyệt học của bổn bang một chiêu "Khuyên Khâu Đoạt Thực", chỉ thấy song chỉ nhanh như chớp xia ngay song mục của Tửu Hồ Lô, tay trái đồng thời xuất động xuất kỳ bất ý chộp chiếc tiêu hồ lô trong tay Tửu Hồ Lô.

Tửu Hồ LÔ cười nhẹ một tiếng, bỗng thân hình ngã ngửa về phía sau tránh khỏi song chi, tay cầm chiếc tiêu hồ lô đột ngột đây mạnh một cái ra phía trước.

Cái đây của hắn xem ra bình thường không có gì đặc biệt, nhưng xảo hợp thế nào vừa tránh khỏi cái chộp tay trái của Mật Bình Nhi trong đường tơ kẽ tóc.

Tiếp theo Tửu Hồ LÔ xoay mạnh thân mình nhảy một cái ra xa hơn trượng, đắc ý cười nói:

- Tiêu đệ đã nói rồi mà. những ngón sư ti biết, đệ cũng biết, chiêu này sư phụ vừa mới dạy cho đệ không lâu, vừa khéo dung để tránh thế công củasưti...

Hắn đang nói chuyện huyên thuyên bỗng thấy thần sắc của Mật Bình Nhi với Đại ĐỖ Tiên đột ngột biến đổi, bất giác phát sinh nghi niệm trong lòng.

- Chiếc tiêu hồ lô này là vật đeo bên mình sư phụ suốt từ bấy lâu nay, làm sao bây giờ lại ở trong tay ngươi?

Mật Bình Nhi một chiêu không đắc thủ, không ra tay tiếp mà chợt trầm mặt cất tiếng hỏi.

Tửu Hồ LÔ cứ tưởng đã xảy ra việc gì nào ngờ lại là chuyện chiếc hồ lô, trong lòng bất giác trút được gánh nặng, y muốn trách mọi người cớ gì vì một chiếc tiêu hồ lô mà tỏ vẻ trầm trọng như vậy.

Chỉ thấy hắn cười nhẹ nói:

- Vật này quả đúng là của ân sư, nhưng người đã tặng cho tiêu đệ để dành đựng rượu...

- Câm miệng!

Đại ĐỖ Tiên hét lớn lên một tiếng như sấm động khiến Tửu Hồ LÔ bất giác thất kinh, hắn vội vàng nhét tiêu hồ lô vào trong bọc cúi đầu nói nhỏ:

- Đại ĐỖ sư thúc! ân sư đã có căn dặn kỷ càng, vật này vốn là vật bất ly thân, là ái vật của người, không cho phép đệ tử tùy ý đưa cho người ngoài, một khi có điều sơ thất không khỏi đắc tội với sư môn, xin sư thúc lượng thứ!

Nguyên hắn cứ ngỡ Đại ĐỖ Tiên có điều nghi ngờ với chiếc tiêu hồ lô, định giật lấy nên hắn vội vàng nói trước như vậy.

Mật Bình Nhi nghe hắn nói như vậy liền đáp - Nếu vậy thì thôi!

- Thì thôi... Hừ!

Đại ĐỖ Tiên tiếp lời hừ mạnh một tiếng bỗng lão ngẩng mặt nhìn bầu trời xanh lồng lộng, vẻ mặt vừa nghiêm trọng vừa có vẻ bi thiết, lâm bầm một mình:

- Đại sư huynh, chắc sư huynh không nỡ bỏ mặc bọn đệ mà đi.

Dứt lời đôi mắt già đã long lanh ánh lệ.

Tửu Hồ LÔ nghe nói cả kinh kêu lớn:

- Sư thúc! Sư thúc! Người... người... vừa nói Đại ĐỖ Tiên khó khăn lắm mới ngăn được dòng lệ chực trào ra nơi khoé mắt, thở dài sườn sượt nói:

- Bình Nhi! Tửu Hồ Lô! hai người có biết chiếc tiêu hồ lô đó đại diện cho cái gì không?

Hai người trước nay chưa hề nghe nói qua lai lịch của chiếc tiêu hồ lô, càng không thể ngờ được chiếc tiêu hồ lô đó ân chứa nội tình bên trong, nghe Đại ĐỖ Tiên nói bất giác há hốc miệng nhìn nhau, làm sao có thể trả lời được!

Đại ĐỖ Tiên hỏi như vậy nhưng tựa như lão cũng không chờ đợi hai người trả lời, lão bỗng thở dài một tiếng rồi nói:

- Chiếc tiêu hồ lô này nguyên là tín phù của bồn bang được truyền từ đời này sang đời khác, đồng thời cũng đại diện cho thân phận bang chủ, bởi vậy bang chủ truyền cho ai thì người ấy sau này sẽ là bang chủ bồn bang!

Mật Bình Nhi nghe song cũng chăng lấy gì làm kỳ, bởi vì ân sư đã nhắm đúng Tửu Hồ LÔ lập hắn làm bang chủ đời sau, như vậy bản thân hắn tất có chỗ hơn người.

Tuy hiện giờ tuổi hắn còn nhỏ nhưng ngày sau hắn tất đảm đương nỗi trọng trách dẫn dắt bang chúng hành hiệp trượng nghĩa giang hồ.

Nhưng Tửu Hồ LÔ thì không được nhẹ nhàng như vậy, một khi đã rõ được nội tình, bất giác cả kinh, mồ hôi lạnh tuôn ướt áo, vội vàng thò tay vào bọc định lấy chiếc tiêu hồ lô ra.

- Tửu Hồ LÔ!

Đại ĐỖ Tiên lập tức quát lớn lên ngăn cản hành động mạo muội của hắn rồi tiếp lời:

- Hiện giờ ngươi có muốn rút lui cũng không còn kịp nữa. bởi vì ngươi đã khấu đầu tạ ơn bang chủ. Coi như ngươi đã thừa nhận trọng trách, không phải ta lo lắng việc ngươi không kham nỗi trọng trách bang chủ, nhưng ta chỉ sợ bang chủ, người...

Tửu Hồ LÔ năm nay bất quá mười bảy, mười tám tuổi tuy từ nhỏ gã đã theo gót ân sư đi lại trên giang hồ, bôn nam tâu bắc, không có điều gì hắn không biết, không có việc gì hắn không nghe qua hoặc thấy qua.

Nhưng dù sao thì hắn cũng còn quá trẻ, bắt hắn gánh trọng trách bang chủ làm sao khiến hắn không thấy lạnh người, phịch một tiếng đã quỳ sụp xuống trước mặt Đại ĐỖ Tiên khân cầu:

- Sư thúc! Xin sư thúc cứu đệ tử...!

Đại ĐỖ Tiên cả kinh cũng phịch một tiếng quỳ xuống nói:

- Tửu Hồ LÔ tuy ngươi gọi ta là sư thúc nhưng ngươi sẽ là bang chủ trong tương lai, ngươi cũng khá nên cân trọng, ngươi cũng không nên làm khó Đại ĐỖ sư thúc ta. ngươi mau đứng dậy đi!

Tửu Hồ LÔ bên này còn chưa đứng dậy thì Mật Bình Nhi bên kia cũng đã quỳ phục xuống.

Tửu Hồ LÔ không biết làm sao hơn đành đỡ Đại ĐỖ Tiên song song đứng dậy, nhưng đôi mắt hắn đỏ hoe, hai hàng lệ tuôn trào nghẹn ngào nói:

- Sư thúc, Tửu Hồ LÔ kiến thức thô lậu, tài sơ đức bạc tuổi nhỏ vô tri, làm sao gánh nỗi trọng trách, sư thúc tìm xem có cách nào cứu Tửu Hồ Đại ĐỖ Tiên lắc đầu nói:

- Ngươi đã khấu đầu tạ ơn bang chủ rồi phải không?

Tửu Hồ LÔ miễn cưỡng chớp thế:

- Đó chẳng qua là đệ tử tạ ơn ân sư tặng tiêu hồ lô mà thôi!

Đại ĐỖ Tiên thấy hắn ngây thơ tức cười nhưng cười không nên tiếng nói:

- Thì đúng quá rồi chứ còn gì nữa chỉ cần ngươi tạ ơn người tặng chiếc tiêu hồ lô là đủ rồi.

Nhưng ngươi cũng chớ quá lo lắng, ta với Cửu sư thúc ngươi sẽ hỗ trợ ngươi, nam nhi chỉ chí dũng cảm lên để tiếp nhận trọng trách!

Tửu Hồ LÔ mặt mày thêu não nói:

- Không! Nhất quyết không thể như vậy được! Cho dù sư phụ muốn truyền chức vụ bang chủ củng phải truyền cho đại sư phụ mới đúng!

Gương mặt đầy thịt phúc hậu của Đại ĐỖ Tiên bỗng như rắn lại, lão nghiêm giọng nói:

- Tửu Hồ Lô! Ngươi đừng tưởng bang chủ là điều dễ dàng, ngược lại đó là một điều gian nan, nó bắt buộc ngươi phải khổ luyện nội công ngày sau này chủ trì bang vụ lãnh đạo quần hùng trong bang, phát hưng cơ nghiệp của bổn bang gầy dựng mấy trăm năm nay ngươi thử nghĩ xem, trách nhiệm bao lớn, đại sư huynh có huệ nhãn đặc biệt hơn người, một khi đã nhắm trúng ngươi thì ngươi phải đứng thăng lưng mà tiếp nhận, có đâu lại khóc than kể lể nào phải trang hán tử anh hùng, ngươi phải làm sao xứng đáng với công giáo dưỡng của ân sư, chớ có dại dột

làm phụ tấm lòng của bang chủ đại sư huynh...

Đại ĐỖ Tiên lời nói nghiêm khắc nhưng câu nào câu nấy chứa đầy trượng nghĩa khiến Tửu Hồ LÔ nghe mà mồ hôi rịn ra như tắm, cúi đầu lăng lặng mà không dám nói nửa lời.

Khâu khí của Đại ĐỖ Tiên bỗng trở nên hòa hoãn:

- Kỳ thực việc của ngươi cũng mới chỉ là truyện nhỏ. Trước mắt việc của bang chủ đại sư huynh mới khiến ta lo lắng, không biết người đã có dự cảm gì nên mới gấp gáp truyền vị cho ngươi nhưvậy!

Tửu Hồ LÔ tựa như cũng cảm thấy có điều gì bất ổn, rung động tâm thần đang định hỏi cho minh bạch, bỗng từ xa vọng lại một tiếng thở dài sườn sượt, tiếp theo là một giọng nói quen thuộc:

- Đúng vậy! Đúng vậy! Ta cũng đang lo lắng đây!

ào! Xoạt!

Một bóng người như u linh đã đáp xuống đương trường, quả nhiên là Cửu Thúc Công!

Tửu Hồ LÔ vội bước lên định cung thân hành Cửu Thúc Công vội vàng xua tay ngăn lại nói:

- Tửu Hồ Lô! Ngươi đừng làm khó cửu sư thúc ta!

Tửu Hồ LÔ biết nhị vị sư thúc có thái độ như vậy không phải vì thân phận bang chủ trong tương lai của hắn, mà chính bởi chiếc tiêu hồ lô, tín phù vô thượng của bốn bang.

Tửu Hồ LÔ cũng không giả bộ khách sáo nữa bèn hỏi:

- Cửu sư thúc, sư thúc dện đây còn ân sư đâu?

Cửu Thúc Công sau khi chào mọi người xong mới đáp:

- Đại sư huynh có chỉ dụ, bảo chúng đệ tử bốn bang phối hợp với Long thiếu hiệp tiến nhập Hoàng Sơn Liên Hoa Hậu Phong. Đường lối ở Liên Hoa Hậu Phong Long thiếu hiệp tất thông thuộc, như vậy tiện lợi cho bọn ta hơn nhiều, còn đại sư huynh có việc trọng yếu cần giải quyết, nhưng chắc cũng sẽ lên Liên Hoa Hậu Phong nhưng không thể sớm hơn chúng ta.

Đại ĐỖ Tiên còn muốn nói điều gì, Cửu Thúc Công vội nhìn lão ra hiệu nói:

- Việc đã đến nước này không thể xem thường, có điều việc sư huynh nghĩ trong lòng không ai dám nói trước sẽ như thế nào, chừng ấy sư huynh cũng khá nên phòng bị ít nhiều, mọi việc đều có con tạo an bài, tận nhân lực tri thiên mệnh.

Tiếp theo mọi người thương nghị một hồi, giở lương khô ra ăn, ăn uống xong thì trời đã xụp tối Long Bình dẫn đầu một hàng sáu người, bất kể đêm đen nhắm Liên Hoa Phong bôn hành.

Sau một đêm đi gấp, trời hửng sáng sáu người đã đến Liên Hoa Hậu Phong.

Mọi người chia ra đi săn một ít thú rừng, chuẩn bị ăn uống no nê, chuẩn bị gói một ít thức ăn mang theo phòng bất trắc, nghi ngơi một lúc dưỡng thần, phục hồi chân lực tốn thấy rồi lên núi.

Không ngờ đến đây bỗng xảy ra chuyện!

Mọi người phân ra đi bắt thú rừng, lục tục tập trung về, chỉ còn mỗi Tửu Hồ LÔ đi đâu mất tăm mất dạng, mọi người lúc đầu còn chưa hay biết đến chừng thịt nướng đã chín mà Tửu Hồ LÔ vẫn chưa thấy bóng dáng đâu.

Đến lúc này mọi người mới thấy có điều bất ổn, đặc biệt là Đại ĐỖ Tiên và Cửu Thúc Công hai người càng kinh hãi trong lòng bởi hai lão hóa tử nghĩ đến chiếc tiêu hồ lô trong ngực áo Tửu Hồ Lô!

Chiếc tiêu hồ lô ấy nếu không may bị di thất, hậu quả thật không dám tưởng tượng, tuy có thể đoạt lại được nhưng vẫn là một điều đại nhục cho Cái Bang.

Hơn nữa Tửu Hồ LÔ thân làm bang chủ trong nay mai sự an nguy của hắn cũng không thể xem thường được!

Thế là mọi người chia nhau đi tìm, Mặc Thanh với Mật Bình Nhi đi chung một lộ, kỳ dư ba người mỗi người một lộ chia ra bốn hướng tìm kiếm!

Hãy nói về Long Bình địa hình địa vật ở Liên Hoa Hậu Phong chàng tương đối rành hơn mọi người. Sau khi tách ra đi một mình chàng lập tức trầm ngâm suy nghĩ chứ không vội rảo bước tìm kiếm như mọi người.

Chàng vừa chậm bước vừa nghĩ thầm:

- Vì cớ gì Tửu Hồ LÔ ra đi rồi lại thất tung như vậy?

Khu vực này giáo chúng Bách Hoa Giáo cũng ít lai vãng, hơn nữa võ công của Tửu Hồ LÔ cũng không quá kém. Nội một chiêu hắn đối phó Mật Bình Nhi hôm qua quả thật đã hấp thụ được tám chín thành tuyệt học của Thao Thiết đại bang chủ hiềm một nỗi hỏa hầu còn thiếu nhưng hàng nhất lưu cao thủ bình thường trong giang hồ đừng hòng chế ngự hắn dễ dàng.

Trừ phi những nhân vật có hạng như Bách Hoa giáo chủ Bách Hoa bà bà Đồng Sầu trở lên ra tay thì không đáng kề...

Nghĩ đến đây Long Bình bất giác thất kinh.

Bỗng chàng chợt nhớ tới hai lão quái vật âm Dương Song Thi, biết đâu chừng chúng chưa chịu bỏ qua cho bọn chàng mà âm thầm theo dấu, về sau nghe được bí mật của chiếc tiêu Hồ LÔ do chính Đại ĐỖ Tiên nói ra thế nên âm thầm bắt cóc Tửu Hồ LÔ nhằm ~ư(wl đoạt tín phù Cái Bang.

Suy đi nghĩ lại cuối cùng xác định khả năng này là lớn nhất, nếu không phải đích thân âm Dương Song Thi đích thân xuất thủ thì làm sao có thể bắt Tửu Hồ LÔ mà hắn không kịp kêu tiếng nào lại không để lại vết tích nào.

Nếu việc này xảy ra đúng như dự liệu của chàng thì hà tất phải đi tìm nữa. chỉ còn nước sông lên Liên Hoa Phong cứu người, ngoài ra không còn con đường nào khác.

Long Bình lúc này định thông tri cho mọi người, nhưng lúc này đã phân ra tứ tán nhất thời khó lòng tin cho hết mọi người hơn nữa cứu người như cứu hỏa. không cho phép diên trì.

Long Bình bèn quay trở về nơi ước hẹn với mọi người, để lại mấy chữ nói rõ chàng đã từ Hậu Phong trực chỉ Liên Hoa Phong đi cứu Tửu Hồ Lô, đồng thời căn dặn mọi người sau khi đọc xong mau lên núi ứng cứu.

Long Bình viết chữ xong xuôi lập tức nhắm hướng tung người phóng mình đi liên tiếp mấy lần trồi lên thụp xuống đã đi được ba bốn chục trượng Khéo thay lúc ấy Long Bình bỗng thấy dưới mặt đất loé lên một cái, dường như nhìn kỷ quả nhiên trong đám cỏ có ánh kim lấp lánh. Long Bình tiến lại gần quan sát, chưa nhìn thấy vật phát sáng là vật gì thì đã phát hiện dấu vết cỏ bị dẫm nát, dấu chân loạn xạ cả một vùng.

Long Bình thất kinh nhìn kỹ quả nhiên thấy dấu chân cái lớn cái nhỏ dẫm loạn lên nhau theo như suy đoán của Long Bình thì dấu chân nhỏ là của Tửu Hồ LÔ chứ không sai.

Đến đây sự việc đã được chứng thực rõ ràng Tửu Hồ LÔ đã gặp bất trắc bị người dẫn đi rồi.

Nhưng trong vòng chỉ có mấy chục trượng mà mọi người không nghe thấy chút tiếng động lạ nào, nếu không phải hạng cao nhân như âm Dương Song Thi thì còn ai có thể làm nữa.

Suy đi đoán lại một hồi Long Bình càng lúc càng kinh hãi.

Bởi những điều Đại ĐỖ Tiên với Cửu Thúc Công nghĩ đến, chàng cũng nghĩ đến nếu vì vậy vì cớ gì địch nhân chỉ nhắm ngay một mình Tửu Hồ LÔ mà không phải là Mặc Thanh hay Mật Bình Nhi?

Đang lúc kinh hãi thất thần, lục thần vô chủ, Long Bình nhìn lại vật sáng nằm dưới vạt cỏ, thì ra một thỏi bạc vụn.

Long Bình chợt nhặt lên nhìn kỹ, thỏi bạc này cũng bình thường như những thỏi bạc khác, trong long không khỏi ngạc nhiên, không biết làm sao thỏi bạc này làm sao lại rơi giữa rừng không hiểu bên trong có dụng ý gì!

Ý niệm chuyên động nhưng cuối cùng cũng không thấy sáng lên điều gì, vì gấp đi cứu Tửu Hồ LÔ nên Long Bình không dám chần chờ tiếp tục bôn hành.

Nào ngờ mới chạy được mười mấy trượng, lại thấy trong cỏ có một thỏi bạc vụn nữa.

Đến đây Long Bình chợt tinh ngộ, rất có thể sau khi Tửu Hồ LÔ ngộ nạn cấp thời sinh trí dọc đường lén bỏ bạc vụn để làm vật dẫn lộ cho mọi người ứng cứu.

Phát hiện này làm Long Bình cả mừng dọc đường đi cố gắng chú ý tân vật rơi trên đất.

Quả nhiên cứ cách hơn chục dặm đường lại phát hiện thấy một thỏi bạc vụn, cái to cái nhỏ không đồng nhất chứng tỏ do một thỏi bạc lớn bèvụntừtùmàra.

Khi Long Bình nhặt được mười mấy thỏi bạc vụn thì đã đến dường dẫn đến chân núi, nhưng đến đây các thỏi bạc dẫn lộ bỗng không thấy nữa.

Chẳng lẽ bọn chúng lại không lên núi?

Long Bình kinh ngạc đang quét mắt phải trái trước sau trong phương viên mười mấy trượng tìm kiếm.

May thay bên tả cách sơn đạo dẫn lên núi chừng hơn chục trượng, Long Bình lại phát hiện ra một thỏi bạc vụn giống như vậy, rõ ràng đối phương chưa lên núi.

Theo hướng của thỏi bạc vụn Long Bình tiếp tục đi, một lúc sau thì đến được cốc khâu, đây là một hợp cốc, cuối cùng thì mất hoàn toàn dấu vết, đến đây không còn tìm thấy thỏi bạc vụn nào nữa.

Nhưng Long Bình đã xác định nếu Tửu Hồ LÔ không bị nhốt ở trong hiệp cốc, thì cũng ở nơi nào đó lân cận vùng này chứ không sai.

Ngẩng đầu nhìn hai ngọn núi hai bên hiệp cốc, quả nhiên hai ngọn núi này liên tiếp với Liên Hoa Phong, hay là trong hiệp cốc có bí đạo thông với Liên Hoa Phong mà chàng không được biết?

Việc đã đến lúc cấp bách như vầy, lẽ nào lại bỏ dở giữa chừng không tiếp tục đuổi theo cứu người?

Mặt trời đã lên cao ba sào, ánh nắng thu tràn ngập hiệp cốc, Long Bình đượm bước xông trong vào cốc, bỗng nghe một tiếng cười khúc khích, giọng cười tuy nhỏ nhưng trong trẻo như tiếng chuông vàng khánh ngọc, mới nghe cũng biết là mĩ nhân chứ không sai.

Tiếng cười tuy êm tai nhưng lọt vào tai Long Bình khác nào tiếng sấm, thất kinh theo hướng tiếng cười nhìn qua. từ phía sau cây cổ tùng trên vách núi cách đó mấy chục trượng xuất hiện một mĩ mạo thiếu nữ, nụ cười tươi như hoa xuân, chính là Điêu Man Công Chúa Đồng Điêu Long Bình linh cơ như điện chuyên động trong lòng, nha đầu Đồng Điêu ẩn thân nơi này không biết mục đích của hắn là gì?

Không lẽ, quả thật hiệp cốc này có bí đạo thông lên Liên Hoa Phong còn hắn thì phụ trách án ngữ lối bên này?

Ý nghĩ lại xoay chuyên, cảm thấy không thông, trong Bách Hoa Giáo không thiếu những nhân vật bản lĩnh cao cường hà tất phải phái Điêu Man Công Chúa ra đây trấn thủ...

Tâm niệm chưa dứt đã nghe Điêu Man Công Chúa phá lên cười khanh khách nói:

- Ngươi làm gì mà ngân người ra vậy, ta có gì đặc biệt đâu, làm sao bì được với tình nương Mặc Thanh của ngươi...

Khâu khí của Điêu Man Công Chúa có một chút hờn ghen trách móc làm như nàng và Long Bình có một thời thân mật không bằng.

Long Bình chợt động linh cơ, tiếp lời:

- Đồng cô nương cô đẹp lắm, Mặc Thanh làm sao bì được cô nương trong muôn một!

Điêu Man Công Chúa có nằm mơ cũng không ngờ Long Bình lại nói với nàng như vậy, hai mắt mở lớn vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ không sao tả xiết, gương mặt tựa như muốn cười mà không cười nói:

- Ngươi nói thật lòng chăng?

Long Bình cười nhẹ nói:

- Sự thật thắng mọi lời hùng biện không lẽ tại hạ lại gạt cô nương sao?

Điêu Man Công Chúa lúc này trên mặt mới nở ra một nụ cười thật ngọt ngào:

- Ngươi có thích ta không?

Long Bình trong lòng chết điếng nhưng gương mặt vẫn nở một nụ cười nói:

- Đồng cô nương thân phận chí cao như nhật nguyệt trên trời, tại hạ tuy có lòng nhưng cũng không dám với cao.

Điêu Man Công Chúa nhường cao đôi mày liễu nói:

- Nếu đã như vậy thì ngươi hà tất phải mở miệng là cô nương ngậm miệng là cô nương, cứ gọi ta là Điêu nha đầu. Ta cũng là một nữ nhi bình thường, được ngươi gọi một tiếng ngọt ngào như vậy ta thấy thích hơn nhiều!

Long Bình vì muốn cứu Tửu Hồ LÔ đành phải tòng quyền nói:

- Nói thật lòng tại hạ từ nhỏ đã đem lòng ngưỡng mộ cô nương, thích cô nương nhưng cô nương thủy chung vẫn không xem Long Bình là người!

Vừa nói chàng vừa cúi thấp đầu, thần sắc bất chợt trầm hẳn xuống.

Thái độ này của chàng quả thật không một chút giả dối, bởi vì trong lòng chàng căm hận đối phương không biết bao nhiêu mà kể nhưng miệng lại nói là thích là ngưỡng mộ, như vậy không khiến đau lòng sao được!

Gương mặt biểu lộ chân tình, những thứ này không phải ai ngụy tạo cũng được!

Đặc biệt là trước mặt là Điêu Man Công Chúa một người tinh linh quỷ quái như vậy thì đừng hòng, cho dù giảo kế cao cường đến đâu cũng khó lòng qua mắt được hắn.

Nhưng sắc mặt u trầm của Long Bình thì là thật, thật trăm phần trăm không chút giả dối, khiến Điêu Man Công Chúa phương tâm chấn động, ngực đập thình thịch, khí huyết chạy rộn ràng trong kinh mạch.

Trước kia. khi Long Bình còn là một tên tiêu tốt gánh nước cho nhà bếp ở Liên Hoa Hậu Phong, Điêu Man Công Chúa cứ tưởng Lưu Huy của nàng là thập toàn thập mỹ.

Sau này qua hai lần gặp lại Long Bình đã là một thiếu niên anh tuấn, võ công lại phi phàm, thì Lưu Huy lại hóa thành một cái gai trước mắt, càng nhìn càng thấy không vừa ý.

Càng về sau nàng càng phát hiện ra nhiều nhược điểm của Lưu Huy, đến cả những ưu điểm trước kia giờ cũng thành nhược điểm.

Ngược lại, hình bóng Long Bình cứ lảng vảng trong trí não thinh thoảng lại xuất hiện trong những giấc mơ ngọt ngào của nàng. Nhưng Điêu Man Công Chúa cũng là người tri bi tri ki nên thủy chung vẫn chôn chặt mối tình trong lòng, người ngoài không một ai hay biết.

Bây giờ tương ngộ giữa rừng hoang vắng, nghe Long Bình thốt ra những lời như vậy, làm sao khiến nàng phương tâm không rung động?

Nhưng Điêu Man Công chúa vẫn cười nhẹ nói:

- Không phải ngươi vì muốn cứu người nên cố tâm gạt ta~ Long Bình nghe nói lạnh toát cả xương sống, quả nhiên không ngoài dự đoán của chàng Tửu Hồ LÔ đã bị chúng bắt đi rồi, thêm nữa Điêu Nha Đầu cũng biết việc này.

Hiên nhiên sự tình đã có điều bất ổn, tâm niệm chuyên động như điện trong long lập tức nghĩ đến việc hạ thủ nhắm vào Điêu Man Công Chúa.

Long Bình vội kêu lớn:

- Điêu Nha Đầu!...

- ô! Rốt cuộc ngươi cũng chịu kêu ta như vậy!

Long Bình thoáng nét hỗ ngươi nói tiếp:

- Nói thật lòng ta chính vì muốn cứu người mà đến, nhưng những lời nói của ta lúc nãy quả thật đã chôn chặt trong lòng bấy lâu nay. Ngày hôm nay nếu không phải vì cứu người theo dấu đến đây, nơi chốn hoang dã không người này gặp được ngươi thì những lời này sẽ mãi mãi theo ta cho đến lúc chết mà không ai hay ai biết!

Long Bình một lời thừa nhận quả thật chàng vì cứu người mà đến, không chút dấu diềm càng khiến Điêu Man Công Chúa cảm động không sao nói ra được.

Chỉ thấy nàng kêu lên một tiếng nho nhỏ rồi tung người như cánh én xuân nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Long Bình.

Điêu Man Công Chúa đang định ngã vào lòng Long Bình chợt như cảnh giác điều chi, quay nhìn tứ phía một hồi rồi kéo tay Long Bình chạy như bay vào trong cốc vừa chạy vừa nói:

- Hai ta tìm một nơi khác nói chuyện!

Nguyên Long Bình không định để cho nàng chạm vào người, nhưng lại sợ nàng nghi ngờ, nên đành phải bấm bụng chịu đựng, nuốt hận làm ngơ theo nàng chạy vào trong cốc!

Hiệp cốc uốn lượn quanh quanh gấp khúc.

Vào đến cốc bỗng thấy một huyệt động rộng chừng một trượng, Điêu Man Công Chúa không do dự kéo Long Bình chạy thẳng vào sơn động.

Long Bình vào trong động rồi mới biết động hẹp nhưng dài, sâu hun hút không biết thông đến đâu.

Trong động ánh sáng mờ ảo, Điêu Man công chúa tiến vào hai ba trượng liền cung chân đứng lại dang hai tay ôm chặt lấy Long Bình, mặt hơi ngẩng lên, mỹ mục khép hờ, đôi má thoáng ửng hồng, nét thiên kiều bá mỹ có sức hấp dẫn lạ lùng.

Hiên nhiên nàng đang mong đợi Long Bình đáp lại tấm chân tình.

Long Bình lúc này quả đã thành thế cưỡi hỗ thầm kêu trời không dứt, nghĩ lại Tửu Hồ LÔ đang nằm trong tay đối phương có thể mượn lực Điêu Man Công Chúa bí mật cứu ra. tuy thủ đoạn

không được quang minh chính đại lắm nhưng lại là cách an toàn duy nhất!

Nhưng bắt chàng phải thân mật với một người mà chàng căm hận đến thấu cốt, cho dù ở nơi tối đen như mực không người nhìn thấy chàng cũng không mặt mũi nào làm cho được!

Đang lúc Long Bình như bị lửa đốt trong người tiến thoái lưỡng nan bỗng...

- Điêu muội! Điêu muội!

Phải chăng trời xanh còn chưa để anh hùng tuyệt lộ? Ngay trong lúc khân yếu bên ngoài động bỗng vang lên tiếng kêu của Lưu Huy, khiến Long Bình thở phào nhẹ nhõm như thấy thiên tiên giáng hạ.

Nhưng Điêu Man Công Chúa thì ngược lại, giật mình buông Long Bình ra. tung mình chạy như bay ra cửa động.

Bên ngoài đã nghe tiếng quát của Điêu Man Công Chúa:

- Làm gì mà tru tréo vậy? Ta còn chưa chết đâu cần ngươi hú gọi oan hồn?

Lưu Huy bị Điêu Man Công Chúa quát tới tấp, thất kinh hồn vía. chỉ nghe hắn nói:

- Ta... Ta... Ta...!

Dường như hắn quá kinh sợ líu cả lưỡi ấp úng mãi chỉ nói được mỗi tiếng "ta." Long Bình bất giác phì cười biết rõ Lưu Huy không khi nào dám xông vào trong động, đương nhiên không thể biết được chàng đang ở bên trong, nên Long Bình cũng không thèm để ý xem hai người đối đáp những gì.

Thế là Long Bình an tâm đưa mắt quan sát tứ phía. sơn động này không phải là do người đào, vốn là hang động thiên nhiên vách động lồi lõm uốn cong gãy khúc rất bất thường, có điều không biết đến nơi nào.

Long Bình sợ Điêu Man Công Chúa trở vào rồi lại gây khó dễ cho chàng, nên bất giác hướng vào bên trong từ từ đi vào.

Cất bước một lúc lâu, Long Bình bỗng cảm thấy lòng động từ từ dốc xuống, càng đi càng thấy sâu, thoáng chốc chàng đã đi được mấy chục trượng nhưng vẫn chưa thấy tới đáy.

Long Bình lấy làm lạ. trong lòng đang do dự không biết có nên đi tiếp hay không, bỗng nghe từ bên ngoài vọng vào tiếng Điêu Man Công Chúa khẩn thiết kêu:

- Long đại ca! Long đại ca!... Đại ca ở đâu?

Đừng đi xuống nữa muội... muội lạnh quá rồi!

Long Bình ngạc nhiên, lạnh? Sao chàng không cảm thấy lạnh lẽo chút nào hết vậy?

Không lẽ thề nội của chàng khác hẳn với người khác nên chàng không cảm thấy lạnh?

Long Bình tâm niệm chưa dứt lại nghe Điêu Man Công Chúa kêu lên:

- Long đại ca! Đại ca mau đi ra đi! Đừng vọng tưởng cứu tên tiêu hóa tử ấy nữa. hắn đã mất

mạng từ lâu rồi, cho dù có may mắn thoát chết thì cũng đông thành băng rồi, có cứu ra cũng chỉ là một xác chết ướp lạnh mà thôi. Đại ca nên lấy tính mạng mình làm trọng...

Cái gì?

Tửu Hồ LÔ bị chúng cầm tù trong đáy sơn động này sao?

Nếu quả đúng như vậy thì Long Bình phải đi đến tận cùng để xem cho minh bạch, cho dù Tửu Hồ LÔ có bất hạnh quy âm thì cũng phải đem thi thể hắn về cho Cái Bang!

Thế là Long Bình mặc cho Điêu Man Công Chúa kêu gào gia tăng cước lực phóng như bay vào hướng bên trong động.

Long Bình càng chạy càng nhanh càng vào sâu đường càng xuống thấp công phu ước chừng ăn hết bữa cơm Long Bình đã đi được hơn trăm trượng, cuối cùng đã đến được đáy động, nhưng đáy động phương viên bất quá chỉ mấy trượng nào thấy bóng dáng của Tửu Hồ Lô.

Điêu Man Công Chúa đã nói rõ ràng chàng dừng vọng tưởng cứu Tửu Hồ Lô, cho dù hắn có thoát chết thì cũng đã sớm đông thành băng rồi, Long Bình men theo vách động đi xuống, không phát hiện ra ngách động nào, cớ sao lại không thấy bóng dáng Tửu Hồ Lô? Không lẽ Điêu Man Công Chúa dung kế dụ địch để đưa chàng vào tròng?

Nhưng xem tình thế ở đây không có dấu hiệu mai phục, không những chàng không cảm thấy lạnh lẽo mà cả đáy động cũng không có hiện tượng gì khả nghi.

Suy đi nghĩ lại một hồi rốt cuộc Long Bình không tên ra nguyên nhân nào, đang lúc lục thần vô chủ, bỗng Long Bình nghe một tiếng rên yếu ớt tựa như từ trong lòng đất vọng ra vậy Nếu không phải ở đáy động yên tĩnh như vầy thì dù chàng có tinh hơn mấy bậc sợ cũng không thể nghe thấy được.

Long Bình vừa kinh hãi vừa mừng rỡ lập tức lớn tiếng kêu:

- Tửu Hồ LÔ! Tửu Hồ LÔ! Ngươi ở đâu?

Kêu xong liền ngưng thần bế túc dùng tai lắng nghe.

Phàm người ta càng sốt ruột thì thời gian càng như ngưng đọng lại, Long Bình im lặng lắng nghe mới trong chốc lát đã như chờ đợi thiên thu.

Long Bình sốt ruột đến mồ hôi rịn ra ướt cả hai lòng bàn tay, hai mắt như nảy đom đóm.

Cuối cùng Long Bình cũng nghiệm ra. Tửu Hồ LÔ tiếng rên mà còn yếu ớt nhường ấy thì làm sao mà lên tiếng trả lời được hiên nhiên là hắn đã thọ thương cực kỳ trầm trọng nếu chàng sốt ruột thì càng bất lợi.

Thế là Long Bình lập tức ngồi xếp bằng dưới đất, tinh khí ngưng thần đợi Tửu Hồ LÔ rên lần nữa. Quả nhiên chờ không bao lâu lại có một tiếng rên nữa vang lên.

Lần này do có chuẩn bị Long Bình nghe rõ ràng tiếng kêu xuất phát từ trên vách động, vội đưa mắt nhìn qua. thấy trên vách động có một khe nút, thì ra tiếng rên theo khe nút truyền ra.

Long Bình nhìn thấy cả mừng vội tung người lên song thủ xuất động, bụi đá rơi xuống ào ào,

thoáng chốc chàng đã moi được một lỗ to bằng bàn tay, sâu chừng nửa thước.

Nhưng vách đá của hang động này rất dày đến bao nhiêu thì chỉ có trời mới biết!

Việc cứu người là cấp thiết, Long Bình mặc kệ vách đá dày hay mỏng cứ cắm đầu vào khe nút trên vách động mà moi tới, không những không dừng tay để thở mà càng moi càng nhanh, vận lực càng lúc càng mạnh.

Không biết bao lâu sau cuối cùng thì chỗ thủ chỉ của Long Bình chạm vào đá nghe phát ra tiếng bong! bong! Long Bình nghe tiếng bất giác cả mừng vì vách đá đã mỏng sắp sửa trống phía bên kia.

Nhưng Long Bình không dám vận chưởng đánh tới, sợ đá văng lỡ trúng Tửu Hồ LÔ có mệnh hệ nào thì không phải là phí hết công sức từ nãy giờ sao?

"Thụp" một tiếng hữu thủ của Long Bình đã lọt vào khoảng không, một tia nắng theo đó lọt vào hang động, Long Bình vội vàng thò đầu sang nhìn thử, không nhìn còn khá. khi nhìn rõ tình hình bên kia Long Bình không khỏi kinh hãi hồn phi phách lạc!

Tửu Hồ LÔ toàn thân máu me đặc quánh đen bầm, nằm ngửa cứng đờ trên đất. Bên cạnh thân hình của Tửu Hồ LÔ là một chiếc thạch đinh khổng lồ...

Thì ra đây không phải là nơi xa lạ mà chính là đáy cốc mà Long Bình bị Điêu Man Công Chúa đá lọt xuống năm nào, rồi cũng nhờ đó mà uống được bảo huyết của Cửu Đầu Quái Điêu Long Bình vội vàng phá đá chui ra. vừa chạm đất vội đưa tay lên mũi Tửu Hồ Lô, thấy khí hắn đã tuyệt, chỉ mỗi chỗ tâm tạng của hắn còn hơi ấm, ngoài ra tứ chỉ mình mây đều lạnh như băng.

Long Bình chợt nhớ lại hoàn cảnh của chàng năm ấy, sau khi tlnh dậy thấy đáy cốc lạnh thấu cốt, nhưng hiện thời chàng không cảm thấy lạnh lẽo chút nào.

Thế là Long Bình không chút do dự vội vàng đỡ Tửu Hồ LÔ ngồi vào trong thạch đinh, bởi vì trong tuyệt cốc chỉ có mỗi một nơi ấm áp là trong thạch đinh này, ít ra hơi ấm của thạch đinh có thể giải trừ được hàn khí trong nội tạng của Tửu Hồ Lô.

Còn thương thế của hắn thì hãy khoan nói đến.

ước chừng công phu ăn hết một bữa cơm, cuối cùng Tửu Hồ LÔ cũng thở hắt ra một cái, từ từ mở mắt ra. hắn đã tlnh lại.

Long Bình cả mừng hỏi:

- Tửu Hồ LÔ! Tửu Hồ LÔ! Ngươi không sao ch~ Tửu Hồ LÔ nhìn thấy Long Bình cứ tưởng đang nằm mơ đưa tay dụi mắt mấy cái, nào phải cơn mơ, hắn thở dài nói:

- Long thiếu hiệp! Tiêu hóa tử ta coi như được Long thiếu hiệp sinh ra một lần nữa...

Long Bình vội đưa tay ngăn cản không cho hắn nói tiếp, ngắt lời:

- Thương thế trong người ngươi thế nào?

Tửu Hồ LÔ thở dài nói:

- Nội ngoại thương đều có, cũng may không trầm trọng lắm, nhưng nội cái rơi xuống đây cũng đủ làm tiêu hóa tử ta mất mạng lại thêm cái âm hàn quái lạ của tuyệt cốc này... ủa! Long thiếu hiệp, hình như người không cảm thấy lạnh?

Long Bình mỉn cười nói:

- Nói ra thực khiến ngươi khó tin, tuyệt địa này vốn là nhà cũ của ta. Năm ấy ta cũng ngộ nạn giống như ngươi vậy, may nhờ ẩn thân trong thạch đinh này, thu được bảo huyết của Cửu Đầu Quái Điêu.

Không ngờ cách biệt mấy năm lại ngẫu nhiên trở về chốn cũ, đồng thời lại cứu một mạng của ngươi, chỉ mong trời xanh có mắt khiến đêm nay Cửu Đầu Quái Điêu trở về, để ngươi cũng gặp được kỳ duyên ngàn năm có một...

Tửu Hồ LÔ cười khố nói:

- Ta may mắn không mất mạng đã là phước đức ngàn đời để lại nào dám mơ tưởng kỳ duyên hãn hữu như vậy. Ngàn năm khó gặp nào phải người người muốn gặp, đều được!

Long Bình thấy Tửu Hồ LÔ nói chuyện tinh thần mãn túc, rõ ràng mới ngồi trong thạch đinh một lúc mà hắn đã tinh táo hơn nhiều. Xem ra thạch đinh này bởi được tắm bảo huyết của Cửu Đầu Quái Điêu lâu năm nên đã trở thành một báu vật có thể dùng trị nội thương. Ngày sau có thể nhất định sẽ đem ra ngoài để cứu nhân độ thế

Vạn từ bất từ

Hai người hàn huyên một hồi Long Bình mới biết, Tửu Hồ LÔ quả thật bị âm Dương Song Thi bất thần tập kích rồi bắt đi. Tửu Hồ LÔ tuy giữ được mạng song tiêu hồ lô, tín phù của lịch đại Cái Bang đã bị âm Dương Song Thi lấy đi mất.

Tửu Hồ LÔ một khi nhớ đến chiếc tiêu hồ lô bị âm Dương Song Thi lấy đi nhăn mặt nhíu mày, cứ luôn miệng hỏi phải làm sao đây? Phải làm sao đây? Quả là hắn chết đi còn đỡ khổ hơn tình trạng này.

Long Bình vội an ủi nói:

chàng bỗng trở nên thừa không biết việc gì làm cho có ích.

Ngẩng đầu nhìn lên trời xanh vời vợi bên trên là Liên Hoa Hậu Phong Bạch Cốt Lâm...

Bỗng Long Bình chợt nhớ đến bọn Đại ĐỖ Tiên bốn người, không biết giờ này đang nóng lòng sốt ruột đến độ nào?

Chợt động linh cơ, sao không nhân cơ hội này đi kiếm bọn họ thông tri một tiếng, đồng thời chuyên cáo việc tiêu hồ lô bị bọn âm Dương Song Thi cướp đi, để mọi người cùng nhau tìm phương ~ư(wl lại?

Thế là Long Bình theo lối cũ trở ra. bởi đã thông thuộc đường lối trong động nên Long Bình thi triển khinh công lướt ra như gió, thoắt cái đã ra được quá nửa. bỗng thấy một bóng người đang co ro bó gối ngồi tựa vách động miệng không ngớt kêu lên:

- Không màng sống nữa!

Long Bình nghe tiếng kêu không khỏi giật mình, bởi chàng đã nhận ra tiếng kêu chính là của Điêu Man Công Chúa. thấy nàng đối với mình thâm tình như vậy, lòng căm hận của Long Bình đã giảm hết quá nửa.

Vội giảm cước lực, từ từ tiến tới nói:

- Điêu nha đầu! Ngươi đang gọi ta đấy sao?

Điêu Man Công Chúa như từ trong mộng bừng tỉnh dậy, mở mắt nhìn ra. quả nhiên là Long Bình bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt.

Nàng như con én, tung mình xà vào lòng Long Bình, Long Bình đưa tay đón lấy thân hình nàng, chỉ thấy toàn thân nàng giá lạnh tợ vùi thân trong băng tuyết.

- ôi! Muội thật không dám tưởng tượng đại ca lại còn sống trở ra.

Vừa nói chàng vừa vùng ra khỏi vòng tay Long Bình kéo tay chàng chạy ra khỏi động.

Thoáng chốc hai người đã chạy ra đến cửa động, bởi chạy nhanh khí huyết lưu thông mạnh, thề nội Điêu Man Công Chúa nóng dần lên, lúc này nàng mới lại mở miệng hỏi:

- Long đại ca! Đại ca có tên được tên tiêu hóa tử ấy không?

Long Bình không dám nói thực, chỉ im lặng lắc đầu Điêu Man Công Chúa chau mày nói:

- Muội cũng nghe nói, sơn cốc này thông đến đáy Hàn Tuyền Tử Cốc nhưng trước nay chưa có một ai dám vào thử, Long đại ca! Quả thật đại ca muốn cứu tên tiêu hóa tử đó sao?

Long Bình quả quyết nói:

- Bất luận là chết hay sống, ta cũng phải mang hắn ra khỏi chốn này.

Điêu Man Công Chúa cắn răng nói:

- Được! Đại ca đi theo tiểu muội! Muội đã có cách.

Vừa nói tới đó bỗng nghe từ bên ngoài động xa xa vọng lại tiếng kêu: "Điêu nha đầu! Điêu nha đầu!" Long Bình nghe tiếng kêu bất giác rúng động toàn thân bởi vì chàng đã nhận ra tiếng kêu Điêu Man Công Chúa chính là âm Thi Diêm Bà!

Long Bình quay sang hỏi Điêu Man Công Chúa:

- Điêu nha đầu! Bọn chúng làm sao biết được ngươi ở đây?

Điêu Man Công Chúa nói:

- Muội đã bái âm Dương Song Quái làm sư phụ nhưng bây giờ muội đã hối hận, giả như không bái hai lão ấy làm sư phụ thì được tự do hơn nhiều.

Long Bình nghe nói cả mừng chợt động linh cơnól:

- Điêu nha đầu! Ngươi đừng lo, hai lão quái vật ấy sớm muộn cũng chết dưới tay ta. chừng đó không phải là có thể phục hồi lại tự do sao?

Có điều trước mắt ta có một việc cần kíp, nếu không phải là ngươi thì không ai trên đời này có thể giúp được!

Điêu Man Công Chúa lập tức đỡ lời:

- Chỉ cần sức muội có thể làm được thì vạn tử bất từ, có chết cũng cam, đại ca cứ nói đi!

Long Bình thấy nàng nhận lời không chút đắn đo suy nghĩ, trong long không khỏi cảm động, nếu không phải năm ấy Điêu Man Công Chúa không dùng trăm phương ngàn kế hành hạ chàng suốt mấy năm trời thì chàng đã ôm nàng vào lòng mà xem như Mặc Thanh vậy!

Nhưng sự đã xảy ra muốn thay đỗi cũng không được, Long Bình chỉ dịu giọng nói:

- Tửu Hồ LÔ có một chiếc tiêu hồ lô đã bị âm Dương nhị lão quái vật cướp đi mất, chỉ mong sao ngươi lén lấy lại đưa cho ta không biết ngươi có làm được không?

Không chút do dự, Điêu Man Công Chúa lập tức nhận lời nói:

- Được!

Nàng chỉ buông gọn một tiếng rồi nhón gót ghé má Long Bình hôn nhẹ một cái xong quay người vội vã chạy ra khỏi động.

Hành động của Điêu Man Công Chúa hết sức mau lẹ khiến Long Bình muốn tránh cũng không được, hại Long Bình tình và hận hòa quện lại với nhau khiến chàng cứ đứng ngẩn ra quên hết thực tại.

Không biết bao lâu sau, cuối cùng Long Bình cũng sực tinh trở về với hiện tại, ngưng thần nghe ngóng bên ngoài đã không còn nghe động tịnh gì nữa bèn cân thận chạy ra khỏi động, bên ngoài vắng lặng không còn thấy bóng dáng của Điêu Man Công Chúa. càng không thấy bóng dáng của âm Dương S ong Thi!

Nhưng đến khi chàng trở lại chốn hẹn ước với bốn người, thì cũng không thấy bóng dáng một ai, chỗ chàng viết chữ để lại giờ có thêm mấy tên người đồng thời dưới mỗi tên người đều viết hai chữ "Tâu Hề!" (Đã đi rồi) Thì ra bốn người kẻ trước người sau đều lên núi hết rồi. Long Bình bất giác thất kinh, bốn người nếu dọc đường gặp phải âm Dương Song Thi thì không phải là đại họa sao?

Nhưng việc đã xong rồi có sợ hãi cũng chăng ích gì, chỉ bằng trước tiên cứ cứu Tửu Hồ LÔ ra trước rồi hẵng hay.

Bỗng nhiên Long Bình chợt nghĩ dện chuyện Tửu Hồ LÔ thương thế chưa lành hắn, cứu hắn ra không an toàn bằng để hắn ở lại trong Hàn Tuyền Tử Cốc Trong cốc tuy giá lạnh vô cùng nhưng hắn cứ ở trong thạch đình thì quyết không có việc gì xảy ra. chỉ có vấn để lương thực, phải chuẩn bị cho hắn một ít, thế là vội vàng săn bắt mấy con dã thú, nướng chín mang theo.

Long Bình lần thứ hai vào đến đáy cốc trời đã hoàng hôn, Tửu Hồ LÔ nóng lòng như đang ngồi trên lửa.

Long Bình vội hỏi:

- Thế nào! Nội thương của ngươi có thuyên giảm đi chút nào không?

Tửu Hồ LÔ cười khố nói:

- Nếu không có tiên đan thánh dược thì làm gì nhanh được như vậy?

Long Bình đưa mấy con thỏ nướng chín cho Tửu Hồ LÔ rồi nói:

- Ngươi cứ yên tâm ngồi trong thạch đình này vận công trị thương, ta có việc cần không tiện nán lại lâu hơn!

Long Bình không dám nói vì đi tìm tông tích hắn mà bọn Đại ĐỖ Tiên bốn người đã mạo hiểm lên Liên Hoa Phong, sợ hắn phân tâm rồi nội thương khó lành!

Nhưng Tửu Hồ LÔ không phải là đồ ngốc thấy Long Bình úp úp mở mở như vậy cũng đủ biết tình hình bên ngoài có điều bất tiện, có điều gã vẫn lặng thinh không nói.

Long Bình đi đến bên vách đá dấu tráo năm nào vẫn còn hiên hiện, thế là không bỏ phí thời gian cứ theo dấu cũ leo lên thoăn thoắt.

Công phu ước chừng ăn hết bữa cơm, Long Bình đã lên gần đến miệng cốc, sơn đạo đã ở ngay

trên đầu chàng tuy không nghe chút tiếng động nhưng Long Bình vẫn không dám khinh xuất cực kỳ thận trọng từ từ bò lên, chỉ sợ phát ra tiếng động.

- Vị bằng hữu nào?

Đêm tối ngửa bàn tay nhìn không thấy ngón bất thần vang lên tiếng quát bất thần khiến Long Bình không khỏi chấn động toàn thân, nép người sát vách đá. ngẩng đầu nhìn lên, nào thấy có bóng người!

Càng kinh ngạc hơn nữa. rõ ràng chàng không hề gây ra một tiếng động nhỏ làm sao đối phương lại có thể phát hiện ra chàng?

- Là ta đây! Nhị vị cân thận quá!

A! Thì ra không phải đối phương phát hiện ra chàng!

Nhưng Long Bình nghe giọng nói đáp lời bên trên bất giác lạnh toát xương sống lông tóc dựng ngược.

Bởi người đáp lời không phải ai xa lạ mà chính là lão quái vật âm hồn bất tán Dương Thi Tang Phu, lão đã xuất hiện ở đây thì chắc chắn âm Thi Diêm Bà cũng không ở đâu xa.

Có hai lão quái xuất hiện Long Bình càng không dám cử động tay chân chỉ cần một hơi thở nhỏ cũng đừng hòng qua mắt được chúng.

- A! Thì ra là Tang tiền bối, đã trễ như vậy mà tiền bối còn xuống núi, không biết có việc gì quan trọng?

Tiếng ồm ồm của Dương Thi Tang Phu trả - Nhị vị có thấy lão bà tử của ta xuống núi không?

Thì ra lão đang đi tìm âm Thi Diêm Bà.

- Không có! Không có!

Hai tên kia đồng thanh trả lời:

- Hai chúng tôi trực ở đây đã hơn một thời thần rồi, không hề thấy Diêm tiền bối đi qua.

- Làm sao có sự quái lạ vậy! Không biết mụ đã đi đâu rồi?

Giọng của Dương Thi Tang Phu nghe ra thập phần lo lắng tiếp:

- Nhị vị cứ đứng gác! Ta phải xuống núi một lát Nói đến đó âm thanh nhỏ dần rồi im bặt, Long Bình dỏng tai nghe ngóng, tiếng động gió càng lúc càng nhỏ, đợi lão đi thật xa Long Bình mới dám từ từ trèo lên.

Nghe song phương đối đáp nhau, Long Bình đã đoán được chỗ ẩn thân của hai tên kia lập tức bò xéo về phía tả tránh được tai mắt chúng.

Một lúc sau Long Bình đã lên đến đỉnh cốc, tay chàng vừa bám vào đỉnh vách cốc, đầu còn chưa kịp ló lên đã nghe một tiếng quát lớn:

- Kẻ nào?

Long Bình giật mình kinh hãi, đã biết có người canh gác ở bên trên chàng cân thận vô cùng, không ngờ cuối cùng cũng bị phát hiện, làm sao không khiến chàng kinh hãi cho được.

Càng lạ hơn là hai kẻ nói chuyện bên trên giọng nói nghe rất lạ. không phải bọn cao thủ Bách Hoa Giáo mà chàng biết mặt, lại nữa tai của chúng thính nhạy đến Long Bình không ngờ được, trước tình thế đột biến như vậy, Long Bình không còn dám ẩn thân nữa chỉ còn cách cấp tốc tung lên, nhân lúc hai tên chưa kịp cất tiếng hỏi, nhanh tay chế phục chúng.

Tâm niệm đã quyết, lập tức động thân. "VỜ một tiếng như dơi, kịp tên ra hai tên canh gác đã nghe một tiếng quát trong trẻo:

- Ta đây! Các ngươi làm gì mà la như gặp ma vậy! Khiến bản cô nương giật mình.

Thì ra đối phương không phải vì phát hiện ra Long Bình mà la lên.

Kẻ mới lên tiếng chính là Điêu Man Công Chúa. Long Bình vội thấp người xuống, tiếp đó xoay một vòng, phi thân ra xa ba bốn trượng ẩn thân sau một tảng đá lớn.

- A! Thì ra là Đồng cô nương! CÔ nương xuống núi hồi nào mà bọn tiêu nhân không hay biết gì hết vậy?

- Nhiều chuyện, đồ bị thịt như hai ngươi mà cũng đáng hỏi bản cô nương. Hừ...

Tiếp theo là tiếng áo quần động gió phần phật, một bóng người đã nhẹ nhàng lướt trên đường lên đinh.

Long Bình chợt động linh cơ, lập tức tung người theo sát gót.

Địa hình địa vật ở đây Long Bình thông thuộc như lòng bàn tay, nhắm mắt cũng có thể đi được, chỗ nào vắng vẻ, chỗ nào có người ân nấp, nhất nhất đều thuộc làu. Mắt thấy không có chỗ nào khả nghi. Long Bình lập tức kêu nho nhỏ:

- Điêu nha đầu!

Điêu Man Công Chúa đang bay, tiếng gọi của Long Bình tuy nhỏ nhưng cũng làm nàng hồn phi phách lạc, nhưng chỉ trong nháy mắt nàng đã nhận ra đó là tiếng của Long Bình cả mừng quay người lại, quả nhiên Long Bình đang đứng trước mắt.

Điêu Man Công Chúa lo lắng nói:

- Long đại ca! Đại ca quả thật gan lớn bằng trời, làm sao cô thân mạo hiểm chạy lên núi làm chi?

- Long Bình miệng mỉn cười, dưới ánh trăng sao mờ ảo chỉ thấy Điêu Man Công Chúa mặt mày xanh xám, mày liễu nhíu lại, rõ ràng trong lòng bất an chàng bèn cười nói:

- Ta thật muốn gặp muội!

Chỉ mấy lời nhẹ nhàng như vậy nhưng hàm ý khiến người ta không khỏi động lòng.

Thoắt cái vẻ sầu não trên mặt Điêu Man Công Chúa mất hết đổi lại một nụ cười tươi như hoa xuân nở trên mặt, từ từ cất bước đến gần nứng nịu ngã vào lòng Long Bình nói:

- Muội hận sao năm ấy lại ngược đãi đại ca đến vậy, cứ nghĩ đến là lòng muội như kim châm muối sát. Đại ca càng tốt với muội, muội càng cảm thấy hổ thẹn, càng cảm thấy mình tỉ tiện đáng ghét, muội hận tự mình không thể đánh mình một trận.

Vừa nói đôi dòng lệ nóng tuôn rơi lã chã.

Long Bình thầm trách mình không dứt, tuy sách có câu "Binh bất yếm trá (dụng binh không từ ngụy trá) nhưng lừa gạt tình cảm của một thiếu nữ như vậy, cũng đáng sỉ nhục, thủ đoạn hạ lưu như vậy quyết không phải là điều nghĩa sĩ trong giang hồ nên làm.

Nhưng nghĩ lại, những điều Điêu Man Công Chúa ngược đãi chàng lúc trước, nếu chàng đánh nàng hay hành hạ nàng hóa ra con người hẹp lượng, ngược lại nếu chàng lấy ân báo oán, để cho nàng tự dày vò đó cũng là một cách báo phục, mà còn là một cách báo phục cao minh nữa.

Nghĩ đến đây, Long Bình lập tức vòng tay ôm lấy Điêu Man Công Chúa. điếm nhẹ chân, hai người đã nhanh như chớp bay đến ân sau một tảng đá lớn.

Điêu Man Công Chúa cứ ngỡ Long Bình muốn tìm chỗ kín đáo... trong lòng vô cùng hứng khởi, chỉ tiếc một điều thời gian địa điểm đều không phù hợp, bất giác tim đập rộn ràng, hai má đỏ bừng.

Điêu Man Công Chúa đang định mở lời, nhanh như chớp Long Bình đã giơ tay bịt chặt miệng nàng.

Điêu Man Công Chúa còn ngạc nhiên chưa biết gì thì đã nghe tiếng gió ù ù, tiếp theo là tiếng kêu nho nhỏ:

- Điêu nha đầu! Điêu nha đầu! Ngươi ở đâu?

Điêu Man Công Chúa bất giác lạnh toát toàn thân, lông tóc dựng ngược bởi kẻ gọi nàng chính là âm Thi Diêm Bà.

Tiếp theo là giọng nói như lệnh vỡ của Dương Thi Tang Phu:

- Lão bà tử! Mau lên núi thôi! Nếu quả thật mụ không nghe nhầm thì giờ này hắn cũng đã đi xarồi.

Tiếp theo là tiếng gió ù ù, mỗi lúc một nhỏ, hai người đã đi xa.

Điêu Man Công Chúa thật không dễ đàng gì định thần lại nhưng bàn tay Long Bình bịt chặt miệng nàng vẫn chưa chịu rời đi, lại nữa. cánh tay kia ôm lấy người nàng không biết vô tình hay hữu ý mà đặt tay lên trọng huyệt lên lưng nàng.

Điêu Man Công Chúa bất giác hoang mang, cứ ngỡ Long Bình đã khởi dục niệm đang định cưỡng bức nàng...

Tuy nàng đối với Long Bình tình như sóng bể, nhưng không muốn trong lúc tâm thần hoang mang, như vậy làm chuyện mèo mả gà đồng, đang định phản kháng.

Chỉ thấy chưởng Long Bình ấn nhẹ một cái, Điêu Man Công Chúa lập tức cảm thấy toàn thân bủn rủn, không còn chút sức lực dãy dua.

đang lúc thất kinh, lục thần vô chủ bỗng tiếng gió vù vù từ trên núi chạy xuống.

- ủa! Quái lạ! RÕ ràng Điêu nha đầu nói chuyện ở đây, cớ sao nháy mắt đã biến mất dạng?

Theo sau tiếng nói, tiếng động gió lại nỗi lên.

Lần này chờ tiếng gió đi xa Long Bình mới thu chưởng buông tay, nhẹ giọng nói:

- Xảo kế của ngươi làm sao qua mắt được thiếu gia.

Đến đây Điêu Man Công Chúa vừa khâm phục vừa hổ thẹn, chân tình đối với Long Bình lại sâu thêm mấy trượng.

- Điêu nha đầu!

Lần này Long Bình đã ngồi ngay ngắn dưới đất nói:

- xem ra. ngươi đã lấy lại được tiêu hồ lô cho ta rồi, không ngờ ngươi lại đắc thủ nhanh chóng như vậy Long Bình ta phải đa tạ ngươi mới phải.

Điêu Man Công Chúa nhíu đôi mày liễu nói:

- Không sai, quả là muội đã lấy được rồi. Có điều Long Bình thấy thần thái của nàng biết có điều bất diệu, vội vàng hỏi:

- Có điều thế nào?

- Có điều có điều Điêu Man Công Chúa ấp úng mãi không nói lên lời, thật lâu sau này mới thỏ thẻ nói:

- Có điều vừa lấy được đã bị người cướp mất!

- Ai?

Long Bình thấy thần thái của nàng mười phần đã đoán được tám, chín nhưng bỗng thấy mỹ mục của Điêu Man Công Chúa long lanh ánh châu, cất giọng vô cùng thương tâm nói:

- Chính là cô bà bà của muội!

Long Bình nghe nói tiêu hồ lô đã rơi vào tay Bách Hoa Bà Bà Đồng Sầu, bất giác hồn vía lên mây.

- Long đại ca!

Điêu Man Công Chúa đưa tay gạt lệ nói:

- Lúc này muội mới được biết chiếc tiêu hồ lô ấy là lịch đại tín phù của cái bang, truyền từ bang chủ đời trước sang bang chủ đời sau, có được chiếc tiêu hồ lô ấy có thể sai khiến bất kỳ nhân vật nào trong Cái Bang, thảo nào đại ca lại gấp gáp đoạt lại như vậy! Không may, giờ vật đã rơi vào tay cô bà bà. muốn từ trong tay người đoạt lại thật khó hơn lên trời, có điều...

Nói đến đây, Điêu Man Công Chúa đứng thăng người dậy nghiêm nghị nói:

- Có điều để báo đáp tấm thịnh tình của đại ca. muội nhất định thay đại ca đoạt lại, nếu không

thể đoạt lại chiếc tiêu hồ lô ấy, Điêu nha đầu này quyết không gặp lại đại ca!

Dứt lời thân hình đã mất dạng, nháy mắt đã đi xa mười mấy trượng.

Long Bình còn định nói thêm mấy câu, nhưng Điêu Man Công Chúa nói đi thì đi, làm chàng không kịp cản ngăn, mắt nhìn theo bóng dáng yêu điệu của Điêu Man Công Chúa chìm dần vào bóng đêm mờ mịt, Long Bình không khỏi ngân người như hóa đá.

Bỗng, một tiếng hú dài như long ngâm, chấn động rừng khuya xé nát không gian truyền đến.

Long Bình nghe tiếng hú bất giác rúng động, bởi chàng đã nhận ra giọng của Cửu Thúc Công, hơn nữa khoảng cách cũng không xa. tựa như ở gần cái giếng mà chàng gánh nước năm nào.

Long Bình nào dám chần chờ, lập tức tung người phóng đi như bay.

Nháy mắt chàng đã đến bên cái giếng nước năm xưa. nhưng tiếng chưởng phong, tiếng quát tháo lại từ trên đồi truyền xuống.

Cảnh cũ hiên hiện trước mặt, đưa mắt nhìn lại cái giếng, trong lòng Long Bình trỗi lên muôn trùng cảm khái.

Tại nơi cái giếng này đã chôn vùi ba năm trường tuổi ấu thơ của chàng, dĩ vãng đau xót cứ lần lượt hiện về, tuy đang trong lúc hiểm yếu thời khắc không cho phép chàng trì hoãn. Long Bình cũng không ngăn được đi đến bên giếng nước, nhìn xuống mặt nước.

Hình bóng đứa trẻ vàng võ gầy gò trên mặt giếng không bao giờ còn hiện về được nữa. bởi vì chàng giờ này đã là một thiếu niên anh tuấn phi phàm.

Nhưng vừa nhìn xuống mặt giếng, trên mặt nước không hiện lên một gương mặt tuấn tú như chàng tưởng tượng, bởi vì mặt nước đang ngầu bọt, sóng gợn làm gương mặt chàng đảo điên, thoắt dài thoắt ngắn.

Long Bình giật mình, giữa đêm khuya thế này lẽ ra mặt nước phải phăng lặng, cớ sao lại xảy ra việc lạ lùng?

Ngưng mục nhìn kỹ, quả nhiên mặt nước giếng chao động cực mạnh tựa như có người đang giãy giụa dưới đáy giếng vậy.

Long Bình kinh hãi trong lòng, không còn để ý đến trận đấu kịch liệt trên đồi nữa.

Bởi vì chàng biết Cửu Thúc Công, cho dù có gặp phải âm Dương Song Thi, thậm chí Song Thi liên thủ cũng không quyết không thể một thời một khắc mà có thể đả bại được lão.

Hơn nữa giờ đã phát hiện trong giếng có người, lại còn chưa chết, lẽ nào chàng thấy chết mà không cứu được sao?

Bất kể là địch nhân hay bằng hữu, Long Bình cũng không thể bỏ mặc mà đi nên không chút do dự, phóng người xuống giếng.

Ngay trong lúc sắp chạm mặt nước, Long Bình vội xuất động song chưởng mượn thế chưởng lực giảm bớt tốc độ, nhẹ nhàng rơi xuống nước.

Vừa rơi xuống giếng, Long Bình lập tức cong người lặn sâu xuống đáy.

Bản lãnh dưới nước của chàng tuy không lấy gì làm cao minh, nhưng nếu cứu một người thì không phải là việc quá tầm tay, thế là chỉ trong nháy mắt chàng đã chạm được người bị chìm trong đáy giếng.

Long Bình chưa chạm còn khá. một khi vừa chạm vào đối phương, lập tức bị đối phương ôm chặt, khổ nỗi chỗ bị ôm lại ngay cổ Long Bình, là lại ôm thật chặt.

Long Bình thoáng chốc thấy toàn thân vô lực, trong lòng kinh hãi, song chưởng đưa ra đây mạnh một cái.

Cái đây của Long Bình càng làm chàng kinh hãi hơn vì đôi tay của chàng chạm phải hai đinh nhọn của một vật có tính mềm như bông và có tính đàn hồi.

Long Bình thất kinh nhận ra đó chính là đôi gò bồng đảo của nữ nhân.

"ô! Thì ra đối phương là một thiếu nữ! " Long Bình vội vàng thu tay lại, nhưng dù sao cái đây của chàng cũng làm đối phương hơi lỏng tay ra.

Long Bình lập tức ngửa cổ về phía sau hai tay nắm lấy cánh tay của nạn nhân kéo ra. song cước đạp mạnh, lập tức thân hình chàng mang theo cả nạn nhân trồi lên mặt nước.

Đến đây, Long Bình mới hít một hơi dài, vuốt mặt nhìn kỹ nạn nhân.

Thì ra không ai khác mà chính là Điêu Man Công Chúa. nhưng lúc này sắc mặt nàng tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt, cũng may chưa nguy hại đến tính mạng.

Long Bình nhìn dáng điệu của Điêu Man Công Chúa rõ ràng không thông thủy tính, sau khi rơi xuống nước đã uống không biết bao nhiêu là nước, nên vội sốc nàng lên, bám vào thành giếng, hít mạn một hơi chân khí tung người phóng lên.

Qua một hồi cấp cứu của Long Bình, Điêu Man Công Chúa thổ ra không biết bao nhiêu nước cuối cùng tinh lại, khi mở mắt ra nhìn thấy người cứu nàng chính là Long Bình cứ ngỡ như đang nằm mơ.

Đưa tay dụi mắt không phải Long Bình đang nhìn nàng mỉn cười đó sao? Hơn nữa âm thanh náo loạn từ trên đinh dốc vọng xuống nào phải là hư ảo?

Điêu Man Công Chúa thở dài than:

- Lúc muội bị rơi xuống giếng cứ nghĩ đến Long đại ca. mong sao đại ca đến kịp cứu nạn, nào ngờ quả nhiên là đại ca...

Long Bình mỉn cười nói:

- Làm sao ngươi lại bị té xuống giếng như vậy?

Điêu Man Công Chúa lại thở dài:

- Chính là lão hóa tử bức muội đến lọt giếng, nhưng muội cũng không trách được lão.

Vừa nói Điêu Man Công Chúa vừa đứng dậy:

- Long đại ca! Mạng này là do đại ca cứu sống, lẽ nào không tận lực báo đền, xin đợi tiểu muội, muội nhất định tìm cách ~ư(wl lại kỳ được chiếc tiêu hồ lô, cáo biệ!

Tấm thân nhỏ thó của nàng lạng một cái, không theo bậc đá đi mà cứ nhắm đám cỏ cao đến thắt lưng phóng mình đi lên núi.

Đến đây Long Bình cũng không mất thời gian nữa. vội vàng phóng người lên trên bậc đá.

nháy mắt đã lên đến đinh dốc.

Trên đinh dốc, lúc này Cửu Thúc Công đang quyết đấu với Dương Thi Tang Phu chưởng qua chỉ lại, kình phong ào ào, thập phần kịch liệt!

Còn âm Thi Diêm Bà đang bó gối một bên quan chiến.

Long Bình thấy song phương giao đấu, thế lực tương đồng, kẻ tám lạng người nửa cân, có công có thủ, không ai chiếm được nửa phần thượng phong.

Long Bình an tâm lướt mắt tìm căn nhà bếp năm xưa. căn nhà đã sớm thành bình địa. cỏ mọc đầy, cảnh vật thê lương vô cùng.

- A! Tên súc sinh này quả thật gan lớn bằng trời, dám lén lút lên Thiên Hoa Hậu Phong, lần này muốn đào tẩu chỉ còn cách mọc cánh bay lên trời.

Đang lúc niềm cảm xúc dâng trong lòng, âm Thi Diêm Bà đã phát hiện ra chàng đang cười hăng hắc từ từ áp tới.

Long Bình biết rõ âm Thi Diêm Bà. võ công của mụ còn cao hơn Dương Thi Tang Phu, đừng thấy mụ xấu xí người không ra người, quỷ không ra quỷ rồi xem thường mà lầm, mụ quả là một nhân vật không nên ghẹo tới.

Long Bình lập tức ngưng thần giới bị, vận công nơi chưởng phòng bất trắc, miệng thì kêu - Cửu Thúc Công! Tửu Hồ LÔ đã được vãn bối cứu ra. hiện giờ chưa đến lúc phải liều mạng. Chúng ta đi thôi!

- Cái gì?

âm Thi Diêm Bà kêu lên một tiếng quái dị, nói tiếp:

- Tên tiêu tử đó còn sống sao? Ngươi định hí lộng quỷ thần trước mặt lão bà ào! Một chưởng đã nhằm ngực Long Bình kích tới.

Long Bình biết rõ trên Liên Hoa Hậu Phong cao thủ như rừng, một khi kinh động đến nhiều người kéo xuống bủa vây thì chàng với Cửu Thúc Công tất nguy đa kiết thiểu, nên nào dám ham đấu, chỉ lạng người ra xa hơn trượng mắng:

- Yêu phụ vô sỉ! Với thân phận âm Dương Song Thi lại đi ăn hiếp một tên hậu sinh tiêu bối vô lực tự vệ, như vậy còn dám nhìn mặt anh hung thiên hạ hay sao? Ngày hôm nay thiếu gia không rảnh, bữa khác sẽ cho ngươi biết lợi hại của thiếu gia!

âm Thi Diêm Bà nộ khí xông thiên, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Tên súc sinh này chết đến nơi mà còn dám mở miệng mắng người.

Vừa nói thân hình nhanh như chớp lướt tới, song chưởng bồ tới, cuồng phong như chớp dật, phương vị khó đoán, khiến đối phương không biết tránh đàng nào đỡ đàng nào.

Long Bình tuy chưa từng giao thủ với âm Thi Diêm Bà lần nào, nhưng vốn biết so với Dương Thi Tang Phu, võ công mụ còn cao hơn nửa bậc, chàng đã từng giao đấu bình thủ với Dương Thi Tang Phu, chắc chắn chưa phải là đối thủ của âm Thi Diêm Bà.

Thế nên Long Bình không dám khinh suất, thấy âm Thi Diêm Bà lần thứ hai nhảy bổ tới, chiêu số cực kỳ quái dị, lại uy mãnh vô song, thập phần kinh thế hãi nhân.

Long Bình rúng động tinh thần, vội vàng thi triển tuyệt thế khinh công chàng học được trên Thiên ĐÔ Phong "Vạn Biến Phật ảnh", thân hình lắc lư một cái lập tức xuyên qua ánh chưởng rợp trời, cười ha hả nói:

- Với mấy miếng võ để dành cho bọn trẻ con múa may của ngươi mà cũng dám buông lời ngạo mạn, hừ, thật khiến người ta cười rụng cả răng.

Lời vừa dứt thân hình đã như u linh nhảy bổ về phía trường đấu giữa Cửu Thúc Công với Dương Thi Tang Phu.

Từ thinh không Long Bình đã giơ chưởng, một chiêu Thiên Lôi Chưởng uy mãnh vô song đã bổ ập xuống hai người, thế như trời sập.

Một chưởng của Long Bình quả thật không phải tầm thường, hai người trong trường đấu tuy võ công thượng thừa nhưng cũng không dám khinh xuất tiếp một chưởng như Thiên Lôi giáng của Long Bình, vội vàng phi thân ra né tránh Long Bình theo chưởng phong đáp xuống vội nhìn Cửu Thúc Công nháy mắt lia lịa. hai người lập tức tung người phóng xuống chân nul.

- Chạy đi đâu?

Dương Thi Tang Phu gầm vang phóng người đuổi theo, âm Thi Diêm Bà thấy thân pháp thần kỳ của Long Bình ngân người ra như hóa đá. từ trước đến nay mấy ai thoát được chưởng lực của mụ, giờ chỉ thấy Long Bình lắc lư thân hình một cái đã ở bên ngoài mấy trượng làm sao mụ không kinh ngạc thất thần?

Không ngờ chỉ một cái ngân người của mụ mà Long Bình đã giải quyết cho Cửu Thúc Công đồng thời đào tẩu.

âm Thi Diêm Bà lục phủ ngũ tạng như bị lửa đốt, gầm lên:

- Hảo súc sinh! Lão bà tử hôm nay quyết...

Tiếng mắng chưa trọn, thấy Cửu Thúc Công đột ngột giũ tay áo kêu lớn:

- Coi pháp bảo!

Lập tức một đạo hắc ảnh từ trong tay áo lão phóng vụt ra.

- Thì ra chính là hảo hữu tiêu hắc xà của lão.

Khi âm Dương Song Thi nhìn rõ "pháp bảo" của lão là một con rắn đen tuyền, nhỏ xíu, bất giác hoảng kinh dừng chân, lập tức phóng người sang bên né tránh.

Bởi âm Dương Song Thi sống ở Miêu Cương biết rõ loại hắc xà này không những có linh tính như người mà mình kịch độc, chỉ sơ hở một chút là không toàn mạng.

Cửu Thúc Công huýt một tiếng sáo nho nhỏ thu tiêu hắc xà về, cười lạnh nói:

- Lão hóa tử ta tuy có được món "pháp bảo" này, nhưng trước nay chưa hề mượn nó để thủ thắng, có điều đêm đã khuya. việc giữa ta và hai ngươi tạm gác lại, chờ ngày hẹn ước quyết đấu một phen sống mái...

Vừa nói tới đó từ xa xa đã xuất hiện mấy bóng người phóng tới như tên bắn Cửu Thúc Công không dám nói thêm, cùng Long Bình song song thi triển khinh công chạy như bay.

Thoáng chốc hai người đã đến bên miệng của Hàn Tuyền Tử Cốc, Long Bình chỉ xuống bên dưới nói:

- Cửu Thúc Công! Tửu Hồ LÔ đang ẩn thân dưới đáy Hàn Tuyền Cốc này.

Cửu Thúc Công thò đầu nhìn xuống bên dưới một cái, đôi mày bạc của lão nhăn tít lại nói:

- Sao không thấy đáy, Tửu Hồ LÔ quả thật còn sống?

Long bình đáp:

- Quả thật hắn chưa chết, nói ra thật khiến người ta khó tin, mấy năm trước đây vãn bối thân không biết chút võ công, bị đối phương đá lọt xuống cốc cũng không chết, Tửu Hồ LÔ bây giờ cũng vậy, chẳng qua chỉ bị trọng thương mà thôi Cửu Thúc Công trầm ngâm nói:

- Vậy thì có việc bất thường rồi không chừng trong tuyệt cốc ân tang dị bảo gì chăng?

Lời nói của lão bất giác làm Long Bình tinh ngộ, chợt "à lên một tiếng nói:

- Có! Có! Dưới đáy tuyệt cốc có một món dị bảo, nguyên là một chiếc đại thạch đinh, vật này...

- Cái gì? Đại thạch đinh?

Cửu Thúc Công chấn động kêu lên kinh dị:

- Chẳng lẽ lại là...

Lão chỉ nói được bấy nhiêu, bỗng nhiên tiếng gió vù vù đuổi tới nơi, Cửu Thúc Công vội im bặt cùng Long Bình tiếp tục bôn tâu.

Xuống đến chân núi, Long Bình tiến lên trước dẫn lộ, dắt Cửu Thúc Công tiến vào trong hiệp cốc, ý muốn vào đáy cốc thăm Tửu Hồ LÔ!

Nhưng tiến vào thạch động đi chưa được bao nhiêu, Cửu Thúc Công đã thấy có phần không ổn, đi thêm gần chục trượng nữa cuối cùng Cửu Thúc Công không chịu nỗi nữa kêu lớn:

- Long Bình! Chẳng lẽ ngươi không thấy lạnh chút nào sao?

Long Bình đang đi trước dẫn lộ, nghe nói quay đầu nhìn lại, thấy Cửu Thúc Công mới quay đầu nhìn lại, thấy Cửu Thúc Công môi đã tứn ngắt, toàn thân run bần bật, đang ngưng thần để khí rõ ràng lão đang vận công kháng hàn, nhưng cuối cùng lão không chống nỗi cái lạnh quá khốc liệt của Hàn Tuyền Tử Cốc!

Long Bình vội tỏ ý áy náy nói:

- A, phải rồi! Vãn bối quên nói trước đáy cốc âm hàn khôn tả. việc này...

Chàng chưa nói dứt lời, Cửu Thúc Công không còn chịu thêm được nữa. quay người chạy ngược trở ra.

Lúc đó từ bên ngoài vọng vào tiếng cười lạnh khiến người ta không khỏi rợn tóc gáy:

- Đây gọi là VÔ Để Động (Động không đáy) các ngươi đã vào rồi nay còn muốn trở ra sao được? Hà hà...

Nghe tiếng kinh tâm thì ra là giọng của Bách Hoa giáo chủ Bách Hoa bà bà Đồng Sầu không sai chạy vào đâu được!

Cửu Thúc Công hơi giật mình, tiếp theo chỉ nghe lão hừ lạnh quát khẽ:

- Xông ra!

Thân hình đã như một làn khói nhạt bay thăng ra ngoài, thoáng chốc đã tiếp cận của động, nhưng lạ thay không thấy bóng người hiện thân cản đường.

Long Bình theo sau tới nơi vội kêu lớn:

- Cửu Thúc Công! Khoan đã! Bọn chúng tất sắp sẵn mai phục bên ngoài cửa động.

Cửu Thúc Công cười ha hả nói:

- Ngươi với ta sợ gì mai phục của chúng?

Dứt lời đàng hoàng tiến ra ngoài.

Long Bình cũng theo sát gót, hai người ra khỏi động đã thấy âm Dương Song Thi, Thần Long Chư Thiên, Bách Hoa bà bà Đồng Sầu, còn có Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa. phản đồ cái bang Kim Bất Hoán, một hàng sáu người bao vây bên ngoài cốc khâu, tên nào tên ấy sát khí đằng đằng, khí thế kinh nhân.

Trong hiệp cốc phía sau sáu người có thấy thấp thoáng bóng người thoắt ân thoắt hiện, hiên nhiên các cao thủ của Bách Hoa Giáo với Thanh Long Giáo đã mai phục đầy trong hiệp cốc!

Cửu Thúc Công nhìn thấy đối phương nhân mã trùng trùng, không tỏ ra vẻ hoảng sợ, lớn tiếng cười ha hả nói:

- Ha. các vị đã đến đông đủ cả rồi, quả thật các vị coi trọng lão hóa tử Cửu Thúc Công ta lắm vậy! Các vị gia gia! Các vị thái thái! Lão hóa tử ta không biết nên thỉnh giáo vị nào trước đây?

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu giành bước lên hai bước nói:

- Tên xú hóa tử kia. ngươi dám cả gan thâm nhập trọng địa bản giáo, tội không thể dung tha.

mau tới đây nạp mạng.

Cửu Thúc Công híp mắt cười nói:

- Sao? Lão yêu phụ ngươi thưởng ta trước sao? ô! Lão hóa tử ta thật vinh hạnh! Vinh hạnh!

- Chỉ tiếc một điều là lão hóa tử ta niên kỷ hơi cao, tâm hữu dư, lực bất túc, chỉ sợ không đáp ứng nỗi tấm thịnh tình của ngươi ta thấy...

- Câm miệng!

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nạt ngang ngắt lời:

- Tên ăn mày xấu xa này, dám mở miệng nói càn, bồn giáo chủ quyết lấy mạng ngươi!

Hữu thủ chớp động, trong tay mụ đã có thêm một đóa huyết hoa hồng, tiếp theo huyết quang chớp lên, nhắm ngực của Cửu Thúc Công tấn công một thế nhanh như điện.

Cửu Thúc Công cũng nhanh không kém cúi thấp người tránh đòn, xoay mạnh một vòng, lướt ra khỏi vùng huyết ảnh, miệng la oai oái nói:

- ái dà! ái dà! Ngươi... mụ dâm phụ có mới nới cũ...

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nghe lão hóa tử càng nói càng khó nghe, tức đến nỗ đom đóm mắt, đóa huyết hoa hồng chớp động liên miên, tấn công bất tuyệt!

Không ngờ Cửu Thúc Công lại không công nhiên đối địch với Bách Hoa bà bà Đồng Sầu, chỉ thi triển khinh công thần diệu "Vạn lí phiêu phong" vừa đánh vừa né, thoắt bên tả thoắt bên hữu, thinh thoảng xuất kỳ bất ý tấn công một chưởng, rồi nhanh như chớp lòn người ra xa.

Với võ công của Bách Hoa bà bà Đồng Sầu mà suy đoán, muốn trực diện phân cao hạ với thân thủ tinh linh tuyệt đinh của Cửu Thúc Công thì hãy còn kém một bực, gặp tình trạng bị đối phương kích nộ như vậy xem tình thế càng bất lợi hơn.

Nhìn thoáng bên ngoài dường như mụ đang chủ động, chiếm hết thế thượng phong nhưng những nhân vật có mặt ở đều nhất thế cao thủ, nên chỉ nhìn thoáng qua không ai không xác định Bách Hoa bà bà Đồng Sầu chưa phải là đối thủ của Cửu Thúc Công.

Nhưng hà cớ gì Cửu Thúc Công lại không đường trực diện quyết đấu với Bách Hoa Bà Bà Đồng Sầu?

Kỳ thực, bởi lão và Long Bình hai người thân cô thế nhược, trong tình hình địch đông ta ít, buộc lão phải cố bảo toàn thực lực.

Thứ nữa lão cũng muốn kéo dài thời gian, chờ Thao Thiết đại bang chủ với Đại ĐỖ Tiên mấy người tới cứu trợ.

Hy vọng của lão cực kì mỏng manh nhưng làm sao đi nữa đó cũng là cứu cánh duy nhất của hai người, ít nhất thì Đại ĐỖ Tiên, Mặc Thanh với Mật Bình Nhi ba người cũng kịp thời đến cứu viện, trừ phi ba người đã ngộ nạn thì không kể!

Lại nói về cuộc đấu giữa Cửu Thúc Công với Bách Hoa bà bà Đồng Sầu, Cửu Thúc Công vừa đấu vừa bỡn cợt, lại toàn nói những lời rất trái tai khiến mụ tức đến cháy ruột cháy gan.

Nhưng càng tức giận càng tỏ ra bất diệu, tuy Bách Hoa bà bà Đồng Sầu vừa xuất thủ đã công liên miên, nhưng Cửu Thúc Công cứ như đùa giỡn, khiến mụ như bị ma ám cứ quay tròn liên tục, đến thở cũng không kịp dừng tay để thở.

Long Bình xem tình thế đã lĩnh hội được dụng tâm của Cửu Thúc Công, nhưng Thao Thiết đại bang chủ bao giờ mới đến thật lòng khó liệu Còn Đại ĐỖ Tiên với Mặc Thanh, Mật Bình Nhi ra đi biệt dạng, hung kiết chưa tường khiến Long Bình không khỏi lo lắng, trước tình thế này không biết bao giờ mới đến được, một khi đã sức cùng lực kiệt hóa ra chỉ còn thúc thủ chờ chết! Nếu đã như vậy thì cớ gì không tận lực một phen!

Suy đi nghĩ lại, khoanh tay chờ không phải là thượng sách, Long Bình bước ra chỉ mặt Thần Long Chư Thiên mắng:

- Chư lão tặc! Ngươi giết hại Long gia mười mấy mạng, treo ngược phụ thân ta dưới Thi Huyệt Quỷ Lao, món nợ máu này cũng đến hồi thanh toán rồi!

"Xoảng" một tiếng, thanh Kinh Điện Kiếm đã xuất ra khỏi bao!

Nào ngờ Thần Long Chư Thiên chăm chú nhìn trận đấu giữa Bách Hoa bà bà Đồng Sầu với Cửu Thúc Công, tai ngơ mắt điếc, không thèm nhìn Long Bình lấy một cái.

Long Bình nộ khí xung thiên, nghiến răng trèo trẹo nói:

- Chư lão tặc! Ngươi còn giả bộ điếc sao, cho dù hôm nay ngươi có quỳ gối xin thiếu gia tha mạng, thiếu gia cũng quyết không bỏ qua cho ngươi!

Thần Long Chư Thiên vẫn giả câm giả điếc, mắt không chớp nhìn trường đấu.

Long Bình giật mình chợt ngộ ra. thì ra Thần Long Chư Thiên đang chú tâm nghiên cứu bộ pháp của Cửu Thúc Công, rõ ràng lão muốn khám phá chỗ tinh diệu của bộ pháp hầu đối phó với Thao Thiết đại bang chủ đương nhiên không muốn giao đấu cùng chàng.

Long Bình nhìn thấu tâm trường của đối phương, lập tức quát lớn:

- Chư lão tặc! Ngươi cuồng ngạo mục hạ vô nhân, thiếu gia xuất thủ đây.

Long Bình vung Kinh Điện Kiếm nhằm ngực đối phương kích tới.

Thần Long Chư Thiên làm như không hay biết, Long Bình huơ kiếm đâm tới lão vẫn tụ thủ đứng yên, mắt thấy kiếm đã tới sát ngực mới thấy lão phất tay áo rộng, quát lớn:

- Muốn chết!

òng tay áo chớp động đã thấy một đạo hắc ảnh, từ trong tay áo phóng ra. thì ra Thần Long nhuyễn tiên của lão đã phòng bị sẵn sàng trong tay áo.

Ngọn nhuyễn tiên trong tay lão vừa xuất động đã như Oâ long quẫy sóng, liên tiếp bảy chiêu sát thủ ào ào công tới vừa thần tốc vừa hung mãnh, Long Bình trong lúc xuất kỳ bất ý, bị bức đến tay chân bấn loạn, liên tiếp thối lui bảy tám bước.

Long Bình tận lực thi triển hết tinh túy của tứ tuyệt học "Phong, Vũ, Lôi, Điện" mới vãn hồi được cục diện, lấy lại thăng bằng.

Bỗng nghe chàng nghiến răng mắng:

- Giỏi cho lão tặc âm hiểm ác độc! Thiếu gia quyết lấy mạng ngươi!

ánh cầu vồng chớp giật, tuyệt nghệ đồng xuất, nháy mắt đã cùng với Thần Long Chư Thiên khai diễn một trường ác đấu bất phân thắng bại.

Cửu Thúc Công phía bên này thấy Long Bình xuất thủ, trong lòng không khỏi lo thầm, đối phương nhân đa thế chúng, đừng nói đến việc đồng loạt xuất thủ, thì nội một thế xa luân chiến, hết người nọ đến kẻ kia cũng đủ hai người cạn lực mà chết.

- Đồng giáo chủ! Xin hãy nghi tay một lát, tên xú hóa tử này với lão khiếu lúc nãy tương tranh bất phân thắng bại, để lão khiếu giải quyết cho xong.

Cửu Thúc Công tâm niệm chưa dứt đã nghe Dương Thi Tang Phu giọng ồm ồm chen vào.

- Quả thật nghĩ việc gì thì xảy ngay việc ấy, Bách Hoa bà bà Đồng Sầu tuy căm hận vô cùng, nhưng cũng là tay cơ trí, công mạnh một chiêu rồi nhảy khỏi vòng chiến nói:

- Hai người ân oán chưa xong, lão thân chỉ còn cách lấy lễ tương nhượng.

Cửu Thúc Công còn đang định nói móc mụ thêm mấy câu nữa. nhưng chưa kịp mở lời, Dương Thi Tang Phu đã tung người bổ tới.

Đối địch với lão quái vật này Cửu Thúc Công không dám khinh địch, không tận lực thi triển toàn thân tuyệt học không được, chỉ sơ xuất một chút là mất mạng như chơi.

Thế là trong hiệp cốc, thoáng chốc đã song song diễn ra hai trận đấu sinh tử kinh thiên động địa chưa từng thấy trong võ lâm.

Chỉ thấy một bên hàn quang vạn biến, Oâ ảnh thiên hình, phía bên kia chưởng phong ầm ầm, sấm bay chớp giật, cát đá mịt trời, phân rồi hợp, hợp rồi phân, quả thật trường ác đấu ngàn năm có một thuở.

Một lúc lâu sau, bốn tay nhất thế cao thủ trong trường đấu đã qua lại gần ngàn chiêu, nhưng thế lực tương đồng không người nào chiếm được nửa phần thượng phong, hơi thở đã thấy nặng nề, mồ hôi ướt đẫm toàn thân.

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu thấy bốn người ác đấu, không ngơi không nghi, xem tình thế nếu không phải mấy ngày mấy đêm thì khó phân thắng phụ, chợt động linh cơ chuẩn bị dùng xa luân chiến để đánh bại đối phương.

Bởi lúc nãy có thử qua biết rõ không phải là đối thủ của Cửu Thúc Công, nhưng tên tiêu tử Long Bình thì trước nay mụ nào coi ra gì, trước nay mụ vẫn tự thị võ công của mụ quyết không thua kém Thần Long Chư Thiên.

Hơn nữa Long Bình đấu đã lâu, tinh lực đã cạn, không phải chỉ cần cất tay là thủ thắng sao?

Thế nên mụ đưa mắt nháy âm Thi Diêm Bà.

khốn thay âm Thi Diêm Bà đang bó gối tụ thủ bàng quan, không thèm nhìn đáp lại.

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu như bị sồi nước lạnh lên mặt, nghiến răng mắng thầm: "Con xú phụ này bày đặt làm cao, bổn giáo chủ mặc kệ các ngươi!" Vội quay người sang Thần Long Chư Thiên kêu lớn:

- Chư giáo chủ! Mời ngưng tay nghi ngơi một lát, để lão thân lãnh giáo tuyệt học của tên tiêu tử này.

Dứt lời không đợi Thần Long Chư Thiên lui ra. múa binh khí ào xông tới.

Long Bình với Thần Long Chư Thiên quả kỳ phùng địch thủ, đấu một trận bất phân thắng bại nhưng thế công của Bách Hoa bà bà Đồng Sầu khiến chàng bị bức lùi một bước.

Nếu Thần Long Chư Thiên không chịu ngừng tay lui ra. cứ liên thủ với Bách Hoa bà bà Đồng Sầu công kích, trong vòng mười chiêu Long Bình khó bảo toàn tính mạng.

Ngay lúc đó bỗng nghe một tiếng hú dài chấn động không gian như sư tử hống, tiếng hú cao vút tận chín tầng không, dội vào vách núi âm vang liên miên không dứt.

Thần Long Chư Thiên và Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nghe tiếng thất kinh bất giác song song lui ra. ngẩng đầu nhìn lên trên đinh vách đá. một hàng ba lão tăng đứng đó, một người cao gầy, một người lưng hơi cong cong, còn một người thân hình to lớn nhưng chỉ có độc một chân.

Thần Long Chư Thiên và Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nhìn thoáng qua đã đều nhận ra ba lão tăng chính là ba trong Trung Nguyên Tứ Tuyệt "Phong,Vũ, Điện" bất giác kinh hãi thất thần Bách Hoa bà bà Đồng Sầu "ủa lên một tiếng lâm bầm một mình:

"Ba cái bị thịt này quả nhiên chưa chết! " Lại nói về Long Bình, nhìn thấy ba vị nghĩa bá. lập tức nhớ đến thân phụ chết thảm dưới địa huyệt Thủy Long Đàm, bất giác lệ anh hùng tuôn dài trên má. ngẩng đầu kêu lớn:

- Tam vị nghĩa bá! Các vị hãy xem tiêu diệt dùng "Lôi, Điện, Phong, Vũ tứ tuyệt học rửa thù cho tam vị!

Hú lên một tiếng như long ngâm, Kinh Điện Kiếm chớp động bổ xuống đầu Bách Hoa bà bà Đồng Sầu!

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu huơ đóa huyết hoa hồng, huyết quang chớp động đón đỡ một thế, cười lạnh nói:

- Tiêu tử! Chết trước mắt mà cón dám đại ngôn lớn lối!

Nào ngờ vừa dứt lời đã thấy tứ bề kiếm ảnh như mưa. kiếm phong lạnh lẽo, bức thật rát, uy thế kinh nhân.

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu thất kinh hồn vía lên mây, một chút sơ ý, lập tức nghe "toát" một tiếng, tay áo bên tả đã rách toát một đường dài nửa thước, chút nữa cánh tay mụ đã bỏ nhà ra Tình thế đột nhiên biến khiến Bách Hoa bà bà Đồng Sầu không khỏi toát mồ hôi lạnh, vội vàng ngưng thần giới bị, toàn lực thủ thế, thật không dễ dàng gì tạm thời vãn hồi ngay thế.

Nhưng Long Bình lúc này tựa như mãnh hổ phát cuồng, chiêu sau tiếp chiêu trước mỗi lúc một nhanh, kiếm nào kiếm ấy đều chứa sát cơ kinh thế hãi tục, Bách Hoa bà bà Đồng Sầu mắt hoa thủ loạn, còn Long Bình thì không thấy chút mỏi mệt nào, uy thế còn hơn lúc đấu với Thần Long Chư Thiên mấy bậc!

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu càng lúc càng kinh hãi, mụ nào ngờ được khi tam vị nghĩa bá chàng xuất hiện đã kích thích muôn ngàn oán hờn đã chất chứa trong lòng bấy lâu.

Năm ấy ba vị nghĩa bá chàng đã võ công xuất chúng giờ tất cả tuyệt học đều tập trung hết lên mình chàng, lại nữa ba vị nghĩa bá của chàng một đời hiệp khách nay biến thành phế nhân, tất cả đều do tay mụ mà nên, không khiến chàng hóa điên sao được? Trước mặt ba vị nghĩa bá.

Long Bình quyết giở hết bình sinh tuyệt học rửa thù cho người.

Thế là chỉ trong nháy mắt hàn quang bố khắp trời, hồng quang bị bức càng lúc càng thu hẹp, bản thân Bách Hoa bà bà Đồng Sầu cũng thối lui liên tiếp.

Trước tình thế hiểm nghèo, Bách Hoa bà bà Đồng Sầu đang mong sao Thần Long Chư Thiên xuất thủ cứu viện, nhưng chờ mãi không thấy trợ thủ, liếc mắt nhìn qua Thần Long Chư Thiên đã biến mất từ bao giờ!

Không biết trong nháy mắt lão đã chạy đi phương nào, Bách Hoa bà bà Đồng Sầu bất giác hồn phi thiên lý, nhìn sang chỗ Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa. không biết lão cũng đã biến đi phương nào!

- Bách Hoa yêu phụ! Ngươi cũng biết tất có ngày hôm nay mà. còn chưa ngoan ngoãn chịu chết à~ à! Một chiêu Thiên Lôi Chưởng mang theo sấm sét, tiếp theo một kiếm như điện bổ xuống, lập tức một tiếng rú thê thảm vang lên chấn động không gian, cánh tay bên tả của Bách Hoa bà bà Đồng Sầu đã văng ra xa hai ba trượng.

Long Bình thừa thắng truy sát, mắt thấy Bách Hoa bà bà Đồng Sầu sắp táng mạng dưới kiếm của chàng.

Ngay trong lúc tính mạng mụ như chỉ mành treo chuông ấy bỗng một tiếng hú vang lên giữa từng không!

Long Bình thất kinh quay đầu nhìn lại, Thần Long Chư Thiên và Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa đang nhanh như vượn leo lên vách đá. mắt thấy hai người đã lên cao hơn chục trượng, cách chỗ ba vị nghĩa bá chàng đứng chỉ có mấy trượng!

Long Bình biết võ công ba vị nghĩa bá đã bị phế hết làm sao có thể đối địch với hai tay tuyệt thế ma đầu là Thần Long Chư Thiên và Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa được.

Thế là vội vàng bỏ qua Bách Hoa bà bà Đồng Sầu phi thân đến bên vách đá. tay chân đồng xuất động nhanh như chớp leo lên để kịp cứu ba người.

Tình thế đột nhiên ngược lại là vận may của Bách Hoa bà bà Đồng Sầu, từ dưới địa ngục mới thoát về làm sao khiến mụ không cả mừng, vội vàng ném binh khí đang định băng bó vết thương Bỗng trước mặt xuất hiện một lão hóa tử Kim Bất Hoán, trong tay cầm bình thuốc kim sang, không chờ Bách Hoa bà bà Đồng Sầu đồng ý, đã dốc bình rắc lên chỗ cánh tay bị đút.

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu vội mỉn cười nói:

- Đa tạ Kim...

Mới thốt lên được hai tiếng, gương mặt xấu ma chê quỷ hờn của mụ đột ngột biến đỗi, ngẩng đầu nhìn lên, lão hóa tử Kim Bất Hoán đã nhanh như chớp cướp lấy món binh khí đặc dị của Bách Hoa bà bà ném dưới đất, thân hình như u linh lui xa mấy trượng.

Lão nghênh mặt cười âm lạnh nói:

- Nghe nói tín phù bang chủ Cái Bang ở trong người Đồng giáo chủ các hạ. nếu còn muốn sống thì mau mau giao cho lão hóa tử...

- Cái gì?

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu hét lên, giọng mụ nghe vừa hung ác vừa thê lương cực độ:

- Ngươi hạ độc ta...

Lão hóa tử Kim Bất Hoán cười lành lạnh nói:

- Thất bộ đoạn hồn tán, xin Đồng giáo chủ chớ khá vọng động, chỉ cần đưa tiêu hồ lô ra.

lão hóa tử ta lập tức dâng thuốc giải.

Bách Hoa bà nằm mơ cũng không thể ngờ được kẻ đồng hội đồng thuyền Kim Bất Hoán lại dùng đến thủ đoạn hạ tiện như vậy, oán hận nhưng niềm oán hận vừa khởi phát, sắc mặt mụ đại biến vội vàng vận công bế các huyệt đạo, nghiến răng nói:

- Kim Bất Hoán! Ngươi lầm rồi, nếu chịu hạ giọng van cầu, thì hoặc may bổn giáo chủ còn vui lòng đưa ra. giờ này thà bổn giáo chủ hủy hoại chiếc hồ lô chứ quyết không giao cho ngươi!

Lão hóa tử Kim Bất Hoán bình tĩnh dị thường nói:

- Đồng giáo chủ không chịu giao ra cũng được cứ chờ rồi thấy!

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nghe nói như lửa đốt tâm can, phẫn hận vô cùng nhưng chân khí vừa chấn động, lập tức cảm thấy da thịt toàn thân như có muôn ngàn trùng kiến bò cắn bên trong thống khổ không sao chịu nỗi.

Trong nhấm mắt Bách Hoa bà bà Đồng Sầu đã ngã lăn lộn trên đất, miệng không ngừng thét thê thảm.

Bỗng một bóng người lướt tới, đỗ ập trên thân hình đang co giật Bách Hoa bà bà Đồng Sầu khóc lớn:

- CÔ bà bà! CÔ bà bà! Người sao vậy?

Thì ra không ai khác hơn là Điêu Man Công Chúa.

Lão hóa tử Kim Bất Hoán lập tức hét lớn:

- Cuốn xéo!

òng tay áo rách phất lên, thân hình Điêu Man Công Chúa đã như một cánh diều đút dây, văng ra ba trượng xa. lão hóa tử Kim Bất Hoán không dám chậm trễ, vung đóa huyết hoa hồng lên nhắm đỉnh đầu Bách Hoa bà bà Đồng Sầu bổ xuống.

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu đau đớn, muốn chết còn chết không được, nào còn tâm trí đâu để ý đến ngoại cảnh.

"Bốp." SỌ não của mụ đã bị bẹp dúm, não hòa với máu văng tung toé ra ngoài!

Một đời nữ ma. không ngờ bị táng mạng dưới tay kẻ đồng hội đồng thuyền, lại bị lấy mạng dưới chính món binh khí uống máu biết bao nhiêu anh hùng võ lâm, đóa huyết hoa hồng của mụ.

Lão hóa tử Kim Bất Hoán sau khi giết chết Bách Hoa bà bà Đồng Sầu, lập tức cúi xuống lục soát trong người mụ, lục tới lục lui nào thấy chiếc tiêu hồ lô cất giấu trong người mụ.

Trong lúc kinh hãi thất thần, bỗng lão nhớ lại Điêu Man Công Chúa. lúc nãy nàng phủ phục trên người Bách Hoa bà bà Đồng Sầu, không phải trong một thoáng chốc đó nàng đã tiên hạ thủ, phỗng tay trên lão cướp đi mất rồi?

Đây quả thật là phí hết tâm cơ mà không vẫn hoàn không, lão hóa tử Kim Bất Hoán nộ khí xông cao vạn trượng quét mắt nhìn khắp bốn phía. nhưng nào thấy bóng dáng của Điêu Man Công Chúa! Bỗng nghe một tiếng sư tử hống từ trên cao vọng xuống!

Ngẩng đầu nhìn lên, chưa kịp nhìn rõ đối phương đã cảm thấy kình phong như nước vỡ đê ập xuống đầu.

Kim Bất Hoán cả kinh thất sắc, đóa huyết hoa hồng rung động một thế "Khai Vân Kiến Địa định đón đỡ thế công của đối phương.

Nào ngờ chiêu thế chưa đánh hết đà. lập tức như thấy đóa huyết hoa hồng đánh vào tường đồng vách sắt, hỗ khẩu chấn động đến rườm máu, cánh tay tê rần, đóa huyết hoa hồng tuột khỏi tay văng ra.

Kim Bất Hoán bất giác thất kinh, hồn phách đều bay...

Thanh Long giáo chủ

Kim Bất Hoán thất kinh vội vàng lạng người thối lui, trước mặt lão chính là Thanh Long Giáo chủ Thần Long Chư Thiên.

Chi nghe lão hừ lạnh nói:

- Thì ra ngươi là gian tế!

Ngọn nhuyễn tiên chớp động, hàn ảnh rợp trời từ trên cao chụp xuống đầu Kim Bất Hoán, không để lão kịp mở lời biện minh.

Kim Bất Hoán vừa kinh vừa hãi, biết rõ mình chưa phải là đối thủ của Thần Long Chư Thiên, nào dám đối địch, vội vàng quay người đào tẩu.

Nhưng ngọn nhuyễn tiên trong tay Thần Long Chư Thiên đã xuất động nào để địch nhân đào thoát dễ dàng.

Công phu chưa uống hết chén trà đã nghe tiếng rú thê thảm, Kim Bất Hoán trúng luôn ba chiêu, nhưng may cho lão, vết thương chưa trúng chỗ hiểm yếu, ngã lăn ra đất giãy dua kêu ren.

Ngọn nhuyễn tiên trong tay Thần Long Chư Thiên vang lên, kình phong ào ào, nhưng dường như lão cố ý chưa vội lấy mạng Kim Bất Hoán, cứ đánh cho lão kêu rên thấu chín tầng mây mà chưa chết.

Bỗng nghe một tiếng quát như sấm:

- Dừng tay!

Tiếp theo tiếng quát một bóng xám như u linh đáp xuống đương trường.

Bóng xám đáp xuống đất, thì ra là một lão nhân râu tóc như tuyết rối bời bời, áo bào rộng của lão rách vá tả tơi, thì ra đại giá của Thao Thiết đại bang chủ quang lâm!

Thần Long Chư Thiên nhìn thấy Thao Thiết đại bang chủ xuất hiện, bất giác thối lui hai bước, giơ ngọn roi ngang ngực ngưng thần giới bị.

Lão cười lạnh nói:

- Đại bang chủ! Chư mỗ ngưỡng mộ oai danh đã lâu!

Thao Thiết đại bang chủ sau khi đáp xuống không thèm liếc Thần Long Chư Thiên đến một cái, phủ phục lên mình lão hóa tử Kim Bất Hoán ôm chặt lấy tên phản đồ, cất giọng ai thiết nói:

- sư đệ! sư đệ! Ngu huynh đến chậm một bước...

Kim Bất Hoán lúc này, toàn thân da tan thịt nát, máu tươi thấm đẫm toàn thân, xem ra lão không còn sống được mấy chốc nữa.

Nhưng điều lão nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được là Thao Thiết đại bang chủ không những không oán hận lão, ngược lại trong lúc lâm nguy tính mạng như đèn dầu leo lét trước gió thì Thao Thiết đại bang chủ lại xuất hiện cứu nguy.

Kim Bất Hoán gương mặt hiện lên nét đau khổ lại vừa ân hận vô biên, lão không khóc mà sao lệ nóng cứ tuôn trào, lão ai oán nói:

- Sư huynh! Đệ sai lầm rồi!

Dứt lời lão như không còn chịu được nữa gom hết sức tàn vòng tay siết chặt Thao Thiết đại bang chủ khóc rống lên. Thao Thiết đại bang chủ càng ôm chặt lấy lão, mắt già cũng rưng rưng dòng lệ. Nhìn thấy hai lão già tuổi cổ lai hy ôm nhau khóc giữa trời khiến người ta không khỏi động lòng.

Sự việc xảy ra khiến Thần Long Chư Thiên đứng một bên kinh ngạc ngân người như hóa Bỗng nghe một tiếng quái dị, tiếp theo là giọng ồm ồm vang lên:

- Bạch mao hóa tử! Lão nương chờ ngươi đã lâu!

âm vang tiếng nói còn chưa dứt, một đạo cuồng phong chi sơn đảo hải đã quét tới. Thì ra là âm Thi Diêm Bà!

Thao Thiết đại bang chủ với Kim Bất Hoán cứ ôm chặt lấy nhau không chịu rời ra. ngọn cuồng phong vừa áp tới, Thao Thiết đại bang chủ nhẹ điếm chân, bỗng hai người thân hình nhẹ như lá khô bị chưởng kình cuốn đi văng xa mấy trượng.

âm Thi Diêm Bà quát:

- Bạch mao hóa tử! Ngươi muốn đào tẩu sao?

Dứt lời mụ đã như một con đại ưng khổng lồ tung người từ trên bố xuống.

Ngay trong giờ khắc hiểm họa đáo đầu, Kim Bất Hoán bỗng co rút tay chân, hơi thở gấp gáp nặng nề, lão phều phào nói qua hơi thở:

- Đại đại sư huynh... đệ... đệ không...

không sống được được... sư huynh... lượng...

lượng... thứ... tiêu... tiêu đệ vô... vô tri...

Thao Thiết đại bang chủ cả kinh ôm chặt Kim Bất Hoán kêu thê thảm:

- Sư đệ! Sư đệ!

Thao Thiết đại bang chủ quả không hỗ với đại giang hồ truyền tụng, lão quả là người rộng lượng như bề, đối với một tên phản đồ âm mưu tạo phản, tranh ngôi đoạt vị lão vẫn xem là người sư đệ thuở còn luyện võ chơi đùa thuở ấu thơ Lúc này nỗi đớn đau tràn dâng trong lòng, lão nào còn tâm trí đề ý đến ngoại cảnh, mặc kệ cho âm Thi Diêm Bà hò hét tấn công...

"Bùng" một tiếng nỗ như sấm động, Thao Thiết đại bang chủ và Kim Bất Hoán trên lưng mỗi người đồng thời chúng một chưởng.

âm Thi Diêm Bà vẫn được mệnh danh là nhất thế ma đầu, công lực của mụ không biết cao thâm đến đâu mà kể, dưới chưởng của mụ cho dù là võ lâm đệ nhất lưu cao thủ cũng đừng hòng thoát mạng.

Lúc này Kim Bất Hoán bị trọng thương, tính mạng đã nhẹ như hơi thở làm sao chịu được một chưởng sấm sét đó, bị một chưởng tâm mạch đã đứt hết, miệng hộc máu tươi, hồn đã phiêu diêu miền vô định.

Thao Thiết đại bang chủ chịu một chưởng cũng không nhẹ nhàng gì, may cho lão âm Thi Diêm Bà phân hai công lực phân kích, nếu không sợ tính mạng lão khó bảo toàn.

Bị một chưởng khí huyết của lão đảo lộn trong kinh mạch, hai mắt toé ra muôn ngàn hào quang, cổ họng bỗng ngọt ngào "ụa một tiếng thổ ra mấy ngụm máu tươi!

Nhưng lão vẫn ôm chặt thi hài của Kim Bất Hoán không chịu buông tay, cứ như vậy điếm chân xuống đất định ôm thi hài Kim Bất Hoán đào tẩu Nhưng trước mặt hai tên đại ma đầu âm Thi Diêm Bà và Thần Long Chư Thiên, thân lão đã bị nội thương trầm trọng như vậy làm sao có thể thoát đi nhẹ nhàng như vậy được.

Hai tên ma đầu kẻ trước người sau xông lên chắn lối.

Ngay trong lúc nguy nan thế như ngàn cân treo sợi tóc ấy, bỗng nghe một tiếng hú như long ngâm, một đạo ngân quang quét thành hình cầu vồng từ trên không xẹt bổ xuống đầu âm Thi Diêm Bà.

Thì ra lúc nãy Thần Long Chư Thiên leo lên vách đá định công kích ba người trong Trung Nguyên Tứ Tuyệt, mắt thấy chỉ còn gần chục trượng đã lên tới nơi, nhưng trong khoảng cách đó lão vô phương không còn cách gì tiến lên được nữa. tựa như có một vầng cương khí vô hình bao chặt ba lão tăng như tường đồng vách Thần Long Chư Thiên là kẻ có cơ trí, xem tình thế bất giác lạnh người. Lão biết chắc có dị nhân âm thầm hộ vệ cho ba người, vừa lúc Kim Bất Hoán uy hiếp Bách Hoa bà bà Đồng Sầu thế là nhân cơ hội này bỏ qua ba người xông đến cứu Bách Hoa bà bà Đồng Sầu.

Lúc ấy, Long Bình chưa thể theo lão phi xuống bởi trên vách núi hãy còn một Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa. Tam vị nghĩa bá đã bị tàn phế, bất kỳ một nhân vật tầm thường nào cũng có thể lấy mạng ba lão dễ như trở bàn tay, nên chàng không thể yên lòng được.

Nhưng khi Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa biết Thần Long Chư Thiên đã bỏ đi, sau lưng lại có Long Bình đuổi tới bất giác kinh tâm tán đởm, hồn phách giục phi.

Bởi vì lão không có được bản lãnh như Thần Long Chư Thiên từ trên cao mấy chục trượng buông mình rơi xuống đất. Bất đắc dĩ phải bám theo bách đá đào tẩu.

Long Bình biết ba vị nghĩa bá có người âm thầm hộ vệ nên khi nào lại để Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa bỏ đi dễ dàng như vậy, nên cũng lần theo vách đá đuổi theo.

Nhưng khi Thao Thiết đại bang chủ hú lên hiện thân Long Bình không khỏi quay đầu nhìn lại Thao Thiết đại bang chủ từ khi xuất hiện đến lúc lão thọ thương bất quá chỉ trong công phu nháy mắt, Long Bình trong một cái quay đầu lại đã nhìn thấy tất cả Xem tình thế bất giác Long Bình đổ mồ hôi lạnh, lúc công lực sung mãn, với công lực của hai tên ma đầu Thao Thiết đại

bang chủ còn đối phó khó khăn, huống hồ lúc này thân thọ trọng thương nên vội vàng tung người xuống cứu trợ.

Nguyên âm Thi Diêm Bà chi uý kị mỗi mình Thao Thiết đại bang chủ, bây giờ mắt thấy Thao Thiết đại bang chủ, nháy mắt có thể trừ khử đi, không ngờ Long Bình thình lình xuất hiện ra tay cứu thoát, thử hỏi khí tức lúc này mụ đề đâu cho hết, ngậm tăm không nói tiếng nào vận đủ công lực phát chưởng tấn công Long Bình.

Long Bình tự biết nội công mình còn kém âm Thi Diêm Bà nửa bậc, nào dám khinh xuất tiếp chưởng đối phương, từ trên không triệt kiếm, hít hơi đề khí đáp xéo ra ngoài hơn trượng Chân vừa chạm đất đã bay người lên thi triển sở học xông tới tấn công như mưa.

âm Thi Diêm Bà thiên tính tự cao tự đại, mục hạ vô nhân đối địch với một tên tiêu bối như Long Bình mụ không có mặt mũi nào dùng binh khí, nhưng địch thủ của mụ lại là Long Bình chứ không phải ai khác, đặc biệt là thanh Kinh Điện Kiếm trong tay chàng cứ loang loáng tấn công như mưa bấc, nhất thời mụ cũng cảm thấy ứng phó khó khăn.

Trong nháy mắt đã bị Long Bình bức thối lui liên tiếp.

Lúc này Thao Thiết đại bang chủ nếu như muốn thoát thân thì với công lực của lão, cho dù đang bị trọng thương một mình Thần Long Chư Thiên đừng hòng ngăn cản được lão.

Nhưng một khi thấy Long Bình hiện thân, lão ngược lại không chịu rút lui mà vẫn cứ ngồi đó ôm thi hài Kim Bất Hoán cất tiếng khóc kể thê thảm vô cùng.

Ngay lúc ấy bên ngoài cốc cũng vang lên tiếng quát tháo tiếng chưởng phong vọng vào.

Long Bình nghe tiếng biết Đại ĐỖ Tiên, với Mặc Thanh Mật Bình Nhi ba người đã tới.

Nhưng tiếc thay nhân mã của Thanh Long Giáo với Bách Hoa Giáo bảo hộ bên ngoài cốc quá nhiều, nếu không các người vào trong này cũng cứu vãn tình thế được "ụa một tiếng. Thao Thiết đại bang chủ khóc lóc một hồi lại thổ ra một búng máu tươi, rõ ràng một chưởng của âm Thi Diêm Bà khiến lão bị nội thương cực kỳ trầm trọng.

Long Bình một mặt dùng toàn lực tấn công, một mặt nhìn thấy Thao Thiết đại bang chủ khóc lóc thương tâm như vậy trong lòng không khỏi lấy làm kỳ, vội cất tiếng kêu lớn:

- Bang chủ tiền bối! Xin người bảo trọng tôn thể, bảo toàn đại cuộc!

Thao Thiết đại bang chủ nghe lời nói của Long Bình chấn động toàn thân nhưng lão vẫn thập phần thương tâm.

Lại nghe lão trong tiếng khóc:

- Sư đệ! Sư đệ! Ngu huynh hại đệ rồi, lẽ ra ta không nên thấy sư đệ ngộ hiểm mà không ra tay tương trợ Sư đệ ngươi chầm chậm chờ sư huynh rửa sạch cừu này sư huynh sẽ theo làm bạn với ngươi ở chốn cửu tuyền.

Thao Thiết đại bang chủ nói xong buông thi thể của Kim Bất Hoán xuống âm thầm vận công chu chuyên một vòng chân nguyên, hộ vệ nội thương rồi mới đứng dậy.

Nhưng Thao Thiết đại bang chủ mới đứng dậy, một đạo Ô quang mang theo kình phong ù ù đã

kích tới, Thao Thiết đại bang chủ lúc này tựa như không còn kề sống chết nữa. hữu thủ chớp động, ngũ tráo dương ra chộp mạnh vào vùng vô ảnh!

"Bốp" một tiếng vang lên! Đạo Ô quang quả nhiên bị lão một chiêu chụp trúng, nhưng trong khi đó lòng bàn tay lão cũng đã lầy nhầy máu thịt Lạ một điều thân thể lão lúc này như hóa đá.

không còn có cảm giác đau đớn xác thịt, cổ tay trầm xuống vận công giật mạnh, đã cướp mất ngọn thần long Ô tiên, binh khí thành danh của Thần Long Chư Thiên.

Thần Long Chư Thiên bị đột biến giật mình kinh hãi. Có binh khí trong tay chưa chắc lão đã chủ trì được trận đấu, giờ binh khí đã mất đương nhiên khiến lão càng hoảng sợ thêm.

Thần Long Chư Thiên không hỗ là ma đầu đại gian đại ác, tâm cơ quyền biến hơn người, thấy thế bất lợi nào bó tay chờ chết vội vàng quay người đào tẩu.

Thao Thiết đại bang chủ gầm vang:

- Ngươi còn chạy đi đâu!

Tiếp theo tiếng quát đã huơ nhuyễn tiên đuổi theo.

Ngay lúc ấy giáo chúng Bách Hoa Giáo hay được tin giáo chủ đã táng mạng mười mấy tay cao thủ do Lưu Huy dẫn đầu ùn ùn kéo vào trong cốc.

Mấy tên cao thủ Bách Hoa Giáo không biết Thao Thiết đại bang chủ là ai, chi nghe nói giáo chủ chết dưới tay một lão hóa tử.

Nên khi vừa mhừn thấy Thao Thiết đại bang chủ cứ nghĩ là một phe với Kim Bất Hoán, lập tức hò hét mười mấy mạng túa ra bao vây Thao Thiết đại bang chủ.

Lão hóa tử bấy lâu nay vì thân phận chí cao trong võ lâm nên không khi nào ra tay giao đấu với hạng hậu sinh tiêu bối, khố thay mười mấy mạng cao thủ Bách Hoa Giáo toàn hạng hậu sinh tiêu bối khiến lão bất giác ngân người ra.

Nhưng chi trong một thoáng ngân người của lão, mười mấy mũi kiếm đã kích tới nơi, lão thất kinh huy động nhuyễn tiên gạt đỡ chi thủ chứ không công, chỉ cần sao tự vệ bảo toàn tính mạng.

Chi có một điều lão quên mất nội công lão tinh thâm biết chừng nào, trong lúc kinh hãi không tự kiêm soát được, nhuyễn tiên vừa huơ lên đã nghe tiếng rú thảm bốn tên cao thủ đã táng mạng dưới ngọn tiên.

Thao Thiết đại bang chủ tâm địa nhân từ, trước nay chưa hề giết người vô tội, đặc biệt từ lúc nhận chức Cái Bang bang chủ tới giờ đã mười mấy năm chưa giết qua một mạng người.

Trong lúc sơ ý lão giết luôn bốn người thử hỏi tâm thần lão làm sao tinh táo được. Bất giác lão xuôi tay ngọn nhuyễn tiên tuột khỏi tay rơi xuống đất.

"Soạt, soạt, soạt,, Chi trong thoáng chốc thất thần ấy trong người lão đã trúng luôn mấy kiếm, máu tuôn như suối.

Ngay trong lúc thế như chi mành treo chuông ấy bỗng nghe một tiếng quát vang như sấm, một

bóng người từ thinh không đáp xuống, người chưa tới dết chưởng phong đã tới nơi, lại ba bốn người nữa bị chưởng phong đánh bật ra.

Thì ra người vừa xuất hiện chính là Đại ĐỖ Tiên.

Đại ĐỖ Tiên một chưởng cứu được bang chủ, quay người nhìn lại thấy toàn thân bang chủ đầy thương tích, vội vàng đưa tay dìu lão chạy về phía đáy hiệp cốc.

Trong lúc đó ngoài cốc khâu đã thấy hai bóng người phi như bay vào chính là Mặc Thanh và Mật Bình Nhi. Nhưng sau lưng hai người mấy tay cao thủ của Thanh Long Giáo cũng đuổi theo rất gấp, thì ra bọn canh cửa vẫn không cản được bước tiến của ba người.

Mặc Thanh và Mật Bình Nhi vừa phi thân vào đã chia ra làm hai bên hộ vệ Thao Thiết đại bang chủ.

Nhưng Thanh Long Giáo giáo chủ Thần Long Chư Thiên thấy Thao Thiết đại bang chủ thọ thương, trong khi đó cao thủ Thanh Long Giáo cũng đã tập trung hết trong cốc, bất giác tinh thần bội tiến, quay người lại nhặt thần long Ô tiên lên.

Phát một tiếng hiệu lệnh toàn bộ thủ hạ đều ráp lại tấn công, định một trận tận sát hết đối phương.

Phe Long Bình với bọn người Cái Bang thấy tình thế trở nên khân cấp.

Lại nữa Thao Thiết đại bang chủ thân thọ trọng thương cần phải có người hộ vệ mắt thấy đối phương khí thế hừng hực xem ra mọi người khó lòng bảo toàn tính mạng.

Ngay lúc sinh tử đáo đầu Long Bình chợt phát sinh cơ trí, vội vàng kêu mọi người rút lui vào trong thạch động ở cuối hiệp cốc. Long Bình với Cửu Thúc Công vừa đấu với âm Dương Song Thi vừa thối lui đến án ngữ cửa động.

Thần Long Chư Thiên thấy đối phương đã rút lui hết vào trong động không những không hạ lệnh cho thuộc hạ đuổi theo ngược lại cản bọn thuộc hạ lại nói:

- Chim trong lồng, cá trong chậu, còn sợ bọn chúng chạy đi đâu?

Nhưng âm Dương Song Thi nào chịu nghe hiệu lệnh của Thần Long Chư Thiên vẫn cứ chia nhau quấn lấy Long Bình với Cửu Thúc Công tấn công như mưa.

âm Thi Diêm Bà không tin với mấy chục năm tu luyện của mụ lại không hạ được Long Bình nhất định phải quật chết chàng giữa đương trường mới nghe.

Còn Dương Thi Tang Phu với Cửu Thúc Công hai người ngang sức ngang tài chưa chịu phân thắng bại, cứ chưởng qua chỉ lại không chịu ngưng tay ngơi nghi.

cứ như vậy song phương giao đấu không biết tới chừng nào.

Long Bình với thanh Kinh Điện Kiếm trong tay cố sức duy trì cục diện bình thủ. Nhưng Cửu Thúc Công bên kia khổ đấu cả dêm hiện giờ tinh lực của lão cũng gần cạn kiệt.

May thay!

Dương Thi Tang Phu không khá hơn lão bao nhiêu, quả đúng kẻ tám lạng người nửa cân.

Dương Thi Tang Phu cũng như đèn sắp cạn dầu chi còn leo lét trong gió, thế nên trận bên này càng lúc càng chậm lại.

Thạch đỉnh huyết nhân

Mặt trời chói chang trên cao đã khoảng giờ ngọ hay giờ mùi.

Từng mùi thịt nướng thơm lừng theo gió đưa đến.

Bọn Mặc Thanh, Mật Bình Nhi mấy người ở trong động còn khá. nhưng Long Bình với Cửu Thúc Công khổ chiến ngoài cửa động vừa đói vừa mệt, nghe mùi thịt nướng bất giác nước dãi cứ chực chào ra.

Nhưng âm Dương Song Thi hai lão quái vật bởi thiên tính kiêu ngạo, không chịu dừng tay, vậy nên cả hai cũng không khá hơn Long Bình và Cửu Thúc Công bao nhiêu.

Từ sáng sớm đến chưa rồi từ chưa đến hoàng hôn, bốn người hai trường ác đấu đã khổ chiến đúng một ngày một đêm, tổng cộng đã chiết đến mấy ngàn chiêu.

Trong lúc này Long Bình đang mong sao có thể đả thương âm Thi Diêm Bà mới có thể có hy vọng cứu vãn.

Nhưng võ công của âm Thi Diêm Bà còn cao hơn chàng nửa bậc, nếu không nhờ thanh Kinh Điện Kiếm trong tay với chiêu số thâm ảo tuyệt luân thì chàng đã sớm táng mạng dưới tay mụ rồi.

Nhưng Long Bình hãy còn một niềm hi vọng nữa là vị cứu tinh hòa thượng đại sư phụ của chàng, hoặc giả sư phụ chàng Bạch Viên biết đâu lại kịp thời cứu viện.

Không ngờ chờ mãi cũng không thấy động tĩnh nào.

Đến đây Long Bình mới kinh hãi thực sự, thầm kêu khổ không dứt, bởi vì chi cần chàng với Cửu Thúc Công kiệt lực ngã xuống thì tất cả đều hết...

Bóng tối bắt đầu bao chùm xuống hiệp cốc.

Đêm! Đêm đen khủng bố trùm xuống muôn vật, cũng che kín cả đấu trường chất đầy sát cơ ở tận đáy hiệp cốc.

Lúc này bọn Thần Long Chư Thiên đã nghi ngơi trọn một ngày, tinh lực hoàn toàn hồi phục và đã tập trung bọn thuộc hạ chuẩn bị nhân trời đêm công kích.

Bên này Long Bình với Cửu Thúc Công miễn cưỡng chi ngăn được âm Dương Song Thi.

Nhưng chi cần Thần Long Chư Thiên phát lệnh thì hậu quả không cần nói cũng có thể tưởng tượng được.

- Họ Long kia! Việc đã đến nước này ngươi còn mong ai đến cứu ngươi nữa không? Ha! Ha!

Ha! Theo ý lão phu ngươi nên tự quyết đi là hơn.

Cuối cùng Thần Long Chư Thiên đã triệu tập bọn thủ hạ dàn thế rẻ quạt bao vây bên ngoài cửa

động.

Giọng nói cực kỳ đắc ý của lão lại vang lên:

- Quả thật ngươi còn chờ cứu tinh từ trên trời giáng hạ nữa sao Ha! Ha! Đừng mơ tưởng!...

Lời lão nói cực kỳ chí lí, ai mà không tin, nhưng ngay lúc lời lão nói còn chưa dứt, một tiếng xé gió từ trên không rơi xuống.

Tiếng xé gió càng lúc càng nhức tai, thanh thế vô cùng kinh thế hãi nhân đang nhắm ngay đám nhân mã của Thần Long Chư Thiên rơi xuống.

Bọn thuộc hạ của Thần Long Chư Thiên nghe tiếng kinh tâm, tên nào tên ấy mặt mày biến sắc, vội vàng không đợi hiệu lên tản ra bốn phía thoát thân.

ầm! ùng! ùng!

Một tiếng nỗ chấn thiên động địa. mặt đất rung lên từng hồi núi non chao đảo, tựa như trời sập Thoắt cái đã văng tứ tán, khói bụi mịt trời.

Toàn thể những người có mặt ở đương trường đều bị chấn động cơ hồ đứng không vững, những tay công lực kém hơn một chút đều ngã nhào xuống đất, cả bốn người đang quyết đấu cũng không tránh khỏi, mỗi người đều té dài xuống đất!

Đột biến này vô hình trung làm song phương đang quyết đấu sống chết cũng phải phân ra. cả bốn người đồng thời kinh hãi ngân ra! Không!

tất cả mọi người có mặt trong hiệp cốc đó đều kinh hãi ngân ra!

Chi đến khi khói bụi lắng xuống, mọi người mới nhìn rõ vật từ trên trời rơi xuống ấy, thì ra là một chiếc thạch đinh khổng lồ, chi thấy chân của chiếc thạch đinh cắm sâu vào trong đất đá chứ không hề hấn gì!

Thần Long Chư Thiên cùng bọn thuộc hạ lúc đầu thì kinh hãi, đến giờ lấy làm kỳ, không biết chiếc thạch đinh này ở đâu mà ra. Lại tự nhiên rơi xuống hiệp cốc này là có ý gì?

Còn phía Long Bình với mấy người Cái Bang, trừ Long Bình ra mọi người cũng đều có cảm tưởng như vậy, bởi vì chi độc một mình Long Bình nhận ra chiếc thạch đinh chính là vật ở dưới Hàn Tuyền Tử Cốc.

vừa thấy thạch đinh từ thinh không rơi xuống, Long Bình bất giác cả mừng bởi chiếc thạch đinh này nặng có mấy ngàn cân, người có thể mang từ đáy cốc lên đầu vách đá rồi lại ném xuống không cần nói cũng biết bản lĩnh đến mức ri ào.

đương nhiên chàng không dám tin rằng Tửu Hồ LÔ có thể làm được điều này, chàng tin rằng người vào trong cốc, lấy thạch đinh mang ra nếu không phải Đại sư phụ cùng hòa thượng thì cũng là Bạch Mao Thần Viên.

Lúc này Thần Long Chư Thiên đang kinh hãi cũng lờ mờ nhận thấy sự tình đột biến có điều bất tiện, nếu không sớm nhân cơ hội trừ khử đối phương thì tất còn đại biến, lão vội vàng phát lệnh cho bọn thủ hạ. đồng thời lão cũng tung người nhảy đến tấn công Long Bình.

Ngay lúc sinh tử đáo đầu ấy, bỗng nghe một tiếng hú như long ngâm làm chấn động lá nhĩ quần hùng, tiếp theo tiếng hú, lập tức thấy một đạo huyết ảnh tựa như sao xẹt rơi xuống hiệp cọc - Chư lão tặc! Ngươi muốn chết!

Huyết ảnh còn cách mặt đất gần hai mươi trượng, lập tức một luồng cương khí vô hình nhanh như điện xẹt xuống.

Thần Long Chư Thiên thân hình đang tung lên giữa chừng bỗng lộn mấy vòng văng ra xa ba bốn trượng, xuýt chút nữa thì đụng vào tảng đá nhọn trên mặt đất.

Tiếp đó huyết ảnh rời xuống đất mọi người thất kinh nhận ra đó là một người toàn thân máu tươi ướt đẫm.

Mọi người ở đương trường thấy một huyết nhân từ trên trời rơi xuống đều cho rằng yêu quái, thảy đều há hốc miệng nhìn không ai nói được tiếng nào.

Trong đó chỉ có một người biết rõ nội tình, đó chính là Long Bình, bởi vì chàng đã từng là một huyết nhân trước mặt mọi người, chàng biết rõ huyết nhân chính là Tửu Hồ LÔ!

Máu tươi tanh tưởi khắp người hắn chính là bảo huyết của Cửu Đầu Điêu, không thể ngờ được Tửu Hồ LÔ trong họa được phúc, gặp phải kỳ duyên hiếm có trên đời, chắc là công lực của hắn giờ này cũng tăng tiến nhiều.

Thì ra trong thạch đỉnh máu của Cửu Đầu Quái Điêu năm xưa vẫn còn đọng lại, Tửu Hồ LÔ nằm trong đỉnh máu thấm hết vào người nên công lực đại tiến.

Nhưng Long Bình cũng không khỏi có chút nghi ngờ bởi giọng nói của Tửu Hồ LÔ không được âm vang hùng hậu như huyết nhân này, giọng nói hàm chứa uy lực kinh nhân khiến người ta không rét mà run.

Long Bình nghĩ thầm: "Không lẽ sau khi uống được bảo huyết của Cửu Đầu Quái Điêu thì cả giọng nói của hắn cũng thay đổi luôn?" Huyết nhân vừa chạm đất đưa đôi mắt thần quang quét trọn một vòng, sau đó ôm Cửu Thúc Công đặt vào trong thạch đỉnh, tiếp đó hắn tự động cởi áo ném cho Long Bình.

Tiến đến trước mặt Thần Long Chư Thiên huyết nhân cất giọng lạnh như băng nói:

- Oán hữu đầu, trái hữu chủ, Tửu Hồ LÔ ta không muốn cho ngươi phải ôm hận chung thân ngươi hãy ngoan ngoãn chờ đó! Tự nhiên có người đến tìm ngươi thanh toán.

Thì ra huyết nhân quả thật là Tửu Hồ LÔ!

Long Bình và các người trong cốc nghe hắn tự xưng là Tửu Hồ LÔ thì mừng đến phát cuồng, bởi vì lúc nãy hắn hiển lộng thần oai quả thực ngoài trí tưởng tượng của con người.

Hắn đến rất kịp lúc cho dù đối phương nhân số đông hơn sợ cũng không làm gì hắn được.

VÔ hình trung đã vãn hồi nguy thế cứu mọi người chuyển bại thành thắng.

Ngược lại Thần Long Chư Thiên nghe hắn xưng là Tửu Hồ LÔ trong lòng càng kinh hãi nhưng chỉ trong nháy mắt lão bỗng thấy nhẹ nhõm.

Bởi vì lão lúc nãy trong linh không bị Tửu Hồ LÔ một chưởng chấn động té lăn ra mấy trượng, nhưng khi đứng dậy không một chút thương tích nào.

Lão tưởng đâu Tửu Hồ LÔ chẳng qua chi có khinh công cao thâm chứ nội lực chưa chắc cao thâm như tưởng tượng, nếu không tại sao lão trúng một trưởng mà không thấy chút thương tích nào?

Lão nào biết được đó chính là Tửu Hồ LÔ không cố tâm đả thương lão, hắn muốn đề chính tay Long Bình quyết đấu giết lão báo gia cừu tiết hận.

Đó chính là nghĩa cử võ lâm không muốn đả thương lão trước.

Nhưng Thần Long Chư Thiên cũng không dám khinh thị Tửu Hồ Lô, chi nghe lão cười lạnh nói:

- Không sai, oan hữu đầu, trái hữu chủ năm ấy toàn gia Long Quyền từ lớn đến nhỏ đều do lão phu sai người sát hại, bây giờ ngươi kêu gã họ Long ra đây thanh toán với lão phu. Những người khác tốt nhất là đừng chen vào chuyện của ta!

Thần Long Chư Thiên rất tự tin, bởi lão thấy Long Bình đấu với âm Thi Diêm Bà một ngày một đêm thì tinh lực đã cạn nào phải là đối thủ của lão. Thế nên lão mới buông lời cao ngạo như vậy Nhưng Tửu Hồ LÔ cười lạnh nói:

- Chư lão tặc! Chớ vội đắc ý, hôm nay là ngày cuối cùng của ngươi theo ý bổn tòa thì ngươi nên sớm dặn dò hậu sự đi, đến chừng đó chi sợ không kịp nữa!

Thần Long Chư Thiên cười ha hả nói:

- Chi cần tên tặc tử họ Long kia ra tay thì lão phu chết cũng không có gì oán hận.

Lão chưa nói hết lời bỗng nghe một tiếng hú như long ngâm:

- Chư lão tặc! Nộp mạng cho ta!

Một bóng người mang theo một đạo kình phong hung mãnh từ trên không ập xuống thế tợ thái sơn Thần Long Chư Thiên nghe tiếng lạnh người hồn phách giục phi đã nghe ra giọng nói của Long Bình lão có nằm mơ cũng không ngờ được công lực của đối phương chi trong nháy mắt đã hồi phục.

Trong lúc cấp thời lão nào dám khinh xuất tiếp chưởng đối phương, vội vàng đề khí phóng lui tránh chưởng, chỗ lão đứng lúc này không phải là Long Bình đứng đó sao?

Nhưng lão càng kinh hồn táng đởm hơn khi thấy Long Bình song mục tinh quang như điện, nào có thấy nửa phần mệt mỏi của một ngày đêm giao đấu.

Thì ra trước kia Tửu Hồ LÔ có nghe Long Bình kề về việc khí huyết trong người chàng không giống khí huyết người thường, giờ thấy chàng mệt mỏi ngã nằm trên đất cứ ngỡ chàng đã thọ trọng thương.

Nghĩ đến lúc trước chàng mỗi lần thọ thương tất phải có huyết hoàn, ngoài ra không có thuốc nào cứu chữa được. Thế nên gã cởi chiếc áo ném cho Long Bình định cho chàng lấy bảo huyết trên áo trị liệu thương thế.

Long Bình được bảo huyết dính trên áo còn chưa khô, hút lấy bồi nguyên chân lực, thoáng chốc mệt mỏi đã hết, tinh lực hoàn nguyên thế là chàng bố tới tấn công Thần Long Chư Thiên.

Chàng lúc này thanh Kinh Điện Kiếm trong tay đã mất, đôi bàn tay trắng thù hận ngập lòng, không còn coi Thần Long Chư Thiên vào đâu, chi nghe chàng nghiến răng oán hận:

- Chư lão tặc! Ngươi đã chính miệng thừa nhận đã sát hại toàn gia ta mười mấy người, còn gì để nói nữa huyết trái huyết báo, mau nạp mạng cho ta!

Long Bình dứt lời lần thứ hai tung người tới, từ trên không bổ xuống vừa xuất thủ đã sử dụng Thiên Hỏa Tứ Tuyệt chưởng bao gồm Lôi Điện Phong Vũ cả bốn loại tuyệt học tấn công mãnh liệt Thần Long Chư Thiên vội vàng múa nhuyễn tiên đón đỡ, trong lục tinh thần chấn đ□ộng thoáng hiện một lóe sinh cơ. Bởi vì trong tay Long Bình không có binh khí, chưa đấu lão đã chiếm thượng phong rồi.

Nào ngờ lão vừa mới xuất chiêu cánh tay ~r(vn của Long Bình đã nhanh như chớp nắm chặt ngọn tiên.

Tiếp theo là một luồng kình đạo kinh thế hãi nhân theo ngọn tiên truyền sang.

Thần Long Chư Thiên suýt chút nữa không còn nắm vững cán tiên. Nhưng dù sao lão cũng là một con hồ ly già thân chinh bách chiến, kinh nghiệm vô cùng phong phú, lúc bất thần đã vận đủ công lực nơi chưởng không để Long Bình đoạt mất binh khí.

Cứ như vậy ngọn nhuyễn tiên bị mỗi người kéo một đầu, biến thành một sợi dây căng thăng, song phương mỗi người nắm một bên, cả hai ngưng thần khí bất động ở hai bên, trận quyết đấu võ công trở thành trận ti thí nội lực.

Tửu Hồ LÔ thấy Long Bình mới nằm dài đó không biết thương thế đã hoàn toàn bình phục chưa. giờ lại cùng đối phương ti đấu nội lực, trong lòng bất giác cả kinh chi sợ Long Bình bị đối phương đả thương nữa linh cơ chợt xoay chuyên trong lòng nhanh như điện.

Chợt thấy gã cười ha hả nói:

- Đấu như vầy làm sao phân thắng bại, chi bằng dùng quyền chưởng thì hơn!

ào! Một chưởng bình phong nhằm ngọn nhuyễn tiên kích tới!

Bùng! Một tiếng nổ long trời, cả Long Bình lẫn Thần Long Chư Thiên không ai đứng vững, song song buông tay thối lui mấy bước.

Nhưng Tửu Hồ LÔ cũng bị chân lực của hai người chấn động thối lui ba bốn bước mới đứng vững được, khí huyết cũng đảo lộn từng đợt từng đợt xông lên cỗ họng trực trào ra ngoài.

Nên biết cả Long Bình lẫn Thần Long Chư Thiên đều là một trong những nhân vật hạng nhất võ lâm đương thời, công lực của hai người đều dồn hết lên ngọn roi cũng đủ biết uy thế cao thâm vô lượng.

Tửu Hồ LÔ không phải không biết điều đó song vì muốn tương trợ Long Bình vận hết thần lực vừa mới tăng tiến mạo hiểm thử một lần.

May mắn, hắn đã thực hiện được ý đồ bức hai người rời ra. nhưng bản thân hắn ít nhiều bị chấn

động tàn huyết thọ thương nhẹ, nhưng chi mỗi mình hắn biết, ngoài ra không ai có thể nhận ra được!

Long Bình với Thần Long Chư Thiên thoáng chốc lại xông lên giao đấu, thoáng chốc đã triển khai một trường ác đấu kinh thiên động địa mỗi người đều giở hết chân tài thực học ra quần thảo nhau.

Tửu Hồ LÔ đột nhiên xuất hiện vãn hồi nguy thế, bọn người Thanh Long Giáo nguyên đã nắm chắc phần thắng nay bỗng đã chuyên thành bại, ai nấy đều đứng như hóa đá.

- Nhị vị định bỏ trốn sao?

Bỗng Tửu Hồ LÔ hét vang như sấm động.

Thì ra âm Dương Song Thi nhân lúc mọi người bất bị, định len lén trốn đi, nào ngờ Tửu Hồ LÔ không chịu bỏ qua hai lão.

Nhị vị tuổi tác ngập đầu lại giở thủ đoạn hạ lưu đối với Tửu Hồ LÔ này, ~ư(wl đoạt tiêu hồ lô cũng chưa đáng nói, lại còn đem ta ném xuống vục sâu, không ngờ mạng tiêu hóa tử ta may mắn không chết, món nợ này cũng đến hồi giải quyết, nhị vị nói đi muốn giải quyết thế nào đây!

âm Thi Diêm Bà hừ lạnh nói:

- Ngươi định nhân lúc chân lực hai ta bất túc như vầy ra tay báo cừu sao?

Tửu Hồ LÔ cười lạnh nói:

- Việc này cũng chưa đáng gì, nhị vị không kể đến thân phận trưởng thượng, len lén ám toán tiêu hóa tử ta thì có gì tiêu hóa tử ta lại không nhân cơ hội này đòi nợ chứ cái này gọi là gieo nhân gặt quả. "Lai nhi bất vãn phi lễ dã!" Qua mà không lại là không biết lễ vậy!

âm Dương Song Thi biết rõ Tửu Hồ LÔ trong lòng hận hai người đến thấu quang liền vội đưa mắt nhìn nhau ra hiệu, song song hét lên một tiếng quái dị rồi nhắm Tửu Hồ LÔ bổ xuống!

Bùng! Bùng!

Hai tiếng nổ đinh tai, âm Dương Song Thi trong lúc khí cùng lực tận chi một chưởng của Tửu Hồ LÔ hai người cũng không tiếp nỗi song song bị chấn động văng ra xa ba trượng, máu tươi tuôn trào ướt ngực, ngã nằm xuống luôn không đứng dậy nỗi.

Tửu Hồ LÔ nào chịu buông tha hai người, lắc người lướt tới trước mặt Dương Thi Tang Phu hỏi:

- Tiêu hồ lô của ta đâu?

Dương Thi Tang Phu nhắm mắt không trả lời, Tửu Hồ LÔ co chi búng một cái, Dương Thi Tang Phu lập tức rú lên khiến người nghe không khỏi rùng mình nỗi gai ốc, miệng la. cơ thể lão từng thớ thịt co rút, toàn thân run bần bật không ngừng.

Tiếp đó hắn lại nhảy một bước đến bên âm Thi Diêm Bà. lại cũng một câu hỏi chiếc tiêu hồ lô ở đâu âm Thi Diêm Bà nghe tiếng rú thê thảm của Dương Thi Tang Phu biết lão đã bị đối phương điểm trúng Khí Hải huyệt phế hết võ công rồi, mụ vừa sợ vừa tức càng không đáp lời đối phương.

Chi thấy mụ dụng một thế Lý Ngư Đả Đĩnh trong người nhảy dậy, vung tay phóng ra một chiếc túi đen nhỏ. Lập tức từ trong túi bay ra một vầng khí đen, những chấm đen nhỏ li ti toàn bộ trùm lên đầu Tửu Hồ Lô.

Tửu Hồ LÔ chưa hề thấy qua pháp bảo của âm Dương Song Thi, không biết ấy là gì, đang định vung chưởng đánh tan.

Nói thì chậm, sự việc xảy ra trong nháy mắt, chưởng của hắn chưa kịp xuất ra. đã thấy vô số vật nhỏ không phát ra tiếng động gì, rơi lên đinh đầu, lên cỗ hắn. Tửu Hồ LÔ bỗng thấy đầu cổ ngứa ngáy vô cùng.

Ngay lúc đó âm Thi Diêm Bà đã tung người bổ tới, hai tay dang ra định ôm lấy Tửu Hồ Lô.

Quả là một lối đánh mạo hiểm hiếm thấy trong võ lâm, quyết một thế đồng quy ư tận.

Tửu Hồ LÔ càng căm hận nghiến răng nén chịu ngứa ngáy trong người, song chưởng đồng tung ra. vận hết mười hai thành công lực kích "Bùng!" Tiếp theo là một tiếng rú thê thảm, thân hình âm Thi Diêm Bà văng xa bốn năm trượng, đập đầu vào tảng đá. lúc lăn trở xuống máu chảy dài dưới đất, khi thân hình hết đà mụ cũng không còn cử động nữa. hiên nhiên hồn đã rong chơi miền ngoại giới.

Nhưng Tửu Hồ LÔ lúc này cũng không chịu nỗi ngứa ngáy toàn thân, lập tức quay người chạy như bay ra khỏi hiệp cốc, nháy mắt đã mất tung.

Thần Long Chư Thiên một mặt đấu với Long Bình một mặt thấy âm Dương Song Thi một chết một tàn phế dưới tay Tửu Hồ Lô, trong lòng đã hoảng kinh, chi sơ suất một chút lão đã bị Long Bình bức tay chân rối loạn, thối lui liên tiếp Tiếp theo thấy Tửu Hồ LÔ bỏ đi, lão vội kêu bọn thuộc hạ:

- Các ngươi đứng ngân ra đó làm gì? Còn chưa chịu tiến lên!

Lão vừa kêu lên bọn cao thủ của Thanh Long Giáo với Bách Hoa Giáo mấy chục tên như ong vỡ tổ ào tới tấn công vào thạch động. Trong đó Huyết Sát Lý Động với âm Dương Phán Tề Phi xông tới trợ lực giáo chủ vây công Long Bình.

Thế là cục diện lại một lần nữa thay đổi, trong số đó có Đại ĐỖ Tiên, Mặc Thanh, Mật Bình nhi lập tức xông ra ngăn chặn nhưng với sức lực ba người làm sao ngăn nỗi số đông, thế như nước lũ.

Hơn nữa trong động lại có Thao Thiết đại bang chủ đang bị trọng thương khiến ba người không dám khinh xuất ra xa cửa động nửa bước, thế là chi trong thoáng chốc đã rơi vào hiểm cảnh Nhưng Mặc Thanh với Mật Bình Nhi gần đây thần công đại tiến, hai người phân thủ hai bên tả hữu Đại ĐỖ Tiên tạm thời cũng chặn được thế tấn công như vũ bão của đối phương.

Một khi đã ổn định được thế bình thủ, Mặc Thanh mới đưa mắt nhìn về phía Long Bình, nhưng nàng không nhìn còn khá. một khi nhìn sang bất giác hoa dung thảm biến, phương hồn dục phi.

Thị từ như quy

Thì ra Long Bình lúc này đã bị ba chủ tớ Thần Long Chư Thiên bức đến chỉ còn gạt đỡ mà thôi, không còn chút thời gian nào để hoàn thủ, lại chốc chốc ngộ hiểm, làm sao khiến nàng không thất kinh biến sắc sao được.

- Đại ĐỖ Tiên bá bá! Bá bá xem Long ca ca!

Trong lúc cấp thời, Mặc Thanh kêu lên một tiếng, ý nàng muốn rút ra khỏi vòng chiến đến trợ lực Long Bình!

Nhưng ở cửa động ba người còn miễn cưỡng giữ được, một khi thiếu mất đi một người thì hậu quả ra sao không cần nói cũng biết, thế nên Mặc Thanh suy đi tính lại không làm sao nghĩ ra cách lưỡng toàn!

Đại ĐỖ Tiên lẽ nào lại không hiểu được điều Mặc Thanh đang lưỡng lự, đây quả là thế tiến thoái lưỡng nan. Bỗng nghe lão cất tiếng thê thiết than:

- Mặc cô nương! Ngươi đi trợ lực cho Long Bình, việc ở đây ta với Bình Nhi cũng lo được!

Mặc Thanh vạn phần muốn cứu tình lang, nhưng nàng ra đi thì rõ ràng mạng của ba người trong động khó lòng bảo toàn, tâm niệm cứ chần chừ mãi chưa bỏ đi được.

- Mặc tỉ tỉ! Tỉ tỉ đi đi!

Cuối cùng Mật Bình Nhi cũng đã mở miệng.

Mặc Thanh cảm thấy bối rối vô cùng, không sao nghĩ dược kế lưỡng toàn, bên kia là tình lang, bên này là bằng hữu, giao tình trong lúc hoạn nạn, lẽ nào giờ lại lo tư tình, làm như vậy nào phải là người hiệp nghĩa.

Mật Bình Nhi càng thúc giục càng khiến nàng do dự không quyết. Cuối cùng nàng nghiến răng nói:

- Bình muội, hai ta hợp lại giết một vài tên đã!

Nàng vừa dứt lời, Long Bình ở bên kia đã kêu lên một tiếng kinh hãi!

Nguyên Long Bình thi triển Thiên Hỏa Tứ Tuyệt chưởng nghênh chiến ba tên ma đầu, thủy chung vẫn không sao ra oai được, chỉ có thể miễn cưỡng cố thủ mà thôi, chàng đang lấy làm kỳ, cớ gì Thiên Hỏa Tứ Tuyệt chưởng lại không có được uy lực kinh nhân như chàng hằng tưởng tượng Cuối cùng chàng đã nghĩ ra. bởi vì đối phương ba người đều dùng binh khí dài khiến chàng vô phương tiếp cận chúng, chàng biết giả như chàng có Kinh Điện Kiếm trong tay, cho dù đối phương có thêm ba tên nữa chàng cũng có cơ thủ thắng.

Nào ngờ trong một lúc xao nhãng, đã bị âm Dương Phán Tề Phi đột phá chưởng thế phòng thân, công một thiết quài, suýt chút đã thọ thương dưới thiết quài của lão rồi.

Mặc Thanh nghe Long Bình kêu lòng đau như cắt, cố nuốt nước mắt, múa kiếm như bay tấn công đối phương. Bỗng, nàng chợt nghĩ đến thanh Kinh Điện Kiếm trong tay, sao lại không đưa cho chàng để phòng thân?

Long Bình tay không đối địch đương nhiên không phải là đối thủ của bọn Thần Long Chư Thiên ba người, nếu có kiếm trong tay cho dù bất địch, ít ra có thể duy trì được ít lâu, chờ Tửu Hồ LÔ quay về tất có thể hóa hung thành kiết.

Thế là Mặc Thanh vội vàng kêu lớn:

- Bình ca! Tiếp kiếm!

Chỉ thấy nàng vung tay ra. Kinh Điện Kiếm đã linh không phóng qua.

Nào ngờ Long Bình đón đỡ chiêu thức của đối phương còn không kịp nào còn sức tung thân tiếp kiếm, Kinh Điện Kiếm ném qua đã bị Thần Long Chư Thiên cướp mất!

Như vậy vô tình đã tăng thêm thế lực cho đối phương, Long Bình ngộ hiểm càng nhiều, mắt thấy rõ sắp rơi máu giữa đường trường, nguy hiểm vạn phần.

Mặc Thanh tính toán sai một chút, trong lòng thấy hận khôn tả.

Ngay trong lúc tính mạng Long Bình như ngàn cân treo sợi tóc ấy bỗng nghe một tiếng gầm vang động phát ra từ chiếc thạch đỉnh, tiếp theo Cửu Thúc Công theo sau tiếng gầm, từ trên thạch đỉnh phi thân lướt ra.

Thì ra song phương trong lúc quyết liệt giao đấu đã quên mất còn có một Cửu Thúc Công ngồi trong thạch đỉnh.

Cửu Thúc Công được bảo đỉnh trợ lực, sau một hồi điều tức, chân nguyên được phục hồi.

Lập tức phi thân cứu trợ Long Bình.

Thần Long Chư Thiên đã có chủ định, chỉ cần giết được Long Bình tuyệt trừ hậu hoạn, lão lập tức dẫn thuộc hạ đào tẩu, chờ khi Tửu Hồ LÔ quay lại lão đã đi xa rồi.

Nào ngờ đại công sắp thành, thì Cửu Thúc Công cũng vừa phục hồi chân lực xông ra tiếp cứu, làm sao khiến lão không oán hận xung thiên, thế là lão bước xéo một bước tránh chưởng Cửu Thúc Công, ba người đã vây Long Bình và Cửu Thúc Công hai người ở giữa.

Nhưng Long Bình một khi đã có viện binh, tinh thần phấn chấn, ba người làm sao ngăn cản nỗi, ngược lại bị Long Bình với Cửu Thúc Công bức thối lui liên tiếp.

Cũng nên biết rằng trong Cái Bang ngoài bang chủ ra. thì Cửu Thúc Công vẫn được liệt vào đệ nhất cao thủ, đương nhiên công lực lão không phải tầm thường, một khi đã liên thủ với Long Bình thì bọn Thần Long Chư Thiên ba người cho dù binh khí trong tay cũng không phải là đối thủ.

Thần Long Chư Thiên thấy tình thế bất diệu, lập tức thối chí, bởi vì một khi Tửu Hồ LÔ trở lại thì coi như chết chắc chứ làm sao sống nỗi, nghĩ là làm, lão không kịp hạ lệnh cho bọn thủ hạ rút lui, một mình quay người phóng ra khỏi hiệp cốc chạy như bay.

Long Bình thấy lão đào tâu nào chịu bỏ qua.

kêu Cửu Thúc Công một tiếng, hai người kè trước người sau đuổi theo Thần Long Chư Thiên, thoắt cái đã ra khỏi cốc khâu.

Lúc này nơi cửa động trận đấu vẫn tiếp diễn, chợt nghe Đại ĐỖ Tiên cười ha hả nói:

- Các ngươi giờ đã như rắn mất đầu còn liều mạng làm chi, mau dừng tay!

Lời nói của lão quả nhiên có hiệu lực không ngờ, tất cả những người có mặt ở đương trường đều dừng tay.

Nhưng trong đó có duy nhất một người vẫn múa kiếm xông vào Đại ĐỖ Tiên, dáng như phát cuồng, có điều người này võ công cũng tầm thường hiên nhiên không phải là đối thủ của Đại ĐỖ Tiên.

- Lưu tiêu tử! Ngươi cũng nên dừng tay đi, quả thật ta không muốn đả thương ngươi, nếu không ngươi đã mất mạng lâu rồi, làm người ít ra cũng phải biết người biết mình.

Thì ra người ấy chính là Lưu Huy.

Chi nghe hắn nghiến răng căm hận nói:

- Cái Bang của các ngươi sát hại bà bà của ta.

ta nhất định báo thù cho người, nếu có giỏi thì cứ giết ta đi, nếu không các ngươi đừng hòng lấy lại chiếc tiêu hồ lô.

Đại ĐỖ Tiên nghe nói bất giác kinh ngạc ngân người, không ngờ chiếc tiêu hồ lô lại nằm trong tay hắn!

Vì chiếc tiêu hồ lô, Đại ĐỖ Tiên không còn khách sáo nữa. song thủ xuất ra thi triện cầm não thủ pháp, dùng tay không xuyên qua ánh kiếm của Lưu Huy.

Chi trong hai chiêu, Đại ĐỖ Tiên đã bức Lưu Huy không còn đường đào mạng, trong nháy mắt thấy lão đã khống chế được Lưu Huy.

Bỗng nghe Lưu Huy quát lớn:

- Tiêu hồ lô ở đây, ngươi dám hỗn xược!

Hắn quát lên như vậy khiến Đại ĐỖ Tiên bất giác ngân người ra. Lưu Huy "Xoạt, xoạt" hai kiếm, trên cánh tay của lão đã hiện ra hai đường dài ba tấc, máu tươi tuôn trào. Đại ĐỖ Tiên bất giác thối lui liên tiếp mấy bước!

Lưu Huy chi nói có một câu không ngờ kiến hiệu ngần ấy, tinh thần phấn chấn, kiếm chiêu như mưa bấc, bức Đại ĐỖ Tiên thối lui liền liền.

Không phải Đại ĐỖ Tiên thọ thương bất địch, nhưng bởi vì Cái Bang bang chủ tín phù đang ở trong người hắn, khiến lão không dám phản kháng Thấy chuyện phi lý bày ra trước mắt khiến Mặc Thanh cô nương nỗi nóng, lập tức tung người lướt ra. thân hình còn đang lơ lửng trên không đã lật ngược song chưởng, Lưu Huy bị chặn đứng tức thì.

Bỗng nghe nàng quát mắng:

- Đừng tưởng ngươi có chiếc tiêu hồ lô trong tay rồi Cái Bang không ai dám động đến ngươi.

Với bản cô nương thì đừng hòng, mạng của ngươi bản cô nương lấy dễ như trở bàn tay, mau mau giơ chiếc tiêu hồ lô ra. may ta tha cho mạng sông.

Lưu Huy bất kể hay dở nói:

- Hạng như ngươi chưa đáng!

ánh kiếm chớp động, liên hoàn tấn công Mặc Thanh như mưa.

Nhưng tiếc điều võ công của hắn còn kém quá xa so với Mặc Thanh cô nương, cho dù trong tay hắn có thêm một thanh trường kiếm nhưng vẫn chưa phải là đối thủ của người.

Chưa hết ba chiêu Lưu Huy đã bị tiềm lực song chưởng của Mặc Thanh bức đến kiếm chiêu cũng không còn công đích được nữa.

Mặc Thanh cười khinh ngạo nói:

- Thế nào? Không lẽ ngươi quả thật chưa thấy quan tài chưa chịu rơi lệ?

Lưu Huy nghiến chặt răng dụng hết sức bình sinh chống kháng cựnói:

- Muốn Lưu Huy này giao tiêu hồ lô ra đó là ngươi tự nằm mơ giữa ban ngày, ta đã nhất định cùng với tiêu hồ lô tồn vong, không tin ngươi cứ thử xem!

Mặc Thanh cả giận đang định xuất kỳ bất ý, hạ sát thủ, bỗng nghe Đại ĐỖ Tiên kêu lớn:

- Mặc cô nương cân thận, việc này quan hệ trọng đại không phải chuyện chơi, chiếc tiêu hồ lô ấy không thể để bị hủy hoại được.

Mặc Thanh đang ngạc nhiên ngân người ra.

sau lưng đã nghe tiếng cười buồn rầu:

- Mặc cô nương lui ra. để lão phu nói chuyện với hắn.

Mặc Thanh nghe giọng nói biết ngay là của Thao Thiết đại bang chủ, vội vàng nhảy thối lui ra khỏi vòng chiến quay người nhìn lại đã thấy Thao Thiết đại bang chủ thân còn ướt máu tươi đứng đó Đôi mắt thần quang như điện ân dưới đôi mày bạc của lão quét một vòng, nói:

- Việc này sai lầm là do ta mà ra. nay cũng phải do ta giải quyết, các ngươi không ai được phép động thủ tương trợ, kẻ nào vi mệnh là phản đồ của bốn bang, chiếu theo bang quy nghiêm trị!

Cửu Thúc Công và Đại ĐỖ Tiên nghe giọng nói nghiêm nghị của bang chủ bất giác thất kinh, vội cung thân lãnh mệnh, nói:

- Bang chủ tôn thể trọng thương chưa lành, nên thận trọng.

Thao Thiết đại bang chủ mặt lộ nét an ủi, hân hoan nói:

- Thương thế của ta cho dù có nặng hơn gấp mười lần, hắn cũng không làm gì được ta.

Dứt lời thân hình lão khập khểnh từ từ hướng về phía Lưu Huy bước tới.

với võ công xuất thần nhập hóa của Thao Thiết đại bang chủ, bọn Cửu Thúc Công mấy người tự tin không đến nỗi mất mạng dưới tay Lưu Huy, cho dù lão trọng thương đến như vậy thì với võ công có hạn của hắn cũng chưa làm gì được Nhưng điều mấy người lo lắng là lão đã lên tiếng trước nghiêm cấm mấy người không được xuất thủ, ý lão muốn đề cho Lưu Huy tự do xuất thủ mà không hề kháng cự.

Nhưng lệnh của bang chủ đã ban ra. ai dám vi mệnh!

Trong lúc cấp bách, Đại ĐỖ Tiên chợt nhớ đến Mật Bình Nhi, vội vàng nhìn nàng nháy mắt lia lịa. Mật Bình Nhi trí tuệ linh mẫn tuyệt luân lẽ nào không hiệu được ý sư thúc, vội vàng bế khí len lén nhẹ bước theo sau Thao Thiết đại bang chủ.

Bỗng nhiên Thao Thiết đại bang chủ đột ngột quay người lại, song mục tinh quang lóe lên, qu át:

- Bình Nhi cả gan!

Mật Bình Nhi run bắn thân, mỹ mục long lanh ánh lệ, quỳ xuống, cúi đầu nói nhỏ:

- Sư phụ! Mong sư phụ bảo trọng ngọc thể!

Thao Thiết đại bang chủ như cũng cảm thấy có chút áy náy, lẽ ra lão không nên quá nghiêm khắc với đồ đệ cưng như vậy, gương mặt lão thoáng hiện sắc hiền hòa. nhưng chỉ thoáng chốc, nét nghiêm khắc đã trở lại trên gương mặt lão như cũ, quay đầu lại, tiếp tục tiến về phía Lưu Huy Từng bước từng bước một tiến gần Lưu Huy, khoảng cách giữa hai người còn chưa đến mười trượng Thao Thiết đại bang chủ vẫn chưa dừng bước, tám thước rồi bảy thước...

Khoảng cách giữa hai người bất quá chỉ còn ba bốn bước, dường như lão vẫn chưa có ý định dờn g lại!

Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ Lưu Huy nằm mơ cũng không dám nghĩ có một ngày hắn đối mặt với Thao Thiết đại bang chủ, không ngờ lúc này lão cứ càng lúc càng đến gần, khiến hắn không khỏi trống ngực đập như trống làng.

Một người tiến, một người thối, một lúc sau đã cách xa mọi người bảy tám trượng, cuối cùng Lưu Huy không chịu nỗi sự uy hiếp tinh thần của đối phương, hoảng kinh quát lớn.

Thao Thiết đại bang chủ nghe tiếng quát tạm thời dừng chân nói:

- Mục đích của Lưu công tử là gì, xin cứ nói thẳng trước mặt lão phu...

Lưu Huy nghiến răng nói:

- Ta muốn báo cừu cho bà bà!

Thao Thiết đại bang chủ không chút do dự nói:

- Chỉ cần ngươi giao chiếc tiêu hồ lô, lão phu sẽ do ngươi tùy nghi xử trí!

Lưu Huy nghe nói như không tin vào tai mình, hỏi lại:

- Ngươi nói gì?

Thao Thiết đại bang chủ chậm rãi từng tiếng từng tiếng một nói:

- Chi cần ngươi giao chiếc tiêu hồ lô ra. lão phu sẽ do ngươi tùy nghi xử trí!

Không! Thao Thiết đại bang chủ định gạt hắn, Lưu Huy tay bóp chặt chiếc tiêu hồ lô trong ngực áo, không giao ra nhưng cũng không dám loạn động.

Thao Thiết đại bang chủ thấy hắn không tin, tiếp lời:

- Nếu ngươi không tin thì ra tay trước cũng được, nhưng chiếc hồ lô trong tay ngươi phải giao cho đệ tử bổn bang, còn nữa. ngươi không được dùng nó đề đả thương bất kỳ một người nào trong bang, thế nào?

Lưu Huy càng nghe càng lấy làm kỳ, hắn không dám tin rằng, Thao Thiết đại bang chủ vì một chiếc hồ lô nhỏ mà hy sinh cả tính mệnh, đây quả thật là một việc kinh nhân mà xưa nay hắn chưa từng nghe nói tới.

Nhưng hắn cũng thử gật đầu.

Thao Thiết đại bang chủ lập tức mỉn cười nói:

- Hay lắm! Quân tử nhất ngôn, ngươi ra tay đi, ta quyết không hoàn thủ đâu!

Lưu Huy trong lòng cực kỳ nghi hoặc, bất thần một kiếm "Thần long xuất động" đâm thăng vào ngực Thao Thiết đại bang chủ!

"Xoẹt,, một tiếng, thanh kiếm dài ba thước đâm thấu từ trước ngực ra đến sau lưng Thao Thiết đại bang chủ.

Nhưng Thao Thiết đại bang chủ vẫn đứng sừng sững như pho tượng giữa đương trường, không thấy thân hình lão dao động chút nào, chi có thần sắc trên mặt lão hơi biến đỗi, da mặt lão co rút vì đau đớn, còn tinh quang phát ra từ đôi mắt lão vẫn như hai ngọn đèn ló trong đêm.

Chi thấy lão từ từ đưa tay về phía trước, hiên nhiên lão đòi chiếc tiêu hồ lô trong người của Lưu Huy.

Sự việc xảy ra khiến Lưu Huy hồn phi phách lạc, vội vàng buông tay nhảy thối lui đồng thời lấy từ trong bọc áo ra chiếc túi vải màu đỏ ném về phía Thao Thiết đại bang chủ.

Không thấy Thao Thiết đại bang chủ cử động gì, chiếc túi vải đỏ tự nhiên bay đến nằm gọn trong tay lão.

Nhưng túi vải đỏ vừa cầm nơi tay, thần sắc lão đột biến run giọng nói:

- Ngươi... ngươi dám gạt ta!

Bằng một thủ pháp nhanh gọn tuyệt hảo, Thao Thiết đại bang chủ rút thanh kiếm cắm trước ngực ra. vung tay một cái, chi thấy một đạo ngân quang như làn điện xẹt tới trước ngực Lưu Huy.

Lưu Huy làm sao có thể ngờ được Thao Thiết đại bang chủ trong tình thế như vậy còn có thể rút kiếm giết người, không kịp tránh né, bị thanh trường kiếm đâm suốt từ trước ngực tới sau lưng, ngã gục giữa đương trường.

Thanh trường kiếm phóng đi quá mạnh xuyên qua người Lưu Huy vẫn chưa hết đà. tiếp tục bắn đi cả thân lẫn cán cắm phập vào vách đá cách đó bảy tám trượng.

Nhưng Thao Thiết đại bang chủ sau khi phóng một kiếm không còn giữ được nữa. thân hình cũng đỗ gục xuống đất. Trước lúc lâm chung, hai mắt lão vẫn mở lớn trừng trừng, chứng tỏ lão hối hận vô cùng.

Tất cả biến cố xảy ra chi trong vòng nháy mắt, chờ mọi người hoàn hồn lại thì giữa đương trường đã thêm một thi thể nằm đó, còn anh hồn đã tiêu diêu miền cực lạc.

Cửu Thúc Công là người đầu tiên hoàn hồn lại, lão đến bên thi hài bang chủ, nhặt chiếc túi vải đỏ mở ra. bên trong có một chiếc tiêu hồ lô, nhưng không phải là lịch đại tín phù của Cái Bang hắn làm sao lừa được Thao Thiết đại bang chủ, thảo nào lão vừa cầm nơi tay đã biết không phải là đồ thật.

Mật Bình Nhi đứng phía sau không cứu giúp gì cho sư phụ được, thấy hận thấu tâm can, hét lên một tiếng, nhặt đại một thanh kiếm phóng tới định phân thây Lưu Huy ra làm muôn đoạn để tiết hận.

Nhưng một bóng người lướt tới, ngân quang lóe lên, vừa khéo đỡ một kiếm hận thù của Mật Bình Nhi.

Mật Bình Nhi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên thì ra kẻ mới đến là Điêu Man công chúa.

Chi thấy nàng sắc mặt trắng bệch, vì bi thương làm héo úa gương mặt như hằng nga.

Điêu Man công chúa cất giọng thê lương nói:

- Xin cô nương hạ thủ lưu tình tha cho hắn chết được toàn thây.

Mật Bình Nhi vốn không phải là kẻ hung tàn, thấy sắc mặt bi thảm của nàng lại thêm giọng nói khẩn thiết van xin khiến nàng cũng thấy bất nhẫn Nhưng ân sư rõ ràng bị lừa gạt chết oan, oán này thử hỏi nàng làm sao bỏ qua được?

Chi nghe nàng nghiến răng nói qua làn nước mắt:

- Hắn là một tên hạ lưu đê tiện, đi lừa gạt một người bị trọng thương.

Mật Bình nhi chưa nói hết câu, Điêu Man công chúa đã ngắt lời:

- Tội của hắn đã nhận báo ứng, nhưng ta cũng nguyện vì người mà tạ tội.

Điêu Man công chúa dứt lời lập tức lấy từ trong túi ra một túi vải đỏ, nói:

- Vật này nguyên định giao cho Long công tử, nhưng giờ tình thế đột biến, ta cũng không muốn gặp lại chàng, phiền cô nương trao lại cho người, nói... Đồng Điêu này đã hoàn thành sứ mạng.

Nói xong gương mặt nàng thoáng hiện một nét lạ lùng, ném chiếc túi vải đỏ cho Mật Bình Nhi

rồi cúi người ôm xác Lưu Huy tung người bỏ đi.

Mật Bình Nhi đưa tay tiếp lấy túi vải đỏ, phong tâm chấn động, bởi vì nàng nhận ra bên trong quả nhiên là một chiếc tiêu hồ lô, vội vàng mở ra xem.

Không phải là chiếc tiêu hồ lô ân sư vẫn thường mang theo trong người đó sao? Mật Bình Nhi cả mừng vội quỳ xuống bên cạnh Thao Thiết đại bang chủ kêu lớn:

- Sư phụ, tiêu hồ lô đã lấy lại được rồi, anh hồn sư phụ linh thiêng xin người nhắm mắt mà đi!

Nói cũng lạ. nàng vừa dứt lời, Thao Thiết đại bang chủ tựa như chưa chết, đôi mắt mở trừng trừng căm hận của lão từ từ nhắm lại, cả sắc mặt uất ức của lão cũng biến mất, thay vào đó một vè mặt bình thản, nhưng bên khóe mép lão cũng đồng thời ứa ra một sợi máu, hiên nhiên đến lúc này lão mới thật sự hồn quy tây thiên!

Bọn Cửu Thúc Công cũng vội chạy đến quỳ xung quanh di hài của bang chủ thầm cầu nguyện cho anh hồn của lão sớm siêu thăng, lệ anh hùng cũng khó lòng cầm được.

Chờ mọi người bớt bi ai đứng dậy thì trong cốc không còn một ai, kể cả một số thi thể cũng biến mất, chỉ còn lại âm Dương Song Thi một tàn phế, một táng mạng nằm trên đất lạnh.

Cửu Thúc Công với Đại ĐỖ Tiên chia nhau một người ôm xác Thao Thiết đại bang chủ, một người ôm xác Kim Bất Hoán, cùng Mặc Thanh, Mật Bình Nhi phóng ra khỏi cốc tìm Long Bình với Tiêu Hồ Lô.

Hỏa thiêu Bạch Cốt Lâm

Lại nói về Long Bình, đuổi theo Thần Long Chư Thiên bén gót, một trước một sau, thoáng chốc đã vượt qua Liên Hoa Phong đến trước Bạch Cốt Lâm.

Thần Long Chư Thiên không chút do dự trong người chạy ngay vào Bạch Cốt Lâm.

Long Bình năm ấy đã từng nếm mùi đau khổ của quái lâm này, nếu không nhờ lão cùng hòa thượng chi điếm thêm, và sự trợ lực của Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu thì đã sớm phơi xương trong rừng rồi.

Đến lúc này khiến chàng không khỏi thất kinh, trong lòng nghĩ thầm:

- Không lẽ lão tặc Thần Long Chư Thiên hiệu được thâm ảo biến hóa của Bạch Cốt Lâm Long Bình chi nghĩ thoáng qua. lập tức quyết định đuổi theo, không lẽ chàng lại để cho kẻ thù bất cộng đới thiên cứ như vậy mà thoát thân sao.

Nhưng chàng chi hơi do dự trong nháy mắt đó, khi tiến vào rừng đã không thấy bóng dáng của Thần Long Chư Thiên đâu, quanh quân tìm kiếm một hồi, bóng dáng của Thần long Chư Thiên vẫn như chim trời cá nước.

Long Bình vừa kinh hãi vừa hận, chi với một cánh rừng to lớn như vậy, ân núp ở bất kỳ một chỗ nào muốn tìm kiếm đã không phải dễ dàng, nếu chăng may Thần Long Chư Thiên biết được đường đi lối lại trong rừng thì càng tai hại!

Ngay trong lúc Long Bình lục thần vô chủ ấy, bỗng...

"Soạt, soạt,, có tiếng giày đạp lên lá khô thoang thoảng bên tai.

Long Bình ngưng thần lắng nghe, mấy tiếng động này rõ ràng hướng về phía chàng đi tới, bất giác chấn động tâm thần, Long Bình vội nhẹ như sóc ân mình vào sau một cây đại thụ, nghĩ thầm: "Phen này coi ngươi chạy đi đâu!" "Soạt soạt soạt,,, tiếng bước chân đều đều càng lúc càng tiến gần.

Long Bình nghiêm thần tịnh khí chờ đợi, tạm thời không hiện thân, lần này chàng quyết không để Thần Long Chư Thiên thoát khỏi tay đào tâu Nhưng không biết xảo hợp thế nào tiếng "soạt soạt,, đến bên kia cây đại thụ chỗ chàng ân thân bỗng dừng lại rồi đối phương đột nhiên ngồi xuống.

Long Bình trong lòng cả mừng, không chút do dự nhanh như điện xẹt ra. vòng qua gốc đại thụ, quát lớn:

- Chư lão tặc, lần này ngươi có chạy đàng trời!

Ngũ chi búng ra. nhưng chưa kịp điềm xuống.

Bỗng thấy kẻ đang ngồi dựa gốc cây nào phải là Thần Long Chư Thiên mà chính người mà chàng đã bái tạ làm sư phụ trong Bạch Cốt Lâm.

Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu!

Long Bình thất kinh vội vàng thu tay về, kêu - Sư phụ! Thì ra là người!

Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu mệt mỏi thở dài nói:

- Hay! Hay lắm! Hai ta lại tương ngộ trong Bạch Cốt Lâm này.

Long Bình lấy làm kỳ hỏi:

- Sư phụ! Làm sao sư phụ lại vào trong Bạch Cốt Lâm Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu thở dài than:

- Ta đuổi theo tên tặc tử Lịch Hóa cả một ngày rồi vẫn chưa tìm được hắn, ngươi có mang theo thức gì ăn được không?

Long Bình cười khổ lắc đầu, thì ra Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu vì đuổi theo Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa mà vào đây! Khiến hai người không hẹn mà nên, tương ngộ trong Bạch Cốt Lâm, quả là xảo hợp.

Long Bình cũng đến ngồi cạnh lão, nói:

- Sư phụ! Hay là ta ra khỏi rừng trước đã!

Gặp được sư phụ, đồ nhi thấy yên tâm hơn nhiều - Không!

Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu vô cùng cương quyết nói:

- Tên tặc tử Lịch Hóa xem ra cũng không biết được ảo diệu của Bạch Cốt Lâm, ta không tự tay lấy mạng hắn thì uất khí trong lòng làm sao tiêu được Long Bình cầu khân một hồi, Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu vẫn một mực không chịu.

Bỗng lại nghe tiếng lá khô sột soạt tiến tới.

Long Bình và Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu cùng lúc chấn động, bởi vì đối phương bất kể là Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa hay Thần Long Chư Thiên cũng đã là kẻ mà hai người đang nóng lòng tin kiếm.

Thế là hai người đưa mắt nhìn nhau ra hiệu, lập tức chia ra ẩn thân sau hai gốc đại thụ.

Nào ngờ hai người vừa nhích động thân hình, tiếng "sột soạt" cũng theo đó im bặt, hiên nhiên thính giác của đối phương cực kỳ thính nhạy, chỉ hơi động gió một chút đã bị đối phương phát giác.

Long Bình sợ đối phương đào tẩu, không kịp thông báo cho Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu, điểm chân một cái thân hình đã như chiếc pháo thăng thiên tung lên, thần tốc kinh nhân.

Khi chàng theo tiếng động phi lên, đã thấy giữa rừng xuất hiện một tên tiêu hóa tử, không phải Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa cũng không phải Thần long Chư Thiên mà chính là Tửu Hồ Lô!

Long Bình kinh ngạc ủa lên một tiếng hỏi:

- Làm sao mà ngươi lại lạc vào trong Bạch Cốt lâm này?

Tửu Hồ LÔ cười nói:

- Ta theo sau ngươi vào rừng!

Long Bình thất kinh hỏi:

- Còn ai nữa - Không có! Chi có ta với ngươi thôi.

Long Bình chau mày nói:

- Tửu Hồ Lô, đây không phải là lúc để cho hai ta nói cười, trong rừng đường xá ngang dọc, ảo diệu vô cùng, đi sai một bước cho dù ngươi đi hết đường đời cũng không ra khỏi được cánh rừng này. Lệnh sư thúc cùng các vị khác đâu?

- Ta... ta quả thật không biết...

Tửu Hồ LÔ gãi gãi cái đầu bờm xờm của hắn, tiếp:

- Nếu không phải ngươi thương thế mới lành, công lực chưa hoàn toàn hồi phục sợ có điều sơ thất thì ta đã không dám tiến vào Bạch Cốt Lâm!

Long Bình không biết làm sao hơn đành phải dẫn hắn quay lại gặp Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu.

Nào ngờ chi trong nháy mắt Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu đã không biết biến đi đằng nào.

Long Bình vội báo cho Tiêu Hồ LÔ biết trong rừng ngoài Thần Long Chư Thiên còn có Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa. giờ hai người đưa nhau đi tìm Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu đồng thời tìm tông tích của địch nhân.

Long Bình sau khi chia tay với Tửu Hồ LÔ cứ trong rừng tìm kiếm nửa ngày, vẫn không thấy bóng dáng ai, thậm chí cuối cùng bóng dáng của Tửu Hồ LÔ cũng mất biệt.

Mắt thấy sắc trời đã tối dần lại, trong bụng đã nghe đói cồn cào, Long Bình vừa sợ vừa lo, đến lúc này không còn sợ bị Thần Long Chư Thiên phát hiện nữa. ngửa cỗ lên trời hú lên một tiếng dài.

Tiếng hú tợ long ngân, cao vút tận chín tầng mây.

Chắc chắn Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu với Tửu Hồ LÔ đã nghe thấy tiếng hú của chàng.

Quả nhiên, nháy mắt sau, đã nghe một tiếng hú dài đáp lại.

Long Bình nghe thấy tiếng hú lập tức nhận ra đó là Tửu Hồ Lô, nhưng tiếng hú phát ra từ một nơi cách chàng thật xa. tựa như từ ở phía đầu kia của cánh rừng. Long Bình bất giác kinh sợ, khoảng cách xa như vậy không phải dễ dàng theo tiếng mà tìm đến được.

May mà tiếng hú của Tửu Hồ LÔ thủy chung không đứt đoạn cứ tiếng này tiếp theo tiếng khác, Long Bình cũng chờ Tửu Hồ LÔ dứt tiếng hú thì chàng cất tiếng nối tiếp, hết người nọ lại đến người kia. ước chừng nửa thời thần sau cuối cùng hai người cũng gặp nhau.

Nhưng hai người hỏi ra thì không ai tín thấy được một bóng người nào hết.

Trong lúc hai người đang hàn huyên.

Bỗng, cách đó chừng mười trượng đã nghe tiếng nỗ lốp bốp, lốp bốp vang lên không dứt.

Hai người thất kinh, không hẹn mà nên cùng quay đầu nhìn sang.

Hai người không xem còn khá. một khi nhìn ra thảy đều thất kinh hồn phi phách lạc, thì ra không biết ai đã đốt lên một đống lửa khổng lồ ở giữa rừng.

Trong Bạch Cốt Lâm lúc này, lá khô đầy đất, cành khô đầy trời, lửa đã đốt lên thì còn nói gì đến chuyện dập tắt. Lại nữa không biết đường nào mà ra khỏi rừng, không phải mọi người đều sắp táng thân trong biên lửa đó sao?

- Bình ca! Bình ca!

Long Bình kinh hãi còn chưa dứt, bỗng nghe mấy tiếng kêu thánh thót, khiến chàng không khỏi giật mình thì ra là giọng của Mặc Thanh.

Lúc này Long Bình kinh hãi thật không bút nào tả xiết, Mặc Thanh vì cớ gì lại xông vào Bạch Cốt lâm nữa rồi?

- Bình ca! Bình ca đâu rồi?

Long Bình vội vàng ứng tiếng đáp lời rồi theo tiếng kêu bước tới đón.

Lúc Long Bình với Tửu Hồ LÔ tới nơi thì mới phát hiện ra không phải chi mỗi một mình Mặc Thanh mà cả Cửu Thúc Công, Đại ĐỖ Tiên và Mật Bình Nhi đều đã theo nàng tiến vào rừng.

Mặc thanh gặp Long Bình, bất kể trước mặt mọi người nàng lập tức ngã vào lòng Long Bình, hai dòng lệ nóng tuôn trào, nhìn sâu vào mắt Long Bình hỏi:

- Bình ca trốn ở trong rừng hại tiêu muội tùn cả ngày không gặp.

Long Bình nhíu đôi mày kiếm, nói:

- Các vị tại sao lại kéo hết vào Bạch Cốt Lâm này như vậy?

Đại ĐỖ Tiên ngạc nhiên hỏi:

- Không phải là ngươi kêu bọn ta vào sao?

Long Bình nghe nói ngân người ra không nói được câu nào.

Mặc Thanh nói:

- Nếu không phải Bình ca với tửu Hồ LÔ thi nhau kêu thì mọi người làm sao dám vào Bạch Cốt lâm.

Long Bình giờ mới tinh ngộ, bất giác hối hận khôn cùng, nếu biết mọi người đang thủ ở ngoài rừng thì chàng làm sao dám kêu.

Bây giờ trong rừng đã phát hỏa. mắt thấy cả một cánh rừng Bạch Cốt Lâm, không lâu sau sẽ biến thành biên lửa. nếu không mau mau tùn cách thoát ra khỏi rừng thì hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Trời sinh có việc lạ kỳ, bỗng đâu gió kéo tới đùng đùng, gió trợ lực lửa. lửa mượn thế gió, thoáng chốc ánh lửa rực trời, uy thế thật khiến người ta không rét mà run.

Mắt thấy bao nhiêu người đều bị khốn trong rừng, Long Bình không còn lòng dạ nào tìm kiếm địch nhân nữa rồi, việc trước nhất là phải làm sao tìm được Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu đề ra khỏi rừng!

- Sư phụ! Sư phụ! Người ở đâu?

Long Bình kêu luôn mấy tiếng, đều không nghe một chút hồi âm!

Đang lúc nóng lòng như lửa đốt, bỗng nghe một tràng cười dài phát lên từ bên trong đám lửa rợp trời.

Oán cừu liễu kết

Long Bình nghe tiếng cười lập tức nhận ra là Thiên Long giáo chủ Thần Long Chư Thiên, lập tức kéo tay Mặc Thanh chạy như bay đến đó, khi hai người đến gần đám lửa. người đầu tiên Long Bình nhìn thấy không phải Thần Long Chư Thiên mà chính là sư phụ chàng, Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu!

Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu đang tay không quyết đấu với Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa. chưởng qua quyền lại lúc thấp lúc cao, trận đấu quyết liệt vô cùng.

Cách đó không xa. Thần Long Chư Thiên tay cầm Kinh Điện Kiếm bàng quang lược trận.

Nhưng xung quanh ba người, phương viên ước chừng bảy, tám trượng vuông lửa cháy rợp trời tạo thành một vòng tròn, dường như ai đó đã cố ý phóng hỏa tạo nên một tình thế như vậy!

Vòng tròn lửa bốn xung quanh đều cháy một khoảng rộng hai, ba trượng, lưỡi lửa như những thanh kiếm đẫm máu, tạo thành một bức tường, vây lấy ba người bên trong.

Thần Long Chư Thiên thấy bọn Long Bình hiện thân, lại phát lên một tràng cười dài, nói:

- Ha! Ha! Ha! Các vị quang lâm thật là vừa lúc, bổn giáo chủ nguyên định hai mạng người cùng đi theo đã là mãn nguyện lắm rồi, không ngờ tất cả đều đến đây, quả là trời xanh có mắt.

Long Bình nghe nói chợt tỉnh ngộ thì ra lão cũng không khá hơn mọi người, không biết đường ra nên mới nghĩ một cách song phương đồng quy ư tận!

- Tiểu tử! Còn nghĩ gì nữa Không phải ngươi tìm bổn giáo chủ báo cừu sao? Vào đây!

Ngươi không dám vào thì chi là đồ súc sinh.

Long Bình hai mắt tóe lửa. hung quang trong mắt chàng còn lớn hơn cả ngọn lửa ngoài kia.

Nhưng chàng chưa kịp hành động Tửu Hồ LÔ đã tung người như vào vòng lửa.

Long Bình thất kinh điếm chân tung người lên ôm cứng lấy Tửu Hồ Lô, cả hai song song rơi xuống.

Long Bình nghiêm giọng nói:

- Tửu Hồ Lô! Người không được vọng động, thân ngươi là bang chủ Cái Bang, phải bảo toàn đại cuộc, không được mạo hiểm...

Mặc Thanh vội chen lời nói:

- Ca ca cũng không được đi.

Dứt lời đã tiến tới ôm tay chàng.

Thần Long Chư Thiên đứng bên trong vòng lửa cười lớn:

- Ha! Ha! Tiểu tử, toàn gia ngươi đều chết trong tay ta. ngươi không muốn báo cừu sao?

Long Bình bị kích động đến toàn thân như phát hỏa. trầm giọng nói:

- Thanh muội! Cừu nhân của hai họ Long Mặc đang ở trước mắt, nếu không tự tay giết chết tên súc sinh đó chỉ sợ hối hận cả đời...

- Không! Không! Bình ca! Bình ca đi muội cũng phải đi, có chết hai ta cũng phải chết chung, muội không thể sống một mình.

Long Bình trong dạ rối bời, bức tường lửa mỗi lúc một lan rộng, một mình chàng còn có thể miễn cưỡng xuyên qua được, nếu mang theo Mặc Thanh chỉ sợ không miễn cưỡng được.

Hơn nữa một mình chàng vào báo cừu xong có thể may mắn thoát ra. thêm một Mặc Thanh nữa thì không có cái may mắn ấy.

Chàng sao lại nỡ để Mặc Thanh phải chịu chết oan như vậy, liền lớn tiếng nói:

- Thanh muội, muội muốn Long Bình này trở thành bất hiếu tử sao?

Mặc Thanh nước mắt như mưa. giơ tay ôm chặt cánh tay của Long Bình không thấy lỏng ra chút nào.

Thấy nàng đối với mình thâm tình như vậy, lửa giận trong lòng bất giác hạ xuống quá nửa.

nhưng Thần Long Chư Thiên nào chịu để yên.

- Súc sinh họ Long kia. ngươi không dám vào sao? A! Ngươi là đệ tử của Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu mà. không lẽ ngươi không lo cho an nguy của sư phụ sao?

Long Bình nghe lão nói chấn động toàn thân, ngẩng đầu nhìn vào, thấy Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu đang đấu với Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa muôn phần kịch liệt, nhưng không thấy lão có vẻ yếu thế nên trong lòng tạm yên.

Thần Long Chư Thiên cười nhẹ tiếp:

- Đừng tưởng hắn thắng được Lịch cư sĩ, bổn giáo chủ chỉ cần vung tay một cái đầu hắn đã rời khỏi cổ, ngươi không tin ta thử cho ngươi coi Dứt lời lão vung kiếm nhắm đầu vai Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu thích tới.

Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu lạng người tránh chiêu, vừa khéo lúc ấy Thất Tuyệt cư sĩ Lịch Hóa lại từ phía kia rộng ra. song phương xáp vào nhau, Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu lập tức lâm vào hiểm địa.

May mắn võ công của lão cao hơn Thất Tuyệt cư sĩ một chút, nếu công lực của lão không tinh thâm hơn thì sợ với một chiêu này lão đã mất mạng rồi.

Thần Long Chư Thiên chỉ một kiếm đã bức Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu rơi vào hiểm địa. lập tức hồi thủ đắc ý nói:

- Thấy chưa Bổn giáo chủ chỉ giơ tay một cái thì Cửu Đầu Điêu cho dù có đến chín đầu cũng không khỏi chết.

Long Bình thấy Thần Long Chư Thiên dùng Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu để uy hiếp, bất giác nộ hỏa

lại bốc cao, mắng lớn:

- Lão tặc vô si, thân làm giáo chủ một giáo lại lấy nhiều thắng ít…

Thần Long Chư Thiên cười lớn:

- Ta vô si! Còn ngươi là thứ gì? Ngươi là đồ bất trung bất hiếu, vô nghĩa vô nhân, không bằng đồ súc sinh, đến kẻ vô si như ta mà còn thấy nhục khi nói chuyện với ngươi.

Thần Long Chư Thiên nói xong liền quay lưng lại ngồi xuống không thèm lên tiếng nữa.

Đến đây Long Bình làm sao còn nhịn được nữa. ngặt một nỗi Mặc Thanh đối với chàng như vậy làm chàng không thề nghiêm trách nàng.

Bỗng linh cơ chuyên động, Long Bình nói:

- Thanh muội! Muội là con dâu Long gia.

thân làm phu nhân của nghĩa sĩ giang hồ thì phải cứng lòng đứng thăng đưa phu quân ra trận Trước giờ hai người đi với nhau tình đã thân mật, nhưng Long Bình chưa hề nhắc đến việc hôn nhân, lúc này Long Bình bất giác gọi nàng là phu nhân, làm sao không khiến nàng chấn động cho được.

Mặc Thanh buông tay Long Bình ra. gạt lệ cười nói:

- Bình ca! Mong Bình ca sớm diệt cừu nhân.

Long Bình lòng đau như cắt, lần đi này nào có khác gì sinh ly tử biệt, dang tay ôm Mặc Thanh vào lòng, nhẹ giọng nói:

- Thanh muội cứ yên tâm, ta cũng phải báo thù cho nhạc phụ.

Long Bình dứt lời không còn lưu luyến nữa.

lướt người tới, chọn một chỗ ngọn lửa không cao lắm tung người nhảy vào.

Long Bình nhún mình một cái xa mấy trượng nhưng vẫn chưa vượt qua được vành đai lửa.

mắt thấy chàng đã rơi vào giữa đám lửa than mịt mù.

Mọi người đứng bên ngoài thất kinh kêu lên một tiếng, bỗng thấy Long Bình hai tay vung lên thi triện Hoàn Thiên Nhất Thức VÔ ảnh khinh công, thân hình đột nhiên cất lên, từ từ đáp xuống bên vòng lửa.

Long Bình chưa kịp đứng vững, thanh Kinh Điện Kiếm trong tay Thần Long Chư Thiên đã tới nơi.

Long Bình liên tiếp thối lui tránh qua ba chiêu mới đứng vững được, lập tức thi triện Thiên Hoa Tứ Tuyệt chưởng tấn công lại.

Nào ngờ Thần Long Chư Thiên thấy liên tiếp ba chiêu không đả thương được Long Bình bèn chuyên công thành thủ, Kinh Điện Kiếm múa loang loáng giọt nước sợ cũng khó lọt vào.

Thế là kè công người thủ biến thành thế kè tám lạng người nửa cân. Bên kia Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu với Thất Tuyệt cư sĩ cũng đến hồi quyết liệt, Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu võ công cao thâm hơn nhưng lão đã mấy ngày chưa được ăn uống nên công lực giảm sút, thành ra tàn cuộc biến thành thế cầm chừng, hai bên đều bất phân thắng bại.

Mặc Thanh đứng bên ngoài thấy vòng lửa càng lúc càng thu hẹp mà Long Bình với Thần Long Chư Thiên bất phân thắng bại, định xông vào cứu trợ, nhưng thân hình chưa kịp tung lên đã bị Mật Bình Nhi ôm chặt.

Lúc này vòng lửa đã thu hẹp lại khiến bốn người bên trong vòng bị khói lửa làm cho chảy nước mắt ròng ròng.

Trong lúc ấy thì Thất Tuyệt cư sĩ bắt đầu tỏ ra thất thế, bị Cửu Đầu Điêu bức đến tay chân rối loạn Nhưng vì vòng đấu đã quá hẹp đến thối lui cũng không còn đất đề lui nữa. mắt thấy đã sắp táng mạng dưới chưởng của Cửu Đầu Điêu.

Thần Long Chư Thiên thấy vậy cả kinh, lão hối hận lúc nãy không hạ sát thủ giết chết Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu, giờ lão giết xong Thất Tuyệt cư sĩ thì đến lúc lão nguy hiểm rồi.

Một mình Long Bình lão còn chưa đối phó nỗi, giờ thêm một Cửu Đầu Điêu thì lão làm sao cựnôl.

Linh cơ chợt động định quay sang tấn công Cửu Đầu Điêu một thế trợ lực cho Thất Tuyệt cưSĩ Nhưng người tính không bằng trời tính, ngay lúc ấy bỗng nghe tiếng quát như sấm:

- Lịch tặc tử! Nạp mạng!

"Bùng" một tiếng. Tiếp theo là một tiếng "hự," thân hình Thất Tuyệt cư sĩ đã tung lên cao hai trượng, "bình," một tiếng rú thê thảm vang lên, lão đã rơi vào đám than hồng làm tàn lửa bay lên tung tóe.

Cửu Đầu Điêu Hồ Hưu đã rửa được hận, bất giác cất lên một tràng cười như phát cuồng.

Nhưng tiếng cười của lão đột ngột đút đoạn Thì ra Thần Long Chư Thiên nhân lúc lão đang cười đắc ý, bất thần từ hậu tâm thích tới một kiếm xuyên thấu ngực.

Cửu Đầu Điêu không kịp kêu lên một tiếng, hồn đã phiêu diêu nơi ngoại giới.

Nhưng bản thân Thần Long Chư Thiên cũng không khá hơn mấy, bởi vì lúc lão di động qua một bên Long Bình đã chú ý, nhưng chàng không ngờ được sư phụ lại xuất thần đến như vậy, đến một kiếm mà cũng không tránh nỗi!

Lúc Thần Long Chư Thiên xuất thủ, chàng cũng đồng thời xuất chưởng, Thần Long Chư Thiên một kiếm giết chết Cửu Đầu Điêu thì đầu vai cũng bị trúng một chưởng của Long Bình!

Bả vai bên phải của lão bị một chưởng xương cốt nát bét, trường kiếm tuột khỏi tay rơi xuống đất Long Bình nào dám chậm trễ, tả thủ một chưởng kích tới, đồng thời tung cước quét ngang đầu gối lão.

Chưởng Long Bình lại đánh nát bả vai bên trái, khiến Thần Long Chư Thiên tứ chi đều tàn phế, thân hình lão như không có xương đỗ ập xuống đất.

Long Bình lượm thanh kiếm dưới đất nhắm ngực lão thích tới.

- Ha! Ha!...

Thần Long Chư Thiên thân bị trọng thương nhưng giọng cười hãy còn vang như sấm:

- Tiêu súc sinh, ngươi trúng kế của lão phu rồi, cho dù ngươi giết được ta. nhưng Long gia cũng bị tuyệt chủng, đoạn hậu.

Long Bình quét mắt nhìn quanh, quả nhiên bốn bên lửa tràn ngập như biên, không còn nhìn thấy bọn Mặc Thanh nữa.

Long Bình chợt động linh cơ cúi xuống chộp hai chân Thần Long Chư Thiên cười ha hả nói:

- Chư lão tặc, thiếu gia chưa muốn chết bây giờ, tạm thời mượn thân thể ngươi làm lá chắn, ngươi chớ khá kêu la...

Người chưa chết! Lấy làm lá chắn chống lửa.

đây quả thật khốc liệt cứ khổ hình nào từng nghe nói đến. Long Bình cứ huơ thân hình lão gạt lửa mở đường!

Thần Long Chư Thiên bất quá tứ chi bị phế, nội lực vẫn còn sung mãn, cố gắng cắn răng chịu khố không thèm kêu la. nhưng không bao lâu sau râu tóc lão, áo quần lão đã bắt lửa. đầu cỗ mình mây đều bị bỏng.

Thần Long Chư Thiên cuối cùng không còn gượng được nữa rú lên ghê rợn!

Trong khi lão rú lên thê thảm thì Long Bình lại cất lên một tràng cười dài.

Tiếng rú thê thảm, giọng cười man dại, phát lên từ trong biên lửa mịt mù, thảm cảnh này thật khiến người ta rùng mình sởn gáy.

- Bình ca! Bình ca!

Cuối cùng Mặc Thanh cũng đã nghe được tiếng cười của Long Bình át cả tiếng lửa cháy rừng rực.

Chờ khi Long Bình phi thân thoát ra khỏi biên lửa thì Thần Long Chư Thiên đã không còn nhân dạng nữa. tai mũi miệng đều không còn nhận ra nữa. thật thảm không dám nhìn!

Nhưng đến lúc ấy lão khí vẫn chưa tuyệt.

Còn Long Bình? Chàng cũng bị lửa đốt bị thương nhẹ, đặc biệt là đôi chân từ đầu gối trở xuống, máu thịt bầy nhầy, trên lưng cũng bị bỏng một mảng lớn.

Vừa nhảy ra khỏi biên lửa. ném Thần Long Chư Thiên xuống đất, chàng cũng ngã nhào hôn mê bất tlnh.

Long Bình từ từ hồi tlnh lại, thấy mình đang nằm giữa rừng, xung quanh thì bọn Đại ĐỖ Tiên đứng đó, người nào người nấy mặt ủ mày ê, không tên được đường ra khỏi rừng.

Mắt thấy lửa từ từ lan rộng ra. mà ánh lửa thì nỗi lên bốn bề tựa như bốn phương tám hướng

đều có lửa vậy!

Long Bình thở dài nói:

- Có lẽ đây là mệnh trời, nhưng cuối cùng ta cũng báo được cừu, rửa được hận!

Bỗng nghe Cửu Thúc Công ủa lên một tiếng, Long Bình cũng chống tay ngồi dậy, theo hướng nhìn của lão nhìn qua. bỗng thấy một bóng người như từ trong biên lửa hiện ra. người này bước đi thật chậm tựa như nhàn tản bách bộ trong rừng vậy!

Tửu Hồ LÔ đang định tung người lên, Long Bình đã ngăn lại nói:

- Khoan đã. người này có lẽ là Điêu...

Chưa dứt lời thì bóng người đã tiến đến gần, rõ ràng Long Bình đoán không sai, người đến quả là Điêu Man công chúa.

Long Bình cố chịu đau đứng dậy khập khểnh bước tới trước mặt Điêu Man công chúa:

- Đồng cô nương...

Điêu Man công chúa thấy Long Bình mình đầy vết thương, thở dài lắc đầu, đôi mắt nàng ánh lên một tia sáng lạ lùng, nhưng chi thoáng qua. nàng liền quay đầu nhìn Tửu Hồ LÔ nói:

- Ngươi là bang chủ của Cái Bang?

Tửu Hồ LÔ biết có việc trọng đại liên quan đến mạng sống của tất cả mọi người vội tiến lên hai bước nói:

- Tại hạ không dám, cô nương có gì chi giáo?

Giọng Điêu Man công chúa lạnh lùng:

- Ta muốn bàn với ngươi một việc!

- Xin cô nương chi giáo!

- Bách Hoa giáo chủ của ta nguyên khí đại thất, đã không thề đối kháng với bất kỳ bang phái nào trên giang hồ, nhưng Bách Hoa Giáo không thề đề mai một...

Bởi vậy từ nay, bang chúng Cái Bang các ngươi không một ai được bước vào Hoàng Sơn một bước...

Tửu Hồ LÔ ngân người, đỡ lời:

- Về điếm này tại hạ có thề thực hiện!

Điêu Man công chúa thở dài u oán, nhìn Long Bình một cái rồi quay lưng bước đi, nói:

- Mời các vị theo ta ra khỏi rừng!

Mấy tháng sau, vào một đêm trên Động Đình hồ, ánh trăng như dát bạc, trên một chiếc thuyền nhỏ, có ba bóng người đang ngồi quây quần quanh bầu rượu.

Dưới ánh trăng có thể nhận ra. ba người ngồi trên thuyền chính là Long Bình, Mặc Thanh và Mật Bình Nhi. Thì ra sau khi ra khỏi Bạch Cốt Lâm, mấy người lập tức xuống núi.

Hừng sáng hôm sau cả đoàn đến một tiêu trấn gần đó, nghi lại mấy ngày, chờ thương thế của Long Bình lành hắn bọn Đại ĐỖ Tiên mới từ giã trở về tổng đàn Cái Bang. Nhưng Mật Bình Nhi đến lúc ấy đã không thể rời xa Long Bình, Mặc Thanh hai người.

Thế là Đại ĐỖ Tiên, Cửu Thúc Công đứng ra tác hợp Long Bình với Mặc Thanh, Mật Bình Nhi Xưa nay trai năm thê bảy thiếp là chuyện thường Từ đó ba người vân du hành hiệp giang hồ, trừ gian diệt bạo, giang hồ lại có được một khoảng thời gian yên sóng gió.

Hết